

ՀՈԳԵՎՈՐ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆՅԱՅՑ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՏՈՆԵՐԸ
(ՏՈՆԱԽՈՍԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒ)

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ՏՈՆԵՐ

Աշխատասիրությունը՝ Արամ Դիլանյանի

ՄԱՅՐ ԱԹՈՒ ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾԻՆ
2001

«Չայ Եկեղեցու տոները» գիրքը Եկեղեցական տոների խորհուրդը – օրացույցային ընթացքը բացատրում – մեկնաբանում է համաձայն մեր Եկեղեցու սրբազան ավանդության – մեր հոգեկիր ու հոգեշնորհ վարդապետների ուղղափառ ուսուցման: Սա փորձ է ի մի բերելու – միասնական շարադրանքով ներկայացնելու տոնախոսական, դավանաբանական, ճառախոսական ու ծիսական բնույթի ձեռագրերում – գրքերում ցրված համանուն գործերի ստվար մասը: Եկեղեցական տոներին վերաբերող բացատրությունների նմանօրինակ վերհանումը թելադրել է այս գրքի կազմման սկզբունքը, այն է՝ թարգմանաբար կատարված ծաղկաքաղ հայրերի երկասիրություններից: Այս տոնախոսական ժողովածուի յուրաքանչյուր գլխի ամբողջականությունն ապահովելու – տոնի մասին ասելիքն ավարտուն դարձնելու նպատակով համադրվել են տարբեր հեղինակների՝ այս կամ այն տոնին վերաբերող համապատասխան գործերը՝ լրացնելով միմյանց: Հնարավորի սահմանում պահպանվել են բնագրերին հարազատ՝ ճառախոսական, ներբողական ոճը – շարադրանքը: Գրքի վերջում տրվում է այն բոլոր գործերի ցանկը, որոնք աղբյուր են ծառայել այս գրքի գրության համար:

ՆԱԽԱԲԱՆ

Մտտ երկու հազար տարի է, ինչ Եկեղեցին տոնում է մեր Աստծու՝ Հիսուս Զրիստոսի հաղթանակի տոնը – ի լուր ամենքի պատմում մեր Տիրոջ մասին: Գրեթե երկու հազար տարի Եկեղեցին իր ծիսակարգում – արարողություններում նույնն է ասում. «Զրիստոս հաղթեց աշխարհին» (Հովհ. ԺԶ 33): Եվ որպեսզի հասու լինենք, թե ինչ է նշանակում հաղթել աշխարհին, Եկեղեցին իր տոների միջոցով ամեն օր մեզ պատմում է մեր հոգիների փրկության համար մղված այդ մեծ պատերազմի մանրամասները: Երբ հավատով միանում ենք Եկեղեցու ծեսերին – ապրում Տիրոջ պատվիրաններով ու Եկեղեցու սահմանած կարգով, ինքներս էլ դառնում ենք մարտիկ – մասնակցում այն պատերազմին, որի գորահրամանատարն է Ինքը՝ Զրիստոս:

Քանի դեռ այս մարմնի մեջ ենք, շարունակ սխալվում ու շեղվում ենք ճշմարիտ ճանապարհից – կարիք ունենք ամենօրյա խնամքի, քանզի միանգամից չենք կարող ընկալել այն ամենը, ինչ մեզ տրված է ի վերուստ. դրա համար Եկեղեցին տարվա օրերին սովել է հոգ–որ նկարագիր, որպեսզի դրանք մեզ համար հոգ–որ խորհրդածությունների առիթ լինեն: Եվ դա իրոք այդպես է. յուրաքանչյուր տոն, հայտնելով իր խորհուրդը, դրանով մեր սրտում փրկության հույսն է նորոգում՝ մի–նույն ժամանակ մեզ մասնակից դարձնելով այն մեծ հանդիսությանը, որը կատարվում է երկնքում:

Երբ ասում ենք՝ Եկեղեցին կարգ է սահմանել, ապա պետք է հասկանալ, որ Աստված Ինքն է սահմանել, Իր իսկ կողմից ընտրված առաքյալների ու հայրապետների միջոցով: Եվ չկա Եկեղեցում կարգված որ–է տոն կամ ծես, որ աստվածադիր չլինի, այսինքն՝ հայտնությամբ տրված չլինի Եկեղեցուն: Այսօր, սրան հակառակ, հայտնվել են օտար ուսմունքներ՝ սուտ ու անհեթեթ տեսություններ, համաձայն որոնց՝ Զրիստոսի Եկեղեցու կարգերն ու տոներն ունեն հեթանոսական ծագում, որով – փորձում են խաթարել մեր հավատը: Նրանք կեղծ հայրենասիրությամբ մոլորեցնում են ժողովրդին՝ ասելով, որ մենք չպետք է հետ–ենք Եկեղեցու սովորույթներին, այլ դառնանք մեր «ազգայինին»: Այդպիսիներին պետք է պատասխանել, որ մեր հայրապետները կարիք չունեին հեթանոսությունից որ–է բան վերցնելու – այն մեզ քրիստոնեացված ձ–ով մատուցելու, քանի որ ամեն մի խոսք ու գործ Աստծուց է նրանց տրվել, ինչպես առաքյալն է ասում. «Իմ սիրելի՛ եղբայրներ, մի՛ խաբվեք, քանի որ ամեն բարի շնորհ – ամեն կատարյալ պարգ– վեր–ից է՛ իջած լույսի Հորից, որի մեջ չկա փոփոխում կամ էլ փոփոխման ստվեր» (Հակոբ Ա 16):

Եկեղեցու կարգերը չի կարելի շփոթել նա– նախաքրիստոնեական շրջանի հրեական սովորույթների հետ: Քանզի Տերը հրեաներին միանգամայն հստակ պատասխանեց, երբ նրանք փորձում էին առաջ մղել իրենց ազգային ավանդությունները. «Ինչո՞ւ եք զանց առնում Աստծու պատվիրանը՝ ձեր ավանդության պատճառով» (Մատթ. ԺԵ 3): Ասաց նա–՝ «Այս ժողովուրդն Ինձ շրթներով է մեծարում, բայց նրանց սրտերն Ինձից հեռու են. իզուր են Ինձ պաշտում. ուսուցանում են վարդապետություններ, որ մարդկանց պատվիրածներն են: Աստծու պատվիրանը թողած՝ մարդկանց ավանդությունն են պահում» (Մարկ. Է 6-8):

Հետ–աբար՝ Եկեղեցին չէր կարող վերցնել այն, ինչն Աստված մերժեց: Ուստի Եկեղեցու տոներն ու կարգերը զուտ քրիստոնեական են, – կարիք չկա մարդկային սին իմաստ փնտրել այնտեղ, ուր կա աստվածայինը: Համոզվելու համար պետք է կարդալ Աստվածաշունչը, նա– գիտենալ քույր եկեղեցիների կարգերն ու ծեսերը, որպեսզի հասկանալի դառնա, որ Հայ Եկեղեցու կարգերը, Ընդհանրական Եկեղեցու կարգերն են, որոնք կատարվում են բոլոր ուղղափառ եկեղեցիներում. տարբերությունը միայն ձ–ի մեջ է, իսկ բովանդակությունը նույնն է: Անգամ այն տոները, որոնք ընդունված են միայն Հայ Եկեղեցում, ինչպես օրինակ՝ Երկրորդ Ծաղկազարդը, Կաթողիկե Սուրբ Էջմիածնի տոնը, Վարագա Սուրբ Խաչի տոնը – այլև,

աստվածադիր են: Այս տոների համար պետք է է՛լ ավելի փառք տանք Աստծուն, որ առավել ուշադրության ենք արժանացել Նրա կողմից, – մեր աստվածպաշտությամբ արժանին հատուցենք: Արդ՝ եկեք հետ-ենք մեր Եկեղեցու հայրերի խոսքերին – տեսնենք, թե ինչպես են նրանք մեկնաբանում Եկեղեցու տոները:

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

Եկեղեցին ամրակառույց – անբեկանելի նավ է մեր ալեկոծ կյանքում, որին հավատով ապավինելով՝ անվնաս հասնում ենք հավիտենականության խաղաղ նավահանգիստը: Եկեղեցին իմանալի Դրախտն է, որը եղավ Ադամի Դրախտի փոխարեն, ինչպես նա՝ Աստծու անսպառ բարիքների շտեմարանն ու գանձարանը, որը հավատացյալները վայելում են այս կյանքում. մարմնով՝ եր-ացողը, իսկ հոգով՝ աներ-ույթը: Իսկ հանդերձյալում երկուսն էլ լիապես պիտի վայելենք, ինչպես ասում է Պողոսը. «Այժմ տեսնում ենք աղոտ, ինչպես պատկերը հայելու մեջ. իսկ այն ժամանակ պիտի լինի դեմառդեմ» (Ա Կորնթ. ԺԳ 12):

Երբ Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, դրանք լցրեց ամեն տեսակ արարածներով: Սրանց մի մասը մարդու համար անհրաժեշտություն է, առանց որի մարդը չի կարող ապրել, ինչպես օրինակ՝ տարրերը, լույսը, երկիրը – նրանում գտնվող ամեն ինչ՝ օդը, ջուրը, հացը, հանդերձները, իսկ մյուս մասը վայելքների, գեղեցկության, բարեկեցության – առավել հանգստի համար է, ինչպես մրգերը, ծաղիկները, համեմունքները, գինին, խորտիկները, անուշահոտությունները, պայծառությունը, գույները, հնչյունները, թռչունների քաղցր երգը, հանգիստը ...

Նրանք, որոնք վայելքների համար են, մեծ օգուտ չեն տալիս կատարյալներին, սակայն դրանց օրինակով հայտնի են դառնում երկնայինները, որոնք Աստված պատրաստել է Իրեն սիրողների համար, ինչպես – գրված է. «Ինչ որ աչքը չտեսավ, ականջը չլսեց – մարդու սիրտը չընկավ, Աստված այն պատրաստեց Իրեն սիրողների համար» (Ա Կորնթ. Բ 9): Այս եր-ելի արարածներով եր-ում են աներ-ույթները, որպեսզի մենք սրանց միջոցով բարձրանանք Աստծու մոտ – թափանցենք իմանալիների ու ծածուկների մեջ: Ինչպես հնում, երբ Իսրայելը դեռ-ս մանուկ էր, Աստված նրանց դաստիարակում էր խորանի սքանչելի զարդերով, հրաշալի ու գեղեցիկ զարդարված տաճարով, ոսկով ու պատվական քարերով, ինչպես – ասում է առաքյալը. «Արդար- ի սկզբանե աշխարհի Աստծու աներ-ույթ հատկությունները, այն է՝ Նրա մշտնջենավորությունը, զորությունը – Աստվածությունը, իմանալի կերպով տեսանելի են Նրա ստեղծածների մեջ» (Յոհն. Ա 20):

Այսպիսով՝ ինչպես հացն ու ջուրը մարմնի կենդանության համար անհրաժեշտ կերակուրներ են, իսկ խմիչքներն ու զանազան խորտիկները՝ վայելչական, այդպես էլ հոգու անհրաժեշտ կերակուրներն են իմաստությունն ու առաքինությունը, իսկ վայելչականը՝ հոգ-որ ուրախություններն ու տոները:

Տոնը համընդհանուր ուրախության օր է, ինչին հազարամյակներ առաջ սպասում էին մարգարեները – կամենում էին տեսնել սրբակյացները, որի համար էլ տոների սուրբ օրերը Եկեղեցու իմաստուններն օրինյալ անվանեցին: Սակայն քրիստոնեական տոների նպատակը սոսկ հանդես կատարելը չէ, այլ հանդիսավորությունը միջոց է ոգ-որելու հավատացյալներին՝ նրանց անձերն ընդունակ դարձնելով հոգ-որ օգուտի – աստվածային շնորհների՝ աղոթանվեր ինքնամփոփմամբ – սրբերի բարեխոսությամբ: Տոնի ժամանակ Աստծուն հիշատակելով՝ Նրան մեզ մոտ ենք հրավիրում – Նրան միանում՝ ուրախանալով մեր բազում տրտմություններից հետո, – փառաբանում Տիրոջը՝ Նրա շնորհած մեծամեծ բարիքների համար:

Տոն նշանակում է ուրախություն, պայծառություն – Աստծուն նվիրված հանդիսավոր հանգիստ՝ առօրյա զբաղմունքներից ու աշխատանքներից: Տոնը հասարակաց պայծառ հանդես է – հանդիսավոր օր, երբ հավաքվում ենք Եկեղեցում՝ նվիրվելու այդ օրվա խորհրդին, – պաշտամունքի միջոցով փառաբանում Աստծուն՝ ուրախանալով հոգ-որ ու մարմնավոր ուրախությամբ:

Տոները մեզ հայտնում են այն ուրախությունների ու երանությունների մասին, որոնք մեզ սպասում են հանդերձյալում:

Գրիգոր Աստվածաբանը տոների մասին հետ-յալն է գրում. «Տոնում էին – հրեաները՝ հետ-ելով Օրենքի տառին, առանց խորամուխ լինելու հոգ-որ խորհրդի մեջ, քանզի նրանք գնում էին Օրենքի արդարության ետ-ից, սակայն այդ Օրենքի արդարությանը չհասան (տե՛ս Յոզ. Թ 31): Տոներ ունեին նա- հեթանոսները, սակայն դրանք սոսկ մարմնավոր տոն էին՝ մղված իրենց մարմնավոր կրքերից, կատարված իրենց պաշտելիք կուռքերի – դ-երի կամքով, ինչի համար էլ նրանց տոները զուտ մարմնավոր կրքերի բավարարում էին: Տոնում ենք – մենք՝ քրիստոնյաներս, սակայն այնպես, ինչպես հաճելի է Աստծուն: Իսկ Աստծուն հաճելի է, որ մենք ասենք – կատարենք այն, ինչը վայելուչ է: Տոնել նշանակում է մեր հոգիների համար մշտամնա – հավիտենական բարիքներ հայթայթել, այլ ոչ թե անցողիկ – ապականվող: Յոզ-որ բարիքները քիչ են բորբոքում ցանկությունները, այլ ընդհակառակը՝ ավելի ճնշում են դրանք – դրանց վնասում, որպեսզի կրակի մեջ դյուրավառ նյութեր չավելանան, կամ էլ կրքերի գիշատիչը չստանա սնունդ, որից ցանկություններն ավելի բորբոքվեն – իշխեն բանականությանը»:

Տոների հանդիսությունները սուրբ են – կապված լինելով Եկեղեցու կյանքում տեղի ունեցող կար-որ իրադարձությունների հետ՝ կատարվում են Աստծու փառքի համար: Սրանք օրհնաբեր են քրիստոնյայի կյանքում նրանով, որ ավելի կենսունակ են դարձնում հավատը, մարդու հոգում մեծացնում սերն ու վստահությունն առ Աստված – լավագույն ձ-ով օգտագործում Տիրոջ շնորհներն ու պարգ-ները:

Եկեղեցին՝ Քրիստոսի Մարմինը, հավատացյալի կյանքում միշտ կենդանի է, պայծառ ու եական՝ իր միջոցով մարդուն կապելով Աստծու հետ, իսկ տոներին՝ էլ ավելի է պայծառանում: Տոն օրերին ուրախանում ենք խոսքով, երգերով, Սուրբ Գրքի ընթերցմամբ – տոնի խորհրդի գիտությամբ, որով սնվում են տոնողների հոգիները: Այդ օրերին եկեղեցում կատարվող աստվածապաշտությունը՝ ժամերգությունը, պատարագը – մյուս արարողությունները, ավելի հանդիսավոր է դառնում – ուղեկցվում հոգեգմայլ մեղեդիների երգեցողությամբ ու առանձնահատուկ աղոթքներով: Տոներին վեր են առաքվում հավելյալ աղոթքներ ու հնչում հոգեգմայլ շարականներ, – առհասարակ այդ օրվա ամբողջ ծիսակարգը տոնական է ու ավելի վեհ, որպեսզի բարձրացնի մեր հոգիները՝ կատարելու Աստծու փառավոր գործերը: Այդ օրերին Եկեղեցին արտաքնապես է՛լ ավելի է զարդարվում, որը խորհրդանշում է մեր ներքին հոգ-որ ուրախությունը – Աստծու սուրբ փառքը:

Տոներին Լույսի սյունը մեզ հովանի է լինում բարձունքներից (տե՛ս Ելք ԺԳ 21), քանզի երկնավոր Թագավորը սուրբ Եկեղեցում է, – մեզ տոնակից են լինում հրեշտակների բազմությունները: Աստվածությունը զվարճանում է նոր երկիր հաստատելու համար, երկնքում հրճվում են հրեշտակները, – ցնծում առաքյալների ու մարգարեների դասերը՝ փառք ու պատիվ մատուցելով Փրկչին: Եվ մարդասեր Փրկիչը, ողորմելով տոնողներին, բաշխում է երկնավոր պարգ-ներ – մարմնի ու հոգու բժշկություն: Մենք էլ, նորոգվելով մեղքերի հնությունից, զարդարվելով շնորհներով – լուսավորվելով հրաշափառ ու ընդարձակ խորհրդով՝ բազում ընթերցվածներով, սաղմոսներով ու օրհնության ձայներով, զարդարում ենք սուրբ տոնը – փառավորում Սուրբ Երրորդությանը: Այդ օրերին Չինվորյալ եկեղեցին հրեշտակների վերին զորքերի – երկնքի զվարթունների հետ անդադար օրհնում է Աստծուն:

Տոները սահմանվել են, որպեսզի մի կողմից քրիստոնյաների հիշողության մեջ թարմացվեն Եկեղեցու կյանքի հետ կապված կար-որագույն իրադարձությունները՝ իմանալու Աստծու՝ մեզ համար արած երախտիքների մասին, որով մեր անձերում աշխուժանում ու հաստատվում է սուրբ հավատը, իսկ մյուս կողմից՝ որպեսզի հիշատակելով հոգեհարազատ իրադարձությունները – դրանք ուղեկցելով հանդիսավոր աստվածապաշտությամբ՝ խթանվենք – մղվենք մեր կարողությունների չափով գոհանալու Աստծուց ու փառաբանելու Նրան՝

նախանձախնդրորեն հետ-ելով սրբերի օրինակին: Նա- որպեսզի աշխարհային կյանքի զանազան հոգսերի ու վշտերի մեջ մեր անձերն Աստծով հանգստանան ու մխիթարվեն:

Կան տոներ, որոնք մեր մեջ արթնացնում են զոջման ու ապաշխարության զգացում, կան՝ որ արթնացնում են ուրախության զգացում, որոշ տոներ էլ սերմանում են նեղությանն ու վշտին համբերելու կարողություն, մի քանիսն էլ՝ արթնացնում են գթության - ողորմածության զգացում մեր ընկերների հանդեպ, ովքեր կարոտ են մեր բարեգործությանը:

Հնում Իսրայելի որդիներն Աստծու հրամանով մեծաշուք հանդիսավորությամբ էին տոնում Մովսեսի միջոցով սահմանված բոլոր տոները՝ սուրբ օրերը, որոնք իրենց խորքում հղացած ունեին մեծամեծ ու զարմանալի խորհուրդներ: Հետ-աբար՝ եթե նրանք, որ սովերի պաշտպաններն էին, այդպես էին տոնում, ապա մենք, որ ճշմարտության վայելողներն ենք, որքա՞ն առավել վայելչորեն պետք է պատվենք ու տոնենք: Եվ ամեն ոք, ով չի տոնում, չունի մաս ու բաժին նորոգման խորհրդից, - այդպիսիները կզրկվեն փրկությունից: Ինչպես Հին Ուխտում տոները տոնվում էին Նորի խորհրդով՝ ապագայում կատարվելիք իրադարձությունների դիմաց, այդպես էլ մենք այս տոներով հանդերձյալի հիշատակն ենք տոնում - Հինը խառնելով Նորին՝ միասին տոնախմբում:

Պահոց օրերին տոներ չենք կատարում, որովհետ- քանի դեռ պահքի մեջ ենք, ապաշխարության մեջ ենք - արժանի չենք տոներ կատարելու, իսկ երբ ապաշխարությամբ քավում ենք մեր մեղքերը, արժանանում ենք տոնելու -՝ տերունական, -՝ սրբոց տոները: Որովհետ- տոնն ուրախություն է ինչպես հոգու, այնպես էլ մարմնի համար, դրա համար էլ, երբ տոնում ենք, ուրախանում ենք -՝ հոգով, -՝ մարմնով: Եվ մինչ կատարվում են հոգ-որ խրախճանքները, հոգում ենք նա- մեր մարմնի համար, որովհետ- հոգու եղբայրն է, այդ պատճառով վայելում ենք նա- մարմնավոր սեղանից:

Այդ օրերին առավել է պետք հեռու մնալ մեղքերից, քանզի քրիստոնեական տոները կատարվում են հավատացյալների հոգու - մարմնի սրբությամբ ու մաքրությամբ, ինչպես Ոսկեբերանն է ասում. «Ամենամեծ տոնը մաքուր խղճմտանքն է»: Այս պատճառով մեծամեծ տոներից առաջ պետք է ապաշխարել - ապա հաղորդվել Տիրոջ Մարմնին ու Արյանը: Սակայն ժողովրդի մեջ տարածված մի մերժելի սովորություն կա. երբեմն տոնն անց են կացնում հարբեցողության մեջ: Այս կապակցությամբ առաքյալն ասում է. «Մի՛ հարբեք գինով. դրա մեջ զեխություն կա. այլ մանավանդ լցվեցեք Հոգո՛վ, որպեսզի խոսեք միմյանց հետ սաղմոսներով, օրհներգություններով - հոգ-որ երգերով, որպեսզի երգեք - ձեր սրտերում սաղմոս ասեք Տիրոջը: Գոհությո՛ւն հայտնեցեք ամեն ժամ ամեն ինչի համար Հորը - Աստծուն՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անունով» (Եփես. Ե 18-20):

Տոների կարգվելը

Տոները - պահոց օրերը սահմանել են առաքյալները, իսկ հետագայում Եկեղեցու սուրբ հայրապետները նոր տոներ ու պահքեր են ավելացրել: Մեր Տիրոջ համբարձումից հետո առաքյալները, Սուրբ Հոգու հրամանով - Պետրոս առաքյալի ձեռքով, Հակոբոս Տյառնեղբորը կարգեցին Երուսաղեմի առաջին եպիսկոպոս ու քահանայապետ: Նա Հովսեփ Աստվածահոր հետ մասնակցել էր աշխարհագրին (տե՛ս Դուկ. Բ 1-5), որի համար էլ գիտեր Տիրոջ ծննդյան օրն ու ամիսը: Վերջինս իր սքանչելի վարքի համար հրեաների կողմից Արդար անունն էր ստացել: Առաջին անգամ Հակոբոս Տյառնեղբայրն է կարգել Եկեղեցու տաճարը օրհնելու, սուրբ Սեղան կանգնեցնելու կարգերը - Տիրոջից հետո Վերնատանը առաջինն ինքն է պատարագ մատուցել: Դա եղել է Հոգեգալուստից հիսուն օր անց՝ Վարդավառի տոնին: Նա է օրինադրել խաչ, աղ - ժամհար օրհնելը: Նա է տոների սկիզբը Աստվածհայտնությունը դրել -

տերունական տոների – Քառասնորդաց պահքի համար ընթերցվածներ կարգել. սկսելով Հայտնության ճրագալույցից՝ կարգել է մինչև- Հարության ճրագալույցը:

Աստվածապաշտության ընթացքում Սուրբ Գրքից հատվածներ ընթերցելու ավանդույթը գալիս է Հին Ուխտից (տե՛ս Հեսու Ը 34, Եզր. Թ 40, 49), – քրիստոնեական առաջին համայնքները դրան հետ-ելով (տե՛ս Ղուկ. Դ 16-17, Գործք ԺԵ 21), ընդհանրական աղոթքների ժամին կարդում էին Հին Ուխտի գրքերը (տե՛ս Գործք ԺԳ 14-15, 27): Հետագայում դրան ավելացան սուրբ Պողոս առաքյալի թղթերը (տե՛ս Կող. Դ 16, Ա Թես. Ե 27) – ավետարանները, ինչով Հին ու Նոր Կտակարանների ընթերցումները աստվածապաշտության անբաժանելի մասը դարձան: Սա հաստատված է Առաքելական կանոնով:

Երբ Երուսաղեմը ավերվեց (70թ.), քրիստոնյա հավատացյալները գնացին Եգիպտոս՝ իրենց հետ տանելով Հակոբոս Տյառնեղբոր կազմած ընթերցվածների մատյանը, որն այնտեղ անցավ Պետրոս հայրապետի ձեռքը: Վերջինիս մահից հետո այդ մատյանն Անտոն Անապատականի միջոցով անցավ Ալեքսանդր Ալեքսանդրացի հայրապետին ու Աթանաս սարկավագին, ովքեր էլ այն ներկայացրեցին Նիկիայի մեծ ժողովին (325թ.): Այս ընթերցվածի հիման վրա հաստատվեց աստվածային տոների կարգավորությունը, – ըստ այս ընթերցվածների կարգի՝ բոլոր տոների սկիզբը դրվեց Աստվածհայտնությունը: Ապա, Նիկիայի սուրբ ժողովի, հետո Նա- սուրբ Կյուրեղ Երուսաղեմացի հայրապետի – Եկեղեցու մյուս վարդապետների կողմից, աստիճանաբար, կարգվեցին նոր տոներ – ավելացվեցին նոր ընթերցվածներ, որով ընթերցվածների մատյանը ստացավ իր այսօրվա տեսքը՝ Հայ Եկեղեցում անվանվելով ճաշոց գիրք:

Այնուհետ- աշխարհի բոլոր կողմերում, ուր քարոզվեց Ավետարանը, կառուցվեցին նորանոր եկեղեցիներ, – ամենուր հաստատվեցին առաքյալների ու հայրապետների կողմից սահմանված տերունական տոները: Այդպես եղավ – Հայաստանում. երբ սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչը դուրս ելավ Վիրապից – կենարար Ավետարանի խոսքով լուսավորեց Հայաստան աշխարհը, դրա հետ միասին հաստատեց Նա- տերունական տոները:

Եկեղեցու տոները կարգավորվում – հրահանգավորվում են Տոնացույցի միջոցով, որտեղ կատարման հերթականությամբ ներկայացված են տոները, նրանց կատարման կարգը, ինչո՞ղ շարականները, սաղմոսները – ընթերցվածները: Տոնացույցը Հայ Եկեղեցի առաջին անգամ ներմուծեցին սուրբ Սահակ Պարթ-ը (387-436 թթ.) – սուրբ Մեսրոպ Մաշտոցը (361-439 թթ.): Հետագայում Հայ Եկեղեցու հայրերը աստիճանաբար այն բարենորոգեցին: Այսպես՝ Գյուտ Արահեզացի (461-478 թթ.) – Հովհաննես Մանդակունի հայրապետները (478-490 թթ.) կարգավորել են տոների ծիսակարգը: Սուրբ Հովհաննես Օձնեցի հայրապետը (717-728 թթ.) «Ավագ տոներ»-ը կարգել է որպես Աստվածհայտնության տոնի նախատոնակ: Սուրբ Ներսես Շնորհալի հայրապետը (1166-1173 թթ.) Հոգեգալստյան տոնի համար 7, իսկ Վերափոխման տոնի համար 9 տոնական օր է հատկացրել: Գ-որգ վարդապետ Լամբրոնացի խմբագրել է Տոնացույցը – առանձին մասերը իրար միավորել: Իսկ Սիմեոն Եր-անցի հայրապետը (1763-1780 թթ.) Տոնացույցը համալրել է նոր տոներով – վերջնական խմբագրելով՝ բերել այսօրվա տեսքին:

Տոների դասակարգումը

Եկեղեցին ամեն օր նշում է մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի Ծննդյան – Հարության մեծապայծառ տոները, քանի որ յուրաքանչյուր օրվա ժամերգություններում կան ծննդյան – հարության խորհուրդները: Նա- ամեն կիրակի՝ հայտնապես տոնում ենք մեր Փրկիչի արիությանը՝ մահվան լուծարման – մարդկային բնության փրկության տոնը: Այս ամենից

զատ՝ տարին մեկական անգամ, մեծ հանդիսավորությամբ ու վայելուչ ճոխությամբ, տոնում ենք մեր Տիրոջ Ծնունդն ու Հարությունը: Եվ որպեսզի Եկեղեցում ամեն ինչ լինի կարգով ու վայելչությամբ, ըստ առաքելական հրամանի (տե՛ս Ա Կորն. ԺԴ 40), – Եկեղեցու զավակները կարողանան սրբությամբ մասնակցել տոներին, Եկեղեցու սուրբ հայրերը տարվա օրերը բաժանել են երեք խմբի, դրանք են՝ Տերունի օրեր, Սուրբ մարտիրոսների հիշատակին նվիրված օրեր – Պահոց օրեր:

Տերունի տոներ:

Տերունի օրերը մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Զրիստոսի տնօրինական հիշատակներին հատկացված օրերն են, ինչպես նա– այն տոները՝ Աստվածամոր, Խաչի – Եկեղեցու, որոնց հիշատակը կապված է Տիրոջ հետ: Այստեղից էլ՝ Տերունի օրերը կազմվել են տոների չորս խմբից. Տնօրինական, Աստվածամոր, Խաչի – Եկեղեցու:

Տնօրինական տոները Փրկչի կատարած հայրական տնօրինությունները հիշելու համար են, վերաբերում են Սուրբ Երրորդության ու մի Աստվածության խորհրդին – նվիրված են Զրիստոս Աստծու մարդեղությանը: Դրանք են՝ Ավետումը, Ծնունդը, Մկրտությունը, Անվանակոչությունը, Տյառնընդառաջը, Պայծառակերպությունը, Ծաղկազարդը, Վերջին ընթրիքը, Խաչելությունը, Հարությունը՝ Չատիկը, Համբարձումը – Հոգեգալուստը:

Աստվածամոր տոներն են՝ Սուրբ Կույս Մարիամի հղացվելը (Յոլութիւն սուրբ Աստուածածնի յԱննայէ), Սուրբ Կույսի ծնունդը, Սուրբ Կույսի ընծայումը տաճարին – Աստվածամոր վերափոխումը:

Այս տոներից բացի՝ Հոգեգալուստին հաջորդող հինգերորդ կիրակի օրը տոնվում է Աստվածածնի տուփի գյուտի տոնը: Սա հիշատակն է այն դեպքի, որ երկու իշխաններ, ուխտի գնալով Երուսաղեմ, մի հրեա կնոջ մոտ գտնում են Աստվածածնի տուփը – վերցնելով տանում Կոստանդնուպոլիս, որտեղ պատրիարքը հանդիսավոր կերպով այն դնում է Եկեղեցում – տոն սահմանում:

Սուրբ Աստվածածնի Վերափոխման տոնին հաջորդող երրորդ կիրակին սուրբ Աստվածածնի գոտու գյուտի տոնն է: Սա հիշատակն է այն դեպքի, որ Արկադիոս կայսեր օրոք (395-408թթ.) Երուսաղեմում գտնվեց սուրբ Կույսի գոտին – տարվեց Կոստանդնուպոլիս, որտեղ հետագայում այդ առիթով Աստվածածնին նվիրված մի նոր եկեղեցի կառուցվեց, – գոտին դրվեց այնտեղ: Այս երկու տոները՝ «Գիւտ տփոյ Սրբուհոյ Աստուածածնի» – «Գիւտ գօտոյ Սրբուհոյ Աստուածածնի», 1774 թվականին Հայ Եկեղեցու տոնացույց է ներմուծել Սիմեոն Եր–անցի կաթողիկոսը:

Խաչի տոներն են՝ Սուրբ Խաչի եր–ումը, Խաչի գյուտը, Խաչվերացը, Վարագա Սուրբ Խաչը:

Եկեղեցու տոներն են՝ Աշխարհամատրան կիրակին, Հոգեգալուստը, Կաթողիկե Սուրբ Էջմիածինը, Սուրբ Տապանակը՝ Վարդավառի նավակատիքը, Ծողակաթը՝ Վերափոխման նավակատիքը, Սուրբ Եկեղեցու տոնը՝ Խաչվերացի նավակատիքը, Խաչվերացի տոնին հաջորդող վեց տոնական օրերից երեքը, որոնք ուղղակի կոչվում են «Եկեղեցու տոն», Տյառնընդառաջը, Ծաղկազարդը – Նոր կիրակին:

Ըստ Առաքելական կանոնի՝ տերունի տոն է նա– տարվա յուրաքանչյուր կիրակի օրը, որը նվիրված է մեր Տիրոջ հարությանը, այդ պատճառով պետք է ամեն կիրակի մատուցել սուրբ Պատարագ:

Հոգեգալուստին հաջորդող կիրակիները, մինչ– Բուն բարեկենդան, կոչվում են Հարության կիրակիներ, Բուն բարեկենդանից մինչ– Չատիկ՝ Պահոց կիրակիներ, իսկ Չատիկից մինչ– Հոգեգալուստ՝ Հինանց կիրակիներ:

Սրբոց տոներ:

Սուրբ մարտիրոսների հիշատակին նվիրված օրերը սահմանված են տոնելու հալածանքների ժամանակ նահատակված քրիստոնյաների հոգ-որ արիության հիշատակը, ովքեր նեղությունների օրերին եղան Քրիստոսի վկաները: Այդ պատճառով առաքյալները կանոն սահմանեցին, որ շաբաթ օրը լինի տոն ի հիշատակ սուրբ մարտիրոսների, մատուցվի սուրբ Պատարագ, - հավատացյալները սրբերի ոսկորների նշխարները պատվի արժանացնելով՝ փառավորեն Քրիստոսին:

Սուրբ մարտիրոսների հիշատակը տոնվում է շաբաթվա չորս օրերին միայն՝ երկուշաբթի, երեքշաբթի, հինգշաբթի - շաբաթ: Սա վերաբերում է այն շաբաթներին, որոնք տերունի տոների կամ պահքի համար հատկացված չեն: Պահքի շրջանում շաբաթ օրերն են միայն հատկացված սրբերի տոներին, բացի Լուսավորչի, Վարագա խաչի - Սուրբ Հակոբի պահքի շաբաթներից, որոնց ընթացքում երկուշաբթի, երեքշաբթի - հինգշաբթի օրերին - ս սրբերի տոն է կատարվում:

Եկեղեցական օրացույցում նշված են մինչ- 15-րդ դարի սրբերը, իսկ հետագա դարերում ապրած սրբերի հիշատակը նշելու համար եկեղեցին սահմանել է «Ամենայն սրբոց տոն»-ը, որի ժամանակ հիշատակվում են բոլոր հին ու նոր, հայտնի ու անհայտ սրբերը:

Պահոց օրեր:

Եկեղեցին բացի տոն օրերից, ունի նա- պահոց օրեր, որոնք ապաշխարության համար են, քանի որ մարդուն խորհրդածելու օրեր էլ են հարկավոր: Ըստ եկեղեցու կանոնի՝ այդպիսի օրեր են տարվա օրերի գրեթե կեսը: Պահքերը լինում են երեք տեսակ՝ օրապահք, շաբաթապահք - հատուկ պահքեր: Օրապահք են շաբաթվա երկու օրերը՝ չորեքշաբթի - ուրբաթ: Իսկ երբ պահում ենք շաբաթվա հինգ օրերը՝ երկուշաբթիից մինչ- ուրբաթ, ապա դա կոչվում է շաբաթապահք:

Շաբաթապահքերն են՝ Առաջավորաց, Եղիական, Լուսավորչի, Վարդավառի, Վերափոխման, Սուրբ Խաչի, Վարագա Սուրբ Խաչի, Հիսնակի, Սուրբ Հակոբ Մծբնա հայրապետի - Ծննդյան պահքերը:

Պահքին նախորդող ուստիքի օրը կոչվում է բարեկենդան, որը նշանակում է բարի կենդանություն՝ ուրախություն: Բուն բարեկենդան է կոչվում Մեծ բարեկենդանը, որին հաջորդում է Մեծ պահքը: Բարեկենդաններն ըստ նրանք պայմանավորողների կատարման հերթականության հետ-յալներն են՝ Բարեկենդան Առաջավորաց պահոց, Բուն բարեկենդան, Բարեկենդան Եղիական պահոց, Բարեկենդան Լուսավորչի պահոց, Բարեկենդան Վարդավառի պահոց, Բարեկենդան Վերափոխման պահոց, Բարեկենդան Սուրբ Խաչի պահոց, Բարեկենդան Վարագա Սուրբ Խաչի պահոց, Բարեկենդան Հիսնակի պահոց, Բարեկենդան սուրբ Հակոբի պահոց, Բարեկենդան Ծննդյան պահոց:

Հատուկ պահքը է հիսնօրյա պահքը: Տարվա մեջ երեք հիսնյակներ կան: Հիսնյակները դրանք հիսուն օրերից կազմված պահոց շրջաններ են, որոնք նախորդում են մեծ տոներին՝ Ծնունդին, Չատկին - Վարդավառին: Սուրբ Ծննդյանը նախորդող հիսնյակը կոչվում է «Հիսնակ»: Այն սկսվում է նոյեմբերի 18-ից, որը - Հիսնակի բարեկենդանն է: Ինչպես Չատկին - Վարդավառին նախորդող հիսնօրյա պահքերի բարեկենդաններն են կիրակի օրը տոնվում, այդպես էլ Հիսնակի բարեկենդանն է կիրակի օրը տոնվում, որը լինում է նոյեմբերի 15-ից մինչ- 21-ը հանդիպող կիրակին: Այս շրջանում աշխարհականների համար թելադրվում է պահել հիսնյակի առաջին շաբաթը՝ Հիսնակի շաբաթապահքը, վերջին շաբաթը՝ Ծննդյան շաբաթապահքը, - այդ միջակայքում գտնվող Սուրբ Հակոբի շաբաթապահքը, իսկ հոգ-որականների համար՝ ամբողջ հիսնյակը:

Երկրորդ հիսնյակը Չատկին նախորդող Մեծ պահքի շրջանն է - կոչվում է «Աղուհացից»: Այս շրջանում -՝ աշխարհականներին, -՝ հոգ-որականներին թելադրվում է պահել ամբողջ հիսնյակը: Իսկ երրորդ հիսնյակը՝ Վարդավառին նախորդող հիսուն օրերն են, որոնցից այժմ

միայն երեք շաբաթն ենք պահում՝ առաջին՝ Եղիական, միջին՝ Լուսավորչի, – վերջին՝ Վարդավառի:

Շարժական եւ անշարժ տոներ

Տոները ժամանակային առումով բաժանվում են երկու մասի՝ շարժական – անշարժ: Անշարժ տոներն իրենց կայուն օրն ունեն օրացույցում, իսկ շարժական տոները, կախված Չատկի տոնից, տեղափոխվում են ետ ու առաջ: Այսպես՝ տերունի տոներից անշարժ են՝ Ավետումը, Սուրբ Ծնունդը, Մկրտությունը, Անվանակոչությունը, Տյառնընդառաջը – այլն:

Օգոստոսի 15-ի մոտակա կիրակի օրը՝ 12-ից մինչ– 18-ն ընկած ժամանակահատվածում, Աստվածածնի վերափոխման տոնն է: Այն միշտ կիրակի ենք տոնում, քանի որ տոնախմբում ենք ոչ թե սուրբ Կույսի նշման օրը, որը եղավ օգոստոսի 15-ին, այլ՝ վերափոխման, որը կիրակի օրը եղավ:

Մեպտեմբերի 14-ի մոտակա կիրակի օրը՝ 11-ից մինչ– 17-ն ընկած ժամանակահատվածում, Խաչվերացի տոնն է: Թեպետ խաչը ուրբաթ օրը ներկվեց Տիրոջ Արյամբ, սակայն խաչի փառքը կիրակի օրը հայտնի դարձավ: Մինչ– Հարության կիրակին խաչը որպես մահվան գործիք էր դիտվում, իսկ այդ օրը որպես Կյանքի ծառ երկրպագվեց: Այդ պատճառով էլ Խաչվերացը կիրակի օրն ենք տոնում:

Իսկ շարժական են՝ Առաջավորաց բարեկենդանը, Բուն բարեկենդանը, Չատիկը, Համբարձումը, Հոգեգալուստը – Վարդավառը: Նշված շարժական տոները տեղափոխվում են Ծննդյան տոնի նկատմամբ, սակայն անշարժ են Չատկի տոնի նկատմամբ, – որոշելով տվյալ տարում Չատկի տոնի օրը՝ որոշում ենք նա– Չատկին համընթաց տեղափոխվող տոների օրերը:

Մինչ– Նիկիայի տիեզերական ժողովը քրիստոնյաները Չատիկը տոնում էին հրեաների հետ միասին, նույն օրը, երբ լուսինը լինում էր 14 օրական: Հետագայում Կոստանդիանոս բարեպաշտ արքան, չկամենալով Չատիկը տոնել տիրասպան ազգի հետ նույն օրը, խնդրեց սուրբ հայրապետներին, որպեսզի Չատիկը տոնելու համար նոր կարգ սահմանեն, – այն տոնվի միայն կիրակի օրը, երբ քրիստոս հարություն առավ: Թեպետ– շաբաթվա մեկ այլ օր Չատիկը տոնելը հակառակ չէր աստվածադիր օրենքին, սակայն բարեպաշտ արքայի խնդրանքով, Նիկիայի տիեզերական ժողովում սահմանվեց տոնել կիրակի օրը, որով – առանձնացանք Հին Ուխտի հետ–որդներից:

Չատկի օրը որոշելու համար պետք է հաշվի առնել օրվա պատկերը – ոչ՝ ամսաթիվը, ինչպես Ծննդյան դեպքում է: Պետք է իմանալ, որ գատիկները չորսն են. առաջին գատիկը եղավ արարչության օրերին, երկրորդը՝ օրինադրության, երրորդը՝ վերստին նորոգման, իսկ չորրորդը լինելու է համընդհանուր հարության ժամանակ: Սրանք բոլորն էլ միմյանց օրինակն են ու գաղափարը: Հետ–աբար՝ Չատիկը տոնելու օրը պետք է որոշել՝ հաշվի առնելով թվարկված գատիկների առանձնահատկությունները: Այդ առանձնահատկություններից առաջինը գարնանային գիշերահավասարն է: Սա այն օրն է, երբ գիշերվա – ցերեկվա ժամերը հավասար են, – դա այդպես է լինում մարտի 22-ին: Գիշերահավասարն անհրաժեշտ պայման է Չատկի օրը որոշելու համար, քանի որ արարչության օրերին գիշերահավասար էր, – հրեաների գատիկը եղավ գիշերահավասարից հետո՝ նիսանի 14-ին: Եվ դարձյալ՝ գիշերահավասարից հետո՝ նիսանի 14-ին, քրիստոս Վերնատանը ընծայեց Իր Մարմինն ու Արյունը (տե՛ս Դուկ. ԻԲ 17-20):

Երկրորդ պայմանն է, որ լինի լիալուսին, այսինքն՝ լուսինը լինի տասնչորս օրական, քանի որ արարչության օրը լուսինը տասնչորս օրական ստեղծվեց: Թեպետ– այդ օրը լուսինը

տակավին մեկ օրական էր, սակայն այնպես ամբողջական էր եր-ում, ինչպես տասնչորս օրական ժամանակ, քանզի լուսնին վայել չէր թերի – կիսակատար լինել իր լինելության օրը: Եվ բոլոր արարածներն էլ լի ու կատարյալ ստեղծվեցին, ինչպես – բույսերն իրենց արարման օրը ոչ թե ծիլեր էին, այլ կատարելապես հասունացած էին – պտղալից: Իսկ մարդը երեսնամյա հասակով ստեղծվեց, թեպետ դեռ-ս մեկ օրական էր: Լուսինը տասնչորս օրական էր նա– հրեաների գատկի – Տիրոջ չարչարանքների օրը:

Երրորդ պայմանն է, որ Չատիկը կիրակի օրը լինի, քանի որ արարչության սկիզբը կիրակի օրն է: Այնուհետ– այս օրը եղավ Օրենքի տվչությունը, – Տերը կիրակի օրը հարություն առավ: Այս պայմաններից ելնելով՝ Չատիկը տոնվում է մարտի 22-ից մինչ– ապրիլի 25-ն ընկած ժամանակահատվածում՝ լուսնի լրմանը հաջորդող կիրակի օրը:

Քանի որ Չատիկը շարժվում է երեսունհինգ օրերի միջ– (մարտի 22-ից մինչ– ապրիլի 25-ը), այդ պատճառով նրանից կախված տոներն էլ են շարժվում, որի պատճառով տեղաշարժվող – անշարժ տոների միջ– եղած ժամանակահատվածները, որոնք կոչվում են «միջոց ուտիք»-ներ, կարճանում են կամ երկարում: Այսպես՝ Ծնունդից մինչ– Առաջավորաց բարեկենդան եղած ժամանակահատվածը՝ միջոց ուտիքը, տատանվում է 6-ից մինչ– 41 օր, Վարդավառից մինչ– Վերափոխում՝ 2-ից մինչ– 7 շաբաթ, Վերափոխումից մինչ– Խաչվերաց՝ 4-ից 5 շաբաթ, Վարագա Խաչից մինչ– Հիսնակաց բարեկենդան՝ 7-ից 8 շաբաթ, սուրբ Հակոբ Մծբնա հայրապետի տոնից մինչ– Սուրբ Ծնունդ՝ 12 -ից 18 օր:

Սրբոց տոները մեծամասամբ խմբերով են կարգված – հիմնականում շարժական են: Այս խմբերը խիստ որոշակի հերթականությամբ հաջորդում են կամ նախորդում տերունի տոներին – վերջիններիս տեղափոխմանը զուգընթաց՝ իրենք էլ են տեղափոխվում: Տոնական խումբը իրենից ներկայացնում է մեկ օրացուցային շաբաթը, որի տոներն են այդ շաբաթվա չորս օրվա՝ երկուշաբթի, երեքշաբթի, հինգշաբթի – շաբաթ, սրբոց տոները, որոնք իրենց խմբում անշարժ են:

Սակայն այս խմբերից մի քանիսը, որոնք միջոց ուտիքների վերջին մասում են բաշխված, տվյալ տարում իրենց միջոց ուտիքի փոքրանալու պատճառով տեղափոխվում են մեկ այլ միջոց ուտիք, որն այդ տարի մեծանում է, – այդտեղ տոնվում, այսինքն՝ տվյալ խումբն այդ տարի հաջորդում է մեկ այլ տերունի տոնի: Այսպիսով՝ սրբոց տոների մի մասը տեղափոխվում է –՝ Ծննդյան տոնի նկատմամբ, –՝ Չատկի: Այդ խմբերն են՝ Աստվածհայտնության տոնին հաջորդող «ապալից» կոչվող տոները, Վարդավառի վերջին երկու շաբաթվա տոները – Վերափոխման չորրորդ շաբաթվա տոները:

Սրբոց տոներից անշարժ են միայն Ավագ տոները, քանի որ սրանք կարգվել են որպես Աստվածհայտնության տոնի նախատոնակ:

Երեքսրբյան

Եկեղեցին, երկնային գործերի օրինակով (տե՛ս Եսայի 2 3), ամեն օր երեքսրբյան օրինություն է մատուցում Տիրոջը, որով պատմվում է Միածին Ռոդու՝ մարդկանց փրկության համար կատարած տնօրինությունները. մարդանալը, չարչարվելը, խաչվելը, թաղվելը, երրորդ օրը հարություն առնելը, երկինք համբարձվելը – Սուրբ Հոգու գալուստը:

Տարվա յուրաքանչյուր օր ունի իր երեքսրբյանը՝ օրվա խորհրդին համապատասխան, որը երկու մասերից է կազմված: Առաջինը մասը ընդհանուր է – ունի հետ–յալ բովանդակությունը՝ «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզոր, սուրբ – անմահ...», իսկ երկրորդ մասը, որը կոչվում է տնօրինական հավելված, կախված օրվա խորհրդից, փոփոխվում է: Տնօրինական հավելվածները թվով տասն են:

Առաջին տնօրինական հավելվածը հետ-յալն է. «... որ ծնար – յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»: Սա հայտնում է Ավետման – Աստվածհայտնության տոների – վերջինիս հաջորդող ութ տոնական օրերի տնօրինական խորհուրդները:

Երկրորդը Տյառնընդառաջի, Ծաղկազարդի, Ավագ երկուշաբթիի, Ավագ երեքշաբթիի, Ավագ չորեքշաբթիի, Ավագ հինգշաբթիի, Հոգեգալստյան տոնի Նախօրեի – կիրակնամուտերի տնօրինական հավելվածն է. «... որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»:

Երրորդը Ավագ ուրբաթ օրվա Գիշերային ժամի տնօրինական հավելվածն է. «... որ մատնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Չորրորդը Ավագ ուրբաթի ճաշու ժամերի, պահոց օրերի, սրբերի հիշատակի, Խաչի – Եկեղեցու տոների, ինչպես նա – Աստվածածնի փոքր տոների տնօրինական հավելվածն է. «... որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Հինգերորդը Ավագ ուրբաթի երեկոյի – Ավագ շաբաթ օրվա Գիշերային ժամի տնօրինական հավելվածն է. «... որ թաղեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Վեցերորդը Չատկի ճրագալույցի, Չատկի, Հինանց կիրակիների՝ Չատկից մինչ-Համբարձում, բացի Եր-ման սուրբ խաչի տոնից, – բոլոր հարության կիրակիների տնօրինական հավելվածն է. «... որ յարեար ի մեռելոց, ողորմեա՛ մեզ»:

Յոթերորդը Համբարձման տասն օրերի տնօրինական հավելվածն է. «... որ համբարձար փառօք առ Հայր, ողորմեա՛ մեզ»:

Ութերորդը Հոգեգալստյան շաբաթվա տնօրինական հավելվածն է. «... որ եկիր – հանգեար յառաքեալսն, ողորմեա՛ մեզ»:

Իններորդը Վարդավառի երեք տոնական օրերի տնօրինական հավելվածն է. «... որ յայտնեցար ի Թաբոր լերինն, ողորմեա՛ մեզ»:

Տասներորդը Աստվածածնի Վերափոխման ինը տոնական օրերի տնօրինական հավելվածն է. «... որ եկիր ի փոխումն մօր Քո – Կուսի, ողորմեա՛ մեզ»:

Տաղավար տոներ

Այս բոլոր տոներից հինգը՝ Սուրբ Ծնունդը, Չատիկը, Վարդավառը, Վերափոխումը – Խաչվերացը, Եկեղեցու ավագագույն տոներն են – կոչվում են «տաղավար տոներ»: Սրանք ավագագույն տոներ են, քանզի այս տոների խորհրդի միջոցով վերացվեց մահվան հաղթությունը, մարդը ժառանգեց անմահություն – դարձավ տաղավար Ամենասուրբ Երրորդության համար: Եվ մենք սրբությամբ մասնակցելով այս տոնախմբություններին – ապրելով Աստծուն հաճելի կյանքով՝ դառնում ենք Աստծու տաղավարները, – Աստված բնակվում է մեր մեջ՝ համաձայն Իր խոսքի. «Եթե մեկը սիրում է Ինձ, Իմ խոսքը կպահի, – Իմ Հայրը նրան կսիրի. – Մենք նրա մոտ կգանք ու նրա մոտ կօթ-անենք» (Հովհ. ԺԴ 23):

Շնորհք արքեպիսկոպոս Գալուստյանի կարծիքով «տաղավար տոներ» անվանումը հատուկ է միայն Հայ Եկեղեցուն, – այդ տոները Հին ուխտի Տաղավարահարաց տոնի օրինակով են այդպես կոչվում: Հին ուխտում այս տոնի օրերին՝ Երուսաղեմում եր հավաքվում ամբողջ Իսրայելը՝ պատարագներով հանդերձ, – տոնակատարության ամբողջ ընթացքում, որը տ-ում եր մեկ շաբաթ, ժողովուրդը բնակվում եր ժամանակավոր թեթ- շինվածքներում՝ տաղավարներում՝ ի հիշատակ նրանց Եգիպտոսից դուրս գալուն, երբ երկար ժամանակ տաղավարներում էին ապրում՝ մինչ- Ավետյաց երկիր մտնելը (տե՛ս Դ-տ. ԻԳ 41-43): Այս նմանությամբ էլ Հայ Եկեղեցում մեկից ավելի օրեր տ-ող տոները կոչվեցին «տաղավարահարաց տոներ», որը հետագայում առաջին բառի մասնակի սղման պատճառով ստացավ «տաղավար տոներ» ձևը:

Այս տոները հատկանշական են նրանով, որ տոնվում են կիրակի օրը, բացառությամբ Աստվածհայտնության տոնից, ունեն իրենց նախընթաց պահոց շրջանը՝ բարեկենդանով հանդերձ, տոնի նախորդ օրը կատարվում է նավակատիք, իսկ գիշերը՝ հսկում: Այս հինգ տոներից յուրաքանչյուրի երկրորդ օրը նվիրված է ննջեցյալների հիշատակին:

Տաղավար տոները տոնվում են երեք օրից ավելի, որոնք բոլորն էլ տերունի օրեր են: Այսպես՝ Աստվածհայտնության տոնին հաջորդում է ութ տոնական օր, Չատկին՝ հիսուն, Վարդավառին՝ երեք տոնական օր, Վերափոխմանը՝ ութ, Խաչվերացին՝ վեց: Յուրաքանչյուր տաղավար տոն ունի իրեն հատուկ երեքսրբյանը: Թե- Յոգեգալուստը տաղավար տոն չէ, սակայն այն -ս ունի իրեն հատուկ երեքսրբյան - հաջորդող վեց տոնական օրեր, որոնք տոնվում են պահքով:

Հատկանշանական է, որ Տիրոջ սուրբ առաքյալների - տիեզերական սուրբ ժողովներին մասնակցած Եկեղեցու սուրբ հայրապետների տոներն առնչվում են տաղավար տոների բարեկենդաններին: Այսպես՝ Վարդավառի բարեկենդանին նախորդող շաբաթ օրը տոնն է Քրիստոսի տասներկու սուրբ առաքյալների - սուրբ Պողոսի՝ տասներեքերորդ առաքյալի: Խաչվերացի բարեկենդանին նախորդող շաբաթ օրը տոնն է 325 թվականին գումարված Նիկիայի տիեզերական սուրբ ժողովի 318 հայրապետների: Բուն բարեկենդանին նախորդող շաբաթ օրը տոնն է 381 թվականին գումարված Կոստանդնուպոլսի տիեզերական սուրբ ժողովի 150 հայրապետների: Եվ վերջապես՝ Վերափոխման բարեկենդանին նախորդող շաբաթ օրը տոնն է 431 թվականին գումարված Եփեսոսի տիեզերական սուրբ ժողովի 200 հայրապետների:

Նախատոնակ

Տերունական տոներին նախորդող երեկոյին նախատոնակ¹ ենք կատարում, որը տոնի նախապատրաստությունն է: Նախ պետք է իմանալ, թե որն է օրվա սկիզբը, քանի որ ոմանք կեսօրն են համարում, ոմանք՝ երեկոն, ոմանք՝ կեսգիշերը, իսկ ոմանք էլ՝ լուսաբացը:

Իմաստասերներն օրվա սկիզբը կեսօրն են համարում, երբ արեգակը ելնում է երկնքի կորնթարդը [zenit]՝ երկնակամարի գմբեթը, - թագավորում, իսկ եբրայեցիները երեկոն՝ ըստ Մովսեսի. «Եվ եղավ երեկո, - եղավ առավոտ՝ օր առաջին» (Ծննդ. Ա 4): Սուրբ Եկեղեցին ունի օրվա երկու սկիզբ՝ գիշերամեջը - առավոտը: Նախ՝ գիշերամեջը, որովհետ- Քրիստոս գիշերամիջին հարություն առավ գերեզմանից, ապա նա՝ առավոտը, որովհետ- լույսն առավոտյան է ծագում, որով պահքը բաժանվում է ուտիքից, ինչպես լույսը գիշերից: Հետ-աբար՝ տոների սկիզբը գիշերամիջին է, իսկ պահքի սկիզբը՝ առավոտյան: Սրանցից մեկը հոգ-որ է, մյուսը՝ մարմնավոր: Հոգ-որը վեց ժամ առաջ է մարմնավորից:

Սրբերի տոները գիշերամիջին ենք սկսում տոնել, որովհետ- նրանք խիստ կռապաշտության - անգիտության խավարում նահատակվեցին: Այդ պատճառով, ի պատիվ նրանց, խոր խավարում ենք սկսում տոնել՝ նրանց գովաբանելով, որ թեպետ- մեռան, սակայն լի են անմահության հույսով: Սա նա- այն խորհուրդն ունի, որ մենք մինչ- մեր մահվան երեկոն դեռ-ս գտնվում ենք մեղքերի մեջ:

Իսկ տերունական տոները նախորդ օրվա իններորդ ժամին ենք սկսում, որն ինը ժամ առաջ է, քան հասարակաց տոների սկիզբը, - տասնհինգ ժամ առաջ, քան առաջիկա օրը: Նախ՝ որ զանազանվի սրբոց տոներից, - երկրորդ՝ ի հիշատակ շաբաթ երեկոյի, երբ եղավ հարությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Շաբաթ օրվա երեկոյան, երբ կիրակին լուսանում էր» (Մատթ.

¹ Նախատոնակ -հանդես՝ տոնի առաջընթաց երեկոյին:

ԻԸ 1): Այդ ժամին քահանաները մտնում են եկեղեցի, այնտեղ պայծառ հանդերձներով զգեստավորվում – վերցնելով սուրբ նշանները՝ Փառքի Տիրոջը մեզ օգնության կանչում: Այստեղ քահանան Տիրոջ օրինակով է պայծառանում հանդերձներով, որով կցորդ ենք լինում Նրա փառքին: Որովհետև– այժմ հայելու օրինակով ենք տեսնում Աստվածության Էությունը, իսկ երբ Տերը գա, դեմհանդիման պիտի տեսնենք՝ ըստ առաքյալի խոսքի. «Այժմ տեսնում ենք աղոտ, ինչպես պատկերը հայելու մեջ. իսկ այն ժամանակ պիտի լինի դեմառդեմ» (Ա Կորնթ. ԺԳ 12): Եվ մինչ– Հարության առավոտն աննինջ աչքով, ոչինչ չճաշակելով, սպասում ենք Տիրոջ Գալստյանը, ինչպես իմաստուն կույսերը, ապա Պատարագի խորհրդով, Քրիստոսի հետ միասին, Հոր կազմած սեղանի շուրջ բազմում – այնտեղ ճաշակում: Դրա համար էլ Տերն ասում է. «Ես խոստանում եմ ձեզ... որ ուտեք – խմեք Իմ սեղանից Իմ արքայության մեջ» (Ղուկ. ԻԲ 29-30): Այստեղ վառվող մոմերը ցույց են տալիս մեր հավատը, իսկ խունկը՝ բարի վարքը, որը ծխեցնում ենք բոլոր սրբերի առջ–:

Նավակատիք

Նավակատիքը² թարգմանվում է նորոգման – փրկության կամ ուրախության տոն: Ամբողջ տարում երեք տեսակ օրեր կան՝ պահք, ուտիք – սրանց միջինը, որը նավակատիք է կոչվում, քանի որ մարդը երեքից է գոյացել՝ հոգուց, մարմնից – երկուսի միախառնումից՝ անձից: Պահքը հոգու համար է, ուտիքը՝ մարմնի, իսկ նավակատիքը՝ անձի:

Նմանապես – կերակուրն է երեք տեսակ լինում: Առաջինը միսն է, որը կատարյալ կենդանուց է: Կենդանին կատարյալ է կոչվում, եթե շնչավոր է, ունի հինգ զգայարան – շարժվում է: Եվ այս կերակուրը Չատկին ուտելու համար է: Խոտը, ընդդեմը – պտուղները պահքի կերակուր են, քանի որ անզգա են, անշարժ – անշունչ: Իսկ նավակատիքի կերակուրն այս երկուսի, այսինքն՝ կենդանիների ու բույսերի միջինն է, ինչպես ձուկը, ձուն – կաթը, քանի որ ձուն – կաթը կենդանուց են, սակայն կենդանի չեն, իսկ ձուկը կենդանի է՝ կատարյալ զգայարաններով ու շարժմամբ, սակայն օդ չի շնչում:

Նավակատիքի խորհուրդը մեզ Դրախտում ավանդվեց, որովհետև– հրամայվեց ուտել բոլոր ծառերից, բացի մեկից: Այդպես – այսօր մեզ հրամայվեց ուտել բոլոր կերակուրներից, բացի մսից: Քանի դեռ մարդը չէր հասել կատարյալ աստիճանի, չպետք է վայելեր կատարյալ պտղից, քանի որ նա նորելուկ էր – տակավին մանուկ: Նա– Արարիչն Իր պատկերի խնամքն էր տանում, որպեսզի մարդն աստիճանաբար հասներ կատարյալ փառքին – բանասարկուի նման հպարտանալով չընդվզեր ու ընկներ: Այսպես – մենք այսօր՝ քանի դեռ չենք ստացել կատարյալ փրկությունը, չենք վայելում կատարյալ կերակուրը:

Ադամին ասվեց, որ բոլոր ծառերից ուտի, բացի մեկից, հետ–աբար, եթե նա– մյուս ծառերից էլ չուտեր, ինչպես այդ մեկից, պատվիրանազանց կլիներ, – եթե այդ մեկից էլ այլոց հետ ուտեր, դարձյալ պատվիրանազանց կլիներ: Այդպես – մենք, եթե այս օրը խստությամբ պահենք, պատվիրանազանց կլինենք: Եվ եթե չարությամբ չափից դուրս ազատություն ստանանք – միս ուտենք, նույն պատվիրանազանցն ենք: Այս պատճառով հարկ կլինի – մեզ, մեր նախնիների նման, արտաքսվել կենդանության Դրախտից – ոչ միայն չհասնել վաղվա կատարյալ շնորհներին ու փրկությանը, այլ– օրվա խորհրդից դուրս ընկնելով՝ նորոգման փոխարեն ապականությամբ զգեստավորվել, որովհետև– նավակատիքը նորոգություն է

2 Նավակատիք -նոր կամ նորոգված տան կամ հաստատության շինության բացման հանդես, ինչպես նաև ուրախության հանդես, որ կատարվում է թափառության կամ պսակադրության տարեդարձներին:

թարգմանվում: Եվ նախաստեղծները ոչ միայն չհասան կատարելության, այլ- ինչ ունեին, դրանից էլ զրկվեցին:

Նավակատիքի խորհուրդը պատկերվեց նա- տապանում՝ Նոյի միջոցով: Քանի դեռ Նոյի ընտանիքը տապանում էր, միս չէր ուտում, իսկ երբ դուրս եկավ, Նոյն Աստծուն ողջակեզ մատուցեց – ընդունեց Աստծու ուխտն ու աշխարհի փրկության նշանը, որից հետո վայելեց միսը: Այսպես մարդկության համար փրկության տապան է սուրբ Եկեղեցին, որում բնակվում ենք – մենք: Այսօր այն օրն է, երբ Նոյի ընտանիքը տապանում է, դրա համար էլ չպետք է միս ուտել մինչ- արձակում ստանալը – դեպի վաղվա օրը՝ իմանալի Արեգակի Լույսի ելնելը: Դրա համար նախ պետք է երկնավոր Գառին ողջակեզ մատուցել Աստծուն, ստանալ Նոր Ուխտը – արարածների փրկության նշանը, ապա վայելել մարմնավոր կերակուրը՝ կազմված մսից ու բոլոր ուտեստներից:

Նավակատիքի խորհուրդը ներկայացնում էր նա- Հին խորանը, – նրանք, ովքեր ծառայում էին Օրենքին, չէին ընդունում կատարյալ կերակուրը, այսինքն՝ երկնավոր Գառին, ինչի պատճառով էլ նրանց չտրվեց կատարյալ փրկությունը, այլ որպես մանուկներ՝ կաթով սնուցվեցին – ոչ հաստատուն կերակուրով, քանի որ չէին կարող մարսել: Այդ պատճառով – մենք, տոնելով այս օրը որպես հիշատակ Հնի, որում պատկերվեց Նորը, միս չենք ուտում, որը կատարյալ կերակուր է: Իսկ երբ Տերը եկավ – մեզ պարգ-եց հաստատունը՝ Իր Մարմինն ու Արյունը, այնժամ ընդունեցինք կատարյալ շնորհը – այս խորհրդով միս ենք ուտում, որպես թե՛ Նորոգվեցինք հնից, այսինքն՝ մանկությունից, – ստացանք կատարյալը:

Եվ եթե մեկը մեզ բամբասի, թե այդ խորհրդով կերակուրը ի նկատի չեն ունեցել, իրավացի չի լինի, որովհետ- ամեն իմանալի խորհուրդ նյութականապես պատկերվում է մարդկանց մեջ – ներգործում առարկայի վրա: Տե՛ս, որ կերակրի միջոցով ընկանք Դրախտից, – դարձյալ Կերակրով՝ Կենաց Հացով, անմահացանք ու երկինք բարձրացանք: Եվ ամենամեծ ու անճառելի խորհուրդներն էլ նյութապես են կապակցվում, ինչպես՝ հացով, գինով, ջրով, յուղով, նա- Եկեղեցու հանդերձներով ու սպասքով:

Բայց տեսնեք, թե ինչպես – որտեղ սահմանվեց նավակատիքը – ովքեր էին, որ արեցին սա հնում: Արդ՝ առաջին նախամարգարեն՝ Մովսեսը, երբ կանգնեցրեց Խորանը կտավներից՝ որպես տասփեղկանոց վրան, որն ըստ Աստծու տեսչության ցույց տրվեց նրան լեռան վրա, – նրանում դրեց Տապանակն ու չորս սեղանները, հավաքեց ժողովրդին ու կատարեց Խորանի նավակատիքը: Դրա համար էլ այդ օրը կարգվեց նավակատիքի ու Խորանի հիշատակի օր, – այնուհետ- ամեն տարի կատարվում էր այդ տոնը Երուսաղեմում: Այլ-՝ երբ Սողոմոնը կառուցեց տաճարը – ամբողջապես հարդարեց այն, այնժամ ժողովեց ամբողջ Իսրայելը – տաճարի համար մեծ շուքով ու ճոխությամբ նավակատիք արեց: Իսկ երրորդ անգամ, երբ Չորոբաբելի միջոցով նորոգվեցին Երուսաղեմի ավերված շինությունները, նրանք ժողովվելով կատարեցին տաճարը նորացնելու մեծ տոնը, որը նավակատիք անվանեցին:

Մեր բնությունն Աստծու տաճար է, որը չար գոռոզի պատճառով ընկավ ու կործանվեց, այդ պատճառով հարկ է, որ Տանուտերը գա – վերստին շինի Իր տունը: Դրա համար Տերը նախ առաքեց Մովսեսին ու Ահարոնին, ապա՝ Սողոմոնին ու Չորոբաբելին – այլ արդարների ու մարգարեների, որպեսզի թեր-ս նրանց միջոցով կանգնեցվի այս տունը, այդ պատճառով էլ Աստված մեծածայն գոչում է՝ ասելով. «Երկինքն Իմ այթռն է, – երկիրը՝ Իմ ոտքերի պատվանդանը: Ի՞նչ տուն պիտի շինեք Ինձ համար» (Եսայի ԿԶ 1): Իսկ մարգարեն ասում է. «Աստված ձեռագործ տաճարում չի բնակվում» (տե՛ս Գործք Է 48): Հոգով տեսնողները հարցրին Աստծուն, թե ո՞րն է Նրա հանգստի տեղը, – լսեցին պատասխանը, թե՛ «Ես ո՞ւմ եմ նայելու, եթե ոչ՝ հեգերին ու խոնարհներին – նրանց, ովքեր դողում են Իմ խոսքից» (Եսայի ԿԶ 1): Ապա տարակուսելով ու անասելի դողով իրենց պարտությունը խոստովանեցին, դրա համար Տերը խոսեց – ասաց, որ կկանգնեցնի Դավթի ընկած ու կործանված խորանը:

Եվ մեկ այլ մարգարե վկայում է՝ ասելով. «Եվ հանկարծակի Իր տաճարը կգա Տերը, որին դուք փնտրում եք, – ուխտի Յրեշտակը, որին կամենում եք դուք» (Մաղաք. Գ 1): Եվ Չաքարիան ասում է. «Խնդա – ուրախացի՛ր, դո՛ւստր Սիոնի, քանի որ ահա Ես կգամ – կբնակվեմ քո մեջ» (Չաքար. Բ 10): Ահա այսպես կանխասելով եկավ Նա – Կույսի արգանդում հազնելով մեր բնությունը՝ կանգնեցրեց բանական ադամական տաճարը, որի վրա հրեաները ձեռք բարձրացրին ու քանդելով այն՝ ապականեցին, ինչպես Ինքն էր առականերով հրեաների մասին ասում. «Քանդեցե՛ք այդ տաճարը, – երեք օրվա ընթացքում այն կվերականգնեմ» (Յովհ. Բ 19):

Եվ այսպիսով, Տերը երեքօրյա թաղումից հետո հարություն առավ՝ հաղթելով մահվանն ու ապականությանը՝ ըստ այս խոսքի. «Ո՛ր է, մա՛հ, քո հաղթությունը. ո՛ր է, դժո՛խք, քո խայթոցը» (Ա Կորնթ. ԺԵ 55), – Իրենով կանգնեցնելով այս տաճարը՝ Ավազանի միջոցով կանգնեցրեց Նա– մարդուն՝ նորից ծնելով, նորոգելով նրան՝ Սուրբ Երրորդության տաճար դարձրեց, – տալով հարության հույսի առհավատչյան՝ հաստատեց հավատի վեմի վրա, որը դժոխքի դռները չեն կարող հաղթահարել: Եվ այն, որ Աստծու տաճար եղանք, հայտնապես ասում է Գիրքը. «Եթե մեկը կատարում է Իմ կամքը, Ես – Չայրը նրա մոտ կգանք – նրա մոտ կօթ–անենք» (Յովհ. ԺԴ 23): Եվ դարձյալ՝ «Ուր երկու կամ երեք հոգի հավաքված լինեն Իմ անունով, այնտեղ եմ Ես՝ նրանց մեջ» (Մատթ. ԺԸ 20): Նա– առաքյալը՝ հավատարիմ վկան, ավելացնում է. «Զգիտե՛ք, որ Աստծու տաճար եք դուք, – Աստծու Յոգին բնակվում է ձեր մեջ» (Ա Կորնթ. Գ 16):

Արդ՝ Աստված սա պատկերեց Յին տաճարի նավակատիքում, – եթե նրանք, որ ստվերի պաշտպաններն էին, այդպես էին տոնում անշունչ տաճարի նորոգությունը, ապա մենք, որ ճշմարտության վայելողներն ենք, պարտավոր ենք մեծապես տոնել ու պատվել մեր բնության նորոգության տոնը առավել, քան մյուս տոները: Եվ ամեն ոք, ով չի տոնում, չունի մաս ու բաժին նորոգման խորհրդից, – այդպիսիները կզրկվեն փրկությունից հրեաների ու հեթանոսների հետ, ովքեր չհնազանդվեցին Ավետարանին:

Այժմ տեսնենք, թե ինչու ենք հինգ օր նավակատիք կատարում տարվա ընթացքում: Նախ՝ որովհետ– նորոգվեցինք հինգ զգայարաններով: Երկրորդ՝ շնորհներ ընդունեցինք, որոնցից չորս կատարելագույններն այստեղ ընդունեցինք, իսկ հինգերորդը հանդերձյալում ենք ընդունելու:

Նախ տոնում ենք Ծննդյան նավակատիքը, որովհետ– Տիրոջ ծննդյամբ – Յորդանանում մկրտությամբ՝ Ավազանից վերստին ծնունդ ու նորոգություն ընդունեցինք, որը մեծ ու առաջին շնորհն է, – այս նավակատիքը տոնում ենք որպես հիշատակը մեր նորոգության:

Իսկ սուրբ Չատկի նավակատիքը տոնում ենք, որովհետ– մեծ հարության օրը մենք՝ մահկանացուներս ու ապականացուներս, անմահությամբ ու անապականությամբ պիտի զգեստավորվենք: Նա–՝ որովհետ– վերացվեց մահվան հաղթությունը – մեր հոգիները սատանայից ազատվեցին ու Չայր Աստծուն ավանդվեցին: Դրա համար այս նավակատիքը մեր մեծ փրկության հիշատակին ենք կատարում:

Աստվածածնի նավակատիքը կատարում ենք, որովհետ– ինչպես Եվայի միջոցով ժառանգեցինք մահն ու գերությունը, այդպես էլ այժմ նրա դստեր միջոցով ժառանգում ենք անմահությունն ու ազատությունը – ընդունում Դրախտային կյանքը:

Սուրբ Խաչի նավակատիքը տոնում ենք, որովհետ– մեր վայր ընկած բնությունը խաչով վեր ելավ երկինք, մեր մեղքերը նրանով վերացվեցին, – մահվան մեր պարտքը դրանով վճարվեց: Այսպիսի մեծ պարգ–ների հիշատակի համար են կատարվում այս չորս նավակատիքները:

Իսկ հինգերորդ նավակատիքի տոնը Վարդավառին ենք կատարում, որովհետ– Այլակերպության օրը Երկրորդ Ադամը հազավ Դրախտում մեր նախահոր կողոպտված պատմուճանն ու դրանով զգեստավորեց մեր բնությունը: Եվ մենք կատարում ենք այն

հիշատակը, որ մեր հնացած ճորձերն այսօր դեն գցեցինք – հայրենի լուսեղեն պատմուճանով զգեստավորվեցինք: Եվ սա եր-ում է «Անառակի» առակից՝ անառակ որդու հոր հրամանից իր ծառաներին՝ «Անմիջապես հանեցե՛ք նրա նախկին պատմուճանը – հագցրե՛ք նրան» (Ղուկ. ԺԵ 22):

Սա ոչ թե բնության, այլ հանդերձի նորոգության տոնն է, որը, սակայն, այսօր մենք դեռ-ս չենք ընդունել, այլ թողնված է ապագայի համար, որպեսզի հանդերձյալում սրանով զգեստավորվենք, իսկ այստեղ ստանում ենք դրա հույսի առհավատչյան: Եվ ինչպես Հին Ուխտում տոները նշվում էին Նորի խորհրդով՝ ապագայում կատարվելիք իրադարձությունների դիմաց, այնպես էլ մենք հանդերձյալի հիշատակը նշում ենք այս տոնով:

Ահա նավակատիքի հինգ օրերն այսպես կարգվեցին, – այս օրերը կատարելապես սնվելու, այսինքն՝ կատարյալ «ուտիքի» օրեր չեն, – ոչ էլ ամբողջապես պահքի օրեր, այլ գտնվում են այս երկուսի միջակայքում: Պետք է հասկանալ այնպես, որ ոչ ամբողջությամբ հնում ենք, ինչպես հրեաները, – ոչ էլ հրեշտակների նման ամբողջովին կատարելություն ստացած, այլ, դեռ-ս, ընթացքում ենք: Որոշ մասը կատարված է, իսկ որոշ մասն էլ դեռ պետք է կատարվի: Եվ ինչպես Հինը Նորի պատկերն է, այդպես էլ Նորը՝ Հանդերձյալի:

Ճրագալույց

Սուրբ Ծննդյանը, ինչպես նա- սուրբ Չատկին նախորդող օրը կոչվում է Ճրագալույց, որը նշանակում է ճրագ լուցանել, այսինքն՝ վառել: Այդ օրերին, ըստ հատուկ արարողակարգի, վառում են տաճարի ջահերն ու կանթեղները – վառվող մոմեր բաժանում ժողովրդին, որից հետո մատուցվում է սուրբ Պատարագ: Հայ Եկեղեցում տարվա մեջ միայն երկու անգամ է ճրագալույց կատարվում՝ սուրբ Ծննդյան – սուրբ Հարության նախատոնակներին, որովհետ- այս տոների նավակատիքները մեր բնության նորոգման ու փրկության հիշատակներն են:

Այս օրը Թագավորի կարապետն է, որը նախօրոք գալիս է – ավետում Արքայի վաղվա գալստյան մասին ու հրամայում կահավորել ու զարդարել առագաստը³, պատրաստել Թագավորի պալատն ու հարսնության քողը զգել թագուհու՝ Եկեղեցու վրա: Այն ժամանակ – հարսը, – սպասավորները մի կողմ են թողնում ամբողջ տխրությունը – ամեն ինչ ըստ արժանվույն պատրաստում, որից հետո պատվում են ավետաբերին, սակայն կատարյալ հարսանիք չեն անում, որովհետ- այն Թագավորի գալստյամբ է լինելու:

Սա նա- մարգարեությունների նշանակն է, որոնց ընթերցումները կատարում են նախատոնակի երեկոյան, ճրագներ ու կանթեղներ վառելով: Սա խորհրդանշում է մարգարեների աղոտ ծագումը, Արդարության Արեգակի եր-ելի ծագումից առաջ: Նա- այս մտքով է ճրագալույց ասվում, այսինքն՝ ժամանակավոր, անցավոր, աղոտ, տկար լույս:

Ահա, ըստ այս օրինակի, ճրագալույցի օրը կարապետ է լինում Ծննդյան ու Հարության տոներին: Եվ դրա համար սկսում ենք հոգ-որ պաշտոն կատարել՝ նախ ընթերցելով մարգարեներին՝ որպես կանխասացների, ովքեր վկայում ու ավետում են մեզ գալիքը: Այսպիսով, Հինը Նորի հետ խառնելով՝ միասին տոնախմբում ենք: Եվ մինչ կավարտվեն հոգ-որ խրախճանքները, վայելում ենք նա- մարմնավոր սեղանից, սակայն առանց միս ուտելու: Ո՛չ սզի ու ո՛չ էլ պահքի մեջ ենք, ինչպես երեկ ու անցյալ օրը – ո՛չ էլ կատարյալ խրախճանքի մեջ, ինչպես գալիք, վաղվա օրն է լինելու Արքայի գալստյամբ, այլ մնում ենք

³ Առա՞գաստ -նորպասակների համար նախատեսված սենյակ կամ սենյակի մաս՝ առանձնացված քողով՝ «առա՞աստով»:

պահքի ու կատարյալ խրախճանքի միջ-, որը կերակրի միջոցով ենք հայտնապես ցուցադրում:

Եթե ոմանք ասեն, թե տոնը կերակրով չեն պատվում, ապա այդպիսիներին պետք է պատասխանել, թե այդ դեպքում ինչո՞ւ Զարույթունը – Ծնունդը՝ որպես կատարյալ տոներ, չի սահմանված պահքով տոնել:

Իսկ կատարյալը չենք անում, որովհետև կիրակին պահքից բաժանում ենք շաբաթով, – դեռ-ս չենք տեսել Զարույցյալին: Եվ երբ ար-ի ծագումով լույսը բացվի – Մարիամի հետ գևանք պարտեզ – տեսնենք գերեզմանը, ապա մեզ կեր-ա նա- Զարույցյալը – կհաստատի ու ցույց կտա Իր հարությունը: Այդ պատճառով անասելի խնդությամբ լցվելով՝ հնչեցնում ենք հարության երգը՝ նախ հոգով հավելով հոգ-որ սեղանին – ապա մարմնով՝ մարմնավորին, – ուտում ենք գառն ի հիշատակ երկնավոր Գառան, Ով օրհնյալ է հավիտյանս: Ամեն:

Ննչեցյալների հիշատակը

Տաղավար տոների երկրորդ օրը նվիրված է հավատով ի Զրիստոս ննչածների հիշատակին, ովքեր այս բոլոր հանդիսավոր օրերին մեզ տոնակից են լինում, բարեխոսում են մեզ համար, – նրանց աղոթքները ելնում է Աստծու առջ- (տե՛ս Զայտ. Ը 4): Թեպետ արդարների հոգիներն ունեն անմահության հաստատ հույսը – գտնվում են Աստծու ձեռքում, խաղաղության մեջ (տե՛ս Իմաստ. Գ 1), սակայն նրանք պսակի դեռ-ս չեն արժանացել (տե՛ս Զայտ. 2 9-11), ինչպես – մեղավորները՝ տանջանքների (տե՛ս Բ Պետ. Բ 4,9), մինչ- որ բոլորս էլ մեր վախճանին հասնենք՝ ըստ առաքյալի խոսքի. «Սրանք ամենքը հավատի մեջ վկայված լինելով հանդերձ, չընդունեցին խոստումը: Աստված մեզ համար ավելի լավն էր նախատեսել, որպեսզի առանց մեզ դրանք չկատարվեն» (Եբր. ԺԱ 39-40): Զանի որ որդեսեր Զայրը սպասում է, մինչ- որ Իր բոլոր զավակները կհավաքվեն – այնժամ յուրաքանչյուրիս կտա իր հասանելիքը:

Առայժմ ննչեցյալները կարիք ունեն մեր աղոթքների՝ իրենց ներելի – անգիտությամբ գործած մեղքերի թողության համար, – հույսով սպասում են իրենց հոգիների հանգստության համար մեր հիշատակություններին: Ինչպես Զուդա Մակաբայեցին փող հավաքեց – ուղարկեց Երուսաղեմ՝ ննչեցյալների մեղքերի համար պատարագ մատուցելու (տե՛ս Բ Մակաբ. ԺԲ 43-46), – Բոոսն էր մեռելների – կենդանիների համար ողորմություն անում (տե՛ս Զուրթ Բ 20), այդպես էլ ննչեցյալների հարազատները ողորմություն են տալիս կարոտյալներին – պատվիրում քահանաներին իրենց հարազատների անունները հիշատակել սուրբ Պատարագի մեջ:

Սուրբ Պատարագով ոչ միայն ողջերի համար է փրկություն լինում, ովքեր հավատով են հաղորդվում, այլ-՝ նրանց, ովքեր հույսով ու հավատով ննչեցին ի Զրիստոս: Որովհետև Զրիստոսի մահը ոչ միայն ողջերի համար փրկություն եղավ, այլ-՝ ննչեցյալների, ինչպես ասում է Պետրոսը. «Գևաց ավետարանեց հոգիներին, որոնք դժոխքում էին» (Ա Պետ. Գ 19): Սակայն սուրբ Պատարագը չի փրկում հեթանոսներին, անհավատներին – բոլոր նրանց, ովքեր անգիղջ ու անտրտում թավալվում են մեղքերի ու չարիքների մեջ – չեն հիշում դատաստանի օրն ու տանջանքների սարսափը: Այսպիսիների համար օգուտ չէ պատարագ մատուցելը կամ էլ ողորմություն անելը:

Այդ պատճառով, տաղավար տոների հաջորդ օրը, եկեղեցիներում մատուցվում է սուրբ Պատարագ – Զոգեհանգստյան պաշտոն՝ բոլոր նրանց համար, ովքեր ճշմարիտ – սուրբ հավատով ննչեցին ի Զրիստոս, – պատարագի մեջ, Աստծու առջ-, հիշատակվում են նրանց անունները, ինչպես Սողոմոնը հիշատակեց իր հոր՝ Դավթի անունը (տե՛ս Բ Մաց. 2 42):

Ամեն նման դեպքում ննջեցյալների վրա կենաց ցող է իջնում, որը մեծ ուրախություն է պատճառում երկնային զորքերին, նա- նրանց, ովքեր ուղիղ սրտով, ճշմարիտ հավատով, ողջամիտ հույսով - սուրբ սիրով հիշատակում են սրբերին, քանի որ հանգուցյալների հիշատակությունը մեծ շահ է - կատարյալ օգուտ:

Այդ օրը մարդիկ այցելում են նա- իրենց ննջած հարազատների գերեզմանները - պատվիրում քահանաներին օրհնել այն, որով ավետում ենք ննջեցյալներին Տիրոջ Երկրորդ գալստյան - մեռելների հարության հույսը:

ԱՎԱԳ ՏՈՆԵՐ

Աստվածհայտնության տոնին նախորդող տոնակատարությունները

Ծննդյան տոնից առաջ, սուրբ Յովհաննես Օձնեցի հայրապետի կարգադրությամբ, տոնում ենք չորս տոն, որոնք – կոչվում են Ավագ տոներ: Սրանք կատարվում են նախատոնակներով – առանձին հանդեսներով:

Սուրբ Եկեղեցու վարդապետները Սուրբ Յոզու առաջնորդությամբ Ծննդյան – Աստվածհայտնության տոնից առաջ կարգեցին –ս չորս տոն Եկեղեցու յոթ գլխավոր այրերի համար՝ որպես սուրբ Եկեղեցու հավատի շինության անկյան վեմերի: Նախ կարգեցին Դավիթ Աստվածահոր – Յակոբոս Տյառնեղբոր հիշատակության օրը, ապա՝ սուրբ Ստեփաննոս Նախավկայի, այնուհետև՝ առաքյալներից գլխավորների՝ Պետրոսի ու Պողոսի, – ապա՝ Որոտման որդիների՝ Յակոբոսի ու Յովհաննեսի տոները, ովքեր – յոթ սյուներ եղան, ըստ որի՝ հիմնարկվել են Եկեղեցու չորս անկյուններն ու յոթ սյուները:

Նա, ով կամենում է արքունիք կազմել, այն կառուցում է հաստատուն ու կարծր հիմքի՝ անսասան վեմի վրա, որի մասին Տերն առակով ասաց Ավետարանում. «Պիտի հաստատեմ Եկեղեցին հավատի վեմի վրա» (հմմտ. Մատթ. ԺՁ 18): Զանի որ Եկեղեցին հաստատված է մարգարեական ու առաքելական հիմքի վրա՝ անկյան գլուխ ունենալով Զրիստոսին, դրա համար էլ մարգարեների – առաքյալների հետ միասին ենք տոնում այս տոնը, որովհետև՝ այն, ինչը մարգարեները Յոզով տեսնելով պատմեցին, առաքյալներն ականատես լինելով քարոզեցին:

Եվ դարձյալ՝ նրանց համար, ովքեր դժվարահավատ են, – նրանց հավատարիմ վկաներ են հարկավոր, ինչպես Զրիստոս Իր Աստվածության համար Յորն է վկա բերում, ինչպես նաև՝ Մովսեսին ու Եղիային՝ Իր չարչարանքներից առաջ Թաբոր լեռան վրա բերեց, այսպես – մենք մեր Փրկչի ծննդյան հավատարիմ վկաներ ունենք Դավթին ու Յակոբոսին: Զանգի Յին ուխտում չկար ավելի պատվական մեկը, քան Դավիթը, ում հրեաներն ավելի պատվեին, իսկ Նոր ուխտում առաքյալները Յակոբոս Տյառնեղբորը կարգեցին որպես առաջին եպիսկոպոս Երուսաղեմի, ով բոլորի կողմից Արդար կոչվեց:

Մատթեոսը Դավթին աստվածահայր է կոչում՝ ասելով. «Գիրք ծննդյան Դավթի որդու» (Մատթ. Ա 1), իսկ Պողոսն իր խոսքում Յակոբոսին Տիրոջ եղբայր է անվանում. «Առաքյալներից ոչ ոքի չտեսա, բացի Յակոբոսից՝ Տիրոջ եղբորից» (Գաղատ. Ա 19): Եվ կա՞ արդյոք ավելի արժանահավատ վկա, քան հայրը – եղբայրը: Եվ Զրիստոսի ծնունդով մեկ եղան մարգարեները – առաքյալները:

Ինչպես երկրի թագավորները սովորություն ունեն իրենց խորհուրդները – գանձերը հույժ հավատարիմ – վստահելի այրերին ավանդելու, այսպես – երկնային Արքան Իր տնօրինության խորհուրդը նրանց վստահեց, մանավանդ Դավթին, ում համար ասաց. «Գտա Յեսսեի որդի Դավթին՝ Իմ սրտով մի մարդու» (Գործք ԺԳ 22): Ով էլ Աստծու «սիրտ» – «կամք» կոչվեց: Իսկ Դավիթն ասաց. «Զո խոսքերը սրտումս թաքցրի, որ չմեղանչեմ Զո դեմ» (Սաղմ. ԾԺԸ 11): Իսկ Յակոբոսին պարիսպ են անվանում, որովհետև՝ Տիրոջ գանձն անդրժելիորեն պահեց: Նա՝ նա մոտ է Տիրոջը եղբայրական համարձակությամբ:

Օրինակ՝ եթե մի անձանոթ մարդ կամենա թագավորի մոտ մտնել, նախ կմոտենա թագավորի մերձավորին, նրանից կիմանա թագավորին պատվելու հանգամանքները – ապա կհամարձակվի մոտենալ թագավորին: Արդ՝ երկնային Թագավորի, Նրա արքունիքի, գահի, տնօրինական խորհրդի ու մեծ քաղաքի՝ սուրբ Եկեղեցու փառքի առջև՝ գալու համար առավել –ս պարտավոր ենք մի քանի օր առաջ մտնել թագավորական արքունիքի գավիթ՝ սովորելու տերունական հանգամանքները:

Հակոբոս Տյառնեղբայրը, Տիրոջ հետ հիշատակվելով, պատվի է արժանանում: Եվ ի՞նչ ավելի մեծ պատիվ կա, քան Աստծու եղբայր կոչվելը: Այն, ինչ Դավիթը մարգարեական հոգով աստվածաբանեց Քրիստոսի մասին, այդ ամենը՝ տնօրինության սկզբից մինչև ավարտը, Հակոբոսը տեսավ, քանզի Տիրոջ եղբայրը լինելով՝ միշտ շրջում էր Նրա հետ: Նա- Հովսեփին իր մահից առաջ սուրբ Կույսին հանձնել էր Հակոբոսի խնամքին, մինչև որ խաչի վրա Փրկիչը Կույսին հանձնեց Հովհաննեսի խնամակալությանը:

Դավիթ մարգարեի ու Հակոբոս Տյառնեղբոր, Ստեփաննոս Նախավկայի, Պողոսի ու Պետրոսի - Հովհաննես ու Հակոբոս առաքյալների տոները միմյանց հաջորդելով ենք տոնում ո՛չ ըստ Նրանց վախճանվելու կարգի, քանզի Դավիթը Քրիստոսի գալուստից հազար տարի առաջ է վախճանվել, Հակոբոս Տյառնեղբայրը՝ Տիրոջ չարչարանքներից երեսուն տարի անց՝ Ներոնի թագավորության յոթերորդ տարում, իսկ Պետրոսն ու Պողոսը Հռոմում նահատակվել են Ներոն կայսեր թագավորության 13-րդ - Տիրոջ չարչարանքների 36-րդ տարում: Հովհաննեսը, հասնելով խորին ծերության, Տիրոջ չարչարանքներից 72 տարի անց, Ենոքի - Եղիայի նման կենդանի, տեղափոխվեց երկինք: Իսկ Հակոբոսը՝ Նրա եղբայրը, Տիրոջ չարչարանքներից չորս տարի անց սպանվեց Ագրիպասից, որը Հերովդես կոչվեց (տե՛ս Գործք ԺԲ 12): Հակոբոսը դարձի է բերել Հերմոզինես կախարհին, Նրա Փիլոդեսու աշակերտին, Օվսիա դպրին - Նրանց հետ նա- բազում մարդկանց, մեծամեծ նշաններով ու իմաստությամբ, այդ պատճառով էլ Աբիաթար քահանայապետը - բոլոր հրեաներն աղաչեցին Հերովդեսին գլխատել Նրան:

Հուլիս խորհրդաբար - իմաստությամբ են ի մի հավաքվել Նրանց տոները Քրիստոսի Ծննդյան տոնից առաջ, քանզի Քրիստոսի գալուստը դատաստանի, դատապարտության - իրավունքի համար էր: Սատանայի դատաստանի, դժոխքի դատապարտության, ինչպես նա- մարդկային բնության իրավունքի - ողորմածության համար, ինչպես Ինքն ասաց. «Դատաստանի համար եկա այս աշխարհը» (Հովհ. Թ 39), - դարձյալ. «Հիմա՛ է այս աշխարհի դատաստանը, հիմա՛ է, որ այս աշխարհի իշխանը դուրս կնետվի» (Հովհ. ԺԲ 31): Նա- Դավիթն է ասում. «Գիտեմ՝ Դո՛ւ, Տե՛ր, աղքատի արդար դատաստանն ես անում - տնանկի իրավունքն ես պաշտպանում» (Սաղմ. ԾԼԹ 13): Արդ՝ թեպետ Տերը խոնարհությամբ եկավ աշխարհ՝ ծառայի կերպարանքով, սակայն սիրում է թագավորի իրավունքը - պատիվը: Եվ փոխանակ հրեղեն ու անմերձենալի աթոռի, Եկեղեցին պատրաստեց չորեքկերպյան աթոռի նմանությամբ, որ տեսավ Եզեկիելը մարդու կերպարանքով, առյուծի ձ-ով, եզի օրինակով - արծվի վերսլացությամբ (տե՛ս Եզեկ. Ա 5):

Աստվածության այս չորս տոների խորհուրդն ավելի արժանավոր է - զարմանալի, քան վերին աթոռինը, որովհետ- մինչ այս աթոռին նստելը՝ Նրան միայն երկնայիններն էին փառաբանում, իսկ երբ մարգարեներին ու առաքյալներին Իր Աստվածության համար որպես աթոռ պատրաստեց, ամբողջ երկիրը լցվեց Նրանց բարբառով, - վերիններն ու ներքիններն ընդհանրապես լցվեցին գիտությամբ ու Նրա փառքով, որովհետ- սրանց միջոցով հայտնվեց Աստծու բազմապատիկ իմաստությունը:

Արդ՝ այս տոների խորհրդին են վերաբերում աստվածաբարձ այս կենդանիները: Այսպես, առյուծի նմանությունը պատշաճում է Դավթին՝ թագավորական պատվի համար, ում Հակոբ նահապետը վկայում է՝ ասելով. «Հուդա՛, կորյուն առյուծի, իմ շառավղից ելար, որոյա՛կ իմ, ելար, բազմեցիր, ննչեցիր դու որպես առյուծ» (Ծննդ. ԽԹ 9): Այս խոսքերը՝ որպես մարգարեություն, նախ Դավթի մասին ասվեցին, իսկ այնուհետ-՝ Քրիստոսի: Հակոբոս Տյառնեղբայրը նույնպես նույն թագավորական ցեղից էր՝ մաքրությամբ առյուծացած ընդդեմ ախտերի:

Իսկ մարդու նմանությունը Ստեփաննոսի համար պետք է իմանալ, որպես այդ Քրիստոսի կատարյալ չափի հասակով: Եվ նա տեսավ երկինքը մեծ հանդիսությամբ բացված - մարդացյալ Աստծուն՝ Հոր աջ կողմում:

Եզի կերպարանքը խորհրդանշում է հավատի ամրությունը, որն ունեն Քրիստոսի աներեր աշակերտները, Եկեղեցու հաստատուն սյուները՝ Պետրոսն ու Պողոսը: Սրանք առաքելաշան աշխատությամբ ընթացան տիեզերքի բոլոր ոլորտներում – մեր բնության անդաստանը վարեցին Ավետարանի արորով: Նրանք, քաղհանելով փուշն ու մեղքերի սեզը, հրով այրեցին որոմաբեր արմատը – հոգ–որ սերմերով լցրին ամբողջ տիեզերքը՝ սկսած Երուսաղեմից: Նրանց այսպիսի առատաբեր ավետարանչության մասին Դավիթը կանխավ երգաբանեց՝ ասելով. «Ողջ երկիրն է բռնել ձայնը նրանց, – մինչ– աշխարհի ծայրն են հասել խոսքերը նրանց» (Սաղմ. ԺԸ 5): Նրանք են Աստծուն հաճելի եզները, որոնք կանգնեցին ազգերի ու թագավորների առջ–:

Արծվի ձ–ով եր–ացին երանելի ավետարանիչները՝ Որոտման որդիները, ովքեր բարձրաթռիչ աստվածաբանությամբ հասան Սուրբ Հոգու խորություններին – արծվաթռիչ սլացքով պատռեցին կռապաշտության թանձրամած խավարը – ցրեցին նրա ոհմակը՝ դ–երի ժողովն ու ս–ագունդը, – նրանց աշխարհալած անելով՝ ազատեցին մարդկային ցեղը, որը նեխել էր զանազան ախտերով լցված լեշի նման, ինչպես գրված է. «Ուր դիակն է, այնտեղ կհավաքվեն արծիվները» (Մատթ. ԻԴ 28): Որովհետ– աղվեսների բզկտող – ամենակեր ոհմակների նման, ամենաչար – մեղսասեր դ–երը, որոնք կերակրվում են հոտած – նեխած լեշերով, հեռու փախան մարդկանցից, – մարդկային նեխած բնությունը համեմվեց ճշմարտության աղով՝ լվացվելով Ավագանի միջոցով, – Կենդանարար Հոգով վերստին եղան Լույսի որդիներ:

Սրանք են չորս կենդանակերպերի տիպերը, որոնք լծված են Տերունական աթոռին: Նույնը – Դանիելն է ասում. «Նայում էի, մինչ– աթոռները դրվեցին – Հինավուրցը նստեց» (Դան. Է 9), որը շատ դիպուկ է, որովհետ– Եկեղեցին սպասում է երկնային Թագավորի գալստյանը, Ում համար նախ աթոռն է պատրաստվում, որպեսզի գա – մտնի Իր սրբության սենյակը՝ խորհրդի անարատ առագաստը, առաքելաքարոզ ավանդությունը⁴, որը չի սուզվում հերձվածողների պղտորումներում, այլ միշտ աճում է ու զորանում, ինչպես Պետրոսը հավատի հիմքը լսեց Տիրոջից. «Դու վե՛մ ես, – այդ վե՛մի վրա պիտի շինեմ Իմ Եկեղեցին, ու դժոխքի դռներն այն չպիտի հաղթահարեն» (Մատթ. ԺԶ 18): Սրա համար էլ երանելի Պողոսը հավելյալ նեղություններ է կրում Եկեղեցու օգուտի համար:

Արդ՝ գալիս է Հինավուրցն Աստված մանկացած ու բազմում Իր աթոռին, – աթոռը դրված է Դավթի տանը:

4 Ավանդությունը չփրված և բերանացի փոխանցվող խոսքն է: Աստծու խոսքը մեզ շնորհվել է և՛ փրավոր ձևով, ինչպես Աստվածաշունչ մատյանը, և՛ բանավոր. նախքան Մովսեսը՝ նահապետները բերանացի էին միմյանց ավանդում Աստծու պատճառները: Աստծու խոսքի այս երկու տեսակներն էլ հավասարապես գորավոր ու նշմարիտ են. հետևաբար՝ ինչպես Սուրբ Գիրքը, այնպես էլ Սրբագան Ավանդությունը պետք է ընդունել իբրև անմոլոր ու անսխալական: Ավանդությունը ներառում է սրբերի վարքը և Եկեղեցու արարողությունները:

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ԾՆՆԴՅԱՆ ԵՎ ԱՍՏՎԱԾՅԱՅՏՆՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ

Աստվածհայտնություն

Այսօր Աստվածհայտնության տոնն է, քանզի այսօր՝ հունվարի 6-ին, ծնվեց փառքի Աստվածը՝ Միածին Որդին, – երեսուն տարի անց՝ դարձյալ հունվարի 6-ին, մկրտվեց: Վայել է Աստծուն, Ով զորացրեց սուրբ Կույսին՝ Իրեն ըստ մարմնի ծնելու համար, մկրտվել Իր ծննդյան օրը՝ իջնելով ջրի մեջ, այն սրբելով ու զորացնելով – սուրբ Ավագանի արգանդը պտղատու դարձնելով, որպեսզի Սուրբ Հոգու միջոցով մենք վերստին ծնվենք սուրբ Ավագանից – կոչվենք Աստծու որդի:

Սրա համար էլ Հայ Եկեղեցին միասին է տոնում Ծննդյան – Մկրտության տոները – այն անվանում «Հայտնության տոն», որով իմանում ենք, որ Նա, Ով ծնվեց սուրբ Կույսից, նույն Ինքն այսօր եկավ մկրտվելու Հովհաննեսից, վկայվեց Հորից – դավանվեց որպես Որդի՝ Հոր մշտնջենավոր Ծնունդ, նույն Էությունից:

Հայտնության տոն է կոչվում, որովհետև այսօր արարածները տեսան իրենց Արարչին: Այսօր Աստված ծննդյամբ հայտնվեց –՝ երկնայիններին, –՝ երկրայիններին՝ հրեշտակներին, հովիվներին ու մոզերին, ինչպես նաև– անբաններին՝ քարայրին ու մսուրին: Հետ–ապես՝ Տիրոջ ծննդյամբ եղավ նաև– Նրա հայտնությունը, – Աստված, սուրբ Կույսից ծնվելով, որպես մարդ եր–աց: Այդ պատճառով էլ Պողոսն ասում է. «Աստված Իր շնորհը հայտնեց որպես փրկության միջոց բոլոր մարդկանց» (Տիտ. Բ 11): Իսկ Գրիգոր Աստվածաբանը⁵ Թրիստոսի ծննդյան ճառում այսպես է ասում. «Այսօր Աստծու հայտնության տոնն է»: Նա– Բարսեղն⁶ է ասում. «Այս տոնի անունը դնենք Հայտնության տոն»:

Նա– Թրիստոսի մկրտությամբ հայտնություն եղավ, քանզի հայտնի դարձավ կուսածին Մարդու՝ Հիսուսի Աստվածությունը, Ում մկրտեց Հովհաննեսը – Թրիստոս անվանեց, – Թրիստոս Աստված է: Այս մասին վկայեցին Հայրը, Սուրբ Հոգին – Հովհաննես Մկրտիչը:

Այսօր հայտնվեց նաև– Երրորդության խորհուրդը, որը մինչ այդ պահը ծածկված էր մարդկանցից. Որդու մկրտությամբ, Հոր ձայնով – Սուրբ Հոգու աղավաակերպ իջմամբ:

Այսօր մենք արժանանում ենք անկողոպտելի ուրախությամբ տոնելու երկնավոր Թագավորի՝ անեղ – մշտնջենավոր Աստծու մեծ ու հրաշափառ ծննդյան օրը, որի պատճառով ցնծում ենք բերկրալից հրճվանքով: Քանզի Նա, Ով Հոր Էության նկարագիրն է ու երեսի Լույսը, փառքի ծագումն ու անժամանակ Ծնունդը, – վեր է բոլոր մտքերից, անճառելի՝ մարդկանց համար, ու անծանոթ՝ հրեշտակներին, ժամանակի լրանալով խոնարհվեց հայրական ծոցից – Հոր ու Սուրբ Հոգու կամքով բնակվեց սուրբ Կույսի անարատ արգանդում, նրա մարմնից մաս առնելով՝ մարմնավորվեց – ինն ամիս համբերելով ու հրաշապես մարդանալով՝ ծնվեց կնոջից Բեթղեհեմում՝ Դավթի քաղաքում, – պատվեց խանձարուրով. Նա, Ով Արուսյակից առաջ է ծնվել – Հոր ու Սուրբ Հոգու հետ ծածկված է անմատույց լույսով:

Մեր Թրիստոս Աստծու Ծննդյան – Հայտնության տոնը բոլոր տոների սկիզբն ու հիմքն է: Եթե Թրիստոս մարմնով չծնվեր, ապա չէր մկրտվի, ուրեմն չէր լինի Աստվածհայտնության տոնը, – եթե չխաչվեր, չթաղվեր ու հարություն չառներ, չէր լինի Հարության տոնը: Այսպիսով, Թրիստոսի ծնունդով ծնունդ առան մյուս տոները՝ ինչպես ակունքից բխող բազմաթիվ աղբյուրներ: Փառավորյալ Սուրբ Երրորդությունը հիմնարկեց մեր փրկության այս տոնը, –

⁵ Գրիգոր Աստվածաբան (Նազիանզացի) 328-389 թ.:

⁶ Բարսեղ Կեսարացի 329-379 թ.:

Յոր ու հավիտենական Սուրբ Յոգու կամքով եղավ Միածնի ծնունդը՝ ամենամաքուր արգանդից: Սա է հոգ-որ ուրախության սկիզբը բոլոր հավատացյալների համար - սա է արարածների ազատությունը: Այս մայր տոնը սուրբ Եկեղեցին համընդհանուր ուրախության օր է հայտարարում, քանի որ եղավ այն, ինչին հազարամյակներ առաջ սպասում էին մարգարեները - կամենում տեսնել սրբակյացները, այսինքն՝ Բանն Աստծու՝ մարմնով հայտնվելը - բնակվելը մարդկանց մեջ:

Ի՞նչ էին ասում մարգարեները Տիրոջ ծննդյան մասին

Նախագետ Աստված Նախքան Իր կուսածին գալուստը բազում օրինակներով պատկերեց Իր մարդանալու - չարչարանքների խորհուրդը, որպեսզի երբ ճշմարտապես գա, մարդիկ չտարակուսեն: Ըստ այդմ ասում է առաքյալը. «Աստված բազմապիսի ծ-երով - այլազան օրինակներով նախապես խոսեց մեր հայրերի հետ մարգարեների միջոցով» (Եբր. Ա 1): Տերը նախ եր-աց առաջին արդարներին՝ Աբրահամին՝ երկու հրեշտակների ուղեկցությամբ, - նրա վրանում կերակրվեց, ապա՝ Յակոբ նահապետին՝ «սանդուղքի» տեսիլքով, որով Աստված ցույց տվեց օրինակը խաչի ու Խաչյալի, այնուհետ- Յակոբի հետ գոտեմարտելով ցույց տվեց Իր միանալը մարդկային բնությանը: Նույն Տերը եր-աց նա- Մովսեսին՝ «անկեզ մորենու» տեսիլքով, որն այրվում էր, սակայն չէր սպառվում, ինչը խորհրդանշում է կուսական արգանդը, որի մեջ իջավ Աստվածային Յուրը - վառեց մարմնի ճրագը՝ որպես Լույս աշխարհին: Նույնպես - մյուս մարգարեներին հայտնեց Իր Մարմնով գալստյան, ինչպես նա- ծննդյան ժամանակի ու տեղի մասին, որի համաձայն՝ Յիսուս Զրիստոս պետք է ծնվեր Դավիթ թագավորի հայրենի Բեթղեհեմ քաղաքում, նույն ցեղից սերող Կույս Մարիամից:

Արդ՝ տեսնե՞ք, թե երբ պետք է գար Տերը: Մովսես մարգարեն ասում է. «Քո եղբայրների միջից քո Տեր Աստվածն ինձ նման մարգարե պիտի մեջտեղ հանի, Նրան կլսե՞ք» (Բ Օրենք ԺԸ 15): Բայց այստեղ չի ասվում գալստյան ժամանակի - տեղի մասին: Քննարկե՞ք Յակոբ նահապետի մարգարեությունը՝ ասված Յուդայի համար. «Յուդա՛, քեզ կօրհնեն քո եղբայրները», - դարձյալ՝ «Յուդայից իշխան չի պակասելու - ոչ՝ առաջնորդ նրա կողից, մինչ- որ գա Նա, Ում պատկանում են հանդերձյալները, որովհետ- Նա է հեթանոսների հույսը» (Ծննդ. ԽԹ 8, 10): Յամաձայն այս մարգարեության՝ Տիրոջ գալստյան ժամանակ պիտի վերանար պետն ու իշխանը Յուդայի տնից: Ըստ Յովսեփոս պատմիչի՝ Յրեաստանի Յերովդես արքայի (ով եղումացի էր հոր կողմից - արաբացի՝ մոր) թագավորության երեսունմեկերորդ տարում ծնվեց Յիսուս: Սրանով նշան տրվեց նա-, որ Տիրոջ գալստյան ժամանակ դադարելու էր հեթանոսների թագավորությունը:

Մեկ այլ նշան -ս գալստյան ժամանակի մասին. «Նրանց կհովվես երկաթյա գավազանով» (Սաղմ. Բ 9): Երկաթյա գավազան է անվանվում Յոմեական թագավորությունը: Եվ իրոք, այն ժամանակ Իսրայելը Յոմեական կայսրության մեջ էր:

Դարձյալ մեկ այլ մարգարեություն, որտեղ հայտնապես խոսվում է Զրիստոսի գալստյան ժամանակի մասին, որը լինելու էր Երուսաղեմը վերաշինելուց հետո. «Երուսաղեմի շինելուց մինչ- առաջին օծումը կա յոթ յոթնյակ - վաթսուներկու յոթնյակ» (Դան. Թ 26): Արդ՝ վաթսուներկու յոթնյակը կազմում է չորս հարյուր ութսուներեք տարի, այսինքն՝ Երուսաղեմի կառուցվելուց չորս հարյուր ութսուներեք տարի անց վերանալու էր իշխանն Իսրայելից, - ապա գալու էր այլազգի թագավորը: Եվ այդ տարի ծնվեց Զրիստոսը:

Այժմ՝ տեղի մասին. «Եվ դո՛ւ, Բեթղեհե՛մ, Եփրաթայի սակավամարդ տուն, կլինես Յուդայի երկրի հազարավորների մեջ, քեզանից պիտի ելնի Ինձ համար Իսրայելի մի իշխան, - Նրա ծագումն աշխարհի սկզբի օրերից է» (Միքիա Ե 2): Իսկ Դավիթն ասում է. «Ահա Նրա

մասին լսեցինք Եփրաթայում, – Այն գտանք մայրիների դաշտերում» (Սաղմ. ՃԼԱ 6): Քանզի Աբրահամը գնեց Սահառի որդի Եփրոնից նրա ազարակի սահմաններում գտնվող քարայրը (տե՛ս Ծննդ. ԻԳ 16-20), – հետագայում այնտեղ թաղվեցին ինքը, Սառան, Իսահակը, Ռեբեկան, Լիան, Յակոբը, քանի որ «հեռվից տեսան» Տիրոջ այնտեղ իջնելը: Այս վայրը Եփրոնի անունով կոչվեց Եփրաթա, որը թարգմանվում է պողաբերություն, քանզի այնտեղից մեզ տրվեց կյանքի Պտուղը: Այնուհետ– այն վերանվանվեց Բեթղեհեմ, որը թարգմանվում է հացի տուն, քանզի Երկնավոր հացը՝ Յիսուս Քրիստոս, Բեթղեհեմում ընծայվեց աշխարհին: Այստեղ է նա– նախամոր՝ Եվայի շիրիմը, ում Աստված ասաց. «Տրտմությամբ որդի ծնես» (Ծննդ. Գ 16): Եվ երջանիկ Մարիամն այստեղ՝ նախաստեղծի գերեզմանի վրա, ծնեց Բանն Աստծուն առանց տաժանելի երկունքի ու չարչարանքների – ազատեց նախամորը վտանգավոր երկունքից:

Իսկ թե ինչպես է գալու, այս մասին Եսային է ասում. «Ահա Կույսը պիտի հղիանա – որդի ծնի, – Նրա անունը պիտի լինի Էմմանուել» (Եսայի Է 14): Իսկ թե որ ազգատոհմից է լինելու Կույսը, այդ մասին ասում է սաղմոսերգուն. «Տերը ճշմարտությամբ երդվեց Դավթին – չստեց նրան. քո որովայնի պտղից պիտի նստեցնեմ քո գահին» (Սաղմ. ՃԼԱ 11): Նա– ասում է. «Նրա սերունդը կհաստատեմ հավիտյանս հավիտենից – Նրա գահը, ինչպես օրերը երկնքի», ապա ավելացնում. «Ինչպես լուսին, Նրա աթոռն իմ առջ– հավերժ հաստատված կմնա երկնքում» (Սաղմ. ՁԸ 30, 38): Այս խոսքերը Քրիստոսի համար ասվեցին – ոչ թե Սողոմոնի, որովհետ– վերջինիս աթոռն իբր– արեգակ հաստատուն չմնաց – ոչ էլ իբր– լուսին: Սրանից իմանում ենք, որ Դավթի ցեղից է լինելու սուրբ Կույսը: Նա– ասում է. «Դու հանեցիր ինձ արգանդից» (Սաղմ. ԻԱ 9), այսինքն՝ առանց այր մարդու անկողնու, որովհետ– «կույս արգանդից կորզված մարմին» է նա ասվում:

Յիսուսի ծնունդը

Ադամի՝ Դրախտից դուրս ելնելուց 5164 տարի⁷ անց՝ Օգոստինոս կայսեր թագավորության քառասուներկուերորդ – Յերովդեսի թագավորության երեսունմեկերորդ տարում, կայսրը հրաման տվեց երկրով մեկ մարդահամար կատարել, ըստ որի՝ յուրաքանչյուր հպատակ պարտավոր էր գրանցվել իր հայրենի քաղաքում: Երբ Տերը կամեցավ Ադամին արձանագրել Կյանքի գրքում, Օգոստինոս կայսրից հրաման եկավ՝ մարդկանց արձանագրելու մարդահամարի մեջ: Այդ օրը երկնավոր ու երկրավոր թագավորների հրամանները մեկմեկու հանդիպեցին: Կայսրն արձանագրում էր մարդկանց՝ իրեն հարկ տալու համար, Իսկ Աստծու Որդին՝ աղամորդիներին կյանքի գրքում: Երկրային թագավորը մտածում էր մարդկանց պարտական դարձնել իրեն, իսկ երկնային Թագավորը ողորմում էր ու ազատում պարտապաններին պարտքերից: Քանի որ արտաքիններով պատկերվում են քողարկվածները, – երկրավորներով՝ իմացվում երկնավորները, ապա համաձայն այն հրամանի, որ յուրաքանչյուր ոք պետք է արձանագրվի իր բնակավայրում՝ Ադամն արձանագրվեց Եդեմում, քանզի դա էր նրա բնակավայրը:

Կայսեր հրամանը հասավ նա– Յովսեփին, որպեսզի նա –ս իր անունն արձանագրեր իր բնակավայրում՝ Դավթի քաղաքում: Ուստի սուրբ Կույս Մարիամը – Յովսեփը, ովքեր սերում էին Դավթի ցեղից, թողնելով Գալիլիայի Նազարեթ քաղաքը, գնացին Բեթղեհեմ: Երբ նրանք

⁷ Ըստ եբրայական ժամանակափոխության՝ 4000 տարի է, ըստ Եպիփան Կիպրացու՝ 5500, իսկ ըստ Քրոնիկոնի պատմության՝ 5198 տարի (տե՛ս Դավիթ քահանայ, «Մատեան փոտոթեան և հաւատոյ», Երևան, 1997թ.):

եկան Եփրաթա (Բեթղեհեմ)՝ Դավթի քաղաքը, Աստվածամոր երկունքը վրա հասավ: Եվ որովհետև՝ այդ փոքրիկ քաղաքում, մարդահամարի նպատակով հավաքված մարդկանց բազմության պատճառով, նրանց համար իջ-անատանը տեղ չգտնվեց, Հովսեփն ու Մարիամը ստիպված գիշերեցին քաղաքից դուրս գտնվող այն քարայրում, որն անձր-ային ու ցուրտ եղանակներին որպես նախրատուն էր ծառայում: Եվ այստեղ՝ քարայրում՝ ծղոտի վրա, ձմեռային մի ցուրտ գիշեր Կույսը ծնեց Աստվածորդուն՝ աշխարհի Փրկչին – բարուրելով մանկանը՝ դրեց մսուրի մեջ:

Ջրհեղեղից հետո Սեմը մարգարեաբար այդ այրում էր թաղել նախամայր Եվային, իսկ Գողգոթայում՝ Ադամին: Այդ պատճառով էլ Աստվածածնով ողջանում է Եվան, իսկ խաչով՝ Ադամը, ու դրանով նախամոր անեծքը փոխվում է օրհնության, իսկ տրտմությունը՝ ուրախության:

Հովիվների այցելությունը

Բեթղեհեմյան քարայրի մոտակայքում բացօթյա բնակվող հովիվներ կային, ովքեր իրենց հոտերի գիշերային պահպանությունն էին անում: Այդտեղ էր Դավիթն իր հոր խաչինքն արածեցրել – այդտեղ էր գալու՝ ըստ մարմնի Դավթի Որդին՝ քաջ Հովիվը՝ արածեցնելու իր բանական հոտը: Եվ հանկարծ Տիրոջ հրեշտակը եր-աց հովիվներին, – Տիրոջ փառքը ծագեց նրանց շուրջը, որից նրանք սաստիկ վախեցան: Եվ հրեշտակն ասաց նրանց. *«Մի՛ վախեցեք, որովհետև՝ ահա ձեզ մեծ ուրախություն եմ ավետում, որն ամբողջ ժողովրդինը կլինի, որովհետև՝ այսօր Դավթի քաղաքում ձեզ համար ծնվեց մի Փրկիչ, որ Օծյալ Տերն է»* (տե՛ս Ղուկ. Բ 8-11): Հրեշտակներն ավետեցին հովիվներին, թե եկել է քաջ Հովիվը՝ ժողովելու իր ցրված բանավոր հոտը՝ ասելով նաև. *«Նա է այն Փրկիչը, որ պիտի հափշտակի գերությունը բռնակալի ձեռքից ու արձակի կապվածներին խավար բանտից: Նա է Հզորը զորությամբ, Ով իր սպանվելով ետ է բերելու ավարը – չարչարանքներով հաղթելու է թշնամուն ու հալածողին: Ո՛վ մարդիկ, ինչո՞ւ եք լուռ մնացել, ահա եկել է ձեր Թագավորը, գնացե՛ք, տեսե՛ք ու երկրպագե՛ք Նրան: Նա հեզ է ու խոնարհ – չունի իշխանական ահարկու գեներ, սուր ու վահան չկան Նրա ձեռքում, ինչպես պատերազմողի ձեռքում, – Նա չի հեծել զարդարված նժույգ ու ջորի – սրընթաց երիվար, այլ պատված է խանձարուրով ու դրված է մսուրում: Տեսե՛ք Նրան ու մի՛ երկմտեք Նրա աղքատ տեսքի պատճառով»:*

Ցնծացին, ուրախացան ու հավատացին անբիծ հովիվները – ընծաներ վերցնելով՝ գնացին Նրա մոտ: Արդարներն ընտրեցին, ուղիղները տասնորդեցին ու մատուցեցին իրենց պատարագները. նախ գառ՝ իբր- Քահանայի, ապա կաթ՝ իբր- Մանուկի, – փառք՝ իբր- Աստծու: Առաջին ընծաները հովիվները մատուցեցին ու երկրպագեցին Նրան: Մաքու գառնուկը մատուցեցին Աստծու Գառին՝ Նրան, Ով եկել էր գոհվելու՝ Աստծուն պատարագ լինելու, – դադարեցնելու գառների գոհաբերումը: Հովիվները, միաբանվելով հրեշտակների հետ, փառաբանեցին Նրան: Այդ օրն այնտեղ մեծ սքանչելիքներ եղան, քանզի երկնայինների ձայները միավորվեցին երկրայինների ձայներին – անմարմինների երգերը՝ մարմնավորների երգերին, – բոլորի բերաններից միաձայն փառաբանություն ելավ: Երկինքն ու երկիրը միաբանվեցին՝ օրհնաբանելու միակ Միջնորդին, Ով հաշտեցրեց նրանց իր ծննդյամբ: Այրը՝ փոքր էր, մսուրը՝ աղքատիկ, Հովսեփն՝ ուրախ, Մարիամը՝ զարմացած, իսկ Որդին՝ աղքատացած:

Մարիամը, տեսնելով այս բոլոր սքանչելիքները, քաջալերվեց, – նրանից հեռացան երկուների ցավերը⁸, տրտմությունը, – ոտքի կանգնելով իր Որդու առջև՝ երկրպագում էր նրան ու ընկնելով Մանկան առջև՝ ծնողական գուրթով աղոթում: Այսպես հեզ ու բարեպաշտ հովիվներն առաջինն արժանի համարվեցին խոնարհվելու նրան:

Սաղմոսերգուն ասում է. «Տերն իմ Յովիվն է» (Սաղմ. ԻԲ 2): Դավիթը մարգարեաբար գիտեր, որ Իսրայելի Աստվածը լինելու է Գառ Իր հոտում, անվանվելու է քաջ Յովիվ – Իր Անձը դնելու է Իր ոչխարների համար: Որովհետև՝ նրանք, ովքեր նախկինում հովիվ էին, ինչպես Աբելը, Նոյը, ով տապան մտցրեց կենդանիներին, ապա Աբրահամը, Յակոբն ու նրա որդիները, ինչպես նա՝ Մովսեսն ու Դավիթը, օրինակն էին այս ճշմարիտ Յովիվի: Դրա համար հրեշտակները նախ հովիվներին եր-ացին – նրանց ավետիս տվեցին, – առաջին ընծաները հովիվները մատուցեցին: Այսօր մեր հովվանոցը Եկեղեցին է, ուր հավաքվել են հոգ-որ հովիվները՝ հայրապետներն ու քահանաները: Նրանք հրամաններ են տալիս բանական հոտին – նրանց կերակրում հոգ-որ արոտում:

Մոգերի այցելությունը

Երբ Յիսուս ծնվեց Յրեաստանի Բեթղեհեմ քաղաքում, ար-ելքից երեք մոգեր եկան Երուսաղեմ՝ նրան երկրպագելու: Դրանք երեք թագավորներ էին, – նրանց ուղեկցում էր տասներկու հազարանոց մի զորախումբ: Տերը լուսավոր աստղի միջոցով «գիր» ուղարկեց մոգերին – կռապաշտության խավարից նրանց հանելով՝ բերեց դեպի Իր լույսը: Դրանով նա նա- հեռավորներին կանչեց՝ ուրախանալու մեծավորների հետ Իր ծնունդով: Իջնելով հրեաների մեջ՝ կանչեց նա- հեթանոսներին, որպեսզի –՝ հեռավորներին, –՝ մեծավորներին ուրախացնի Իր հայտնությամբ: Եվ երկնքում աստղի ծագումով նրանց առաջնորդեց՝ ասելով. «Մինչ- ե՞րբ, ո՞վ մոգեր, արեգակը, երկինքը – աստղերը աստվածներ պիտի անվանեք: Սրանք աստվածներ չեն, ո՞վ մարդիկ, այլ արարածներ: Իմացե՛ք, թե Ով է Աստված: Իմ արարածներն Իմ պատիվը չունեն, – ծառա լինելով չեն կարող տեր լինել, սրանք ձեր ծառայակիցներն են – ոչ թե Իմ անիմանալի պատիվը կիսողները: Եվ ահա որին մոլորվելով աստված եք կոչում, ձեզ անծանոթ մի մղումով առաջնորդում է Ինձ երկրպագելու»:

Յարգ. -Ինչո՞ւ Տերը կանչեց մոգերին – ոչ թե մի մարգարե ուղարկեց, ինչպես օրինակ՝ Յովնանին՝ Նինվե: Ինչո՞ւ մեկը Եսայու նման չեկավ՝ ասելու. «Ահա Կույսը հղիացավ – ծնեց Արքային առանց ամուսնության» (հմմտ. Եսայի Է 14): Ինչո՞ւ լուսափայլ աստղը եղավ մոգերի ուղեցույցը, որը ծննդյան ավետիսն առանց ձայնի հասցրեց նրանց ականջին, – մոգերի հետ միայն աստղը՝ «անբան առաքյալը», խոսեց իր ծագմամբ – լուսատու ընթացքով:

Պատասխան. -Մոգերը միայն աստղագիտությամբ գիտեին ծնունդը – ոչ՝ մարգարեությամբ: Խորագետը մոգերի ընդունած կարգերում թաքցրեց Իր վարդապետությունը – մոգությանը մղեց գնալ ճշմարտության ետ-ից: Արդ՝ ուրիշ ի՞նչ կերպ պետք էր որսալ մոգերին, եթե ոչ աստղագիտությամբ, որը նրանք սիրում էին: Մոգերն ամեն-ին չէին ընդունում Եսայու վարդապետությունն ու Յովնանի քարոզությունը – գիրք էին գրել ընդդեմ Մովսեսի: Եվ եթե մի մարգարե քարոզեր նրանց, ապա նրան կքարկոծեին: Դրա համար էլ ինչի մեջ մոգերը դեգերում էին, Տերը դրանով էլ որսաց նրանց: Աստղով որսաց

8 Տիրամոր երկուների ցավերը նման չէին հասարակ մահկանացուների երկուների ցավերին, այլ դրանք այնքան մեղմ էին ու աննշան, որ վարդապետներից ոմանք ասում են, որ Աստվածամայրն առանց երկուների ցավերի ծննդաբերեց: Սուրբ Եփրեմ Ասորին ասում է, որ Աստվածածինը նեղվեց երկուների ցավերով, որպեսզի չկարծեն, թե սուրբ Կույսը միայն հոգի ծնեց:

Նրանց, որովհետեւ՝ եթե մի մարգարե Նրանց քարոզեր Կույսի ծնելու մասին, չէին հավատա ու չէին ընդունի, մինչև՝ չտեսնեին այդ ամենն աստղերի միջոցով:

Իսկ հայտնված աստղը մեծ էր ու փառավոր՝ իր լույսով, եր-ելի՝ ծագմամբ, ու հրաշալի՝ տեսքով, զարհուրելի՝ բոցով, ու բորբոքելի՝ հրով, սքանչելի՝ փայլով, ու զարմանալի՝ տեսակով, - չկար մեկ այլ աստղ, որ սրա նման լիներ: Սա միակն էր, ինչպես - իր Միածին Տերը: Մոգերն աստղի մեջ տեսնում էին սուրբ Կույսին՝ զարմանալի կերպով բազմած, - հրաշալի Մանուկին՝ նրա գրկում՝ հրեղեն թագը գլխին: Այս տեսիլքը հիացրեց Նրանց, բայց Նրանք իրենց գրքերում չգտան այս խորհրդի մեկնությունը, - քաղդեացիների դպիրներն էլ չկարողացան բացատրել այն: Սակայն Նրանք ունեին Բաղասամի մարգարեությունը, ուր ասվում է. «Այդ սերնդից պիտի ծնվի մի Մարդ, որ պիտի տիրի բազում ազգերի: Նրա թագավորությունը Գոգի թագավորությունից հզոր պիտի լինի» (Թվեր ԻԴ 7), որից էլ իմացան, որ իրենց ավետվում է ծնունդը Մեծ Արքայի, - լցվեցին մեծ երկյուղով: Եվ այն խոսքից, թե՛ «Ծագելու է Հակոբի աստղը» (Թվեր ԻԴ 17), իմացան, որ Աստված է հայտնվելու: Իսկ այն խոսքից, թե՛ «Նա ննջելու է որպես առյուծ» (Թվեր ԻԴ 9), իմացան, որ խոսքը Նրա թաղվելու մասին է, ինչի համար էլ ար-ելքից իրենց հետ բերեցին համապատասխան նվերներ:

Իմացան մոգերը, որ մեծ Թագավոր է եկել աշխարհ - ամբողջ աշխարհն Իր իշխանությամբ կամենում է գրավել: Իմացան, որ հզոր Մանուկ է ծնվել, - երկրի բոլոր ծագերը հնազանդվում են Նրան: Խորհեցին, թե. «Պետք է գնալ Նրա սերը շահելու, քանի դեռ մանուկ է, որովհետեւ՝ երբ Նա երիտասարդ դառնա, երկրի բոլոր ազգերին ոտնակոխ կանի: Բոլոր թագավորները Նրան պիտի հնազանդվեն, - Նա բոլոր դատավորներին Իր լծին պիտի կցի: Պետք է կամովի գնալ ու Նրան երկրպագել - ոչ թե հետո՝ հարկադրված: Քանի որ երկրի իշխանները պետք է Նրան ծառայեն, ապա պետք է առաջինը լինել - Նրան ընծաներ մատուցել: Եվ քանի որ ամբողջ աշխարհին պիտի տիրի - ընդունի երկրպագություն հեթանոսներից, դրա համար գովելի է լինել Նրա մոտ: Պետք է գնալ ու Նրա ձեռքը հանձնել աշխարհը, մինչև Նա Իր քաջությամբ կհավաքի բոլոր ազգերին: Չպետք է Նրան արհամարհել, քանզի ունենք Նրա հայտնությունը, այլ պետք է պատվել Նրան ծնվելիս, ուր էլ որ լինի, որպեսզի երբ հայտնվի Նրա թագավորությունը, մեզ բարիքով հատուցի»:

Այսպես խորհելով՝ մոգերը խաղաղությամբ ճանապարհ ելան՝ ամեն գավառում խոսելով Աստծու Որդու ավետիսի մասին: Մեծ զորքով գնացին տեսնելու Հրեաստանի երկրպագելի Թագավորին: Նրանք իրենց ընթացքով քարոզ եղան - մեծ հայտնությունն ավետեցին բոլոր երկրներում: Ոչ մի տեղ չէին թաքցնում իրենց գնալու պատճառները - ամեն տեղ երկյուղ էին սփռում՝ պատմելով մեծ Թագավորի ծննդյան մասին: Սակայն երբ հասան Հրեաստան, այն գտան լուռ ու անտեղյակ Արքայի գալուստից, որովհետեւ՝ Հերովդեսի օրերին Իսրայելում վերացել էին մարգարեները: Տերը մարգարեների փոխարեն հեթանոսներ բերեց՝ հանդիմանելու համար Նրանց, ովքեր այդքան ժամանակ կրթվել էին Օրենքով ու մարգարեություններով, սակայն չէին հավատում: Բաբելոնացիները եկան պախարակելու հրեաների անհավատությունը: Եվ աստղի ընթացքը ցույց տվեց, որ Սա Նա՛ է, Ում մասին խոսեցին մարգարեները:

Մոգերը եկան ընծաներով - մարգարեների պես վկայեցին ծնված Մանուկի համար, որպեսզի երբ Նա հայտնվի, Նրան օտար չհամարեն, այլ բոլոր արարածներն իմանան Նրա ծնունդի մասին: Նրա մասին վկայեցին նա- Չաքարիան՝ իր պապանձվելով - Եղիսաբեթն՝ իր ծնելով, իսկ այն աստղը, որն այնպես չէր «կապված» երկնակամարին, ինչպես սովորական աստղերը, իր ընթացքով՝ բարձրանալով ու խոնարհվելով վկայեց:

Երբ մտան Հրեաստան, աստղը ծածկվեց Նրանցից, որպեսզի մոգերն անմիջապես չգնան Բեթղեհեմ, այլ նախ գնան Երուսաղեմ - այնտեղի դպիրներին ստիպեն՝ բոլորին պատմել Տիրոջ ծննդյան մասին, - մարգարեություններից ստանան ճշմարիտ վկայությունը, որպեսզի չկարծեն, թե աստղը մի այլ զորությունից է:

Մոգերը բանակ դրեցին Երուսաղեմի մերձակայքում, որով մեծ երկյուղ սփռեցին Զերովդեսի ու Երուսաղեմի բնակիչների վրա: Նրանք ասացին. «Ո՛ր է հրեաների արքան, որ ծնվեց, որովհետև՝ Նրա աստղը տեսանք ար-ելքում – եկանք Նրան երկրպագելու»: Երբ Զերովդեսը լսեց այս խոսքերը, չարությամբ վարանեց, քանզի նա Դավթի թագավորական ցեղից չէր, այլ այլազգի էր՝ եղմացի: Նա բռնությամբ էր վերցրել իշխանությունը – իրեն այնպես էր ներկայացնում, իբր- թե Դավթի տանից է: Իսկ երբ լսեց հրեաների Արքայի ծնունդի մասին, զարհուրեց, – նրա հետ՝ Երուսաղեմի ժողովուրդը: Եվ հավաքելով բոլոր քահանայապետերին ու ժողովրդի օրենսգետներին՝ հարցրեց նրանց. «Որտե՞ղ պիտի ծնվի Զրիստոսը»: Եվ նրանք ասացին. «Չրեաստանի Բեթղեհեմ քաղաքում, որովհետև՝ մարգարեի միջոցով այսպես է գրված. «Եվ դո՛ւ, Բեթղեհե՛մ, Յուդայի երկիր, Յուդայի քաղաքների մեջ փոքրագույնը չես, քեզանից մի Իշխան պիտի էլնի Ինձ համար, որ պիտի հովվի իմ ժողովրդին՝ Իսրայելին» (տե՛ս Մատթ. Բ 1-6): Այս մարգարեությամբ լուծարվում է նա- Զերովդեսի թագավորությունը: Զերովդեսը, տեսնելով այն ընծաները, որ բերել էին մոգերը, դրանից է՛լ ավելի անարգվեց, որովհետև՝ իրեն չմատուցեցին, քանզի ընկել էր արդեն իր թագավորությունը:

Չարք. -Իսկ ինչո՞ւ խռովվեց Երուսաղեմի ամբողջ ժողովուրդը, չե՞ որ նրանց ավետվեց Փրկչի գալուստը, որի համար, ընդհակառակը, պետք է ուրախանային:

Պատասխան. -Երուսաղեմցիների մի մասն այդ անում էր Զերովդեսին հաճելի լինելու համար, ոմանք էլ զարհուրեցին երեք հզոր թագավորների գալստյան պատճառով, իսկ որոշ մասն էլ կարծում էր, թե իրենք հրո ճարակ պիտի լինեն, քանզի Եսային այդպես էր մարգարեացել. «Ամեն մի պատմուճանի – հանդերձի համար, որ նենգությամբ էին հավաքել, տուգանքով պիտի հատուցեն, նույնիսկ եթե դրանք այրված լինեին, նրանք պիտի հոժարեին հատուցել, քանզի մեզ համար Մանուկ ծնվեց, մի Որդի տրվեց մեզ, Որի իշխանությունն Իր ուսերի վրա պիտի լինի» (Եսայի Թ 5-6):

Նոր ավետարան էին սերմանում մոգերը հրեաների մեջ – իրենց խոսքերով հաստատում մարգարեությունները: Մոգերն իրենց ընծաներով վկայեցին Նրա ծագման մասին, իսկ դպիրները արեցին դրա մեկնությունը: Աստղի ծագումով ու մարգարեական խոսքերով հայտնվեց ավետիսը, – երկինքն ու երկիրը քարոզեցին Նրա Աստվածությունը: Նրա թագավորության մասին վկայեց երկինքը, – զորությունները պատմեցին Նրա տնօրինությունների մասին: Սրանով հայտնվեց այն գեղեցկությունը, որ թաքցված էր մարգարեությունների խորքերում, որովհետև՝ հասել է ժամանակը, որպեսզի ծածկվածը եր-ան գա: Սրանով հաշտվեց թլպատված ժողովուրդն անթլպատների հետ, – սկսեցին մեկնել այն, ինչը հաշտեցրեց նրանց: Եկան հեռավորները – խառնվեցին մերձավորների հետ, որպեսզի ճշմարիտից ճշմարիտ ուսում ընդունեն: Եկավ Նա, Ով երկուսին մեկ դարձրեց – դրանով վերացրեց խռովությունը:

Մոգերը հարցնելով Զերովդեսին, իբր- մի զինվորի, թե՛ ո՞ր է Արքան, դրանով անարգեցին նրա թագը, որից այդ օձը դառնանալով խորհեց թափել իր թույնը Մանուկի վրա: Նա որոշեց սպանել Թագավորին, կործանել Նրա թագը – տիրել Նրա աշխարհին: Եվ փարավոնի նման որոգայթ լարեց Մանուկի դեմ (տե՛ս Ելք Ա 15), որպեսզի Նրան սպանի – վերցնի Նրա ընծաները: Զերովդեսը վախեցավ Մանուկից, ինչպես հզորից, – հնար էր փնտրում ազատվել Նրանից: Եվ սկսեց մարտնչել տկարը զորավորի հետ ու տեսնելով, որ հայտնապես չի կարող մարտնչել՝ նենգություն խորհեց Նրան սպանելու համար, – գաղտնի կանչեց մոգերին – նրանցից իմացավ աստղի ծագելու ժամանակը: Այնուհետև՝ նրանց Բեթղեհեմ ուղարկելով՝ ասաց. «Չնացե՛ք, ստույգ իմացե՛ք Մանուկան մասին – երբ գտնեք, տեղեկացրե՛ք ինձ, որպեսզի ես էլ գամ, երկրպագեմ Նրան»: Եվ երբ նրանք գնացին, աստղը, որ տեսել էին ար-ելքում, կրկին առաջնորդեց նրանց, մինչև՝ որ եկավ ու կանգնեց այնտեղ, ուր Մանուկն էր (տե՛ս Մատթ. Բ 7-10):

Աստղն իր երկրորդ եր-ումով ցույց տվեց, որ Մեկ է Տերը –՝ նրանց, –՝ մարգարեների: Մոգերը մինչ այդ չէին տեսել, որ աստղը դուրս գա իր ուղեծրից – մարդկանց առաջնորդի իրենց ճանապարհներում: Ո՞վ էր այդ աստղին «լծել – ստիպել», որ երկիր իջնի: Ո՞վ էր երբ-իցե տեսել, որ մայրը կույս լինի, կամ մանուկը թագավորներին սարսափեցնի: Ո՞ւմ կարապետն է երբ-իցե եղել լուսատուն, կամ ո՞ւմ ծնունդը քարոզեց, եթե ոչ Նրա: Տիրոջ բոլոր գործերը վեր են մեր մտքից, – Նրա խորհուրդները չեն քննվում, որովհետև– անսահման են: Եթե Նրա ծագման աստղն ապշեցնում է քննողներին, ապա էլ ո՞վ կհամարձակվի քննել դրա Արարչին:

«Երբ մոգերն այդ տունն են մտնում, այնտեղ տեսնում են Մանկան իր մոր՝ Մարիամի հետ միասին, – ընկնելով Նրա առջ–՝ երկրպագում են Նրան – բանալով իրենց գանձատուփերը՝ Նրան նվերներ մատուցում՝ ոսկի, կնդրուկ – զմուռս» (տե՛ս Մատթ. Բ 11): Մոգերը ճշմարտությունից սովորել էին, թե ինչ նվերներ են վայել Նրան, – խորհրդաբար մատուցեցին իրենց ընծաները: Նախ՝ ոսկի, որովհետև– մեծ Արքա է, ապա՝ կնդրուկ, որովհետև– Աստված է, այնուհետև– զմուռս՝ խորհրդանշելով այն մահը, որն ընդունելու էր մեր փրկության համար: Դարձյալ՝ խունկն ընծայեցին Աստվածության, զմուռսը՝ մարդեղության, իսկ ոսկին՝ իշխանության համար: Ընծայեցին ոսկի, որպեսզի ոսկյա պատկերներից երկրպագությունն անցնի ոսկու Տիրոջը, – զմուռս՝ իբր– բժշկի, որպեսզի Նա բժշկի Ադամին, ապա նա–՝ կնդրուկ, որ Նրանից բուրած անուշահոտությամբ լուծարվի մահվան հոտը, որ փչեց Ադամից:

Այդ երեք մոգերից առաջինը պարսից Մելքոն թագավորն էր: Նա սերում էր Աբրահամի Քետուրա հարճից: Երկրորդը Գասպարն էր՝ հնդիկների թագավորը, իսկ երրորդը՝ Բաղտասարը՝ արաբների թագավորը:

Գասպարը՝ հնդիկների թագավորը, Մանկանը կնդրուկ, նարդոս, ստաշիս, կասիան, կինամոն – այլ անուշահոտություններ ընծայեց՝ տեսնելով Նրան որպես Աստծու Որդի՝ մարմնով բազմած փառքի աթոռին, իսկ հրեշտակների զորքերը՝ Նրան սպասավորելիս:

Բաղտասարը՝ արաբների թագավորը, ընծայեց ոսկի, արծաթ, պատվական քարեր – գեղեցիկ ու վայելուչ մարգարիտ – տեսավ Տիրոջը մարմնով՝ որպես Արքայի Որդի, նստած բարձր գահի վրա, – մարդկանց բազում զորքերը՝ Նրա առջ–:

Իսկ Մելքոնը՝ պարսից թագավորը, ընծայեց զմուռս, հալվե, ծիրանի ու բեհեզ, նա– պատանքի համար կտավ – տեսավ Նրան որպես Աստծու Որդի՝ չարչարանքներով մեռած, բայց հարություն առած ու կենդանի: Մոգերն ընծաներ մատուցեցին իրենց երկրպագելի Թագավորին, Ով եկել էր նրանց մոտ աղքատի կերպարանքով – արհամարհվել էր ազգի կողմից՝ ըստ այս խոսքի. «Յուրայինների մոտ եկավ, բայց յուրայինները նրան չընդունեցին» (Յովհ. Ա 11), սակայն օտարներն ընծաներով եկան Նրան պատվելու:

Արդ՝ ար–ելցիներն աստղով լուսավորվեցին, իսկ հրեաներն արեգակի խավարումով կուրացան: Սրանով այս աստղը, որ առաջնորդում էր նրանց դեպի Արդարության Արեգակը, ավարտեց իր ընթացքը, ինչպես – Յովհաննեսն էր քարոզում Նրա համար՝ ասելով. «Պետք է, որ Նա մեծանա, իսկ ես նվազեմ» (Յովհ. Գ 30):

«Եվ մոգերը, երազի մեջ Աստծուց հրաման առնելով չվերադառնալ Յերովդեսի մոտ, այլ ճանապարհով գնացին իրենց երկիրը» (Մատթ. Բ 12): Նա, Ով հայտնեց նրանց ելնել ու գնալ երկրպագելու նորածին Թագավորին, Նա էլ հայտնեց չդառնալ Յերովդեսի մոտ: Եվ մոգերը, լուսավորված – լցված գիտությամբ, գնացին իրենց երկիրը:

Փախուստ Եգիպտոս

«Տիրոջ հրեշտակը երազի մեջ եր-աց Յովսեփին ու ասաց. «Վե՛ր կաց, վերցրո՛ւ այդ Մանկանը – Նրա մորը ու փախի՛ր Եգիպտոս. – այնտեղ մնա՛ մինչ- որ քեզ ասեմ. քանի որ Յերովդեսը փնտրում է այդ Մանկանը՝ կորստյան մատնելու համար»: Եվ նա վեր կացավ, առավ Մանկանն ու Նրա մորը գիշերով – գնաց Եգիպտոս ու այնտեղ մնաց մինչ- Յերովդեսի մահը» (Մատթ. Բ 13-14): Յովսեփն իր ընտանիքով, այն հրեաների հետ, ովքեր Եգիպտոսից եկել էին Երուսաղեմ Չատիկը տոնելու, մեկնեց Եգիպտոս: Այդ օրերին Մանուկն արդեն մեկ տարեկան – երեք ամսական էր:

Լույսը ծագեց, – խավարն աշխարհի բոլոր կողմերում փարատվեց, – աշխարհն ամենայն լցվեց Նրա իմաստությամբ: Տերը լույսի աստղն ար-ելք ուղարկեց՝ մոզերին այնտեղից բերելով Իր մոտ, իսկ Ինքը գնաց Եգիպտոս՝ այն լուսավորելու: Նա այս ու այն կողմից գցեց Իր ուռվանն ամբողջ երկրի վրա, որովհետ- բոլորին էլ կամենում է կենդանության հարկի տակ պահել: Լույս տալով՝ քաղղեացիների դստերը դեպի Իրեն քաշեց, իսկ Ինքը գնաց տեսնելու աղանդավոր Եգիպտոսը: Մոզերին ու աղանդավորներին ի մի հավաքեց, որպեսզի երկու կողմերում էլ արձակի անօրինության բոլոր կապանքները: Տարվեց Եգիպտոս, որպեսզի այնտեղի դառնությունը քաղցրացնի: Երկրի մի կողմը լուսավառլ աստղով պայծառացրեց, իսկ Ինքը մյուս կողմը գնաց, որպեսզի երկուսում էլ սերմանի Իր լույսը: Նա, Ով երկյուղ էր տարածում քերովբեների վրա, փախավ մարդկանցից – նստած Իր արարածի (ավանակի) վրա՝ կրեց ճանապարհի նեղությունները, որպեսզի արժանին հատուցի Իր մարդեղության համար, մինչ- որ աճի հասակով – ապա չարչարվի: Քանի որ Տերը ստուգապես մարդացավ, ապա պետք է մարդկանց նման քաղցեր, ծարավեր ու հագենար, ննջեր ու արթնանար, հոգներ ու հանգստանար, ինչպես նա- երկնչեր: Փախավ սրից ո՛չ Նրա համար, որպեսզի իսպառ ազատվի դրանից, այլ որ կատարի Իր մարդեղության բոլոր տնօրինությունները: Գնաց Եգիպտոս, ուր Իր ծառա Մովսեսին աստված էին դավանել, ինչը խորհրդով Իր օրինակն էր:

Մանուկների կոտորածը

Արդ՝ սրտմտությամբ նենգեց Յերովդեսը սատանայի հետ միասին՝ կամենալով սրով հատել Արքայի ճանապարհը: Անօրենը, տեսնելով, որ անարգվեց մոզերից, դառնությամբ խորհեց շատերին սպանել՝ պատերազմելով Յրեաստանի մանուկների դեմ, – կոտորեց նրանց⁹: Սակայն չիմացավ տկարը, որ Յգորի հետ է մարտնչում, Ով էլ, արհամարհելով նրան, փոխանակ պատերազմելու՝ մի այլ երկիր գնաց:

«Այն ժամանակ կատարվեց Երեմիա մարգարեի բերանով ասվածը, թե Ռամայում մի ձայն գուժեց. ողբ, լաց ու սաստիկ կոծ. Ռաքելը լալիս էր իր զավակների վրա – չէր ուզում մխիթարվել, քանի որ նրանք այլ-ս չկային» (Մատթ. Բ 17-18): Ռաքելը լալիս էր – չէր ուզում մխիթարվել, ինչպես չէր ուզում մխիթարվել Յակոբը նահապետը, երբ Նրա որդիներն իրենց եղբորը՝ Յովսեփին, ստրկության վաճառեցին – իրենց հորը լուր տվեցին, թե իր որդի Յովսեփը մահացել է գազանի ճիրաններում (տե՛ս Ծննդ. ԼԷ 35): Չէր կամենում մխիթարվել նա- ժողովուրդը՝ կարծելով, թե մյուս մանուկների հետ սպանվել է նա- իրենց Թագավորը:

Սովոր է Եգիպտոսը պահպանել ժողովրդի փրկիչներին, – որքան էլ նրանք սպանված համարվեն, այնտեղ կենդանի էին: Կենդանի էր Եգիպտոսում Յովսեփը, սակայն մեծ սուգ էր անում Նրա համար իր հայրը՝ Յակոբը, ու չէր մխիթարվում: Եվ մեր Տերն էլ գնաց այնտեղ որպես փախստական, – լալիս էր ժողովուրդն ու չէր կամենում մխիթարվել, որովհետ- կարծում էր, թե Նրան սպանել են մանուկների հետ: Իսկ մանուկները մարտնչեցին Յերովդեսի դեմ, հաղթեցին նրան – չմատնեցին իրենց Չորապետին ու չասացին թշնամուն իրենց Թագավորի տեղը:

⁹ Մոփերին աստղի երևալուց մինչև նրանց Երուսաղեմ ժամանելը երկու տարի տևեց, այդ պատճառով Յերովդեսը հրամայեց երկու տարեկան և ավելի փոքր մանուկներին կոտորել:

Այսպիսով՝ մանուկները սպանվելով նոր վկաներ դարձան Աստվածորդու համար, որով էլ կանխասացին Նրա փրկագործ սպանությունը: Մանուկներին հրավիրեցին Մեծ Փեսայի հարսանյաց հանդեսին, – նրանք՝ իբր– ողկույզ, իրենց արյունը մատուցեցին՝ դառնալով Նրա փրկական զոհաբերության օրինակը: Մանուկ սրբերը Սրբի փոխարեն սրբությամբ զոհվեցին, որով կանխասացին Նրա սուրբ արյան հեղման խորհուրդը: Մանուկները լուռ մարտիրոսացան՝ անխոս լինելով իրենց սպանվելու պահին, որով մեր Փրկչի լռության օրինակը եղան:

Տերը նրանց մահվան գավառն առաքեց՝ ավետելու համար Թագավորի մեծ գալուստը՝ ասելով. «Գնացե՛ք – ասացե՛ք բռնակալին, թե՛ ահա ես գալիս եմ, – պետք է՛, որ դու հապշտապ հնձ կանչես քո գավառը: Ես կգամ – կվերացնեմ քեզ քո հպարտացած իշխանությունից: Փոքր-ինչ ժամանակ է պահանջվում այն գործի համար, որի համար առաքվեցի, իսկ հետո կգամ քեզ մոտ մեծ քաջությամբ: Խիստ շատացել են մարդկանց վրա քո ապստամբությունները, – նույն մարդկությամբ, որին հաղթահարում ես, կհաղթեմ քեզ: Տե՛ղ տուր ողջերին մտնելու քո արգելատեղը, որպեսզի իմ գալստյամբ ելնեն մեռելները քո բանտից: Գնացե՛ք, մանուկներ, – մնացե՛ք դժոխքի մահվան գավառում, մինչ– Ես գամ – ավերեմ այն՝ իմ իջնելով: Ահա շուտով կհասնեմ ձեզ խավարի գավառում, – անտեղ կփայլի իմ լույսը ձեզ վրա – կուրախացնի ձեզ: Ահա կգամ ու կկործանեմ զարմանալի ուժով, կքանդեմ նրա պարիսպը – այնտեղից կհանեմ գերիներին: Գնացե՛ք ու համբերելով սպասե՛ք հնձ մահվան քաղաքում ու ննջե՛ք այնտեղ, – ես ձեզ կարթնացնեմ շատերի հետ: Առա՛ջ գնացե՛ք – մի փոքր ժամանակ հանգստացե՛ք, մինչ– Ես գամ – իմ մահով ձեզ հարություն տամ: Գնացե՛ք շատերի հետ դեպի մահվան գերությունը, – Ես կգամ ու կփշրեմ մահվան աղեղը – կազատեմ ձեզ»:

Երբ զինվորների վերակացուները՝ թվով տասնութ հոգի, մանուկներին կոտորելուց հետո վերադարձան Երուսաղեմ – նստեցին Սիլովամի աշտարակի տակ հանգստանալու, աշտարակը փուլ եկավ նրանց գլխին, – բոլորն էլ մահացան: Հետագայում նրանց համար ասաց Տերը. «Կամ նրանք՝ այն տասնութ մարդիկ, որոնց վրա Սիլովամում աշտարակը փուլ եկավ – սպանեց նրանց, կարծում եք, թե ավելի՞ մեղապարտ էին, քան Երուսաղեմում բնակվող բոլոր մարդիկ» (Ղուկ. ԺԳ 4):

Վերադարձ Եգիպտոսից

«Երբ Հերովդեսը վախճանվեց, ահա Տիրոջ հրեշտակը երագի մեջ եր–աց Հովսեփին Եգիպտոսում – ասաց. «Վե՛ր կաց, վերցրո՛ւ այդ Մանկանն ու Իր մորը – վերադարձի՛ր Իսրայելի երկիրը, որովհետ– մեռան նրանք, որ այդ Մանկան մահն էին ուզում»: Եվ Հովսեփը վեր կացավ, առավ Մանկանն ու մորը – եկավ Իսրայելի երկիրը» (Մատթ. Բ 19-22): Տերը Եգիպտոսում մնաց երկու տարի, իսկ երբ վերադարձավ, արդեն երեք տարեկան երեք ամսական էր: Եվ մինչ Եգիպտոսից վերադառնալը՝ Տերն արդեն մխիթարել էր զոհված մանուկների ծնողներին, եղբայրներին, քույրերին ու ազգականներին՝ նրանց նոր որդիներ տալով, Տիրոջ համար զոհված մանուկների փոխարեն, ինչպես որ Սեթը տրվեց Ադամին ու Եվային Աբելի փոխարեն: Ուստի – շատերին այնպես էր թվում, թե սրանք այն մանուկներն են, ովքեր մեռան ամբարիշտների սրից:

Հիսուսի՝ Եգիպտոս գնալը խորհրդանշում է Ադամի ելքը Դրախտից, իսկ վերադարձը Նազարեթ՝ դարձ դեպի Դրախտ, որովհետ– Նազարեթ նշանակում է մաքրություն, իսկ Եգիպտոս՝ խավար ու մեզ:

Տիրոջ անճառելի ծնունդի մասին

Լայելով Աստծու Որդու խոնարհ կերպարանքին՝ Նրան անշուք ու տկար չպետք է կարծել, քանի որ Նա մեկ այլ ծնունդ – ունի՝ անճառելի – արշալույսից առաջ (տե՛ս Սաղմ. ԾԹ 3): Եվ պետք է իմանալ, որ Նա հավիտենական Աստված է, Ով հովվում է մեզ, – եթե կամենա, կտիրի ծովերին ու գետերին: Սա է այսօր ծնված Թագավորի պատիվը, – Նա ոչ միայն այս աշխարհին է իշխում, այլ – հանդերձյալին: Եվ լսելով Ավետարանի խոսքը՝ «Գիրք ծննդյան Յիսուս Զրիստոսի՝ Դավթի որդու, Աբրահամի որդու» (Մատթ. Ա 1), այն պետք է իմանալ ասված միայն Նրա մարմնավոր ծննդյան մասին: Դավթի Որդին՝ Նա, Ով ուներ մշտնջենական ծնունդ, ժամանակների լրմանը մարմնով ծնվեց՝ մարմին առավ, ինչը մինչ այդ չուներ: Նա երկու հայր ունի. առաջինը Յայրն է՝ ըստ Աստվածության, մյուսը՝ Դավիթը՝ ըստ մարմնի: Եվ այն, որ Դավթից էր, ժամանակի մեջ էր ներփակված, շոշափելի էր – ենթակա տոհմաբանության, իսկ այն, որ ըստ Աստվածության է, ո՛չ ժամանակի մեջ է ներփակված, ո՛չ տեղով է արգելված – ո՛չ էլ ենթակա էր տոհմաբանության՝ ըստ Եսայու. «Նրա ազգատոհմի մասին ո՞վ պիտի պատմի» (Եսայի ԾԳ 8):

Աստված Յոզի է, – Նա, Ով Յոզի է, հոգեպես – անմարմին է ծնվում, ինչի մասին Որդին Ինքն է ասում. «Տերն ասաց Ինձ՝ Դու Իմ Որդին ես, – Ես այսօր ծնեցի Զեզ» (Սաղմ. Բ 2): «Այսօր» ասելով ոչ թե ժամանակավոր ծնունդը նկատի ունի, այլ մշտնջենավոր: Այստեղ «այսօր»-ն անժամանակ է, առաջ է հավիտյաններից՝ ըստ այն խոսքի, թե՛ «Զեզ արշալույսից առաջ ծնեցի արգանդից» (Սաղմ. ԾԹ 3): Արդ՝ Նա Աստծու Որդի է բնությամբ:

Աստվածության Ծնունդը չպետք է մարդկային խորհրդով ապականության ծնունդ համարել ու դրանով կործանվել: Աստված Յոզի է, – Յոզի է նա – Նրա Ծնածը: Մարմինը մարմին է ծնում ժամանակի միջնորդությամբ, իսկ Յոր համար չկա միջնորդ ժամանակը՝ Որդուն ծնելու համար: Այստեղ որդիներն անկատար են ծնվում, իսկ Աստծու Որդին կատարյալ է ծնված – ինչպես այժմ է, նույնն էր – սկզբում (տե՛ս Եբր. ԺԳ 8):

Մենք անկատար ենք ծնվում – մանկական անգիտությունից աստիճանաբար ընթանում ենք դեպի կատարելություն, իսկ այս դեպքում այդպես չէ: Աստվածային Ծնողին տկար պետք չէ՝ համարել, որովհետ – եթե ասենք, թե Որդին անկատար ծնվեց – ապա ժամանակի ընթացքում կատարելության հասավ, ապա դրանով տկարության նախատինք ենք դնում Ծնողի վրա, որովհետ – ասվածից ենթադրվում է, թե այն, ինչը ժամանակի մեջ շնորհեց, սկզբում չկարողացավ շնորհել:

Այս Ծնունդը նման չէ մարդկային ծնունդին, այնպես, ինչպես Աբրահամը ծնեց Իսահակին: Որովհետ – Աբրահամը ծնեց ոչ այն, ինչ ինքն էր կամենում, այլ ծնեց այն, ինչը ի վերուստ շնորհվեց: Իսկ Յոր՝ Որդուն ծնելը անգիտությամբ չեղավ:

Եվ դարձյալ, ո՛չ այնպես ծնեց, ինչպես վարդապետներն աշակերտներ են ծնում՝ ըստ Պողոսի խոսքի. «Յիսուս Զրիստոսի Ավետարանով Ես ծնեցի ձեզ» (Ա Կորնթ. Դ 15): Որովհետ – այս դեպքում աշակերտը բնությամբ որդի չէր վարդապետին, այլ աշակերտությամբ եղավ, իսկ այնտեղ Որդին աստվածությամբ է որդի:

Նա – ո՛չ այնպես եղավ որդի, ինչպես մենք ենք մկրտությամբ որդի դառնում Աստծուն՝ շնորհով պատվաստվելով (տե՛ս Յոհն. ԺԱ 17), ինչպես – գրված է. «Ովքեր Նրան ընդունեցին, նրանց իշխանություն տվեց լինել Աստծու որդիներ, նրանց, ովքեր Իր անվանը կհավատան: Նրանք ո՛չ արյունից, ո՛չ մարմնից – ո՛չ էլ մարդու կամքից, այլ Աստծուց ծնվեցին» (Յոհն. Ա 13): Այս դեպքում մենք վերստին ծնվում ենք ջրից ու Յոզուց, սակայն Զրիստոս այդպես չծնվեց Յորից, որովհետ – Յայրն իսկ ասաց. «Սա է Իմ Որդին» (Դուկ. Գ 22) – չասաց. «Այժմ որդի եղավ», այլ մկրտությունից առաջ էլ Իր Որդին էր:

Հայրը Որդուն ծնեց ո՛չ այնպես, ինչպես մարդու միտքը խոսք է ծնում, որովհետև միտքը մեր մեջ է բնակվում, իսկ խոսքը դուրս է գալիս մեր բերանից – օդի մեջ լուծվելով (ցրվելով) անհետանում: Գիտենք, որ Զրիստոս ծնվեց որպես Խոսք, սակայն ո՛չ որպես օդում սփռված, այլ հաստատուն ու կենդանի: Ո՛չ բերանով խոսված ու ցրված խոսք, այլ Հորից ծնված մշտնջենավորապես, առանց ձայնի գորության, որովհետև՝ «Սկզբից էր Բանը, – Բանն Աստծու մոտ էր, – Բանն Աստված էր» (Հովհ. Ա 1)՝ նստած Հոր աջ կողմում:

Եվ ոչ միայն մենք չգիտենք, թե Հորից ծնվելն ինչպես եղավ, այլ– անգամ բոլոր արարածները, որ երկրի վրա են – երկնքում, – անգամ բոլոր տեսակի հրեշտակները չեն կարող ասել, որովհետև արարածները չեն կարող պատմել իրենց Ստեղծողի մասին: Եվ Ո՞վ է, որ գիտի Աստծու բոլոր խորությունները, եթե ոչ Սուրբ Հոգին՝ Նա, Ով խոսեց Աստվածաշունչ մատյանով, – այն, ինչ չասաց Սուրբ Գրքում՝ Հորից Որդու ծննդյան մասին, մենք ինչպե՞ս կարող ենք քննել:

Մարդեղության ժամանակի մասին

Հարց. -Ինչո՞ւ Հիսուս ավելի շուտ կամ ավելի ուշ չմարդացավ:

Պատասխան. -Ինչպես եթե բժիշկը ժամանակին չտա դեղը, ապա այն հիվանդի համար կլինի անօգուտ ու վնասակար, այդպես էլ եթե Բանն Աստված առաջին դարում¹⁰ մարմնանար, ինչպես օրինակ՝ Նոյի օրերում, կամ էլ Աբրահամի ու Մովսեսի, կրկնակի անօգուտ կլիներ. նախ՝ որովհետև այդ ժամանակներում Նրան չէին փնտրում ու անգամ չէին ցանկանում, – երկրորդ՝ Նրա մասին չէին էլ իմանում ու չէին հավատա:

Իսկ եթե ավելի ուշ լիներ, այսինքն՝ վերջին դարում, ապա կրկնակի պակասություն կլիներ. նախ՝ շատերը կհուսահատվեին փրկությունից, – երկրորդ՝ հավատացյալների մեծ բազմություններ կկորչեին, որը վայել չէր լինի ամենագետ Աստծուն: Տերը ճիշտ ժամանակին եկավ, երբ ցավը գորացավ, – բժշկի կարոտությունը զգացվեց, մարդացավ մարդասեր Բժիշկն ու բժշկեց վերքերը: Ըստ որում՝ Նա Ինքն Իրեն բժիշկ անվանեց ավագակների ձեռքն ընկած – նրանց կողմից վիրավորված մարդու համար (տե՛ս Ղուկ. Ժ 33): Ինչպես – Եսային է ասում. «Պատե՛հ ժամանակ քեզ լսեցի – փրկության օրն օգնեցի» (Եսայի ԽԹ 8):

Նախ՝ Նոյին ու նրանից առաջ եղողներին տվեց բնական օրենքը, ապա բանականը տվեց Աբրահամին, իսկ գրավորը՝ Մովսեսին: Եվ երբ Օրենքն ամենքին ընկճեց, – նրանք տեսան, որ չեն կարող փրկվել, եկավ Ինքը՝ Օրենսդիրը – փրկեց մեզ:

Դարձյալ՝ վեցերորդ օրն արարեց Ադամին՝ տիրական պատկերով, ով էլ հանցանք գործելով կործանվեց ապականության կորստով: Իսկ Նոր Ադամը եկավ վեցերորդ դարում՝ փնտրելու Իր կորուսյալ պատկերը:

Առաջին դարն Ադամինն էր, երկրորդը՝ Ենոքինը, երրորդը՝ Նոյինը, չորրորդը՝ Աբրահամինը, հինգերորդը՝ Մովսեսինը, իսկ վեցերորդ դարում ծնվեց մեր Փրկիչը՝ Զրիստոս, – բժշկեց մեզ: Ոմանք նա– այսպես են թվարկում. առաջին դարն Ադամից մինչ– Նոյն է, երկրորդը՝ Նոյից մինչ– Աբրահամը, երրորդը՝ Աբրահամից մինչ– Դավիթը, չորրորդը՝ Դավթից

10 Դար ասելով չպետք է հասկանալ 100 տարի, այլ մի ամբողջ ժամանակաշրջան, որն սկիզբ է առնում մի որևէ նշանակալից իրադարձությամբ և ավարտվում նույնպիսի մեկ այլ իրադարձությամբ: Օրինակ՝ այդպիսի իրադարձություններ են Համաշխարհային ջրհեղեղը, լեզուների խառնվելը Բաբելոնում կամ Տասնաբանյայի ստանալը, որոնցով հիմնովին փոխվում է մարդկային պատմության ընթացքը:

մինչ- բաբելոնյան գերությունը, հինգերորդը՝ գերությունից մինչ- Քրիստոս, վեցերորդը՝ մինչ- աշխարհի վախճանը, յոթերորդը՝ մեռելների դարն է, իսկ ութերորդը՝ հարուցյալների:

Չարց. -Իսկ ինչո՞ւ արգանդից ծնվեց:

Պատասխան. -Ասենք, որ Կույսի արգանդում հղացումից – ժուժկալությամբ ինն ամիս ու հինգ օր մնալուց հետո ծնվեց Բանն Աստված: Չինգ հավելյալ օրերը նախաստեղծի արարմանը նախորդող օրերի թիվն է: Նախ ծնվեց արգանդից, որպեսզի լինի Որդի՝ ըստ ծնողի բնության: Երկրորդ՝ որովհետև՝ մարդու մարմնում չկա որ-է անարգ անդամ, – բոլոր անդամներն էլ հավասար են: Երրորդ՝ Աստծու ստեղծածների մեջ չկա ոչինչ, որ գարշելի լինի բնակության համար, մանավանդ կուսությամբ զարդարված արգանդը, որովհետև՝ Նա բնակվեց այն տանը, որը ստեղծել էր իր ձեռքով: Չորրորդ՝ որպեսզի մեր բնությունը սրբի մեղքերից:

Հունվարի 6-ը որպես Քրիստոսի ծննդյան եւ հայտնության տոն

Տոների ու հոգ-որ ուրախությունների սկիզբը բոլոր հավատացյալների համար Ծննդյան – Աստվածհայտնության տոնն է, որը կարգեց Հակոբոս առաքյալը՝ ով, ըստ մարմնի, եղբայրն էր մեր Տիրոջ ու Փրկչի՝ Հիսուս Քրիստոսի, – ականատեսն էր Նրա տնօրինական գործերի: Նա, քաջատեղյակ լինելով ամեն ինչին, կազմեց ընթերցվածների գիրքը, սահմանեց տերունական տոները – ասաց, որ հունվարի 6-ը Քրիստոսի ծննդյան օրն է, որը Հովսեփն էր ասել Հակոբոս Տյառնեղբորը: Եվ երեսուն տարի անց դարձյալ հունվարի 6-ին եղավ Տիրոջ մկրտությունը, ինչպես վկայում է Երուսաղեմի Կյուրեղ եպիսկոպոսը: Նա Հակոբոս Տյառնեղբոր ընթերցվածների գիրքը համալրեց նա- այլ տոներով ու կարգերով – հաստատեց հունվարի 6-ը որպես մեր Տիրոջ ու Աստծու՝ Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան ու մկրտության տոն, իսկ դեկտեմբերի 25-ը գրեց որպես Դավիթ մարգարեի ու Հակոբոս Տյառնեղբոր հիշատակի օր, որն այլը որպես Տիրոջ ծննդյան տոն են նշում:

Նա- Կղեմես Ալեքսանդրացին է գրում, որ առաքյալներն են սահմանել Տիրոջ Ծննդյան տոնը հունվարի 6-ին: Երուսաղեմի Հովհաննես հայրապետը գրում է, որ Ծննդյան տոնից առաջ ժողովրդի համար ութօրյա պահք է սահմանված, իսկ կրոնավորների համար՝ քառասնօրյա:

Նախկինում Ընդհանրական Եկեղեցին Ծննդյան – Մկրտության տոները միասին էր տոնում, հունվարի 6-ին, իսկ հետո սրանք բաժանվեցին, որովհետև՝ Արտեմոնը, Նոր ընթերցված կարգելով, հակառակ սուրբ Հակոբոս Տյառնեղբոր ընթերցվածների գրքի, դեկտեմբերի 25-ը գրեց որպես Տիրոջ ծննդյան տոն, իսկ հունվարի 6-ը՝ մկրտության: Արտեմոնը Տիրոջ խաչվելուց 34 տարի անց աշակերտել էր Հովհաննեսին, սակայն յոթ ամիս էլ հաստատուն չէր մնացել ուղիղ հավատի մեջ, ինչպես Հովհաննեսն է ասում. «Մեր միջից ելան նրանք, բայց մեզանից չէին» (Ա Հովհ. Ա 19): Արտեմոնն առաքյալի մահվանից հետո հայտարարում է, թե առաքյալները ծննդյան օրը նախանձից դրդված չհայտնեցին իրենց, սակայն այն իրեն հայտնվել է: Եվ հակառակվելով գրեց Նոր ընթերցված՝ կարգելով երկու տոն՝ դեկտեմբերի 25-ը՝ որպես ծննդյան, իսկ հունվարի 6-ը՝ մկրտության: Ապա Քաղկեդոնի ժողովում (451թ.) որոշվեց Ծննդյան տոնը դեկտեմբերի 25-ին նշել:

Հետագայում Պողոս Սամոսատացին նորոգում է Արտեմոնի գիրքը, որից հետո որոշ երկրներում սկսում են Ծննդյան տոնը կատարել դեկտեմբերի 25-ին՝ պատճառաբանելով, որ ըստ եբրայեցիների օրացույցի՝ թշրինի 10-ին – ըստ հռոմեական օրացույցի՝ սեպտեմբերի 27-ին՝ Զավության օրը, եղավ Չաքարիայի պապանձումը, – ասում են, թե նույն օրը Չաքարիան մերձեցավ իր կնոջը, – նրա կինն այդ օրը հղիացավ: Եվ այդ օրվանից մինչև՝ մարտի 25-ը

հաշվում են վեց ամիս՝ 180 օր, – ասում, որ այդ օրը եղավ Գաբրիելի ավետիսը Կույսին: Ապա մարտի 25-ից, ըստ անդրանիկների հղացման տասնամյա օրերի թվի, հաշվում են 276 օր՝ ինն ամիս – հինգ օր՝ որպես սուրբ Աստվածածնի հղիության օրեր, – դեկտեմբերի 25-ին դնում Տիրոջ ծնունդը:

Արդ՝ Չաքարիայի պապանձումն իսկապես թշրինի 10-ին եղավ, քանզի թշրինը յոթերորդ ամիսն է, – այդ օրը Քավության օրն էր, երբ քահանայապետը մտնում է Սրբություն սրբոց, որը լինում է տարին մի անգամ՝ ըստ Պողոսի վկայության. «Իսկ երկրորդ խորանը տարին մեկ անգամ միայն քահանայապետն էր մտնում – այդ անում էր ո՛չ առանց գոհի արյան, որ մատուցում էր իր – ժողովրդի մեղքերի համար» (Եբր. Թ 7): Եվ քանի որ Չաքարիան այդ տարվա քահանայապետն էր, – առջ–ում դեռ–ս Տաղավարահարաց մեծ տոնը կար, ապա նա չէր կարող այդ օրը թողնել ժողովրդին, գնալ իր լեռնակողմի տունը – մերձենալ իր կնոջը, քանզի Երուսաղեմում չէր բնակվում: Պետք է ասել, որ այդ օրերին Քավության – Տաղավարահարաց տոների կապակցությամբ այնտեղ էր հավաքվել ամբողջ Իսրայելը՝ նվերներով ու պատարագներով հանդերձ, – Չաքարիան էլ պատարագիչն էր:

Եվ եթե հասարակ ժողովրդին տոնից երեք օր առաջ հրամայվում է սրբվել, ինչպես նա–ամսամուտին, որչափ առավել գլխավոր տոնի համար սրբություն կապահանջվեր քահանայապետից: Եվ անհավատալի է, որ Չաքարիան, լինելով օրինապահ քահանա, Օրենքով պահանջվածը կատարելուց առաջ՝ երկու գլխավոր տոների միջակայքում, գնար իր կնոջ մոտ: Դրանով նա, ըստ Օրենքի հրամանի, ամբողջ Իսրայելի արուների վրա ամոթ կսփռեր: Իսկ աստվածախոս Դուկաս ավետարանիչն այս կապակցությամբ ասում է. «Եվ երբ պաշտամունքի իր օրերը լրացան, գնաց իր տունը: Այդ օրերից հետո նրա կինը՝ Եղիսաբեթը, հղիացավ» (Ղուկ. Ա 23-24):

Իսկ ըստ Օրենքի՝ պաշտամունքի օրերը տասներկուսն են, – դա հետ–յալ կերպ է: Թշրին ամսի տասներորդ օրը Քավության օրն է, – այն նվիրյալ ու սուրբ օր են կոչում՝ որպես հիշատակ նրանց քավության, ովքեր հորթը ձուլեցին ու պաշտեցին, նա– որպես յոթերորդ ամսի հիշատակ – Շաբաթների շաբաթ¹¹ ամբողջ Իսրայելի համար: Այս պատճառով ամսի 9-ի երեկոյան հրամայվում է բոլորին սրբել իրենց անձերը: Եվ այս օրը՝ ամսի 10-ին, եղավ Չաքարիայի մուտքը Սրբություն սրբոց ու պապանձումը, որն ըստ հռոմեական օրացույցի՝ սեպտեմբերի 27-ին էր: Իսկ թշրինի 15-ին, որը հոկտեմբերի 2-ն է, Տաղավարահարաց տոնն է՝ հիշատակը հրեաների՝ քառասուն տարի տաղավարներում բնակվելու: Եվ քանի որ այդ տարիներին Ամալը նրանց հովանի էր լինում, հրեաները վերցնում էին պտուղներ – ծառի գեղեցիկ ոստեր, ինչպես նա– ձիթենու – ուռենու ճյուղեր ու յոթ օր շարունակ նշում այդ տոնը, որ տ–ում էր մինչ– հոկտեմբերի 9-ը, որը թշրինի 22-ն է: Եվ Չաքարիան այդ օրն է գնում իր տունը, – այդ օրերից հետո է, ըստ Ավետարանի, հղիանում Եղիսաբեթը, այսինքն՝ հոկտեմբերի 10-ին՝ ուրբաթ:

Այսպիսով, Չաքարիայի պապանձումը եղավ սեպտեմբերի 27-ին, իսկ հոկտեմբերի 10-ին եղավ Եղիսաբեթի հղացումը: Այստեղից հաշվելով 6 ամիս՝ 180 օր՝ հասնում ենք նիսանի 16-ին, որն ապրիլի 6-ն է: Եվ ապրիլի 7-ին լինում է Գաբրիելի ավետումը: Ապա, ըստ անդրանիկների օրենքի, հաշվելով 276 օր՝ ինն ամիս հինգ օր՝ որպես սուրբ Աստվածածնի հղիության օրեր, հասնում ենք տեբեթի 21-ին, որը հունվարի 6-ն է:

¹¹ Հին ուխտում հինգ շաբաթներ կային: Առաջին շաբաթը յոթերորդ օրն է, երկրորդը՝ յոթերորդ շաբաթը, երրորդը՝ յոթերորդ ամիսը, որը թշրին է կոչվում, չորրորդը՝ յոթերորդ տարին և հինգերորդը՝ հոբելյանական հիսուներորդ տարին: Շաբաթների շաբաթը (տե՛ս Ղևտ. ԺԶ 31) յոթերորդ ամսի (թշրին) տասներորդ օրն է, երբ նշվում է Քավության տոնը, քանի որ այդ օրը շաբաթ է, յոթերորդ շաբաթն է (28-րդ շաբաթն է՝ հաշված հրեաների Ձատկից) և յոթերորդ ամիսն է:

Յունվարը տարվա առաջին ամիսն է՝ սկիզբը, իսկ վեցը խորհրդավոր թիվ է, քանզի վեցերորդ օրը ստեղծվեց Ադամը: Վեցը նա- վեցհազարյան դարերի խորհուրդն է հայտնում: Յետ-աբար՝ վեցերորդ դարի վեցերորդ օրը ծնվեց Նոր Ադամը՝ արարածների Արարիչը՝ գտնելու - նորոգելու իր վեցօրյա արարածին՝ հին Ադամին, ով մոլորվել էր վեցյակի¹² հանցանքներով: Եվ այդ օրն է ծնվում Բանն Աստված, - այդ օրը հինգշաբթի էր:

12 Նկատի ունի վեց ուղղություններով շարժումները՝ վերև, ներքև, աջ, ձախ, ետ և առաջ, որոնցով հանցավոր եղանք:

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԶՐԻՍՏՈՍԻ ՄԿՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Աստվածային Անձինք պատահական, ակամա կամ մարդկանց կողմից չեն շարժվում, այլ հրենց կամքով ու նախատեսությամբ, – ինչպես ամեն ինչում, այնպես էլ՝ մկրտության խորհրդի ժամանակ: Երբ լրացավ Հիսուսի երեսուն տարին, Նազարեթից, ուր ապրում էր, եկավ Հորդանան գետը, որպեսզի ընդունի մկրտությունը Հովհաննեսից: Տերը մինչև՝ մարմնով կատարյալ հասակին հասնելը ո՛չ նշաններ գործեց – ո՛չ էլ վարդապետեց: Այդ օրերին Հրեաստանի ողջ շրջակայքից մարդկանց հոծ բազմություն էր գնում Հովհաննեսի մոտ – մկրտվելով նրանից՝ խոստովանում մեղքերը:

Իսրայելում նորություն էր մկրտության քարոզությունը, քանզի մարգարեներից ոչ ոք այդպիսի մկրտություն ղեռն-ս չէր քարոզել: Եվ այն սքանչելիքների համար, որ տեսան հրեաները Հովհաննեսի վրա – լսելով նրա ծննդյան նշանների մասին՝ այն, որ նա աղոթքի պտուղ է, ինչպես Իսահակն (տե՛ս Ծննդ. ԺԵ 2) ու Սամվելը (տե՛ս Ա Թագ. Ա 11), – այն, որ նա իր ամբողջ ժամանակը, բազում ճգնությամբ, անց է կացնում անապատում, դյուրությամբ հավատացին նրա քարոզությանը:

Այդ օրերին ժողովուրդը սպասման մեջ էր, – շատերը մինչև՝ իսկ Հովհաննեսին էին համարում Աստծուց խոստացված Մեսիան – իրենց սրտում հարց էին տալիս ու ասում՝ մի՞թե սա է Զրիստոս: Իսկ Հովհաննեսը պատասխանում էր բոլորին ու ասում. *«Ես ձեզ մկրտում եմ ջրով, ապաշխարության համար, բայց Նա, Ով գալիս է ինձնից հետո, ավելի հզոր է, – ես արժանի չեմ հանելու Նրա կոշիկները. Նա ձեզ կմկրտի Սուրբ Հոգով – հրով»* (Մատթ. Գ 11):

Երբ Փրկիչը եկավ Հովհաննեսի մոտ մկրտվելու, վերջինս, իրեն անարժան համարելով, ասաց. *«ԻՆձ պետք է, որ Զեզնից մկրտվեմ, – Դու ի՞նձ մոտ ես գալիս»* (Մատթ. Գ 14): Այսինքն՝ *«Դու՛ սրբերի Սուրբը, գալիս ես ինձ՝ տուժյալիս մոտ՝ մաքրություն ընդունելու»:* *«Ինձ մոտ ես գալիս»* ասելով՝ նկատի ունի, որ Հիսուս պետք է մեռներ – իջներ դժոխք: Տիրոջ մարդեղությամբ Սիմեոն Ծերունին ու Հովհաննեսը Հոգով ճանաչեցին Նրա մեջ Աստծուն. թեպետ՝ Նրան մարդու կերպարանքով էին տեսնում, սակայն որպես Աստծու էին դիմում:

Եվ Հիսուս պատասխանեց ու ասաց. *«Թո՛ւյլ տուր հիմա, որովհետ– այսպես վայել է, որ մենք կատարենք Աստծու ամեն արդարություն»* (Մատթ. Գ 15): Այսինքն՝ այս ժամանակը խոնարհության – զղջման ժամանակն է: Թո՛ւյլ տուր – մի՛ հրաժարվիր տնօրինական խորհրդի կատարումից, որի համար Ես առաքվեցի:

«Հիմա» ասելով ցույց է տալիս, որ միշտ չէ, որ խոնարհություն պետք է ցույց տա, այլ միայն այժմ, իսկ հետո պիտի տեսնենք Նրա անզուգական փառքը, որովհետ– այսպես պետք է կատարվի ամբողջ արդարությունը: Ինչպես այժմ Տերը խոնարհությամբ հանձն է առնում Իր ծառայից մկրտվել, այնպես էլ Նրա տնօրինական բոլոր գործերը խոնարհությամբ պետք է լինեն, որպեսզի Նրա անձը լրացնի ամբողջ արդարությունը, որը կորցրեց նախահայրն իր հպարտության պատճառով:

«Եվ երբ Հիսուս մկրտվեց, իսկույն ջրից դուրս ելավ. – ահա երկինքը բացվեց Նրան, – Նա տեսավ Աստծու Հոգին, որն իջնում էր ինչպես աղավնի – գալիս էր Իր վրա» (Մատթ. Գ 16): Այն, որ առաջին Ադամից հետո փակվել էր, չբացվեց, մինչև՝ Երկրորդ Ադամն Իր մկրտությամբ չվերցրեց առաջին Ադամի մեղքը: Այնտեղ՝ Դրախտում, փակվեց Եդեմի դուռը, իսկ այստեղ բացվեց երկնքի Արքայության դուռը: Եվ ոչ թե առհասարակ բացվեց, այլ միայն Նրա համար, – ոչ ըստ Աստվածության, որով միշտ բաց էր, այլ ըստ մեր բնության, որը նշանակում է, թե Հայրը Նրա միջնորդությամբ հաշտվեց մարդկանց հետ – Իր Որդու մկրտությամբ բացեց Երկինքը – հրավիրեց ամենքին մտնել – այն ժառանգել:

Հարց. Իսկ ի՞նչ կարիք կար, որ Հոգին տեսանելի կերպով իջներ Նրա վրա, Հոգին, որ միշտ Նրա հետ էր, ինչպես – Հոր հետ:

Պատասխան. -Այս եղավ, որովհետ- հրեաները Յովհաննեսին մեծ էին կարծում՝ անապատում բնակվելու, քահանայապետի որդի լինելու - ամուլ արգանդից ծնվելու պատճառով, - դեռ բոլորն էլ մկրտվում էին նրանից: Իսկ Քրիստոսի մասին, որ Կույսից է ծնված, դեռ-ս չգիտեին, մանավանդ որ հանդերձավորված էր ինչպես բոլորը: Եվ այն, որ Յովհաննեսից մկրտվեց, դրանից հրեաներն առավել հաստատվեցին իրենց կարծիքի մեջ: Որովհետ- նրանք հետ-յալ կերպ էին խորհում. «Եթե բոլորի նման չէ, ինչո՞ւ ամենքի նման եկավ մկրտվելու»: Եվ որպեսզի այդպես չկարծեին, Նրա մկրտությամբ բացվեց Երկինքը - Յոզիան իջավ, որպեսզի նա- մենք հավատանք, որ մեր մկրտությամբ նույնպես Յոզիան իջնում է մեզ վրա, ինչպես - Նրա վրա իջավ, թե- ո՛չ այնպես տեսանելի կերպով, սակայն դրանում չպետք է տարակուսել:

Հարց. -Իսկ ինչո՞ւ Յոզիան աղավաղեց կերպարանքով իջավ:

Պատասխան. -Որովհետ- աղավաղեց զգոն - հանդարտ է, ինչպես - Յոզիան, նա- հիշեցնում է հին օրինակը, երբ ամբողջ աշխարհը ծածկված էր ջրով: Այնժամ այս նույն թառեցում բերեց ջրերի հանդարտվելու ավետիսը՝ իր բերանին ունենալով կյանքի առհավատչյալն՝ ձիթենու տեր-ը (տե՛ս Ծննդ. Ը 11): Ավետաբերն ուներ այս աստվածային Աղավաղում նմանությունը, Ով, սակայն, փոխանակ ձիթենու տեր-ի, սուրբ յուզի օծությամբ մարդկային ցեղին բերեց ազատություն ու որդեգրություն Յորը:

Եվ ահա երկնքից մի ձայն ասում է. *«Ղա՛ է Իմ սիրելի Որդին, որն ունի Իմ ամբողջ բարեհաճությունը»* (Մատթ. Գ 17): Մարդկային բնության հույսերից ու արժանավորություններից վեր էր այն ժամանակ հայտնված բարությունը, որովհետ- Երրորդության խորհուրդը, որ հավիտյանս ծածկված էր ամենքից, հայտնվեց Յորդանանի վրա՝ վեր-ից Յոր ձայնով, Որդու մկրտությամբ - Սուրբ Յոզու աղավաղված իջմամբ: Եվ ի՞նչ է սա, եթե ոչ նոր արարածների սկիզբ առնելը, ոչ թե եր-ացող արարածների, այլ մարդկանց աներ-ույթ հոգիների, - ոչ թե անգոյությունից գոյության բերելով, այլ գոյացածներին - եղածներին մեղքերի ապականությունից վերստին նորոգելով:

Առաջին արարչության ժամանակ բոլոր արարածները Երրորդությամբ գոյացան: Յոր ձայնով գոյացան լույսը - այն ամենը, ինչը եղավ լույսի հետ՝ ըստ այս խոսքի. «Թող լույս լինի» (Ծննդ. Ա 3), իսկ Տիրոջ Խոսքով, ինչպես նա- Յոզով, երկինքը հաստատվեց: Եվ մի Աստվածությունն անեությունից գոյության բերեց բոլոր էություններին, մանավանդ մարդուն, որ Երրորդության պատկերով ստեղծվեց:

Նույնպես - այժմ, Յոր ձայնն իմանալի Լույսի ծագմամբ՝ լսողների հոգում դարձյալ պատկերեց Իր Աստվածությունը, որը եղծվել էր հին Ադամի մեջ: Սակայն ո՛չ բոլորի մեջ պատկերեց, այլ նրանց, ովքեր, ըստ Յոր ձայնի վկայության, դավանում են Քրիստոսին: Իսկ ովքեր, լսելով Յոր ձայնը, սակայն ո՛չ ներքին ականջով, - տեսնելով Յոզուն՝ ո՛չ մտքի տեսողությամբ, չհավատացին Աստծու Որդուն, Ով վկայված էր Յորից - Յոզուց, մնացին նախկին եղծված պատկերով - ապականության մեջ:

Հարց. -Եթե Յոր ձայնը բավական էր վկայելու, որ Քրիստոս ճշմարտապես Աստծու Որդին է, ապա ինչո՞ւ եր-աց նա- Յոզին:

Պատասխան. -Եթե միայն ձայնը լիներ, մարդիկ կկարծեին, թե դա Յովհաննեսի համար եղավ, որովհետ- նա էր մեծը - հայտնին նրանց մեջ: Թե- ձայնը հատուկ Քրիստոսին էր ուղղված, սակայն անորոշ եղավ, այդ պատճառով էլ նախ Նրա վրա Յոզին իջավ՝ որպես թե մատնանշելով, - ապա վեր-ից Յոր ձայնը եկավ, որպեսզի այլ-այլ կարծիքներ չլինեն, այլ հաստատապես իմանան, որ դա Նա է, Ում համար վկայեց Յայրը:

Այս վայրում լռեց հրեական մկրտությունը, - մեր մկրտության սկիզբը դրվեց: Եվ այն, ինչ Քրիստոս կատարեց Չատկին, նույնն այստեղ կատարեց Յոզով, որովհետ- ստվերական ամբողջացրեց - ճշմարտությունը հաստատեց: Այս պատճառով էլ մյուս մկրտվողների վրա չեր-աց այս ամենը, այլ միայն Նրա վրա, Ով պետք է տար Յոզին: Երկնքի բացվելով - Յոզու

Էջքով՝ Տերը մեզ կանչում է դեպի այն բնակությունը, որտեղից Ինքն իջավ, – մկրտությամբ ոչ թե հրեշտակ կամ հրեշտակապետ պետք է լինենք, այլ Աստծու սիրելի որդի:

Իր մկրտությամբ Հիսուս սրբեց մկրտությունը: Իսկ եթե Աստծու Որդին մկրտվեց, ո՞վ կարող է այսուհետև արհամարհել մկրտությունը: Նրա մկրտությունը մաքրության կարոտության պատճառով չեղավ, քանզի Նա ամենամաքուրն է, բնությամբ սուրբ ու ամենքի սրբողը: Նա մկրտվեց ոչ այն բանի համար, որ մեղքերի թողություն գտնի, քանի որ անմեղ էր, այլ որպեսզի մեզ տա ապաշխարության շնորհը:

Մկրտվեց, որովհետև հանձն առավ բոլոր տնօրինությունները. որպեսզի լվանա մեր մեղքերը, սրբի մկրտչին, սրբի – զորացնի ջրերը՝ մեզ վերստին ծնելու համար: Ապա՝ կատարի – լրացնի Օրենքը՝ լինելով մեզ համար մկրտության գալու օրինակ, այնտեղ հայտնի Երրորդության խորհուրդը – մեր օգուտը մեզ ցույց տա, որովհետև մկրտությունն ազատում է մեղքերից:

Մկրտվեց, որովհետև ըստ Հոգի խոսքի՝ վիշապը ջրում էր (տե՛ս Հոբ Խ 18), – պետք էր խորտակել վիշապի գլուխը: Տերը եկավ մտավ ջուրը – կապեց վիշապին, որպեսզի մենք իշխանություն ստանանք ոտնակոխ անելու օձերի, կարիճների – թշնամու զորությունները (տե՛ս Դուկ. Ժ 19): Եվ այդ գազանը փոքր չէր, այլ մեծ ու ահավոր, – նրա առջ-ից կորուստն էր գնում (տե՛ս Հոբ ԽԱ 13): Տերը վերացնելով բոլոր պատուհասները՝ խափանեց ու սանձեց մահը, որից հետո առջ-ից կյանքը գնաց, որպեսզի ամենքս էլ ապրենք՝ ըստ հետ-յալ խոսքի. «Ո՞ւր է, մա՛հ, քո հաղթությունը» (Ա Կորնթ. ԺԵ 15): Մկրտությամբ վերացվեց մահվան խայթոցը:

Հարց. - Ինչո՞ւ Տերը երեսուն տարեկանում եկավ մկրտվելու:

Պատասխան. ՎՆ Որովհետև առաջին Ադամը երեսնամյա ստեղծվեց – ընդունեց Հոգու փչումը, սակայն այն չպահեց – նույն հասակում մեղք գործեց: Այդ պատճառով Երկրորդ Ադամը՝ մեր Տերը, Ադամի բնությամբ, նույն հասակում, Հորդանանում լվաց առաջին Ադամի մեղքը – ամենելով Հոգու յոթ շնորհները՝ տվեց նրանց, ովքեր վերստին ծնվեցին Մկրտության ավազանից, որպեսզի ստանան արարչության նույն պատկերը:

Երկրորդ՝ երեսունը վեց անգամ հինգն է կամ հինգ անգամ վեցը: Տերը մարդկային բնության հինգ զգայարանները – վեց շարժումները մաքրեց մկրտությամբ՝ մեր ընթացքն ուղղելով դեպի աստվածայինը:

Երրորդ՝ վարդապետության սկիզբը մկրտությունից հետո էր լինելու, երբ ստանալու էր Հոգին, թեպետև՝ Հոգին միշտ Նրա հետ էր: Երեսունը մարդու կատարյալ հասակն է, – սա է վարդապետության ժամանակը, որպեսզի, հասակի պակաս լինելու պատճառով, չարհամարիվի վարդապետությունը:

Չորրորդ՝ երեսնամյա մկրտվեց, որովհետև ոչինչ չէր կարող Նրան շտապեցնել, քանզի Ինքն էր տնօրինում Իր ծնունդը, մկրտությունը – չարչարանքները: Իսկ մարդկանց համար մահն ամեն ժամ պատրաստ սպասում է, քանի որ չգիտեն իրենց մահվան օրը:

Հինգերորդ՝ երեսնամյա մկրտվելով՝ մեզ կամեցավ ցույց տալ, թե ինչպես երեսնամյան կատարյալ է հասակով, այնպես էլ մկրտությամբ վերստին ծնվելով՝ մարդը կատարյալ է դառնում իմանալի հասակով: Զրիստոս կամեցավ երկու հասակն էլ՝ ըստ մարմնի – ըստ հոգու, ամբողջությամբ ընդունել:

Այս մեծ խորհուրդների պատճառով Զրիստոս երեսնամյա մկրտվեց, որով մեզ տվեց ջուրը սրբարար – Հոգին կենդանարար: Սրանով մարդուն երկու տեսակ մաքրություն տվեց՝ ջրով – Հոգով: Որպեսզի Սուրբ Հոգին մաքրի ու նորոգի մարդկային հոգին, որն Աստծու պատկերն է, իսկ ջուրը Հոգու շնորհներով մաքրի մարմինը մեղքերից – ազատի ապականությունից:

Եվ ինչպես ամեն անգամ Տերը նախ օրինակն է տալիս՝ դրանով վարժելով ու կրթելով մարդկանց միտքը, – ապա՝ ճշմարտությունը՝ ներգործական կատարմամբ, նույնպես –

մկրտության խորհրդի դեպքում եղավ: Այսպես՝ Իսրայելի որդիները, անցնելով Յորդանանի ջրերով, մաքրվեցին եգիպտական ախտերից – արժանի եղան ժառանգելու Ավետյաց երկիրը: Սրանում նա– Եղիան մաքրվեց ու բարձրացավ երկինք, ապա մաքրվեց Նեեման ասորին՝ յոթ անգամ լվացվելով (տե՛ս Դ Թագ. Ե 14): Նույն ջրում նա– Քրիստոս մկրտվելով մեզ տվեց Յոզու շնորհները, որով մաքրվում ենք եգիպտական – խավարային բուրդ ախտերից, – սրանից թ–եր աննելով՝ բարձրանում երկնային խորան:

Չարգ. -Իսկ ի՞նչ է նշանակում վիշապի գլուխը ջարդելը Յորդանանում:

Պատասխան. -Նա, ով խաբեց Ադամին, օձ էր, որն այժմ վիշապ էր դարձել: Գլուխը Յորդանանում ջախջախեց, իսկ պոչը՝ գերեզմանում ու դժոխքում: Քրիստոս Իր մկրտությամբ սրբեց նյութը – ջուրն արեց կյանքի ու սրբության նյութ: Եվ այժմ մենք մկրտվում ենք ջրով՝ ջախջախելով վիշապի գլուխը, այսինքն՝ սկզբնական մեղքը, – առաքինություններով կոխկռտում ենք խայթոցը, որը ներգործական մեղքն է՝ հոգու մահն ու դժոխքը:

Տերն Իր մկրտությամբ ցույց տվեց նա– Իր խոնարհությունը՝ Ինքը գալով Իր ծառայի մոտ: Երկնքի բացումով ցույց տվեց, որ մկրտվողի համար բաց է Երկնքի արքայության դուռը, իսկ Սուրբ Յոզու էջքով ցույց տվեց, որ մկրտվելով Աստծու տաճար ենք լինում: Յոր ձայնի հնչումը ցույց է տալիս, որ շնորհով Աստծու որդի ենք լինում:

Արդ՝ երբ մենք՝ մեղքերով բեռնավորվածներս, ջուրն ենք իջնում, շնորհաց Խոսքը կնքում է մեր հոգին – թույլ չի տալիս ահեղ գազանին մեզ կլանել, – մենք՝ մեղքերով մեռած, ջուրն իջնելով, այնտեղից ելնում ենք կենդանացած արդարությամբ: Որովհետ– եթե մահվամբ տնկակից եղանք Փրկչին, Նրա հարությանը նույնպես արժանի կլինենք:

Վարդապետներն ասում են, որ մկրտության ութ եղանակ կա: Առաջինը՝ ջրհեղեղով մկրտությունը, հատելով վերացրեց մեղքն աշխարհից: Երկրորդ մկրտությունը ծովով ու ամպով եղավ, որտեղ ամպը Յոզու օրինակն է, իսկ ծովը՝ ջրի (տե՛ս Ելք ԺԳ 21, ԺԴ 22): Երրորդ եղանակ՝ հրեաները լվանում էին իրենց հանդերձները – մարմինը, որից հետո մաքուր էին համարվում (տե՛ս Դ–տ ԺԴ 9): Չորրորդը Յովհաննեսի մկրտությունն էր, որն ապաշխարության համար էր, որպեսզի կարողանան ընդունել Յոզով մկրտությունը: Յինգերորդը Տիրոջ մկրտությունն է: Եվ մենք էլ մկրտվում ենք Տիրոջ կատարյալ մկրտությամբ՝ ջրով ու Յոզով: Նա– Տերն ասում է իրով մկրտվելու մասին, որն իրականացավ Սուրբ Յոզու շնորհներով, որոնք որպես հրեղեն լեզուներ սփռվեցին առաքյալների վրա: Վեցերորդ եղանակն ապաշխարության արտասուքով ու հույժ տաճանակրությամբ է լինում: Յոթերորդը արյամբ մկրտությունն է, որը վկաների մկրտությունն է, որով – Ինքը Քրիստոս մեզ համար մկրտվեց. սա հույժ գովելի ու երանելի մկրտություն է: Ութերորդ մկրտությունն աշխարհի վախճանի ժամանակ է լինելու – ոչ թե փրկության համար, այլ տանջանքներով ամբողջ չարությունը ջնջելու, որն անշեջ հուրն է: Եվ այս իմանալի հուրը, որը Քրիստոսի գալստյան ժամանակ է լինելու, ներում ու մաքրություն է դառնալու նրանց համար, ովքեր ոսկի են, արծաթ – պատվական քարեր. – դրանից նրանք առավել –ս պիտի պայծառանան: Իսկ ովքեր փայտ են, ծղոտ ու եղեգ, պիտի այրվեն անշեջ հրով:

Քրիստոսի – Յովհաննեսի մկրտությունները նմանվում են նրանով, որ նույն նյութով, այսինքն՝ ջրով, – ընկղմումով են կատարվում: Իսկ զանազանվում են նրանով, որ Յովհաննեսի մկրտությունը տրվում է Նրա անունով, Ով գալու էր, իսկ Քրիստոսինը՝ Երրորդության անունով:

Երկրորդ՝ զանազանվում են ներգործությամբ, որովհետ– Քրիստոսի մկրտությունն արդարացնում – բացում է արքայության դուռը, իսկ Յովհաննեսինը՝ ոչ:

Երրորդ՝ զանազանվում են վախճանով, որովհետ– Յովհաննեսի մկրտությունը կարգված էր Քրիստոսի համար, նա– որպեսզի դրանով սովորեցնի ժողովրդին, թե որն է կատարյալ մկրտությունը:

Հարց. -Ինչո՞ւ ջրի – ո՛չ այլ արարածների միջոցով եղան մկրտությունն ու շնորհների պարգ-ումը:

Պատասխան. -Որովհետ- , ըստ Սուրբ Գրքի, ջուրը մեծ է մյուս տարրերից: Երկինքը՝ հրեշտակների բնակավայրը, ջրով է միացած երկրին՝ մարդկանց բնակավայրին: Սա մյուս վեցօրյա արարվածներից առաջինն է՝ ըստ հետ-յալ խոսքի. «Ի սկզբանե Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը... Եվ Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի վրա» (Ծննդ. Ա 1-2): Աշխարհի սկիզբը ջրով եղավ, իսկ Ավետարանի սկիզբը՝ Հորդանանում: Նա- փարավոնի գերությունից Իսրայելի ազատությունը Մովսեսի միջոցով ծովում եղավ: Եվ մեղավորների ազատումն աշխարհից եղավ Ավագանի միջոցով, կենդանի Խոսքով: Եղիան Հորդանանն անցավ, ապա նոր երկինք բարձրացավ: Իսկ Ահարոնը նախ լվացվեց – ապա եղավ քահանայապետ: Տիրոջ մկրտությունը վախճանն է Հին օրենքի – սկիզբը Նոր Կտակարանի:

Ջրօրհնեք

Ջրօրհնեքի արարողության ժամանակ ասվում են սուրբ Բարսեղ Կեսարացու աղոթքը, Հովհաննես Պլուզ վարդապետի «Յամենայն ժամ» քարոզը – «Ով զարմանալի» ու «Այսօր ձայնն» տաղերը:

Սուրբ Ծննդյան պատարագից անմիջապես հետո կատարվում է Ջրօրհնեքի արարողությունը, որը Զրիստոսի մկրտության խորհուրդն ունի: Ժողովուրդը քահանայի գլխավորությամբ – սարկավագի քարոզությամբ աղաչում է մարդասեր Տիրոջը, որպեսզի Նա Միածնի շնորհներով այս ջրին տա Հորդանանի օրհնությունը, Սուրբ Հոգին իջնի այս ջրի վրա – սրանում մկրտվողները լինեն ճշմարտության – լույսի որդիներ:

Ապա քահանան ժողովրդի խնդրվածքները ներկայացնում է Տիրոջն ու աղաչում, որ Նա օրհնի ու սրբի ջուրը՝ այն օգտակար դարձնելով տների շինության, հիվանդների բժշկության, մարդկանց մաքրության, հոգիների ու մարմինների փրկության – ամենայն այլ կարիքների համար: Սա դարձնի նա- օրհնության աղբյուր ու անապականության պարգ- – սրանով լինի մեղքերին թողություն, հիվանդներին՝ բժշկություն, ախտաժետներին՝ առողջություն ու դ-երին՝ խորտակում: Ապա խնդրում է Տիրոջից, որ այդ ջրով հալածվեն բոլոր վնասները, չար բծերը, ախտերը, սատանայի բոլոր բռնությունները, – ջրի մեջ դնի Սուրբ Հոգու բժշկության – չար գորությունների դեմ հաղթության շնորհները, որով արժանանանք Տիրոջ օգնությանը, օրհնությանը – սրբությանը:

Այնուհետ- քահանան խաչն իջեցնում է ջուրը, որը խորհրդանշում է Տիրոջ մկրտությունը խաչով՝ ըստ այն խոսքի. «Եվ մի մկրտություն ունեմ մկրտվելու – ինչպե՞ս եմ շտապում, որ կատարվի» (Ղուկ. ԺԲ 50): Որից հետո պատարագիչը խաչը հանում է ջրից – ջուրն օրհնում սուրբ խաչի նշանով ու մեռնով, քանզի Տերը ջրի վրա օծվեց Հոգով՝ ըստ խոսքի. «Դրա համար Աստված, քո՛ Աստվածն օծեց քեզ ուրախության յուղով ավելի, քան քո ընկերներին» (Սաղմ. ԽԴ 8): Ապա քահանան ջուրը օրհնում է սուրբ Ավետարանով, քանզի գրված է. «Տիրոջ ձայնը ջրերի վրա է» (Սաղմ. ԻԸ 3), այսինքն՝ Հոր ձայնը: Այս օրհնություններին ավելացնում են նա- օրվա շնորհները՝ Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու անուններով:

Ապա ջուրը բաժանվում է ժողովրդին, – նրանք օրհնված ջուրը տանում են տուն:

ՏՈՆԱԿԱՆ ՕՐԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ ԵՎ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԸ

Ճրագալույց

Հունվարի 5-ի Աստվածհայտնության ճրագալույցի գիշերային ժամին քահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան, ուր խնկարկելով – «Ուրախացիր սրբուհի» շարականի երգեցողությամբ սկսում են օրհնաբանել Աստվածամայր Կույսին՝ մեզ հայտնելով Զրիստոսի գալուստը: Նույն խորհրդով ընթերցվում է Նա– Հիսուսի ծնունդն ավետող դրվագը Ղուկասի ավետարանից (Ղուկ. Ա 26-38):

Իններորդ ժամին բոլորը ժողովվում են եկեղեցում (որի բեմը նախապես վարագույրով ծածկված է) – սկսում Աստվածհայտնության ճրագալույցի արարողությունը: Այս ժամին ընթերցվում են հատվածներ Ղուկասի (Բ 8-20) – Մատթեոսի ավետարաններից (Ա 18-25), որոնցով տրվում է Տիրոջ ծննդյան ավետիսը: Ապա պատարագիչը ելնում է խորան – զգեստավորվում: Այս ընթացքում ատյանում ընթերցվում են Տիրոջ գալուստը վկայող մարգարեությունները, – երբ հասնում են Դանիելի գրքին, հոգ-որականներից մեկը բարձրանում է բեմ – այնտեղից ընթերցում այն, որի ավարտին բացվում է վարագույրը – մատուցվում սուրբ պատարագ: Ճրագալույցի պատարագի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ ծնար – յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Ճրագալույցի խորհուրդը հույժ գեղեցիկ է: Այն նախատոնակն է ու կարապետը հետագա ութ օրերի պաշտամունքների, որով – լինում է ինը տոնական օր: Որովհետ– սա նշանակն է այն հավիտենականության, որը կար մինչ– աշխարհի լինելը:

Ադամի՝ Դրախտից դուրս ելնելուց շուրջ հինգ հազար տարի անց Աստված եր–աց մարմնավորված, այդ պատճառով այսօր նախատոնակ է, որը Եկեղեցին սկսում է գիշերը՝ Կույս Մարիամի ավետյաց երգով: Եվ գիշերն ենք սկսում, որն օրինակն է Տիրոջ վերջին գալստյան, որովհետ– ասված է, որ այն գիշերն է լինելու: Նա– ըստ մարգարեության՝ լույս ծագեց կռապաշտության – անգիտության խավարում, որի պատճառով էլ այսուհետ– խավարը տեղի է տալիս – բազմանում լույսը՝ ըստ Եսայի մարգարեի խոսքի. «Թագավորները գալու են դեպի Զո լույսը, հեթանոսները՝ դեպի Զո լույսի փայլը» (Եսայի Կ 3): Նա– Մաղաքիան է ասում. «Արդարության Արեգակը պիտի ծագի» (Մաղաք. Դ 2): Չաքարիան Ար–ածագ է անվանում Նրան, իսկ Դավիթն ասում է. «Լո՛ւյս տուր, Տե՛ր, իմ աչքերին» (Սաղմ. ԺԲ 4): Եվ աստղի լույսով մոգերն առաջնորդվեցին՝ գալով դեպի ծագած Լույսը՝ ըստ այն խոսքի, թե՛ «Խավարի մեջ նստած ժողովուրդը մեծ լույս տեսավ. – լույս ծագեց նրանց վրա, որ նստում էին մահվան երկրի – ստվերների մեջ» (Մատթ. Դ 16):

Այս իմանալի – անճառելի Լույսի ծագման համար այսօր մենք վառում ենք լապտերներն ու կանթեղները – անվանում այս օրը մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Զրիստոսի ծննդյան – Աստվածհայտնության ճրագալույցը, որը խորհրդանշում է լույսի աղոտ ծագումը: Ըստ Հովհաննես ավետարանչի՝ Հովհաննես Սկրտիչը ճրագ է կոչվում, իսկ աղոտ ծագումը մարգարեներն են, ովքեր եղան մինչ– Հովհաննեսը, որոնցով աղոտ կերպով ծագում էին Տիրոջ գալստյան հանգամանքները, որովհետ– Տերը ոչինչ չի անում առանց Իր ծառաներին հայտնելու: Եվ այս օրը կարապետն ու նախատոնակն է հաջորդ՝ գալիք օրվա, երբ ծագելու է մեծ Լույսը, ինչպես որ թագավորի գալուստից առաջ նրա սիրելիները խնդությամբ պատրաստություն են տեսնում – ջահերով ընդառաջ ելնում:

Հարց. -Ինչո՞ւ է Եկեղեցին ինն օր անընդհատ նշում այս տոնը:

Պատասխան. -Յոթ օրերը խորհրդանշում են արարչության յոթ օրերը – այս կյանքը, ութերորդը հանդերձյալ կյանքն է, երբ մարդիկ, անքակտ միությամբ խառնվելով հրեշտակների դասերին, նշելու են այս գերաշխարհիկ տոնը, իսկ իններորդն առանձին օր է, որը ցույց է տալիս Սուրբ Երրորդության Անձերի միմյանցից փառավորվելը նախքան ամեն ինչի գոյանալը:

Դարձյալ՝ ինը թիվը հրեշտակների դասերի թիվն է, որովհետև– նրանք էլ են մեզ հետ նշում այս տոնը, – մենք էլ նրանց հետ միասին Աստծուն ենք ծառայում: Դարձյալ՝ խորհրդանշում է Աստծու Բանի իննամսյա բնակությունը Կույսի որովայնում:

Պատճառ առաջին օրվա տոնակատարության

Աստվածհայտնության գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեդանին: Առավոտյան ժամերգությանը եպիսկոպոսը, քահանաները – բոլոր սպասավորները զգեստավորված, ջահերով ու մոմերով գալիս են ատյան – երգում «Խորհուրդ մեծ» օրհնությունը: Այս ութ օրերի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ ծնար – յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Ծննդյան – Հայտնության տոնի առաջին օրը պատկերն է արարչության առաջին օրվա: Այդ օրն Աստված յոթ արարած ստեղծեց, որոնցից երեքը լույս են, իսկ չորսը՝ տարր: Եվ երեք լույսերը սրանք են. առաջին՝ լուսեղեն երկինքը, երկրորդ՝ հրեշտակների դասերը, – երրորդ՝ արեգակի – աստղերի լույսը: Իսկ չորս տարրերն են՝ հողը, ջուրը, օդը – կրակը: Բացի սրանցից ստեղծեց նա– ժամանակը, որով ստացվում է ութ արարած:

Իսկ նոր արարչությունը, որ արեց այսօր, ավելի մեծ է, քան առաջինը, որովհետև– Աստված Ինքը եկավ ու մարդ եղավ, մեր բնությամբ ու անապական մարմնով ծնվեց Կույսից՝ անարատ, անխափան ու անապական պահելով ծնողի կուսությունը: Աստված երկրորդ արարչությամբ մարդուն հասցրեց աստվածային այն փառքին, որը նախապես որոշել էր:

Առաջին օրը, փոխանակ եղական լույսի, անեղական Լույսն աշխարհ եկավ, – այսօր Հորդանանում Ամենասուրբ Երրորդության հայտնությամբ բոլոր ջրերը սրբվեցին – հզորացան՝ ծնելու համար ոչ թե անբան ու անմիտ անասուններ՝ ձկներ ու թռչուններ, ինչպես առաջին արարչության ժամանակ, այլ Սուրբ Հոգու գալով մի ամբողջ մարդկային ցեղ ծնվեց հրեշտակների նմանությամբ, – Ադամի որդիները եղան Աստծու որդիներ:

Երկրորդ արարչությունը առաջինի համեմատ ավելի մեծ է, քանզի նա օրինակն էր, իսկ սա՝ ճշմարտությունը: Որովհետև– ինչպես զորացրեց Կույսին՝ նրանից ծնվելու համար, այդպես էլ զորացրեց ջրի բնությունը՝ նրանում մկրտվելու համար, – ջրերը կարողացան մեզ վերստին ծնել Հոգուց՝ Աստծուն որդեգրելով:

Տերը, մեզ համար Կույսից ծնվելով, օրհնադրեց ծնվել կույս Ավագանից – Իր եղբայրները լինել: Եվ ինչպես առաջին օրն արարեց լույսը – փարատեց խավարը, այդպես այսօր երկիրն օրհնեց – զգեստավորեց իմանալի Լույսով: Եվ ինչպես այն օրը Հոգին շրջում էր ջրերի վրա, այդպես էլ այսօր Նա շրջում է Հորդանանի վրա՝ աղավաղ տեսքով: Այնժամ չորս տարրերն արարվեցին, իսկ այժմ այդ տարրերը Տիրոջով սրբվեցին, որովհետև– Աստված օրհնեց Հորդանանի ջուրն Իր Որդով – ցողելով բոլոր արարածների վրա՝ վերացրեց նախկին անեծքը: Եվ ուրիշ իՆչ գարմանալի բան կա, քան այս, որ Լույսը լուսավորվում է Հորդանանում, – Հուրը՝ մկրտվում ջրում:

Պատճառ երկրորդ օրվա տոնակատարության

Այսօր՝ Հիսուս Զրիստոսի ծննդյան ու հայտնության տոնախմբության երկրորդ օրը, հիշատակն է սուրբ Ստեփաննոսի – բոլոր ննչեցյալների:

Արարչության երկրորդ օրը, Արարչի խոսքով, հաստատություն եղավ ջրերի միջ– – վերին ջրերը բաժանվեցին ներքին ջրերից (տե՛ս Ծննդ. Ա 6): Սա օրինակն է այն բանի, որ Ադամի հանցանքի պատճառով երկինքը փակվեց, – Աստծու փառքի տեսությունը ծածկվեց Ադամի սերնդի համար: Եվ ահա՝ ողորմության սկիզբը շնորհվեց Ստեփաննոսին, ով իր վախճանի ժամին տեսավ երկինքը բացված, – Հիսուսին՝ Աստծու աջ կողմում: Այն, ինչը ծածկվեց Ադամից, Տիրոջ նահատակությամբ աստվածային փառքով եր–աց Ստեփաննոսին (տե՛ս Գործք Է 55):

Զրիստոսի մկրտությամբ բացվեց առաջին երկինքը, որը տեսավ Հովհաննեսը, իսկ խաչելությամբ – հարությամբ՝ երկրորդը, որը տեսավ Ստեփաննոսը:

Պատճառ երրորդ օրվա տոնակատարության

Արարչության երրորդ օրն Աստված ջրերը մեկտեղ հավաքեց, – եր–աց ցամաքը: Այդ օրը Տերն իր խոսքով երկիրը զարդարեց բույսերով, տնկիներով, գեղեցիկ բուրաստաններով ու զանազան ծաղկազարդ գույներով: Իսկ այսօր՝ նույն երրորդ օրը, նոր արարչագործության՝ մեր Աստծու՝ Հիսուս Զրիստոսի ծննդյան ու հայտնության տոնախմբությունն է – հիշատակը Բեթղեհեմի մանկանց, ովքեր Զրիստոսի փոխարեն սպանվեցին Յերովդեսի կողմից, – նրանց արյան հեղմամբ՝ Բեթղեհեմի երկիրն առավել պայծառացավ ու զարդարվեց:

Մատթեոս ավետարանիչը գրում է. «Ձայն գուժեց Ռամայում. ողբ, լաց ու սաստիկ կոծ» (Մատթ. Բ 17): Ռաման քաղաք է Հորդանանի – Երուսաղեմի միջակայքում: Երբ Նաբուքոդոնոսորը, արշավելով Երուսաղեմի վրա, Ռամայում կոտորեց բոլոր արուներին, – ժողովրդի լացի ու ողբի ձայնը մինչ– Երուսաղեմ հասավ:

Եվ –ս մեկ անգամ լաց ու կոծ եղավ, երբ Բենիամինի որդիների կողմից դ–տացու հարձին լլկելու – սպանելու համար Բենիամինի ցեղի մեջ կոտորած եղավ (տե՛ս Դատ. ԺԹ): Սրանք օրինակն են Յերովդեսի կողմից Բեթղեհեմի մանուկների կոտորածի: Սրա խորհուրդն այն է, որ Ռաքելը՝ Բենիամինի մայրը, լալիս էր իր որդիների վրա, քանի որ Զրիստոսի համար չմեռան, այլ իրենց չարության պատճառով: Այնտեղ Ռաքելը Բենիամինին ծննդաբերելիս մեռավ (տե՛ս Ծննդ. ԼԵ 16-19), իսկ այստեղ Զրիստոսի ծննդամբ մանուկները սպանվեցին:

Ոմանք ասում են, թե Բեթղեհեմի մանուկները յոթանասուներկու հոգի էին, իսկ ուրիշներն էլ, թե՛ ութսունչորսը, – դրա համար Տերը նախ ընտրեց տասներկու աշակերտներ – ապա՝ յոթանասուներկու, որով ստացվեց ութսունչորս:

Հարց. -Իսկ ինչո՞ւ է ասում՝ «Երկու տարեկան ու դրանից ցածր»:

Պատասխան. -Ըստ որոշ աղբյուրների՝ Տիրոջ ծնունդից հետո, Օգոստինոս կայսեր հրամանով, Յերովդեսը կանչվում է Հռոմ – այնտեղ հյուրընկալվում երկու տարի: Այնուհետ– Երուսաղեմ վերադառնալիս հիշում է մոգերի խոսքերը – հրամայում կոտորել այդ տարիքի մանուկներին, որի պատճառով էլ լացում է Ռաքելը՝ Հակոբ նահապետի կինը:

«Եվ չէր ուզում մխիթարվել», որովհետ– Բեթղեհեմի երկիրը Բենիամինի համար էր որոշված, սակայն նրա ցեղն այնտեղից վերացավ իր չար գործերի պատճառով, – Բենիամինի որդիները իրենց չարության պատճառով կոտորվեցին – ոչ թե Զրիստոսի համար (տե՛ս Դատ. ԺԹ 25-29): Դրա համար էլ լալիս էր Ռաքելը – չէր ուզում մխիթարվել, որովհետ– մանուկները,

որ կոտորվեցին Քրիստոսի համար, Յուդայի ցեղից էին – ոչ թե Բենիամինի, – իր որդիները չէին:

Պատճառ չորրորդ օրվա տոնակատարության

Արարչության չորրորդ օրն աննյութ լույսը միավորվեց արեգակի նյութի հետ, – լույսը նյութով հանդերձ մեկ եղավ, – միավորությունից հետո անհնար էր բաժանել լույսը նյութից: Այսպես էլ Բանն Աստված՝ անեղական Լույսը, հավիտյան անբաժանելիորեն միացավ նյութական մարմին, ամենամաքուր Կույս Մարիամի արգանդում, – Բանն Աստված եղավ ճշմարիտ մարդ: Եվ մեզ համար ծագեց Արդարության Արեգակը բարձունքից՝ լուսավորելու մեր խավարը՝ մնալով հավիտյան անբաժանելի:

Չորրորդ օրն Աստված արարեց արեգակը, լուսինը, աստղերը – դրանցով զարդարեց երկնականարը, որից իմանում ենք, որ մեզ անհրաժեշտ է զարդարվել առաքինությամբ, որպեսզի կարող լինենք զգեստավորվելու երկնային մարդով:

Այս օրն օձը սատանայի ազդմամբ խոսեց առաջին կույսի՝ Եվայի հետ, ով օձի խոսքերը որպես չարության խմոր ընդունելով՝ Եվան ցավով հղիացավ – ծնեց անօրենություն, որից մեր ամբողջ բնությունն ապականվեց: Դրա համար էլ անհրաժեշտ էր, որ երկրորդ Կույսը գերագույն լինի, հաղթի առաջին չարությանը – կամենա, որ Բանն Աստված մարմին առնի իրենից: Որովհետև– երկրորդ Կույսի միջոցով մեր բնությունը հասնում է նախկին փառքին: Ուստի այս չորրորդ օրը Գաբրիելն առաքվեց Կույս Մարիամի մոտ՝ տալու նրան ավետիս՝ ծնելու Աստծու Որդուն:

Պատճառ հինգերորդ օրվա տոնակատարության

Արարչագործության հինգերորդ օրն Աստված հրամայեց ջրերին դուրս բերել կենդանի շունչ ունեցող գեռուններ – երկրի վրա ու երկնքի տարածության մեջ թռչող թռչուններ: Եվ հինգերորդ դարում Աստված հրամայեց Մովսեսին ավազան պատրաստել – քահանաների մարմնի մաքրության համար՝ լվացարան, սակայն դրանից առաջ ժողովրդին ծովով անցկացրեց՝ որպես օրինակ մկրտության:

Իսկ գալով Նոր Կտակարանի պարզ–ներին՝ Սուրբ Յոզու շնորհներով ու Քրիստոսի մկրտությամբ մարդկանց համար Նոր օրենքներ պայծառացվեցին, որպեսզի մարդիկ հարությունից հետո աստվածաստեղծ թ–երով թռչելով՝ Տիրոջն ընդառաջ ելնեն: Այլ– պետք է իմանալ, որ աղավիհների ու տատրակների հետ սողուններ –ս եղան (տե՛ս Ծննդ. Ա 20), ինչպես սուրբ առաքյալների երամում՝ Յուդան:

Ավազանի խորհուրդը հինգշաբթի օրը կատարվեց Ձիթենյաց լեռան վրա՝ աշակերտների ոտքերի լվացմամբ, – նրանից դուրս եկան ոչ թե անբան թռչուններ, ինչպես արարչության հինգերորդ օրը, այլ բանական էակներ՝ Սուրբ Յոզով հրեշտակացած ու թեթ–ացած:

Առաջին կույսի պատճառով մեր բնությունը ոտնակոխ եղավ թշնամիներից, մենք մեր հինգ զգայարաններով մեռանք մեղքերի մեջ, – սատանայի չարությունը բարձրացավ մարդկանց որդիների վրա: Այդ պատճառով մեր Տերը, հակառակը հակառակով մերժելով, սուրբ Կույսի միջոցով զորացրեց մեր բնությունը՝ կոխկռտելու մեզ կոխկռտողներին, ինչպես – ասաց. «Ահա ձեզ իշխանություն տվեցի՝ կոխելու օձերի, կարիճների – թշնամու ամբողջ զորության վրա» (Ղուկ. Ժ19):

Հինգերորդ օրը Քրիստոս մեր զգայարանները նորոգեց իր մկրտության շնորհով, որովհետև՝ երբ Աստված ջրի մեջ իջավ՝ ջրերը զորացան – ծնեցին ոչ միայն թռչուններ, այլ՝ վերստին ծննդամբ՝ մտավոր ու բանական մարդու բնություն, որպեսզի նորաբույս թեթև ու Սուրբ Հոգու շնորհներով բարձրանանք – խառնվենք հրեշտակների գնդերին:

Եվ ինչպես օրը չի արգելում թռչուններին թռչել, այլ ընդհակառակը՝ օժանդակում է նրանց, այդպես էլ օդային չար դեերը չեն կարող արգելել հավատացյալներին ելնել – մտնել երկինք՝ Քրիստոսի մոտ:

Պատճառ վեցերորդ օրվա տոնակատարության

Արարչության վեցերորդ օրն Աստված ասաց, – գոյացան ցամաքային բոլոր կենդանիները – ապա՝ մարդը: Աստված մարդուն խոսքով չարարեց, ինչպես այլ արարածներին, որոնց ասաց, – եղան, հրամայեց, – հաստատվեցին, ինչպես երկինքն ու երկիրը – այն ամենը, ինչ կա նրանց մեջ, այլ երկրից հող վերցնելով՝ իր ձեռքով ստեղծեց մարդուն, դրեց Դրախտում – մարդուն կարգեց ամբողջ աշխարհի վրա թագավոր, իսկ Դրախտը՝ որպես թագավորական պալատ:

Տոնախմբության վեցերորդ օրը կարգված է Ղազարոսի հիշատակը, որով ստուգապես իմանում ենք, որ Նա, Ով վեցերորդ օրը ստեղծեց Ադամին չորս տարրերից, ինքը ծնվեց սուրբ Կույս Մարիամից – մեռելներից կանչելով չորսօրյա հանգուցյալ Ղազարոսին՝ նրան հարություն տվեց – դրանով կյանքի կոչեց ու խավարից դեպի լույս բերեց Ադամի բնությունը:

Թե՛ ավանդությամբ այսօր ասվում է Ղազարոսի հարության օր, սակայն սա ստուգապես խորհրդաբար է դրված այստեղ՝ որպես հիշատակ վեցերորդ դարում Ադամի բնության նորոգման: Քանզի արարչագործության ժամանակ՝ վեցերորդ օրը Աստված ասաց. «Մարդ ստեղծենք մեր պատկերով – նմանությամբ» (Ծննդ. Ա 26), – արարեց մարդուն չորս տարրերից, այդպես – չորս օր տե՛ս Ղազարոսի ապականությունը: Որովհետև՝ հասարակաց հարության ժամանակ աշխարհի չորս կողմերից մեկտեղ պիտի հավաքվեն մեռելների մարմինները – հարություն առնեն, ինչպես Ղազարոսը, – մարդու մարմնի նյութը, բաժանվելով աշխարհի տարրերից, վերստին պիտի վերափոխվի անմահ կենդանության, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի փառքի համար:

Պատճառ յոթերորդ օրվա տոնակատարության

Ինչպես արարչության ժամանակ Աստված մեկական օրով պատվեց յուրաքանչյուր արարածի ստեղծումը, այնպես էլ յոթերորդ օրը պատվեց՝ օրհնության ու հանգստի համար: Ինչպես Մովսեսն է ասում. «Աստված օրհնեց յոթերորդ օրը – սրբագործեց այն, որովհետև՝ Աստված այդ օրը հանգստացավ իր բոլոր գործերից» (Ծննդ. Բ 3): Եվ հայտնի է, որ յոթերորդ օրը պատկերն է յոթերորդ դարի, որի ժամանակ ընտրվում են սրբերն ու արդարները, որոնց մեջ է Աստծու կամքը: Հինգ օր Աստված միայն խոսքով արարեց արարածներին, իսկ վեցերորդ օրը ստեղծեց մարդուն – փչմամբ նրան կենդանություն տվեց:

Եվ ողորմությունը, որ Աստված կամենում էր մարդու համար անել, այն ժամանակ խափանվեց Ադամի հանցանքի պատճառով: Սակայն Աստված ոխ չի պահում, ուստի իր մարդասեր կամքով ու գթությամբ մեր կյանքի ու փրկության սկիզբը դրեց՝ անելով մեկ օրը հազար տարի, – յուրաքանչյուր հազար տարում մեկ գործ արեց, առաջին արարչության օրերի օրինակով:

Արդ՝ առաջին հազարամյակում՝ դարում, որպես ամբողջ երկրի – երկնքի Տեր – Աստված, ընտրեց Սեթի հրեշտականման որդիներին – նրանցից Ենոքին երկինք փոխադրեց:

Երկրորդ հազարամյակում Աստված ջրհեղեղն արեց, որպեսզի ցույց տա, որ Ով սկզբում ջրերը մեկտեղ հավաքելով ցամաքեցրեց երկիրը, Նա էլ երկիրը ջրով ծածկեց, նրա բնակիչների անօրենության պատճառով, սակայն գթալով՝ այն կրկին ցամաքեցրեց:

Երրորդ հազարամյակում մարդիկ դարձյալ ամբարշտացան մեղքերով ու անհավատությամբ – վախենալով Աստծուց, թե դարձյալ ջրասույզ են լինելու, միաբանվելով շինեցին Բաբելոնի աշտարակը: Բայց Սուրբ Հոգին ցրեց նրանց չար միաբանությունը՝ բաժանելով նրանց տարբեր լեզուների՝ յոթանասուներկու ազգեր դարձնելով նրանց: Սակայն Իր ողորմության գուրջ ցույց տալով նահապետներին՝ պահեց նրանց նախկին լեզուն:

Այնուհետ– չորրորդ հազարամյակում երկրի երեսը ծաղկեց Աբրահամի ծննդյամբ – նրա հավատով:

Հինգերորդ հազարամյակում Աստու հրամանով – Մովսեսի միջոցով լույս Օրենքը խառնվեց օրինադրության գրին – լուսավորեց մարդկային ցեղը: Նույն դարում հրեաներին ետ դարձնելով Բաբելոնի գերությունից՝ նրանց հրամայեց ապրել, շրջել ու թռչել աստվածապաշտության թ–երով:

Իսկ վեցերորդում ոչ թե հրամայեց, այլ Ինքն Անձամբ կատարեց՝ անելով ավելին, քան առաջին արարչության ժամանակ, – խաչի վրա մեզ կենդանություն տալով՝ ասաց. «Ամեն ինչ կատարված է» (Հովհ. ԺԹ 30): Այսինքն՝ կատարվեց այն ամենը, ինչ սկսել էր անել: Այդ պատճառով էլ խաչից մինչ– Երկրորդ գալուստն ասվում է յոթերորդ հազարամյակ, որն Աստու հանգիստն է, օրհնությունը – սրբությունը՝ ի փառս Ամենասուրբ Երրորդության:

ԱՆՎԱՆԱԿՈՉՈՒԹՅՈՒՆ

Պատճառ ութերորդ օրվա տոնակատարության

Սուրբ Ծննդյան ութերորդ օրը Հիսուս Քրիստոսի անվանակոչության օրն է: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ ծնար – յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Ութերորդ օրվա խորհուրդը հարությունն է, քանի որ Քրիստոս հարություն առավ կիրակի օրը: Եվ այս օրը պատկերն է հանդերձյալ օրվա, երբ մարդկային ցեղը պետք է գերեզմանից կանչվի հարություն առնելու:

Ութերորդ օրը Տերը պետք է լուսեղեն օթ-աններում հանգստացնի բոլոր սրբերին ու Իր անունը սիրողներին՝ ըստ թլփատության օրինակի գատորոշելով Աստծու որդիներին՝ ասելով. «Եկե՛ք, Իմ Հո՛ր օրհնյալներ, ժառանգեցե՛ք աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված արքայությունը» (Մատթ. ԻԵ 34):

Տերն այն պատճառով սահմանեց ութերորդ օրը թլփատել, որովհետև ութերորդ օրը թլփատվելու են մեղավորներն արդարներից – անցնելով ձախ կողմը՝ զցվելու են անշեշ հուրը: Հին ուխտում մանուկներին թլփատում էին հետ-յալ պատճառներով: Նախ՝ որպեսզի Աբրահամի որդիները զանազանվեն հեթանոսներից: Երկրորդ՝ որպեսզի ավելորդ մորթի հատումով ուսուցանվի հատել – դեն զցել ավելորդ ցանկությունները: Երրորդ՝ ինչպես այդ մորթի հատումը մարդուն ոչնչով չի վնասում, այդպես էլ, եթե մեղքերից ազատվենք, ոչնչով չենք վնասի մեր հոգուն: Չորրորդ՝ քանի որ մարմնի այդ մասն է մեղքի գործիքը, ապա դրանից պետք էր հատել – ոչ թե մարմնի այլ մասերից, որով – մեզ սովորեցնում է մեղքի գործերը հատել – ամեն-ին դուրս զցել: Հինգերորդ՝ ծածկված մասից հատելով ցույց է տալիս, որ պետք է հատել այն մեղքերը, որոնք Աստված է տեսնում, ինչը սրտի թլփատության խորհուրդն ունի, որովհետև սիրտը միայն Աստված է տեսնում:

Հարց. -Ինչո՞ւ թլփատվեց Քրիստոսը:

Պատասխան. -Նախ՝ մեզ համար թլփատվեց – ո՛չ թե որ ուներ դրա կարիքը, որովհետև Նա չուներ ոչ սկզբնական – ոչ ներգործական մեղքերը, – անսերմ հղությանը Կույսի սրբված արգանդում մարդացավ: Նա՝ Աբրահամի հետ Աստծու ուխտի ճշմարտությունը հաստատելու համար, որպեսզի հաստատի հայրերին տված ավետիսը:

Երկրորդ՝ մեր Տերը, սա խոտան չհամարելով, հանձն առավ թլփատվել, որովհետև չզարշեց Իր իսկ դրած Օրենքից, քանզի այն մարդկանց համար դրեց: Նա՝ որպեսզի չբամբասվի որպես օրինազանց, ու չկարծեն, թե հակառակ է Աստծու օրենքներին, ինչպես հրեաներն ու Նրան խաչողներն ասացին. «Այդ մարդն Աստծուց չէ, քանի որ շաբաթ օրը չի պահում» (Հովհ. Թ 16):

Երրորդ՝ սրանով ցույց տվեց նա՝ Իր ճշմարիտ մարդանալը կատարյալ մարդեղությամբ, որպեսզի չկարծեն, թե թվացյալ է մարդացել, ինչպես Նրա շնորհից զրկվածներն ասացին:

Չորրորդ՝ պետք էր, որ Իր իսկ կարգած օրենքներն Ինքն անձամբ կատարեր ու պատվեր, որպեսզի հավատային, որ Նա է Օրենքի Սահմանողը – հայրերի Աստվածը:

Հինգերորդ՝ ամենքի սրբության պատճառն Ինքն է, դրա համար անհրաժեշտ էր, որ սրբության գործն Իր անձում կրի:

Վեցերորդ՝ որպեսզի ցույց տա, որ Ինքն Աբրահամի որդին է, ում եղավ թլփատության հրամանն ու օրհնյալ Չավակի խոստումը, որպեսզի այսպիսով ցույց տա, որ Աստծու խոստումն Իրենով է կատարվում:

Յոթերորդ՝ որպեսզի Ինքը կրելով թլփատությունն ու Օրենքով սահմանված նման այլ կարգերը՝ մեզ ազատի թլփատությունից ու Օրենքի ծանրությունից:

Ութերորդ՝ որպեսզի թլփատությամբ հրեն ցույց տա որպես հրեաների եղբայր, որպեսզի Նրան չմերժեն որպես օտար՝ ըստ հետ-յալ խոսքի. «Քո եղբայրների միջից քո Տեր Աստվածն ինձ նման Մարգարե պիտի մեջտեղ հանի, Նրա՛ն կլսեք» (Բ Օրենք ԺԸ 15):

Իններորդ՝ որպեսզի Յոր ավետիսը հաստատի, թե անսուտ է Աստծու ավետյաց խոստումը: Եվ ինչպես սա, այդպես էլ մյուսները, ուրախությամբ կատարեց, այսինքն՝ մեզ ծառայությունից ազատելու – արքայությունը տալու խոստումը:

Տասներորդ՝ առաքյալն ասում է. «Քրիստոսն է Օրենքի վախճանը» (Յոմ. Ժ 4): Այսպիսով, հինն ամբողջովին կատարեց ու վճարեց – ապա նորի սկիզբը դրեց, այսինքն՝ մկրտության ու շնորհի, որպեսզի Ինքը լինի Սկիզբն ու Վախճանը (տե՛ս Հայտ. Ա 17) ոչ միայն ըստ Աստվածության, այլ– ըստ մարդկության, ինչպես – ասում է. «Երբ ութ օրերը լրացան, Նա թլփատվեց» (Ղուկ. Բ 21):

Սակայն Տերը մկրտությամբ արգելելով մարմնավոր թլփատությունը՝ փոխարենը տվեց հոգ-որ թլփատություն, որը մեզ համար օրինադրվեց Պողոսի միջոցով (տե՛ս Յոմ. Բ 29):

Պետք է իմանալ, որ երկու թլփատություն կա՝ հոգ-որ ու մարմնավոր: Տերը մարմնավոր թլփատությունն ավանդեց Աբրահամին, իսկ հոգ-որը՝ սրտի թլփատությունը, ավանդեց Մովսեսին՝ ասելով. «Թլփատեցե՛ք ձեր խստասրտությունը» (Բ Օրենք Ժ 16):

Եվ Քրիստոս ոչ միայն Օրենքի, այլ– հոգ-որ թլփատությամբ թլփատվեց. նախ՝ թլփատեց Նրան Հայրը ծննդյան ժամանակ աղքատության սրով, ապա՝ ութերորդ օրը թլփատվեց Օրենքի սրով, այնուհետ–՝ Ինքն Իրեն թլփատեց խոնարհության սրով, – վերջապես՝ Նրան թլփատեցին հրեաները՝ չարչարանքների, իսկ Պիղատոսի զինվորները՝ խաչի սրով:

Դարձյալ՝ Քրիստոս այժմ թլփատում է նա– Իր Եկեղեցին չորս կերպով. նախ՝ բամբասողներին, ովքեր վերացնում են բարեկամությունն ու բարի համբավը: Երկրորդ՝ հափշտակողներին, ովքեր հափշտակում են ժամանակավոր բարիքները: Երրորդ՝ հերետիկոսներին, ովքեր սպանում են հոգիները: Չորրորդ՝ բռնատիրոջներին, ովքեր սպանում են մարմինը:

Հարց. -Ո՞վ թլփատեց Հիսուսին:

Պատասխան. -Տիրոջ անվանյալ ծնողները թեպետ– մեծամեծ խոսքեր լսեցին Նրա մասին նախ հրեշտակից, ապա հովիվներից ու մոզերից, սակայն չարգելեցին Նրա թլփատությունը՝ ըստ Օրենքի կարգի, – Չաքարիան՝ Յովհաննես Կարապետի հայրը, գալով նրանց մոտ, թլփատեց մեր Տիրոջը Յովսեփի բազուկների վրա՝ կոչելով Նրան Հիսուս: Սակայն հատելով չթլփատեց Նրան, այլ ճեղքելով, ինչպես օրենք է անդրանիկների համար, որովհետ– անպատշաճ էր Նրա Մարմնից կամ Արյունից մաս անջատել: Եվ այսպես՝ անդրանիկների օրենքը սահմանվեց հատուկ Քրիստոսի համար, քանզի չէր կարելի հատել աստվածային Մարմինը:

Եվ մեր Տերը, Ով անդրանիկն էր Յոր, անդրանիկ եղավ նա– մորից: Ինչպես նա– անդրանիկն է մեռելներից հարություն առածների, այդ պատճառով էլ անդրանիկի նման ընդունեց թլփատության օրենքը:

«Հիսուս»-ը եբրայեցիների լեզվով նշանակում է փրկիչ, իսկ հունարեն՝ բեկված Ադամի բժիշկ: Մի–նույն ժամանակ նշանակում է նա– փրկիչ անեծքից, մեղքերից, կուռքերից, դժոխքից ու ամեն տեսակ վտանգից, որոնցից էլ մեր Տերը մեզ փրկեց ու սատանայի խոցոտած մեր խոր վերքերը բուժեց:

ՏՆՕՐՀՆԵՔ ՍՈՒՐԲ ԾՆՆԴՅԱՆ

Տնօրհների արարողությունը գալիս է առաքելական շրջանից: Այդ ժամանակներում առաքյալները շրջում էին տները՝ մարդկանց ավետելով Քրիստոսի ծնունդն ու հարությունը՝ համաձայն Տիրոջ հրամանի. «Ինչպես Հայրը Ինձ ուղարկեց, Ես էլ ձեզ եմ ուղարկում: Քնացե՛ք ուրեմն, աշակերտ դարձրե՛ք բոլոր ազգերին» (Մատթ ԻԸ 18-19): Եվ այսօր, ըստ սուրբ Եկեղեցու կանոնի, Աստվածհայտնության տոնից հետո, Ծննդյան ութօրեքին՝ հունվարի 6-ից մինչև 13-ը, հոգ-որ հովիվները շրջում են իրենց վիճակված հոտի անդամների տները, այնտեղ կատարում տնօրհների կարգը – իրենց հայրական խոսքով մխիթարում, խրատում ու հոգ-որ ուրախություն պատճառում իրենց հոգ-որ զավակներին: Սրանով այն մեծ ու սքանչելի խորհուրդը, որն այսօր հայտնվեց, մտնում է մեր բնակավայրերը, – Նա, Ում երկինքն ու երկիրը չեն կարողանում պարփակել, մտնում է մեր տուն, ինչպես մտավ Բեթղեհեմի այրը: Մեծ Արքան, մտնելով մեր ընտանիքի մեջ, սրբում – օրհնում է մեր տունը, ինչպես Իր ծննդյամբ սրբեց այրը: Եվ ինչպես ծննդյան գիշերը հովիվները, հրեշտակից ավետիս ստանալով, ընծաներով հանդերձ մտան այն այրը, ուր ծնվեց Քրիստոս, այդպես էլ այսօր Եկեղեցու հովիվները մտնում են մեր տները՝ իրենց հետ բերելով Աստծու օրհնությունները:

Քահանան տուն մտնելով տալիս է Ծննդյան ավետիսը, երգում Մովսես Խորենացու «Խորհուրդ մեծ – սքանչելի» շարականը – իր քահանայական իշխանությամբ ու աստվածային հրամանով օրհնում տան ջուրը, հացը – աղը, ինչպես Քրիստոս աշխարհ գալով օրհնեց ջուրը, երկիրը – նրա պտուղները, որոնք նախկինում անեծքի տակ էին Ադամի պատճառով: Ապա քահանան օրհնված ջուրը խաչած- ցողում է տան պատերին, խնկարկում տունը – մեր խնդրանքներն ի մի հավաքելով՝ մատուցում Աստծուն՝ մեզ համար պահպանություն հայցելով Ամենակալից:

ՏՅԱՌՆԸՆԴԱՌԱԶ

Մեր Քրիստոս Աստծու քառասնօրյա գալուստը տաճար

Այս տոնը միշտ նշվում է փետրվարի 14-ին: Քահանաները զգեստավորված, խաչով, Ավետարանով գալիս են դաս «Այսօր անսկզբնական ծնունդ» օրհնության երգեցողությամբ: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»:

Այսօր կատարվում է նա – «Տյառնընդառաջի մոմի օրհնության» կարգը: Քահանան օրհնում է մոմերը – բաժանում ժողովրդին: Մարդիկ օրհնված մոմերը վառում են ու պահում իրենց ձեռքերում, իմաստուն կույսերի վառվող լապտերների օրհնակով, որպեսզի Տիրոջ Երկրորդ գալստյանը իմաստուն կույսերի հետ իրենք էլ արժանանան Քրիստոսին ընդառաջ ելնելուն: Արարողությունից հետո ժողովուրդն այս վառվող մոմերը տանում է տուն¹³:

Մեծ թագավորի գալստյամբ ոչ միայն եր–ելիներն են ուրախանում, ովքեր մեծամեծ ընծաներով դիմավորում են նրան – նրա հետ նստելով խորխտ դառնում, այլ– աղքատներն ու տառապյալները, ովքեր ակնկալում են տեսնել արքային – միայն դրանով մխիթարվում: Եվ ահա՛ Տերն իր ծնունդից քառասուն օր անց գալիս է Երուսաղեմ:

Հին ուխտում քառասուն թիվը խորհրդավոր ու նախամեծար է եղել, այդպիսին է – Նորում: Մովսեսը լեռան վրա քառասուն օր ու քառասուն գիշեր մնաց պահեցողությամբ – ապա ստացավ Տիրոջ մատով գրված քարեղեն տախտակները: Քառասուն տարի փորձվեց Տիրոջ ժողովուրդն անապատում, իսկ Հեսուն քառասուն ապաստարան քաղաքներ սահմանեց: Նա– Եղիան քառասուն օր պահեց՝ արժանանալու համար Աստծու տեսությանը:

Այսօր այս թիվը պատվի արժանացավ նա– Տիրոջ կողմից՝ իր քառասնօրյա գալստյամբ, անապատում քառասնօրյա փորձություններով – հարությունից հետո քառասուն օր աշակերտներին եր–ալով:

Այսպիսով՝ քառասուն օր Բեթղեհեմում մնալուց հետո, որով լրացան նրանց սրբագործման օրերը, Հովսեփն ու Մարիամը, վերցնելով մանուկ Հիսուսին, եկան Երուսաղեմ: Երբ նրանք մոտեցան տաճարին, արդեն մութ էր, – տաճարի ար–եյան դուռը, որ վաղուց ի վեր փակված էր, Տիրոջ մոտենալու պահին ինքնիրեն բացվեց, որով կատարվեց Եզեկիել մարգարեի խոսքը. «Այդ դուռը փակ է մնալու ու չի բացվելու, նրանով ոչ ոք չի անցնելու, որպեսզի Իսրայելի Տեր Աստվածը մտնի այնտեղով: Այն փակ է լինելու, որովհետ– առաջնորդ Իշխանն է ներսում նստելու՝ Տիրոջ առաջ հաց ուտելու համար: Նա մտնելու է դռան կամարի տակի ճանապարհով – նույն ճանապարհով էլ դուրս է գալու» (Եզեկ. ԽԴ 1-3): Այսինքն՝ ըստ մարգարեության՝ տաճարի ար–եյան դուռը բացվելու էր միայն Իսրայելի Աստծու առջ–, – դա այդպես էլ եղավ:

Եվ դռները բացվելուն պես մեծ դրոշյուն եղավ քաղաքում, որից բնակիչները դուրս վազեցին իրենց տներից, – քանի որ արդեն մութ էր, վառվող ջահեր ու ճրագներ ձեռքներին՝ գնացին տաճար՝ տեսնելու տաճար Եկողին – միմյանց ձայն տալով ասացին. «Տերն անցավ այս դռով»: Եվ մտնելով տաճար՝ տեսան Հովսեփին ու Մարիամին՝ Հիսուս Մանկանը գրկում:

Այսօր մենք նույն օրհնակով ենք կատարում Տյառնընդառաջի նախատոնակը: Երեկոյան վառվող ջահերով ենք սկսում խորհրդի կատարումը, որովհետ– մեր Տերը երեկոյան տաճար եկավ, քանի որ ժամանակը (քառասուն օրերը) երեկոյան լրացավ, նա– Նրա գալուստը դարի երեկոյին եղավ:

¹³ Զօուշացում: Խարույկի շուրջը պտտվելու՝ ժողովրդի մեջ տարածված սովորությունը, որն անում են այս տոնին, ըստ եկեղեցական կանոնի խոտելի է՝ անթույլատրելի:

Հարց. -Իսկ ինչո՞ւ ենք ջահեր – խարույկներն վառում:

Պատասխան. -Նախ՝ որովհետ– հեթանոսներն Աստծու պատիվը կրակին էին մատուցում, իսկ մենք ճրագներ վառելով՝ կրակը ցույց ենք տալիս որպես Քրիստոսի ծառա – բերում ենք Աստծուն ծառայեցնելու: Ինչպես եբրայեցի մանուկները ծառի ոստերը Քրիստոսին ընծայեցին, նույնպես – մենք կրակն ենք ընծայում: Իսկ կրակի վրայից թռչելով այն ոտնատակ ենք տալիս՝ ասելով. «Դու աստված չես, այլ Նա է Աստվածը, Ով քառասուն օրական հասակում եկավ տաճար»: Նա– Տերն է ասում. «Երկրի վրա կրակ գցելու եկա» (Ղուկ. ԺԲ 49), որը բորբոքվեց շատերի մեջ Քրիստոսի սիրո համար: Իսկ Երկրորդ գալստյան ժամանակ կրակը պիտի գնա Նրա առջ–ից:

Քրիստոս Օրենքի ու մարգարեությունների լրումն է: Առաքյալը վկայում է, որ Օրենքը դաստիարակ է ու սնուցիչ, սակայն այն անկարող էր մարդկանց արդարացնել ու փրկել (տե՛ս Գաղատ. Գ 24), ինչպես նա– ծանր էր, – մարդիկ չէին կարողանում այն կատարել: Եվ երբ մանկությունն անցավ, – եկավ կատարյալ հոգ–որ հասակը, Աստծու Որդին եկավ աշխարհ – մտավ Օրենքի տակ, որպեսզի գնի ու ազատի նրանց, ովքեր Օրենքի տակ էին, – ազատելով տվեց կարող ու կատարյալ հավատ, որպեսզի հավատով արդարանանք, ինչպես ասում է առաքյալը (տե՛ս Գաղատ. Գ 8):

Այսպիսով, Քրիստոս նախ ազատեց մարդկանց Օրենքի ծանրությունից՝ ինքը կատարելով ամբողջ Օրենքը, – ապա վերցրեց մեղքերի բեռը՝ ասելով. «Եկե՛ք ինձ մոտ, բոլոր հոգևածներդ ու բեռնավորվածներդ, – Ես ձեզ կհանգստացնեմ: Իմ լուծը ձեզ վրա վերցրեք... որովհետ– իմ լուծը քաղցր է, – իմ բեռը՝ թեթ–» (Մատթ. ԺԱ 28-30), որը Նոր օրենքն է: Դրա համար Քրիստոս, Իր քառասնօրյա գալստյամբ տաճար, պատվում է Օրենքը՝ մտնելով Օրենքի տակ, – Նոր օրենքով մեզ ժառանգորդ է դարձնում երկնավոր պարգ–ւերին:

Արդ՝ բանի որ Տերը պետք է կատարեր ամբողջ Օրենքը, իսկ Մովսեսի օրենքի պահանջներից մեկն էլ այն էր, որ քառասուն օրական մանուկը բերվի տաճար, դրա համար էլ մանուկ Հիսուսին Երուսաղեմ են տանում՝ Տիրոջը ներկայացնելու, ինչպես գրված էր Օրենքում. «Ամեն արու զավակ, որ արգանդ է բացում, Տիրոջ համար սուրբ պիտի կոչվի: Եվ Օրենքում ասվածի համաձայն՝ ընծա պետք է մատուցել մի զույգ տատրակ կամ աղավառ երկու ձագ» (Ղուկ. Բ 22-24):

Օրենքում ասվում է նա–. «Եթե որ–է կին հղիանա – արու զավակ ծնի, թող նա անմաքուր համարվի յոթ օր: Ութերորդ օրը թող նա թլփատի իր որդուն: Դրանից հետո երեսուներեք օր էլ նա պիտի սպասի, որպեսզի մաքրվի իր արյունը: Նա անմաքուր բանի ձեռք չպիտի տա – սրբարան չպիտի մտնի, մինչ– լրանան նրա մաքրվելու օրերը» (Դ–տ. ԺԲ 1-5): Եվ ըստ սրա՝ կինն անմաքուր է համարվում քառասուն օր, եթե արու զավակ է ծնում – ութսուն օր՝ եթե աղջիկ¹⁴: Սա բխում է հետ–յալից: Եթե մեկը մեռած մարդու դիակին դիպչի, ապա նա անմաքուր կլինի յոթ օր: Նա պետք է մաքրվի երրորդ – յոթերորդ օրերը, որից հետո մաքուր կհամարվի (տե՛ս Թվեր ԺԹ 11-12):

14 Ըստ Եկեղեցու հայրերի՝ երբ սերմն ընկնում է կնոջ ար□անդը, քառասուն օր անշունչ է մնում, որից հետո սաղմի մեջ տպավորվում է բանական հո□ին: Իսկ քանի դեռ բանական հո□ին նրանում չէ, կինը մեռելակիր է համարվում: Հետևաբար, զավակի ծնելուց հետո մայրն այնքան օրեր, որ մեռելակիր է եղել, անմաքուր է համարվում, և նույնքան օրեր էլ պետք է մաքրա□ործվի: Եվ ըստ սրա՝ կինն անմաքուր է համարվում քառասուն օր, եթե արու զավակ է ծնում, և ութսուն օր՝ եթե աղջիկ: Քանի որ արուն կնոջ աջ կողմում է լինում՝ լյարդին մոտիկ, ուստի արա□ է աճում, իսկ ե□ը լինում է ձախ կողմում՝ փայծաղին մոտ՝ որի սառը բնության պատճառով դանդաղ է հասունանում և ութսուն օր հետո է ստանում բանական հո□ին (Գրի□որ Տաթևացի, «Զմեռան հատոր», Քարոզ Տյառնընդառաջի):

Սա ասված է բոլոր կանանց համար, սակայն ոչ՝ Մարիամի, քանզի Աստվածածին Կույսն այս օրենքի տակ չէր, նա անախտ էր, բոլոր կրքերից մաքուր – սրբության աղբյուր եղավ՝ ծնելով կուսությամբ: Նա արուի սերմով չհղիացավ, այլ առանց սերմի, – ոչ էլ քառասուն օրում նրա որովայնի Պտուղը ստացավ բանական հոգին, այլ այն նույն պահին եղավ, երբ Բանն Աստված իջավ Կույսի արգանդը – Կույսի արյունից վերցնելով միացրեց իր բնությանը՝ բանական հոգով Մարդ դառնալով, նոր ու սքանչելի միավորումով, մտքով ու կատարյալ անդամներով, ինչպես քառասնօրյա մանուկը: Մարմնի ձ-ավորվելը, շնչավորվելը, կենդանանալը, հոգի ստանալը – աստվածանալը եղան նույն պահին՝ Սուրբ Յոզով: Յետ-աբար, Նրա մայրը քառասուն օր մեռելակիր չի եղել: Տերը Կույսի արգանդում մարմնավորվեց հոգու – մարմնի բոլոր զգայարաններով, ինչ պատճառով էլ Երկրորդ Ադամ կոչվեց:

Արդ՝ Կույսը կարիք չուներ Օրենքի պահանջով քառասուն օր պահել մաքրագործվելու համար, բայց որպեսզի հենց սկզբից Մովսեսի օրենքին հակառակ ու Օրենքը խախտող չէր-ար, – քանի որ շատերը չգիտեին Նրա անսերմ հղության ու անարյուն ծնունդի մասին, հանձն առավ կատարելու սրբության օրենքը, այդ պատճառով էլ Բեթղեհեմում մնաց քառասուն օր, ապա եկավ տաճար:

Սա արեց նա-, որ իր խոնարհությամբ օրինակ լինի այլոց: Քանզի եթե նա, ով ծնեց Աստծու Որդուն, սրբվեց, ապա որքան առավել պետք է սրբվեն նրանք, ովքեր մեղքերի մեջ ծնեցին: Եվ ինչպես Որդին, կարոտ չլինելով թլփատության, խոնարհությամբ թլփատվեց, որպեսզի կատարվի Օրենքը, նույնպես էլ Կույսը, կարոտ չլինելով մաքրագործման, մաքրագործվեց: Եվ ինչպես Կույսը, սուրբ լինելով, առանց սրբվելու չմտավ տաճար, այդպես էլ ոչ ոք չի կարող մտնել Արքայության վերին տաճարը՝ առանց կատարելապես սրբվելու մեղքերից:

Դարձյալ՝ սա արեց, որպեսզի ծածկվի սատանայից Մանկան Աստվածությունը, – դրա համար էլ ուր եր-ում էր աստվածության նշանը, այնտեղ եր-ում էր նա- Նրա մարդկությունը, որպեսզի սատանան տարակուսանքների մեջ լինի: Ինչպես ծնունդի ժամանակ, երբ հրեշտակներն իջան – «Փառք ի բարձունս» երգեցին՝ որպես Նրա աստվածության նշան, այդպես էլ ութ օր հետո թլփատվելով՝ իր մարդկությունը ցույց տվեց: Որպես Նրա աստվածության նշան՝ աստղն առաջնորդեց մոզերին՝ Նրա ծնունդն ավետելով, նույնպես – Նրա սուրբ մայրը քառասուն օր հետո սրբվեց՝ որպես նշան Նրա մարդկության:

Դարձյալ՝ երբ Տերը մկրտությունից հետո անապատում քառասուն օր պահեց, սատանան ենթադրեց, թե Նա Աստծու Որդին է, իսկ երբ քաղցեց, մտածեց, թե Որդին չէ: Նույնպես – մկրտության ժամանակ, երբ սատանան լսեց Ձայնը, թե Դա է Յոր սիրելի Որդին, խորհեց, թե Նա Աստծու Որդին է, սակայն երբ Նա Յովհաննեսից մկրտվեց, մտածեց, որ Աստծու Որդին չէ: Այս բոլորի համար Կույսը եկավ տաճար սրբվելու:

Օրենքի գրքում գրված է. «Ամեն արու զավակ, որ արգանդ է բացում, Տիրոջ համար սուրբ պիտի կոչվի»: Այս օրենքը դրվեց, երբ Տերը հարվածեց Եգիպտոսի անդրանիկներին՝ դրանով սրբելով Իսրայելի անդրանիկներին: Ապա ասաց. «Ինձ նվիրաբերի՛ր բոլոր իսրայելցիների անդրանիկ զավակներին» (Ելք ԺԳ 2), – նրանք սրբվեցին Տիրոջ համար:

Եվ քանի որ մեր Տերը Յոր անդրանիկ ծնունդն է հավիտենականությունից առաջ – անդրանիկ ծնվեց նա- մորից ժամանակի մեջ, դրա համար քառասուն օրակալում բերվեց տաճար՝ նախ որպեսզի Ինքը կատարի իր իսկ դրած Օրենքը, եր-ա Նրա ճշմարիտ մարդեղությունը, – ապա՝ որպեսզի Յոր առջ- բերելով Ադամի մեղավոր մարմինը՝ այն սրբի: Տերը լինելով մեր Գլուխը՝ իր թլփատությամբ մեզ հոգով թլփատեց, մկրտությամբ մաքրեց, իսկ ընծայվելով՝ մեզ՝ իր անդամներին, Յորը ընծայեց: Ինքը մանուկ լինելով Ընծա եղավ – մեր Գլուխը լինելով՝ եղավ Ընծայող, ինչպես նա- Աստված լինելով՝ Յոր – Սուրբ Յոզու հետ միասին եղավ ընծաներն Ընդունող:

Մենք՝ քրիստոնյաներս, բոլորս էլ որպես անդրանիկ ենք ծնվում սուրբ Ավագանից, քանզի Ավագանը միայն անդրանիկ է ծնում՝ լինելու Աստծու որդի – Քրիստոսի եղբայր, – այսուհետ– ոչ միայն արգանդ բացող արուն է Աստծու սուրբ կոչվում, այլ– բոլոր մկրտվածները: Որովհետ– չկա տարբերություն ո՛չ հրեայի, ո՛չ հեթանոսի, ո՛չ ծառայի, ո՛չ ազատի, ո՛չ արուի – ո՛չ էգի միջ–, որովհետ– մենք բոլորս էլ մի ենք Հիսուս Քրիստոսով (տե՛ս Գաղատ. Գ 28):

Եվ քանի որ անդրանիկն Աստծու բաժինն է, հրամայվեց նա– Աստծուն պատարագ մատուցել՝ զույգ տատրակ կամ աղավնու երկու ձագ: Սա անդրանիկների հատուկ պատարագը չէ, այլ այսպես աղքատների համար կարգվեց, իսկ հարուստներին, ըստ կարողության, հրամայվեց մատուցել հորթ, նոխազ կամ խոյ: Մեր Տերն աղքատության պատճառով աղավնի – տատրակ ընծայեց՝ որպես վայելուչ պատարագ մատուցելով անմեղին ու ողջախոհին: Տերն աղքատների համար նախատեսված ընծաներով եկավ տաճար, քանզի ծնվեց գոմում, աղքատ մորից – դրվեց մսուրի մեջ՝ տուն չունենալու պատճառով, ապա խանձարուրով պատվեց, որովհետ– չունեին թանկագին հանդերձներ: Ինչպես ասում է առաքյալը. «Մեծատունը մեր համար աղքատացավ» (Բ Կորնթ. Ը 9):

Տատրակը ողջախոհ թռչուն է, որը խորհրդանշում է Քրիստոսին: Այն այնքան ողջախոհ է, որ երբ զույգերից մեկը մահանում է, մյուսն առանց ընկեր է մնում մինչ– մահ. սա խորհրդանշում է նա– նրանց, ովքեր մեղքից հեռանալով՝ այլ–ս մեղք չեն գործում: Աղավնին հանդարտ թռչուն է – արծվի պես գիշատիչ չէ, որը Քրիստոսի հեզությունն է ցույց տալիս: Նա–՝ աղավնին խնամում է ու սնուցանում ոչ միայն իր ձագերին, այլ– օտարների, ինչպես – մեր Տերն Իր գուրջը տարածում է ոչ միայն արդարների, այլ– մեղավորների վրա: Աղավնիները նա– միամիտ են ու երամով են շրջում, որը խորհրդանշում է հավատացյալների բազմությունը:

Սիմեոն Ծերունու օրհնությունը

Թեպետ Տերն աղքատի կերպարանքով եկավ, սակայն չթաքցվեց Նրա Աստվածությունը, քանզի Սիմեոնը, որ պահված էր երկար տարիներ, ընդառաջ գալով կուսածին Մանկանը, վերցրեց Նրան իր գիրկը – Աստված դավանելով՝ օրհնեց: Սիմեոնի ծնողների – նախնիների մասին Ավետարանում ոչինչ չի հիշատակվում, ինչպես օրինակ Մելքիսեդեկի, Ղազարոսի – այն երիտասարդի, ով մերկացավ հանդերձներից (տե՛ս Մարկ. ԺԴ 51): Ավետարանը ոչինչ չի ասում նա– Կույսի ծնողների մասին, որովհետ– գովաբանվում է աստվածագլյաց անձանց առաքիլությունը – ո՛չ թե արյունը: Սիմեոնի տոհմաբանությունը ներկայացնելու փոխարեն Ավետարանը նրա մասին գրում է որպես Աստծու երկյուղն ունեցող – Հոգով լցված անձնավորության, որն ավելի փայլուն նկարագիր է, քան այն, թե որ ցեղից է: Որովհետ– ուր Աստծու Հոգին է, այնտեղ կա ազատություն, պայծառություն – մեծամեծ բաների տեսություն: Եվ Սիմեոնը պայծառ կերպով տեսնում էր իմանալի Լույսը, ինչպես հայելու մեջ, – ակնկալում էրուսաղեմի միսթարությունը:

Ըստ ավանդության՝ նա յոթանասուններկու թարգմանիչներից էր, ովքեր Եգիպտոսի Պտղոմեոս Եղբայրասեր թագավորի հրամանով Հին Կտակարանի գրքերը եբրայեցերենից հունարեն թարգմանեցին: Ղա եղավ Եղիազար քահանայապետի օրերին, երբ հրավիրվեցին Իսրայելի տասներկու ցեղերից վեցական բանիմաց – ընտիր այրեր, – Սիմեոնն այդ ժամանակ տակավին երիտասարդ էր: Թագավորի հրամանով յուրաքանչյուր թարգմանիչի Փառան կղզում առանձին սենյակի մեջ էին պահում, որպեսզի միմյանց հետ չխորհրդակցեն, – թարգմանությունն անարատ լինի: Նրանցից յուրաքանչյուրը Սուրբ Հոգու ներգործությամբ յոթանասուններկու օրում ամբողջ մատյանը թարգմանեց, – բոլորի թարգմանություններն էլ

նույնը եղան՝ -՝ մտքով, -՝ խոսքերով, որովհետ- թարգմանությունը մարդկային իմաստությամբ չեղավ:

Երբ թարգմանելիս Սիմեոնը հանդիպում է Եսայի մարգարեի հետ-յալ խոսքին. «Ահա կույսը պիտի հղիանա ու որդի ծնի» (Եսայի Է 14), տարակուսում է, թե հնարավոր է, որ հեթանոսները չհավատան այս խոսքերին, - ջնջում է իր գրածը: Սակայն այնուհետ- խորհում է, որ իր ընկերներն այնպես կգրեն, իսկ ինքը՝ ոչ, որի պատճառով էլ նրանց միջ-տարածայնություններ կառաջանան - հակառակություններ կլինեն մարգարեության հարցում: Ապա Սիմեոնը քուն է մտնում - արթնանալով տեսնում, որ իր ջնջածը նորից գրված է նույն տեղում ոսկյա տառերով: Այս տեսնելով՝ նա արտասվում է ամբողջ օրն ու դրան հաջորդող գիշերը - երանի տալիս նրանց աչքերին, ովքեր պիտի տեսնեն կուսածին Մանկանը - գրկեն Նրան:

Քանի որ Սիմեոնը ոգ-որվել էր մանկացյալ Աստծուն տեսնելու իր բաղձանքով, - որովհետ- շատ հեռու էր այդ օրն իր ապրած ժամանակներից, Յոզիս հաճեց իրականացնել արդարի ցանկությունը - պահեց նրա մահկանացու բնությունը, որպեսզի չմահանա: Նույն Չորությունը, որ սկզբում անմահ ստեղծեց մեր բնությունը - անհնազանդության պատճառով այն մահկանացու դարձրեց, նույն Չորությունն այդ օրը զորացրեց մահկանացուին՝ արձանանալու մահվան դեմ, որպեսզի մնա, սպասի ու տեսնի Նրան, Ով վերացնելու էր մահվան թագավորությունը, որովհետ- նա էր լինելու Իսրայելի - բոլոր նրանց մխիթարությունը, ովքեր հավատով կանչվեցին:

Եվ Յոզիս, որ թարգմանիչների վրա էր - կատարում է իր երկյուղածների կամքը, ասում է նրան. «Մահ չես տեսնի, մինչ- տեսնես Տիրոջ Օծյալին»: Այս խոսքերը նրան հավասարեցնում են մարգարեների հետ, որովհետ- վերջիններս ցանկացան, սակայն չտեսան, իսկ Սիմեոնը տեսավ - առաքյալների հետ երանելի եղավ՝ ըստ Տիրոջ խոսքի. «Երանի է ձեր աչքերին, որ տեսնում են, ու ձեր ականջներին, որ լսում են: Ծշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ ու արդարներ ցանկացան տեսնել, ինչ որ դուք տեսնում եք, բայց չտեսան» (Մատթ. ԺԳ 16-17):

Ծերը շատ նորածինների հետ-եց՝ տեսնելու, թե ով կազատի իրեն իր ծերությունից, - շատ տքնեց փնտրելով Տիրոջն աշխարհի ճանապարհներին: Եվ երեք հարյուր քառասունչորս տարի անց կատարվում է նրա բաղձանքը, երբ քառասնօրյա Օծյալ Յիսուս մտնում է տաճար: Այդ օրը Սուրբ Յոզիս կանչում է Սիմեոնին՝ ասելով. «Արի՛ ծեր, գնա՛ տաճար - տե՛ս, այն, ինչը ցանկացար. ահա՛ Կույսը - իր Որդին»: Եվ քանի որ Սիմեոնն իր կամքն ու հոժարությունն ամբողջովին հանձնել էր Աստծուն, դրա համար էլ Յոզով եկավ տաճար - նույն Յոզով ճանաչեց կապանքներից Արձակողին - մարմնավորված Աստծուն:

Սիմեոնը, Մանկանը խնդությամբ վերցնելով իր գիրկը, քերովբեական աթոռ եղավ երկրի վրա: Քանի որ Սուրբ Յոզիս նրա վրա էր, իսկ Որդին՝ գիրկը, ապա Յայրը նույնպես այնտեղ ներկա էր, քանզի ուր Յոզիս ու Որդին են, այնտեղ Նրանց հետ է նա- Յայրը: Մանկանը գրկելով՝ Սիմեոնը գրկեց բյուրավոր հրեշտակներից Օրհնվածին - անհամար հրաբուն գորքերի կողմից Երկրպագվողին: Նա, Ով լցնում էր երկինքն ու երկիրն իր կամքով, Սիմեոնի գրկում տեղավորվեց:

Գրկելով Մանկանը՝ Սիմեոնը նախ գոհացավ Տիրոջից, որ այդքան ժամանակ իրեն պահեց ու արժանացրեց տեսնելու Նրան, Ով անտեսանելի էր հրեշտակների համար - Ում ցանկանում էին տեսնել բոլոր մարգարեները, սակայն երկնչում էին: Ապա օրհնեց Աստծուն՝ խոսելով Մանկան հետ ո՛չ իբր- մանուկի, այլ իբր- Աստծու՝ Նրա, Ով իշխում է ամեն ինչի վրա:

Սիմեոնն օրհնեց բարերար Յորը՝ բոլորիս Աստծուն, Ով գթալով իր արարածներին՝ առաքեց մեր Փրկչին ու Բժշկին՝ Բանն Աստծուն՝ գտնելու իր մոլորված հոտն ու կորած պատկերը - փրկելու մարդկային ցեղը մեղքերի մահից: Օրհնեց Նրան, Ով մեծ Լույս ծագեցրեց՝ լուսավորելու մեղքերի մեջ խավարածներիս - մահվան ստվերում նստածներիս:

Օրինեց Աստծուն, որ Է – Էր – որ եր–աց որպես բարերար ու մարդասեր – առնելով ծառայի կերպարանք ու մարդանալով՝ նրա գրկում հայտնվեց որպես քառասնորյա մանուկ, – այդ գիրկն Աստվածության ընդունարան եղավ: Գոհությամբ օրինեց նա– Սուրբ Հոգուն, Ով գթացող Է – նախախնամող, որ այսքան ժամանակ իրեն պահեց մարմնում, մինչ– որ ցույց տվեց բաղձալի Փրկչին:

Եվ ապա ինդրեց իրեն արձակել կապանքներից. *«Այժմ, ո՛վ Տեր, խաղաղությամբ արձակիր Քո ծառային ըստ Քո խոսքի»* (Ղուկ. Բ 29): Կապանքները երեքն էին, նախ՝ Օրենքը, որից ազատվեցինք Ավետարանի նորոգությամբ, ապա ազատվեցինք մեղքերի կապանքներից՝ արդարությամբ – մահկանացու կյանքից՝ անմահությամբ:

Դարձյալ՝ Սիմեոնը «արձակի՛ր ինձ» ասելով խնդրում էր իրեն ազատել այս դժվարակիր, տաժանելի ու տաղտկացած մարմնից՝ իբր– բանտից: Նա բազում պատճառներով հանդերձյալ կյանքը խաղաղություն է կոչում այս կյանքի նկատմամբ. նախ՝ որովհետ– մենք ցավով ու երկունքով ենք մտնում այս կյանք՝ ըստ հետ–յալ խոսքի. «Ցավով երեխաներ պիտի ծնես» (Ծննդ. Գ 16), իսկ այն կյանքն անցավ է ու առանց ախտի: Երկրորդ՝ այս կյանքը լի է երկյուղով՝ թշնամիների ու գազանների պատճառով, իսկ այնտեղ չկա երկյուղ, այլ փառքի անանց վայելում: Երրորդ՝ այս կյանքում մարդիկ միմյանց խաբում են, – ուժեղը հաղթում է տկարին, իսկ այնտեղ չկա խաբեություն, – արդարից ոչինչ չեն խլում: Չորրորդ՝ այս կյանքում մեկ մեղքերի մեջ ենք լինում, մեկ էլ՝ արդարության, մեկ՝ աղքատության մեջ, մեկ էլ՝ հարստության, իսկ այնտեղ չկան փոփոխություններ, որովհետ– այն կյանքն անանց է ու հավիտենական: Հինգերորդ՝ այստեղ կարոտ ենք ամեն ինչի, – ինչ էլ որ տրվի, դարձյալ տրտմում ենք, իսկ այն կյանքում ոչ ոք կարիքի մեջ չի լինելու, բացի մեղավորներից: Վեցերորդ՝ այստեղ հեշտությամբ են կորչում մեծությունն ու ուրախությունը, իսկ երբ հասնենք այն թագավորությանը, ապա ոչ մի բարիք չի պակասելու: Յոթերորդ՝ այստեղի բարիքները մենք ենք վաստակում, իսկ այնտեղ Աստված է մեզ բարիք տալու: Ութերորդ՝ այստեղ ուրախությունը մասնակի է լինում, այսինքն՝ կա՛մ հոգ–որ, կա՛մ մտավոր, կա՛մ էլ մարմնավոր, իսկ այնտեղ ամբողջական է լինելու՝ – հոգ–որ, – մտավոր, – մարմնավոր: Իններորդ՝ այստեղ մահվամբ ապականվում ենք, իսկ այնտեղ մահն է ապականվում: Տասներորդ՝ այստեղ հակամարտություն կա հոգու – մարմնի միջ–. հոգին մարմնի հակառակն է ցանկանում, իսկ մարմինը՝ հոգու (տե՛ս Գաղատ. Ե 17). իսկ այնտեղ վերանում է այս խռովության պատճառը, – խաղաղություն է լինում սրանց միջ–: Դրա համար էլ ծերունին աղաչում է, որ Տերը նրան արձակի. *«Արձակի՛ր, ամենակա՛լ Աստված, Օրենքի ծառայությունից Քո Որդու հաղթության փառքով – քանդի՛ր դատապարտության կապանքները Քո տնօրինությամբ: Բա՛նն Աստված, մարմնանալով նորոգի՛ր մեր հոգին ու մարմինը: Սո՛ւրբ Հոգի, Քո մշտնջենավոր պարզ–ներով լցրո՛ւ մեր կյանքն Ավազանից ծննդյամբ, որն անշարժ է ու անսասան»*:

Նա այդպես էր ասում, որովհետ– հոգու աչքով տեսնում էր նորածին Մանկանը՝ աստվածային իմանալի Հուրը: Սիմեոնն այդ օրերին խոր ծերության մեջ էր, ինչ պատճառով էլ տաղտկացած էր թախծալից կյանքից ու արձակում էր խնդրում՝ ասելով. *«Որովհետ– աչքերս տեսան Քո փրկությունը»* (Ղուկ. Բ 30): Սրանով այն մասին է ասում, ինչը պիտի կատարվեր խաչի վրա, ինչը պատրաստված էր աշխարհի սկզբից – հայտնվեց վերջին ժամանակներում՝ բոլոր մարդկանց ազատության համար:

Եվ ապա շարունակում է. *«Լույս, որ կլինի հայտնություն հեթանոսների համար»* (Ղուկ. Բ 32): Ըստ Հովհաննեսի՝ *«Այդ լույսն էր ճշմարիտ Լույսը, որ լուսավորում է ամեն մարդու, որ գալու է աշխարհ»* (Հովհ. Ա 9): Եվ որպեսզի չկարծեն, թե միայն հրեաների համար է եկել, ավելացնում է. *«Լույս հեթանոսների համար»*՝ հայտնելով, որ խաչից ու հարությունից հետո ծագելու է նա– նրանց վրա: Այս Լույսով վերացավ կռապաշտության գիշերը, փարատվեց մեղքերի խավարը, մարդկանց վարքը դեպի հոգ–որը փոխվեց, – մարդիկ անգիտությունից

դեպի իմաստության լույսը գնացին: Եվ հեթանոսների անհայտ – ծածուկ հավատն ու ջերմ սերը, որ ունեին առ Աստված, հայտնվեց այս ճշմարիտ Լույսով:

«Եվ փառք Իսրայելի Քո ժողովրդի համար» (Ղուկ. Բ 32): Որովհետև՝ նրանցն էին որդեգրությունն ու կտակարանները, նա՝ ավետիսը – Ինքը՝ Քրիստոս ըստ մարմնի, Ով հավիտյանս օրհնյալ Աստված է ամենքի համար: Սակայն հրեաները չկամեցան հաղորդվել Նրա փառքին, այլ խստասրտությամբ Նրան արհամարհեցին, – Տերը հայտնեց Իր փառքը հեթանոսներին, ովքեր Նրան հավատացին – Նրանով ապրելով՝ մնացին Նրա փառքում:

«Նրա հայրն ու մայրը զարմացած էին այն խոսքերի համար, որ ասում էին Նրա մասին» (Ղուկ. Բ 33): Ինչպես մենք ենք Աստծուն Յայր կոչում ոչ բնությամբ, այլ Նրա գթության ու խնամակալության համար, նույնպես – Յովսեփը, խնամք տանելով Մանկան ու Կույսի համար, Տիրոջ հայր անվանվեց, որովհետև՝ վկայեց Նրա մարդեղության ու Կույսի մաքրության մասին: Արդ՝ եթե Նրա մայրը, ով ծնեց ու սնուցեց Նրան, զարմանում էր, ապա մարդկանցից էլ ո՞վ կհամարձակվի ինչ-որ բան փորձել իմանալ ու ասել: Եվ ո՞վ գիտի Նրա միտքը, կամ ո՞վ եղավ Նրան խորհրդակից, որովհետև՝ անքննելի է Նրա մարդեղությունը – անհայտ անգամ հրեշտակներին: Նրանք կարծում էին, թե Իր հոր՝ Դավթի նման թագավորելու է Յակոբի տան վրա, – չգիտեին, որ աշխարհի Արարիչն է՝ բովանդակված մարմնի մեջ: Տերը «ծնողներից» Իրեն ծածկեց, որպեսզի կարողանային բնակվել Իր հետ, որովհետև՝ եթե Մարիամն իմանար, որ Նա է ամենակալ Աստվածը, ապա ինչպե՞ս կարող էր Նրան իր գիրկն առնել ու կաթով սնել կամ որպես մայր Նրանից ծառայություններ ընդունել: Եվ ոչ միայն նրանցից էր ծածկված, այլ՝ առաքյալներից, ինչպես – գրված է. «Ծածկված էր նրանցից, որ չիմանան» (Ղուկ. Թ 45): Արդ՝ Սիմեոնի, Չաքարիայի ու Յովհաննեսի միջոցով իմացվեց, որ Նա է Տերը, սակայն այնքանով, որքանով բավական է արդարների ցանկացածն իրականացնելու համար:

«Սիմեոնը նրանց օրհնեց – ասաց Նրա մորը՝ Մարիամին» (Ղուկ. Բ 34): Սիմեոնը նրանց օրհնեց այն օրհնությամբ, որ սահմանել էին Աբրահամն ու հայրերը, ովքեր չեղան ապերախտ, այլ ընդունեցին Աստծուն, փառավորեցին Նրան – եղան ողջ աշխարհի օրհնության պատճառ: Սիմեոնն օրհնեց Մարիամին, որովհետև՝ ծնեց աշխարհի Փրկչին, իսկ Յովսեփին՝ որովհետև՝ եղավ սպասավոր ու խնամածու անճառ խորհրդին:

«Ահա սա Նա է, Ով պատճառ է դառնալու Իսրայելի մեջ շատերի անկման ու բարձրացման – նշան՝ հակառակության» (Ղուկ. Բ 34): «Հակառակության նշանը» Տիրոջ խաչն է, որովհետև, ըստ առաքյալի խոսքի, խաչը հրեաների համար գայթակղություն է – հեթանոսների համար՝ հիմարություն, իսկ մեզ՝ հավատացյալներիս համար՝ Աստծու գորությունը – իմաստությունը (հմմտ. Ա Կորնթ. Ա 22-25):

Դարձյալ՝ ովքեր Նրան պատշաճ հավատ ընծայեցին, կանգնեցին – հաստատուն մնացին վեմի վրա, իսկ ովքեր անհավատությամբ վարակված խոտորվեցին Նրանից, գլորվելով ծածկվեցին խավարի խորքերում, ինչպես դպիրներն ու փարիսեցիները, – սա հայտնի է մարգարեի խոսքից. «Սիոնի հիմքում պատվական ու ազնիվ անկյունաքար եմ դնում, – ով հավատա նրան, չի ամաչի» (Եսայի ԻԸ 16): Նա՝ «Ահավասիկ դնում եմ Սիոնի մեջ քար գայթակղության – վեմ գլորման, – ամենայն ոք, որ հավատա նրան, չի ամաչելու» (Հռոմ. Թ 33):

Այստեղ նա՝ հրեաների անկման մասին է ասում, ովքեր եղան ուրացող ու աստվածամարտ – բախվելով վեմին՝ փշովեցին: Նրանք, այնքան սքանչելիքներ տեսնելով – ունենալով Օրենքն ու մարգարեությունները, անհավատ մնացին, իսկ հեթանոսները, առանց տեսնելու այդ սքանչելիքները – առանց մարգարեների, միայն լսելով առաքյալների քարոզները, հավատացին ու դրանով փրկվեցին: Արդ՝ ինչը մարգարեները կանխասացին ծածուկ խորհրդով, նույնը Սիմեոնը հայտնապես ասաց մեր Տիրոջ համար:

«Իսկ քո հոգու միջով սուր պիտի անցնի» (Ղուկ. Բ 35): Սուրը տրտմությունն է: Կույսը ծնեց հրեշտակի ավետիսով, սակայն տկարացավ՝ տեսելով Հիսուսին խաչի վրա, որովհետ- չգիտեր, որ Նա վեր է, քան մահը, – հառնելու է մեռելներից: Եթե Տերը նրան նախապես հայտնած լիներ իր չարչարանքների, մահվան ու հարության մասին, ապա Կույսը շատ կտրտմեր, մինչ- որ տեսներ Նրան հարություն առած: Նա- առաքյալները տկարացան թերահավատությամբ՝ ըստ հետ-յալ խոսքի. «Դուք ամենքդ այս գիշեր իմ պատճառով գայթակղվելու եք» (Մատթ. Ի2 31): Որովհետ- Տերը բոլորիս համար ճաշակեց մահը, բոլորիս լուսավորեց – արդարացրեց իր պատվական Մարմնով ու Արյամբ: Այս խոսքն ունի նա- հետ-յալ խորհուրդը. Մարիամի անձով պիտի անցնի այն սուրը, որով քերովբեն մեզանից պահում է Կենաց ծառի ճանապարհը (տե՛ս Ծննդ. Գ 24), – այդ արգելքը վերանալու էր Մարիամի միջոցով:

«Որպեսզի բազում սրտերի խորհուրդները հայտնի դառնան» (Ղուկ. Բ 35): Հայտնի դարձավ մարդկանց մտքի տկարությունը: Առաքյալները զարմացել էին ավետիսով հղության – կույսից ծնվելու համար, իսկ հրեաները, լավ չիմանալով հարության – հետմահու թագավորության մասին, ասում էին. «Մենք Օրենքի գրքից գիտենք, որ Քրիստոս հավիտյան է լինելու, դու ինչպե՞ս ես ասում, թե Մարդու Որդին պետք է բարձրանա» (տե՛ս Հովհ. ԺԲ 34): Եվ հարությունից հետո առաքյալները – Կույսը խոստովանեցին այն, ինչ ունեին իրենց սրտում:

Ծերը, ավարտելով իր խոսքը, վերադարձրեց Մանկանը մորը – հանգստացավ ծերության տառապանքներից՝ տաճարում իսկ ավանդելով իր հոգին Աստծուն:

«Եվ այնտեղ կար մի մարգարեուհի՝ Աննա անունով՝ Փանուելի դուստրը, Ասերի ազգատոհմից» (Ղուկ. Բ 36): Սիմեոնն Ադամի օրինակն է, իսկ Աննան՝ Եվայի, ովքեր արձակվեցին կապանքներից: Դարձյալ՝ Սիմեոնն օրինակն է Օրենքի հնության, իսկ Աննան՝ մարգարեության լրման: Նրանք նա- դժոխքում գտնվող բոլոր գերիների օրինակը եղան, որոնց բաղձանքը կատարվեց: Դարձյալ՝ Սիմեոնն այրերին էր քարոզում, իսկ Աննան՝ կանանց, որպեսզի բոլորն էլ իմանան Տիրոջ հայտնությունը – գալուստը տաճար:

«Աննա» նա- շնորհ է նշանակում, քանզի այս կինն արժանացավ այդպիսի տեսության – մարգարեական շնորհի: Իմանալի Արեգակի գալստյամբ շատացավ շնորհը, – կանայք՝ սուրբ Կույսը, Եղիսաբեթը – Աննան, նույնպես մարգարեացան, որպեսզի բազմաճանաչ Տիրոջ վկաները: Եվ այսպիսով Նրա Աստվածության համար վկայում են –՝ մոգերը, –՝ հովիվները, –՝ տղամարդիկ, –՝ կանայք:

Ավետարանիչը շատ պատճառներ ուներ գրելու այս կնոջ անունը՝ նշելով նա-՝ նրա հոր անունը, ինչպես նա- նրա մարգարեուհի լինելը: Նախ՝ գրեց, որպեսզի ասվածը հավաստի լինի, – երկրորդ՝ որովհետ- նրա վրա մարգարեական հոգի կար:

«Սա տարիքով շատ առաջացած էր – ամուսնու հետ միայն յոթ տարի էր ապրել՝ սկսած իր կուսությունից: Նա մոտ ութսունչորս տարեկան մի այրի էր, որ չէր հեռանում տաճարից, այլ ծոմապահությամբ ու աղոթքով գիշեր ու ցերեկ ծառայում էր Աստծուն» (Ղուկ. Բ 36-37): Մարգարեուհին պատվեց յոթ անգամ տասներկու թվով՝ ապրելով ութսունչորս տարի, – նրան հավատացին, որովհետ- գիշեր-ցերեկ տաճարից չէր հեռանում:

«Սա –ս նույն ժամին վեր կացավ եկավ, գոհություն էր մատուցում Տիրոջը – խոսում էր մանկան մասին բոլոր նրանց հետ, ովքեր Երուսաղեմի փրկությանն էին սպասում» (Ղուկ. Բ 38): Չհեռացավ տաճարից, մինչ- չտեսավ տաճարի Տիրոջը, – չդադարեց աղոթելուց, մինչ- չտեսավ աղոթքներն Ընդունողին: Նա գոհանում էր Տիրոջից –՝ իր ունեցած շնորհով, –՝ Հոգու թելադրանքով, խոսում ամենքի հետ, ովքեր ակնկալում էին Երուսաղեմի մխիթարությունը, թե Սա է Ուխտի Հրեշտակը – տաճարի Տերը, Ում մասին գրեց Մաղաքիան (տե՛ս Մաղաք. Գ 1-5): Նա հայտնում էր սուրբ Կույսից Բանի մարմնանալը, որի մասին նախապես մարգարեները ձայնեցին: Հայտնում էր, որ Երուսաղեմի փրկությունը չի լինելու մարգարեների կամ

հրեշտակների միջոցով, այլ Տիրոջ: Եվ հնքը՝ Տերը, Ով մեզ որպես մանուկ եր-աց, եկավ փրկելու մեղավորներին:

Սիմեոնն ու Աննան, Յոզու ազդեցությամբ, աստվածային մեծ Լույսն տեսան փոքրիկ մարմնում: Նրանք քառասուրյա Մանկանը տեսան ոչ այնպես, ինչպես եր-ում էր, այլ այն փառքով, որ ծագում էր Նրանից – լուսավորում տիեզերքը: Նրանք տեսան Աստեսանելին մարմնի մեջ, Բանը՝ ստեղծվածի մեջ, Լույսը՝ Նյութով ծածկված, – քարոզեցին փրկական գալուստը:

«Երբ ամեն ինչ կատարեցին Տիրոջ Օրենքի համաձայն, վերադարձան Գալիլիա՝ իրենց քաղաքը՝ Նազարեթ» (Ղուկ. Բ 39): «Նազարեթ»-ը եբրայեցերենից թարգմանվում է մաքուր: Այսպես՝ աստվածային Նախախնամությամբ Օրենքի Սրբությունը տարվեց անվանյալ սրբություն՝ Նազարեթ, որպեսզի կատարվի մարգարեի խոսքը, թե Նազովրեցի պիտի կոչվի: Սրանից հայտնի է դառնում, որ Երուսաղեմից անմիջապես Եգիպտոս չգնացին, այլ նախ Նազարեթ, իսկ Բեթղեհեմում բնակվում էին մարդահամարի պատճառով, որպեսզի կատարվի մարգարեությունը: Եվ այնտեղ մնացին այնքան, որքան պահանջում էր Օրենքը:

«Եվ Մանուկն աճում ու զորանում էր՝ լի իմաստությամբ» (Ղուկ. Բ 40): Ինչպես ճշմարիտ մարդ եղավ, այնպես էլ մարդու նման աճում էր: Զանի որ Աստվածությունը մարմնի մեջ էր ծածկված, Տերն անսաց մարմնի աճելուն – իմաստության զորանալուն, որպեսզի ճշմարիտ լինի մարդեղությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ Բանը մարմին եղավ ու բնակվեց մեր մեջ, – տեսանք Նրա փառքը, նման այն փառքին, որ Յայրն է տալիս Միածնին՝ լի շնորհով ու ճշմարտությամբ» (Յովհ. Ա 14): Աճում էր մանկական մարմինը՝ խառնվելով¹⁵ – լցվելով ամենակատար Աստվածությամբ՝ ըստ առաքյալի. «Որովհետև Աստվածության լրիվ ամբողջությունը Նրա՝ մեջ հաճեց բնակվել» (Կողոս. Ա 19): Մանուկը զորանում էր ոչ մարդկային իմաստությամբ, այլ աստվածային կատարյալ իմաստությամբ:

«Աստծու շնորհը Նրա վրա էր»: Յոզին Նրա հետ էր՝ որպես Արարչակից ու Փառակից: Ընտրի է ասվում Յոզու հեղումը, որով փայլատակում են հավատացյալները, – մաքրվում է նրանց մտքի աչքը: Սակայն Տիրոջ վրա եղող շնորհը ստացական չէր, ինչպես հատուկ է մարդուն, այլ Նա դա բնությամբ ուներ – հայտնում էր ըստ պատշաճության: Տերը սկզբից – եթե ցույց չտվեց աստվածային զորությունը, այլ այն բացահայտում էր աստիճանաբար, աճմանը զուգընթաց:

Քառասուրյա մանուկների օրհնությունը

Այս օրինակով «Մաշտոց» ծիսարանում կա քառասուրյա մանուկների օրհնության կարգ: Մանուկի քառասուն օրը լրանալուն պես, մայրը մանկանը տանում է եկեղեցի – տաճարի դռան առջ-, քահանայի առաջ, ծնրադրում, խոստովանում – մեղքերից արձակում ստանում: Այնուհետև՝ քահանան աղոթքով դիմում է Տիրոջը՝ խնդրելով, որ Նա լվանա այս կնոջ մարմնի ախտերը, սրբի հոգու բծերը – արժանացնի մտնել Տիրոջ փառքի սրբությունը՝ վայելելու համար անսպառ բարիքները: Սրանով կինն իրավունք է ստանում մտնել տաճար – հաղորդվել Տիրոջ փրկական Մարմնին ու Արյանը:

Այս ամենից հետո կինը քահանայի հետ մտնում է տաճար – մոտենում խորանին: Այստեղ քահանան օրհնում է մանկանը, ապա գիրկն առնելով, սաղմոսելով մոտենում խորան ու

15 «Խառնել» արտահայտությունը Պալիս է սուրբ Գրիգոր Լուսավորչից «...խառնեաց միացոյց ընկղմեաց զմարմինն յԱստուածութեան Իւրում» (տե՛ս Ա. Պաթանգելոս «Վարդապետութիւն սուրբ Գրիգորի», համար 378):

աղոթքով դիմում է Տիրոջը՝ ասելով, որ մանուկը եկել է երկրպագության: Ապա մանկանը երկրպագեցնում է սուրբ Խորանին, սուրբ Ավագանին, տաճարի սուրբ Դռանը – սուրբ Սեղանին: Վերջում պահպանիչ աղոթք ասելով արձակում է մորն ու մանկանը:

ՊԱՅՔ

«Երբ ծոմ պահեք, տրտմերես մի՛ լինեք կեղծավորների նման, որոնք իրենց երեսներն այլանդակում են, որպեսզի մարդկանց այնպես եր-ան, թե ծոմ են պահում. ճշմարիտ են ասում ձեզ, այդ իսկ է նրանց վարձը: Այլ երբ դու ծոմ պահես, օծի՛ր քո գլուխը – լվա՛ քո երեսը, որպեսզի չեր-աս մարդկանց որպես ծոմ պահող, այլ քո Յորը՝ գաղտնաբար. – քո Յայրը, որ տեսնում է ինչ որ ծածուկ է, կհատուցի քեզ» (Մատթ. 2 16-18):

Պահքի օրինադրումը

Պահքն Աստծուն սիրողների համար մեծ շնորհ է ու զարդ, որը սնուցանում ու բնակակից է դարձնում սրբերին, նրանց, ովքեր անբիծ հավատով ամենագեղեցիկ ու զարմանալի քրիստոնեական դավանությունն ունեն իրենց անձերում, – պատվիրանները պահելով ու փրկության կոչին հետ-ելով՝ մոտենում են Աստծուն: Արդ՝ ովքեր միաբանվում են այս աստվածավանդ կանոնի շուրջը – Քրիստոսի հետ դուրս գալիս հոգ-որ պատերազմի ընդդեմ հակառակորդ սատանայի, նրանք, որպես օգնություն, ստանում են պահքի զենքերը:

Ինչպես ասում է սուրբ Բարսեղը. «Պահքը Դրախտում օրինադրվեց, – այն հասակակից է մարդկությանը»: Եվ պահքի պատվիրանը եղավ Աստծու հետ-յալ խոսքը. «Դրախտում ամեն ծառի պտուղներից կարող եք ուտել, բայց բարու – չարի գիտության ծառից մի՛ կերեք, որովհետ- այն օրը, երբ ուտեք դրանից, կմահանաք» (Ծննդ. Բ 16):

Աստված պահքը տվեց առաջին մարդուն՝ որպես դաստիարակ, – քանի դեռ մարդն այն պահում էր, հրեշտակներին հավասար էր, ինչպես Դավիթն է ասում. «Քո հրեշտակներից փոքր-ինչ ցածր դրիր նրան – փառք ու պատվով պսակեցիր» (Սաղմ. Ը 6): Սակայն երբ նախաստեղծները՝ Ադամն ու Եվան, մահաբեր ճաշակմամբ խաբվեցին սատանայից – դուրս ելան պահքից, զրկվեցին շնորհներից, լույսից մերկանալով՝ արտաքսվեցին Դրախտից – դրվեցին նզովքի ու մահվան տակ: Եվ տես, թե այս անգամ ինչ է ասում նրանց մասին մարգարեն. «Մարդը պատիվ ուներ ու չհասկացավ, հավասարվեց անբան անասուններին ու նմանվեց նրանց» (Սաղմ. ԽԸ 21), նա- իր կենցաղով եղավ խոտակեր ու բանջարաճարակ: Բայց երանի թե միայն այսքանը լինեք պատուհասը:

Յանցանքից ու դառը կերակրից հետո Աստված ասաց Ադամին. «Քանի որ անսացիր քո կնոջ ձայնին – կերար այն ծառի պտղից, որի՛ց միայն քեզ պատվիրեցի չուտել, բայց կերար դրանից, թող անիծյալ լինի երկիրը քո արածի պատճառով: Տանջանքով հայթայթես քո սնունդը քո կյանքի բոլոր օրերին: Փուշ ու տատասկ թող աճեցնի քեզ համար երկիրը, – դու դաշտային բույսով սնվես: Քո երեսի քրտիկնքով ուտես հացդ մինչ- հող դառնալը, որից ստեղծվեցիր, որովհետ- հող էիր – հող էլ կդառնաս» (Ծննդ. Գ 17-19):

Սա՛ այս պահքը, արհամարհողների համար պատժի նախնական օրինակն է: Այստեղից են տրտմությամբ ու ցավով լի ծնունդն ու կյանքը – մոտակա մահը: Արդ՝ սա է չար սերմերի առաջին պտուղը, որ եղավ առաջին մարդու՝ պտղի ճաշակման պատճառով: Այսպես էլ այսօր մեզ է քարոզվում պահքն այն հրամանով, որ պետք է ուտել այն ամեն կերակուրներից, որոնք պահքի ուտելիքներ են, – այլ ուտելիքներ չուտել: Եվ եթե մենք պահենք պահքը, որը նախաստեղծները չպահեցին – այդ պատճառով արտաքսվեցին, ապա այն մեզ համար դրախտային կյանքի ու անմահության, ինչպես նա- աստվածային շնորհների պատճառ կդառնա:

Այնուհետ- Նոյի օրերում մարդիկ նորից եղան պատվիրանազանց – նորից ենթարկվեցին պատժի: Արդար Նոյը, իմանալով ցասման պատճառները, մի տարի յուրայինների հետ

ապրելով տապանում՝ պահքով ու պաղատանքներով նվազեցրեց Աստծու ցասումը – դրանով աճման սերմը կրկին պահպանեց մարդկային ցեղի համար:

Ապա սողոմացիները կերակրի անարգել օգտագործումով բորբոքեցին ախտերի կրակը, որի պատճառով էլ հուրն իբր– պատուհաս ընդունեցին: Սա Աստված որակեց որպես որովայնամուրություն, ինչի մասին մարգարեն ասաց. «Զո քրոջ՝ Սողոմի անօրենությունն այս էր՝ ամբարտավանություն, հացով լիացածություն, գինու մեջ հղփացածություն: Մեղկ կյանք էին վարում ինքն էլ, դուստրերն էլ: Դրա մեջ էին խրված ինքն էլ, դուստրերն էլ: Ձեռք չէին մեկնում աղքատին ու տնանկին, մեծամտանում էին ու Իմ առջ– անօրենություններ անում: Ու երբ դա տեսա, մեջտեղից վերացրի նրանց» (Եզեկ. ԺՁ 49-50): Այսինքն՝ սողոմացիները հացի ու գինու առատությունից հղփացան – միմյանց հետ պռնկացան:

Իսկ Եսավը, որ անոթությունից ուժասպառ էր եղել, մի պատառի պատճառով զրկվեց անդրանկությունից, Աստծու ավետիսից ու հայրերի օրհնությունից (տե՛ս Ծննդ. ԻԵ 21-34) – փոխանակ Իսրայելի երանելի անունով կոչվելուն՝ պռնիկ – պիղծ կոչվեց, այդ պատճառով էլ ապաշխարության տեղ չգտավ, թեպետ– արտասուքով խնդրեց: Այդչափ ծանր եղավ Աստծու ցասումը նրա վրա, որն առաջացավ մի աման ապուրի պատճառով:

Հապա իսրայելյան ազգի համար ի՞նչ պետք է ասել, որն անզգամ մոլեգնությամբ նստեց ուտելու – խմելու (տե՛ս Ելք ԼԲ 6), որի պատճառով Աստծու ձեռքով գրված Օրենքի տախտակները կոտրվեցին (տե՛ս Ելք ԼԲ 19), – դրա փոխարեն ստացավ ծանր ու դժվարին օրենքներ, ինչպես Աստված ասաց մարգարեին. «Այդ էր պատճառը, որ նրանց տվեցի հրամաններ, որ բարի չէին, – օրենքներ, որոնցով չէին կարող ապրել» (Եզեկ. Ի 25):

Իսկ երբ այսքանից հետո միս ցանկացան, Աստված այնչափ բարկացավ, որ ասաց. «Տերը ձեզ միս կտա ուտելու, – դուք միս կուտեք: Կուտեք ոչ թե մեկ, երկու, հինգ օր, ոչ էլ տասը կամ քսան օր, այլ կուտեք ամբողջ ամսվա բոլոր օրերին, մինչ– ձեր քթից դուրս գա, մինչ– որ զզվեք, որովհետ– արհամարհեցիք Տիրոջը, որ միշտ ձեր մեջ է» (Թվեր ԺԱ 18-20): Այդպես էլ եղավ, – մինչ միսը նրանց բերանում էր, Աստծու բարկությունն իջավ նրանց վրա, ինչպես մարգարեն է ասում. «Շուտով մոռացան գործերը նրա, – չանսացին նրա խորհուրդներին» (Սաղմ. ՃԵ 13): Եվ մեկ այլ տեղ ասում է. «Սրանք անխոհեմ ազգ են, ու նրանց մեջ իմաստություն չկա» (Բ Օրենք ԼԲ 28): Որից հայտնի է դառնում, որ Աստված նրանց համար մեծ գործեր էր նախատեսել, սակայն չկատարեց:

Իսկ Մովսեսը, ով ժուժկալության օրինակն էր, անսվաղ բերանով երկու անգամ քառասուն օր պահեց: Առաջին անգամ՝ որպեսզի Աստծուն տեսնի, իսկ երկրորդ անգամ՝ որպեսզի հաշտեցնի Աստծուն ժողովրդի հետ, – կոտրված տախտակների փոխարեն Օրենքը ստանալով՝ իջավ լեռից փառքով ու լուսատեսիլ երեսով (Ելք ԼԴ 29):

Նա– Եղիան պահեց Մովսեսի նման – երկինք բարձրացավ հրեղեն կառքով (տե՛ս Դ Թագ. Բ 11): Իսկ սքանչելի Եղիսեն, ով արժանացավ Եղիայի կրկնակի հոգուն ու շնորհներին, լոկ հացով – բանջարով էր իր կարիքները հոգում՝ սքանչելագործելով ինչպես Փրկիչը: Եվ որովհետ– չէր կենցաղավարում մարմնի օրենքով, դրա համար նրա մեռած մարմինը գերեզմանում կենդանացրեց իրեն դիպած մեռելին (տե՛ս Դ Թագ. ԺԳ 21):

Առյուծները Դանիելից պատկառեցին մարմնի պահեցողության պատճառով, – յոթ օր անսվաղ (առանց ջրի) ժուժկալեցին՝ կշտամբելու համար ծուլլերին, ովքեր անբան անասուններից ավելի վատթար էին:

Անանիային – մյուս մանուկներին հրամայվեց այլազգի մանուկների հետ սնվել թագավորական սեղանից, սակայն նրանք հեթանոսական կերակուրների փոխարեն միայն ընդդեմով կերակրվեցին – հաց անգամ հանձն չառան ուտել, – նշանակված ժամին վերջիններիս երեսը թագավորին ավելի պայծառ ու գեղեցիկ եր–աց, քան նրանցը, ովքեր ուտում էին զանազան խորտիկներ (տե՛ս Դան. Ա 5-15): Իսկ երբ չարահնար սատանայի մեքենայություններով նրանց կրակը զցեցին, աստվածային մեծ Նախախնամությունը նրանց

որչ ու անվաս պահեց ահավոր կրակից, որովհետ- պահքով էին պաշտպանված, - նրանց մարմիններին չմերձեցավ վեր հառնող բոցը, որը բորբոքողներին միայն այրեց, փոխանակ կապվածների:

Պահքի կերակուրները

Վարդապետներն ասում են, որ կերակուրները երկու տեսակ են լինում: Մի տեսակը երկրի տարրերից է գոյանում՝ ծառերից ու այլ բույսերից, - դրանք պահքի համար են, ինչպես, օրինակ, ցորենը, իսկ մյուսը գոյանում է կենդանիներից, ինչպես կաթը, կամ էլ ինքը՝ կենդանին է կերակուր դառնում, ինչպես, օրինակ, միսը, - սրանք ուտիքի կերակուրներն են:

Պահքի կերակուրներն ընդհանուր են. դրանք կարելի է ամեն օր ուտել՝ - պահքի, - ուտիքի օրերին: Իսկ ուտիքի կերակուրները կարելի է ուտել միայն ուտիքի օրերին:

Նա- պահքերն են գանազանվում: Դրանք լինում են՝ սովորական պահք, սրբապահք - ծոմ: Սովորական պահքն այն է, երբ չենք ուտում ուտիքի կերակուրներից, այլ միայն բույսերից գոյացածները: Իսկ սրբապահքի դեպքում խտրություն է դրվում նա- բուսական կերակուրների միջ-: Բուսական ծագում ունեցող այն կերակուրները, որոնք պարարտացնում են մեր մարմինը, այս դեպքում մերժվում են, ինչպես օրինակ՝ ձեթը, գինին - այն ամենը, ինչը սրանց նման է: Որովհետ- , ըստ Սուրբ Գրքի, ձեթն ու յուղը նույնն են - պարարտացնում են մեր մարմինը, իսկ գինին հարբեցնում է - մեղսալից ցանկություններ բորբոքում: Սրբապահքի դեպքում սրանցից -ս պետք է հրաժարվել:

Ծոմապահության դեպքում հրաժարվում ենք բոլոր տեսակի կերակուրներից, անգամ ցորենից ու ջրից՝ զրկելով մեր բերանը հաճելի ու անուշահամ կերակուրներից: Դրանով տկարացնելով մեր մարմինը՝ անընդունակ ենք դարձնում մեղքեր գործելու համար, - սովոր ու ծարավով մաշում ենք մեր անձը՝ զորացնելով հոգին՝ արժանանալու համար Աստծու սիրուն:

Պահքի բնույթը

Պահքը երկու բնույթ ունի, մեկը՝ զերծ մնալ, պահել մեղքերից, իսկ մյուսը՝ պահել մարմինը՝ հրաժարվելով որոշ տեսակի կերակուրներից ու ըմպելիքներից: Երկուսն էլ բարի են, սակայն մեղքերից պահելն ավելի կար-որ է երկու պատճառով:

Նախ՝ որովհետ- չկա հրաման՝ միշտ պահել մարմինը կերակուրներից, այլ դա լինում է պահոց օրերին, սակայն կա հրաման՝ ամեն օր հեռու մնալ մեղքերից:

Երկրորդ՝ մեղքերից պահելն օգտակար է անգամ առանց մարմնավոր կերակուրներից պահելու, սակայն առանց մեղքերից պահելու մարմնավոր կերակուրներից պահելը ոչ մի օգուտ չի տալիս: Ուստի, վարդապետներն ասում են, որ այն պարագային է մարմնի պահքը գեղեցիկ, երբ հոգին իրեն զերծ է պահում մեղքերից: Եվ ի՞նչ օգուտ մարմինը պահքով նիհարեցնելուց, եթե հոգին գիրանում է մահացու մեղքերով:

Դարձյալ՝ ով պահում է մարմնավոր կերակուրներից, սակայն իր անձը չի պահում մահացու մեղքերից, նրա պահքը նման է սատանայի պահքին, որովհետ- սատանան ամեն-ին չի ուտում, սակայն երբեք չի դադարում մեղանչելուց: Այսպիսի պահքով Աստծուն չեն ընծայվում, ինչպես այդ մասին ասում է Եսային՝ դիմելով Աստծուն ժողովրդի անունից. «Այդ ինչպե՞ս է, որ մենք ծոմ պահեցինք, - Դու չտեսար, զրկանքների ենթարկեցինք մեզ, - դու չիմացար»: Սրան Աստված պատասխանում է հետ-յալ կերպ. «Ձեր ծոմապահության օրերին

ձեր ցանկություններն էիք կատարում – կսկիծ պատճառում բոլոր նրանց, ովքեր ենթակա են ձեզ: Հակառակության ու կռիվների մեջ եք պահում – բռնցքահարում տկարին: Իմ ինչի՞ն է պետք այդպիսի ծոմապահությունը: Այդպիսի ծոմապահությունը չէ, որ Ես ընտրեցի: Քանդի՞ր անիրավության հանգույցները – ների՞ր ու արձակի՞ր նեղյալներին» (տե՛ս Եսայի ԾԸ 3-6): Այսինքն՝ պահի՞ր քեզ ամեն մեղքից, – այդպիսի պահքն ընդունելի կլինի:

Ոմանք պահքի օրերին ոչխարի միս չեն ուտում, սակայն մարդու «միս են ուտում», որն առավել ծանր է, քանի որ անխտիր բամբասում են – սուտ վկայում: Պետք է ամեն օր պահվել մեղքերից, առավել – ս՝ տոն – կիրակի օրերին:

Ժողովրդի մեջ տարածված մի անարգ սովորություն կա, որ տոն օրերին ավելի շատ են մեղք գործում, քան մյուս օրերին, որովհետև – ամբողջ շաբաթ զբաղված են լինում իրենց գործերով, իսկ կիրակի օրն անց են կացնում հարբեցողության – խեղկատակության մեջ:

Պահքի տեսակները

Պահքը մարմնի «մեռելություն» է, – որքան արտաքին մարդը տկարանա, այնքան ներքինն օրըստօրե կնորոգվի (տե՛ս Բ Կորնթ. Դ 16): Առանց կերակրի մնալով՝ մարդը ցամաքեցնում է իր մարմինը պիղծ ախտերից, որով հաճելի է լինում Աստծուն – դառնում Աստծու տուն: Այս է պահքի պատվականությունը: Եվ այս պահքը ոմանք ամեն օր են պահում՝ իրենց մեջ ցույց տալով դրախտային կյանքը, ինչպես նրանք, ովքեր անապատում են կամ ճգնության մեջ: Ոմանք էլ պահում են միայն որոշակի օրերի համար հրամայված պահքը, որն ավանդվեց առաքյալներից ու հայրապետներից, ինչպես ասում է առաքյալը. «Մեկը բարձր է դասում օրը՝ օրից, իսկ մյուսը՝ բոլոր օրերը՝ հավասար» (Հռոմ. ԺԴ 5):

Եվ հրամայված պահքերը երեքն են: Առաջինը քառասնօրյա պահքն է, երկրորդը՝ շաբաթապահքը, – երրորդը՝ օրապահքը:

Տարվա մեջ երեք քառասնօրյա պահք կա: Առաջինը Քրիստոսի Ծննդյան տոնի կապակցությամբ է պահվում, երկրորդը՝ Հարության – կոչվում է Աղուհաց, իսկ երրորդը՝ Այլակերպության: Սա առաքելադիր կանոն է: Աղուհացը տարեկան պահք է, որը տարին մեկ անգամ պահում ենք առհասարակ բոլոր քրիստոնյաներս, թեպետ – հոգ-որականները երեք քառասունքն էլ պահում են, իսկ աշխարհականները միայն մեկը՝ Աղուհացը: Շաբաթապահքն ամսական պահք է, որը հայրապետները կարգեցին պահել ամսական մի շաբաթ: Օրապահքը՝ շաբաթը երկու անգամ ենք պահում՝ չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերին:

Պահոց եւ ուտիքի օրերի պատճառները

Մարդը հոգի է ու մարմին, – ինչպես ուտելիքը մարմնին է հաճելի, նույնպես – պահքը՝ հոգուն: Այս կապակցությամբ տեղին է հետ-յալ բացատրությունը: Մարդու կյանքը պատերազմ է երկրի վրա, – քաղաքը, որ կառուցված է երկու թագավորությունների միջ-, ամեն օր պատերազմում է: Երբ այն միաբանվում է մեկի հետ, ապա պատերազմում է մյուսի դեմ:

Մեր «քաղաքը»՝ անձը, դրված է երկու թշնամիների միջ-, որովհետև – Աստված ի սկզբանե երկու բնություն է ստեղծել. մեկը՝ իմանալի, մյուսը՝ զգալի: Մեր բնությունը սրանց միջ- է գտնվում, որովհետև – կազմված է հոգուց – մարմնից, – սրանք միմյանց ներհակ են, քանի որ հոգին ցանկանում է մարմնի հակառակը, իսկ մարմինը՝ հոգու, ինչպես ասում է Պողոսը (տե՛ս Փաղատ. Ե 17): Հոգին սիրում է առաքինություն, պահեցողություն – աղոթք, իսկ մարմինը՝

ուտել ու հանգստանալ, այդ պատճառով էլ ամեն օր պատերազմի մեջ ենք: Երբ անցնում ենք մարմնի կողմը, տրտնջում է հոգին, իսկ երբ լինում ենք հոգու կողմը, տրտնջում է մարմինը՝ ասելով, թե տկարացել է:

Մարմինն ուժեղ է ու տեսանելի, – նրա ճանապարհներն ընդարձակ են: Մարդկանցից շատերն են հակված մարմնի կողմը: Իսկ հոգին անտեսանելի է, – նրա ճանապարհը՝ նեղ, – մարդկանցից քչերն են հակված հոգու կողմը:

Արդ՝ ուտիքի օրերը մարմնի օրեր են, որոնք անցնում են ուտելով ու խմելով, իսկ պահոց օրերը՝ հոգու օրեր, ուստի պարտավոր ենք հաշտվել հոգու հետ – պատերազմել ընդդեմ մարմնի ու սատանայի: Եվ այս պատերազմում պետք է զգեստավորվենք հոգ–որ գենքերով, ինչպես ասում է առաքյալը կորնթացիներին հղած երկրորդ թղթում. «Բոլոր դեպքերում դուք ձեզ ներկայացրեք իբր– Աստծու պաշտոնյաներ՝ ցույց տալով մեծ համբերություն նեղությունների, հսկումների ու ծոմապահության մեջ, սրբությամբ, գիտությամբ, համբերությամբ ու արդարության գենքերով՝ հարձակվելու – պաշտպանվելու համար աջից ու ձախից» (հմմտ. Բ Կորնթ. 2 4-7):

Այդ պատճառով էլ առաքյալները – մեր սուրբ հայրերը որչափ ուտիքի, այնչափ էլ պահոց օրեր կարգեցին ամբողջ տարվա համար: Այստեղից էլ՝ ամբողջ տարում հարյուր ութսուն օր պահք է – նույնքան էլ՝ ուտիք: Վաթսուն օրն ամբողջ տարվա ընթացքում պահոց չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերի քանակն է, իսկ մնացած հարյուր քսան օրերը՝ երեք քառասնօրյա պահքերի օրերի քանակը:

ՕՐԱՊԱՅՔ

Չորեքշաբթի եւ ուրբաթ օրերի մասին

Առաքյալները կարգեցին պահել տարեկան երեք քառասունքները, ինչպես նա-
չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերի պահքերը: Սա գալիս է Յին օրենքից, որը նրանք փոխադրեցին
նորի մեջ: Ըստ Յին օրենքի՝ հրեաները պահում էին երկուշաբթի – հինգշաբթի օրերը, ինչպես
փարիսեցիներն էր ասում. «Շաբաթը երկու անգամ ծով էմ պահում» (Ղուկ. ԺԸ 12): Առաքյալներն
այս օրերի փոխարեն կարգեցին չորեքշաբթին – ուրբաթը: Ինչպես որ շաբաթապահքը հինգ
զգայարանների սրբության համար է, որոնցով մեղանչում ենք, այդպես էլ երկու օրվա պահքը
մեր հոգու – մարմնի սրբության համար է, որով գործում ենք մեղքերը:

Վարդապետներն այս պահքի համար հետ-յալ պատճառներն են նշում: Նախ՝ այն, որ
Մովսեսը հրամայում է պղծությունից լվանալ մարմինն ու հանդերձները – բանակից դուրս
լինել մինչ- երեկո (տե՛ս Թվեր ԺԹ 19):

Երկրորդ՝ չորեքշաբթին Եվայի խաբվելու օրն էր, երբ օձը նրան համոզեց ուսել պտղից,
իսկ ուրբաթը՝ երբ Ադամը կերավ պտղից – ելավ Դրախտից:

Երրորդ՝ չորեքշաբթի օրը մեր Տերը հայտնեց Իր մատնության, դատաստանի,
չարչարանքների, խաչելության – մահվան կենարար խորհուրդը, որի պատճառով տրտմեցին
առաքյալները, իսկ ուրբաթ օրը կատարվեց այս ամենը, նա՝ շարժվեցին արարածները,
խավարեցին երկնքի լուսատուները: Այդ պատճառով պահում ենք այս օրերը, որպեսզի
կցորդվենք Տիրոջ խաչին:

Չորրորդ՝ որովհետ- երկու առաքինություններ ունենք՝ տեսական – գործնական:
Տեսականի համար սրբվում ենք չորեքշաբթի օրը, իսկ գործնականի՝ ուրբաթ, որով սրբասեր
դառնալով՝ Աստծու օգնությամբ հասնում ենք ճշմարտությանը – բարուն:

Հինգերորդ՝ որովհետ- ընդունում ենք երկու օրենքներն էլ՝ ՝ Յինը, ՝ Նորը, դրա համար էլ
երկու օր սուրբ ենք պահում:

Հարց. -Ինչո՞ւ Յինանց շրջանում չորեքշաբթին – ուրբաթը չենք պահում:

Պատասխան. -Քանի որ Աղուհացի օրերին պահել ենք շաբաթը – կիրակին, դրա համար
Հինանց մեջ ուտում ենք նա- չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերին:

Երկրորդ՝ քանի որ հիսուն օր պահեցինք հոգու համար, հիսուն օր էլ ուտում ենք մարմնի
համար:

Երրորդ՝ աղուհացն այս կյանքի խորհուրդն ունի, որի ընթացքում սգում ենք մեր մեղքերի
համար, իսկ Յինունքը հարության խորհուրդն ունի, քանի որ ո՛չ սուգ է, ո՛չ տրտմություն – ո՛չ
ցավ:

Չորրորդ՝ քանի որ Յինանց շրջանում առազաստի մանուկներն ենք, – Փեսան մեզ հետ է,
դրա համար էլ սուգ չենք անում, մինչ- որ Փեսան վերցվի, – ապա կպահենք ըստ Ավետարանի
խոսքի (տե՛ս Մատթ. Թ 15): Իսկ Համբարձումից հետո պահում ենք չորեքշաբթին – ուրբաթը
կամ ինն օր՝ մինչ- Հոգեգալուստը:

Եվ այն, որ չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերը ճշմարիտ պահոց օրեր են, հայտնի է հետ-յալից:
Նախ՝ որ առաքյալներից է ավանդված, ինչը հայտնի է առաքելական – նիկիական
կանոններից:

Երկրորդ՝ սուրբ Եվագրոսն ասում է՝ պահիր չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերն ամեն շաբաթ:

Երրորդ՝ մեծ ճգնավոր Բենեդիկտոսն ասում է, որ չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերն անսվաղ
պետք է պահել մինչ- իններորդ ժամը:

Չորրորդ՝ հայտնի է – հաստատ, որ բոլոր քրիստոնյա ազգերը պահում են չորեքշաբթի –
ուրբաթ օրերը. չորեքշաբթին՝ մատնության, իսկ ուրբաթը՝ խաչելության պատճառով,
որովհետ- սուգ է:

Յինգերորդ՝ Նիկիական ժողովում կանոն է դրված ու սահմանված, նա- հաստատված սուրբ Բարսեղ Մեծի, սուրբ Եպիփանի - այլոց կողմից, որ եթե մի անգետ անձ միս ուտի չորեքշաբթի - ուրբաթ օրերին, երեք շաբաթ թող պահի սրբությամբ՝ տնանկներին ողորմություն բաժանելով, - ապա հաղորդություն ստանա, իսկ եթե արհամարհելով առաքելական կանոնները՝ ուտի այդ օրերին, ապա երեք տարի ապաշխարի:

ՇԱՔԱԹԱՊԱՅՔ

Շաբաթապահքը սահմանել է Մեծն Ներսեսը՝ Գրիգոր Լուսավորչի թոռը: Հայրապետները ժողովրդին ձանձրույթից հեռու պահելու համար Ծննդյան – Այլակերպության քառասունքները բաժանեցին մասերի ու տարածեցին ամբողջ տարվա մեջ՝ որպես շաբաթապահքեր, – այժմ կա տասնյոթ շաբաթապահք. դրանք են՝ Առաջավորաց, Եղիական, Լուսավորչի, Վարդավառի, Վերափոխման, Սուրբ Խաչի, Վարագա Սուրբ Խաչի, Հիսնակի, Սուրբ Հակոբ Մծբնա հայրապետի, Ծննդյան – Մեծ պահքի յոթ շաբաթները:

Շաբաթապահքն ունի բազում նշանակություններ: Նախ՝ խորհրդանշում է արարչության շաբաթը, որը սրբության ու պահքի շաբաթ էր, մինչև՝ վեցերորդ օրը՝ Ադամի ստեղծվելը, որից հետո պահքը լուծարվեց: Թեպետ՝ մինչև Ադամը ստեղծվել էին տարբեր կենդանիներ ու գազաններ՝ լողացող ու թռչող, սակայն նրանք դեռ-ս չէին ստացել ուտելու հրամանը: Այնուհետև՝ Աստված հրամայում է Ադամին. «Ահա ձեզ տվեցի ողջ երկրի վրա տարածված սերմանելի բոլոր պտուղների սերմերը – իրենց մեջ պտուղ սերմանելու բոլոր ծառերը: Դրանք թող ձեզ համար սնունդ լինեն, իսկ բոլոր կանաչ խոտերը՝ երկրի բոլոր գազանների, երկնքի բոլոր թռչունների – երկրի վրա սողացող բոլոր սողունների, բոլոր կենդանիների համար թող լինեն կեր» (Ծննդ. Ա 29-30):

Երրորդ՝ Դրախտից դուրս գալուց հետո նախաստեղծները հինգ օր անսվաղ սուգ պահեցին՝ առանց ուտելու – խմելու՝ հայտնվելով մահվան վիճակում, մինչև՝ Տերը գթաց ու մի հրեշտակի հրամայեց մխիթարել նրանց ու խոստացավ Իր Միածնին առաքել նրանց փրկության համար՝ հրամայելով ուտել այդ վայրում եղող պտուղներից, – նրանք հուսադրվելով կերակուր ընդունեցին: Այս խոստումն է հիշեցնում Դավիթը՝ ասելով. «Հիշի՛ր քո ծառային տրված խոսքը, որի վրա էլ դիր իմ հույսը» (Սաղմ. ԸԺԸ 49):

Երրորդ՝ կենդանիները տապանի դռան շուրջը հինգ օր շարունակ առանց ուտելու – խմելու մնացին մինչև՝ անձր-ի տեղալը, ապա մաքուր կենդանիներից յոթական մտան տապան ու փրկվեցին: Սա ցույց է տալիս հնգօրյա պահքի սրբությունը, որով մտնում ենք եկեղեցի ու փրկվում մեղքերի ջրհեղեղից:

Չորրորդ՝ Եգիպտոսից ելնելուց առաջ Աստված հրամայեց յոթ օր քաղաք ուտել: Սա շաբաթապահքի խորհուրդն ունի, որով պահում ենք մեր հոգին ու մարմինը մեղքերի բոլոր խմորումներից ու ելնում մեղքի եգիպտական ծառայությունից:

Հինգերորդ՝ յոթ օր սահմանվեց բորոտների՝ բանակից դուրս մնալու – սրբվելու համար: Նույնը սահմանվեց նաև՝ պղծություններին մոտեցածների համար: Այդպես – մեր հոգիներն են պղծվում մեղքերից, ինչ պատճառով էլ յոթօրյա պահքով եկեղեցուց դուրս ենք գալիս – սրբվում:

Վեցերորդ՝ Մովսեսը հրամայեց վեց քաղաք կառուցել ապաստանի համար, որպեսզի ականա սպանողները մտնեն այնտեղ ու ազատվեն վտանգից: Սա խորհրդանշում է վեցօրյա պահքը, որը մեզ համար ապաստանի քաղաք է լինում, – մենք՝ ականա մեղանչողներս, պետք է մտնենք այս պահքի մեջ ու արդարանանք:

Յոթերորդ՝ Աստված հրամայեց Իսրայելի ժողովրդին պահել Շաբաթների շաբաթը, որը խորհրդանշում է մեր շաբաթապահքը:

Ութերորդ՝ հինգ օր է Զավության տոնը, – այնուհետև՝ յոթ օր Տաղավարահարաց տոնը, որը խորհրդանշում է պահքի շաբաթի սրբությունը, որով լինում ենք տաղավար – բնակարան Աստծուն:

Սրանք օրինակներն են, իսկ ճշմարտությունն այն է, որ սրբում ենք մեր հինգ զգայարանները, որոնցով մեղանչում ենք: Նախ սրբվում ենք պահքով, ապա տոնում՝ սրբերին

մեզ բարեխոս անելով: Այսպիսի խորհուրդ ունի շաբաթապահը, որը պահում ենք ամբողջ տարում:

ԱՌԱՋԱՎՈՐԱՑ ՊԱՅՔ

Առաջավորաց պահքի վերաբերյալ երեք հարց կա: Նախ՝ ինչու ենք հինգ օր անսվաղ պահում: Երկրորդ՝ ինչո՞ւ ենք առանց ընթերցվածների պահում, – երրորդ՝ ինչո՞ւ է կոչվում Առաջավորաց:

Նախ՝ թե ինչո՞ւ ենք հինգ օր անսվաղ պահում: Դրախտում օրինադրված պահքի փոխարեն մեր հոգ–որ առաջնորդների կողմից սահմանվեց Առաջավորաց պահքը: Եվ ինչպես առանց պահելու դուրս ընկանք Դրախտից ու կորցրինք փառքը, այդպես էլ սա պահելով՝ այն ետ պիտի ստանանք: Եվ քանի որ Ադամը հինգ զգայարաններով մեղանչեց, մենք հնգօրյա պահքով ենք սրբում մեր զգայարանները: Նա–՝ երբ Ադամը ելավ Դրախտից, հինգ օր անսվաղ պահեց, ապա կերավ երկրի պտուղներից, որը եղավ առաջին պահքն արտաքսումից հետո:

Դարձյալ՝ մարդու լինելուց առաջ եղան հինգ օրեր, որոնցում ստեղծվեցին բոլոր արարածները, – այդ օրերին ոչինչ չէին ուտում, որովհետ– դեռ–ս չկար ուտելու հրամանը, – դրանք սրբության ու պահքի օրեր էին: Այնուհետ– ստեղծվեց Ադամը – պահքը լուծարվեց:

Ադամի որդիներն էլ նրանից սովորելով՝ պահում էին նրա նման: Պահում էր այս պահքը նա– Աբելը – ապա մատուցում պատարագը: Պահեց – Սեթը՝ հինգ օր, երբ մահացավ Ադամը: Պահեց նա– Ենոքը՝ հինգ օր ամսամուտին: Նոյը նույնպես պահեց նախքան տապան մտնելը, ինչպես նա– տապանից ելնելուց հետո պահեց – ապա մատուցեց պատարագ:

Պահեց – Աբրահամը՝ հինգ օր, երբ Աստված նրան խոստացավ տալ Իսահակ որդուն: Եվ դարձյալ պահեց, երբ Իսահակը փրկվեց զոհաբերվելուց: Վարդապետներից ոմանք ասում են, թե Աբրահամը հինգ օր պահեց նա– Սողոմի հրկիզումից հետո:

Նա– Յակոբը հինգ օր պահեց, երբ սանդուղքի տեսիլքն իրեն եր–աց, – դարձյալ հինգ օր էլ պահեց, երբ իր որդիները՝ Շմավոնն ու Դ–ին, կոտորեցին սիկեմացիներին (տե՛ս Ծննդ. ԼԴ), – էլի հինգ օր, երբ լսեց Յովսեփի զոհվելու բոթը:

Նա– Յովսեփը, ով Օրենքից առաջ էր օրինավոր – Ավետարանից առաջ՝ ավետարանիչ, երբ մտավ փարավոնի բանտը՝ հինգ օր պահեց, – այս ամենը՝ ծոմով՝ առանց ուտելու – խմելու:

Յինգ օր պահում էին նա– բոլոր անդրանիկները, երբ մահանում էին նրանց հայրերը: Այսպիսով՝ այս պահքը հորից որդուն ավանդվելով՝ եկավ հասավ մեզ, ինչպես ասում է սուրբ Բարսեղը: Եվ այս պահքն առանց պատարագների էր ու ընթերցվածների, որովհետ– նահապետներն այսպես պահեցին ու արդարացան:

Սովսեղը կարգեց քառասնօրյա պահք՝ պատվիրանների տախտակը քառասուն օրում ստանալու պատճառով: Իսկ ժողովուրդը հինգ օր պահելուց հետո տրտնջաց, որի պատճառով բարեկենդան արվեց նրանց համար: Եվ ամեն ամիս հրամայեց հինգ օր պահել՝ հորթապաշտության հանցանքները քավելու համար:

Կան – այլ պատճառներ Առաջավորաց պահքը պահելու համար: Նինվեացիք, որ «անդունդի» եզրին էին, Յովսեփի քարոզությամբ՝ երեքօրյա պահքով կործանումից փրկվեցին (տե՛ս Յովսեփ Գ 4): Նրանք պահեցին երեք օր՝ – մարդիկ –՝ անասունները, ինչպես նա– մանուկները, առանց ուտելու – խմելու, – երեքօրյա պահքով ապաշխարեցին ու փրկվեցին մահվանից: Նույնպես – այն հավատացյալները, ովքեր մեղքերի պատճառով դժոխքն ունեն իրենց աչքի առջ–, պահում են այս պահքը – հոգով փրկվում, ինչպես նինվեացիները՝ մարմնով: Յինգից երեք օրը նինվեացիների օրինակով ենք պահում, իսկ չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերը՝ բնական պահքով, որպեսզի այն հանցանքները, որ հինգ զգայարաններով ամբողջ տարում գործեցինք, Աստծու ողորմությամբ ջնջենք հնգօրյա պահքով: Այս մասին վկայում են նա– հարավային ազգերը՝ հաբեշներն ու ղպտիները, ովքեր ավելի շատ են

պահում, քան մենք՝ ծովի մեջ թողնելով նա- անասուններին, ինչպես նիկվեացիները, որպեսզի շահեն մարդասեր Աստծու գուրծը:

Ունենք նա- նոր պատճառ: Երբ սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչը ելավ վիրապից, վաթսուսհինգ օր վարդապետելով քարոզեց թագավորին ու ժողովրդին - ապա հրամայեց հինգ օր սրբությամբ պահել՝ սրբելու համար հինգ զգայարանները, որից հետո բժշկեց ժողովրդին հարվածներից: Նա- սուրբ Սեղբեստրոսը, երբ մկրտեց Կոստանդիանոս կայսրին, հնգօրյա պահք սահմանեց նրա - ժողովրդի համար:

Դարձյալ՝ երեք քառասունքները, որ պահեց Մովսեսը, կազմված էին տասնհինգ ութերից, իսկ տասնհինգը՝ երեք հինգերից, որը հետ-յալ խորհուրդն ունի. հինգը՝ զգայարանների օրինակն է, երեքը՝ մարմնի, հոգու - մտքի, իսկ քառասունը՝ ութ անգամ հինգն է, որտեղ հինգը զգայարաններն են, իսկ ութը՝ գլխավոր մեղքերը՝ ամբարտավանությունը, որը հպարտությունն է, սնափառությունը, որը փառասիրությունն է, ապա բարկությունը, արծաթասիրությունը, ձանձրությունը, որկրամոլությունը, ծուլությունը, բղջխտոհությունը:

Երկրորդ հարցը. ինչո՞ւ է այս պահքն առանց Գրքերի ընթերցանության - առանց պատարագի պահվում: Պատճառը հետ-յալն է: Այս պահքը կարգվեց նահապետների կողմից, ովքեր Գրքերից, Օրենքից ու Ավետարանից առաջ կային - այսպես պահելով արդարացան: Յետ-աբար՝ մեր նախահայրերի հիշատակի համար առանց ընթերցումների ու պատարագների ենք պահում:

Իսկ մյուս բոլոր պահքերը, ինչպես Քառասնորդացը - շաբաթապահքերը, նա- ուրբաթն ու չորեքշաբթին, պահում ենք Հին ու Նոր Կտակարանների ընթերցումներով, որովհետ- կարգվեցին այն ժամանակ, երբ արդեն կային Օրենքը - մարգարեների ու առաքյալների գրվածքները:

Երրորդ հարցը. ինչո՞ւ է այս պահքն Առաջավորաց կոչվում: Վարդապետները բազում պատճառներ են բերում: Նախ՝ ինչպես ասվեց, այն կարգվեց մարդու ստեղծվելուց առաջ, - պահեցին առաջին նախահայրերը, այլ- այն ավանդվեց Գրքերից ու Օրենքից առաջ, այդ պատճառով էլ Առաջավորաց է կոչվում: Նա- այդպես է կոչվում որպես մեր՝ Լուսավորչի կողմից կարգված առաջին պահք:

Առաջավորաց կոչվելու մի ուրիշ պատճառ է - այն, որ սա է Մեծ պահքի առաջին շաբաթը, որովհետ- ասում են, թե առաքյալները կամեցան յոթանասուն օր սահմանել Մեծ պահքը՝ ըստ նախահայրերի թվի, ինչպես պատմում է Ղուկասը (տե՛ս Ղուկ. Գ 23-38), բայց քանի որ նորահավատ քրիստոնյաները տրտնջում էին պահոց օրերի շատությունից, առաքյալները երկու շաբաթը բարեկենդան արեցին - այս շաբաթն ամեն տարի պահել հրամայեցին՝ անվանելով «Ավագ պահքի առաջավորը»:

Ուրիշներն ասում են, թե առաքյալները հիսուն օր կարգեցին պահել, սակայն մեկ շաբաթ պահելուց հետո պարզեցին, որ այս դեպքում Չատկի օրը կհամընկնի հրեական Չատկի հետ, - երկրորդ՝ Տիրոջ չարչարանքների օրը կլինի ավելի վաղ, քան գարնանային գիշերահավասարը: Այդ պատճառով էլ երկշաբաթյա բարեկենդան սահմանեցին, - այս շաբաթն Առաջավոր անվանեցին:

Այնուհետ- Մեծն Կյուրեղ Երուսաղեմացին նույնն արեց իր մոտ մկրտության եկողների համար. հնգօրյա պահքով նրանց փորձելուց հետո թույլ տվեց հաջորդող երկու շաբաթն ուտել: Նա սահմանեց նա- երախայացնել¹⁶ նորընծաներին՝ կարգելով նրանց ուսման համար տասնութեղ ընթերցված՝ որոնք մի գրքում ամբողջացրեց - «Կոչումն ընծայության» անվանեց, որով նոր ընծայվածները կանչվում էին Քրիստոսի հավատին - ապա Ավագ հինգշաբթի օրը մկրտվում:

16 Երախա ասում են մկրտության պատրաստվող նորադարձին:

Յնգօրյա պահքը զգայարանների սրբության համար է, որոնցով մեղքն առաջին անգամ մտավ մարդու մեջ, – հաջորդեց մահը: Որովհետև– Ադամն իր աչքերով՝ տեսողության զգայարանով, տեսավ ծառն ու այն ցանկացավ, ականջով լսեց խաբողի ձայնը, որն իրեն հաճելի թվաց, ապա ոտքով գնաց դեպի ծառը, շոշափելիքով հպվեց պտուղին ու քաղեց այն: Այնուհետև– ռունգներով զգաց անուշահոտությունը, ճաշակելիքով՝ քաղցրությունը – դատապարտվեց: Այսպես էլ այժմ մենք ենք հինգ զգայարաններով գործում բոլոր մեղքերը, որոնց համար էլ հնգօրյա պահքով սրբում ենք մեր զգայարանները:

Շաբաթապահքերի անվանումների հարցը

Առաջավոր պահքի առաջին օրը պարսից Շապուհ արքայի կողմից նահատակվեց Սարգիս զորավարը, այդ պատճառով էլ նրա նահատակության տոնը կատարում ենք Առաջավորաց պահքին հաջորդող շաբաթ օրը: Սակայն այս պահքը նրա անունով չէ, այլ վեր–ում ասվածների հիման վրա է Առաջավորաց կոչվում, – պահքն էլ նահատակված սրբի համար չենք պահում, այլ Աստծու: Յերձվածողներից ու տգետներից ոմանք չարախոսում են մեզ, թե մենք մարդ ենք պաշտում – մարդու պահք ենք պահում: Պետք է ասել, որ ամեն պահք Աստծունն է – ոչ մարդունը: Այդպես էլ Աղուհացի առաջին շաբաթ օրը նշում ենք սուրբ Թեոդոսի տոնը, որի պատճառով էլ շատերն այդ շաբաթը նրա անունով են կոչում, իսկ Ծաղկազարդին նախորդող շաբաթը Ղազարոսի անունով է կոչվում. կան նա– շաբաթներ սուրբ Գրիգորի – սուրբ Յակոբի անուններով: Այս անվանումները միայն մի շաբաթապահքը մյուսից զանազանելու համար են, – դրանք գալիս են նրանից, որ տվյալ պահքի ավարտին հիշված սրբի տոնն ենք նշում, ինչ պատճառով էլ պահքը սրբի անունն է ստացել: Նույնպես – այս դեպքում պահքն Աստծու համար ենք պահում՝ մեր մեղքերի թողության – առաջին սրբերի հնգօրյա պահքին մասնակից լինելու համար, իսկ շաբաթ օրը տոնում ենք սուրբ Սարգսի տոնը:

Դարձյալ՝ երբ ավարտում ենք պահքը, սրբերի միջնորդությանն ենք դիմում, որպեսզի նրանց բարեխոսությամբ ընդունվեն մեր պահքն ու աղոթքները: Եվ այդ օրվա վերակացուները – տոների տերերը նրանք են, ինչպես նա– պահողներին ու հույսով տոնողներին զորավիգ եղողները, պահապաններն ու բարեխոսները՝ Քրիստոս Աստծու հրամանով:

Այսպիսով՝ երեք պատճառով է պահքը կոչվում սրբերի անունով: Առաջին՝ որ նրանց նահատակության օրն այդ պահքի օրերին է պատահել, – դրա համար նրանց մեծարում ենք մեծ տոներով՝ համաձայն Նիկիական ժողովի, որտեղ հրամայվեց մարտիրոսների հիշատակը շաբաթ օրը տոնել ու պատարագ մատուցել: Երկրորդ՝ նրանց անուններով պահքերն ենք զանազանում: Եվ երրորդ՝ նրանց բարեխոսությանն ենք դիմում, որպեսզի ընդունվի մեր պահքը, – ամենաողորմած, բարեգութ – մարդասերն Աստված, նայելով Իրեն սիրող սրբերի նահատակությանը, նրանց բարեխոսությամբ ընդունի մեր աղաչանքները – կատարի մեր խնդրվածքները՝ թողություն շնորհելով մեր բոլոր մեղքերին ու հանցանքներին, – Իր սրբերին տոնակից դարձնի բոլոր հավատացյալներին՝ Քրիստոսի հավատով, հույսով ու սիրով: Եվ Նրան փառք հավիտյանս. ամեն:

ՄԵԾ ՊԱՅՔ

Պահքի օրերը

Փրկչի հարության հրաշափառ խորհրդով, բազում ընթերցվածներով ու սաղմոսներով Եկեղեցին նշում է նախահոր փրկության տոնը: Այն հետ-յալ կերպ է արվում. զատվում է յոթանասունութ օր՝ սկսած Առաջավորաց պահքից մինչ- Նոր կիրակին՝ ըստ Ղուկասի ազգաբանությամբ տրված նահապետների թվի, որովհետ- Ադամից մինչ- Զրիստոս յոթանասունութ սերունդ է (տե՛ս Ղուկ. Գ 23-38): Եվ ինչպես առաջին մարդու հանցանքից մինչ- Երկրորդ Ադամը՝ Նա, Ով Աստված է - մարդու փրկիչը եղավ, յոթանասունութ նահապետներ եղան (որոնցում ամբարված են Աստծու նախախնամության բովանդակ խորհուրդները), այդպես էլ Զրիստոսի Եկեղեցին յոթանասունութ օր է առանձնացնում - դրանցում կատարում մարդու փրկության ամբողջ խորհուրդը: Այսպիսով՝ այս յոթանասունութ օրերը հասցնում են մեզ Ադամի առաջին կերպին - արժանացնում Աստծու տեսությանը:

Այս օրերը Եկեղեցին բաժանում է մի քանի մասի: Առաջին մասն Առաջավորաց պահքի հնգօրյա շրջանն է, որն անցնում է առանց ընթերցումների՝ ըստ այն հինգ նահապետների թվի, ովքեր առանց Օրենքի, միայն հավատով արդարացան: Դրանք են՝ Աբելը, Ենոքը, Նոյը, Աբրահամը - Իսահակը: Ապա հաջորդում է երկշաբաթյա բարեկենդանը, որը մարմնական բարիքներ - սուրբ Չաղորդություն է պարզ-ում: Այնուհետ-, Եկեղեցու կատարելությամբ - կատարյալ քառասնօրյա պահքով գալիս ու միանում ենք առաջին նահապետների հավատին:

Մեծ պահքի շրջանում խորհրդաբար երկու քառասնօրյա պահք է կատարվում: Առաջինը կատարվում է ըստ Մովսեսի ու Եղիայի, որը սկսվելով պահոց շրջանի առաջին երկուշաբթիից՝ հասնում է մինչ- Ղազարոսի հարության օրը, իսկ երկրորդը՝ ըստ Փրկչի՝ Մեծ պահքի երկրորդ երկուշաբթիից մինչ- Տիրոջ Չարության օրը: Եվ այս երկու քառասնօրյա պահքերը, միմյանց համադրվելով ու միաձուլվելով, ընդհանուր պահքի տ-ողությունը հասցնում են քառասունութ օրվա՝ սկիզբն ունենալով Բուն բարեկենդանի կիրակին, որի հետ միասին ստացվում է քառասունինն օր, - Չատկի օրվա ավելացումով ընդհանուրը ստացվում է հիսուն:

Առաջավոր պահքի երկուշաբթիից մինչ- Չատկի յոթանասուն օր է, - Նոր կիրակիի յոթօրյա նախատոնակի կատարմամբ ընդհանուրը ստացվում է յոթանասունութ օր: Ղպտիներն ու հաբեշները պահում են յոթանասուն օր, այդ պատճառով էլ այս պահքը կոչվում է Նա- «Յոթանասնից պահք»: Եվ սա խորհրդավոր թիվ է:

Սա նախ մարդու կյանքի թիվն է, ինչպես ասում է Դավիթ մարգարեն. «Մեր կյանքի օրերի թիվն է յոթանասուն տարի կամ առավելագույնը՝ ութսուն տարի, որոնց մեծ մասն անցնում է ցավով ու հեծությամբ» (Սաղմ. ԶԹ 10): Եվ այս խորհրդով յոթանասուն օր ենք պահում - ավարտին տոնում Զրիստոսի հարությունը, որպեսզի այս կյանքից հետո Զրիստոսի հարությանն ու փառքին արժանանանք:

Երկրորդ՝ Աստծու ժողովուրդը յոթանասուն տարի մնաց գերության մեջ Բաբելոնում - ապա ազատվեց Չորոբաբելի - Չեսու քահանայի միջոցով (տե՛ս Ա Եզր): Այդ պատճառով էլ սա խորհրդանշում է մեր պանդխտության ժամանակը. որովհետ- թշվառացանք, - գերեց մեզ սատանան Դրախտից ու զանազան մեղքերով տանջեց երկրի վրա: Եվ Չիսուս, Ով Զահանա է ու Թագավոր, վերստին ազատեց մեզ:

Յոթանասունը, ըստ բաբելոնյան գերության տարիների թվի, Նա- մահն է խորհրդանշում, ուր վտարվեցինք ծառայության, որից մեզ ազատեց Զրիստոս Իր հարությամբ՝ վերստին շինելով տաճարն Իր Մարմնով, Ում տաճարը մենք ենք, - Իր տան փառքն ավելի մեծացնելով՝ Նոր կիրակիին կատարում է Իր Եկեղեցու հաստատության նավակատիքը:

Բարեկենդանի կիրակիից մինչև՝ Չատկի կիրակին հիսուն օր է: Եվ սա ունի բազում խորհուրդներ: Նախ՝ որ հիսունը հոբելյանական թիվ է, – հիսուներորդ տարում թողություն – ազատություն է լինում բոլորին՝ ըստ Մովսեսի օրենքի. եթե ծառա է, ազատություն է ստանում, իսկ եթե մեկ այլ ոք, իր տիրոջն է դառնում: Այս պահքով նա – մենք ենք թողություն գտնում մեղքերի պարտավորությունից ու Օրենքից, որով անեծքի տակ դատապարտված էինք, որովհետև, ըստ Տիրոջ խոսքի, մեղքի ծառա էինք. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, թե ամեն ոք, որ մեղք է գործում, մեղքին ծառա է» (Յովհ. Ը 34): Սա ցույց է տալիս նաև, որ սա՛ է ապաշխարության ժամանակը, – հիսունօրյա պահքի միջոցով թողություն կգտնենք բոլոր մեղքերից ու կազատվենք սատանայի ծառայությունից:

Տարվա մեջ երեք հիսնյակներ կան, որոնցով Եկեղեցին պատվում է երեք մեծամեծ տոներ՝ Ծնունդը, Հարությունը – Վարդավառը: Առաջին հիսնյակը Սուրբ Ծնունդին նախորդող Հիսնակաց պահքն է, որը խորհրդանշում է նահապետների աստվածապաշտությունը մինչև՝ Մովսես: Երկրորդ հիսնյակը՝ Մեծ պահքի շրջանն է, որը խորհրդանշում է մարգարեների աստվածապաշտությունը մինչև՝ Հովհաննես Մկրտիչ, իսկ երրորդ հիսնյակը՝ Վարդավառին նախորդող հիսուն օրերն են, որը խորհրդանշում է քրիստոնյաների աստվածապաշտությունը մինչև՝ Տիրոջ Երկրորդ գալուստը:

Դարձյալ՝ առաջին հիսնյակը խորհրդանշում է նահապետների արդարությունը՝ սկսած Ադամից մինչև՝ Հակոբ նահապետ: Երկրորդ հիսնյակը խորհրդանշում է Օրենքը – մարգարեությունները՝ մինչև՝ Հովհաննես Մկրտիչը, իսկ երրորդ հիսնյակը՝ մեր Տիրոջ Ավետարանի քարոզությունը մինչև՝ աշխարհի վախճանը:

Դարձյալ՝ Ծննդյան հիսնյակը խորհրդանշում է մեր Տիրոջ աշխարհ գալը – մարդկանց մեջ շրջելը, Հարության հիսնյակը՝ Տիրոջ խաչի վրա մահանալը, դժոխք իջնելը, հարություն առնելը – հոգիներին դժոխքից ազատելը, իսկ Վարդավառի հիսնյակը՝ Տիրոջ Երկրորդ գալուստը, մեռելների հարությունը – արդարների երկինք ելնելը:

Ծննդյան հիսնյակը խորհրդանշում է նաև՝ մեր այս կյանքից ելնելը – ծնվելը հոգ-որ աշխարհում, Հարության հիսնյակը՝ մեր հարությունը, իսկ Վարդավառի հիսնյակը՝ պայծառ փառքով հավատացյալների՝ երկինք վերանալը:

Պահքի տ-ողությունը, Բուն բարեկենդանի հետ միասին, քառասունինն օր է, որն ունի հետ-յալ խորհուրդ: Երբ Բաբելոնում երեք պատանիներին նետեցին հնոցը՝ Նաբուքոդոնոսոր արքայի կանգնեցրած պատկերին չերկրպագելու պատճառով (տե՛ս Դան. Գ 21), այնժամ Բանն Աստված իջավ հնոցի բոցերի մեջ ու փրկեց երեք պատանիներին կրակով այրվելուց (տե՛ս Դան. Գ 49): Եվ այդ հնոցի բոցերը քառասունինը կանգուն բարձրություն ունեին (տե՛ս Դան. Գ 47), որն այս Մեծ պահքի օրինակն է, – որի ժամանակը սպառվում է քառասունիններորդ օրը՝ սուրբ երեկոյին, երբ երգում ենք Նրա օրհնությունը, Ով փրկեց մանուկներին հնոցից, իսկ մեզ՝ դժոխքից:

Արդ՝ նրանք, կրակը քառասունինը կանգուն բարձրացնելով, կռապաշտ ազգի մեղքերն իջեցրին, իսկ մենք քառասունիննօրյա պահքով քավում ենք մեր անօրենությունները, որոնք ավելի վեր են բարձրացել, քան մենք, – մի կողմ դնելով ծանր բեռը՝ նրանց նման արձակվում ենք մեղքերի կապանքներից, Զրիստոսի չարչարանքներով փրկվում պատրաստված հրի սպառնալիքից – հույսով սպասում գերությունից մեր հոգիների դարձին:

Դարձյալ՝ ծոմաջան աշխատությամբ ու շարունակ ընթերցումներով պետք է զգուշավոր լինել Ավագ շաբաթվա օրերին: Մովսեսը դ-տացիներին հատկացրած քահանայական քաղաքներից վեցը տվեց որպես ապաստան ակամա սպանողներին (Թվեր ԼԵ 11): Այդ քաղաքները քահանայական են կոչվում, որովհետև՝ ապաշխարողները քահանաների աղոթքի միջոցով են մեղքերի թողություն ստանում: Իսկ մեզ համար այս չարչարանքի օրերն են հուստ ապաստարան՝ Տիրոջ չարչարանքներով մեզ հավիտենական մահվանից փրկելու համար:

Պահոց շրջանի բուն պահքի օրերի թիվը քառասունութ է՝ ըստ քառասունութ ապաստանի քաղաքների թվի, որովհետև հիսուսից երկու կիրակին՝ Բարեկենդանը – Չատիկը, ուտիք է, – քառասունութ օրերը՝ պահք: Յետև ակամա սպանողներին քառասունութ քահանայական քաղաքներ տվեց (տե՛ս Յեսու ԻԱ 41), որը խորհրդանշում է քառասունութօրյա պահքը, որովհետև թողության շնորհով հույսը շատանալու էր քառասունութ օր պահողների համար՝ ըստ քառասունութ քահանայական քաղաքների, որոնց մենք, մահապարտ լինելով, ապավինում ենք, – հեռանալով կենցաղային բոլոր հեշտություններից՝ կերակրից, անկողնուց, կանանցից ու հանդերձներից, – ժուժկալ պահքով, հսկման աղոթքներով ու խարազանազգեստ՝ սպասում ենք Մեծ Քահանայապետի՝ Քրիստոսի մահվանը, Ում մահով էլ թողություն ենք ստանում ու վերադառնում մեր ստացվածքներին՝ կերակրին, անկողնուն – այլ ամենին, – ոչ ոք այլ–ս չի պատժի մեզ մեր հանցանքների համար:

Ինչպես ասում է Սուրբ Գրքերը. «Եթե սպանվածի մերձավորը նրան գտնի նրա ապաստանած քաղաքից դուրս, ապա սպանվածի արյունակիցը թող սպանի մարդասպանին – մահապարտ չգտնվի» (Թվեր ԼԵ 27): Արդ՝ սպանողն Ադամն էր – նրա սերունդը. այսինքն՝ մենք, որ բռնության ախտից ու դեռի պատրանքներից մղված մեր հոգիների ակամա սպանողը եղանք: Դրա համար պետք է մտնել պահքի քառասունութ «քաղաքները», որպեսզի սպանվածի մերձակա արյունակիցը չսպանի մեզ՝ ապաստանի քաղաքից դուրս հայտնաբերելով: Մեր արյան մերձավորը Քրիստոս է, Ով արյամբ ու մարմնով լծակից է մեզ, որովհետև արյամբ ու մարմնով մեզ հավասարվեց: Եվ եթե Նա մեզ հայտնաբերի քառասունութ ապաստանի քաղաքներից, այսինքն՝ քառասունութօրյա պահքից ու աղոթքից դուրս, անարժան վաստակով, ապա Իր մյուս անգամ գալստյանը կսպանի մեզ:

Եվ ինչպես որ տարվա քահանայապետի վախճանումով ազատվում էր մարդասպանը – վերադառնում իր տունը (տե՛ս Թվեր ԼԵ 28), այդպես – մենք ենք ազատվում մեր մեղքերի պատժից, երբ Ավագ ուրբաթ օրը խաչի վրա խորհրդաբար մահանում է մեր Մեծ Քահանայապետը՝ Քրիստոս, – ապա վերադառնում ենք մեր հայրենին՝ Դրախտ: Զանգի ուրբաթը Քրիստոսի չարչարանքների քառասունութերորդ օրն է՝ հաշված Բուն բարեկենդանից, երբ Մեծ Քահանայապետը՝ Քրիստոս, համբերելով մահվանը, կատարեց մեր փրկությունը երկրի վրա, – մարդկային բնությունը, որը մինչ այդ մահվան էր դատապարտված, ազատեց – վերադարձրեց իր նախկին ժառանգությանը: Ասվում է, որ սա հավիտենական օրենք է, որը եղավ ճշմարտության օրինակ, որովհետև դա էր այն օրինակը, որը դրվեց մեր փրկության համար:

Ինչպես Մովսեսի միջոցով կարգված հոբեյանական տարում, այսինքն՝ քառասունինը տարի հետո, ազատություն էր լինում արծաթով գնված ծառաների համար (տե՛ս Դ-տ. ԻԵ 8-11), այդպես էլ պահոց քառասունինը օրերից հետո ազատվում ենք մեղքի ծառայությունից: Եվ դու տե՛ս Աստծու մեծ խորհուրդը. ինչպես ապաստանի քաղաքներից մահապարտները դառնում են դեպի իրենց ժառանգությունը, նույնպես էլ հոբեյանական տարում ժառանգությունը դառնում է ժառանգին: Արժե – մեզ ըստ օրինակի գնալ դեպի ճշմարտությունը – Օրենքով ու մարգարեություններով Աստծու վկայած սուրբ ու խորհրդական այս պահքի օրերին հավատով ու պարկեշտությամբ, առանց նվազեցնելու պահել – սպասել մեր ճշմարիտ Մեծ Քահանայապետի՝ Յիսուս Քրիստոսի մահվանը, Ում շնորհիվ ազատվելով՝ արժանանում ենք Վերին Քաղաքին, որի դուռը պահքն է:

Քառասունինը նա– յոթ անգամ յոթն է, այսինքն՝ յոթաբաթյա պահքը, որն այս կյանքի յոթնօրյա շրջագայության համար է:

Յոթ անգամ յոթը դրված է նա– այն խորհրդով, որ քավություն լինի յոթ գլխավոր մահացու մեղքերի համար, որոնք են՝ հպարտությունը, նախանձը, բարկությունը, ծուլությունը, ազահությունը, որկրամոլությունը – բղջախոհությունը, – սրանք ներգործում են մեզ վրա մեր հինգ զգայարաններով:

Յոթ տարին ուսման ժամանակն է, – մեզ համար կատարյալ ուսման ժամանակ է յոթաբարթյա պահքը:

Յոթ թիվը կույս թիվ է ասվում իմաստունների կողմից, այն ոչ ծնում է – ոչ էլ ծնվում: Եվ մեր յոթաբարթյա պահքով կուսություն է ստանում մեր հոգ–որ մարդը (հմմտ. Հռոմ. Է 22, Բ Կորնթ. Դ 16): Արդ՝ չհղանանք չարությամբ – անօրենություն չծնենք, – չլինենք սատանայի որդիներ՝ նրա ցանկությունները կատարելով:

Աստված հանգստացավ յոթերորդ օրն Իր բոլոր գործերից, – մենք էլ յոթ շաբաթ՝ մեր չար գործերից:

Յոթերորդ օրը եբրայեցիները դադարեցնում են իրենց բոլոր գործերը, – մենք էլ չար գործեր չգործենք յոթ շաբաթյա պահքի շրջանում:

Իմաստությունն իր տունը յոթ սյուների վրա շինեց (տե՛ս Առակ. Թ 1), իսկ մենք հաստատվում ենք յոթ շաբաթվա պահքով:

Քառասնորդաց պահք

Պահքերից առաջինն ու մեծը սուրբ Քառասնորդացն է, որ օրինադրեցին ու պահեցին մարգարեները, որը նա– Զրիստոս պատվեց – մեզ ավանդեց: Պահքը սկսվում է Բարեկենդանին – ավարտվում Չատկին, – այն «Քառասնորդաց» է կոչվում, որովհետ– պահոց երկրորդ կիրակիից մինչ– Տիրոջ ընթրիքը կազմում է քառասուն օր: Եվ սա ունի բազում խորհուրդներ:

Նախ՝ որովհետ– այս քառասունը սատանայի փորձությունների ժամանակն է, որովհետ– Զրիստոս քառասնօրյա պահքով հաղթեց փորձող սատանային: Նույնպես – մենք քառասնօրյա պահքով հաղթում ենք սատանայի փորձությունները, – նա հեռանում է մեզանից, ինչպես ասում է Ավետարանը. «Այդ տեսակն ուրիշ բանով չի ելնի, եթե ոչ ծոմապահությամբ ու աղոթքով» (Մարկ. Թ 28):

Երկրորդ՝ այս քառասունը ժամանակն է մարտերի ու պատերազմների, – չարչարելով ու մեր մարմինը զրկելով՝ պատերազմում ենք ընդդեմ ախտերի ու հաճույքների: Պահքով, ծոմով ու ծարավով չարչարում ենք մեր մարմինը – ողորմություն տալով՝ հաղթում աշխարհին, իսկ խոնարհությամբ հաղթում սատանային, ինչպես սաղմոսն է ասում. «Չարչարվեցի – սաստիկ կորացա, մռնչացի սրտիս հեծությունից» (Սաղմ. ԼԷ 9):

Երրորդ՝ այս քառասնօրյա պահքն օրհնվեց – սրբվեց Աստծուց ու մարգարեներից, որովհետ– գրված է. «Եղիան քառասուն օր ու քառասուն գիշեր քայլեց մինչ– Աստծու Զորեք լեռը» (Գ Թագ. ԺԹ 8): Սա ցույց է տալիս, թե ովքեր սրբությամբ պահում են այս քառասուն օրերը, համարձակապես պիտի ժամանեն Աստծու լեռը՝ երկինք՝ Զրիստոսի մոտ:

Մովսեսը քառասուն ցերեկ ու քառասուն գիշեր պահեց – Տիրոջից Օրենքը ստացավ: Սա նշանակում է, որ նրանք, ովքեր սրբությամբ պահում են այս քառասուն օրերը, Աստծու օրենքներն ու պատվիրաններն են ընդունում:

Իսրայելի ժողովուրդը անապատում քառասուն տարի մնալուց հետո միայն հասավ պարզ– ստացած երկիրը: Սա այն է խորհրդանշում, որ եթե քրիստոնյա ժողովուրդը քառասնօրյա պահքով Աստծուն երկրպագի, ապա կհասնի Դրախտ՝ Վերին Երուսաղեմ: Այսպես օրհնված ու սրբված է այս քառասունքն Աստծուց – մարգարեներից:

Հին ու Նոր Կտակարաններում այս պահքի օրերի քառասուն թվի վերաբերյալ բազում վկայություններ կան, ինչպես օրինակ՝ տապանի – տաճարի չափերում, նա– Սողոմոնի պալատի չափերում (տե՛ս Գ Թագ. Է 38), ինչպես նա– ջրհեղեղի օրերի, Մովսեսի ու Սամվելի կյանքի, Դավթի ու Սողոմոնի թագավորության տարիների թվում:

Այս պահքը կոչվում է նա- «Աղուհացից», որովհետ- նախկինում այս պահքի կերակուրն աղ ու հաց է եղել: Այսպես պահել են հավատացյալներն առաքյալների ու առաջին հայրապետների ժամանակներում, երբ դեռ ջերմեռանդ էին քրիստոնեական հավատի մեջ, իսկ այնուհետ- թուլանալով՝ աստիճանաբար սկսեցին ուտել նա- այլ կերակուրներ: Եվ թեպետ մենք նման չենք մեր նախնիներին ո՛չ պահքով - ո՛չ էլ այլ սրբություններով, սակայն նրանց այս պահքը մեզ զանազան խրատներ է տալիս: Նախ՝ որ ուտում էին ժամանակին ու աղոթքով - տասներորդ ժամից ոչ շուտ, այն էլ օրական մեկ անգամ - չէին հագեցնում իրենց մարմինը զանազան խորտիկներով, որն ավելորդ է - միայն մարմինն է պարարտացնում, այլ միայն հաց, ջուր - բանջար էին ուտում, այն էլ՝ չափավոր՝ ո՛չ հագեցնալու համար, - քաղցով ու ծարավով ճնշում էին իրենց մարմինը:

Այս օրերին Եկեղեցին ծածկում է խորանը վարագույրով - արգելում Ավետարանի համբուրումը, որովհետ- մենք մի ամբողջ տարի մեղքեր գործեցինք՝ ապրելով սխալական կյանքով ու տկար մարմնով, ինչպես Ադամին մեղքից հետո Տերը զրկեց Դրախտից ու Կենաց ծառից: Ադամին հրամայվեց ուտել բոլոր ծառերից - միայն մի ծառից չուտել, իսկ մեզ համար օրինադրվեց ուտել միայն Բարեկենդանի ու Չատկի օրերին - նրանց միջ- եղած օրերին պահք պահել:

Ադամն ուտելով մեղավոր դարձավ ու արտաքսվեց Դրախտից, իսկ մենք մեղավոր եղանք -՝ կերակրի, -՝ մեր գործերի պատճառով, ուստի երկուսի համար էլ պահում ենք: Որպեսզի, ինչպես Քրիստոս իր մահով նախաստեղծներին հանեց դժոխքից - Դրախտ հրավիրեց, նույնպես - մեզ ազատի մեր խղճմտանքից՝ իբր- դժոխքից, մտցնի Եկեղեցի - տա Կյանքի կերակուրը՝ իր Մարմինն ու Արյունը:

Մարդը երկակի բնույթ ունի՝ մարմնավոր ու հոգ-որ, - մարմնավորը հաճախ է ենթարկվում կերակրի հարկադրանքին, մինչդեռ Մեծ պահքի օրերին բազմանում է հոգ-որ կերակուրը, որպեսզի հոգին չմեռնի:

Արդ՝ այս պահքը սուրբ Քառասորդաց պահք է ասվում նա-, որովհետ- Բուն բարեկենդանից մինչ- վեցերորդ շաբաթվա ուրբաթ օրը՝ քառասուն օր է, որը Ղազարոսի հարության օրն է: Սա հույժ խորհրդավոր օր է, քանզի, ինչպես ասում են իմաստունները, Տերն Ադամին արարումից քառասուն օր հետո միայն դրեց Դրախտում, - մեզ՝ պահքը պահողներին, հարություն է տալու Ղազարոսի օրինակով - Ողոգմյան (Շաղկազարդի) տոնին ներս է մտցնելու Եկեղեցի:

Քրիստոս քառասնօրյա պահքը տվեց մեր հողաթավալ հոգու - մարմնի համար, - փոխանակ Դրախտի՝ Քրիստոսի խաչելությամբ մտնում ենք Եկեղեցի, որը երկինք է երկրի վրա:

Նոյի օրերին՝ ջրհեղեղի ժամանակ, քառասուն օր անձր- եկավ (տե՛ս Ծննդ. Է 17). եթե մարդիկ ապաշխարեին, ապա չէր լինի քառասնօրյա անձր-ը: Ջրերի քառասուն օր հորդելն օրինակն է քառասնօրյա պահքի: Պահքի «ջրերը» մարում են հոգու մեղսալից կրակն ու այն մաքրում հեղձուցիչ ախտերից:

Աբրահամը քառասուն օր ու քառասուն գիշեր պահեց, որովհետ- ուխտեց ոչինչ չուտել առանց հյուրերի, քանի որ ողորմած էր, - դրանով եղավ Աստծուն հաճելի - արդարների հայր: Սատանան, այս իմանալով, փակեց ճանապարհները, - քառասուն օր ոչ մի հյուր չէկավ Աբրահամի մոտ, մինչ- Յոթից Միածինն առաքվեց երկու հրեշտակներով հանդերձ, ովքեր փոխանակ հյուրերի՝ տվեցին Որդու ավետիսը (տե՛ս Ծննդ. ԺԸ 1): Եվ եթե մենք էլ պահենք ըստ կարողության, ապա Աստված մեզ մոտ -ս կգա՝ իր Որդով ու Սուրբ Հոգով - բոլոր հրեշտակներով:

Մովսեսը քառասուն օր՝ գիշեր ու ցերեկ, պահեց - արժանացավ Աստծու տեսությանը - երկու քարեղեն տախտակներին՝ ի տարբերություն մահմեդականների, ովքեր միայն ցերեկն են պահում - գիշերն ուտում:

Քառասնորդական պահքը երեք անգամ պահեց նա- Յեսուն, որոնցից երկուսը՝ Մովսեսի հետ, իսկ մեկը՝ հետո, - աշակերտելով Մովսեսին՝ հասավ Ավետյաց երկիրը: Նույնն անելով՝ մենք -ս Աստծու որդի ենք դառնում - արժանանում Վերին Երուսաղեմին:

Իսրայելի որդիներն անապատում քառասուն տարի շարունակ կերան մանանան, իսկ մենք պահքի օրերին վայելում ենք Աստվածային Գրքերի իմաստությունը, որովհետ- Քառասնորդացից հետո ստանալու ենք մի երկիր, ուր բխում է կաթ ու մեղր, ինչպես - նրանք ստացան:

Սավուղը, Դավիթն ու Սողոմոնը քառասուն տարի թագավորեցին, - քառասնօրյա պահքով էլ մեր մարմինը, հոգին - միտքը կթագավորեն պես-պես ստահակ ցանկությունների վրա, որոնք կործանում են մեր անձերը:

Ըստ Օրենքի՝ քառասուն անգամ մահակով հարվածում էին հանցավորին, իսկ մենք, հանցավոր լինելով, Քրիստոսի օրենքով քառասնօրյա պահքով ենք տանջվում - սրբվելով մտնում եկեղեցի՝ բարի գործերով:

Փրկիչը երեք անգամ, քառասուն օրերի միջոցով, մեզ Աստծու առջ- կանգնեցրեց: Եվ այս երեք քառասուններով մեր երեք ծնունդներն են խորհրդանշվում, որոնցից առաջինը մարմնավոր ծնունդն է մորից, երկրորդը՝ հոգ-որ ծնունդը՝ Ավագանից, երրորդը՝ հարությամբ ծնունդը՝ գերեզմանից: Տերը երեք անգամ մեզ ստեղծեց, որպեսզի լինենք առաջին ստեղծվածի նման:

Գրիգոր Աստվածաբանն ասում է. «Մեր երեք ծնունդներն էլ Քրիստոս Իրենով պատվեց՝ Իր ծննդյամբ, մկրտությամբ ու հարությամբ»: Նախ՝ Տերն Իր քառասնօրյա հասակում տաճար մտնելով՝ մեզ մաքրեց անեծքից ու ծննդական աղտեղություններից - մտցրեց տաճար՝ ընծայելով Յորը: Եվ մենք քառասնօրյա պահքով սրբվում ենք հոգու պղծություններից, ոչ թե տատրակներով, այլ Յիսուսի քաղցր խոսքով, - ընծայվում Տիրոջը: Տիրոջ՝ քառասնօրյա հասակում տաճար գալստյամբ՝ բոլոր հավատացյալներս ընծայվում ենք Յորը, ինչպես մարմնի անդամները միանում են գլխին՝ ըստ առաքյալի խոսքի. «Ամբողջ մարմինն իրար ամրորեն միացած՝ զանազան հողերով, գլխին է միացած, որը Քրիստոս է» (հմմտ. Եփես. Դ 15-16): Իսկ մենք քառասնօրյա պահքով մանկանում ենք չարի մեջ - մաքրված կանգնում Աստծու առաջ:

Երկրորդ՝ մկրտությունից հետո Տերը սատանայի դեմ մարտնչեց քառասնօրյա պահքով՝ որպես կցորդություն խաչի վրա կրած Իր չարչարանքների, որով ավագակը վերստին Դրախտ մտավ Նրա հետ, - թշնամին կործանվեց: Մենք նույնպիսի պահքով ենք հաղթում թշնամուն՝ նրան, ով կերակրի միջոցով մեզ հեռացրեց Կենաց ծառից: Յիսուսի մկրտությունից հետո քառասնօրյա պահքը նշանակում է նա- մեր վերստին ծնունդից մինչ- մահ՝ տաժանելի կյանքի բոլոր օրերը մեծ սգով - տառապանքով անցկացնելը:

Երրորդ՝ հարությունից քառասուն օր հետո, առանց պահքի, քառասնօրյա վայելումով Տերը համբարձվեց, որպեսզի մենք քառասնօրյա պահքով սովորենք մտքով բարձրանալ - հարություն առնելով իբր- հարսանքավորներ՝ Նրա հետ նստենք երկնքում, ուր մտավ մեր Կարապետը - մեզ համար Աստծու առջ- կանգնելով՝ մեզ էլ Իր հետ Աստծու առջ- է տանում: Յարությունից քառասուն օր անց համբարձումը նշանակում է նա- հարությունից հետո մեր համբառնալն ամպերով՝ Տիրոջն ընդառաջ՝ ըստ Պողոսի խոսքի (տե՛ս Ա Թեսաղ. Դ 16):

Ինչո՞ւ Քրիստոս քառասուն օր ու գիշեր պահեց

Քրիստոս իր համար չպահեց, քանի որ անմեղ էր – դրա կարիքը չունեի: Պահեց ցույց տալու համար, որ Հին օրենքն ու մարգարեները – Նոր օրենքն ու ինքը մեկմեկու հակառակ չեն, այլ համաձայն են միմյանց:

Սակայն Քրիստոսի – մարգարեների պահքի միջ– զանազանություն կա: Մովսեսը պահեց Աստծու խոսքի զորությամբ, Ով խոսեց նրա հետ Սինա լեռան վրա՝ Օրենքը ստանալու համար, Եղիան պահեց հրեշտակի տված կերակրի զորությամբ, որպեսզի գնա առ Աստված՝ դեպի Քորեբ լեռը (տե՛ս Գ Թագ. ԺԹ 7-8), իսկ Քրիստոս պահեց իր զորությամբ, – այդ պատճառով էլ սատանան չգնաց փորձելու Մովսեսին ու Եղիային – նրանց համար չասաց, թե Աստծու որդիներ են, քանզի ստուգապես գիտեր, որ մարդիկ են, իսկ Քրիստոսի պարագայում տարակուսում էր: Եվ Քրիստոս պահքով ցույց տվեց իր Աստվածությունը, իսկ քաղցելով՝ մարդկությունը:

Մեղքով ապականված աշխարհն Աստված մաքրեց քառասնօրյա անձր–ով ու ջրհեղեղով, – քանի որ մարդն էլ մի աշխարհ է, դրա համար քառասնօրյա պահքով ու արտասուքով պիտի մաքրվի մեղքերից:

Քրիստոս քառասուն շաբաթ բնակվեց Կույսի արգանդում, քառասուն ամիս քարոզեց աշխարհի վրա – քառասուն ժամ մնաց մեռածների հետ: Չնայած որ Նրա Մարմինը երեսուն ժամ մնաց գերեզմանում, իսկ հոգին՝ երեսուներեք ժամ դժոխքում, սակայն մինչ– հարության օրվա լուսաբացին եր–ալը Նա մեռածների հետ էր համարվում, – դրա համար քառասուն ժամ է ասվում:

Պահքի առանձնահատկությունները

Քառասնօրյաց պահքը վեց առանձնահատկություններ ունի: Նախ՝ փակվում են Եկեղեցու դռները¹⁷, երկրորդ՝ պատարագ չի մատուցվում – Ավետարան չի ընթերցվում՝ բացի շաբաթ – կիրակի օրերից, երրորդ՝ ընթերցվում են հին մարգարեությունները, չորրորդ՝ Հոգեհանգստյան կարգ չի կատարվում, հինգերորդ՝ տոներ չեն տոնվում, վեցերորդ՝ փոխվում է Նա– ժամերգության կարգը:

Քառասնօրյաց պահքի ընթացքում փակվում է Եկեղեցու դուռը, – դռան առջ– ենք աղոթում՝ երեք պատճառներով: Նախ՝ որ Եկեղեցին Դրախտի օրինակն է, – երբ մարդը մեղքի պատճառով արտաքսվեց Դրախտից, Դրախտի դուռը փակվեց հրեղեն սերովքներով ու բոցեղեն քերովքներով, մինչ– Տերը խաչի միջոցով բացեց դուռն ավագակի համար՝ ասելով. «Ճշմարիտ եմ ասում քեզ, այսօր Ինձ հետ Դրախտում կլինես» (Ղուկ. ԻԳ 43): Նույնպես – մենք մեր մեղքերի պատճառով Եկեղեցուց դուրս ենք մնում մինչ– Քրիստոսի խաչվելն ու հարությունը:

Երկրորդ՝ Նոյան տապանը Եկեղեցու օրինակն է. աղոթասրահը, որը համապատասխանում է տապանի ներքևատանը, ժողովրդի տեղն է. ատյանը, որը համապատասխանում է տապանի միջին մասին՝ սարկավազների ու դպիրների տեղն է. բեմը, որը համապատասխանում է տապանի վերին մասին՝ քահանաների տեղն է, իսկ սուրբ Սեդանը պատարագներ մատուցելու տեղն է: Եվ ինչպես տապանաբնակներն այնտեղ մի տարի կերակրվեցին, այդպես էլ այստեղ Քրիստոսի Մարմնով ու Արյամբ մենք ենք կերակրվում: Եվ ինչպես այնտեղ հավաքված էին բոլոր տեսակի զազաններից ու անասուններից, այդպես էլ այստեղ հավաքվել են –՝ զազանաբարո մարդիկ, –՝ գառնուկի նման անմեղներ, – հավաքվածները չեն մեղանչում միմյանց նկատմամբ՝ ըստ հետ–յալ

17 Մեր օրերում փակվում է միայն Եկեղեցու վարա □ ույրը:

խոսքի. «Ցուլն ու առյուծը միասին պիտի սնվեն» (Եսայի ԺԱ 6): Նոյը տապալի միջոցով փրկեց կենդանիներին ջրհեղեղից, իսկ Զրիստոսի կառուցած Եկեղեցին այս աշխարհի ծովում փրկում է մեր հոգին մեղքերի ջրհեղեղից: Եվ ինչպես այն ժամանակ յոթ օր փակվեց դուռը, – այլ–ս ոչ ոք ներս չմտավ, – այնուհետ– անձր–ը սկսվեց, այստեղ նույնպես յոթ շաբաթ փակվում է դուռը, – ոչ ոք ներս չի մտնում, որից հետո կորչելու են մեղավորները հրեղեն անձր–ով, ինչպես Դավիթն է ասում. «Մեղավորների վրա որոգայթ, հուր – ծծումբ կտեղա, փոթորկի շունչն է նրանց բաժակի բաժինը» (Սաղմ. Ժ 7):

Երրորդ՝ բորոտներն ըստ Հին օրենքի յոթ օր բանակից դուրս էին մնում – ապա հանդերձները վանալով ու արյան պատարագներով քահանայի միջոցով սրբվելով՝ մտնում բանակ: Բորոտ նշանակում է մեղավոր, ով զանազան մեղքերով գարշելի եղավ: Եվ մենք այս օրինակով, փոխանակ նախկին յոթ օրերի, յոթ շաբաթ եկեղեցուց դուրս ենք մնում – ապա քահանայի առջ– խոստովանելով՝ վանում ենք մեր մեղքերը – ճշմարիտ Գառան՝ Զրիստոսի Արյամբ սրբվում ու մտնում եկեղեցի:

Երկրորդ առանձնահատկություն՝ պատարագ չմատուցելու վերաբերյալ:

Սուրբ հայրերը կանոն կարգեցին, որ Քառասնորդաց պահքի օրերին պատարագ չմատուցվի, բացի շաբաթ – կիրակի օրերից, որովհետ– այս օրերին ապաշխարության մեջ ենք – Եկեղեցուց դուրս, հետ–աբար՝ չենք կարող Զրիստոսին պատարագել:

Դարձյալ՝ քանի որ Զրիստոս նախ պահեց այս քառասունը – հետո եկավ Վերնատուն ու պատարագվեց, նույնպես – մենք՝ նախ պահում ենք Զրիստոսի հետ – ապա՝ թշնամուն հաղթելուց հետո, պատարագում Զրիստոսին:

Նա– Ավետարան չի ընթերցվում, որովհետ– Զրիստոս մկրտությունից հետո նախ քառասուն օր պահեց – ապա՝ քարոզեց Ավետարանը: Այսպես – մենք նախ պահում ենք, ապա՝ Չատկից առաջ, ըստ կարգի, սկսում ընթերցել Ավետարանը:

Իսկ երրորդ առանձնահատկությունն այն է, որ ընթերցում ենք հին մարգարեների գրքերից ընթերցվածներ: Ինչպես Մովսեսը, քառասուն օր պահելով լեռան վրա, Աստծուց Օրենքը վերցրեց – սովորեցրեց ժողովրդին, այդպես էլ մենք քառասնօրյա այս պահքի ընթացքում կարդում ենք Հին օրենքը:

Իսկ ընթերցվածները երկու կարգի են: Մեկը մեծ կարգն է՝ ապաշխարության համար, որը սահմանեց Հակոբոս Տյառնեղբայրը, – մյուսը փոքր կարգն է, որը հետագայում սուրբ Կյուրեղ Երուսաղեմացի հայրապետը սահմանեց որպես խրատ երախաներին, ովքեր մկրտվում էին Ավագ հինգշաբթի օրը: Այսպես – մենք՝ մեծ կարգն ընթերցում ենք մահացու մեղքերի ապաշխարության համար – Ավագ հինգշաբթի օրվա երրորդ ժամին արձակում ստանում, – տասներորդ ժամին վանալով ոտքերը՝ սրբվում նա– ներելի մեղքերից:

Չորրորդ՝ հոգեհանգստյան կարգ չենք կատարում մինչ– Ղազարոսի հարության օրը, հետ–յալ պատճառներով: Նախ որ մենք՝ ողջերս, ապաշխարության մեջ ենք – Աստծուց արտաքսված՝ չենք կարող մահացածների համար միջնորդել ու բարեխոսել:

Դարձյալ՝ վեցշաբաթյա պահքը նշանակում է վեց դարերը, երբ Զրիստոսից առաջ բոլոր ննջեցյալները՝ –՝ արդարները, –՝ մեղավորները, դժոխք էին իջնում: Եվ Ղազարոսի տոնը նշանակն է Զրիստոսի գալստյան, Ով եկավ ու ազատեց հոգիները դժոխքից: Եվ ինչպես Ինքը՝ Զրիստոս, հարություն տվեց Ղազարոսին մեռելներից, այնպես էլ գերեզմանների վրա Ավետարան է ընթերցվում, որպեսզի մեծ հարության ժամանակ Տերը նա– նրանց արժանացնի Իր ձայնը լսելուն:

Հինգերորդ առանձնահատկությունն այն է, որ այս պահքի օրերին տոներ չենք կատարում: Որովհետ– տոնն ուրախություն է՝ ինչպես հոգու, այնպես էլ մարմնի, դրա համար էլ, երբ տոնում ենք, ուրախանում ենք –՝ հոգով, –՝ մարմնով: Իսկ պահքը սուգ է – ապաշխարություն՝ մեր գործած հանցանքների համար. չորեքշաբթի օրը Եվայի հանցանքների, ուրբաթը՝ Ադամի, իսկ շաբաթվա մյուս օրերը՝ մեր հոգու, մտքի ու մարմնի

մեղքերի համար: Դարձյալ՝ քանի դեռ պահքի մեջ ենք, ապաշխարության մեջ ենք, արժանի չենք տոներ կատարելու, բայց երբ ապաշխարությամբ քավում ենք մեր մեղքերը, արժանանում ենք տոնել – տերունական, – սրբոց տոները:

Իսկ շաբաթ օրը տոնում ենք մարտիրոսների տոները, որովհետև ուրբաթ օրը նրանք չարչարանակից եղան Քրիստոսին, այդ պատճառով էլ շաբաթ օրը հանգստանում են Քրիստոսի հետ: Կիրակի օրը Քրիստոսի հարության տոնն ենք տոնում, – ըստ սուրբ հայրերի կանոնի, այս երկու օրը պատարագ է մատուցվում:

Վեցերորդ առանձնահատկությունը ժամկարգության փոփոխությունն է: Ասենք, որ կարգը չի փոխվում, այլ ավելանում են որոշ սաղմոսներ ու երգեր, – որոշ բաներ էլ պակասում են:

Իսկ եթե ասեն, թե ինչո՞ւ է միայն մի քահանա ներսում, – ինչո՞ւ է միայն նա արժանանում պատարագելու Քրիստոսին, ապա ասենք, որ սա կատարվում է երեք պատճառով: Նախ՝ որովհետև երբ մարդը հանցանք գործեց, մարդկային բնությունն այլ–ս արժանի չեղավ խոսակցելու Աստծու հետ, այնժամ Նա Իր մեծ խնամակալությամբ ընտրում էր որ–է մեկին – նրա միջոցով խոսում մարդկանց հետ՝ տալով օրենք կամ պատգամ, որպեսզի մարդիկ ամեն–ին չզրկվեն բարիքներից: Ինչպես օրինակ՝ միայն Նոյին պահեց տապանում – խոսեց նրա հետ: Նա– միայն Մեթիսեդեկին ընտրեց քահանա, ինչպես – միայն Աբրահամին ընտրեց – ուխտ դրեց նրա հետ: Եվ միայն Մովսեսին հանեց լեռն ու նրա միջոցով էր խոսում ժողովրդի հետ: Նույնպես – այլ մարգարեների էր ընտրում՝ յուրաքանչյուրին իր ժամանակին: Այսպես – այստեղ մի քահանայի միջոցով է գործում մեր հաշտարար փրկությունը:

Երկրորդ՝ ինչպես հնում միայն քահանայապետն էր մտնում սրբարան ու քավություն գործում, իսկ ժողովուրդը մնում էր դրսում, այդպես էլ այժմ մի քահանան է տաճարում քավում մեր բոլորի մեղքերը, որ դրսում ենք կանգնած:

Երրորդ՝ որովհետև միայն մեր Քահանայապետը՝ Քրիստոս, մտավ վարագույրի ներքին կողմը՝ մեզ համար Յայր Աստծու առջ– կանգնելով, իսկ մեզ խոստացավ այս կյանքից հետո՝ համընդհանուր հարության ժամանակ, արժանացնել դրան: Այսպես – այս քահանան է միայն արժանացել Քրիստոս Քահանայապետի օրինակով մտնելու վարագույրի ներքին կողմը, մինչ մենք բոլորս կարժանանաք մտնելու արքայության Եկեղեցին, Քրիստոսի հարությամբ, որը բոլորիս փրկության համար է:

Պահքի ժամանակը

Այժմ տեսնենք, թե ինչ պատճառով զարնանը նշանակվեց պահքը: Նախ՝ որովհետև սա վերագարթոնքի ժամանակն է, երբ կենդանանում է երկիրը, որ մեռած էր կարծվում: Սա նշանակում է, որ մենք՝ մեղքերում մեռածներս, ապաշխարության ու պահքի միջոցով վերստին կենդանանում ենք Քրիստոսի շնորհներով, որոնք իջնում են մեզ վրա:

Երկրորդ՝ ծաղկունքի ժամանակն է, որովհետև բույսերն ու ծառերն այս ժամանակ են կանաչում: Նույնպես – մենք այս ժամանակ ենք նորից դալարում – պարկեշտ վարքի կանաչությունը հագնում:

Երրորդ՝ սա նորոգման ժամանակն է, որովհետև երկիրը նորոգվում է բույսերով ու խոտերով, ծաղիկներով, ծառի տեր–ներով ու նորաբողբոջ ոստերով: Նույնպես – մենք՝ մեղքերով հնացածներս ենք նորոգվում պարկեշտ վարքով ու զարդարվում առաքինության գանազան ծաղիկներով, ինչպես առաքյալն է ասում. «Ձեր մտքի նորոգությամբ նորոգվեցեք» (Յոժմ. ԺԲ 2):

Չորրորդ՝ սա հղիության ժամանակն է, - ինչպես այս ժամանակ կենդանիները ծննդաբերում են, այդպես էլ մենք ապաշխարության ու պահքի միջոցով հղանում ենք ու ծնում մեր հոգու փրկությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Մենք, որ Քո սիրելին ենք, Տե՛ր, Քո երկյուղից հղացանք, երկունքով բռնվեցինք, ծնեցինք ու երկրի վրա ստեղծեցինք փրկության Քո ոգին» (Եսայի ԻՉ 17-18):

Չինգերորդ՝ ժամանակն է բույն շինելու, որովհետ- այս ժամանակներում թռչունները բույն են շինում ու շտապում ձագուկներ ունենալ: Նույնպես - մարդկանցից սրբերը՝ բարձրաթիչ մտքով ու հույսով չարչարվեցին՝ երկնքում բույն - բարության ձագեր ունենալու՝ ըստ Դավթի խոսքի. «Այնտեղ երկնքի թռչունները ձագ կհանեն, - արագիլի բույնը նրանց ապաստարան կլինի» (Սաղմ. ԾԳ 17):

Վեցերորդ՝ մաքրության ու սպեղանու ժամանակն է, որովհետ- այս ժամանակ է մաղձը սկսում գոյանալ, հետ-աբար - այս ժամանակ է հեշտ այն մաքրել ու դուրս հանել: Նույնպես - մեր մեջ այս ժամանակ է մեղքերի ախտը սկսում գոյանալ՝ մղված աշխարհի ցանկություններից, ինչի պատճառով այժմ այն պետք է լուծարել զղջումով ու խոստովանությամբ - մեզանից իսպառ դուրս վանել:

Յոթերորդ՝ սա ժամանակն է շահի ու առ-տրի. ինչպես այս ժամանակ հողի մշակներն ու ծովայիններն առ-տրի են գնում, նույնպես - մենք ենք վարվում: Որովհետ- ապաշխարության Քառասնորդաց պահքով արդարներն իսկապես առ-տուր են անում - գնում ու շահում են երկնքի արքայությունը:

Ութերորդ՝ ժամանակն է ճամփորդությունների - ուխտագնացությունների, որովհետ- այս ժամանակ մարդիկ այցելում են եկեղեցիներ ու սրբերի շիրիմներին: Նույնպես - սրբերն այժմ մտքով երկրից երկինք են ելնում ու շտապում Դրախտ հասնել, ինչպես Դավիթն է ասում. «Երանի այն մարդուն, որի օգնությունը Քեզանից է, - որը մտքում դրեց ելնել տրտմության հովտից այն վայրը, ուր ուխտ արեց» (Սաղմ. ԶԳ 6-7):

Իններորդ՝ սա ժամանակն է քաղիան անելու - ծառերն էտելու, այսինքն՝ այգիների ու ծառերի ավելորդը հատելու: Նույնպես - մենք պետք է մեր ավելորդ սովորությունները հատենք - ողորմությամբ մեր ունեցվածքն աղքատներին բաշխենք, ինչպես ասվում է. «Ծաղիկները եր-ացին մեր երկրում, էտելու ժամանակը հասավ» (Երգ Բ 12):

Տասներորդ՝ սա ժամանակն է լալու - արտասվելու, որովհետ- այս ժամանակ էտված այգիներն արտասուք են թափում: Ժամանակն է նա- մեր արտասուքի, որովհետ- ապաշխարության ժամանակ պետք է զղջման արցունքներ թափել որպես արտասվող այգի, ինչպես Դավիթն է ասում. «Ամեն գիշեր հեծեծանքով լվացի մահիճն իմ, - իմ արտասուքով անկողինս թրջեցի» (Սաղմ. Զ 7):

Ժամանակն է սերմեր ցանելու - ոստեր պատվաստելու: Իսկապես Քառասնորդաց պահքը ժամանակն է քարոզության ու Կենաց Խոսքի սերմերը ցանելու - բարի, շիտակ խորհուրդներ մարդկանց սրտում պատվաստելու, որովհետ- միայն այսպես կարող ենք բարի գործերի պտուղներ բերել, ինչպես Յակոբոսն է ասում. «Դեն գցելով ամենայն աղտեղություն ու չարիքի ավելցուկ՝ հեզությամբ ընդունեցեք ձեր մեջ սերմացած խոսքը, որը կարող է փրկել ձեր հոգիները» (Յակոբ Ա 21):

Ժամանակն է ցողի - անձր-ների, որովհետ- այս ժամանակ ելնում են տարափաբեր աստղերը - ոռոգում երկիրն անձր-ներով: Ժամանակն է պատգամների ու քարոզության ցողը սիրով ընդունելու մեր սրտի մեջ ու քաղցրապես ոռոգվելու: Ժամանակն է աստղերի անձր-ներով, այսինքն՝ սրբերի օրինակով հողը, այսինքն՝ մեզ, մեր խղճմտանքով ոռոգելու՝ ըստ այն խոսքի, թե՛ «Իմ խոսքը թող ընկալվի իբր- անձր-, Իմ պատգամներն իջնեն իբր- ցող, իբր- սեզի վրա տեղացող անձր- ու խոտի վրա տեղացող տեղատարափ» (Բ Օրենք ԼԲ 2):

Դարձյալ՝ ժամանակն է գոհության ու օրհնության, որովհետ- այս ժամանակ հավքերը, որ ձմռանն ասես մեռած էին, քաղցրաձայն երգում են ու դայլայլում: Եվ այժմ վայելչապես

ժամանակն է հոգ-որ երգերի՝ թողության հույսով, – խղճմտանքի մաքրության համար բերկրելու՝ հավքերի օրինակով երգելով ու դայլայլելով, ինչպես Եսային է ասում. «Ցնծալու են քո առաջ, ինչպես հունձի ժամանակ են ուրախանում – կամ ավար բաժանելիս» (Եսայի Թ 3): Դարձյալ՝ հավքերը, այսինքն՝ հրեշտակները, ուրախ են լինում մեղավորի դարձի համար ու հրճվում, ինչպես ասում է Ղուկասը. «Աստծու հրեշտակների առջ- այսպիսի ուրախություն կլինի մեկ մեղավորի համար, որն ապաշխարում է» (Ղուկ. ԺԵ 10):

Պահքի օգուտը

Կերակրի պահքը բազում օգուտներ ունի, եթե սա սրբությամբ է կատարվում: Նախ՝ պահքով հաղթում ենք սատանային, ինչպես սովորեցնում է Ավետարանը. «Այս տեսակն ուրիշ բանով չի ելնի, եթե ոչ ծոմապահությամբ ու աղոթքով» (Մարկ. Թ 28): Երբ դիվահար պատանուն առաքյալների մոտ տարան, նրանք չկարողացան բժշկել: Ապա տարան Քրիստոսի մոտ, – Նա հարցրեց պատանու հորից, թե որքան ժամանակ է անցել այն օրից, երբ այդ նրան պատահեց: Եվ հայրը պատասխանեց, որ մանկությունից շատ անգամ չար ոգին պատանուն գցում էր կրակի ու ջրի մեջ, որպեսզի կործանի:

Սրանից իմանում ենք, որ երբ դ-ը նոր է մտնում մարդու մեջ – գործել տալիս մահացու մեղքեր, դեռ-ս կարելի է բժշկել, բայց երբ դ-ը մանկությունից է մարդու մեջ – սովորեցրել է նրան մեղքեր գործել, մարդը դժվարությամբ է բժշկվում, դրա համար էլ առաքյալները չկարողացան հանել դ-ին: Միայն աստվածային զորությամբ կարելի է այս դ-ին հանել, որը մարդուն գցում է ջուրը, այսինքն՝ խոնավ ցանկությունների մեջ, – կրակը, որը կործանարար բարկությունն է: Իսկ պահքով ու աղոթքով դուրս են ելնում թե՛ հին – թե՛ նոր դ-երը: Որովհետեւ երբ անառիկ բերդում սպառվում են կերակուրները, բերդը հեշտությամբ հանձնվում է: Նա- երբ մեծ է հրդեհը, սակայն վառելանյութը քիչ է, կրակը մարում է:

Արդ՝ կարծեք սատանան մարդու սրտում մեղքերից շինված բերդ է, ուր վառվում է ցանկությունների սերը, սակայն երբ պահքով պակասեցնենք կրակը, նրան շուտով կհաղթենք: Վարդապետներն ասում են, որ ինչպես օձի թույնը մարդ է սպանում, այդպես էլ անոթի մարդու թույնն օձ է սպանում: Արդ՝ եթե մարդու թույնը սպանում է զգալի¹⁸ օձին, ապա որչափ առավել այն կսպանի իմանալի օձին՝ սատանային:

Պահքը նա- ողջախոհության օգնականն է, իսկ որովայնամուլությունը նպաստում է բղջախոհությանը: Բժիշկներն ասում են, որ բնությունը հույժ իմաստուն է, – երբ մարդ կերակուր է ընդունում, դրանով նախ մարմինն է սնվում, ապա ավելորդն ուղղվում է դեպի ծննդական անդամները – դրանք զորացնում: Դրա համար, երբ շատ ենք ուտում, շատանում է ծննդական մասում սնուցողական զորությունը, – այդժամ զորանում է բղջախոհությունը: Իսկ երբ քիչ ենք ուտում – պահեցող ենք, կերակուրը միայն բավականացնում է մարմինը սնելուն, որից բղջախոհությունը նվազում է:

Դրա համար ձմռանը թռչունները ողջախոհ – անձնունդ են, քանի որ կերակուրը քիչ է, իսկ գարնանը, երբ եղանակը տաքանում է, – կերը՝ շատանում, սկսում են բույն շինել ու ձագ հանել – այլ-ս ողջախոհ չեն: Ինչպես հուրը բորբոքվում է փայտից ու յուղից, այդպես ցանկությունները բորբոքվում են կերակուրներից: Եվ ինչպես այն առարկաներով, որոնցով ավելանում են կրակի բոցերը, կրակ մարելը հիմարություն է, նույնպես – հիմարություն է ցանկությունները որկրամուլությամբ մարելը:

18 Զգալի -նյութական: Իմանալի -հոգևոր:

Քանի դեռ Եվան պահքի մեջ էր, կույս էր, իսկ երբ կերավ արգելված պտուղը, կորցրեց իր կուսությունը: Հետ-աբար պահեցողությունը նպաստում է կուսությանը, իսկ ուտելը՝ ցանկություններին:

Նա- կերակրից զանազան հիվանդություններ ու ցավեր են լինում: Երբ սկզբում՝ մինչ-Նոյը, մարդիկ պահեցող էին, չէին ուտում միս - խմում գինի, այլ միայն պտուղներ, հույժ երկարակյաց էին - ապրում էին մոտ ինը հարյուր տարի, բայց հետո, երբ ավելացան կերակուրները, - հաց ու միս կերան ու գինի խմեցին, կարճ կյանք ունեցան: Մարդն ուտելով էլավ Դրախտից, իսկ պահքով Երկնքի արքայություն կգնա:

Այն փորձությունների մասին, որին հանդիպում է մարդը պահքի օրերին

Քրիստոնյաների Թագավորն ու Չորավարը Քրիստոս է, Ով գնաց պատերազմելու սատանայի դեմ - հաղթեց նրան՝ քառասուն օր ու քառասուն գիշեր պահելով: Դրա համար մենք պարտավոր ենք գնալ Քրիստոսի հետ - պահքով հաղթել սատանային՝ հաղթահարելով նրա փորձությունները:

Պետք է իմանալ, որ սատանան առավել փորձում է հավատացյալներին, քան անհավատներին: Սա հաստատում են Հին ու Նոր Կտակարանները: Քանի դեռ հրեաները ծառայության մեջ էին Եգիպտոսում, սակավ էին տանջվում սատանայի կողմից, իսկ երբ դուրս ելան ծառայությունից, բարկացան եգիպտացիները - որոշեցին նրանց ետ դարձնել դեպի ծառայություն, սակայն չկարողացան այդ անել ու խորտակվեցին Կարմիր ծովում:

Այսպես՝ քանի դեռ անհավատն անհավատության մեջ է, - մեղավորը՝ մեղքերի, սատանան նրանց չի նեղում, քանի որ գերի են իր ձեռքում: Սակայն երբ կամենում են հեռանալ մեղքերից, այնժամ բազում նեղություններ է բերում նրանց: Երբ մեղավորը փախչում է նրա ձեռքից - գնում դեպի ճշմարիտ հավատը, այնժամ սատանան նրան հետապնդելով ավելի է բարկանում, բայց երբ մեղավորն արտասուքով - ապաշխարությամբ քավում է իր մեղքերը, սատանան խեղդվում է արտասուքի ծովում:

Ավետարանը հաստատում է, որ քանի դեռ Քրիստոս չէր մկրտվել, սատանան նրան չէր փորձում, բայց երբ Նա մկրտվեց - պահք պահեց, սատանան սկսեց նրան փորձել: Այստեղից հայտնի է դառնում, որ սատանան առավել պատերազմում է հավատացյալների ու առաքիլների դեմ, քան անհավատների ու մեղավորների: Եվ հայտնի է, որ մկրտությամբ, քահանայությամբ - կամ միայնակեցությամբ շնորհներ ստանալուց հետո է, որ փորձիչն առավել է մարտնչում ստացողի հետ:

Աստված թույլ է տալիս այս ամենը, ինչպես - Քրիստոսի համար թույլ տվեց մկրտությունից հետո: Վարդապետներն ասում են, որ դա չորս պատճառով է: Նախ՝ որպեսզի մարդը չենթադրի, թե իր բարի գործերի համար ընդունեց շնորհները, այլ իմանա, որ դրանք Աստծու պարգ-ն են, - չհպարտանա:

Երկրորդ՝ որպեսզի նրա սերն առավել ջերմանա Քրիստոսի հանդեպ:

Երրորդ՝ որպեսզի սովորի պատերազմել թշնամու դեմ - ոչ միայն Աստծու ողորմությամբ, այլ- արդարությամբ ընդունի հաղթական պսակը:

Չորրորդ՝ որպեսզի թշնամին իմանա, որ ինքը պարտվում է ոչ միայն Քրիստոսից, այլ-Նրա մարմնի անդամներից, որոնք իրեն հաղթում են Քրիստոսի զորությամբ:

Հորդորակ

Արժե – մեզ գնալ դեպի ճշմարտությունը – Օրենքով ու մարգարեություններով Աստծու վկայած սուրբ ու խորհրդական այս պահքի օրերին հավատով ու պարկեշտությամբ, առանց նվազեցնելու պահել – սպասել մեր մեծ ու ճշմարիտ Քահանայապետի՝ Հիսուս Քրիստոսի մահվանը, որով ազատվելով՝ արժանանում ենք Վերին քաղաքին, որի դուռը պահքն է:

Եվ անհնար է ավելի շուտ, քան Քրիստոսի մահն ու Նոր Ուխտի Իր Արյունը, փրկության հասնել՝ խափանելով պահքը: Այսպես վարվողները Աստծու Որդուն արհամարհում են – Նոր Ուխտի Արյունը խառնակ են համարում, իսկ ճշմարիտ պահողները սուրբ երեկոյան պիտի լսեն Քրիստոսից. «Այս է Նոր Ուխտի Իմ Արյունը, որ ձեզ – շատերի համար է թափվում՝ իրենց մեղքերի թողության համար» (Մատթ. ԻՉ 28), որն ասվեց Խորհրդավոր ընթրիքի երեկոյին: Եվ սա այն նույն Արյունն է, որովհետ– չասաց «հեղվեց», այլ «հեղվում է», այդ պատճառով էլ մարգարեն կանխատես խոսքով կնքում է, թե՛ «Դու արյամբ կնքված ուխտի համար պիտի արձակես Քո գերիներին իրենց անշուր գբից» (Չաքար. Թ 11): Մարգարեն վկայում է, որ միայն Քրիստոսի Արյամբ կարձակվեն կապվածները, ովքեր մեղքերի մեջ են, կլուծարվեն անեծքները, կխափանվի մահը, – դրանում է պահքի լրումը:

Արդ՝ եթե նրանք ունեն այլ քահանայապետ, ում ապավինում են ու նրա մահվանը սպասում, կամ եթե նույնիսկ նկատի ունեն Քրիստոսին – ցույց են տալիս, թե նախապես կամ հետո կրկին պիտի մահանա նրանց համար, ապա պետք է ասել, որ այդպես չէ: Եվ իրոք այդպես չէ: Նա– դաժանություն է կերակրի մի փոքրիկ ցանկության պատճառով գրկվել փրկությունից:

Լսի՛ր առաքելական խրատը, թե ինչ է ասում. «Ուտելիքի համար Աստծու գործը մի՛ քանդիր» (Հռոմ. ԺԴ 20): Գրված է Աստծու Օրենքում. «Այն տղամարդը կամ կինը, ով Տիրոջը նվիրվելու մեծ ուխտ է անում, պետք է հրաժարվի գինուց – ոգելից խմիչքից, նա քացախ չպետք է խմի, խաղող ու չամիչ չպետք է ուտի իր ուխտի ամբողջ ընթացքում» (Թվեր 2 2-5), իսկ եթե սխալվի, ապա նրա ուխտն ընդունելի չի լինի:

Որքա՛ն ավելի գերազանց է Նորը, քան Հինը: Հայտնի է, որ եթե որ–է մեկն անզգուշորեն կենցաղավարի սուրբ պահքի օրերին, գինով – ցանկալի կերակուրներով հանդերձ, մինչ–Տիրոջ մահվան – հարության օրը, ապա այդպիսին անվարձ կմնա – պատժի տակ կլինի, եթե լիապես չկատարի իր ուխտը՝ ըստ Տիրոջ խոսքի, ինչպես որկրամուլները, ովքեր հանդգնելով վաճառում են աստվածային շնորհը՝ ինչքերն ավելի պատվելով, քան Աստծուն: Թող ոչ ոք չսխալվի. Աստված չի խաբվում, – հավատն էլ գնով չի վաճառվում:

Կան – այնպիսիներ, ինչպես, օրինակ՝ հարուստն աղքատ Ղազարոսի առակում, ովքեր ունեն Մովսեսին ու մարգարեներին, սակայն չեն կամենում լսել նրանց (տե՛ս Ղուկ. ԺՉ 29), որովհետ– այդպիսիները մեր Տիրոջը՝ Հիսուս Քրիստոսին չեն ծառայում, այլ իրենց որովայնին: Արդ՝ նրանց միայն ամենակարող Քրիստոս կարող է ուղղել, իսկ մեզ համար այս է զարմանալի, թե ինչպես աստվածատուր Օրենքը պատկերվեց պահքի օրերի թվի չափով, որը պետք է պահել զգուշությամբ՝ առանց պաշտոն ու պատիվ մատուցելու որովայնին – առանց արհամարհելու Աստծու պատիվն ու պատվիրանները, որը զանց առնելու դեպքում, ըստ Օրենքի, Աստծուն ենք արհամարհում: Հետ–աբար որկրամուլների համար ասվածը նրանց էլ է վերաբերում. «Նրանց աստվածն իրենց որովայնն է, – փառքը՝ իրենց ամոթը» (Փիլիպ. Գ 19), ովքեր չլսեցին Պողոսի խրատները, թե՛ «Լավ է շնորհներով ամրացնել սիրտը – ոչ թե կերակրով» (Եբր. ԺԳ 9): Որոնց համար ասում է նա–. «Լավով եմ ասում, որ շատերն ընթանում են որպես թշնամիներ Քրիստոսի խաչին» (Փիլիպ. Գ 18), այդպիսիները չեն կարող վերցնել Քրիստոսի խաչը՝ ըստ Փրկչի պայմանի, – հետ–ել նրան. «Եթե մեկը կամենում է Ինձ հետ–ել, թող ուրանա իր անձը, վերցնի իր խաչը – գա Իմ ետ–ից» (Մատթ. ԺՉ 24), այլ հետ–ում են հրեական անաստված վարդապետությանը, որով կորան Հեղիի որդիները, – Իսրայելն էլ մատնեցին կործանման, իսկ Տապանակը՝ գերության (տե՛ս Ա Թագ. Դ 17): Այդպիսիներն ամեն ինչ ծառայեցնում են որովայնի պետքերին – Սուրբ Գրքից վկայություններ են փնտրում

իրենց ծույլ ու մեղկ վարքը արդարացնելու համար – չեն դադարում տարուբերվելուց՝ իրենց ու իրենց հետ–որդների անձերին կորուստ պատճառելով:

Բայց դու, որ Զրիստոսի աշակերտն ես – սիրողը ճշմարտության, եկ հնից նորին փոխվիր – տե՛ս սուրբ առաքյալների – վարդապետների ավանդածը, որոնց կյանքն ամբողջովին պահք է եղել, – որոնց գլխավորը՝ Պետրոսը, լոռով՝ խոնավ տեղերում աճող խոտաբույսով էր հոգում իր կարիքները: Իսկ Պողոսն իր մասին ասում է. «Բազում անգամ եղա առանց մի պատառ հացի» (Բ Կորնթ. ԺԱ 27): Եվ սա ոչ թե ավելորդ կերակրի մասին է ասում, որից ամբողջովին հրաժարվել էր, այլ կար–որ – հարկավոր, որի մասին մեկ այլ դեպքում –ս վկայում է. «Այս տասնչորսերորդ օրն է, որ դուք, քաղցած, սպասումով եք անցկացնում – դեռ ոչինչ չեք կերել» (Գործք. ԻԷ 33): Արդ՝ երանելի առաքյալները միաբերան այս պահքը քարոզեցին, որը Մովսեսն ու Եղիան էին սկզբնավորել, – այդ նույն Յոզով նա– Յովհաննեսը պահեց, – այս պահքը պահելը Փրկչով ամբողջացվեց:

Արդ՝ գիտենք մեր փրկությունը – սատանայի պարտությունը, ով հպարտանալով ելավ բարձունքը – գողի չարությամբ մեզ գերեց ու բնակեցրեց երկրի վրա՝ փոխանակ Դրախտի: Արդ՝ քանի դեռ երկրի վրա ենք ու մարմնի մեջ, հալածվում ենք խավարասեր բանսարկուի կողմից – հոգով ու մարմնով վիրավորվում մեղքերի ախտից, պետք է ամեն տարի, նույն ժամանակին, կատարենք պահքի մեր փրկության նույն խորհուրդը:

Պահենք այս քառասնօրյա պահքը, որպեսզի հրեղեն անձր–ները մեզ չմաշեն, ինչպես «բարկության անձր–ը», որ պիտի ողողի մոլորեցնողներին (տե՛ս Եզեկ. ԺԳ 13), ինչպես որ Նոյի ժամանակների քառասնօրյա անձր–ները խորտակեցին մեղավորներին:

Չծուլանանք մենք –ս ու պահենք, որպեսզի փորձառություն ու հեզություն ձեռք բերենք – չարժանանանք անասելի բարկությանը: Նա– ծոմաջան աշխատությամբ – շարունակ ընթերցումներով զգուշավոր լինենք Ավագ շաբաթվա օրերին:

ՊԱՅՈՑ ԿԻՐԱԿԻՆԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴ

Պահոց օրերի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Մեծ պահքի յոթ շաբաթները արարչական յոթ օրերի – այս կյանքի յոթ դարերի կատարյալ տիպն են: Այս պատճառով, ըստ Հակոբոս Տյառնեղբոր – Կյուրեղ Երուսաղեմացու կազմած ընթերցվածների, որոնք ոսկյա շղթայով՝ սքանչելի ու հիանալի համեմատություններով, կապված են միմյանց, Աղուհացի կիրակիներից յուրաքանչյուրն իր խորհրդի շարունակությունն է գտնում հաջորդ կիրակի օրվա ընթերցվածներում:

Այս ընթերցվածները, բացահայտելով արարչական օրերի – այս կյանքի որպիսությունը, մեզ վարդապետում են զղջմամբ հեռանալ չարից ու դառնալ առաջին բարուն, որը կորցրեցինք մեր անհնազանդության պատճառով:

ԲՈՒՆ ԲԱՐԵԿԵՆՂԱՆ

Առաջին կիրակի

Մեծ պահքի առաջին կիրակին ունի արարչության առաջին օրվա ու այս կյանքի առաջին դարի խորհուրդը – կոչվում է «Բուն բարեկենդան»: Ինչպես Դրախտում, մինչ–անհնազանդությունը, «առաջին պատմուճանով» զարդարված նախաստեղծները ճաշակում էին Եդեմի անուշահամ պտուղները – ուրախանում հրեշտակների հետ, այդպես էլ այսօր Եկեղեցու զավակները, զարդարված Աստծու օրենքներով – ճաշակելով Աստծու պատվիրանները, ցնծում են – հոգ–որ օրհնություններ վերառաքում:

Բուն բարեկենդանի նախորդ օրը՝ Երեկոյան ժամերգությանը, վարագույրով ծածկում են Եկեղեցու բեմը, որը խորհրդանշում է Ադամի արտաքսումը Դրախտից, – այնուհետ–՝ մինչ–Ծաղկազարդ, Ավետարանը չի համբուրվում – «Հաւատամքի» ու «Կեցցոյի» ժամանակ չի բարձրացվում՝ ի տես ժողովրդին:

Եկեղեցու խորհուրդները նման են ծածկված գանձի, – ով փնտրի, նա կգտնի այն ու կհանի հին ու նոր մեկնություններ՝ համաձայն Տիրոջ խոսքի. «Երկնքի արքայությանն աշակերտած ամեն մի օրենսգետ նման է տանուտեր մարդու, որ իր գանձերից հանում է նորն ու հինը» (Մատթ. ԺԳ 44, 52): Սա ճիշտ է նա– բարեկենդանի խորհրդի համար, որը պահքի սկիզբն է:

Ինչպես մենք այսօր ստանում ենք պահքի պատվիրանը մարգարեններից, առաքյալներից ու ավետարանիչներից, այդպես էլ առաջին մարդը պատվիրան ստացավ Տիրոջից Դրախտում. «Դրախտում ամեն ծառի պտուղներից կարող եք ուտել, բայց բարու – չարի գիտության ծառից մի՛ կերեք» (Ծննդ. Բ 16-17): Եվ ըստ այդ օրենքի՝ ամեն ծառից ուտելը խորհրդանշում է բարեկենդանը, իսկ մեկից չուտելը, որը Դրախտի մեջտեղում է, խորհրդանշում է պահքը, որը Բուն բարեկենդանի – Չատկի մեջտեղում է:

Սուրբ հայրերն ավանդում են, որ բարեկենդանը Դրախտի փափկության օրինակն է, իսկ նրանում եղող ծառերն ու բողբոջները՝ Եկեղեցու զավակների օրինակը: Կենաց ծառը, որը Դրախտի մեջտեղում է, Քրիստոսի օրինակն է Եկեղեցում, իսկ պտղաբեր ծառերն ու զանազան երփներանգ, անուշահոտ բույրով ծաղիկները առաքյալներն են, մարգարեները – ավետարանիչները, ինչպես նա– Եկեղեցու սուրբ վարդապետները, ովքեր փայլում են նոր

զգեստներով: Նրանք Զրիստոսի անուշ բուրմունքն են՝ ըստ Պողոսի խոսքի. «Զրիստոսի անուշ բուրմունքն ենք Աստծու առջ-» (Բ Կորնթ. Բ 15):

Արդ՝ Բուն բարեկենդանի ու Չատկի օրերը պահքի հետ միասին կազմում են հիսուն օր, իսկ հիսունը հոբեյանական թիվ է – խորհրդանշում է մեր ազատությունը մեղքերի ծառայությունից ու դարձը դեպի մեր հայրենին՝ ըստ հոբեյանի օրենքի (տե՛ս Դ-տ. ԻԵ 10): Բուն բարեկենդանը ցույց է տալիս մեր այս կյանքից ելնելը, ինչպես բարեկենդանի օրը ելնում ենք մարմնավոր կերակուրներից, քանզի մինչ- Չատիկ այլ-ս չենք ուտելու, իսկ Չատիկը ցույց է տալիս կյանքի մեջ մտնելը, քանզի այդ օրը ճաշակում ենք երկնային Գառը, որը ցույց է տալիս, որ Զրիստոսի չարչարանքների միջոցով արժանանում ենք վերին խորանին – Նրա անպատում բարիքներին:

Բուն բարեկենդանի օրը փակվում է Եկեղեցու վարագույրը՝ Ադամի Դրախտից ելնելու խորհրդով, – մինչ- Չատիկ Ավետարանն այլ-ս չի համբուրվում, ինչպես Ադամը զրկվեց Կենաց ծառի ճաշակումից: Այսօր վանքերում ամենուր չափավոր վայելքներ են թույլատրվում, քանզի հաջորդ օրն այլ-ս հրաման չկա ուտելու: Սա վերցված է Եղիային ուղղված հրեշտակի խոսքից. «Ելի՛ր, կե՛ր, որովհետ- երկար ճանապարհ ես գնալու» (Գ Թագ. ԺԹ 7), – այդ երկար ճանապարհը քառասնօրյա պահքի շրջանն է: Այդպես էլ այսօր մեզ համար կան մարմնավոր կերակուրներ, քանզի առջ-ում մեզ երկար պահք է սպասվում: Ինչպես օրինակ՝ հասնելով լեռան ստորոտին՝ գրաստի վրայից վերցնում ենք բեռները՝ թույլ տալով մի որոշ ժամանակ արածել, նույնպես – վարվում ենք բարեկենդանի ժամանակ, քանի որ պահքի լեռն ենք բարձրանալու:

Բարեկենդանն արձակումն է պահքի նեղություններից, որը նշանակում է փոփոխություն՝ ի հակադրություն ծոմի ու ծարավի, այսինքն՝ մատնացուցում է ուտելն ու խմելը՝ իբր- անցում սուզից դեպի ուրախություն, տքնությունից՝ փափկակեցություն, չարչարանքից՝ հանգստություն – այլն: Բարեկենդանը խորհրդանշում է նա- Դրախտի կյանքն առանց որ-է կարոտության, իսկ պահքն այս կյանքի կարոտություններն է խորհրդանշում:

Եվ դարձյալ՝ բարեկենդանը խորհրդանշում է հոգու ամբողջովին փարթամացած առաքինությունները, իսկ պահքը՝ չարությունը, որովհետ- չարությունից հոգին նվազում է ու կարոտում ամեն տեսակ բարիքների, ինչպես որ պահքից մարմինն է նվազում:

ԱՐՏԱԶՍՄԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Երկրորդ կիրակի

Մեծ պահքի երկրորդ կիրակին ունի արարչության երկրորդ օրվա ու այս կյանքի երկրորդ դարի խորհուրդը – կոչվում է «Արտաքսման կիրակի»: Սա մեզ հիշեցնում է անհնազանդության պատճառով Ադամի Դրախտից արտաքսման, ինչպես նա- մեղքի ու մահվան դառնության ճաշակման մասին, – հայտնում Զրիստոսի միջոցով մարդու՝ Դրախտին կրկին արժանանալու մասին:

Եթե առաջին կիրակի օրը, պահքի մեջ մտնելու պատճառով, ընթերցվածները սպառնալից են, ապա երկրորդ կիրակի օրն ընդհակառակը՝ աղերսական են:

ԱՐՏԱԶՍՈՒՄ

Ադամը, իր անձնիշխան կամքով – ինքնահոժար մտքով չպահելով Տիրոջ պատվիրանները, զրկվեց աստվածային վայելուչ փառքից, արտաքսվեց Դրախտից – իջավ այս աշխարհը, որտեղ ենթարկվելով իր թշնամու՝ սատանայի հարձակումներին՝ հայտնվեց թշվառ ու կիսամեռ վիճակում, ինչպես այն առակի հերոսը, ով Երուսաղեմից իջնում էր Երիբով՝ ըստ այս խոսքի. «Մի մարդ Երուսաղեմից Երիբով էր իջնում – ընկավ ավազակների ձեռքը» (Ղուկ. Ժ 30):

Այստեղ Երուսաղեմը, որ թարգմանվում է խաղաղություն, Դրախտի օրինակն է, – քանի դեռ մարդը Դրախտում էր, խաղաղության մեջ էր, իսկ երբ այնտեղից ելավ, խռովության մեջ ընկավ – մատնվեց մահվան: Իսկ Երիբովը, որ թարգմանվում է լուսին, խորհրդանշում է այս աշխարհը, որը լուսնի նման փոփոխական է: Ավազակները դ-երի զորքերն են, իսկ մարդը՝ մարդկային բնությունը, որն ընկավ սատանայի ձեռքը: Չնայած որ Ադամը որպես ընկեր ուներ Եվային, բայց քանի որ Աստված հեռացել էր նրանից, նա մենակ էր մնացել, այդ պատճառով էլ ասում է «մի մարդ»:

«Որոնք նրան մերկացրին, վիրավորեցին» (Ղուկ. Ժ 30): Ադամը նախ մերկացավ Դրախտում իր սկզբնական զարդերից՝ արդարությունից, խոնարհությունից, հնազանդությունից – պահեցողությունից, իսկ այնուհետև՝ աշխարհում մեղքերը նրան մերկացրին հոգու մյուս զարդերից –ս, – այն, ինչ Աստված չասաց Դրախտում, հետագայում այստեղ ասաց. «Իմ Զոգին հավիտյան թող չմնա այդ մարդկանց մեջ, որովհետև՝ նրանք մարմնավոր են» (Ծննդ. 2 3): «Վիրավորեցին» ասելով հայտնում է պիղծ ոգիների գազանությունը, թե նրանք ինչպիսի թշվառության կարող են հասցնել իրենց հետ-որդներին:

«Եվ կիսամեռ թողեցին ու գնացին» (Ղուկ. Ժ 30): Երբ սատանան մարդուն խոցում է մեղքի պես-պես ախտերով, դրանից մարդը կիսամեռ է դառնում, քանզի մեղսագործ մարդը մեռած է հոգով – կենդանի է միայն մարմնով: Թե՛ սատանան ուզում էր մեր ամբողջ բնությունը կործանել, սակայն Աստծու ողորմությամբ ամբողջը չմահացավ, այլ ամեն դարում մի արդար էր ելնում՝ նմանությամբ Նոյի, Մելքիսեդեկի ու Աբրահամի:

«Պատահեց, որ մի քահանա նույն ճանապարհով իջնի. նրան տեսավ – թողեց անցավ: Նույնպես – մի դ-տացի նույն տեղով անցնելիս տեսավ – թողեց անցավ» (Ղուկ. Ժ 31-32): Շատ մարգարեներ եկան նույն Ադամի բնությամբ, ունենալով նույն կարիքները, սակայն նրանք մեծ դժվարությամբ իրենց գերծ պահեցին մահաբեր մեղքերից – ընկածին օգնել չկարողացան: Այստեղ քահանան Ահարոնն է, իսկ դ-տացին՝ Մովսեսը, ովքեր չկարողացան մեր բովանդակ բնությունը բժշկել, թեպետ՝ Օրենքի միջոցով որոշ գործեր արեցին: Դարձյալ՝ քահանան Զին օրենքն է, իսկ դ-տացին՝ մարգարեությունները, որոնց դեղերը չկարողացան բուժել մարդուն: Եվ մարդը Տիրոջ գալստյամբ միայն ողջացավ:

«Մի սամարացի, որ ճանապարհորդում էր, եկավ նույն տեղով նրա մոտ – տեսնելով նրան՝ գթաց» (Ղուկ. Ժ 33): «Սամարացի» նշանակում է պահպանող: Այստեղ սամարացին Քրիստոս է, Ում հրեաները նախատելու համար Սամարացի անվանեցին: Եվ Տերը, Ով մաքրում է ամենքիս, չգարշեց այս անունից: Նա –ս անցավ նույն ճանապարհով՝ ինչից մենք էինք սկսել. որպես մարդ կնոջից ծնվելով՝ եկավ երկիր – այստեղ գտավ մեր կիսամեռ ու զարկված բնությունը: Թե՛ նա որպես Աստված կարող էր մեզ մեկ այլ կերպ փրկել, սակայն կամեցավ մեզ իրավունքով ապրեցնել, ինչ պատճառով էլ վերցնելով մեր բնությունը՝ հատուցեց մեր բոլոր պարտքերը:

«Եվ մոտենալով՝ կապեց նրա վերքերը, վրան ձեթ ու գինի ածեց» (Ղուկ. Ժ 34): Սամարացին նախ նայեց կիսամեռ մարդուն, գթաց նրան, ապա մոտեցավ – նրա վերքերն օծեց ձեթով ու գինով: Այստեղ ձեթը խորհրդանշում է լույսը, իսկ ձեթով օծելը՝ հավատը, հույսը – սերը: Գինով օծումը խորհրդանշում է ահն ու երկյուղը, քանզի գինին կսկծեցնում է վերքը: Վերքերը կապելը խորհրդանշում է Տիրոջ՝ տասը պատվիրաններն ու Եկեղեցու յոթ խորհուրդները տալը: Տերը մեր փրկության համար ընդհանուր դեղ պատրաստեց՝ ձեթը՝

Յոգու մկրտության, իսկ գինին՝ Տիրոջ Արյանը հաղորդվելու համար: Սրանցով մեր հոգու վերքերը բուժվեցին, մեղքերում մեռածներս կենդանացանք, – մեզ համար բացվեցին արքայության դռները:

«Դրեց նրան իր գրաստի վրա» (Ղուկ. Ժ 34): «Գրաստը», որի վրա դրեց խոշտանգվածին, Տիրոջ Մարմինն է, որով վերացրեց աշխարհի մեղքերը: Այսինքն՝ Զրիստոս իր վրա վերցրեց մեր պարտքերը – մեզ հանեց այնտեղից, ուր ընկել էինք: Այստեղ «գրաստ» ասելով ի նկատի ունի նա – հույսը:

«Տարավ մի իջ–ան – խնամեց նրան» (Ղուկ. Ժ 34): Տերը ոչ միայն բուժեց հիվանդի վերքերը, այլ– տարավ իջ–անատուն, այսինքն՝ Եկեղեցի, քանզի երկրի վրա ավելի սուրբ տեղ չկա, քան Եկեղեցին, որը Նրա գինվորյալ արքայությունն է: Տերը, Եկեղեցին հիմնելով, այնտեղ առաքյալներ, մարգարեներ, վարդապետներ – հովիվներ կարգեց, որոնց մոտ է հավաքում բոլոր ընկածներին ու վիրավորներին: Սրանց –ս ինքն է կենդանացրել, մաքրել մեղքերից – օրհնելով կարգել Եկեղեցու առաջնորդ, որպեսզի լինեն մեր վերակացուները, տեսուչներն ու խնամողները, որ մեզ այլ–ս ավազակները չտիրեն ու իսպառ չոչնչացնեն:

«Իջ–անատիրոջը երկու դահեկան տվեց» (Ղուկ. Ժ 35): «Իջ–անատերը» Եկեղեցու եպիսկոպոսներն են, որոնց Տերը հանձնել է իր հոտը, ինչպես իր սիրելի մոր խնամքը հանձնեց իր աշակերտին (տե՛ս Յովհ. ԺԹ 27): Երկու դահեկանները երկու Կտակարաններն են՝ Հինն ու Նորը, ինչպես նա–՝ սիրո երկու պատվիրանները՝ ըստ այս խոսքի. «Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով ու քո ամբողջ մտքով: Այս է մեծը – առաջին պատվիրանը. – երկրորդը սրա նման է. պիտի սիրես քո ընկերոջը, ինչպես քո անձը: Այս երկու պատվիրաններից են կախված ամբողջ Օրենքը – մարգարեները» (տե՛ս Մատթ. ԻԲ 37-40):

«Եվ ասաց. խնամի՛ր նրան – ինչ որ ծախսես դրա վրա, իմ մյուս անգամ գալուս կհատուցեմ քեզ» (Ղուկ. Ժ 35): Ավելին ծախսելու օրինակը մեզ տվեց Պողոսը, ով ծառայում էր Աստծուն առանց ժողովրդից ինչ որ բան վերցնելու, թեպետ– ուներ դրա հրամանը (տե՛ս Ա Տիմ. Ե 18): Այսպես անում են նա– Եկեղեցու շատ պաշտոնյաներ՝ առանց վարձքի աշխատելով ժողովրդի համար, որից սակայն նրանք չեն տրտմում, քանզի վարձքն Աստծուց պիտի ստանան: Սա նա– նրանց է վերաբերվում, ովքեր տասը պատվիրանները պահելուց գատ թողեցին ամեն ինչ ու գնացին Տիրոջ ետ–ից:

Իսկ սամարացու «մյուս անգամ գալուստը» Զրիստոսի Երկրորդ գալուստն է խորհրդանշում, երբ յուրաքանչյուրին պիտի հատուցի ըստ իրենց գործերի: Արդար–, մեծ վարձքի պիտի արժանանան նրանք, ովքեր հավատարմորեն պիտի սպասեն Տիրոջ Երկրորդ գալուստին:

ԱՆԱՌԱԿԻ ԿԻՐԱԿԻ

Երրորդ կիրակի

Մեծ պահքի երրորդ կիրակին ունի արարչության երրորդ օրվա ու այս կյանքի երրորդ դարի խորհուրդը – կոչվում է «Անառակի կիրակի»: Այս անունը վերցված է այդ օրն ընթերցվող Ճաշու Ավետարանից, որտեղ պատմվում է, թե ինչպես անսկիզբ Հայրն իր Միածին Որդուն առաքեց աշխարհ՝ գտնելու իր կորուսյալ պատկերը՝ մարդկային բնությունը, – մեղքերից ետ դարձնելու անառակ որդուն: Եվ Աստծու Որդին, ավելելով իր տունը՝ մեղսալից աշխարհը, գտավ կորուսյալ դրամը՝ մոլորված ոչխարին, այսինքն՝ մարդուն, – նրան իր ուսերի վրա դնելով, որտեղ խաչն էր՝ հանեց երկինք:

Անցյալ կիրակիներից հայտնի է, որ առաջին կիրակիի ընթերցումները սպառնալիքներ էին Տիրոջ կողմից՝ ասված Եսայի մարգարեի ու առաքյալների միջոցով, իսկ երկրորդինը՝ համակ հանձնառություն – աղերսանք: Իսկ այս կիրակի Տիրոջ անունից հայտնություն է տրվում հնազանդվածներին՝ ուշք դարձնելով մեր Տիրոջ հարության մեծ օրվան, թե ինչպես մոր որովայնում, այնպես էլ պահքի արգանդում կարող ենք սրտով աչալուրջ լինել ահավոր Բահանայապետի առջ-:

ԱՆԱՌԱԿ ՈՐՂՈՒ ՎԵՐԱԴԱՐՁԸ

(Ղուկ. ԺԵ 11-32)

Մեր Տերը, հաստատելով լսողների միտքը նրանում, որ երկնքում ուրախություն է լինում յուրաքանչյուր ապաշխարողի համար, մեզ հորդորում է ապաշխարել՝ պատմելով այս առակը. «Մի մարդ երկու որդի ուներ» (Ղուկ. ԺԵ 11):

«Մի մարդ» ասելով Աստված Իրեն մարդ է կոչում, ինչպես մեկ այլ առակում Իրեն հովիվ կոչեց, իսկ հրեշտակներին ու մարդկանց ոչխարներ (տե՛ս Ղուկ. ԺԵ 3-7), – սրանով ամենակալ Յայրը բարձրությունից դեպի մեզ է խոնարհվում: Ադամն այդ առակում հարյուր ոչխարներից մեկն էր, ում Տերը գտնելով դրեց Իր ուսերի վրա, որտեղ – խաչն էր, տարավ ու խառնեց Իր հոտին: Իսկ «Տասը դրամների» առակում (տե՛ս Ղուկ. ԺԵ 8-10) Իրեն «կին» է կոչում Իր արարածների նկատմամբ ունեցած առատ գթության պատճառով: Այստեղ կորած դրամը մարդկային ցեղն է, իսկ մնացած ինը դրամները՝ հրեշտակների ինը դասերը: Ասելով, թե «ճրագ վառեց»՝ հայտնում է, որ Իր Մարմինը վառեց աստվածային լույսով: Տունն ավելելով՝ մաքրեց ողջ աշխարհը, գտավ Իր կորսված պատկերը – ուրախացավ մարդկային ցեղի վերականգնման համար: Իսկ այս առակում մարդուն առանձնահատուկ պատվի է արժանացնում՝ Աստծու որդի անվանելով:

«Երկու որդի» ասելով ի նկատի ունի հրեշտակներին – մարդկանց, քանզի որդիները կրում են իրենց հոր պատկերը, – Էականներից միայն սրանք էին կրում Յոր պատկերը՝ լինելով անձնիշխան – իմացական, ինչպես Աստված: Այս պատճառով էլ Տերը մեզ հրամայեց կանչել. «Յայր մեր, որ երկնքում ես...»: Աստված մեր Յայրն է. Նախ՝ որովհետև ստեղծեց մեզ՝ ըստ այս խոսքի. «Մի՞թե Նա այն Յայրը չէ, որ քեզ շահեց, քեզ արարեց ու հաստատեց» (Բ Օրենք ԼԲ 6), ապա՝ որովհետև մկրտության շնորհով մեզ Իրեն որդի դարձրեց՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ որովհետև դուք որդիներ եք, Աստված մեր սրտերի մեջ ուղարկեց իր Որդու Յոզին, որ աղաղակում է՝ Աբբա, Յայր» (Գաղատ. Դ 6):

«Նրանցից կրտսերը հորն ասաց»: Այստեղ կրտսեր որդին մարդն է: Նախ՝ ժամանակային առումով, քանզի հրեշտակներն արարչության առաջին օրը լույսի հետ արարվեցին, ինչ պատճառով կոչվում են երեց – ծեր, իսկ մարդիկ՝ միայն վեցերորդ օրը: Երկրորդ՝ հրեշտակներն ավելի պատվական են բնությամբ, քան մարդիկ՝ ըստ այս խոսքի. «Ըն հրեշտակներից փոքր-ինչ ցածր դիրք նրան – փառք ու պատվով պսակեցիր» (Սաղմ. Ը 6):

«Յա՛յր, տո՛ւր քո ունեցվածքից ինձ ընկնող բաժինը»: Կրտսերը խնդրեց իր բաժինը, քանզի կամեցավ իր կամքով ապրել – ոչ թե հոր հրամաններով:

«Եվ նա ունեցվածքը բաժանեց նրանց»: Ամեն Էակ գոյանալով՝ իր բաժինն է ստանում Աստծուց: Աստված Իր բանական որդիների մեջ բաժանեց Իր տունը՝ տալով հրեշտակներին վերին երկինքը, քանզի բարձր են բնությամբ – անմարմին լինելով՝ Աստծուն ավելի մոտիկ: Իսկ մարդուն տվեց Դրախտը, որը երկրի – երկնքի միջ- է, քանզի մարդը գտնվում է անմահության – մահվան միջ-: Ապա մարդուն լցրեց Սուրբ Յոզով, զարդարեց մարգարեությամբ, սկզբնական արդարությամբ – վառեց Իր սիրով:

«Քիչ օրեր հետո կրտսեր որդին, փողի վերածելով ամեն ինչ, գնաց հեռու աշխարհ»:
Դժվար է մարդու համար մեղք գործել, երբ միշտ իր աչքի առջև, մտքում ու խորհուրդներում
Աստծուն ունի: Իսկ երբ մտքով հեռանում է – երես դարձնում Նրանից, ապա համարձակորեն
մեղքեր է գործում:

Մարդը երկար չմնաց Դրախտում, այլ Աստծու պատվիրաններից անցնելուն պես
արտաքսվեց – գնաց անասունների համար նախատեսված աշխարհը: Չկա Աստծուց հեռու
որ–է տեղ, այլ մահացու մեղքն է մարդուն հեռացնում Նրանից, քանզի Աստված ամենուր մեզ
հետ է՝ ըստ այս խոսքի. «Ես մերձավոր Աստված եմ – ոչ թե հեռավոր» (Երեմ. ԻԳ 23), – «Ձեր
մեղքերն են պատնեշ դարձել ձեր – Աստծու միջ» (Եսայի ԾԹ 2):

«Այնտեղ վատնեց իր ունեցվածքը, որովհետև անառակ կյանքով էր ապրում»:
Ունեցվածքի վատնելն աստվածային շնորհներից զրկվելն է: Ադամը դեռ–ս Դրախտում
կորցրեց իր սկզբնական արդարությունը, որն անմեղության պատմունճանն է, ապա՝ Աստծու
սերը, օրհնությունը, Նրա ներկայությունը, ինչպես նաև՝ իշխանությունը գազանների վրա –
վերջապես՝ Դրախտը: Դրախտից ելնելուց հետո էլ դեռ–ս որոշ ժամանակ Սուրբ Յոզու
շնորհները մարդու հետ էր, որը պետք է պահեր մաքուր վարքով, ինչպես պահեցին Աբելը,
Ենոքը, Ենոքը – Նոյը: Սակայն մարդն անառակությամբ սա էլ վատնեց, դարձավ
թշվառական – թափուր գտնվեց Յոզու բուրդ պարգևներից:

«Եվ երբ ամեն ինչ սպառեց, այդ երկրում սաստիկ սով եղավ, – նա սկսեց չքավոր
դառնալ»: «Սաստիկ սով» ասելով պետք է հասկանալ հոգու սովը, որն աստվածային
գիտության – առաքինի վարքի պակասությունն է: Ինչպես մարգարեն է ասում. «Ահա օրեր
պիտի գան, – ասում է Տեր Աստվածը, -- Ես սով պիտի ուղարկեմ այդ երկիրը, ոչ թե հացի սով
կամ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքը լսելու սով» (Ամոս Ը 11): Որքան մեծ է հոգին մարմնից,
այնքան մեծ է հոգու քաղցը մարմնականից:

«Գնաց դիմեց այդ երկրի քաղաքացիներից մեկին»:
Աստծուց հեռացողները դ–երին են ընկեր դառնում, քանզի այդ աշխարհի քաղաքացիները դ–երն էին, իսկ իշխանը՝ սատանան՝
ըստ այս խոսքի. «Գալիս է աշխարհի իշխանը» (Յով. ԺԴ 30): Եվ դ–երը, մարդուն Աստծուց
օտարացնելով, նրան լցնում են խավարով, տգիտությամբ ու ախտերով, ապա ծառա
դարձնում – Աստծու փոխարեն իրենց են պաշտել տալիս: Դրանից մեղավորը հասնում է
մինչ– չարության խորքերը ու ավելի սանձարձակ դառնում:

«Եվ սա ուղարկեց նրան իր ագարակը՝ խոզեր արածեցնելու»:
Սատանան, կամենալով անարգել մարդուն, նրան ուղարկեց խոզեր արածեցնելու: Սատանայի ագարակն այն վայրն
է, ուր կան ծառեր, որոնք երկնավոր Յայրը չտնկեց, – ուր կան խոզեր, որոնք տրորում են
մարգարիտը: Նա խոզեր էր արածեցնում, այսինքն՝ այնպիսիներին, ովքեր մարմնական
ցանկություններն են կատարում – թավալվում են մարդկային ախտի ժանտահոտության մեջ,
նաև՝ այնպիսիներին, ովքեր պիղծ հոգով են լցված – պարարտացնում են մարմինը, բայց ոչ՝
հոգին, քանզի խոզը բղջախոհների օրինակն է: Դ–երը մարդկանց մղում են բղջախոհության,
որովհետև սա մարդկանց սրտերն ամբողջովին շրջում է Աստծու սիրուց: Սա է պատճառը, որ
դ–երն ավելի շատ բնակվում են բղջախոհների մեջ, քան մյուսների: Եվ այս պատճառով դ–երը
խնդրեցին Տիրոջից բնակվել խոզերի մեջ (տե՛ս Մատթ. Ը 31):

«Նա ցանկանում էր իր որովայնը լցնել եղջերենու պտղով, որ խոզերն էին ուտում, բայց
ոչ ոք այդ նրան չէր տալիս»:
Բանական հոգին ցանկանում է վարդապետություն, թեկուզ– ոչ
բարի խոսքից, միայն թե լինի վարդապետական խոսք, այդ պատճառով էլ սատանայի տված
կերակուրներով չի հագնում – որքան ուտում, այնքան ավելի է քաղցում – իր
ցանկությունների մեջ հավվում ու մաշվում: Եղջերենու պտուղն ունի քաղցր համ –
պարարտացնում է մարմինը, սակայն ուտելուց հետո պատճառ է դառնում որովայնի ցավի –
աղիների խցանման, որով – այդ պտուղը նմանվում է մեղքին, որը նախ մեղքի նման ծորում է,
իսկ հետո դառնանում օշինդրի պես:

«Եվ ոչ ոք այդ նրան չէր տալիս»: Հետինները խախտված ուսմունքը չեն ավանդում բարին փնտրողներին, որպեսզի չհանդիմանվեն: Խոզապետը, որը սատանան է, երբ տեսավ, որ անառակը թափուր գտնվեց բոլոր բարիքներից, լքեց նրան:

«Ապա խելքի եկավ – ասաց»: Երբ դ-ը հեռանում է, դիվահարը զգաստանում է ու սկսում խորհել: Անառակը հաց էր ցանկանում, – երբ նրան եղջերենու պտուղ չտվեցին, հիշեց իր հոր տունը, որը լի էր հացով: Այսպես Աստծու նախախնամությամբ խոզապետը զլացավ եղջերենու պտուղ տալ անառակին – լքեց նրան, որից անառակը խելքի եկավ – իմացավ, թե փառքի ինչպիսի աստիճանից անարգության ինչպիսի աստիճան ընկավ: «Դրախտի պահապան էի, իսկ այժմ խոզերի պահապան եմ: Լինելով երկնավոր Հոր որդին՝ այժմ խոզերից վատթար եղա»:

Երեքն են, որ մարդուն ապուշացնում են՝ դ-երը, մեղքերը – մարդկանց չարությունները, մանավանդ բղջախոհությունը: Երբ անառակը թ-աթափ եղավ, Աստված նրան բանական սիրտ տվեց՝ տեսնելու իր թշվառությունը, – մարդու միտքը դեպի Աստված դարձավ:

Այսպիսով՝ մարդկային բնությունը, կռապաշտությամբ պոռնկանալով սատանայի հետ – զանազան պատիժներից նեղվելով, տեսնում է, որ հանգստություն չկա մեղքերում:

«Քանի՛ վարձու աշխատավորներ կան իմ հոր տանը, որ առատ հաց ունեն, – ես այստեղ սովամահ կորչում եմ»: Վարձկանները հրեշտակներն են, ովքեր որպես վարձ միշտ ունեն Աստծու տեսությունը – իրենց փառքը: Իսկ «առատ հաց ունենալը» նշանակում է, որ առատությամբ լցված են Աստծու շնորհներով:

«Վեր կենամ գնամ իմ հոր մոտ – նրան ասեմ՝ հա՛յր, մեղանչեցի երկնքի դեմ ու քո առաջ»: Սա –ս Աստծու նախախնամությամբ է. չնայած որ դյուրությամբ ենք ընկնում մեղքի մեջ, սակայն առանց ուսանելու գտնում ենք ապաշխարության ճանապարհը:

«Այլ-ս արժանի չեմ քո որդին կոչվելու»: Մարդը մեղանչելով գրկվում է երկնային Հոր որդեգրությունից – սատանայի որդի դառնում՝ ըստ այս խոսքի. «Դուք հոր կողմից սատանայի զավակներ եք, – ձեր հոր ցանկություններն եք ուզում կատարել» (Հովհ. Ը 44): Քրիստոս Իր ողորմությամբ մեզ հանձնարարեց Արարչին Հայր անվանել, այն դեպքում, երբ անգամ ծառա կոչվելու արժանի չենք:

«Վեր կացավ եկավ իր հոր մոտ. – մինչդեռ հեռու էր, հայրը տեսավ նրան – գթաց»: Ելավ մահաբեր քնից – խոր մեղքերի մեջ ընկած տեղից: Հայրը, հեռվից նրան տեսնելով, գթաց, քանզի տեսավ նրան մերկ, աղքատ ու ամոթահար: Նախ հա՛յրը տեսավ որդուն, ինչը ցույց է տալիս, թե երբ մեղավորն ամբողջ սրտով դառնում է Աստծուն, Աստված իսկույն սկսում է քաղցրությամբ նայել նրան:

«Վեր կացավ – վազեց նրան ընդառաջ, ընկավ նրա պարանոցով – համբուրեց նրան»: Երբ զղջմամբ դիմում ենք Աստծուն, Նա էլ մեզ է դիմում Իր շնորհներով: Որդին տակավին հեռու էր, որովհետև հանցանքներից դեռ չէր ձերբազատվել: Եվ քանի որ զղջալով շտապում էր հոր մոտ, հայրը տեսավ նրան, ընկավ նրա պարանոցով, որովհետև՝ նա ազատվել էր սատանայի լծից, – նրան համբույր տվեց՝ խորհրդանշելով Իր միավորությունը որդու հետ:

«Որդին ասաց նրան. «Հա՛յր, մեղանչեցի երկնքի դեմ – քո առաջ, այլ-ս արժանի չեմ քո որդին կոչվելու»: Անառակը խոնարհ մնաց անգամ մեծարանքները տեսնելուց հետո: Որքան մենք խոնարհում ենք մեր անձը, Աստված այնքան այն բարձրացնում է: Թեպետ Հայրը հիշաչար չէ – ներում է մեր մեղքերը, սակայն անառակը խոստովանում է իր հանցանքները, քանզի մարդը չպետք է մոռանա իր անիրավությունները:

«Երկինք» ասելով Դրախտը նկատի ունի, որտեղ մարդը գործեց իր առաջին հանցանքը, – որից այսքան ապականություններ հեղվեցին մեր բնության վրա: Ասում է նա – «Աստծու առջ-», քանզի մեղքը գործվեց Տիրոջ ամենատես աչքի առջ-:

«Հայրն իր ծառաներին ասաց. «Անմիջապես հանեցե՛ք նրա նախկին պատմունճանը – հագցրե՛ք նրան, մատանին նրա մա՛տը դրեք – նրա ոտքերին՝ կոշիկներ»: Նա, ով մերկացավ

անհնազանդությամբ, այժմ զգեստավորվում է հնազանդությամբ: Երբ Ադամը Դրախտում մեղանչեց, կորցրեց իր պատմութանը՝ սկզբնական արդարությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Երկուսի աչքերն էլ բացվեցին, – նրանք հասկացան, որ մերկ են» (Ծննդ. Գ 7): Այժմ Տերը մեր նախկին պատմութանը մեզ է վերադարձնում՝ մկրտության Ավազանի շնորհով: Այստեղ ծառաները հրեշտակներն են, քանզի նրանց միջնորդությամբ է Աստված շնորհները տալիս:

Մատանին սիրո – միավորության նշանն է, ինչպես օրինակ՝ փեսայի միավորության նշանը հարսի հետ: Իսկ այստեղ՝ Աստծու սիրո – մարդու հետ միավորության նշանն է: Այսինքն՝ երկնավոր Յայրը Յարսին՝ Եկեղեցուն, մատանի տվեց, ի դեմս Քրիստոս Փեսայի: Իսկ եպիսկոպոսի մատանին եպիսկոպոսի՝ իր թեմի հետ միավորության նշանն է: Ընդ որում մատանին նա– իշխանության նշան է: Յայրը, Իր մեծ սիրով որդու մատին մատանի դնելով, նրան իշխան է կարգում ծառաների վրա: Մատանին նշանակն է նա– գործնական առաքինության:

Կոշիկը ոչ միայն պահպանում է ոտքը կամակոր օձից, այլ– իշխանություն է տալիս կոխոտել օձերին, կարիճներին ու թշնամու ողջ զորությունները, ինչպես նա– գեղեցկացնում է կրողին՝ ըստ այս խոսքի. «Որքա՞ն գեղեցիկ է քո քայլքը կոշիկներով» (Երգ Է 1): Սա նա– սուրբ Ավետարանի քարոզչության համար է (տե՛ս Եփես. 2 15):

«Բերե՛ք պարարտ եզր, մորթեցե՛ք, ուտենք – ուրախ լինենք»: Այլաբանորեն եզր մեր Տեր Յիսուս Քրիստոս է, իսկ եզի մորթվելը Տիրոջ խաչվելն է խորհրդանշում: Քանզի եզր հեզ ու սուրբ կենդանի է, ինչպես – մեր Տերը, Ով պարարտ է Աստվածությամբ ու լիովի՝ Յոգու շնորհներով: Երկնավոր Յայրը հրամայեց մորթել եզը, քանզի Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ մինչ– իսկ Իր Միածին Որդուն տվեց (տե՛ս Յովհ. Գ 16):

Սորթելուց հետո ասաց. «Ուրախ լինենք, որովհետ– իմ այս որդին մեռած էր – կենդանացավ, կորած էր – գտնվեց»: Մարդը մեռած էր հոգով – կորած գեհե՛նում: Աստված Իր անառակ ծառայի փրկության համար Իր սիրելի Որդուն որպես հորթ տվեց մորթելու, որը, սակայն, չարեց հարկադրաբար, որ–է մեկից բռնադատված – ոչ էլ տրտմությամբ, այլ ուրախությամբ, ինչ պատճառով էլ ասում է. «Ուտենք – ուրախ լինենք»:

«Իսկ նրա ավագ որդին ազարակում էր»: Ավագ որդին հրեշտակն է՝ այն բանական բնությունը, որ մեղք չի գործել, այլ եղել է բարի մշակ՝ պարարտ անդամստանում՝ հակառակ այն անդամստանին, ուր խոզեր կան:

«Եվ մինչ գալիս էր – տանը մոտեցավ, լսեց երգերի – պարերի ձայն»: Յայրը ցնծում է, քանզի գտավ Իր որդուն: Որդին ցնծում է, քանզի գտնվեց, իսկ մարդկային բնությունը ցնծում է, որովհետ– զգեստավորվեց Սուրբ Յոգով՝ ըստ այս խոսքի. «Ես պիտի հրճվեմ Տիրոջով, որովհետ– Նա ինձ փրկության զգեստ – ուրախության պատմութան հագցրեց, որպես փեսայի՝ պսակ դրեց իմ գլխին, – որպես հարսի՝ զուգեց ինձ զարդով» (Եսայի ԿԱ 10):

«Եվ իր մոտ կանչելով ծառաներից մեկին՝ հարցրեց, թե այդ ի՞նչ է»: Ծառաները հրեշտակների ցածր դասերն են: Վերին զվարթունները տեղյակ չէին Տիրոջ մարդեղության խորհրդին, դրա համար ցածր դասերից էին հարցնում: Մարդեղության խորհուրդը բոլոր հրեշտակներն էլ Եկեղեցուց սովորեցին, այսինքն՝ Քրիստոսից, Ով գլուխն է Եկեղեցու՝ ըստ այս խոսքի. «Այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից – սերունդներից – որ այժմ հայտնվեց իր սրբերին» (Կողոս. Ա 26): Դարձյալ՝ «Որպեսզի Եկեղեցու միջոցով հայտնի լինի այժմ երկնային իշխանություններին – պետություններին Աստծու բազմապատիկ իմաստությունը» (Եփես. Գ 10):

«Եվ սա նրան ասաց. «Քո եղբայրը եկել է, – քո հայրը մորթեց պարարտ եզը, որովհետ– ողջ-առողջ ընդունեց նրան»: Նա բարկացավ – չէր ուզում ներս մտնել. իսկ հայրը դուրս ելնելով՝ աղաչում էր նրան»: Երբ հրեշտակներն իմացան, որ Տերը բոլոր մարդկանց հոգիները հանել է դժոխքից – դեպի երկինք ճանապարհել, բարկացան: Նրանք տեղյակ չէին մարդկային բնության նկատմամբ Աստծու անչափ գթությանը, Աստծու անխակալությանը – սիրուն, այդ

պատճառով անիրավացի էին համարում, որ այդպիսի անառակը՝ մարդը, միայն մեղա գալով այսպիսի փառքի արժանանա:

«Որդին պատասխանեց – ասաց հորը. «Այս քանի՛ տարի է, որ ծառայում եմ քեզ – երբեք քո հրամանները զանց չեմ արել. ինձ երբեք մի ուլ չտվիր, որ բարեկամներիս հետ ուրախություն անեի»: Յրեշտակները խորհում էին իրենց մտքում, որ եթե սա անառակ լինելով այսպիսի փառքի արժանացավ, ապա որքա՛ն առավել փառքի իրենք են արժանի, քանզի երբեք Տիրոջ պատվիրաններից չեն անցել, սակայն մինչ– այժմ դրա դիմաց իրենց ունեցած պատիվը դեռ–ս չի ավելացել, ուստի ասացին. «Ինձ երբեք մի ուլ չտվիր»: Սակայն նրանք չիմացան, որ իրենց մեծ պատիվը միշտ Աստծուն մոտ լինելն է:

Յրեշտակների համար կարիք չկար եզ մորթելու, քանզի նրանք անմեղ էին, կենդանի – միշտ Աստծու մոտ, իսկ մարդը մեռած էր մեղքերի մեջ, Աստծուց հեռացած – կարիք ուներ գոհաբերության:

«Երբ եկավ քո այս որդին, որ քո ունեցվածքը կերավ պոռնիկների հետ, ընդունեցիր»: «Պոռնիկները» նյութական – մարմնական կյանքի զանազան չարություններն են:

«Յայրը նրան ասաց. «Որդյա՛կ, դու միշտ ինձ հետ ես»: Յայրը վկայում է, որ ավագ որդին երբեք չհեռացավ բարուց:

«Եվ ամեն ինչ, որ իմն է, քոնն է. բայց պետք էր ուրախ լինել – ցնձալ, որովհետ– քո այս եղբայրը մեռած էր – կենդանացավ, կորած էր – գտնվեց»: «Մեռած էր», քանի որ անառակությամբ ապրելով վատնեց կենդանարար գոյացությունը: «Կորած էր», քանի որ կորստյան տանող «լայն – ընդարձակ ճանապարհով» էր գնում (տե՛ս Մատթ. Է 13): Իսկ մտադրվելով հոր մոտ գալ՝ կենդանացավ ու գտնվեց՝ թոթափելով մեռելությունն ու կորուստը:

Յայրն ուրախանում է ամեն մի մեղավորի համար, որն ապաշխարում է, – մեծ տոնախմբություն անում: Եվ այս տոնը ծննդյան տոն է, քանզի մեղավորը, որ սատանայի որդի էր, Աստծու որդի դարձավ՝ վերստին ծնվելով մկրտության Ավազանից: Սա նա– հարության տոն է, քանզի մեղավորը մահացու մեղքերից հարություն առավ – կենդանացավ հոգով: Եվ երրորդ՝ նա– հոգեգալստյան տոն է, քանզի ընդունում է Սուրբ Յոզուն այնպես, ինչպես առաքյալները Վերնատանն ընդունեցին:

ՏՆՏԵՍԻ ԿԻՐԱԿԻ

Չորրորդ կիրակի

Մեծ պահքի չորրորդ կիրակին ունի արարչության չորրորդ օրվա ու այս կյանքի չորրորդ դարի խորհուրդը – կոչվում է «Տնտեսի կիրակի»: Այս անունը նույնպես վերցված է այդ օրն ընթերցվող ճաշու Ավետարանից, որտեղ խորհրդավոր կերպով պատմվում է, թե ինչպես իրապես Յարուստը՝ Աստված, արարեց իմանալի աշխարհը – այնտեղ տնտեսներ կարգեց հրեղեններին, ապա ստեղծեց զգալի աշխարհը – այստեղ տնտես կարգեց մարդուն, իսկ այնուհետ–՝ Իր կողից բխած սուրբ Արյամբ հիմնեց Եկեղեցին – այնտեղ տնտեսներ կարգեց առաքյալներին ու նրանց հետ–որդներին:

Սքանչելի ու հիանալի համեմատությամբ են միմյանց հետ կապված Զառասնորդաց պահքի զորությունները, ինչպես ցույց են տալիս – ուսուցանում ընթերցվածները: Իսկ չորրորդ կիրակիի խորհուրդը բազմանշանակ է, ինչպես բազմանշանակ են չորս թվի խորհուրդները:

ԱՆԻՐԱԿ ՏՆՏԵՍԻ ԱՌԱԿՆ

(Ղուկ. ԺԶ 1-8)

Անցյալ կիրակի օրն Ավետարանից ընթերցվեց, թե Նրա մոտ էին հավաքվել մաքսավորներն ու մեղավորները, որպեսզի կորուսյալ ոչխարին փնտրող Յովվից լսեն հարյուր ոչխարների – տասը դրամների առակը: Իսկ այս կիրակի նույն խորհուրդը բուռն կերպով առաջ է մղվում մեծահարուստի՝ Արարչի, ու տնտեսի՝ մեր բնության մասին պատմությամբ: Այնտեղ մեր բնությունն անառակ որդու միջոցով էր խոսում, իսկ այստեղ պատմվում է, թե ինչ է անում տնտեսը՝ պարտատերերի կողմից ամբաստանվելուց հետո: Այնտեղ հայրն ընդառաջ է գնում – համբուրում կորած որդուն, իսկ այստեղ տերը գովում է անիրավ տնտեսին: Այնտեղ հայրն անառակ որդու մատին մատանի, ոտքերին կոշիկ է հագցնում – մորթում պարարտ եզը, իսկ այստեղ Տերն ասում է, որ այս աշխարհի որդիներն ավելի իմաստուն են, քան լույսի որդիները:

«Եվ Յիսուս Իր աշակերտներին ասաց. «Մի մեծահարուստ մարդ կար, որ մի տնտես ուներ»: Մեծահարուստ մարդն այստեղ մարդացած Աստված է՝ մեր Տեր Յիսուս Քրիստոս: Եվ իրավ, միայն Նա է ճշմարիտ Մարդ: Մեծահարուստ է կոչվում, քանզի Նա առավել հարուստ է, քան ամբողջ աշխարհը, Նրա տունը երկինքն է ու երկիրը:

Աստված երեք տուն կառուցեց. նախ՝ երկինքը՝ իմանալի աշխարհը. «Իմաստությունը շինեց իր տունը» (Առակ. Թ 1): Այստեղ տնտես հաստատեց հրեղեններին, որոնց դեմ երբ ամբաստանություն եղավ, նրանց զրկեց տնտեսությունից – խավարի կապանքներով շղթայելով՝ փակեց սանդարամետում՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ այն հրեշտակներին, որ չպահեցին իրենց իշխանությունը, այլ լքեցին իրենց բնակության տեղը, հավիտենական կապանքներով խավարի մեջ պահեց Դատաստանի մեծ օրվա համար» (Հուդա Ա 6):

Տուն է կոչվում նա– Եղեմի պարտեզը, որտեղ տնտես կարգեց առաջին մարդուն՝ Ադամին: Եվ երբ նրա հասցեին ամբաստանություն եղավ, նրան էլ դուրս հանեց Իր տանից՝ Դրախտից:

Տուն է կոչում նա– Եկեղեցին՝ Նոր Սիոնը: Տերը մեր բնությունն արդարացնելուց հետո մեզ համար շինեց Եկեղեցին, որտեղ տնտեսներ եղան նախ՝ մարգարեները, ապա՝ առաքյալները, այնուհետև՝ վարդապետները, հայրապետները, հովիվները – առաջնորդները:

Տուն է կոչվում նա– յուրաքանչյուր առանձին մարդ, ում մեջ տնտեսը նրա միտքն է: Նա–տուն է զգալի աշխարհը, որտեղ տնտեսներ են թագավորները:

Քանի որ տնտեսը չունի իր սեփականությունը, այլ ամեն ինչ տիրոջ կողմից է նրան վստահվել, այդ պատճառով նա բազում հատկություններ պետք է ունենա: Նախ պետք է իր գործը միշտ ջանասիրությամբ կատարի – երբեք չծուլանա, ժամանակին կերակուր պատրաստի – հոգա իր ծառայակիցների մասին: Իսկ եթե չլինի ջանասեր կամ էլ գող լինի – տիրոջ ունեցվածքը մսխի, լինի չարաբարո, անհնազանդ, անհամբեր, ժլատ – պղծություններ գործի, ապա կարող է զրկվել տնտեսությունից:

Տնտեսի նման՝ մարդն էլ ոչինչ չունի – ամեն ինչ Աստծուց է ստացել՝ ըստ այս խոսքի. «Ի՞նչ բան ունես, որ ստացած չլինես. – եթե ստացել ես, ինչո՞ւ ես պարծենում չստացողի պես» (Ա Կորնթ. Դ 7): Մարդը բոլոր պարգևներն Աստծուց է ստացել՝ – քահանայությունը, – մնացած ամեն ինչ, որպեսզի փոքրերի մեջ հավատարիմ լինելով՝ մեծին ու անճառելիին արժանանա: Արդ՝ ամեն ոք, ով Աստծուց շնորհ է ստանում, այդ շնորհի տնտեսն է – պարտավոր է տնտեսին վայել գործել, հակառակ դեպքում կզրկվի ունեցվածքից:

«Եվ նրա մասին ամբաստանություն եղավ, որպես թե վատնում է իր տիրոջ ունեցվածքը»: Ունեցվածքը երկու տեսակ է լինում՝ հոգ–որ ու մարմնավոր, – սրանք բոլորն էլ Աստծուն են:

Երկու կերպ է հնարավոր զրկվել տնտեսությունից, մեկը՝ երբ զրկվում ես պաշտոնից, մյուսը՝ կյանքից:

Թե՛ Աստված ամենատես է – կարիք չունի ամբաստանություններ լսելու, սակայն մարդիկ, ձանձրանալով տիրող անօրենություններից հաճախ բողոքում են Աստծուն: Նա՝ հրեշտակները, տեսնելով ամբարիշտների գործերը, նրանց ամբաստանում են Աստծու առջ՝:

«Տերը կանչեց նրան – ասաց. «Այս ի՞նչ եմ լսում քո մասին. տո՛ւր քո տնտեսության հաշիվը, որովհետև՝ այլ-ս տնտես լինել չես կարող»: Այսպես ասաց, որպեսզի մեզ սովորեցնի, որ առանց քննության որ-է մեկին չի դատում: Եվ ով հաստատվում է չարության մեջ, այլ-ս չի կարողանում բարին գործել:

«Տնտեսն իր մտքում ասաց. «Ի՞նչ պետք է անեմ, քանի որ իմ տերը տնտեսությունս ինձնից վերցնում է. հողի վրա աշխատել չեմ կարող, մուրալ ամաչում եմ»: Պաշտոնից զրկվածն իսկապես այլ-ս չի կարողանում գործել – ամաչում է մուրալ: Կյանքից զրկվածը նույնպես այլ-ս չի կարողանում գործել, քանզի գործելու ժամանակն անցել է, – չկա այլ-ս ապաշխարության ժամանակ, որ քերի իր հոգու ախտերը – չարի փոխարեն բարին անի: Իսկ մահանալուց հետո մուրալն ամոթ է, քանզի հանդերձյալ կյանքում մուրալու տեղ չկա, – ոչ ոք չի տա խնդրվածքը, ինչպես հիմար կույսերն իմաստուններից յուր խնդրեցին – չստացան (տե՛ս Մատթ. ԻԵ 8-9):

«Գիտեմ, թե ինչ պիտի անեմ, որպեսզի, երբ տնտեսությունիցս հեռացվեմ, ընդունեն ինձ իրենց տները»: Տնտեսը փորձում է իր տիրոջ ունեցվածքով բարեկամներ շահել: Այն, ինչ ազահությամբ ժողովեց, այժմ փութապես կամենում է տալ աղքատներին – արտասուքով ու խոստովանությամբ ընկնելով Աստծու առջ՝՝ հառաչանքով Նրանից թողություն է խնդրում:

«Եվ իր տիրոջ պարտապաններից յուրաքանչյուրին մեկ առ մեկ իր մոտ կանչելով՝ առաջինին ասում է. «Իմ տիրոջը ինչքա՞ն պարտք ունես»: Եվ սա ասում է. «Չարյուր տակառիկ ձեթ». – տնտեսը նրան ասում է. «Ա՛ռ քո մուրհակը – նստի՛ր ու անմիջապես գրի՛ր՝ հիսուն»: Ապա դարձյալ մյուսին ասում է. «Դու ինչքա՞ն պարտք ունես». – սա ասում է. «Չարյուր պարկ ցորեն»: Տնտեսը նրան ասում է. «Ա՛ռ քո մուրհակը – նստի՛ր ու գրի՛ր՝ ութսուն»: Թե՛ տնտեսն անիրավ էր, սակայն իր ունեցվածքից բաշխելով աղքատներին՝ դրանով բարեկամներ շահեց: Մուրհակները նրանց ձեռքը տվեց – հրամայեց պարտքը նվազեցնել, որպեսզի նրանք բարեկամանան իր հետ – իրեն ընդունեն իրենց տանը, այսինքն՝ Երկնքի արքայությունում, որն աղքատների տունն է՝ ըստ այս խոսքի. «Երանի՛՜ հոգով աղքատներին, որովհետև՝ նրանցն է Երկնքի արքայությունը» (Մատթ. Ե 3):

«Եվ տերը գովեց անիրավ տնտեսին, որովհետև՝ հնարամտությամբ գործեց»: Թե՛ տնտեսը վատնում է Տիրոջ ունեցվածքը, սակայն այս անգամ իմաստությամբ է գործում, որովհետև՝ բարեկամներ է շահում – գովության արժանանում: Քանզի քաջալերեց հոգուն – մարմնին՝ հուսալ Աստծու ողորմությանը, նրանով, որ եթե ինքը կեսը թողեց, ապա եթե նրանք դիմեն Տիրոջը, Նա ամբողջը կթողի: Սա չկարողացան անել չար հրեշտակները, երբ Տերը նրանց զրկեց իրենց տնտեսությունից:

«Քանի որ այս աշխարհի որդիներն ավելի հնարամիտ են, քան լույսի որդիներն իրենց սերնդի մեջ»: Լույսի որդիները հրեշտակներն են, քանզի լույսից արարվեցին: Մարդկանց ավելի իմաստուն է ասում, քան հրեշտակներին, որովհետև՝ մարդիկ փառքից զրկվելուց – Աստծուց օտարանալուց հետո հնար գտան ապաշխարությամբ փնտրելու Աստծուն ու Նրան մոտենալու, իսկ հրեշտակների դասերից շեղվածները՝ Է՛լ ավելի չարացան – չիմացան, որ Նա, Ով հանցանքների պատճառով իրենց բարձունքից վայր է գցել, գորություն ունի նա՝ դատելու: Սրանք այս մասին խորհելու փոխարեն՝ անմտորեն պատերազմեցին Աստծու պատկերի՝ մարդու դեմ – նրան խաբեությամբ համոզեցին գործակից լինել իրենց անօրենություններին: Սրանով մեր բնությունն ապականեցրին, Աստծու Որդուն դեպի խաչը բերեցին, որով պարտական մնացին մեզ համար խաչված Աստծու անմահ մահվանը – մեզ համար հեղված

Նրա անպարտ Արյանը, – Աստծու վրեժխնդրությունը հարուցեցին: Եթե սրանք հանցանքից անմիջապես հետո ապաշխարեին – Աստծուն հնազանդվեին, ապա մեր բնությունը չէր ապականվի, – ահեղ դատաստանը նրանց չէր սպառնա: Եթե իմաստուն լինեին, ապա երանելի կլինեին, քանզի ունեին անմահ – անապական բնություն, որը նրանցից չվերցվեց նրանց անկման ժամանակ: Սրանք են հրեշտակների անմտությունը – մարդկանց իմաստությունը, որովհետև – մարդը գիտի վտանգի պահին Աստծուն դառնալ, Արարչից խնամք գտնել – թողության հույս ունենալ: Քանզի ավելի իմաստուն են նրանք, ովքեր գտնում են հևար փրկության, քան նրանք, ովքեր հոգ չեն տանում իրենց փրկության համար:

«Եվ ես ձեզ ասում եմ. անհրաժեշտ մամոնայից ձեզ համար բարեկամներ արեք, որպեսզի, երբ այն պակասի, հավիտենական հարկերի տակ չընդունեն ձեզ»: Այստեղ մամոնային անհրաժեշտ է ասում ոչ թե նրա համար, որ բնությամբ չար է, այլ որ ունեցվածքի տերն այն անհրաժեշտությամբ է ժողովել: Նա – երբ մեկն իր տիրոջ ունեցվածքն է տալիս աղքատին, դարձյալ անհրաժեշտությամբ է դա անում, սակայն քանի որ աղքատին է տալիս, գովության է արժանանում: Սրա համար Տերը գովեց անհրաժեշտ տնտեսին, որ կորստյան մատնված արծաթով աղքատներից իրեն բարեկամներ շահեց, նրանց միջոցով էլ՝ Քրիստոսին:

Խորհրդով տնտեսը մարդու միտքն է, իսկ երկու պարտապաններից մեկը հոգին է, իսկ մյուսը՝ մարմինը: Միտքը, լինելով կառավարիչ, իր ձեռքում է պահում մուրհակները, որոնցով Աստծու առջև – մեր հանցավոր լինելն է եր – ում: Քանի դեռ մեր ախտակիր բնությունն աշխարհի սիրով է տոգորված, միտքը չի հոգում Աստծու դատաստանի սպառնալիքների մասին – չի էլ կամենում մուրհակները տալ պարտապանների ձեռքը, որպեսզի նրանք խոստովանությամբ ու ապաշխարությամբ դրանք պատռեն, այլ մեկ այլ առակի տնտեսի նման ծեծում է իր ծառայակիցներին՝ հոգուն – մարմինն, – ինչույ՞ք անում անառակների հետ (տե՛ս Ղուկ. ԺԲ 45): Իսկ երբ գալիս է պահանջատերը, վերանում են նրա աշխարհիկ ցանկությունները, – նա անմիջապես կանչում է հոգուն ու մարմինն – նրանց տալիս մուրհակները, որպեսզի ազատվի սպառնացող վտանգից:

Նախ հոգուն է հարցնում, թե որքա՞ն մեղք է գործել: Հոգին «հարյուր» ասելով հայտնում է, որ լիովին գործել է բոլոր մեղքերը, քանի որ հարյուրը կատարյալ թիվ է: Հոգու մեղքերի կեսը կրճատվում է, քանզի հոգին դյուրությամբ է մեղքերի մեջ ընկնում: Մարդու հոգին պարտք էր հարյուր տակառիկ ձեթ, այսինքն՝ ծայրագույն աստիճանի պարտական էր Սուրբ Հոգուն, որը ձեթով է խորհրդանշվում:

Հարցնում է նա – մարմինն, թե սա որքա՞ն մեղք է գործել: Մարմինը –ս «հարյուր» ասելով հայտնում է, որ գործել է բոլոր մարմնական մեղքերը: Մարմնի մեղքերի միայն հինգերորդ մասն է կրճատում, քանզի այն կարող էր խուսափել մեղքերից, եթե կամենար, սակայն դա անելու փոխարեն՝ օրենքը ոտնատակ է տվել: Մարմնի մեղքերի հինգերորդ մասը ներվում է գղջմամբ, իսկ մնացածը՝ խոստովանությամբ – աղքատներին ողորմություն տալով: Մարմինը հարյուր պարկ ցորեն էր պարտք, այսինքն՝ կատարելապես պարտական էր Տիրոջ Մարմնին, քանզի Տիրոջ Մարմինը ցորենից է փոխակերպվում:

Դարձյալ՝ մարմինը, տկար լինելով, որքան ջանում է լավ պատրաստվել սուրբ Խորհրդին, վերստին անկատար է մնում, ինչ պատճառով մնացած պարտքը մի մեղայով է նրան ներվում: Իսկ հոգին, իմացական լինելով, անձնիշխանաբար Հոգու շնորհների դեմ է մեղանչում, այդ պատճառով մնում է ծանր պարտքերի տակ: Ուստի նրան քաջալերելու համար կեսը ներվում է, որպեսզի նա – մնացածի ներվելու հույսով դիմի Տիրոջ ողորմությանը:

Դարձյալ՝ այն, ինչը ստացանք Ավագանի միջոցով – որի դեմ մեղանչեցինք, դրա կեսը ներվում է, իսկ անամոթությամբ Տիրոջ Մարմնին մոտենալը դժվար ներելի է, այդ պատճառով հինգից միայն մեկն է ներվում՝ ըստ այս խոսքի. «Ով որ ուտի այս Հացը կամ խմի Տիրոջ այս Բաժակն անարժանորեն, պարտական պիտի լինի Տիրոջ Մարմնին – Արյանը: Որովհետև – ով

ուտում է – խմում անարժանորեն, իր իսկ դատապարտությունն է ուտում – խմում, քանի որ չի գատորոշում Տիրոջ Մարմինը» (Ա Կորնթ. ԺԱ 27, 29):

Անիրավ տնտեսը խորհրդանշում է այն բոլոր մեղավորներին, ովքեր ներում են իրենց պարտապանների պարտքերը – աղքատներին առատապես բաշխում իրենց սիրելի մամոնախին՝ հարստությունն ու ունեցվածքը, կամ էլ, ներելով պարտքերը, իրենց սիրելիներ են դարձնում հրեշտակներին ու արդարներին:

ԴԱՏԱՎՈՐԻ ԿԻՐԱԿԻ

Յինգերորդ կիրակի

Մեծ պահքի հինգերորդ կիրակին ունի արարչության հինգերորդ օրվա ու այս կյանքի հինգերորդ դարի խորհուրդը – կոչվում է «Դատավորի կիրակի»: Այս անունը նույնպես վերցված է այդ օրն ընթերցվող ճաշու Ավետարանից: Այստեղ խորհրդավոր կերպով պատմվում է, որ Աստված՝ արդար Դատավորը, ամբողջ մարդկային բնության վրա միտքը որպես դատավոր հաստատեց՝ արդարությամբ դատելու Քրիստոսի օրինակով, սակայն այս դատավորը, լինելով անպատկառ – չունենալով Աստծու սուրբ երկյուղը, չէր տեսնում զրկվածի դատը: Այդ պատճառով մեր այրի հոգիները պաղատում են անմահ Փեսային՝ Աստծուն, Տիրոջ իրավունքն ուսուցանել այս դատավորին՝ արդար դատաստան տեսնելու մեր ոսոխի հանդեպ:

Ինչպես որ դարերի ու ժամանակների խորհուրդն է ահավոր ու մեծ, այդպես էլ Աղուհացի (Մեծ պահքի) խորհուրդը: Յինգերորդ կիրակին մեր հինգ զգայարաններին կյանքի մաքրության, սրբության ու արդարության դեղն է տալիս՝ հինգ շարահյուսված կիրակիները միմյանց հետ համադրելով:

ԱՆԻՐԱՎ ԴԱՏԱՎՈՐԻ ԵՎ ԱՅՐԻ ԿՆՈՋ ԱՌԱԿԸ

(Դուկ. ԺԸ 1-7)

«Մի առակ էլ ասաց նրանց այն մասին, թե նրանք ամեն ժամ պետք է աղոթեն ու չձանձրանան»: Բարեխնամ – ամենագութ Աստված միշտ կամենում է ապրեցնել մարդկանց հոգիները – ոխ չի պահում մեր անօրենությունների պատճառով: Ուստի՝ այսօր Տերը մեր առջ- է դնում դատաստանի ահը – պատմում գալիք արհավիրքների մասին: Նախ ասում է, որ պետք է աղոթել – չձանձրանալ: Ամեն ժամ աղոթելու համար Եկեղեցին սահմանել է ինն ընդհանրական աղոթքի ժամեր, – մնացած ժամանակն էլ մենք Աստծուն միշտ պետք է ունենանք մեր մտքում, զոհանանք Նրանից – մեր խնդրվածքները ստանալու համար հարատ- աղոթենք:

«Մի քաղաքում մի դատավոր կար. Աստծուց չէր վախենում – մարդկանցից չէր ամաչում»: Զաղաքը մարդն է, իսկ դատավորը՝ մարդու միտքը, որպեսզի միշտ քննի չարն ու բարին – չարից խուսափելով՝ ձգտի դեպի բարին, քանզի միտքն ազատ է – ծառա չէ:

Դատավորի գործն է լսել դատախազի խոսքը, քննել լսածը, փնտրել վկաներ, ապա վճիռ կայացնել: Սակայն մարդու միտքը, մանկությունից դաստիարակվելով չարի կողմից, առավել խնամք է տանում մարմնի, քան թե հոգու համար: Գործած մեղքերը հիմարացնում են միտքը, որի պատճառով սկսում է թյուրել դատաստանը, սրան ավելանում են նա- մեղսալից հաճույքները, որոնք կաշառքի նման փակում են նրա բերանը: Թեպետ- միտքը գիտի Աստծու

արդարության մասին, սակայն մարմնի նկատմամբ սերը նրան թույլ չի տալիս վախենալ Աստծուց – մարդկանցից ամաչել: Աստծուց չի վախենում նա – այն պատճառով, որ Աստված իրեն տեսանելի չէ, իսկ մարդկանցից չի ամաչում, որովհետ – միտքը մարդկանց անտեսանելի է:

Երկյուղը մտքի սանձն է, որը հեռացնում է չարից, իսկ ամոթն առագաստ է, որով թաքնվում ենք մեղքից: Եթե սրանք չլինեն, ապա միտքը սանձարձակ կերպով կխաղա մեղքերի ոլորտում՝ զրկելով հոգուն – պարարտացնելով մարմինը:

«Եվ նույն քաղաքում մի այրի կար, որ գալիս էր նրա մոտ – ասում. «Իմ ոսոխի դեմ իմ դատը տես»: Մարդը կազմված է իմանալի հոգուց – գեղեցիկ մարմնից: Այստեղ այրին հոգին է, իսկ նրա ոսոխը՝ մարմինը՝ ըստ այս խոսքի. «Քանի որ մարմինը հոգու հակառակն է ցանկանում, իսկ հոգին՝ մարմնի հակառակը» (Գաղատ. Ե 17): Հոգին մարմնի հետ միավորվելու պահից – բազում բարիքներ է վայելում, – բազում վտանգների ենթարկվում մարմնի կողմից: Այդ պատճառով Աստված միտքը իշխան ու դատավոր կանգնեցրեց հոգու – մարմնի վրա, որպեսզի անհրաժեշտամբ միմյանց չզրկեն. ո՛չ հոգին՝ մարմնին, – ո՛չ էլ մարմինը՝ հոգուն: Այստեղ հոգին այրի է կոչվում, որովհետ – մեղքի պատճառով բաժանվել է երկնային Փեսայից՝ Հիսուսից:

Դարձյալ՝ միտքն այր է երկու կանանց միջև՝ հոգու – մարմնի: Երբ մեկի ցանկությունները կատարվում են, մյուսն այրի է մնում: Այրին գալիս է դատավորի մոտ, երբ հոգին, խղճից մղվելով, առարկում է մտքին՝ նրան հիշեցնելով գործած մեղքերն ու անհրաժեշտությունները: Մտքի դատելն այն պիտի լինի, որ մարմնին տա միայն նրա բնության կարողության չափով – մարմնի վրա չհեղի կրքերի վայրագ ցանկություններ, իսկ հոգուն տա պատշաճ առաքինություն, որով հոգին – կենդանի կմնա, – մահացու մեղքեր չի կրի:

«Եվ դատավորը երկար ժամանակ չէր ուզում դատը տեսնել»: Որովհետ – միտքը, մարմնական հաճույքներից թմրած, ննջում էր – չէր կամենում զգաստանալ: Բայց քանի որ Արարիչը մարդու մեջ խիղճը դրել է որպես անաչառ – անդուլ կշտամբիչ, որպեսզի դրանով մարդուն միշտ անհանգստացնի, – մարդը, գործած մեղքերի հիշողություններից գիշեր-ցերեկ տանջվելով՝ եթե ոչ Աստծու փառքի համար կամ էլ գութից մղված, ապա գոնե խղճի խայթոցներից ազատվելու համար, որոշի տեսնել հոգու դատը: Այսպես շատ մեղավորներ են ապաշխարում:

«Դրանից հետո իր մտքում ասաց. «Թե – Աստծուց չեմ վախենում – մարդկանցից չեմ ամաչում, բայց այն բանի համար, որ այրի կինն ինձ հոգնեցնում է, նրա դատը տեսնեմ, որպեսզի անընդհատ չգա – ինձ չանհանգստացնի»: Սա այն դեպքում է լինում, երբ մարդը, խղճմտանքից տագնապահար, չդիմանալով նեղսրտությանն ու տրտմությանը, որոնք առաջանում են մեղքերը հիշելուց, դիմում է դեպի բարին: Լինում են – այնպիսիներ, ովքեր հուսահատությունից անձնասպան են լինում՝ չդիմանալով խղճի խայթոցներին: Այսպես գորավոր է հոգու թախանձելը:

«Լսեցե՛ք, թե ինչ էր ասում անիրավ դատավորը: Իսկ Աստված արդարություն չի՞ անի Իր այն ծառաներին, որոնք գիշեր – ցերեկ աղաղակում են. – նրանց հանդեպ միայն համբերատա՞ր կլինի: Այո՛, ասում եմ ձեզ, նրանց իսկույն արդարություն կանի»: Այս առակը խրատում է, որ պետք է անձանձրույթ աղոթել Աստծուն: Քանզի եթե անիրավ դատավորը, որ ոչ Աստծուց էր երկնջում – ոչ էլ մարդկանցից ամաչում, այրու տ–ապես հաճախելու – թախանձելու պատճառով նրա դատը տեսավ, որչափ – ս առավել Քրիստոս՝ Արդարության Արեգակը – Դատավորը, պիտի լսի նրանց աղաչանքներն ու պաղատանքները, ովքեր ամեն օր աղաչում – պաղատում են Իրեն:

ԳԱԼՍՅԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Վեցերորդ կիրակի

Մեծ պահքի վեցերորդ կիրակին ունի արարչության վեցերորդ օրվա ու այս կյանքի վեցերորդ դարի խորհուրդը – կոչվում է «Գալստյան կիրակի»: Այս անունը մեզ պատմում է Զրիստոսի առաջին գալստյան մասին՝ որպես Փրկիչ, ծառայի կերպարանքով, – ապա հայտնում Տիրոջ Երկրորդ գալստյան լուրը՝ այս անգամ արդեն որպես ահեղ Թագավոր:

Ինչպես նախկին հինգ կիրակիները, այդպես էլ վեցերորդ կիրակին նույն շղթայի մասն է կազմում, որը վեցօրյա արարչության – վեց դարերի կատարյալ տիպն է:

ՏԻՐՈՋ ԳԱԼՈՒՄՏԸ

Տիրոջ առաջին գալուստը շնորհի ու ողորմության համար էր, որը եղավ ծածուկ, հեզությամբ ու խոնարհությամբ, առանց ոտնաձայների՝ ինչպես անձր-ը գեղմի վրա, իսկ երկրորդը՝ արդարության ու տանջանքների, որը լինելու է բացահայտ՝ Յոր փառքով, լուսեղեն ամպով, հրեղեն կառքով, չորեքկերայան աթոռով ու բարկությամբ՝ ըստ այս խոսքի. «Մեր Աստվածը պիտի գա հայտնապես, – մեր Աստվածը պիտի չլռի, Նրա առջ- հուր պիտի բորբոքվի, – Նրա շուրջը՝ սաստիկ մրրիկ» (Սաղմ. ԽԹ 3): Առաջին գալուստը մեղմ եղավ, ինչպես Եղիային մոտեցավ մեղմ օդի ձայնով (տե՛ս Գ Թագ. ԺԹ 12), իսկ երկրորդը լինելու է խստաշունչ հողմով, որը լեռներ է քանդելու – վեմեր խորտակելու:

Տիրոջ Երկրորդ գալստյան օրն անհայտ է մարդկանց՝ ըստ այս խոսքի. «Այն օրվա – ժամի մասին ոչ ոք չգիտի. ո՛չ երկնքի հրեշտակները – ո՛չ էլ Որդին, այլ միայն Յայրը» (Մատթ. ԻԴ 36): Զրիստոսի առաջին գալստյան ժամանակը հայտնի էր Սուրբ Գրքից՝ ըստ այս խոսքի. «Երուսաղեմի շինվելուց մինչ- առաջին օծումը կա յոթ յոթնյակ – վաթսուներկու յոթնյակ, որպեսզի վերաշինվեն հրապարակներն ու պարիսպները – նորոգվեն ժամանակները: Վաթսուներկու յոթնյակից հետո կվերանա օծումը, արդարություն չի լինի Նրա մեջ» (Դան. Թ 25-26): Սակայն մարդիկ ծուլության պատճառով չկարողացան դա իմանալ՝ ըստ այս խոսքի. «Ըո այցելության ժամանակը չճանաչեցիր» (Ղուկ. ԺԹ 44): Եվ երբ Զրիստոս եկավ, Նրան չընդունեցին, այլ նախատեցին ու սպանեցին: Այս պատճառով Երկրորդ գալստյան ժամանակը թաքցրեց մարդկանցից, որպեսզի հանկարծակի հասնի նրանց վրա:

Մինչ Զրիստոսի Երկրորդ գալուստը պիտի գա նեռը, թլփատվելով պիտի պահի Մովսեսի օրենքն ու խաբի մարդկանց՝ ասելով, թե ինքն է Զրիստոս, – հրեաները նրան պիտի հավատան: Իսկ ովքեր նրան չհավատան, նրանց տանջամահ պիտի անի: Ապա Զրիստոս Իր գալստյամբ սատկեցնելու է այդ գազանին:

Տիրոջ գալստյամբ պիտի բացվի երկինքը, որից պիտի սասանվեն ու հալվեն լեռները, ինչպես մոմը կրակից (տե՛ս Եսայի ԿԴ 1): «Արեգակը պիտի խավարի, – լուսինն իր լույսը պիտի չտա, – աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն» (Մատթ. ԻԴ 29): Երկնքի գորությունները – անմահների բյուրավոր բանակները պիտի շարժվեն, քանզի Թագավորը շարժվեց, – մեծ պիտի լինի Նրա բարկությունը: Երկինքը շառաչյունով պիտի անցնի ու չքանա, հրով կիզված տարրերը պիտի լուծվեն, – երկիրն ու ամեն գործեր, որ կան նրա վրա, հայտնի պիտի դառնան (տե՛ս Բ Պետ. Գ 10): Իսկ Եսային ասում է. «Երկինքը մագաղաթի պես պիտի գալարվի, – կլինեն նոր երկինք – նոր երկիր» (Եսայի ԼԴ 4): Ապա պիտի գան հրեղեն կառքերը, որոնց մեջ պիտի լինի Տերը (տե՛ս Սաղմ. ԿԷ 18): Նրա շուրջ լինելու են մրրիկ, որոտ ու երկնային զորքերի բարբառ: Նրա առջ-ից լափող կրակն է գնալու, իսկ ետ-ից՝ բորբոքված բոցը (տե՛ս Յովել Բ 3):

Ավետարանում ասված է. «Որովհետև՝ ինչպես փայլակը, որ ելնում է ար-ելքից – եր-ում է մինչև՝ ար-մուտք, Մարդու Որդու գալուստն այդպես կլինի» (Մատթ. ԻԴ 27): Ինչպես փայլակն է ահեղ զորությամբ հայտնվում, այդպես էլ մեր Տերը պիտի հայտնվի մեծ զորությամբ ու բազում փառքով: Ինչպես փայլակը որոտմամբ է հայտնվում, այդպես էլ Տերը պիտի գա փողի ձայնով, – ինչպես փայլակի լույսը հալածում է խավարը, այդպես էլ Տերը լույսը պիտի հալածի մեղքերի խավարը: Ինչպես նախ փայլակն ենք տեսնում – ապա լսում նրա ձայնը, այդպես էլ Տերը գալստյամբ՝ նախ խաչը պիտի եր-ա – ապա Տերը պիտի հայտնվի:

Նախքան Դատաստանը մեծ ու սաստիկ հուր է լինելու, այն սփռվելու է ամբողջ աշխարհի վրա, ջրերի նման տարածվելով՝ ծածկելու է լեռները, ինչպես եղավ ջրհեղեղի ժամանակ, – այրելով մաքրելու է ողջ աշխարհն աղտեղություններից՝ ըստ այս խոսքի. «Նրա ամռ-ից հուր պիտի ընթանա՝ այրելով Իր շուրջ եղող թշամիներին» (Սաղմ. ԴԶ 3):

Աթոռները պիտի դրվեն, – Հինավուրցն այնտեղ պիտի նստի (տե՛ս Դան. Է 9-10), Նրա ամռ-ից հոսելու է կրակե հորդ մի գետ, – Նրան շրջապատելու են բյուրավոր հրեշտակներ: Հինավուրցն անսկիզբ Հայրն է, Ով հնացնում է օրերն ու ժամանակները: Նա պիտի նստի ատյանում, – պիտի բացվեն գրքերը, որտեղ աշխարհի մեղքերն են գրված: Կրակե գետը Հինավուրցի սրտմտությունն է, քանզի կրակով է դատելու աշխարհը: Այս գետը գումարվել է աշխարհի սկզբից մինչև՝ վախճանը կուտակված մեղքերի կաթիլներից: Այսօր Աստծու – Գառան աթոռից ելնում է ողորմության ու շնորհի գետը՝ մեղքերի լվացման, հոգու զվարթության – ուրախության համար՝ ըստ այս խոսքի. «Հրեշտակն ինձ ցույց տվեց նա-սառնորակ Կենդանի ջրի մաքուր մի գետ, որ բխում էր Աստծու – Գառան գահից» (Հայտ. ԻԲ 1): Սակայն վերջին օրը ողորմության գետի փոխարեն լինելու է արդարության հրեղեն գետը, որից դժոխքի լիճն է գոյանալու: Ապա երկնքի ամպերի միջից գալու է Մարդու Որդին (տե՛ս Դան. Է 13), Ում տրվելու են իշխանություն ու պատիվ: Սա այն է, ինչի մասին ասաց Տերը. «Սակայն Հայրը ոչ մեկին չի դատում, այլ ամեն դատաստան տվել է Իր Որդուն, որպեսզի ամենքը պատվեն Որդուն, ինչպես պատվում են Հորը» (Հովհ. Ե 22):

Երկրորդ գալստյամբ Քրիստոս նորոգելու է տիեզերքը – պսակելու Իր սրբերին: Նա պիտի ուղարկի Իր հրեշտակներին մեծ շեփորով՝ հավաքելու Նրա ընտրյալներին աշխարհի չորս կողմերից (Մատթ. ԻԴ 31): Ննջածների հոգիները, Նրան նախընթաց լինելով, արծվի նման սլանալով, պիտի հասնեն իրենց մարմիններին – ապա պիտի վեր թռչեն դեպի ամպը՝ ընդառաջ գնալով Քրիստոսին:

Քրիստոսի գալստյամբ բոլոր մարդիկ փողի ձայնով դատաստանի են կանչվելու – հավաքվելու այնտեղ, ուր խաչվեց Տերը: Ապա Քրիստոս Դատավորը նստելու է ատյանում՝ հարցաքննելու յուրաքանչյուրին: Բացվելու են գրքերը, որից բացվելու են մեր աչքերը՝ ճանաչելու չարն ու բարին, – մենք պատասխան պիտի տանք մեր գործերի, խոսքերի ու խորհուրդների համար: Եվ այստեղ պիտի եր-ա Դատավորի նրբատեսությունը, քանզի Նա պետք է ցույց տա անգամ այնպիսիների մեղքերը, որոնց մենք արդար էինք կարծում: Եթե միայն Տիրոջ փառքի ծագումից հովիվները երկյուղեցին (տե՛ս Ղուկ. Բ 9), իսկ մի հրեշտակի իջնելը գերեզմանի վրա ահաբեկեց պահապաններին (տե՛ս Մատթ. ԻԸ 4), ապա որքան ամապել կահաբեկվեն մեղավորները, երբ փառքերի Տերն Իր զորքերով մեր աչքի ամռ- եր-ա՝ դատելու մեզ:

Քրիստոսի գալուստը դատաստանի համար երկու կերպ է լինում: Առաջինը՝ երբ գալիս է յուրաքանչյուր մարդու մահվան օրը՝ առանձնական դատաստանի համար, իսկ երկրորդը՝ երբ գալիս է վերջին օրը համընդհանուր դատաստանի համար: Առաջինի համար ասում է. «Իմ Հոր տան մեջ բազում օթ-աններ կան. թե չէ Ես ձեզ կասեի, թե գնում եմ ձեզ համար էլ տեղ պատրաստելու. – եթե գնամ – ձեզ համար էլ տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ – ձեզ կվերցնեմ Ինձ մոտ, որպեսզի ուր Ես լինեմ, դուք –ս այնտեղ լինեք» (Հովհ. ԺԴ 2): Իսկ վերջին օրը Քրիստոսի գալուստը նմանեցվում է փայլակի ճայթյունին: «Եվ ապա երկնքի վրա Մարդու

Որդու նշանը պիտի եր-ա, - այդ ժամանակ երկրի բոլոր ազգերը լացուկո՞ծ պիտի անեն - պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրայով՝ զորությամբ - բազում փառքով» (Մատթ. ԻԴ 30): Այստեղ Մարդու Որդու նշանը խաչն է: Ինչպես համբարձման ժամանակ ասվեց. «Ամպը Նրան ծածկեց նրանց աչքերից» (Գործք Ա 9), այդպես էլ Երկրորդ գալստյան ժամանակ ամպով է գալու Տերը:

Ինչպես այն ամպի սյունը, որը երբ հովանի էր լինում Իսրայելի որդիների վրա, խռովեցնում էր փարավոնի զորքին (տե՛ս Ելից ԺԴ 24), այդպես էլ Տիրոջ գալստյան օրն աջակողմյանները պիտի ասեն. «Օրինյա՛լ է Նա, Ով գալիս է Տիրոջ անունով» (Մատթ. ԻԱ 9), իսկ ձախակողմյաններն ասելու են լեռներին. «Շնկե՛ք մեզ վրա, - բլուրներին, թե՛ ծածկեցե՛ք մեզ» (տե՛ս Դուկ. ԻԳ 30), քանզի եկել է Տիրոջ բարկության օրը, - ո՞վ կարող է կանգնել Նրա առջ-: Զրիստոսի աթոռը Բաբելոնի հնոցի նման է լինելու, որում երեք պատանիները, այսինքն՝ աջակողմյանները, Աստծուն են օրհնելու, իսկ կրակի բոցը, գետի նման ծավալվելով, այրելու է ձախակողմյաններին, այսինքն՝ մեղավորներին (տե՛ս Դան. Գ 24):

Տերունական Խաչը եր-ալով գնալու է ու կանգնելու Երուսաղեմում, ուր Տերը խաչվեց, - բոլոր արարածները, Խաչին հետ-ելով, գնալու են Երուսաղեմ: Ապա հնչելու են փողերը, դրվելու են աթոռները, որից հետո գալու են հրեշտակները - Խաչի առջ- են ժողովելու Ադամի սերնդին: Գալու են սուրբ մարգարեները՝ հրեղեն կառքերով, ապա՝ առաքյալները - բաժանելու են հավատացյալներին անհավատներից, իսկ հրեշտակները պատրաստելու են մեղավորների տանջանքի տեղը: Սրանից հետո լինելու է Սուրբ Երրորդության գալուստը: Հրեշտակները, մարգարեները - առաքյալները Նրան ընդառաջ են ելնելու, - Սուրբ Երրորդությունն իջնելու է Երուսաղեմում, ուր սկսվելու է անաչառ դատաստանը: Հայրն իջնելու է տաճարում, Որդին՝ Գողգոթայի վրա, իսկ Սուրբ Հոգին՝ Վերնատանը:

ՂԱՉԱՐՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՀԻՇԱՏԱԿԸ

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Այսօր հիշատակն է Ղազարոսի՝ Զրիստոսի սիրելի բարեկամի, ում Տերը մահվանից չորս օր հետո գերեզմանից հարուրթուն տվեց: Եկեղեցին այն նշում է «Տիրոջ մուտքը Երուսաղեմ» տոնին նախորդող շաբաթ օրը: Սակայն սա այն օրը չէ, երբ Տերը կանչեց Ղազարոսին մեռելների միջից ու հարուրթուն տվեց: Ղազարոսի հարուրթունը դրանից տասնհինգ օր առաջ էր եղել՝ այն բանից հետո, երբ Տերը, խույս տալով հրեաներից, գնաց Հորդանանի մյուս կողմը, իսկ այնտեղից էլ՝ Բեթանիա – Ղազարոսին հարուրթուն տվեց, որից հետո գնաց Եփրայիմ, ապա՝ Երիքով, իսկ այնուհետ – դարձյալ եկավ Բեթանիա – այնտեղ ընթրեց, – Ղազարոսը ներկա էր այդ ընթրիքին՝ ըստ այս խոսքի. «Իսկ Հիսուս Չատկից վեց օր առաջ եկավ Բեթանիա, ուր ապրում էր մեռած Ղազարոսը, որին մեռելներից վեր էր կացրել: Եվ այնտեղ Նրան ընթրիք տվին. սպասարկում էր Մարթան, իսկ Ղազարոսը Նրա հետ սեղան ստածներից մեկն էր» (Հովհ. ԺԲ 1-2): Սա Նրա վերջին այցն էր Բեթանիա, դեպի կամավոր չարչարանքները գնալուց առաջ: Այդ պատճառով էլ այն տոնում ենք Տիրոջ Երուսաղեմ գալստից առաջ:

Եվ այս մասին կամայականորեն չի գրում ավետարանիչը, այլ որպեսզի ցույց տա, թե որչափ օգուտ է բարեկամնալ Զրիստոսի հետ, – ամենահետին չարությունն է Նրանից օտարանալը. օտարացածներին է ասում. «Ես ձեզ երբեք չեմ ճանաչել, հեռո՛ւ կացեք Ինձանից դուք ամենքդ, որ անօրենություն եք գործում» (Մատթ. Է 23): Քանզի բարի գործերի մեջ առաջինը Նրան ճանաչելն է ու աջակողմյան դասում գտնվելը: Տիրոջ բարեկամն ենք լինում, երբ սիրում ենք աղքատներին, հազցնում մերկերին, ընդունում օտարներին, կերակրում քաղցածներին – հագեցնում ծարավներին: Նա – երբ այցելում ենք հիվանդին, մխիթարում տկարին, դարձի բերում մոլորյալին, խրատում տգետին, որբերի ու այրիների խնամքը տանում, միմյանց համար աղոթում, մեղքը ներում, ոխը սրտից հանում, միմյանց հետ հաշտությամբ ու խաղաղությամբ ապրում, – միմյանց նկատմամբ սիրով ու զթասիրտ լինում, այնժամ դառնում ենք Զրիստոսի նման – Նրա բարեկամը, ինչպես Ինքն է ասում. «Սիրե՛ք միմյանց, ինչպես որ Ես ձեզ սիրեցի» (Հովհ. ԺԵ 12):

Ղազարոսի հարուրթունը տոնում ենք պահքի առաջին քառասունքի¹⁹ ավարտին՝ Մեծ պահքի վեցերորդ շաբաթի շաբաթ օրը, քանզի պահքն ու աղոթքը մեզ չարչարանակից են անում Զրիստոսին – մեր հոգին կենդանացնում պես-պես ախտերից, ինչպես Ղազարոսը հարուրթուն առավ գերեզմանից: Վեցերորդ շաբաթը պատկերն է վեցերորդ դարի, երբ մարդկային բնությունը, երկար ժամանակ ընկղմված լինելով մարմնական հաճույքների մեջ, հիվանդացավ մեղքերի ախտով, իսկ Զրիստոս Իր գալստյամբ եղավ մարդկային բնության փրկությունն ու հարուրթունը: Օրվա կանոնը կատարվում է տասներորդ ժամին: Սա այն ժամն է, երբ Տերը Ղազարոսին հարուրթուն տվեց գերեզմանից – ընթրեց Բեթանիայում: Նա – այս ժամին Ադամը ելավ Դրախտից ու ընկավ սգի ու տրտմության վայրը, – ավազակը մտավ Դրախտ (տե՛ս Ղուկ. ԻԳ 43): Սա նա – այն ժամն է, երբ բոլորիս Տերն իջեցվեց խաչից – գերեզման դրվեց:

19 Մեծ պահքի շրջանում խորհրդաբար երկու քառասունքյա պահք է կատարվում: Առաջինը սկսվում է պահոց շրջանի առաջին երկուշաբթիից և հասնում մինչև Ղազարոսի հարուրթյան օրը, իսկ երկրորդը սկսվում է Մեծ պահքի երկրորդ երկուշաբթիից և հասնում մինչև Տիրոջ Հարուրթյան օրը:

Բոլոր աստվածային նշանները մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին են: Դրանց մի մասը կար–որ են, իսկ մյուս մասը՝ առավել կար–որ: Եվ այս ամենով մեզ տրվում է հույս – երկնային մխիթարություն: Նշաններից առաջինով Տերը ջուրը գինի դարձրեց, ապա բուժեց խեղանդամներին, հալածեց դ–երին, իսկ երբ հասավ ժամանակը, Ղազարոսին հարություն տալով եզրափակեց նշանագործությունը:

Այս մասնավոր հարությունը խորհրդանշում է. նախ՝ մարդկային բնության նորոգությունը – բժշկությունը մեռելության փստերից, ապա՝ համընդհանուր հարությունը՝ Տիրոջ մյուս անգամ գալստյամբ: Հավիտենական Կյանքը կամեցավ մեր ապականացու բնությանը հաղորդել իր անմահությունը՝ ոչ միայն հոգով, այլ– մարմնով, այդ պատճառով էլ սկզբում բժշկեց մարմնի փոքրագույն անդամները՝ չորացած ձեռքերը, ոտքերը, տեսողությունը, լսողությունը, ապա՝ ամբողջ մարմինը՝ բորոտությունից, անշարժությունից, այնուհետ– հարություն տվեց Հայրոսի աղջկան ու նայինցի պատանուն, իսկ վերջում՝ գերեզմանից կանչեց չորսօրյա մեռած Ղազարոսին, որը բոլոր մարմինների հարության առիվատյան է:

Այստեղից հարց է ծագում. առաջին՝ ինչո՞ւ է Տիրոջ հարությունը ներկայացվում որպես համընդհանուր հարության օրինակ. քանի որ ինչպես Տերը Հայրոսի դստերը, այրու որդուն – Ղազարոսին հարություն տվեց, այնպես էլ աշխարհի վախճանին հարություն կտա բոլորին:

Չնայած որ նրանք հարություն էին առել Տիրոջ հրամանով, սակայն դարձյալ մահանալու էին, այդ պատճառով նրանց որպես հարության օրինակ չբերեց: Իսկ հավատարիմ – մեծագույն վկան ասում է. «Գիտե՛ք, որ Քրիստոս, մեռելներից հարություն առած լինելով, այսուհետ– չի մեռնի, – մահը նրան այլ–ս չի տիրի» (Հռոմ. 2 9): Եվ մենք էլ հասարակաց հարության ժամանակ անմահությամբ ենք հարություն առնելու:

Երկրորդ հարց. եթե միշտ – բոլորից էլ զորավոր է հարություն Տվողը, ապա ինչո՞ւ է աշխարհի վախճանին անմահության հարություն տալիս, իսկ այժմ Նրա հրամանով հարություն առածները կրկին մահանում են:

Որովհետ– դեռ–ս իր մահն ուներ առջ–ում, դրա համար էլ սրանք պետք է մահանային, իսկ Նրա հարությունից հետո, երբ մահը Նրան այլ–ս չի տիրում, Նրա հրամանով մահացածներն անմահության հարությամբ պիտի հարություն առնեն: Որպեսզի ինքը լինի ամեն ինչում առաջինը, – մեր հարությունը Նրա հարությունից բխի, որովհետ– Նա է ննջեցյալների առաջին Պտուղը – Անդրանիկը՝ մեռելներից (տե՛ս Ա Կորնթ. ԺԵ 20, Կողոս. Ա 18):

Տերը, Ղազարոսի հարությամբ ցույց տալով իր զորությունը հրեաներին, ցույց տվեց նա–, թե ինչպես իր մյուս անգամ գալստյան ժամանակ բոլոր մեռելներին պիտի կանչի – հարություն տա մի ակնթարթում, առանց ապականության:

Ավետարանի մեկնությունը

(Հովհ. ԺԱ 1-46)

Իսկ թե ի՞նչ խորհուրդ ունեն Ղազարոսի հարությունը կամ Նրա քույրերի աղաչանքները – կամ Տիրոջ՝ Բեթանիա գալը – հարություն տալը, այս մասին Ավետարանը պատասխանում է հստակ կերպով:

«Եվ մի հիվանդ կար Ղազարոս անունով, Բեթանիայից՝ Մարիամի – նրա քույր Մարթայի գյուղից»: Մարդկանցից շատերը, երբ տեսնում են, որ Աստծուն հաճելի անձինք ու սրբերը չարչարվում են կամ հիվանդանում կամ էլ չքավորության մեջ ապրում, գայթակղվում են՝ չիմանալով, որ Աստծու բարեկամները, ովքեր այսպիսի փորձությունների մեջ են լինում,

առավել պիտի պայծառանան փառքով, ինչպես պայծառացան Յոբն ու առաքյալները – նրանց նմանները: Եվ այս փորձությունների համար հինգ պատճառ կա:

Նախ՝ որպեսզի կատարվի Քրիստոսի այս խոսքը. «Երանի՛ է ձեզ, երբ ձեզ նախատեն ու հալածեն» (Մատթ. Ե 11): Դարձյալ՝ «Որովհետև– այս աշխարհից չեք, այլ ես ձեզ ընտրեցի աշխարհից, դրա համար աշխարհը ձեզ ատում է» (Յովհ. ԺԵ 19): Երկրորդ՝ ինչպես պատերազմն ամուր դոյակի համար է լինում – ոչ թե մի դյուրամատչելի դաշտի, այդպես էլ սատանան միշտ պատերազմում է հավատով ու գործով ավելի արիաբար ամրացածների հետ: Երրորդ՝ որովհետև– նա, ով ուրիշներին է քարոզում թողնել աշխարհի հաճույքները, նույնը պետք է անի նա– ինքը: Չորրորդ՝ եթե մարդ ունի թեկուզ– փոշտեսակ սխալանքներ, ապա դրանք պիտի մաքրի այնպես, ինչպես արծաթն է մաքրվում կրակի բովում: Հինգերորդ՝ որպեսզի հաստատուն հույս ունենանք, որ ինչպես Իր սիրելի Ղազարոսին կյանք պարգ–եց, այդպես էլ համբերողներին հավիտենական կյանք կպարգ–ի:

Հիվանդ Ղազարոսը մարդկային բնությունն է խորհրդանշում, որը բազում ժամանակներ ընկղմվելով մարմնական հաճույքների ու մեղքերի մեջ՝ հիվանդացավ: Իսկ հիվանդությունը մարդկային ցեղի մեղքն է խորհրդանշում, մահանալը՝ մեղքերի մահը՝ ըստ հետ–յալ խոսքի. «Մեղավորի մահը չար է» (Սաղմ. ԼԳ 22): Հիվանդի՝ Բեթանիայում լինելը հետ–յալ նշանակությունն ունի: Նախ՝ Բեթանիան թարգմանվում է չարչարանքների ու սգի տուն, որն ամբողջ աշխարհի օրինակն է, ուր բնակվում են մարդիկ: Այն իսկապես չարչարանքների, հիվանդության ու մահվան տուն է՝ Ադամի հանցանքների պատճառով Աստծու վճռի համաձայն կայացված. «Փուշ ու տատասկ թող աճեցնի քեզ համար երկիրը, ցավերով երեխաներ պիտի ծնես, քո երեսի քրտինքով ուտես հացդ մինչ– հող դառնալը» (Մննդ. Գ 16-19): Դրախտի վայելչությունից ու կենդանությունից Ադամի անկման համար նրան սզակից են բոլոր արարածները, ինչպես ասում է առաքյալը. «Բոլոր ստեղծվածները հեծեծում են – երկունքի ցավի մեջ են մինչ– այժմ» (Յոբմ. Ը 22): Եվ կարոտ էր աշխարհն իր Հարազատի սիրուն – օժանդակությանը, այսինքն՝ Քրիստոսի, Ով խափանեց կայացրած վճիռը – անեծքը փոխեց օրհնության:

«Մարիամի ու Մարթայի գյուղից»: Ըստ պատմագիրների ու ավետարանիչների սովորության, որպեսզի բացահայտվեն բոլոր հանգամանքները, նշվում են նա– բնակավայրերը՝ ասված խոսքի հավաստիությունը հաստատելու համար: Իսկ թե ինչո՞ւ գյուղը կոչեց կանանց – ոչ թե Ղազարոսի անունով, ապա պետք է ասել, որ թեպետ բնակավայրն ընդհանուր էր նրանց համար, սակայն Ղազարոսի անունով պետք էր կոչել, բայց այս դեպքում տեղին էր բնակավայրը կենդանի եղողների անունով կոչել, քան մահացածի:

«Նրանց եղբայր Ղազարոսը հիվանդ էր»: «Ղազարոս» եբրայեցերեն նշանակում է օգնել, իսկ «Մարիամ» նշանակում է լուսավորել, ով էլ լուսավորվեց Տիրոջ լույսով – գալստյամբ: Սա այն Մարիամն էր, ով օծեց Տիրոջը յուղով, – ոչ այն մեկը, ում հիշում են մյուս երեք ավետարանիչները (Մատթ. ԻՁ 6-13, Մարկ. ԺԳ 3-9, Յովհ. ԺԲ 1-8): Այն մեկը պոռնիկ կին էր, իսկ սա սուրբ էր – պատրաստ ընդունելու Քրիստոսին: «Մարթա» նշանակում է տերունական, Տիրոջ գալստյամբ բերկրած:

Ղազարոսի քույրերն արդար – օրինավոր էին, որով – հաճելի եղան Աստծուն, ինչպես Աբրահամը, Մովսեսը – մյուս մարգարեները, ովքեր արտասովորից պաղատանքներով ու աղերսական ձայնով իրենց հառաջանքներն էին առաքում առ Աստված ու ասում. «Տե՛ր, նրան, ում սիրեցիր – Քո պատկերով ստեղծեցիր, ահա հիվանդ է – դրված է չարաչար մեղքերի մահճում»: Եվ, հիրավի, Աստված մարդուն ավելի է սիրում, քան Իր մյուս արարածներին, որը հայտնի է չորս հանգամանքներից. նախ՝ որ բոլոր արարածներից միայն մարդուն ստեղծեց Իր պատկերով ու նմանությամբ, ինչպես վկայում է Գիրքը, – անձնիշխան, տեր ու թագավոր արեց ամբողջ երկրի վրա:

Երկրորդ՝ հայտնի է Նրանից, որ Աստված մարդասեր է կոչվում – ոչ աշխարհասեր, – մարդասիրության կոչումը ոչ միայն անվամբ, այլ– գործով է ցույց տալիս, որովհետ– սիրում է արդարներին ու պահում անմեղներին, ընդունում է մեղավորներին ու թողություն տալիս նրանց:

Երրորդ՝ Աստու սերը հայտնի է Նա– Նրանից, որ մարդկանց սիրո համար մարդացավ ու մարդկանց մեջ շրջեց, ապա՝ չարչարվեց, մեռավ, դժոխք իջավ, այնուհետ– հարություն առավ ու ազատեց մարդկային ցեղը տանջանքներից:

Չորրորդ՝ հայտնի է հետ–յալ խոսքից. «Մենք չէ, որ սիրեցինք Աստու, այլ Նա՝ սիրեց մեզ – ուղարկեց Իր Որդուն մեր մեղքերի քավության համար» (Ա Յովհ. Դ 10): Եվ դարձյալ ասում է. «Քանի որ Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ մինչ– իսկ Իր Միածին Որդուն տվեց, որպեսզի ով Նրան հավատում է, չկորչի, այլ ընդունի հավիտենական կյանքը» (Յովհ. Գ 16):

«Քույրերը մարդ ուղարկեցին Նրա մոտ»: Սա խորհրդանշում է մարգարեների դասերը: Ինչո՞ւ չթողեցին հիվանդին, ինչպես արեցին հարյուրապետն (տե՛ս Մատթ. Ը 5) ու թագավորազնը, – իրենք անձամբ չգնացին, այլ պատգամավորի միջոցով դիմեցին Տիրոջը: Որովհետ– վստահաբար հույս ունեին – անհոգ էին ջերմ բարեկամության պատճառով, Նա– տկար կանայք էին – սգում էին: Նրանք մարդ ուղարկեցին՝ հղելով իրենց ջերմ սերը բազում աղաչանքներով, – աղերսեցին մեծ թախանձանքով՝ հավատալով, որ Նա է մեռելների Յարությունը, սակայն մարդկորեն խորհելով՝ շտապում էին – ալեկոծվում իրենց մտքում, որպեսզի շտապ հասնի բուժումը, քանի դեռ հիվանդը չի վախճանվել: Նրանք Յիսուսին իբր– Աստու հավատացին – որպես ճշմարիտ բժշկի՝ հիվանդի մոտ կանչեցին:

Յիսուս սիրում էր Մարիամին, Նրա քրոջը՝ Մարթային, ու Ղազարոսին – բաշխում պարգ–ներ Իր բարեկամներին՝ ըստ առակագրի խոսքի, որ ասվում է Քրիստոսի համար. «Ես սիրում եմ նրանց, ովքեր սիրում են Ինձ» (Առակ. Ը 17): Մինչ Տերը Եգիպտոս էր իջնում, սրանք արդեն այնտեղ էին – շատ անգամ սիրով ընդունել – իրենց ձեռքերին կրել էին բուլորիս Կրողին՝ Յոր Միածնին, – վերցրել էին իրենց բազուկների վրա՝ Իր խոսքի գորությամբ բուլորիս Վերցնողին: Եգիպտոսից Տիրոջ վերադարձից հետո նրանք –ս վերադարձան Յովսեփի – Կույս Մարիամի ընկերակցությամբ – հաստատվեցին Բեթանիայում:

«Տե՛ր, ահավասիկ Նա, ում Դու սիրում էիր, հիվանդացել է»: Թեպետ դեռ–ս չունեին հաստատուն հավատ, սակայն սերը հիշատակելով՝ խորհում էին Նրան մեջ գութ առաջացնել իրենց եղբոր հանդեպ:

«Երբ Յիսուս լսեց, թե Ղազարոսը հիվանդացել է»: Լսեց՝ գթալով հիվանդին, – թույլ տվեց մահվան իշխել նրա վրա ու մահացնել: Յիսուս ոչինչ չպատասխանեց. ո՛չ գնալու ու բժշկելու մասին ասաց – ո՛չ էլ չգնալու – չբժշկելու: Լուր բերողները հիվանդի անունը հայտնեցին – որպես պատասխան՝ Աստու փառքի մասին լսեցին ու տրտմությամբ վերադարձան:

«Այդ հիվանդությունը մահաբեր չէ»: Այս խոսքը ցույց է տալիս, որ այս հիվանդությունը չունի նրան մահացնելու իշխանություն, այլ միայն մի փոքր ժամանակով, որպեսզի դրանով քարոզվի Աստու փառքը: Կարծես թե Տերը հեռվից շոշափեց հիվանդի զարկերակը – ստուգապես զննեց այն ամենայն մանրամասնությամբ: Իսկ մարդիկ չարախոսում էին Նրան, որ չկարողացավ օգնել Իր սիրեցյալին: Եվ ո՞րն է ավելի դյուրին. մեռելին ոտքի կանգնեցնելը, թե՞ կենդանի մարդուն քնից արթնացնելը:

«Աստու փառքի համար է»: Թվում է, թե ժխտող հրեաների պատճառով է Յոր կողմը դարձնում խոսքը, ինչպես արեց Նա– գերեզմանի վրա աղոթելիս, որովհետ– հրեաները Յիսուսին Յորը հակառակ էին կարծում: Եվ ապա հայտնում է, որ աստվածային հրամանով է կանչելու մեռածին՝ դրանով հայտնելով Յոր – Իր կամքի միությունը – փառակցությունը:

Այնպիսի խոսք, որ Տերն ասաց կույրի համար. «Ոչ դրա մեղքն է – ոչ էլ իր հոր ու մոր, այլ որպեսզի դրա վրա Աստու գործերը հայտնի լինեն» (Յովհ. Թ 3), ճիշտ նման մի խոսք էլ

ասաց նա- Ղազարոսի համար. «Այդ հիվանդությունը մահաբեր չէ, այլ Աստծու փառքի համար, որպեսզի դրանով Աստծու Որդին փառավորվի» (Յովհ. ԺԱ 4):

Օրենքներն Ավետարանի քույրերն են՝ որպես Աստծուց՝ նույն Ծնողից ծնված, - Օրենքի բոլոր խոսքերը՝ խրատներն ու աղերսանքները, բուժիչ են մեր հիվանդությունների համար, որոնց լսելով՝ երկնավոր Բժիշկն ասում է. «Այդ հիվանդությունը մահաբեր չէ, այլ Աստծու փառքի համար է, որպեսզի դրանով Աստծու Որդին փառավորվի» (Յովհ. ԺԱ 4):

Եվ ի՞նչ է Աստծու փառքը, որն ավելանում է մարդկանց փրկության միջոցով, - կարո՞տ էր արդյոք Տերն այդ փառքին, նա, Ով հավիտենականությունից առաջ փառավորված է Հոր հետ: Տերը մարդանալով ցույց տվեց մեր փրկությունը - հայտնեց արդարությունը ողջ աշխարհին, - Նրա գալստյամբ բոլոր երկրայինները ճանաչեցին Նրա արդարությունը, որը, մինչ այդ, միայն երկնայինները գիտեին: Սակայն երկնայիններն էլ լիապես չգիտեին մարդեղության ծածուկ խորհուրդը, այլ միայն Հայրը - Սուրբ Հոգին: Եվ Տերն իր մարդեղությամբ, մահով, հարությամբ ու Եկեղեցով ծանոթացրեց երկնայիններին Աստծու բազմապատիկ իմաստությանը: «Դրա համար էլ Աստված Նրան առավել բարձրացրեց - Նրան շնորհեց մի անուն, որ վեր է, քան ամեն անուն, որպեսզի Հիսուս Զրիստոսի անունով խոնարհվի ամեն ծունկ՝ լինի թե՛ երկնավորների, թե՛ երկրավորների - թե՛ սանդարամետականների. - ամեն լեզու խոստովանի, թե Հիսուս Զրիստոս Տե՛ր է՝ ի փառս Հայր Աստծու» (Փիլիպ. Բ 9-11):

«Հիսուս, լսելուց հետո, թե Ղազարոսը հիվանդացել է, տակավին երկու օր մնաց այնտեղ, ուր գտնվում էր»: Երկու օր մնաց այնտեղ՝ թույլ տալով ավագակին մտնել իր սիրելիի տունը - այնտեղ խոսվություն ու ապականություն գործել, - մահը գոռոզանալով իր կամքը կատարեց: Սա նա- մոլեզուտ հրեաների հանդեպության պատճառով արվեց, որպեսզի հրապարակավ տեսնեն սքանչելիքը Ղազարոսի հարության:

Իսկ ըստ խորհրդի՝ ոչ թե այդ ժամին իմացավ մարդկային բնության կրքերի մասին, երբ մարգարեները - Օրենքն աղաչեցին, այլ նախքան դա գիտեր մարդու տկարությունները, ինչպես - ասաց Նոյին. «Մարդկանց միտքը մանկուց չարի ծառայության մեջ է» (Ծննդ. Ը 21): Ոչ թե բնությամբ չար են Աստծու ստեղծածները, այլ չարությունը, որպես եկամուտ բնավորվեց ու հաստատվեց նրանցում:

«Եվ երկու օր մնաց այնտեղ»: Եվ ինչո՞ւ երկու օր ընդմիջեց - ապա՛ մարմնով եր-աց: Որովհետ- այդ ժամանակներում մարդիկ տակավին մանուկներ էին, ուսման մեջ՝ անկատար ու անկարգ, չէին փնտրում փրկություն ու չունեին հույս, այդ պատճառով էլ հապաղեց, որպեսզի չարի փորձություններից նեղվելով ու մեղքերից չարչարվելով՝ կարոտեն Նրա փրկական գալստյանն ու Օրենքով խրատվելով՝ կարողանան ընդունել կատարյալ գիտությունը: Եվ երբ կարոտեցին, այդժամ էլ եր-աց Փրկիչը:

«Երկու օր» ասելով՝ նկատի ունի առաջին օրը Մովսեսից մինչ- Դավիթ, իսկ երկրորդ օրը՝ Դավթից մինչ- Հովհաննես: Եվ երբ ժամանակը հասավ իր լրմանը, - հասավ աշխարհի փրկությունը, եկավ Տերն անապատից, այսինքն՝ սուրբ արգանդից, ու գտավ մեզ մեղքերի մեջ մեռած, նեխած ու հոտած ժանտահոտ ախտերով, - ո՛չ թե չորս օր, այլ շատ ժամանակ: Դարձյալ՝ Տերը մահվան ժամին չհասավ Ղազարոսի գյուղը, որպեսզի հրեաները չասեն, թե նախապես պայմանավորված էին միմյանց հետ:

«Ապա դրանից հետո իր աշակերտներին ասաց. «Եկե՛ք վերստին գնանք Հրեաստան»: Մահվան երկյուղը եկավ այնտեղ - չարաչար տագնապեցրեց աշակերտներին՝ առավել, քան Ղազարոսի քույրերին: Եվ աշակերտներն այնչափ զարհուրեցին ու դողացին, կարծես դուրս էին ելնում իրենց մարմիններից, - այդ նրանք էին, ովքեր լսեցին Տիրոջից. «Մի՛ վախեցեք նրանից, որ մարմինն է սպանում, բայց հոգին սպանել չի կարող» (Մատթ. Ժ 28):

«Աշակերտները Նրան ասացին. «Ռաբբի՛, հրեաները դեռ նոր էին ուզում Քեզ քարկոծել, - նորից այնտե՞ղ ես գնում»: Աշակերտները տարուբերվում էին այս ու այն կողմ: Տերը չկամեցավ նրանց հայտնել խորհուրդը, որովհետ- տեսան հարության հրաշքը -

չհավատացին Նրան, Ով հոգին ու մարմինն ապրեցնում է –՝ այստեղ, –՝ հանդերձյալում, – կարող է բոլոր ննջեցյալներին հարություն տալ: Տերը նախ տասներկուամյա մի աղջկա՝ Յայրոսի դստերը, հարություն տվեց, ապա Նային քաղաքում՝ մի պատանու: Եվ Նա, Ով ուրիշների մահը հալածեց, առավել –ս իր աշակերտներինը կհալածի: Աշակերտները Թաբոր լեռան վրա լսեցին. «Դա՛ է Իմ սիրելի Որդին, Որին հավանեցի, Դրա՛ն լսեցեք» (Մատթ. ԺԷ 5), սակայն նրանք, փոխանակ լսելու, դեռ հրամայում էին Նրան չգնալ: Եվ եթե նրանց անգամ հայտներ Ղազարոսի խորհուրդը, մի-նույն է, չէին հավատալու իրենց մտքի տկարության պատճառով:

Փրկիչը չուներ սովորություն նախապես ծանոթանալ այն տեղերին, ուր գնալու էր, այլ գնում էր այնտեղ, ուր կար չարչարանք: Իր քարկոծողների մոտ էր գնում, որպեսզի նրանք, փոխանակ իրեն գահավեժ անելու, լինեն Նրա թարգմանները, – այնտեղ շատերը Նրան հավատացին:

Յիսուս ասում է. «Ցերեկը տասներկու ժամ չունի՞. եթե մեկը ցերեկն է քայլում, չի սայթաքում, որովհետ– այս աշխարհի լույսը տեսնում է, իսկ եթե մեկը գիշերն է քայլում, սայթաքում է, որովհետ– հետը լույս չունի»: Ամբողջ օրվա համար է հայտնում, որովհետ– Տիրոջ օրով լուծարվում է կռապաշտության խավարը նրանց համար, ովքեր Նրանով են ընթանում: «Օր» բառը եբրայեցերեն նա– լույս է նշանակում, – Քրիստոս է աշխարհի Լույսը, որ լուսավորում է:

«Եթե մեկը ցերեկն է քայլում, չի սայթաքում», ապա որքան առավել նրանք, ովքեր Նրա հետ էին՝ աշխարհի Լույսի: Պետք չէ իմանալ որպես մարմնավոր աչքի լույս, այլ հոգու աչքի՝ հավատի լույս: Նա, ով հոգու տեսողություն չունի, անգամ եթե միջօրեին քայլի, կսայթաքի, – խավարը միշտ նրա հետ կլինի: Այսպես Տերը խոսքով որոշ չափով կրթեց աշակերտների միտքը, քանի դեռ չէր մեռել խաչի վրա – իջել գերեզման:

Այս խոսքերն ասելուց հետո նորից դիմեց նրանց. «Մեր բարեկամ Ղազարոսը ննջել է, սակայն Ես գնում եմ, որ նրան արթնացնեմ»: Տերն արհամարհեց մահն աշակերտների առջ–՝ այն նինչ համարելով: Աշակերտներին ասելով, թե Ղազարոսը ննջել է՝ դրանով հայտնեց, որ մահը նինչ է նրանց համար, ովքեր հավատում են:

Տերը կաթով էր սնում աշակերտներին՝ իբր– մանուկների մայրաբար ծնելով ու դայակաբար սնուցանելով, – նրանց տգիտությունը ծածկում իր իմաստությամբ: Արդար գառների նման անմեղ էին առաքյալները. ինչպես տեսնում էին, այնպես էլ իմանում էին, Տիրոջից ինչ լսում էին, հավատում էին, սակայն չէին կարողանում հասու լինել աստվածային խորհրդին:

Աշակերտները կարծեցին, թե առակներով է խոսում, ինչպես շատ անգամ էր արել: Իսկ արթնացնելն այն է, որ զարթնեց Տերը – եկավ մեզ ապրեցնելու: Որովհետ– Տերը եկավ ու գտավ մեզ մեղքերում մեռած – ժանտահարությամբ նեխած, – ոչ թե չորս օր, այլ շատ ժամանակներ: Ղազարոսը մահանալուց հետո դժոխք գնաց՝ սատանայի իշխանության ներքո, – մինչ– նա՝ դեռ ոչ ոք չէր ելել այդ արգելավայրից, որովհետ– ով այդ դռների սեմից ներս էր մտնում, այլ–ս հնար չէր ունենում այնտեղից դուրս գալու:

«Աշակերտները Նրան ասացին. «Տե՛ր, եթե ննջել է, ապա կառողջանա»: Ծատ հիվանդներ են ննջել ու չեն ապրել, – կան, որ ննջել են ու ապրել: Աշակերտներն այսպիսի խոսքերով կամենում էին սփոփել Ծածկատեսին: Նրանք գիտեին, որ Տերը սիրում է Ղազարոսին, – չէին կամենում, որ նրա ընտանիքին որ–է վիշտ հասնի, ննջելն առողջանալու նշան էին կարծում – ասում էին, որ կարիք չկա շտապ գնալու:

«Այն ժամանակ Յիսուս նրանց հայտնապես ասաց. «Ղազարոսը մեռավ»: Տերը բացահայտեց ծածուկ խորհուրդը, որպեսզի հանկարծակի գալով չցնցվեն ճշալով կամ կոծելով: Բոլոր բժիշկներն էլ մինչ– մարդու մահանալն աշխատում են բոլոր դեղամիջոցներով փրկել հիվանդին, իսկ Ղազարոսի Բժիշկը թույլ տվեց նրան մահանալ, որպեսզի նրա մահով

ցույց տա իր գործունեությունը: Տերը չգնաց իբր- բժիշկ՝ հիվանդությունը բուժելու, որովհետ- Նա՝ որպես Աստված, պետք է ապրեցներ հիվանդին:

«Ես ուրախ եմ ձեզ համար, որ այնտեղ չէի. որպեսզի դուք ինձ հավատաք»: Եթե ուրախ եր, ապա ինչո՞ւ եր լալիս, երբ գնաց այնտեղ: Բայց պետք է տեսնել, թե մինչ այս պահը Նրա մերձավորները որչափ հեռու էին -՝ Նրանից, -՝ կատարյալ հավատից:

Սրանք մանվածապատ խոսքեր էին - չէին կարող հասանելի լինել: Մահվան անունը - ուրախությունը նրանց լսելիքի համար հռչակվեցին, - աշակերտները, զարմացած, չէին կարողանում հասու լինել երկիմաստ խոսքին: Տերը պարծենալու համար չէր նրան հարություն տալիս, այլ աշակերտների հավատի հաստատության, - ուրախ եր, որ տեսնելու են իր գործության չափը: Եվ երկչոտ Թովմասը մեզ տեղեկացնում է նրանց անմտության մասին:

«Թովմասը, որ Երկվորյակ եր կոչվում, աշակերտակիցներին ասաց. «Եկեք մենք է՛լ գնանք, որ Նրա հետ մեռնենք»: Նա գնաց մեռելին հարություն տալու, իսկ կենդանի աշակերտները՝ իրենց մահվան մատնելու, քանզի այս պահի համար տարակուսում էին: Երկրագործ մշակների համար ավելի դյուրին է կոշտացած հողը կակղեցնել, քան գիտուններին՝ հավանություն գտնել տգետների մոտ: Մշակը քիչ է աշխատում հողի վրա, սակայն բազում պտուղներ է ակնկալում, իսկ կույր մտքով տգետին միայն Աստված կարող է գիտություն տալ: Աշակերտները ստուգվեցին, որ պատրաստ են գնալու - Նրա հետ քարկոծվելու, որի համար Տերը նրանց մխիթարեց ու քաջալերեց - նրանցից երկյուղը վանեց:

«Հիսուս եկավ, նրան գտավ չորս օրից ի վեր գերեզմանի մեջ»: Որովհետ- մոտ է Բեթանիան Երուսաղեմին, - սուգն էլ մոտ եր ուրախությանն ու խաղաղությանը:

«Հրեաներից շատերը եկել էին Մարթայի - Մարիամի մոտ»: Նրանց գալն աստվածային տեսությամբ պետք է իմանալ, որպեսզի տեսնողները զվարճանան աստվածային նշաններով, քանզի նրանցից ոմանք օգուտ ստացան՝ Քրիստոսի վրա խարսխված իրենց հավատը հաստատելով: Իսկ ինչո՞ւ եկան. չէ՞ որ հրեաներն ուխտել էին, որ եթե որ-է մեկը Նրան Քրիստոս խոստովանի, ապա ժողովրդի միջից դուրս պիտի մղվի: Միգուցե եկել էին տրտմության տագնապից մղված, կամ էլ միգուցե Մարիամի ընտանիքն ազնվական եր, - նրանք աչառություն էին անում: Եվ կամ այնպիսիներ էին, որոնցում չկա խորամանկություն, քանի որ շատերը կարծում էին, թե կարող են մխիթարել սգավորներին:

Այդ օրերին ագարակը քաղաք եր դարձել, - քաղաքը՝ ագարակ, որովհետ- վշտի պատճառով ողջ քաղաքն այդտեղ եր հավաքվել: Մեր բնության սովորությունն է, - սիրում ենք մտնել սգո տուն՝ լսելով այլոց բոթը, քան թե ուրախության տուն: Ոմանք եկել էին լկտիությունից մղված, ոմանք էլ՝ ոտնահարելու, իսկ շատերն էլ՝ շատախոսելու, - քչերն էին մասնակից լինում տրտմությանը: Որովհետ- բոլոր մխիթարողներն էլ անձամբ լի էին տրտմությամբ, - քանի որ տրտումը տրտածին չի կարող մխիթարել, ապա - սգավորն էլ սգավորին չի մխիթարի, եթե սգի վրա սուգ չավելացնի: Մեկն ասում եր. «Մի՛ տրտմիր, իմ եղբայրը մանուկ հասակում մահացավ», - այսպես յուրաքանչյուրը մի տարածամ մահ եր պատմում, որից ավելի է բեկվում սիրտը, - աղիքները՝ գալարվում: Այս ամբոխին թողեց Մարթան - ընդառաջ գնաց Հիսուսին:

«Մարթան երբ լսեց, որ Հիսուս գալիս է, նրան ընդառաջ գնաց. իսկ Մարիամը տանը նստած եր»: Մարթան ընդառաջ գնաց Օրենքի ու մարգարեների օրինակով, ովքեր կանխասելով ցույց տվեցին Հիսուսին որպես աշխարհի Փրկչի: Մեկը եղավ իբր- բերանի խոսք, իսկ մյուսը՝ սրտի խորհուրդների շտեմարան: Երկուսն էլ գովելի օրհնության մեջ էին: Սիրտն իր տեղում հաստատուն մնաց, իսկ խոսքը՝ սրտի խորհուրդների թարգմանը, առաջ գնաց՝ պատմելու զգալի սրտի պաղատանքները Նրա լսելիքին, Ով կարող եր վերացնել տխրությունն իր սիրելիների տնից:

Մարթայի սերն առավել էր եռում, քան Մարիամինը, որովհետ- մինչ այս ամենը, երբ Հիսուս եկավ նրանց մոտ, Մարթան սպասավորություն էր անում՝ Տիրոջն ասելով. «Տե՛ր, Քեզ փույթ չէ՞, որ քույրս ինձ մենակ է թողել ծառայության գործի մեջ. արդ, ասա՛ դրան, որ օգնի ինձ» (Ղուկ. Ժ 40): Եվ երկրորդ անգամ –ս, երբ Տերը եկավ Ղազարոսին կենդանացնելու, Մարթան առաջինը Նրան ընդառաջ գնաց, իսկ Մարիամը մնաց տանը:

«Ասում է Մարթան Հիսուսին. «Տե՛ր, եթե Դու այստեղ եղած լինեիր, իմ եղբայրը մեռած չէր լինի»: «Ով մարգարեին ընդունում է իբր- մարգարե, մարգարեի վարձք կստանա» (Մատթ. Ժ 41), իսկ ով Աստծուն է ընդունում, աստվածային փառք կժառանգի: Մարգարեացավ Մարթան, որ ուր կենդանությունն է, այնտեղ մահը չի մտնում: Տերը բազում անգամ մտել էր Մարթայի ու Մարիամի տունը, – մահը գյուղից հալածական էր եղել, որովհետ- ուր կա հոգ-որ իմաստություն, այնտեղ կան – աստվածային սեր, ճշմարիտ հավատ – ստույգ մարգարեություն: Քանզի հոգ-որ իմաստությունը, աստվածային սերը, ճշմարիտ հավատը – անսուտ մարգարեությունը չորս հարազատ եղբայրներ են, – մեկն է նրանց շարժողը՝ Աստված: Ինչպես երաժիշտը բերանով փչելով երգեհոնը՝ բազում փողերից տարբեր ձայներ է արձակում՝ մեկը՝ նուրբ, մյուսը՝ թավ, մեկ ուրիշը՝ ավելի թանձր, նմանապես Մարթան, Մարիամը, Ղազարոսը – բոլոր նրանք, ովքեր նրանց տանն էին, նույն հավատն ու նույն սերն ունեին:

Քանզի երբ հրավիրեցին Նրան, – Նա չկամեցավ գալ, իմացան, որ Տիրոջ կամքն է, որ Ղազարոսը մահանա, որովհետ- ոչ Ինքը եկավ – ոչ էլ մեկին ուղարկեց, որպեսզի բժշկի, քանզի լսել էին Նրա առաքյալներից, որ երբ Հիսուս նավում ննջեց, ծովի ալիքները քնից արթնացան՝ այնքան ժամանակ, քանի դեռ Տերը ննջում էր (տե՛ս Մատթ. Ը 23-26): Եվ ալիքները խռովվելով խոսեցին մարդու նման, թե ուր լույսն է, այնտեղ չի մտնի խավարը, – ուր կյանքն է, այնտեղ մահը չի համարձակվի մտնել:

«Գիտեմ, որ ինչ էլ որ Աստծուց ուզես, Աստված Քեզ կտա»: Մարգարեացավ կինը ոչ թե մեկ մեռելի հարության համար, այլ որ Տերը դարեր առաջ մեռածներին էլ կարող է հարություն տալ՝ կամակցությամբ Հոր – Սուրբ Հոգու:

«Հիսուս նրան ասաց. «Քո եղբայրը հարություն կառնի»: Տերը հայտնեց նրան եղբոր առաջին – վերջին հարության մասին:

«Մարթան նրան ասաց. «Գիտեմ, որ հարության ժամանակ վերջին օրը հարություն կառնի»: Բացվեցին երկնքի դռներն այդ կնոջ համար, – նա տեսավ անստվեր Լույսն իր աչքերով, հասավ անմատչելի տեղերին – հավասարվեց Չեբեդեոսի որդիներին: Նա չընկավ Քրիստոսի մարմնական լանջով, սակայն զորացավ Աստծու իմաստությամբ, շոշափեց Կենաց Խոսքն ու փոխվեց աստվածային կյանքի: Բացվեցին նրա մտքի աչքերը, – լուսավորվեց ներքին մարդը: Նա եկավ արտասուքով – գնաց ինդոլությամբ: Բերկրեց վշտացածը, – զվարթացավ նրա երեսի գույնը, երբ լսեց հարության մասին: Մինչ- հարուցյալ եղբորը տեսնելը՝ տեսավ մեռելներին հարություն Տվողին:

«Հիսուս նրան ասաց. «Ես իսկ եմ հարություն – կյանք»: Նա է Պարզ-ատուն, Նրանից են պարզ-ները, սակայն ինդրել է պետք: Եղիան հարություն տվեց մի մեռելի, որը դարձյալ մահացավ: Եղիսենն երկու հոգու հարություն տվեց, – նրանք նույնպես մահացան: Իսկ համընդհանուր հարության ժամանակ Տերը հարություն է տալու ու հավիտյանս անմահացնելու:

«Ով հավատում է Ինձ, թեպետ – մեռնի, կապրի»: Ինչպես աչքով տեսածին են հավատում, այդպես էլ Նրան հավատացողը հավիտյան չի մեռնի: Իսկ հարության ժամանակ կմեռնեն կենդանի անհավատներն ու ամբարիշտները:

«Եվ ով կենդանի է ու Ինձ հավատում է, հավիտյան չի մեռնի»: Եվ այժմ, ով կենդանի է ու հավատում է Նրան, կենդանի կլինի իր մահվան մեջ – հավիտյան կենդանի կմնա: Հավիտյանս մահվան ձեռքը չի տիրի նրա վրա: Բայց ոմանք սա ասում են աշխարհի վախճանի համար, թե

Նրանք, ովքեր ողջ են – հասնելու են մինչ– Տիրոջ գալստյան օրը, չեն մահանալու, ինչպես – առաքյալն է ասում. «Ովքեր կենդանի մնացած պիտի լինեն գալստյան ժամանակ, չպիտի ննջեն» (Ա Թես. Դ 16):

«Հավատո՞ւմ ես այս բանին»: Հույժ դժվարիմաց խոսք ասաց Փրկիչը, – այդ պատճառով լսողները Նրանից բացատրություն խնդրեցին: Թեպետ– երկիմաստ էր խոսքը, սակայն հուսաց Մարթան:

«Մարթան ասաց Նրան. «Այո՛, Տե՛ր, ես հավատում եմ, որ Դո՛ւ ես Քրիստոս՝ Աստծու Որդին, որ աշխարհ էիր գալու»: Մարգարեների խոսքերը հավատացրին նրան այնպես, ինչպես սամարացի կնոջը. «Գիտեմ, որ Մեսիան՝ Քրիստոս կոչվածը, կգա. երբ Նա գա, մեզ ամեն ինչ կպատմի» (Հովհ. Դ 25): Կուսական Ծնունդն ակնարկեց Երկրորդ գալստյան մասին: Մարթան մեծամեծ խոսքեր լսեց ու ամբողջ տնօրինությանը տեղեկացավ, եկավ տրտմած – գնաց ուրախացած՝ իբր– Աստծու հրեշտակ:

«Եվ այս ասելուց հետո գնաց գաղտնաբար կանչեց իր քրոջը՝ Մարիամին, – ասաց. «Վարդապետն է եկել – քեզ է կանչում»: Արդար–, ճշմարիտ վարդապետն առանց այբ, բեն, գիմի է ուսուցանում – կատարում ուսուցման բոլոր պահանջները, – Մարթան, վարդապետ ասելով, ինքն էլ անցավ աշակերտների կարգը: Աշակերտեց – Մարիամը նույն վարդապետությանը՝ հեշտակամ ու դյուրությամբ հավատալով, որովհետ– նույն մարթանքներն ասաց Տիրոջը՝ գութ հայցելով Քրիստոսից՝ եղբորը կենդանացնելու համար:

«Երբ Մարիամը լսեց, վեր կացավ – եկավ Նրա մոտ»: Նույն տեղում նույն ուրախությունը հայտնվեց նույն Ուսուցչի հանդեպ, մեկը՝ ծածկաբար, իսկ մյուսը՝ հայտնապես: Տերը ձգեց երկուսին էլ սգավոր աշխարհից դեպի երկնային անտրտում ուրախությունը, – Մարիամը գնաց Նրա մոտ, Ում առաջ էլ ճանաչում էր՝ ասելով. «Ով իմ բազում մեղքերը ներեց, կարող է նա– փարատել իմ ծանր սուգը»:

«Հիսուս դեռ գյուղ չէր հասել, այլ դեռ–ս այնտեղ էր, ուր Մարթան Նրան ընդառաջ էր եկել»: Իսկ ինչո՞ւ անմիջապես չգնաց գերեզման: Որովհետ– Նրա գալստյան լուրը տեղ հասնելուն պես ժողովրդից մի «ատյան» կազմվեց, – բոլորն էլ շտապում էին տեսնել աստվածագործ նշանը: Հրեաները, ովքեր եկել էին քույրերին մխիթարելու, իրենք էին թափուր մնացել երկնային մխիթարությունից – թաղված սգի ու նույն տրտմության մեջ, արտասուք շաղ տալով՝ նստել էին տանը:

«Երբ հրեաները տեսան Մարիամին, որ իսկույն վեր կացավ ու գնաց, իրենք –ս նրա ետ–ից գնացին»: Հրեաները հարությունը տեսնելու համար չգնացին, այլ դեպի մեռելի գերեզմանը: Ասված է. «Ով ունի, նրան պիտի տրվի – պիտի ավելացվի, իսկ ով չունի, նրանից պիտի վերցվի ունեցածն էլ» (Մատթ. ԺԳ 12): Եվ սա ո՛չ թե Տվողի ազահության պատճառով, այլ ընդունողի անարժանության, ինչպես եր–աց առաքյալների ու Հուդայի պարագայում:

«Կարծում էին, թե գերեզման է գնում, որ այնտեղ լաց լինի»: Որովհետ– նրանք միշտ էլ գերեզմանասեր են եղել, – ոչ միայն մարդկանց, այլ– սուտ աստվածների, ինչպես Եզեկիել մարգարեն է ասում. «Ահա այնտեղ նստած էին կանայք ու ողբում էին Թամուզին» (Եզեկ. Ը 14): Սրանց միջից ելավ Մարիամը – գնաց Նրա մոտ, Ով ներեց նրա բազում մեղքերը – կարող է նա– ծանրատաղտուկ տրտմությունը փարատել:

«Իսկ Մարիամը, երբ եկավ այնտեղ, ուր Հիսուս կանգնած էր, ու տեսավ Նրան, ընկավ Նրա ոտքերը»: Երբ սգավորները տեսնում են ծանոթներից որ–է մեկին, սկսում են կոծել, իսկ Մարիամը դրա փոխարեն Վարդապետին հավատաց ու փառավորեց, – դրանով ի հայտ եկավ Մարիամի ու Մարթայի հավատը, քանի որ նրանք Տիրոջը երկրպագում էին ու խոստովանում նրանց առջ–, ովքեր չէին հավատում:

«Տե՛ր, եթե այստեղ եղած լինեիր, իմ եղբայրը մեռած չէր լինի»: Ինչպես նույն դպրոցի մանուկները միաբանված նույն լեզվով են խոսում, այդպես էլ սրանք, վարդապետի կամքից հորդորված, խոսում էին աստվածային ուսումից: Եվ երկու քույրերն էլ նույն կենդանի որսը

եղան ու նույն սիրով սիրեցին Տիրոջը: Նույն աղբյուրից Կենդանի ջուր խմեցին ու տեսան մարմնացած Աստծուն ու հավատացին ամենքիս Տիրոջը: Թվում էր, թե նախապես պայմանավորվել էին Հիսուսից խնդրել, որ իրենց եղբորը կենդանություն տա: Իրենց մերձավոր հանգուցյալի համար երկուսն էլ նույն խոսքերն արտասանեցին՝ ասելով. «Տէր, եթե անտես չանեիր մարդկային ցեղը, ապա նրանք չէին մահանա մեղքի մահով»: Իսկ մարգարեն ասում է. «Եվ ահա Դու բարկացար, որովհետև մենք մեղք գործեցինք» (Եսայի ԿԴ 5):

«Երբ Հիսուս տեսավ, որ նա լալիս է, – նրա հետ եղող իրեաներն էլ են լալիս»: Աշխատելիս մարմնից քրտինք է ծորում, – հուզված սրտից աչքն արտասուք է հեղում, արտասվում ենք նա– մեռելների վրա – հեռուներից եկող սիրելիի համար: Տեսավ Մարիամը Հիսուսին, – եղբոր նկատմամբ ունեցած գույքը ստիպեց նրան հիշել մահացածին, սակայն այլ–ս չճշաց ըստ աշխարհի կարգի, այլ ցածրաձայն արտասվեց Ողորմածի առջ–, մինչ– որ բոլորն էլ բարձրաձայն լացեցին:

Խռովվեց Հիսուս իր հոգում, կարծես իր ամբողջ զորությամբ տրտմեց – չկարողացավ պարզ ասել, թե. «Ո՞ւր դիրք նրան», այլ ասես մռնչալով ասաց, կես խոսքով: Տերը եղավ մասնակից նրանց սգին, որպեսզի մարդիկ լինեն Աստծուց մխիթարված: Կամ էլ մռնչաց սատանայի վրա, ինչպես առյուծը՝ որսի վրա:

«Եվ Հիսուս արտասվեց»: Մարմինը ոչ միայն աչքերով է արտասվում, այլ– ամբողջովին քրտնում է, ինչպես Տերը շատ անգամ վարվեց աշխարհում, որպեսզի իր վշտակցությամբ՝ մեզ հետ իր ազգակցությունը ցույց տա: Եվ սրանով Տերը սահմանեց հավատացյալներին միայն այդքան արտասվել, որովհետև– նրանք ունեն հարության հույսը: Տեսելով մեռելի՝ պետք է արտասվել մարդու վրա ընդհանրապես, որ սկզբից –եթ մահ ժառանգեց մեր բնության համար: Տերն արտասվեց նա– իրեաների անհավատության պատճառով, ովքեր ետ էին կանգնել աստվածագործ նշաններից ու դարձել էին գեհենի ժառանգներ:

Արդ՝ ելան Նրա արտասուքներն իբր– անձր–, – Ղազարոսը եղավ իբր– ցորեն, – գերեզմանը՝ իբր– հող: Տվեց Հիսուս իր ձայնն իբր– որոտ, – խռովեց մահն այդ ձայնից: Ոտքի ելավ Ղազարոսն իբր– ցորեն, ելավ մեռածը – երկրպագեց իր կենարար Տիրոջը: Արդ՝ խայտառակվեցին մահը – նրա ազահությունը:

Տերը ետ բերեց չորսօրյա մեռածին, որպեսզի իմանան, որ Նրա համար, Ում բերանի ձայնը կենդանացրեց չորսօրյա մեռելին, դյուրին է երեք օրից հարություն առնելը, – որ ճշմարիտ է Նրա խոստումը, որ Ինքը երեք օր անց հարություն առած՝ կելի մեռելների միջից: Տերն ուրախացրեց Մարիամին ու Մարթային – խայտառակեց դժոխքն ու նրա ազահությունը, որը չէր կարող հաղթել Քրիստոսին: Տերն ասաց. «Երեք օր անց հարություն կառնեմ», – քանի որ դա նրանց դժվար թվաց, հանեցին նրանք չորսօրյա մեռելին հարություն առած:

Ղազարոսի հարությունը մեռելուց չորս օր հետո եղավ, իրենը երեք օր հետո, որովհետև– չորրորդ օրը հողեղեն մասը հող է դառնում, հեղուկ մասը՝ ջուր, հրանյութը՝ հուր, իսկ օդային մասը ցնդում է շրջակա բնության մեջ, – այսպիսով չորս տարրերը չորս օրում լուծարվում են:

Աստվածային բնությունն անախտ է ու անտրտում, իսկ խռովելը նշանակում է, որ հրաման տվեց տրտմությանը գալ, – արտասուքը կամավորաբար հեղեց: Սա ցույց է տալիս, որ երբ Տերը կամենում է, իջնում է մարմնի բնական կրքերի մեջ՝ հայտնելով իր ճշմարիտ մարդեղությունը: Որովհետև՝ թեպետ– Աստված միացավ մարմնին, սակայն չթողեց մարմնին շարժվել իր բնական կրքերով²⁰, այլ երբ թույլ էր տալիս, իջնում էր սնվելու, խմելու – ննջելու, իսկ երբ կամենում էր, իրեն վեր էր պահում աստվածային միությանը: Տիրոջ մեջ ամփոփված

20 Քրիստոս կրեց մարդկային բոլոր կրքերը, բացի մեղքից, այսինքն՝ բնության օճակարը կրեց, իսկ անօճակար՝ ոչ: Քաղցը, ծարավն ու քունը բնական կրքեր են և մեղանչումներ չեն, քանզի մարդկային բնությունը բարի է ու բարի Արարչից ստեղծված:

Է ամբողջ բնությունը, – կրքերից յուրաքանչյուրը ծագում էր այն ժամանակ, երբ Տերը կամենում էր: Տերը հացի նկատմամբ քաղցը – սիրելիի նկատմամբ արտասուքը ծագեցրեց ճիշտ ժամանակին, որպեսզի հավատարիմ լինի այն խոսքը, թե Ինքը ճշմարտապես մարմին առավ:

Տերը, տեսնելով վիշտը, որ պատճառել էր մեզ մահը, ողորմեց մեր ցեղին, որը կործանվել էր երկրի վիհում: Տերը գթությունից արտասվեց մարդկանց վրա, որոնց օձը խորտակել էր դժոխքում: Լացեց մարդկային ցեղի վրա – ոչ թե այն մեռելի համար, որին պետք է հարություն տար:

Արտասուք բերեց, որովհետև– տեսավ նրանց անհույս լացն ու կոծը, որոնց սրտում չկար կենդանության հիշատակը: Մեզ նման լացեց, որպեսզի ամեն ինչով մեզ նմանվի: Աստծու Որդին արտասուքով նմանվեց մեզ, իսկ հարությամբ կենդանացնելով՝ Յորը:

«Ասաց. «Ո՛ւր դրիք նրան»: Նրան ասացին. «Տե՛ր, արի՛ – տե՛ս»: Եւ, Ով հեռվից իմացավ Ղազարոսի մահը – կարող էր մեռածին հարություն տալ, գիտեր նա– նրա տեղը: Սակայն Տերը չգիտենալու պատճառով չհարցրեց, այլ այնպես, ինչպես Յայրը հարցրեց Ադամին. «Ո՛ւր ես» (Ծննդ. Գ 9), նա– Կայենին ասաց. «Ո՛ւր է քո եղբայր Աբելը» (Ծննդ. Դ 9)՝ տալով նրանց զղջալու առիթ: Նա– Մովսեսին հարցրեց. «Այդ ի՞նչ է քո ձեռքին» (Ելք Դ 2): Նույնպես – մեզ է հարցնում՝ մեր մեղավոր հոգիների համար, թե որ մեղքերի խորխորատը դրեցինք նրան: Որպեսզի մենք մեր կամքով խոստովանենք ու ասենք. «Տե՛ր, արի՛ ու տե՛ս», – ապա Ղազարոսի քույրերի նման ընկնենք Նրա ոտքերը – ցույց տանք մեր հոգիների դիակիր գերեզմանը:

Փնտրում էր Արարիչն Իր պատկերով ստեղծված մարդուն, ում չարը նախանձից զցեց երանելի կյանքից: Տերը հարցնում է հրեաներին գերեզմանի տեղը, որպեսզի իրենք ցույց տան – վկա լինեն տեղի ու մեռելի համար, որին թաղեցին:

«Ասում են հրեաները. «Տեսե՛ք ինչքան էր սիրում նրան». որովհետև– արտասվեց նրանց վրա: Մի մասն էլ ասում էր. «Սա, որ կույրի աչքերը բացեց, չէ՞ր կարող նա– այնպես անել, որ սա չմեռներ»: «Դուք սովոր եք հայհոյելու նրան, Ով ծովը բաժանեց – անապատում քառասուն տարի ձեզ կերակրեց մանանայով ու լորամարգերով – բազմաթիվ այլ նշաններ արեց: Դուք հայհոյեցիք ու չգոհացաք Աստծուց – անասունների հետ փոխանակեցիք նրան (տե՛ս Ելք ԼԲ 4): Մովսեսին երդումով ուրացաք, նրան, ով ծովը ճանապարհ դարձրեց – ամբողջ ժողովրդին փարավոնից ու սրից փրկեց: Մի՞թե շնորհակալ եղաք այս ամենի համար, որ մի կույրի համար շնորհակալ լինեք»:

Կույրի հոգին ողջ էր ու շարժում էր մարմինը, իսկ աչքը մեռած էր: Յոգին բնակվում է մեռած մարմնում, սակայն արեգակի լույսը մեռած աչքում չի բնակվում: Եթե մեռած աչքը կենդանացրեց – հեռացած լույսն այնտեղ դարձրեց, ապա Ղազարոսի ամբողջ մարմինը նույնպես կարող է կենդանացնել: Իսկ այն, ինչը կատակելով ասում էին Նրա Աստվածության դեմ, դրան Տերն Իր լացով պատասխանեց: Արդ՝ երբ հրեաները ցույց տվեցին իրենց կատակներն ու ծաղրը, Նա ելավ ցույց տալու Իր աստվածային զորությունը:

«Յիսուս դարձյալ խռովվելով Ինքն իր մեջ»: Ինչպես ասաց Մատթեոսի Ավետարանում. «Ո՛վ անհավատ – մոլորված սերունդ, միևն– ե՞րբ ձեզ հետ պիտի լինեմ, միևն– ե՞րբ ձեզ պիտի հանդուրժեմ» (Մատթ. ԺԷ 16): Նա– Չաքարիա մարգարեի միջոցով ասաց. «Ձանձրացավ Իմ անձն այս ազգից, որ փորձում է Ինձ» (հմմտ. Չաքար. ԺԱ 8):

«Եկավ գերեզման: Սա մի քարայր էր, որի վրա մի քար էր դրված»: Նախնիների մոտ սովորություն էր ամրացնել գերեզմանը, քանի որ հեռու էր նրանցից հարության հույսը: Սա էին նրանք կյանք համարում, իսկ այն՝ մահվան դառնություն: Մեռածների հիշատակը շիրիմն էին համարում: Մովսեսը թույլ էր տալիս, որ եթե մեկն անզավակ մահանա, ապա նրա եղբայրը վերցնի նրա կնոջը – զավակ հասցնի մահացածի անունով: Սա երկրի

Ժառանգության համար էր արվում: Քարը կափարիչ է – նշանակում է, որ սատանան դժոխքի ելքը փակել էր – իր ունեցած իշխանությամբ հոգիներին պահում էր այնտեղ:

«Եվ Յիսուս ասաց. «Այդ քարը մի կո՛ղմ դրեք»: Ի՞նչ կարիք կար քարը վերցնելու, երբ Նրա հրամանով դժոխքը մեռածին փսխեց: Այդ փոքր քարի համար իր բերանով Նա է օգնություն խնդրում տկար մարդկանցից, Ումից դողում է երկիրը, – հալվում են քարերը: Սակայն Նա օգնության համար չի ասում, այլ դրանով նրանց հարության վկա է դարձնում, որպեսզի հրեաները, քարը վերցնելով, իրենց աչքերով նայեն գերեզմանի մեջ, ու զարշահոտությունը հասնի նրանց ռուզներին, – նրանց աչքերն ու թիկունքը վկայեն, որ ճանաչեցին այդ վեմը: Սա արվեց ժխտող հրեաների համար, որ եթե անգամ ուրանան հրաշքը, ապա նրանց ձեռքերը հանդիմանեն նրանց թերահավատությունը: Որովհետև– Տերը գիտեր նրանց չարանախանձ սովորությունը – դրա համար զգուշանում էր բոլոր կողմերից:

Դարձյալ՝ վեմը ծանրալուծ սատանան է՝ մեղքերի պահակը, ով մահվան իշխանությամբ արգելելով պահում էր բազում մեղավորների: Տերը վերցնում է դ-երի բռնակալության վեմը, որպեսզի մարդիկ հեշտությամբ բարձրանան մեղքերից Քրիստոսի գալստից հետո: Նա, Ով հարություն է տալիս մեռածներին – ետ դարձնում նրանց մեջ շունչը, կարող էր բացել նա– գերեզմանը – մի կողմ գցել վեմը, մանավանդ որ ասաց աշակերտներին. «Եթե մանանեխի հատիկի չափ հավատ ունենաք, այս լեռանը կասեք՝ տեղափոխվի՛ր այստեղից այնտեղ, – կտեղափոխվի. – որ–է բան ձեզ համար անհնարին չի լինի» (Մատթ. ԺԷ 19): Մանավանդ որ, խաչի վրա լինելով իր ձայնով պատռեց վեմերը – գերեզմանները: Սրանով Տերը նա– հրամայում է հեթանոսներին թիկունքից մի կողմ գցել անհավատության վեմը:

«Մարթան՝ մեռածի քույրը, Նրան ասաց. «Տե՛ր, հիմա արդեն նեխած կլինի, քանի որ չորս օրվա է»: Նեխած հոտը գալիս է մեռելներից, իսկ Աստծուն հասնում է մեր մեղքերի զարշահոտությունը: Մարդկային ցեղը մարմնավոր ու հոգ–որ մեղքերի պատճառով ամբողջովին նեխել ու հոտել էր՝ ըստ մարգարեի խոսքի. «Նեխեցին – փտեցին իմ վերքերը» (Սաղմ. ԼԷ 6): Սա դեռ բավական չէր, մի վիմաքար էլ դրվել էր նրանց պարանոցի վրա, իսկ հեթանոսների թիկունքին դրվել էին նա– կռամոլության ծառայությունները, – նրանք ծածկվել էին անգիտության խավարով, որպեսզի չձագի աստվածգիտության լույսը նրանց սրտում: Սակայն Տերը չգարշեց ու երես չդարձրեց մեզանից, այլ իր անուշահոտությամբ համեմեց մարդկանց անհամությունը:

Չորսօրյա ասելն այն խորհուրդն ունի, որ չորս նյութից գոյացած մարդու մարմինը՝ չարի խաբեությամբ ամբողջովին ապականվել էր, – չկար կենդանության որ–է նշույլ:

«Յիսուս նրան ասաց. «Քեզ չասացի՞, եթե հավատաս, կտեսնես Աստծու փառքը»: Չավատից էր բուսնելու մարդկային անապական կյանքը, բուրելու կենդանության անուշ հոտը, – հայտնվելու Աստծու փառքը: Չավատն է բոլոր զարկված մարմինների անուշացնող աղը, հավատը նա– թափանցիկ լույս է կուրացած աչքերի ու ձայն՝ խլացած ականջների համար:

«Երբ քարը վերցրին»: Մինչ վեմի վերցվելը Ղազարոսը գերեզմանում արդեն հարություն էր առել:

«Յիսուս աչքերը վեր բարձրացրեց ու ասաց»: Յիսուս մինչ աչքերը վեր բարձրացնելը տեսնում էր Յորը:

«Չա՛յր, գոհություն եմ տալիս Քեզ, որ Ինձ լսեցիր»: Յորը կանչելով՝ Ծնողի հետ իր համակամությունը – մեր փրկության կամակից լինելն է ցույց տալիս: Յորից իր բնությամբ էր գոհանում՝ ըստ այս խոսքի. «Գոհություն եմ հայտնում Քեզ, Չա՛յր, Տե՛ր երկնքի – երկրի, որ ծածկեցիր այս բանն իմաստուններից ու գիտուններից – հայտնեցիր մանուկներին» (Մատթ. ԺԱ 25): Մինչ ձայնով կանչելը Յայրը լսեց Նրան:

«Ամեն ժամ լսում ես Ինձ»: Տերը Յայրոսի դստերը հարություն տվեց մեռելներից՝ առանց աղաչելու, Յորը կանչելու ու երկինք նայելու, այլ միայն նայեց մեռածին ու ասաց. «Աղչի՛կ,

դո՛ւ, քե՛զ եմ ասում, վե՛ր կաց» (Մարկ. Ե 41): Նմանապես – Նային քաղաքում, ուր մեծ ամբոխ էր կուտակված, Նրան ոչ ոք չթախանձեց, – ոչ էլ Նա Յորը կանչեց, այլ միայն ձեռքը երկարացրեց դեպի դագաղը, – մեռածը կենդանացավ: Սրանցով Տերը ցույց տվեց իր աստվածային զորությունը, իսկ այստեղ Յորը կանչելով՝ իր սերն ու Յոր հետ միակամությունն է ցույց տալիս:

«Սա անում եմ շուրջս կանգնած այս ժողովրդի համար»: Ինքն է մեկնում իր խոսքը, որովհետ– Աստված այնքան չի նայում իր պատվին, որքան մեր փրկությանը: Որովհետ– երբ իրեն Աստծուն հավասար էր ցույց տալիս – մեղքերը ներում, հրեաները Նրան հայիոյիչ ու դիվահար էին կոչում: Իսկ ովքեր Նրա շուրջն էին, Նրան որպես Յորը հավասար ու մեռելների հարություն տվող էին ընդունում:

«Որպեսզի հավատան, որ Դո՛ւ Ինձ ուղարկեցիր»: Յրեաները Յիսուսին Յորը հակառակ եղող ու հայիոյիչ էին համարում: Այստեղ Տերը Յորը կոչում է գործակցության, հավատացյալների հաստատելու – անհավատների հանդիմանելու համար, ցույց տալով, որ Յայրը գործակից չի լինի նրան, ով հակառակ է իրեն:

«Երբ Յիսուս այս ասաց, բարձր ձայնով աղաղակեց – ասաց»: Աղաղակեց, որպեսզի բոլորի ականջներն ու աչքերը դեպի իրեն դարձնի: Ապա հեռացավ գերեզմանից տասներկու կանգուն – առանց մեռածին մերձենալու, փոխանակ ձեռքը մեկնելու՝ ձայնը սաստկացրեց: Տերը ձայնով մտավ գերեզման, բռնեց Ղազարոսի ձեռքից – մեռածի գարշահոտությունը փոխեց անուշահոտության՝ մեռելին կենդանացնելով:

Քրիստոսի ձայնն աստվածային զորությամբ բանասարկուի ձեռքից վերցրեց Ղազարոսի հոգին ու այն կապեց նրա մեռած մարմնին: Տերն այս անգամ իր ձեռքով մարդ չստեղծեց, ինչպես արարչության օրը, այլ կանչեց սոսկ անունով, – Ղազարոսը փութով դուրս ելավ: Զանի որ ձայները մեռելի գգայարանների վրա չեն ազդում, դրա համար Տերը աստվածային հրամանի ձայնով ազդեց ներկաների լսողության վրա, որպեսզի հայտնապես եր–ա, որ Նրա հրամանով մեռելը դուրս եկավ գերեզմանից:

«Ղազարո՛ս, վե՛ր կաց, դո՛ւրս արի»: Շատ մեռածներ էին դրված գերեզմանում, բայց այստեղ միայն մեկին պետք էր դուրս կանչել: Եթե Տերն առանց անունը տալու կանչեր, ապա մեռածներից ո՞վ կիմանար, թե որը պետք է դուրս գա: Շատ Ղազարներ կային այնտեղ, սակայն Նա միայն մեկին կանչեց, նրան, ում սիրում էր, Մարիամի ու Մարթայի եղբորը, ովքեր իրենց աղաչանքներով դիմեցին Յիսուսին, – այժմ միայն այս Ղազարոսը դուրս եկավ, որպեսզի նրանով այլոց համար հույս լինի: Եթե անունով չկանչեր Ղազարոսին, ապա Քրիստոսի ձայնի զորությունը կքանդեր բոլոր գերեզմանները: Յիսուս ուրիշի անունով չկանչեց մեռածին, այն դեպքում, երբ մարգարեները Տիրոջ անունով էին կանչում, իսկ առաքյալները՝ Յիսուս Քրիստոսի անունով, որովհետ– նրանք ծառաներ էին, իսկ Յիսուս Տերն է – իր հզոր ու իշխանական ձայնով է տալիս հրամանը:

«Դո՛ւրս արի»: Տերն իր կենարար ձայնով ազդարարում է մեզ. «Դո՛ւրս արի քո արգելավայրից»: Ըստ որում նա– Պողոսը՝ Տարսուսացի փողն է գոչում. «Վեր կաց, դո՛ւ, որ ննջում ես, կանգնի՛ր մեռելների միջից, – Քրիստոս պիտի լուսավորի քեզ» (Եփես. Ե 14):

Այստեղ Տերն աստվածաբար լուծարում է մահվան իշխանությունը – նրանով բռնվածին հոգով ու մարմնով կենդանացնում: Ինչպես ասաց. «Թող ջրերն արտադրեն կենդանի շունչ ունեցող գեռուններ» (Ծննդ. Ա 20), – դրանք ասելուն պես եղան, այդպես էլ գերեզմանին հրամայեց:

Երբ բացվում են գերեզմանի դռները, սատանան ականջ է դնում՝ իմանալու, թե այդ ով է ավելանում իր մեռելներին: Նա բոլոր մեռելներին պահում էր դժոխքում – չէր կարծում, որ որ–է մեռել կարող է դուրս գալ նրա դռնից ու ազատվել կապանքներից: Նա իր ձեռքի տակ ուներ –՛ հեթանոսներ, –՛ հրեաներ, նա– թագավորներ ու իշխաններ, մեծամեծներ ու գորավարներ, նախահայրեր ու նահապետներ, քահանաներ ու մարգարեներ, ազնվականներ

ու ռամիկներ: Այդտեղ էին կապված բոլոր գովելիներն ու եր-ելիները՝ Ադամը, Սեթը, Նոյը, Աբրահամը – ուրիշները:

Սատանան վստահ էր, որ բոլոր նրանք, ովքեր գալիս են այստեղ, այլ-ս չեն ելնելու, – ամեն-ին չէր կարծում, որ մեռելներից որ-է մեկը կելնի իր բանտից: Իսկ երբ մեր Տերն Իր մեծ ձայնով կանչեց մեռելին ու ասաց. «Ղազարո՛ս, վե՛ր կաց, դո՛ւրս արի», մեռելը զորացավ: Տիրոջ ձայնը Ղազարոսին կենդանություն տվեց, – նա ընդամենը գնաց Աստծու Որդուն: Մահն այս տեսնելով ապշեց, սկսեց սարսելով դողալ – զարմացած ասաց. «Սա ո՞վ է, որ կամենում է դուրս ելնել ու պրծնել իմ բանտից: Ա՛յ քեզ չքնաղ ու զարմանալի նորություն. մեռելը դուրս է գալիս իմ ապարանքից: Միգուցե մեռած չէ, իսկ ես նրան մեռած կարծեցի: Տեսը կարծես մեռածի է, սակայն ընթացքը՝ կենդանի եղողի: Կապված է երիզներով ու դեմքը ծածկված վարշամակով, սակայն ընթանում է ազատի նման: Սա կարծես Ղազարոսն է, սակայն ընթացքն օտար մեկինն է, – ո՞վ է՝ չգիտեմ: Այդ ո՞վ է լսել ու տեսել, որ մեռելը հոտելուց հետո կենդանանա, – կապվածն ու պատանվածը գնա. ո՛չ ոք: Սրան արգելելը մեծ ահ է ինձ համար, գուցե այստեղ մտնի նա, Ով կանչեց սրան: Եթե ես սրան արգելեմ, վախենում եմ, որ այստեղ կգա սրան Կանչողը – առհասարակ մեծ ավար կառնի դժոխքիս բոլոր սենյակներից: Չեմ համարձակվում արգելել, գուցե մեկ անգամ –ս ձայն տա սրան – ամբողջովին քանդելով իմ ամրոցը՝ հիմքից ավերի: Եթե սրան կրկին կանչի Իր ձայնով, ո՞վ կկանգնի Նրան հակառակ: Գուցե հաջորդ անգամ լսելով Նրա ձայնը՝ բոլոր նրանք, ովքեր իմ ապարանքում՝ իմ ձեռքի տակ են, դուրս գան այստեղից, որովհետ– Նրա մեկ ձայնից սարսռաց իմ անձը, – իմ լեզուները սասանվեցին: Եթե նա կրկին Իր հրամանը, ապա սարսուռով կսասանի դժոխքի բարապաններին ու այն կկործանի հիմքից: Թողնեմ, թող սա դուրս գա, որովհետ– մեկ մեռելի պակասելով չեմ աղքատանա»:

Այսպես – առավել քան այսպես, սատանան տագնապած վարանելով խոսում էր ինքն իր հետ: Նա ապշել էր հոտած ու որդևած մեռելի կենդանացումից – զարմացել, որ կապվածը գնում է: Ծածկված էր մեռելի երեսը, սակայն նա ուղիղ դուրս եկավ դռնից: Նրա ոտքերը կապված էին, սակայն չէր սայթաքում: Ղազարոսը, կապված ոտքերով – ծածկված երեսով, ուղիղ գնում էր դեպի իրեն կյանքի Կոչողը՝ դեպի մեր Տեր Յիսուս Քրիստոսը:

«Եվ մեռելն ելավ՝ կապված ոտքերով, ձեռքերը երիզով ամրացված – երեսը վարշամակով պատված»: Յրեշտակն Ամբակումին հացով, թանով – բոլոր կերակուրները կողին տալով, մազերից բռնելով՝ ամբողջ մարմինը տարավ Բաբելոն (տե՛ս Դան. ԺԴ 32-35): Եվ քանի որ Աստծու խոսքն առավել հզոր է – ավելի արագ է գործում, քան երկնքի հրեշտակները, Յիսուս միայն ձայնով, մի ակնթարթում, հոգին հեռվից բերեց ու միացրեց լուծարված մարմնին – առանց մի քայլ փոխելու՝ ոտքի կանգնեցրեց մեռածին: Կտավե պատանքն արգելք չէր ավ տերունական հրամանի կատարմանը, այլ սա լուծարեց իր կամքը՝ կատարելու համար Արարչի կամքը: Իսկ մահը ծառայաբար հնազանդվեց Տիրոջ հրամանին:

«Եվ Յիսուս նրանց ասաց. «Արձակեցե՛ք դրան – թողե՛ք, որ գնա»»: Ղազարոսին արձակեցին նրանք, ովքեր կապել էին, որպեսզի ճանաչեն իրենց ձեռքերի գործերը – ստույգ իմանան, որ սա այն Ղազարոսն է, ում իրենք պատանել էին: Սրանով Տերը խոսեց նրանց սրտի հետ՝ ասելով. «Մի՛ գարշեք, նրանից գարշահոտություն չի բուրում, մի՛ խորշեք, նա մեռած չէ՛, այլ կենդանի է: Տեսե՛ք ձեր նշանները, ճանաչեցե՛ք նրան, ում պատանեցիք: Բացե՛ք ձեր փակ բերանները – եղե՛ք նրա մահվան մյուս վկաների հետ: Բոլորդ էլ վայելե՛ք այն հարությունը, որ տեսաք»:

Քանի որ պատանողներն անամոթ էին – միշտ ջանում էին հերքել ճշմարիտ նշանները, դրա համար էլ Տերը նրանց է հրամայում քանդել պատանքը, որպեսզի նրանց ձեռքերը, հոտոտելիքը – աչքերը դառնան իրենց համար միաժամանակ –՛ դատախազ, –՛ վկա:

Յրեաներից շատերը, ովքեր եկել էին Մարիամի ու Մարթայի մոտ, երբ տեսան, թե ինչ արեց Տերը, հավատացին Նրան, թեպետ– մի մասը հետո ուրացավ: Ովքեր եկել էին

մխիթարելու սգավորներին, իրենց անձերը մխիթարեցին անտրտում ուրախությամբ – այլոց համար էլ ավետիս տարան քաղաք: Ոմանք գնացին փարիսեցիների մոտ ու նրանց պատմեցին այն, ինչ Տերն արեց: Իսկ քանի որ նրանցից ոմանք մոլորված էին դ-երից, գնացին սադուկեցիների մոտ ու նրանց ասացին. «Շատերը Նրան հավատացին, արդ՝ աճապարե՞նք լռեցնել նորասքանչ նշանների զորությունը»:

Ղազարոսն իր հարությունից հետո ապրեց –ս տասնհինգ տարի, սակայն իր կենդանության հետագա օրերին՝ այդ տասնհինգ տարիների ընթացքում, այլ-ս չծիծաղեց – անգամ չժպտաց հոգ-որ ահից:

Յոգեգալուստից հետո Ղազարոսը Պետրոսի ձեռքով եպիսկոպոս օծվեց ու գնաց Կիպրոս՝ քարոզության: Նա դարձավ կղզու Կիտվան քաղաքի հոգ-որ հովիվը – բարվոք հովվելով իր ժողովրդին՝ խաղաղությամբ վախճանվեց ի Քրիստոս, իր հարությունից տասնհինգ տարի անց:

ՃԱՂԿԱԶԱՐԴ

Տիրոջ մուտքը Երուսաղեմ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեղանին: Ճաղկագարդի օրը՝ պատարագից առաջ, առաջնորդը կամ ավագ քահանան՝ մյուս հոգ-որականների հետ միասին, գալիս է սուրբ Սեղանի առջև, օրհնում ոստերը – բաժանում ժողովրդին, որպեսզի հավատացյալները դրանցով ընդամառ էլեն Զրիստոսին: Օրվա երեքսրբյան է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»:

Արմավենիների սուրբ օրը Եկեղեցու իմաստուններն օրհնյալ անվանեցին, – սա Զրիստոսի Երկրորդ գալստյան օրհնակն է, երբ Նա Յոր փառքով – բոլոր հրեշտակներով իջնելու է երկիր, ար-եյան կողմից, – մարդկային ցեղը, գերեզմանից հարություն առնելով – վերջին անգամ Նորոգվելով, Նրան ընդամառ է ելնելու: Երբ Տերը մտավ Երուսաղեմ, ամբողջ քաղաքը դողդաց, – մարդիկ արմավենիների ճյուղեր վերցնելով՝ Յիսուսին ընդամառ էլան: Այդ օրը քաղաքը Նրան ընդամառ էլավ Ղազարոսի հարության պատճառով, քանի որ լսել էին, թե Նա ինչպիսի նշաններ արեց: Ամբողջ քաղաքի դողդալը խորհրդանշում է ննջեցյալների գերեզմանից ելնելը – Տիրոջն ընդամառ գնալը, նա՝ տիեզերքի շփոթությունը հարության պատճառով, երբ կսասանվեն տարրեղեն արարածները, կգալարվի երկինքն ինչպես մագաղաթ, կնսեմանան լուսատուները, – կթափվեն խավարած աստղերը: Իսկ արմավենիներով ընդամառ էլնելը՝ խորհրդանշում է բոլոր սրբերի ընդամառ էլնելը Տիրոջը՝ զանազան առաքիլություններով հանդերձ, յուրաքանչյուրն իր բարի գործերն ունենալով իր ձեռքում, – լուսեղեն ամպերով նրանց երկինք բարձրանալը Զրիստոսին ընդամառ:

Այս տոնը կիրակի ենք տոնում, որը տերուսի օր է, որովհետև կիրակի օրն է լինելու համընդհանուր հարությունը, – ասվում է, որ այդ օրը լինելու է առանց երեկոյի: Սաղմոսելը՝ «Օրհնեալ եկեալ անուամբ Տեառն», առաջին գալստյան բարեբանությունն է, իսկ ասելը՝ «Օրհնեալ, որ գալոց ես», Երկրորդ գալուստն է խորհրդանշում, երբ աստվածաբար գալու է Տերը՝ Յոր փառքով, – բոլոր հրեշտակները Նրա հետ՝ հատուցելու յուրաքանչյուրին ըստ նրա կատարած գործերի:

Առավոտյան ժամերգությանը «Տեր յերկնից» շարականը երգելիս քահանաները զգեստավորված էլնում են ասյան՝ խաչով, Ավետարանով – բոլոր զարդերով հանդերձ, որը խորհրդանշում է Տիրոջ առաջին գալուստը, իսկ տասներորդ ժամին՝ Դնբացեքի կարգի ժամանակ, խաչով ու խաչվառով էլնելը Երկրորդ գալստյան խորհուրդն ունի: Բարձրացրած խաչն օրհնակն է խաչի նշանի, որը եր-ալու է ինչպես փայլակը երկնքից, իսկ ժամհարելը հրեշտակների փողի գոչումն է: Այսօր ավանակով եկավ, իսկ այն օրը գալու է չորեքկերայան աթոռով, – ամբողջ մարդկությունը Նրան ընդամառ է ելնելու՝ հարություն առնելով գերեզմաններից, – դողդալու են մեղավորները:

Եվ ինչպես այն օրը, աստվածային զանազան նշանների պատճառով, քահանաները տարակուսում էին, փարիսեցիները՝ մտահոգվում, իսկ դպիրները՝ հիմարանում, նույնպես – գալիք օրն անհավատներն ու մեղավորները կզգեստավորվեն անմխիթար սգով՝ գլուխները խոնարհած ու սրտերը տրտմած, ինչպես ամոթահար հիմար կույսերը: Իսկ երբ մեղավորները տեսնեն Զրիստոս Թագավորին, ահեղ կերպարանքով բազմած չորեքկերայան աթոռի վրա, կասեն լեռներին, թե՛ ընկե՛ք մեր վրա, – բլուրներին, թե՛ ծածկե՛ք մեզ Գառնի երեսից, որ Նստած է աթոռին, քանզի կնայեն Նրան, Ում խոցեցին: Այնժամ անհավատները սրով էին խոցում Տիրոջը, իսկ մեր օրերում՝ հայիոյությամբ, չար խոսքերով ու գործերով:

Արարչության առաջին օրը

Անդրանիկ միաշաբաթ օրն Աստված բացեց անճառելի – անասելի բարության հունը – սկսեց արարել արարածներին, որովհետև – անսահման Բարին չկամեցավ միայն ինքը վայելել իր բարիքները, այլ արժանի համարեց այն առատապես տարածել ու բազմացնել, որպեսզի մենք էլ վայելենք Նրա անսպառ պարգևներն ու աննախանձ բարությունը:

Արդ՝ «Արմավենիների օրը» պատկերն է արարչության առաջին օրվա, երբ Աստված ստեղծեց հրեղեն երկինքն իր բնակիչներով՝ հրեղեն դասերով հանդերձ, – երկիրը: Այս տոնին Եկեղեցում ընթերցվում է Ծննդոց գրքից. «Ի սկզբանե Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը» (Ծննդ. Ա 1): Երկինքը կատարելությունների – հրեշտակների տեղն է, ովքեր Աստծու մերձավորներն են – Նրա անդադար փառաբանողները, իսկ երկիրը՝ մարմնավորների ու անկատար անասունների, որոնք զուրկ լինելով բանականությունից՝ հեռու էին Աստծուց: Իսկ այս երկուսի մեջտեղում Դրախտն էր, որը տեղն էր բանական մարդկանց, ովքեր գտնվում էին հրեշտակների – անասունների միջև: Եվ Տերը այնպես կարգեց, որ եթե մարդը երկնքի բնակությունը ցանկանա՝ երկնայիններին նմանվի, իսկ եթե երկրի բնակությունը ցանկանա՝ անասուններին նմանվի:

Աստված առաջին օրը ստեղծեց Նա– չորս տարրերը, այսինքն՝ ջուրը, հողը, օդը – հուրը, որոնցով արարվեց երկիրը – այն ամենը, ինչ կա Նրա մեջ: Սրանք անհաշտ թշնամիներ են – միաժամանակ անքակտելի մտերիմներ: Արարիչն առաջին օրը ստեղծեց Նյութերը – դրանք միմյանց խառնելով միավորեց, որոնք միացան առանց իրար վնասելու:

«Երկիրն աներ–ույթ ու անպատրաստ էր» (Ծննդ. Ա 2): Աներ–ույթ էր, որովհետև– ջուրը ծածկել էր երկրի երեսը – անպատրաստ էր, քանի որ, դեռ–ս, հրաման չէր ստացել աճեցնելու բույսեր ու տունկեր, չկար Նա– մարդը, որ տեսներ դա, չկային շեներ, գյուղեր ու քաղաքներ: Սա Նա– երկրասերների օրինակն է, ովքեր միշտ անպատրաստ են, գտնվում են խավարում, – կարծես գիշերվա մեջ շրջելիս լինեն՝ չգիտենալով, թե ուր են գնում:

«Եվ խավար էր տիրում անդունդի վրա»: Խավարն անլույս օդն է ու առարկաների ստվերը: Խավարը ոչ թե երկրի վրա էր, այլ անդունդի՝ ջրերից ու երկրից ներքև: Որովհետև– ջրերի ստվերները ծածկել էին իմանալի լույսն ու վերին երկինքը, – ջրում պարփակված խավարը հավաքվել էր անդունդում:

«Աստծու Յոգին շրջում էր ջրերի վրա»: Որովհետև– ջրերն ավելի շատ էին, քան մյուս Նյութերը – ծածկել էին հողը, օդը – հուրը, ինչպես Դավիթն է ասում. «Ինչպես մի տիկի մեջ՝ հավաքեց ծովի ջրերը – իր գանձը դրեց անդունդների հատակը» (Սաղմ. ԼԲ 7): Այսինքն՝ ժողովեց բոլոր տարրերը – դրեց ջրի մեջ, ինչպես տիկի: Եվ Աստծու Յոգին, շրջելով ջրերի վրա, կենդանագործում էր բոլոր տարրերը, ինչպես բնի վրա Նստած թռչունն է իր ձագերին ջերմացնելով՝ կենդանություն տալիս:

«Եվ Աստված ասաց. «Թող լույս լինի»: Եվ լույս եղավ» (Ծննդ. Ա 3): Լույսը տարածվելով հալածեց անդունդների խավարը: Եվ համասփյուռ ու վայելուչ լույսը սփռվեց անդունդի խորքերն ու համատարած ջրերի բոլոր շավիղներում: Այս օրինակով՝ անեղ ու անժամանակ Լույսը՝ մարմնացած Բանն Աստված, գրոհեց դժոխքի սանդարամետը՝ կամակոր վիշապի վրա, – հալածելով վանեց խավարն ու գերեց գերեվարողներին ու ազատեց գերիներին:

Աստված լույսի համար տասներկու ժամ սահման դրեց ու Նույնքան էլ խավարի, – միասին անվանեց «օր մի», որն օրերի ու ժամանակների սկիզբն եղավ: Եվ դա օրինակն է «Արմավենիների օրվա», որը դարձավ Հիսուսի կենսաբեր չարչարանքների – մեր փրկության սկիզբը:

Աստված առաջին օրն արարեց յոթ արարած: Դրանք են՝ երեք լույսերը – չորս տարրերը, – ժամանակն էլ սրանց հետ միասին կազմում է ութ: Երեք լույսերն են՝ հրեշտակների եությունը, լուսեղեն երկինքը – աստղերի ու արեգակի լույսը: Աստված լույսը կոչեց ցերեկ, իսկ

խավարը կոչեց գիշեր: Մեծամեծ ու գլխավոր արարածներին Աստված Ինքն անուկներ տվեց, իսկ մասնավոր արարածներին՝ Ադամը:

Մինչ- չորրորդ օրը, երբ ստեղծվեցին արեգակն ու աստղերը, ցերեկը լույսը տարածվում էր, իսկ երեկոյան գնդած- հավաքվում ու կցվում վերին արփիին, որից անջատվել էր առավոտյան:

Առաջին դարի պատկերը

Ավագ շաբաթվա օրերը համապատասխանում են նա- այս կյանքի յոթ դարերին: Դարը հազար²¹ տարին է, իսկ դարագլուխները հետ-յալն են՝ առաջինն Աբելինն է, երկրորդը՝ Ենոքինը, երրորդը՝ Նոյինը, չորրորդը՝ Աբրահամինը, հինգերորդը՝ Մովսեսինը, վեցերորդը՝ Քրիստոսի, յոթերորդը՝ վախճանը, ութերորդը՝ Երկրորդ գալուստը:

Արդ՝ «Արմավենիների օրը», երբ ծերերն ու մանուկները ոստերով զվարճացան, խորհրդանշում է արարչության առաջին դարը, երբ բույսերով ու ծաղիկներով զարդարվեց երկիրը, - Ադամն ու Եվան ուրախացան Դրախտում: Այս օրը նա- առաջին դարի նախատիպն է: Ադամի՝ Դրախտից դուրս գալուց երեսուն տարի հետո ծնվում են Կայենը - նրա քույրը՝ Կասման: Եվս երեսուն տարի անց ծնվում է Աբելը՝ իր Աբուսաք քրոջ հետ: Դրանից երեսուն տարի հետո՝ Կայենը սպանում է Աբելին: Իսկ հինգ հարյուր տարի հետո՝ Կայենի որդիներն ամբողջովին չարանում են: Արարչագործությանից ինն հարյուր երեսուն տարի հետո Աստված Սեթի ցեղին բնակեցնում է Դրախտի դիմաց, իսկ Կայենի որդիները բնակվում են այն դաշտում, որտեղ նա սպանեց Աբելին:

Եվ ինչպես Կայենը առաջին դարում նախանձից սպանեց եղբորը՝ Աբելին, այսպես էլ հրեաները չարը խորհելով, սպանեցին Քրիստոսին ու դարձան Կայենի անեծքի ժառանգորդները:

Տիրոջ մուտքը Երուսաղեմ

Տերն այսօր Երուսաղեմ գալով՝ դնում է իր փրկագործության սկիզբը, վերստին ներգործելով արարածների վրա, որի մասին մարգարեն ասում է. «Սա է օրն այն, որ Տերն ստեղծեց. եկե՛ք ցնծանք - ուրախանանք այսօր» (Սաղմ. ԾԺԷ 24): Նա-՝ «Մե՛ր Տեր Աստվածն եր-աց մեզ, կատարեցե՛ք տոնն ուրախության մատղաշ ճյուղերով՝ մուտքից մինչ-անկյունները սեղանի» (Սաղմ. ԾԺԷ 27): Իսկ մեկ այլ տեղում ասում է. «Թող այնժամ ցնծան անտառի բոլոր ծառերը Տիրոջ առջ-, որ գալիս է» (Սաղմ. ԴԵ 13):

Նախ տեսնեք, թե ինչո՞ւ Քրիստոս այսօր եկավ Երուսաղեմ, իր չարչարանքների վայրը: Վարդապետներն ասում են, որպեսզի ցույց տա, որ Ինքն է Աստծու Գառը, Ով կամենում է պատարագվել մարդկանց փրկության համար: Դրա օրինակը բերված է «Ելից» գրքում: Աստված հրամայում է, որ նիսան ամսվա տասներորդ օրը Իսրայելի որդիներից յուրաքանչյուրը վերցնի մեկ տարեկան, անարատ - արու գառ, - պահի այն մինչ- այդ ամսվա տասնչորսերորդ օրը, ապա երեկոյան զոհաբերի (տե՛ս Ելք ԺԲ 4-6): Այս օրինակից հայտնի է դառնում, որ հրեաները գատկական գառը՝ Չատկի տոնից հինգ օր առաջ տանում էին տուն: Եվ Հիսուս Քրիստոս՝ Աստծու Որդին՝ Հայր Աստծու Գառը, տոնից հինգ օր առաջ եկավ Երուսաղեմ: Ըստ Հովհաննեսի վկայության՝ «Հիսուս Չատկից վեց օր առաջ եկավ Բեթանիա,

21 Հազար տարի ասելով նկատի չունի օրացուցային հազար տարին:

ուր ապրում էր մեռած Ղազարոսը, որին մեռելներից վեր էր կացրել» (Յովհ. ԺԲ 1), – այդ օրը շաբաթ էր: Յաջորդ օրը Յիսուս գնում է Երուսաղեմ, որը լուսնի տասներորդ օրն էր: Իսկ հիգշաբթի օրը լուսնի տասնչորսերորդ օրն էր: Քանի որ հրեաները գառնուկին մորթում էին երեկոյան, այդ պատճառով էլ Նրան ձերբակալում են գիշերամիջին, մերկացնում ու նախատում, ինչին Յիսուս համբերում է գառան հեգուլթամբ: Այդ մասին վկայում է Եսային. «Ինչպես ոչխար՝ Նա մորթվելու տարվեց, – ինչպես գառ՝ անմռունչ կանգնած է խուզողի առաջ – նրա նման իր բերանը չի բացում» (Եսայի ԾԳ 7):

Պետք է նա– այն իմանալ, որ հրեաները շատ անգամ էին ցանկացել բռնել Նրան ու սպանել, սակայն Քրիստոս խույս էր տվել նրանցից, որովհետ– իր ժամը դեռ չէր հասել: Իսկ այսօր, երբ հասնում է ժամը, իր կամքով գալիս է Երուսաղեմ՝ չարչարանքների վայրը, որպեսզի իր մահով փրկի աշխարհը:

Յարգ. -Ինչո՞ւ այսօր Տերը մեծ պատիվ ընդունեց հրեաներից:

Պատասխան. -Քրիստոս իր մահվանը մոտենալով, այդ պատիվը նախատինքով հանձն առավ – գործով ցույց տվեց, որ աշխարհի փառքի վախճանը նախատինքն է: Նա այդ օրն ութ պատիվ ընդունեց հրեաներից, իսկ Ավագ ուրբաթ, դրա փոխարեն, ութ նախատինք կրեց:

Առաջին՝ որ այսօր Նրան մեծ պատվով դիմավորեցին Երուսաղեմում, իսկ ավագ ուրբաթ օրը, նույն Երուսաղեմում, անարգանքով խաչը հանեցին: Երկրորդ՝ այսօր Նրա աշակերտները հնազանդ էին ու կատարում էին Նրա հրամանները, իսկ ուրբաթ օրը թողեցին ու փախան: Երրորդ՝ այսօր հրեաները տարածում էին իրենց հանդերձները Յիսուսի ոտքերի առջ–, իսկ ուրբաթ օրը Յիսուսին մերկացրին: Չորրորդ՝ այսօր օրհնում էին Նրան ասելով՝ «Օրհնյա՛լ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով», իսկ ուրբաթ օրը՝ անիծում – ասում՝ «Վա՛հ, Դու որ քանդում էիր տաճարը – երեք օրից այն շինում» (Մատթ. ԻԷ 40): Յինգերորդ՝ այսօր ծառի ոստեր էին մատուցում Նրան, իսկ ուրբաթ օրը, կապելով քարե սյանը, ծեծում: Վեցերորդ՝ այսօր իրենց զգեստները զցում էին ավանակի վրա, իսկ ուրբաթ օրը՝ կոպտությամբ բ–եռեցին խաչի վրա: Յոթերորդ՝ այսօր Նրան թագավոր էին ասում. «Օվսաննա՛, օրհնեա՛լ լինես Դու, որ գալիս ես Տիրոջ անունով, ո՛վ Թագավոր Իսրայելի» (Յովհ. ԺԲ 13), իսկ ուրբաթ օրն ուրացան Նրան ու ասացին. «Չունենք մենք այլ թագավոր, բացի կայսրից» (Յովհ. ԺԹ 15): Ութերորդ՝ այսօր Նրան Փրկիչ էին կոչում՝ ասելով. «Օվսաննա՛», որ թարգմանվում է «փրկի՛ր մեզ», իսկ ուրբաթ օրը Նրան մոլորեցնող էին անվանում ու ասում. «Ուրիշներին փրկեց, Ինքն իրեն չի կարողանում փրկել» (Մատթ. ԻԷ 42):

Ավետարանի մեկնությունը

(Մատթ. Ի 29, ԻԿ 1-17)

Այժմ այս տոնի խորհուրդը քննենք ըստ Ավետարանի: Տերն իր աշակերտներով գնում է Երիբով: Իսկ ի՞նչ է նշանակում Երիբով գնալը: Ավետարանը պատմում է, որ մի մարդը, ով իջնում էր Երուսաղեմից Երիբով, ընկավ ավազակների ձեռքը, ովքեր էլ նրան մերկացրին ու վերքեր հասցրեցին: Եվ ո՞վ էր արդյոք այդ մարդը, եթե ոչ ինքը՝ Ադամը, ով իր անձնիշխան կամքով – ինքնահոժար մտքով դուրս ելավ Դրախտից, որը Վերին Երուսաղեմն է, – իջավ դժոխք: Եվ տեղին է համեմատությունը, քանի որ Երուսաղեմը իր դիրքով բարձր է, ինչպես երկնային Դրախտավայրը, իսկ Երիբովը՝ ցածր, ինչպես մահն ու դժոխքը:

Այստեղ կար–որ է իմանալ, թե ո՞վ է կառուցել Երիբովը, որը դժոխքի օրինակն է: Ըստ ավանդության, Երիբովը կառուցել է Քամի որդիներից մեկը՝ Քվակը, – իր երեք որդիները՝ Գահն, Գաղան – Երիբովը: Նրանք, սատանայի հետ համագործակցելով, մի քաղաք շինեցին դժոխքի օրինակով – այն լցրեցին չարությամբ: Ինչպես ինքը՝ սատանան, շինեց դժոխքը՝

բազմահնար մեքենաներով, յոթ պարիսպներով ու նիզերով, մուտքը՝ մեղքի նման դյուրամատչելի, իսկ ելքը՝ դժվարին: Այդ պատճառով Երիցով դյուրին էր մտնելը – շատ դժվար՝ ելնելը:

Եվ Տերը գևաց Երիցով, գթաց մարդուն – կամեցավ բժշկել նրա վերքերը: Այս գալստյան օրինակը նախապես պատկերվել է Նավեի որդի Յեսուի միջոցով, ով նախ լրտեսեց Երիցովը, – ապա Աստծու Տապանակով անցավ Յորդանանը: Յեսուն օրինակն է աշխարհի Փրկչի՝ Յիսուսի, Ով մկրտվեց Յորդանանում – առաքեց Յովհաննես Մկրտչին՝ լրտեսել դժոխքը:

Յեսուն փողերի ձայնով կործանեց Երիցովի պարիսպները (տե՛ս Յեսու 2 20), ինչպես – Զրիստոսի խաչելությամբ ու ձայնով կործանվեցին դժոխքի պարիսպները, նիզերն ու դռները, – հոգիներն ազատվեցին: Յեսուն նզովում է Երիցովը – նրան, ով վերստին կկառուցի այն (տե՛ս Յեսու 2 26), իսկ մեր Տեր Յիսուս Զրիստոս նզովեց նրանց, ովքեր իրենց չար գործերով կձեռնարկեն վերստին շինել դժոխքը: Այդ պատճառով էլ, ովքեր արհամարհում են Տիրոջ հրամանը – վերաշինում դժոխքը, հոգով ու մարմնով հավիտենապես կլինեն գեհե՛նի կրակներում:

«Եվ մինչ Նա Երիցովից դուրս էր գալիս Իր աշակերտներով – բազում ժողովրդով» (Մարկ. Ժ 46): Այստեղ հարց է ծագում, թե որտեղից էր հավաքվել այդ մեծ ամբոխը: Դրանք այն գալիլիացիներն էին, ովքեր տեսել էին Նրա աստվածագործ նշանները, երբ Նավակատիքի տոնին ի ծնե կույրին բժշկեց (տե՛ս Յովհ. Թ) – Ղազարոսին հարություն տվեց: Այդ պատճառով գալիլիացիները, – նրանք, ովքեր եկել էին Երուսաղեմ Յորդանանի մյուս ափից, երբ տեսան նշանները, ժողովվեցին Յիսուսի շուրջը:

Իսկ խորհրդով՝ այդքան ժողովուրդ Նրա շուրջը հավաքվեց տիեզերքի օրինակով, որովհետ– Տերը խաչի վրայից մարմնով պիտի իջներ գերեզման, իսկ Աստվածային զորությամբ՝ դժոխք – երրորդ օրը պիտի դուրս բերեր դժոխքից այն բոլոր մարդկանց հոգիները, ովքեր վաղուց էին ննջել: Սա նա– այն է նշանակում, որ Յիսուսի հարությունից հետո, երբ առաքյալները սկսեցին քարոզել, ամբողջ տիեզերքը գևաց Նրա ետ–ից:

«Տիմեի որդին՝ կույր Բարտիմեոսը, նստել, մուրում էր ճանապարհի եզրին» (Մարկ. Ժ 46): Իսկ Մատթեոս ավետարանիչը երկու կույրեր է ասում (տե՛ս Մատթ. Ի 30), սակայն սրանք իրար հակառակ չեն, այլ ենթադրվում է, որ նրանցից մեկը՝ Բարտիմեոսը, ամբողջովին կույր էր: Ավետարանիչը նրա մասին ասում է, որ քաջ հավատ ուներ – համարձակախոս էր: Իսկ մյուս կույրը շատ աննշան տեսնում էր լույսը – դրան հուսալով ծուլ էր, անհոգ – թերահավատ:

Մատթեոսի ասած երկու կույրերից մեկը խորհրդանշում է հեթանոսներին, իսկ մյուսը՝ հրեաներին, ովքեր կուրացած ու նսեմացած, Աստծու աներ–ույթ փառքը տեսնելու հույսով նստել էին մահվան խավարում: Թվում է, թե այն մեկը, ով շատ աննշան տեսնում էր լույսը, առաջնորդում էր մյուսին, ինչն օրինակն է հրեայի: Յրեաները թեպետ– ունեին Օրենքի լույսը, սակայն կուրացել էին Աստծու փառքի իմանալի լույսից՝ իրենց կռապաշտության պատճառով, ու կապվել Օրենքի անեծքի սովերական գրով, քանի որ Օրենքը, որ գիր է, սպանում է, իսկ հոգին՝ կենդանացնում (տե՛ս Բ Կորնթ. Գ 6): Իսկ հեթանոսները կուրացել էին բազմաստվածության մոլորություններով ու կռապաշտության ճենճից:

«Երկու կույրեր նստած էին ճանապարհի եզրեքին» (Մատթ. Ի 30): Պարապ, անգործ ու բարությունից թափուր՝ նրանք նստել էին խավար կռապաշտության մեջ՝ չունենալով ո՛չ առաջնորդ, ո՛չ բժիշկ: Այստեղ ճանապարհին այս աշխարհի օրինակն է, որը մեզ տանում է դեպի հանդերձյալը:

«Երբ լսեց, թե անցնողը Յիսուս Նազովրեցին է, սկսեց աղաղակել – ասել»: Յրեաները մարգարեություններից գիտեին, որ «Յեսուսի արմատից գավազան պիտի ընձյուղվի, ծաղիկ պիտի բուսնի այդ արմատից» (Եսայի ԺԷ 1): Իսկ հեթանոսները լսել էին, որ Նա է իրենց հույսը՝ ըստ այս խոսքի. «Յեթանոսներն իրենց հույսը պիտի դնեն Նրա անվան վրա» (Եսայի

ԽԲ 4): Նա- սաղմոսերգուն է ասում. «Խնդրի՛ր Ինձնից, - հեթանոսներին Քեզ կտամ որպես ժառանգություն» (Սաղմ. Բ 8): Այդ պատճառով էլ -՝ հեթանոսները, -՝ հրեաները միաժամանակ աղաղակում էին՝ ողորմություն հայցելով Բարերար Տիրոջից:

Կույրերը թեպետ չէին կարողանում տեսնել Նրան, սակայն ջանում էին մերձենալ Յիսուսին, քանի որ ստուգապես հավատում էին, որ Նրան մոտենալով կբժշկվեն:

Եվ ինչ էին ասում. «Դավթի՛ Որդի, Յիսուս, ողորմի՛ր ինձ»: Ողորմություն էին հայցում, որը ձրի շնորհ է ու պարգ-, - ո՛չ վարձք: Թե- ոչ մի բարի գործ չէին արել, բայց Նրանից ձրի ողորմություն էին խնդրում: Քանի որ միայն Աստծուն - Նրա արարչական զորությանն է վայելում այս խոսքերով դիմել, Ով տալով չի աղքատանում: Այս խոսքերը արտասանելով՝ հայտնում էին Նրա Աստվածությունը, Նրա մշտնջենավոր ու ամենակալ Իշխանությունը:

Իսկ «Դավթի՛ Որդի» ասելով՝ Նրա մարդեղությունն էին բացահայտում, քանի որ Յիսուս սոսկ մարդ չէր - ոչ էլ՝ միայն Աստված, այլ Աստված մարմնավորված՝ մարդացած, - մարդկանց մեջ ու մարդկանց նման կենցաղավարող:

«Եվ ամբոխը հանդիմանեց նրանց, որ լռեն»: Թվում է, թե դրանք այն չարաբարո հրեաներն էին, ովքեր մշտապես շրջում էին Նրա հետ - տեսնելով, որ կույրերը փնտրում են Յիսուսին, սաստում էին նրանց, որպեսզի չմոտենան ու չբժշկվեն:

«Իսկ նրանք ամապել -ս աղաղակում էին ու ասում. «Ողորմի՛ր մեզ, Տե՛ր, Դավթի՛ Որդի»: Կույրերը դարձել էին Նրա Աստվածության ու մարդեղության քարոզիչները: Քանզի Նրան ոչ միայն որպես մարդ գիտեին - Դավթի որդի, այլ- Տե՛ր - Աստված երկնքի ու երկրի, Արարիչ կենդանության - Խափանող մահվան: Տե՛ր ասելով՝ Նրա Աստվածությունն էին խոստովանում, իսկ Դավթի որդի ասելով՝ մարդեղությունը: Երբ կույրերին սաստում էին, նրանք ավելի շատ էին աղաղակում, որովհետ- այդպիսին է ժուժկալների հոգին, որքան ջանում են նրանց սաստել, նրանք ավելի են քաջալերվում:

«Յիսուս կանգնեց - հրամայեց, որ նրանց կանչեն»: Այսինքն՝ դադարեցրեց Իր ընթացքը - սպասեց, մինչ- որ կույրերը մոտենան: Սա նշանակում է, որ Տե՛րը իջավ երկնքից - երեսուն տարի լուռ շրջեց աշխարհում, մինչ- որ կանչեց հրեաներին ու հեթանոսներին երկրպագելու Իր Աստվածությանը - ասաց. «Ի՞նչ եք կամենում, որ ձեզ անեմ» (Մատթ. Ի 32):

«Ի՞նչ ես ուզում, որ քեզ անեմ»: Ինչո՞ւ հարցրեց: Որպեսզի չկարծեն, թե կույրերն Իրենից մի բան էին խնդրում, իսկ Ինքը մեկ ուրիշ բան տվեց, - սովոր էր ամենուր նույնը անել. նախ՝ հարցնել - ապա՝ բժշկել:

«Նրանք ասացին. «Որ մեր աչքերը բացվեն, Տե՛ր»»: Այսինքն՝ որպեսզի լուսավորվի ոչ միայն մարմնի աչքը, այլ- հոգու, որը միտքն է:

«Եվ գթալով՝ Յիսուս դիպավ նրանց աչքերին, - նրանք իսկույն տեսան ու գնացին Նրա ետ-ից»: Գթաց նրանց, քանի որ գթալով խոնարհվեց արարածների վրա - կամեցավ մեր կուրությունը բժշկել: Եվ մոտենալով բնակվեց ներքին մարդու մեջ, մեր իշխանական մտքում ու բացեց մեր սրտի աչքերն անձեռագործ թլփատությամբ: Եվ կույրերը բժշկվելուց հետո Նրա ետ-ից գնացին մինչ- Երուսաղեմ: Այսինքն՝ հրեա - հեթանոս հավատացյալները, զգեստավորվելով Քրիստոսով, Նրա հետ խաչակցվեցին ու մկրտվեցին Նրա աշխարհակեցուցիչ մահով, - Նրա հետ թագավորելով՝ հրավիրվեցին Վերին Երուսաղեմ, որտեղ հանդիսակից եղան հրեշտակներին, - միշտ Նրա հետ են, ինչպես - Տե՛րն ասաց. «Ուր ես եմ, այնտեղ կլինի - Իմ ծառան» (Յովհ. ԺԲ 26):

«Երբ մոտեցան Երուսաղեմին»: Երուսաղեմը խաղաղություն է թարգմանվում: Տե՛րը եկավ խաղաղության վայրը, որպեսզի այնտեղ՝ խաչ սեղանի վրա, քահանայապետեր ու պատարագեր Իր Մարմինը աշխարհի փրկության համար:

«Մոտեցան Բեթփագեին ու Բեթանիային, Ձիթենյաց լեռան մոտ»: Բեթփագե նշանակում է «ծնոտի տուն»: Նախաստեղծ Ադամը, ով բոլոր հողեղենների մեջ միակ բանականն էր, երբ դեռ պահում էր Աստծու պատվիրանները, Դրախտում էր, սակայն երբ հրաժարվեց

պատվիրաններից – իր ծնոտով ճաշակեց պտուղը, ապա իր անհնազանդությամբ սմանվեց անբանների: Այդ պատճառով էլ Տերը՝ Երկրորդ Ադամը, եկավ առաջին Ադամի կորստյան հետքով նրան կենսագործելու:

Բեթփագեն «ծնոտի տուն» կոչվեց նա– այն պատճառով, որ միամոր – յոթնագիսակ արի ուխտավոր Սամփսոնն այդ վայրում հազարավոր այլազգիներ կոտորեց էջի ծնոտով – երբ ծարավեց, ծնոտի ընկած տեղում մի աղբյուր բացվեց, որից – խմեց (տե՛ս Դատ. ԺԵ 18-20): Նույնպես – Զիսուս՝ Զոր Միածինը – Ուխտավորը, Ով ուներ Սուրբ Զոգու յոթնարփյա շնորհները – արի ու հզոր էր պատերազմի մեջ, գալիս է այս նույն տեղը՝ Բեթփագե՝ էջ գտնելու, – Նա, Ով կամենում էր ելնել խաչի «կառքը», նստում է էջի վրա – իր մահով պատերազմում սատանայի դեմ՝ տրորելով մահվան իշխանությունը: Նա բյուրավոր դ–եր է սատկացնում ու արծակում նրանց գերիներին, իսկ ծարավածներին առատապես հագեցնում իր կողից բխած աղբյուրից: Եվ այս ամենը կատարվեց ըստ մարգարեության. «Նա ելավ բարձունքներն ու գերեվարեց գերիներին. ավար առավ, պարգ–ներ բաշխեց ու տվեց մարդկանց որդիներին» (Սաղմ. ԿԷ 19):

Իսկ Բեթանիա թարգմանվում է «սգի տուն», որտեղ մահացավ Զիսուսի բարեկամ Դազարոսը, ով օրինակն էր Ադամի: Բեթանիա նա– «հնազանդության տուն» է կոչվում, ուր գալիս է Տերը – մահվանը հնազանդված Դազարոսին հարություն տալիս, ապա Ինքը, Ադամի փոխարեն, մահու չափ հնազանդվում Զորը՝ մեռնելով խաչի վրա:

«Ձիթենյաց լեռան մոտ» ասելը, բազում խորհուրդներ է հայտնում այդ լեռան մասին: Աստված այստեղ կանչեց Աբրահամին՝ պատարագելու իր միամոր զավակ Իսահակին՝ Միածնի օրինակին, այդ պատճառով էլ Աբրահամն ասաց. «Այդ լեռան վրա եր–աց Տերը» (Ծննդ. ԻԲ 14): Այստեղ էր Իսահակի փրկության խոյը ծառից կախված, որը նույնպես խորհրդանշում էր Միածնին, Ով աշխարհի մեղքը վերցնող Գառ կոչվեց: Այս լեռան վրա եղավ նա– Զակոբի տեսիլքը (տե՛ս Ծննդ. ԻԸ 12): Այս լեռան մոտով փախավ Դավիթ մարգարեն (տե՛ս Բ Թագ. ԺԵ 30), – նույն այդ լեռան վրա Սողոմոնին իմաստություն տրվեց (տե՛ս Գ Թագ. Գ 4): Եվ Ինքը՝ Քրիստոս, այդտեղ էր ամեն օր իջ–անում, – այնտեղից էլ համբարձվելու էր երկինք: Այդ պատճառով գալիս էր դեպի լեռը, քանի որ մոտեցել էին Նրա համբարձվելու օրերը, նա– նրանց էր բերում, ովքեր իր հետ էին, որպեսզի հիշեն նախնիների խորհուրդը, որ այդտեղ եղավ, – նրանց ուսուցանում էր երկինք մտնելու ճանապարհը:

Իսկ ինչո՞ւ լեռը կոչվեց Ձիթենյաց: Որովհետ– այդ լեռան ստորոտում ձիթենիներ էին աճում, – ձեթը գիշերվա ու խավարի լուսավորողն է: Մարդկային ցեղը, լինելով խավար կռապաշտության մեջ, կարոտ էր լույսի, այդ պատճառով էլ Արդարության Արեգակը՝ Քրիստոս, ծագելով Կույսից, Աստվածային լույսով լուսավորեց մեր մտքի ու հոգու իմանալի աչքերը: Ձեթի օրինակով մեզ հայտնում է նա– աստվածային ողորմության մասին, ինչպես – աղավախն տապանում գտնվողներին ձիթենու տեր–ով հայտնեց Աստծու ողորմությամբ երկրի ցամաքելու մասին:

Արդ՝ մեզ լեռին մոտեցնելով ցույց է տալիս, որ պետք է վերանալ բոլոր վայրաքարշ ու սնոտի բարքերից – զարդարվել սպիտակափայլ լույսով, որպեսզի մեր նվաստությունը հաղորդություն ունենա իր Աստվածության հետ: Քանզի Ձիթենյաց լեռը նշանակում է բարձրություն – ավետարանական քարոզություն, ինչպես – գրված է. «Ե՛լ այդ բարձր լեռան վրա, ո՛վ ավետաբերդ Սիոնի» (Եսայի Խ 9): Եվ կանչում է մեզ Տերը դեպի այդ բարձր լեռը՝ դեպի սուրբ Եկեղեցին:

«Այն ժամանակ Զիսուս իր աշակերտներից երկուսին ուղարկեց ու նրանց ասաց» (Մատթ. ԻԱ 1): Վարդապետներն ասում են, որ Ձիթենյաց լեռը բարձր է ու լի ձիթենիներով, որը խորհրդանշում է Աստծու ողորմությունը, այդ պատճառով էլ աշակերտներին այնտեղ ուղարկեց՝ էջին կապանքներից արձակելու: Սրանով ցույց է տալիս, որ Աստծու բարձրությունից է, որ ուղարկեց առաքյալներին ու ճշմարիտ վարդապետներին, որպեսզի

քարոզեն ու արձակեն մարդկանց մեղքերի ու անեծքների կապանքներից: Իսկ երբ Աստված բարկանում է ժողովրդի վրա, այլ-ս չի ուղարկում ճշմարիտ վարդապետներ նրանց մեջ, ինչից Տիրոջ խոսքը լսելու սով է լինում: Այդ մասին գրել է Ամոս մարգարեն. «Ահա օրեր պիտի գան, – ասում է Տեր Աստվածը, – ես սով պիտի ուղարկեմ այդ երկիրը, ոչ թե հացի սով կամ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքը լսելու սով» (Ամոս Ը 11):

Իսկ ովքե՞ր էին այդ երկու աշակերտները: Թվում է, թե Պետրոսն ու Յովհաննեսը, որովհետ– Տերը ամենուրեք նրանց էր նախապատվություն տալիս: Պետրոսը մեծահասակ էր, ինչը խորհրդանշում է մարգարենների դասերը, ովքեր նախքան Բանի մարդանալը Յոր կողմից առաքվեցին որպես պատգամավորներ հրեաների ու հեթանոսների մեջ, որպեսզի նրանք հավատով պատրաստվեն – ընդունեն Քրիստոսի գալուստը: Յովհաննեսը երիտասարդ էր, ինչը խորհրդանշում է առաքելական գնդերը, ովքեր առաքվեցին Քրիստոսի կողմից ազատելու հրեաներին ու հեթանոսներին մեղքերի ու մահվան կապանքներից – արձակելու Օրենքի դատապարտությունից: Նա– Յովհաննեսն ամուրի էր, իսկ Պետրոսը՝ ամուսնացած:

Երկու աշակերտները խորհրդանշում են առաքյալներին ու մարգարեներին, քանզի առաքյալները – մարգարեները նույն Տիրոջ մասին խոսեցին, այսինքն՝ Աստծու Որդու անճառելի տնօրինության: Նրանք նա– երկու Կտակարաններն են խորհրդանշում՝ Յիսի՝ օրինակի ու Նորի՝ ճշմարտության:

Երկու աշակերտները երկու եկեղեցիներն են, մեկը՝ սուրբ Սիոնը, որ նախնիներից սկսվեց ու ամբողջանալով բովանդակվեց սուրբ Վերնատանը, ուր բազմեց մեր Տերը՝ ընթրելու Իր աշակերտների հետ, – նույն ավանդությունից բխեց Իր սուրբ Մարմինն ու Արյունը: Իսկ երկրորդը Կաթողիկե եկեղեցին է, որը լինելու է մինչ– մեր Տիրոջ երկրորդ գալուստը:

«Գնացե՛ք այդ գյուղը, որ ձեր դիմացն է»: Այստեղ Երուսաղեմի մասին է գյուղ ասում, որովհետ– Յին Ուխտի ժամանակ Օրենքի քարոզությունը միայն այդտեղ էր լինում, այդտեղ էր աղոթքի տունը – հրեաները միայն այդտեղ էին ուխտի գնում: Իսկ Ավետարանի քարոզությունից հետո այն քաղաք կոչվեց, ըստ այս խոսքի. «Դուք նստեցե՛ք Երուսաղեմ քաղաքում, մինչ– որ երկնքից զորությամբ զգեստավորվեք» (Ղուկ. ԻԴ 49):

«Դուք գնացե՛ք այդ գյուղը, որ ձեր դիմացն է»: Մատթեոսն ասում է «ձեր առջ–ն է», որովհետ– ամբողջ աշխարհն ինչպես մի գյուղ է Աստծու համար: «Ձեր» ասելով Յիսուս հայտարարում է, որ այսուհետ– աշակերտները –ս պիտի քարոզեն – ուսուցանեն:

Իսկ Ղուկասն ասում է. «մեր դիմացն է», – սրանով Յիսուս հիշեցնում է աշակերտներին, որ Ինքը նրանց հետ է լինելու: Ինչպես – հարությունից հետո ասաց. «Եվ ահա ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչ– աշխարհի վախճանը» (Մատթ. ԻԸ 20):

Իսկ ինչո՞ւ է «դիմաց» ասում: Սա ցույց է տալիս անհավատների չարությունը (որոնց նա– գայլեր է կոչում)՝ ըստ այս խոսքի. «Գնացե՛ք, ահա ուղարկում եմ ձեզ իբր– գառներ գայլերի մեջ» (Ղուկ. Ժ 3): Այս խոսքը առավելապես ասված է Երուսաղեմի մասին, որ Աստծու քաղաք լինելով՝ ընդդիմանում էր իր Տիրոջը: Տերը նրանցից դ–երն էր հանում ու հալածում, նրանց հիվանդներին էր բժշկում ու մեռելներին հարություն տալիս, իսկ նրանք ասում էին, թե Նա Բեհեղզեբուրի զորությամբ է դա անում, նա– Նրան Աստծուն հակառակ ու օրինազանց էին կոչում: Եվ որպես գլուխ իրենց բոլոր չար գործերի, նրանք Տիրոջը խաչի մահվան մատնեցին Երուսաղեմում, ուրացան Նրա շնորհները, Նրա մարգարեներին ու առաքյալներին քարկոծեցին ու սպանեցին, Աստծու փառքից կողոպտվեցին: Այդ պատճառով Տերը վերցրեց նրանցից այգին (տե՛ս Մատթ. ԻԱ 43), այսինքն՝ թագավորությունը, քահանայությունն ու մարգարեությունը, ու տվեց հեթանոսներին: Եվ երբ փարիսեցիներն ասացին Տիրոջը. «Վե՛ր կաց, գնա՛ այստեղից, որովհետ– Յերովդեսն ուզում է քեզ սպանել», Տերն ի պատասխան այդ խոսքերի ասաց. «Երուսաղե՛մ, Երուսաղե՛մ, որ կտտորում էիր մարգարեներին – քարկոծում էիր քեզ մոտ ուղարկվածներին. քանի՛-քանի՛ անգամ կամեցա հավաքել քո որդիներին, ինչպես հավն իր ձագերին՝ թ–երի տակ, բայց դու չկամեցար: Ահա ձեր տունը ձեզ պիտի

թողնվի ավերակ. բայց ասում եմ ձեզ, որ ինձ այլ-ս չեք տեսնի, մինչ- որ չասեք՝ «Օրհնյա՛լ է Լա, որ գալիս է Տիրոջ անունով» (Ղուկ. ԺԳ 31-35):

«Դուք գնացե՛ք այդ գյուղը, որ ձեր դիմացն է. – հենց որ այնտեղ մտնեք, կգտնեք մի կապված ավանակ, որի վրա ոչ մի մարդ արարած չի նստել. արձակեցե՛ք այն – բերե՛ք»: Մատթեոսը երկուսն է ասում՝ էշ – ավանակ: Ինչպես – երկու կույրերը, այնպես էլ այս երկու անմաքուր կենդանիները խորհրդանշում են հրեաներին ու հեթանոսներին:

Այս կենդանին հրեաների անմաքության օրինակն է: Հրեաները թեպետ ունեին Օրենքը, սակայն սուրբ չէին, որովհետ- կուռքերին էին զոհ մատուցում, դ-երին խնկարկում – գործում ըստ նրանց կամքի ու հաճույքի: Ինչպես էշը վարժված է թամբին, բեռներին ու սանձին, այնպես էլ առաջին հրեաները, Աստծու կամքով ընթանալով – պատվիրանները կատարելով, վարժվել էին Օրենքին, մարգարեներին ու շաբաթը պահելուն, սակայն սատանան նրանց խաբեց ու նվաճեց – իրեն ծառայեցնելով՝ չարության բեռնակիր դարձրեց, – ինչպես կառքի մեջ կբազմեն, այդպես բազմեց մարդկանց վրա, իբր- անմիտ էշերի, – նրանց թիկունքը կորացնելով ու կողերը տրորելով՝ վիրավորեց նրանց հոգին ու մարմինը:

Իսկ ավանակը, որ անվարժ է հեծյալին ու բեռին, խորհրդանշում է հեթանոսներին, ովքեր առանց Օրենքի ու մարգարեների էին ապրում, ըստ իրենց կամքի, – անկիրթ էին աստվածապաշտության մեջ: Նրանք գործում էին ըստ սատանայի կամքի – մոլորվել էին կռապաշտության մեջ՝ իրենց ցանկությունների պատճառով:

Ասում է «կապված», այսինքն՝ կապված էին մեղքերով, ըստ այս խոսքի. «Իրենց ձեռքերի գործերով կապվում են մեղավորները» (Սաղմ. Թ 17):

«Կապված դռան մոտ, դրսում, փողոցի մեջ»: Սա նշանակում է, թե դուրս էին հանված Դրախտից: Նա-՝ հեռու էին Օրենքից ու մարգարեներից, որ-է բարի գործ չունեին – կապված էին կռապաշտությամբ: Իսկ «Փողոցի մեջ» ասելով՝ ի նկատի ունի անցավոր աշխարհի փոթորկահույզ կյանքը: Որովհետ- ինչպես փողոցը շատերի կողմից ոտնատակ է լինում, այնպես էլ մարդու միտքը տրորվում է սատանայի – նրա կամակատարների կողմից:

Արդ՝ նրանք կապված էին կռապաշտության կապարե մեղքերով, ինչը Քրիստոս հրամայեց լուծարել առաքելական քարոզությամբ՝ ասելով. «Արձակեցե՛ք այն – բերե՛ք»: Տերը նրանց արձակեց Օրենքի ծառայությունից – բերեց դեպի Ավետարան, արձակեց թվատությունից – բերեց դեպի Մկրտության ավազան, արձակեց գրից, որ սպանում էր, – բերեց դեպի հոգու ազատություն, իսկ հեթանոսներին ազատեց կուռքերից, դ-երից – բերեց դեպի խաչի երկրպագություն:

Ասաց. «Արձակեցե՛ք այն – բերե՛ք»: Կապողը սատանան էր, ով օձի նման սողաց Եվայի ականջը – նրա միջոցով խաբեց Ադամին՝ Դրախտից դուրս հանելով – կապելով մեղքերի պարաններով: Տիրոջ հրամանով անբան կենդանուն արձակելը օրինակն է նրա, որ Տերն Իր խաչով պիտի ազատեր բանական Ադամին մեղքերի կապանքներից ու անեծքի դատապարտությունից:

«Եթե մեկը ձեզ ասի. «Այդ ավանակին ինչո՞ւ եք արձակում»: Տերը գիտեր բանասարկուի անամոթությունը, որովհետ- ինչպես ավանակի տերերն ասացին՝ «Ի՞նչ եք անում, ինչո՞ւ եք այդ ավանակն արձակում», այդպես էլ սատանան պիտի ասեր, թե՛ ինչո՞ւ եք արձակում –՝ «Ի՞նչ կա մեր – Քո միջ-, Հիսու՛ս, Որդի՛ Աստծու» (Մատթ. Ը 29):

Բայց երբ աշակերտներն ասացին, թե՛ «Իր տիրոջը պետք է» (Ղուկ. ԺԹ 34), իսկույն թույլ տվեցին: Նմանապես – բանասարկուն վարվեց, երբ Տերը պահանջեց: Եկավ Քաջ Հովիվը՝ փնտրելու Իր ոչխարին, – եկավ Տերը՝ փնտրելու Իր պատկերը, որը թաղվել էր աղբանոցում:

Աշակերտները գնացին – արեցին այնպես, ինչպես Հիսուս իրենց հրամայել էր: Նրանք գտան ավանակը՝ կապված դռան մոտ, փողոցում, – այն արձակեցին: Եվ մինչ արձակում էին, նրա տերերն ասացին. «Ի՞նչ եք անում, ինչո՞ւ եք այդ ավանակն արձակում»: Եվ աշակերտները պատասխանեցին, ինչպես Հիսուս ասել էր. «Իր տիրոջը պետք է»: Ու նրանց

թույլ տվեցին: Էշի տերերը չհակառակվեցին, քանի որ Յիսուս այդպես հրամայեց նրանց սրտերին, որ ավելորդ խոսքեր չասեն, քանզի բոլորի սրտերն էլ Աստծու ձեռքում են:

Այս օրինակով Տերը քաջալերում էր առաքյալներին, թե ինչպես նրանց համար դյուրին եղավ ավանակին արձակելը, այդպես էլ Իրեն դյուրին է արձակել Ադամին հավիտենական մահից: Նա – առաքյալների համար դյուրին պիտի լիներ արձակել հրեաներին ու հեթանոսներին մեղքերի ու մահվան կապանքներից – դարձնել դեպի Աստված:

«Ավանակը բերեցին Յիսուսի մոտ – դրա վրա զգեստներ զցեցին, – Յիսուս նստեց դրա վրա»: Այսինքն՝ մարգարեներն ու առաքյալները հնազանդեցրին հրեաներին ու հեթանոսներին Քրիստոսի Ավետարանով:

«Յիսուս նստեց դրա վրա»: Ինչպե՞ս կարելի է նստել միանգամից երկու կենդանիների վրա, եթե դրանք չեն լծված կառքին: Եվ մի՞թե ստում է ավետարանիչը: Ո՛չ, ստուգապես երկուսն էին, ինչպես – կույրերն էին երկու:

Տերը նախ նստում է Էշի վրա – գնում մինչև– Երուսաղեմի դուռը, այսինքն՝ հեթանոսների Եկեղեցին, – ավանակը գնում էր Նրա ետ–ից: Իսկ այնտեղ, իջնելով Էշից, նստում է ավանակի վրա ու մտնում քաղաք: Այս անգամ արդեն Էշն է գնում ավանակի ետ–ից: Ավանակը հեթանոսների օրինակն է, որը նոր ժողովուրդ անվանվեց, – որոնց վրա հանգեց Բանն Աստված՝ հրեաներից ու հեթանոսներից կազմելով Իր Եկեղեցին՝ առաքյալների ու մարգարեների քարոզությամբ – Ավագանի մկրտությամբ: Առաքյալներն Օրենքի պատվիրանի վրա առաքելական քարոզությունն են դնում, իսկ հրեաների ու հեթանոսների վրա՝ Ավագանի մկրտությունն ու Յոգու շնորհները, որպեսզի դրա վրա հանգչի Քրիստոս Թագավորը, որովհետ– Նա չի հանգչում աղտոտված հոգու վրա, այլ Ավագանով լվացվածի, որով սրբեցին առաքյալները հրեաների ու հեթանոսների անմաքրությունը – դարձրին տաճար Յավիտենական Թագավորի:

Բայց զարմանալի է, թե ինչպե՞ս է ավանակը, որի վրա դեռ–ս ոչ մի մարդ չէր նստել, այդպես հանդարտ ու հնազանդ ընթանում: Տերը սկզբում բոլոր կենդանիներին մարդուն հնազանդ էր արարել, բայց քանի որ մարդը չպահեց Աստծու պատվիրանը, այդ պատճառով շատ կենդանիներ անհնազանդ դարձան, մինչ– անգամ նրանց մի մասը խաժոտում են ու հոշոտելով սպանում մարդկանց՝ իբր– Աստծու պատվիրաններն անտեսողի: Եվ որովհետ– մեր Տերը՝ Երկրորդ Ադամը, անմեղ էր ու Ադամի մարմնով պահում էր Յոր պատվիրանները, այդ պատճառով կենդանիների ու անկենդանների ամբողջ բնությունը հնազանդվում էր Նրան:

Սա նա– հեթանոսների օրինակն է, որոնց չքարոզվեց Աստծու Որդու մարդեղությունը, սակայն երբ Տերը ծնվեց Կույսից, հեթանոս մոգերը, առաջնորդվելով աստղով, եկան Նրա մոտ – երկրպագեցին՝ մատուցելով խորհրդավոր ընծաներ ու պատարագներ: Տերը սրանով հայտնում է առաքյալներին Իր ամենակարող զորությունը, որ կարող է բարքերով բիրտ ու հանդուգն հեթանոսներին այդպես դյուրահավան դարձնել, ինչպես տրմուղ²² ավանակին – նրա տիրոջը:

Յարցնում են նա– թե ինչո՞ւ է նստեց, որն ամենաանարգ գրաստն է, – ոչ ձի կամ ջորի կամ էլ կառք: Եթե ոմանք ասեն, թե աղքատ էր, ասենք, որ նա– էշ չուներ, – ինչպես համաձայնեց Էշի տիրոջ հետ, այնպես էլ կարող էր հոժարացնել –՝ ձիու, –՝ ջորու տերերին: Իսկ եթե մեկն ասի, թե խիստ – անվայելուչ է ավանակը, անմիտ ու անասնաբարո, ասենք, որ ձին ու ջորին –ս բավականին անմիտ են: Իսկ որ կարոտ չէր նստել Էշի կամ մեկ այլ գրաստի վրա, հայտնի է բազում հանգամանքներից:

Տերն ամենուր ոտքով էր գնում՝ –՝ քաղաք, –՝ գյուղ, ինչպես – Սամարիա գնաց: Յետ–աբար կարիքից դրդված չնստեց Էշի վրա, այլ կամեցավ բոլորին խոնարհություն

²² Տրմուղ –դեռ հեծնելու կամ լծի չվարժեցրած, անփորձ կենդանի:

սովորեցնել, մանավանդ նրանց, ովքեր հետագայում քահանաներ ու Եկեղեցու առաջնորդներ էին դառնալու, որպեսզի նրանք –ս չձգտեին ձիու – ջորու, այլ միայն մարմնի տկարության դեպքում օգտվեին գրաստից – այդպես կործանեին ապստամբ վիշապին, որը հպարտության – անպիտանության պատճառով ընկավ: Այդ պատճառով Տերն Իր վարդապետությունը խոնարհությամբ է սկսում ու խոնարհությունը երանելի համարում (տե՛ս Մատթ. Ե): Նույնպես – այս դեպքում, նստելով դանդաղաշարժ ու ծանրագնաց գրաստի վրա, խափանում է ձիապարծիկ հպարտությունը:

Իսկ էշի վրա հագուստ գցելն Ավագանի մաքրության օրինակն է: Քանի որ Սուրբ Յոզու շնորհներով Զրիստոս Թագավորը – Իր Յայրը պիտի հանգչեն մկրտվածի վրա:

«Եվ շատերը իրենց զգեստները փռում էին ճանապարհին»: Յովհաննես ավետարանիչը ցույց է տալիս պատճառը, թե ինչու են երուսաղեմացիները Նրան ընդառաջ ելնում. «Ժողովուրդը, որ նրա հետ էր, վկայում էր, որ Ղազարոսին հենց գերեզմանից կանչեց – նրան մեռելներից կենդանացրեց» (Յովհ. ԺԲ 17): Այդ պատճառով էլ ժողովուրդը Նրան ընդառաջ էր ելնում, քանի որ լսեցին այն նշանների մասին, որ Յիսուս արեց: Սուրբ Յոզին շարժեց Երուսաղեմ քաղաքի բազմությանը՝ ընդառաջ ելնելու Զրիստոս Թագավորին, ովքեր էլ, ի պատիվ Նրա, իրենց հանդերձները հանում էին – տարածում Նրա ոտքերի տակ, որպեսզի իրենց հանդերձների վրայով անցնեն ավանակի ոտքերը – ոչ՝ երկրի հողի:

Դարձյալ՝ Տիրոջ համար ճանապարհ էին պատրաստում՝ ըստ այս խոսքի. «Անապատում կանչողի ձայնն է. «Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը – հարթեցե՛ք մեր Աստծու շավիղները» (Եսայի Խ 3): Սա նա– այն բանի օրինակն է, որ հարությունից հետո շատերը հնազանդվեցին Ավետարանին – Տիրոջ առջ– սփռեցին իրենց սրտերը՝ ըստ այս խոսքի. «Ձեր սրտերը պատռե՛ք – ոչ ձեր հանդերձները» (Յովել Բ 13):

Նրանք խորհրդաբար հանում էին այն մաշկեղեն հանդերձները, որոնցով զգեստավորվեց Ադամը, որպեսզի զգեստավորվեն անապական – առաջին զգեստներով: Քանզի երբ նախաստեղծները զրկվեցին աննկարագրելի փառքից, իրենց ոտներով ծածկեցին, իսկ այսօր, երբ տեսան անմեղ Մարդուն՝ կուսածին Ադամին, ճյուղերը – հանդերձները Նրա առջ– տարածեցին, որպեսզի ստանան նախկին անապական հանդերձները:

Դարձյալ՝ նշանակում է խոստովանությամբ մերկանալ մեղքի ծածկոցներից, այսինքն՝ հին մարդուց:

«Եվ ուրիշները ծառերից ճյուղեր էին կտրում ու զցում ճանապարհի վրա»: Որովհետ– գարուն էր, – ծառերը զարդարվել էին ծաղիկներով, այդ պատճառով էլ հատում էին ու Զրիստոսի ոտքերի տակ սփռում: Դրանով կատարում էին մարգարեի խոսքերը. «Յեսսեի արմատից գավազան պիտի ընձյուղվի, Ծաղիկ պիտի բուսնի այդ արմատից» (Եսայի ԺԷ 1): Նա– Սողոմոնն է ասում. «Ես դաշտերի Ծաղիկ եմ» (Երգ Բ 1), այդ պատճառով էլ զգալի ծաղիկները մատուցում էին իմանալի Ծաղկին:

Երբ Նրան որպես Արարիչ ճանաչեցին, ձիթենու ոտները, որ մի ժամանակ դ–երին ու կուռքերին էին մատուցում, Նրան մատուցեցին, ինչպես որ ծննդյան ժամանակ մոգերը խորհրդավոր ընծաներ մատուցեցին՝ ոսկի, կնդրուկ – զմուռս՝ ըստ այս խոսքի. «Իմն է արծաթը, իմն է ոսկին, –ասում է Ամենակալ Տերը» (Անգե Բ 9):

Դարձյալ՝ Ադամի պատճառով ամբողջ երկիրն անեծքի տակ ընկավ, ու դատապարտվեցին ծառերն ու բույսերը, – երկրի վրա փուշ ու տատասկ բուսնեց: Իսկ երբ երբայեցիների մանուկներն ու ծերերը հոգով ճանաչեցին Տիրոջը, սկսեցին ոտներ տարածել, որպեսզի Տերը երկիրը փշաբերությունից դարձնի իր նախկին պայծառությանը:

Նա– քաջ ըմբիշներին, օլիմպիական խաղերի ժամանակ, ոտներով էին պսակում: Երբ ժողովուրդն իմացավ, որ մեր Տերը Ղազարոսին հարություն տալով հաղթեց մահվանը, իբր– հաղթողի՝ արմավենիների ոտներով ընդառաջ ելավ Նրան:

Իսկ այն, որ ծերերը՝ ձիթենյաց, իսկ մանուկները՝ արմավենու ոստերով ընդամաջ ելան Քրիստոսին, ցույց է տալիս Նրա Աստվածությունն ու Թագավորությունը, որովհետև՝ ձիթենին ողորմության խորհրդանիշն է, իսկ արմավենին, որը բարձր է հասակով, խորհրդանշում է, որ Քրիստոս երկնքից՝ բարձունքներից եկավ:

Երկրորդ՝ ձիթենին խորհրդանշում է նաև՝ մկրտության օծումը, ինչը պարզ-վեց սրբերի Եկեղեցուն, իսկ արմավենու պտուղը (քանի որ քաղցր է) ցույց է տալիս Քրիստոսի քաղցր վարդապետությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Որքան քաղցր են քո խոսքերն իմ քիմքին՝ ավելի քաղցր, քան մեղրն իմ բերանին» (Սաղմ. ԾԺԸ 103):

Ձիթենին նաև՝ ծերերի առաքինությունն է խորհրդանշում՝ ըստ այս խոսքի. «Իսկ ծերությունն իմ՝ առատ ձեթով» (Սաղմ. ՂԱ 11): Եվ դարձյալ. «Դրանք պտղաբեր կլինեն նաև՝ ծերության ժամանակ՝ գիրգ²³ ու փափուկ» (Սաղմ. ՂԱ 15): Իսկ արմավենին խորհրդանշում է անապական հարության մանկացածների գործերի արդարությունը՝ ըստ այս խոսքի. «Արդարներն արմավենու պես կծաղկեն» (Սաղմ. ՂԱ 13): Եվ դարձյալ. «Դրանք կտնկվեն Տիրոջ տանը ու կծաղկեն մեր Աստծու գավիթներում» (Սաղմ. ՂԱ 14): Այսինքն՝ մեկն այս կյանքում գործած արդարության պտուղներն է նշանակում, իսկ մյուսը՝ հանդերձյալ կյանքի արդարությունը, վայելչությունը՝ փառքի խորոզում: Երկրորդ՝ ձիթենին ծերերի լուսավոր իմաստությունն է խորհրդանշում, որը նրանք մատուցում են Աստծուն, իսկ արմավենին՝ բարեգործությունը՝ Նորափոթիք - անապական հարությամբ: Այսինքն՝ տեսական - գործնական առաքինությունները:

Իսկ ինչո՞ւ է օրինակը ծերերի ու մանուկների միջոցով ասում: Նախ՝ որովհետև՝ ծերերը - մանուկները խորհրդանշում են նրանց, ովքեր թե՛ Դին - թե՛ Նոր Ուխտում իրենց բարի վարքով հաճելի են եղել Աստծուն: Երկրորդ՝ ծերերը նրանք են, ովքեր երկար ժամանակ մեղքերի մեջ են եղել, հետո զղջացել - ապաշխարությամբ Աստծուն հաճելի դարձել, իսկ մանուկները նրանք են, ովքեր միշտ անմեղությամբ են ապրել - կուսությամբ. պահքով, աղոթքներով ու հավատի գործերով Աստծուն հաճելի դարձել:

Ոստն իր վրա երեք բան է պարունակում՝ ծաղիկ, տեր- ու պտուղ: Սա նախ նշանակում է Սուրբ Երրորդության Երեք Անձերի դավանությունը, որը մենք՝ քրիստոնյաներս, ունենք: Երկրորդ՝ ծաղիկը խորհրդանշում է մեր հավատը, որով պայծառանում ենք, տեր-ը հույսն է, որով միշտ ուրախանում ենք անճամ խնդությամբ, իսկ պտուղը սերն է, որը մեր գործերով ունենք Աստծու - ընկերոջ հանդեպ: Այս խորհրդով ենք մենք այսօր ունենու ոստերով դուրս գալիս Քրիստոսին ընդամաջ, - սա՝ ութ պատճառով: Նախ՝ ունենին դյուրագյուտ է ամենուրեք՝ -՝ լեռներում, -՝ դաշտերում: Երկրորդ՝ վայրենի - անպտուղ է, ինչը նշանակում է, որ հեթանոսները վայրենի - անպտուղ էին իրենց հավատով ու գործերով - այդ պատճառով գալիս են հնազանդվելու Քրիստոսին: Երրորդ՝ երբ ունենին տնկում ենք, անմիջապես արմատներ է արձակում ու կանաչում, նմանապես - հեթանոսներն առաքյալների քարոզով անմիջապես հավատի եկան - արմատակալեցին Քրիստոսի վրա: Չորրորդ՝ երբ հատում են ունենու կատարը - ջրում, բազմաթիվ ճյուղեր է արձակում, նույնպես - հեթանոսները, ովքեր ոռոգվեցին Ավագանի կենարար ջրով ու Քրիստոսին հավատալու պատճառով գլխատվեցին, բազում պսակներ պիտի կրեն Երկնքի արքայությունում: Ինչպես թույլ ու կակուղ է ունենին, նույնպես - Քրիստոսին հետ-ողները պետք է հեզ ու խոնարհ լինեն հոգով, որպեսզի կանաչ ու զվարթ ճանապարհով բարձրանան Վերին Երուսաղեմ: Վեցերորդ՝ ունենին սնամեջ է, ինչը ցույց է տալիս, որ նրանք, ովքեր հետ-ում են Քրիստոսին, պետք է դատարկ ու թափուր լինեն այս աշխարհի սիրուց, որովհետև՝ Տերն ասում է. «Երանի՛ հոգով աղքատներին, որովհետև՝ նրանցն է Երկնքի արքայությունը» (Մատթ. Ե 3): Յոթերորդ՝ ունենու կեղ-ը տտիպ²⁴ է, ինչը

²³ Գիրք - փափուկ, խնամված, նագանի:

²⁴ Տտիպ - որոշ բույսեր տտիպ՝ անախորժ հատկություն ունեն, օրինակ՝ սերկևիլը, խակ տանձը:

ցույց է տալիս, որ Զրիստոսին հավատացողները պետք է սգան ու տրտմեն այս աշխարհում, որպեսզի հանդերձյալում ուրախանան՝ ըստ այս խոսքի. «Երանի՛ սգավորներին, որովհետև նրանք պիտի մխիթարվեն» (Մատթ. Ե 4), նաև՝ Սողոմոնն է ասում՝ «Իմաստունի սիրտը սգի տանն է, իսկ հիմարի սիրտն՝ ուրախության» (Ժող. Ե 5): Ութերորդ՝ ուռենին մյուս ծառերի նման բարձր չէ, նույնպես – նրանք, ովքեր հետ-ում են Զրիստոսին, չպետք է կյանքի տ-ողության մասին խորհեն ու մոռանան արդար վճիռը, որը մահն է, այլ պետք է միշտ սպասեն մահվանը, ինչպես ասում է Դավիթը. «Երանի այն մարդուն, որի օգնությունը Զեզնից է, – որը մտքում դրեց ելնել տրտմության հովտից» (Սաղմ. 29 6-7):

«Եվ նրանք, որ առաջից ու ետ-ից էին գնում»: Առջ-ից Ադամն է գնում իր սերունդով՝ մինչև՝ Զրիստոսի ծնունդը, իսկ ետ-ից՝ հետո ծնվածները՝ մինչև՝ Տիրոջ Երկրորդ գալուստը: Առջ-ից մարգարեներն էին գնում, ովքեր ընտրվել էին հրեաներից, իսկ ետ-ից՝ սուրբ առաքյալները – նրանք, ովքեր հեթանոսներից կանչվեցին:

Դարձյալ՝ առջ-ից գնում էին Օրենքն ու մարգարեությունները, քահանայությունն ու թագավորությունը, – սրանց ամբողջացումն էր Զովհանես Մկրտիչը: Մեշտեղում Զրիստոսի քաղցր վարդապետությունն է, որն ապրեցրեց առաջիններին – երկրորդների հիմքը դրեց: Իսկ ետ-ից գնում էին երանելի սուրբ առաքյալներն ու սուրբ վկաները, հայրապետներն ու վարդապետները – բոլոր նրանք, ովքեր ծնվել են Ավագանից:

«Օվսաննա՛ Բարձրյալին, օրհնյա՛լ լինի Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով» (Մարկ. ԺԿ 11): Այսինքն՝ փրկություն բարձունքներից, կամ՝ «փրկի՛ր ու ապրեցրո՛ւ»: Դազարոսի հարության համար էին Նրան Փրկիչ ու Ապրեցնող անվանում: Զանի որ երկրայիններից ո՞վ ունի այնպիսի արիություն, ինչպիսին Նա ունի: Ովքեր անգետ էին Նրա արիությանը, ասում էին՝ Ո՞վ է Սա: Իսկ ովքեր գիտեին, պատասխանում էին. «Սա Նա է, Ով առաջ քան հավիտյանները ծնվեց Զորից – այժմ եկել է աշխարհ»: Եվ դարձյալ հարցնում էին՝ Ո՞վ է Սա, – պատասխանում էին. «Սա Նա է, Ով Մովսեսի խաչանիշ գավազանով պատռեց ծովն ու այնտեղով անցկացրեց Իսրայելի ժողովրդին, իսկ փարավոնին իր զորքերով խորտակեց ծովում»:

Դարձյալ ասում էին՝ «Օվսաննա՛», այսինքն՝ Սա Նա է, Ով քառասուն տարի երկնքից հաց տեղաց, դրանով կերակրեց մեր հայրերին անապատում, – վեմից աղբյուր բխեցրեց տասներկու վտակներով: Եվ դարձյալ հարցնում էին՝ Ո՞վ է Սա, – պատասխանում էին. «Սա Նա է, Ով Զորդանանը սանձեց – Երիքովի պարիսպներն իբր- քուրշ (պնդացած ձյուն) փլեց»: Եվ բոլորը միաբան ասում էին. «Օրհնյալ է մեր հոր՝ Դավթի թագավորության Թագավորը»:

Նրան ճանաչեցին որպես մշտնջենավոր Աստված, Ով օրհնաբանվում է հրեշտակներից, – խոստովանում էին Զորը համագո ըստ Աստվածության – անբաժանելի մարդեղությամբ, այդ պատճառով էլ Նրան Դավթի որդի ու Տեր դավանեցին՝ ըստ այս խոսքի. «Յեսեսի արմատից գավազան պիտի ընձյուղվի, ծաղիկ պիտի բուսնի այդ արմատից» (Եսայի ԺԿ 1): Դարձյալ՝ «Նա պիտի նստի Դավթի աթոռին, առաջ պիտի տանի նրա թագավորությունը» (Եսայի Թ 7):

Այս գալուստը կանխատեսել էին մարգարեները, այդ մասին քահանաները միշտ ընթերցում էին տաճարում, – բոլորը սպասում էին այդ աստվածային գալստյանը, ինչ պատճառով էլ ասում էին. «Խաղաղություն՝ երկնքում – փա՛ռք՝ բարձունքներում», ինչպես ծննդյան օրը հրեշտակներն էին երգում. «Փա՛ռք Աստծուն՝ բարձունքներում, – երկրի վրա խաղաղություն – հաճություն՝ մարդկանց մեջ» (Դուկ. Բ 2): Տերը երկնքից իջնելով խաղաղություն հաստատեց մարդկանց մեջ, իսկ այսօր, երբ մոտ էր Նրա երկինք համբառնալը, երկրավորները երկնավորներին փոխադարձաբար խաղաղություն առաքեցին, որովհետև՝ Տերը երկրավորների մարմնով գնաց երկինք՝ մեզ խաղաղություն թողնելով՝ ըստ այս խոսքի. «Խաղաղություն եմ թողնում ձեզ, իմ խաղաղությունն եմ տալիս ձեզ» (Զով. ԺԴ 27): Նա – երկնայինների մեջ խաղաղություն հաստատեց՝ ըստ հետ-յալ խոսքի. «Խաղաղություն արեց երկրավորների ու երկնավորների մեջ» (հմմտ. Եփես. Բ 17): Որովհետև՝ Նրա մարդեղությամբ ոչ միայն մարդկանց օգուտ եղավ, այլ – հրեշտակներին: Զանի որ Նա է

Տերը երկնավորների ու երկրավորների – երկուսի համար էլ Մի Աստված է ու Մի Թագավորություն: Նա հաշտեցրեց Յորն արարածների հետ – այսպիսով խաղաղություն հաստատեց մարդկանց ու հրեշտակների միջ-:

Նա– Մատթեոս ավետարանիչն է ավելացնում. «Այս բոլորը եղավ, որպեսզի կատարվի մարգարեի խոսքը, որ ասում է. «Ասացե՛ք Սիոնի դստերը, ահա դեպի քեզ է գալիս քո Թագավորը՝ հեզ – նստած էշի ու էշի քուռակի վրա» (Մատթ. ԻԱ 4-5): Քանզի Չաքարիա մարգարեն նախապես տեսել էր երկնավոր Թագավորի մուտքը Երուսաղեմ ու ասել. «Ուրախացի՛ր խնդությամբ, դո՛ւստրդ Սիոնի, կանչի՛ր ցնծությամբ, դո՛ւստրդ Երուսաղեմի, ահա գալիս է քո Թագավորը քեզ մոտ, քո արդար, փրկագործ ու խոնարհ Թագավորը՝ հեծած էշի, էշի քուռակի վրա» (Չաքար. Թ 9): Բազում թագավորներ մտան Երուսաղեմ, սակայն այդ թագավորներից – ոչ ոք նստած չէր ավանակի վրա: Հակոբն ասում է Հուդային օրհնելիս. «Հուդայից իշխան չի պակասելու, ոչ էլ առաջնորդ՝ նրա կողերից, մինչ- որ գա Նա, Ում պատկանում են հանդերձյալները: Նրան են սպասում ժողովուրդները» (Ծննդ. ԽԹ 10), – դա Քրիստոսով կատարվեց: Ասում է նա–, որ Նա է հեթանոսների ակնկալությունը, քանի որ Քրիստոս նա– հեթանոսներին փրկություն բերեց: Տերն ասում է. «Ես եմ ճշմարիտ որթատունկը, – Իմ Հայրը Մշակն է: Ամեն ճյուղ, որ Իմ վրա է – պտուղ չի տալիս, նա կտրում է այն. – այն ամենը, որ պտուղ է տալիս, էտում է, որպեսզի առավել –ս պտղաբեր լինի» (Հովհ. ԺԵ 1-2): Եվ ինչպես որթն ու ճյուղերը նույն արմատից են բխում – մեկ են, այսպես էլ մեր Տիրոջ Աստվածությունն անճառաբար է միացած մարդկությանը: Ասված է. «Իր ավանակին կկապի որթից, իսկ որթի ոստից՝ էշի քուռակին» (Ծննդ. ԽԹ 11): Երբ ասում է. «Իր ավանակին կկապի որթից», նշանակում է, որ Հիսուս պիտի ծնվեր հրեաների մեջ, իսկ երբ ասում է՝ «որթի ոստից կկապի էշի քուռակին», հայտնում է, որ հեթանոսները –ս կփրկվեն:

Սոփոնիա մարգարեն ավետիս է տալիս Երուսաղեմին՝ ասելով. «Հրճվի՛ր, դո՛ւստր Սիոնի, բարձրաձայն աղաղակի՛ր, Երուսաղեմ, ուրախացի՛ր – զվարճացի՛ր քո ամբողջ սրտով, դո՛ւստր Երուսաղեմի» (Սոփ. Գ 14): Սիոնն ամբողջ էր Հրեաստանում, որը Հեբուս էին կոչում, – դա Երուսաղեմն էր: Եվ երբ Դավիթը կամեցավ այն գրավել, հեբուսացիները փորձեցին նրան արգելել, որպեսզի Երուսաղեմը թագավորանիստ չլինի: Սակայն Դավիթը պատերազմով այն գրավեց, դարձրեց թագավորանիստ քաղաք – այնտեղ փոխադրեց Տապանակն ու խորանը: Այնտեղ Սողոմոնը տաճար կառուցեց, քահանայության պաշտոն հաստատեց, – բոլորն այնտեղ էին գալիս Տիրոջը պաշտելու: Այնտեղ էին գոհում գատկական գառը, որը Քրիստոսի օրհնակն էր: Եվ բոլոր օրենքները, մարգարեություններն ու Քրիստոսի աշխարհ գալստյան օրհնակներն այնտեղ էին լինում՝ ըստ այս խոսքի. «Օրենքները Սիոնից են դուրս գալիս, – Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից» (Եսայի Բ 3):

Այդ պատճառով է մարգարեն նախապես ավետիս տալիս Երուսաղեմին երկնավոր Թագավորի գալստյան մասին, որպեսզի քաղաքը պատրաստվի ընդունելու Դավթի Որդուն: Իսկ Չաքարիա մարգարեն ասում է. «Ուրախացի՛ր – խնդա՛», որովհետ– հավիտենական Աստված՝ Հոր Միածինը, խոնարհվելով մարդացավ՝ եղավ Դավթի Որդի, – խոնարհությամբ եկավ Դավթի քաղաքը: Եվ ավելացնում է. «Ահա գալիս է քո Թագավորը քեզ մոտ, քո արդար, փրկագործ ու խոնարհ Թագավորը՝ հեծած էշի, էշի քուռակի վրա» (Չաքար. Թ9): Ոչ նրանց նման, ովքեր Դավթից հետո թագավորեցին՝ բռնությամբ, զրկանքներով – սպանությամբ, հպարտությամբ հեծնելով ձի ու ջորի, կառքեր ու երիվարներ, այլ հեզ, խոնարհ – էշի վրա նստած է գալիս վերցնելու թագավորությունը:

Եվ Տերը Երուսաղեմում՝ Սիոնում, կատարում է փրկագործության բոլոր խորհուրդները. նախ՝ Իր քառասնօրյա գալստյամբ տաճար, ապա՝ այսօրվա գալստյամբ, այնուհետ–՝ խաչվելով, թաղվելով, հարությանբ, համբարձմամբ, Սուրբ Հոգու էջքով, – այն մեծ պարգ–ով, որ Իր սուրբ Մարմինն ու Արյունը տվեց սուրբ Եկեղեցուն:

Մարգարեն Երուսաղեմը Սիոնի դուստր է կոչում, քանի որ Երուսաղեմը պտուղն է Սիոնի, որովհետև՝ Սիոնից սկիզբ առան նոր Եկեղեցու բոլոր կարգերը, այսինքն՝ քահանայությունները, պատարագները – այլն: Նա՝ Սիոնում դրվեց Ավագանից ծննդյան սկիզբը: Արդար-, Փրկիչ է Տերը, որովհետև՝ հաստատեց ճշմարտության խոսքը, չհատեց մեղավորների հույսը, փրկեց արդարին կուռքերին ծառայելուց – դեռի խաբեությունից: Չեզ է, սակայն ոչնչացրեց կառքերը Եփրեմի երկրից, երիվարները՝ Երուսաղեմից, – խորտակեց պատերազմողի աղեղը (տե՛ս Չաք. Թ 10): Սրանք բոլորն էլ սատանայի ամբարձած թագավորության բացահայտիչներն են, որոնք խորտակեց Յիսուս՝ մեր Թագավորը՝ Էշով մտնելով Երուսաղեմ: Եվ տեսնելով քաղաքը՝ լացեց նրա վրա – ասաց. «Գոնե այս օրերին գիտենայի՛ր դու քո խաղաղությունը. բայց այժմ ծածկվեց քո տեսողությունից. որովհետև՝ օրեր պիտի գան վրադ, երբ թշնամիներդ քո շուրջը պատնեշ պիտի կանգնեն – պիտի պաշարեն քեզ, պիտի նեղեն քեզ բոլոր կողմերից ու հիմնահատակ պիտի անեն քեզ – սպանեն քո մեջ քո որդիներին. – քարը քարի վրա բնավ չպիտի թողնեն, քանի որ քո այցելության ժամանակը չճանաչեցիր» (Ղուկ. ԺԹ 42-44):

Ամեն ինչ գիտեր Ամենագետը: Լացով հայտնեց, որ չի ցանկանում նրա կորուստն ու ցավում է Երուսաղեմի համար: Բայց պետք է կատարվեին մարգարեությունները, որ Տիրոջ – Երուսաղեմի համար ասվեցին, որ պիտի թափված լինեին երուսաղեմացիների դիակները՝ ինչպես ճանապարհի աղբ, – Կեդրոնի ձորը պիտի լցվեր անթաղ մեռելներով: Արդ՝ իմանալով այս ամենը՝ շարժվեց Արարչի գուրջը – Յիսուս սկսեց արտասպել ախտավորների թշվառության համար:

«Եվ Յիսուս մտնում է տաճար»: Տերը, մտնելով տաճար, վրեժխնդիր է լինում Օրենքի անուկից, քանի որ հրեաները կարծում էին, թե պահում են Օրենքը, – բամբասում էին Յիսուսի մասին՝ ասելով, թե Նա Օրենքը լուծարող է, սակայն իրենք էին ոտնահարում Օրենքը: Տաճարը, ուր ոչ մի անսուրբ իր չպետք է գտնվեր, նրանք, հակառակ Օրենքի, ավագակաբար, առ-տրի տեղ էին դարձրել: Այդ պատճառով էլ Տերը, ցասումով լցված, հանեց վաճառականներին տաճարից – նրանց խարազանով սաստելով՝ ասաց. «Գրված է՝ Իմ տունը բոլոր ազգերի համար աղոթքի տուն է կոչվելու, իսկ դուք այն դարձրել եք ավագակների որջեր» (Մարկ. ԺԱ 17): Եվ կատարվեց մարգարեական խոսքը, թե. «Քո Տան նկատմամբ Իմ նախանձախնդրությունն Ինձ պիտի ուտի» (Յովհ. Բ 17):

Տաճարից առ-տրականներին վտարելը ցույց է տալիս նաև, որ Տերը մաքրում է մեր միջի անասնական ախտերը, որպեսզի բժշկի մեր մտքի կուրությունը, կաղությունը – մեր բնության խորաններում տուն կառուցի Իր Յոր համար: Իսկ այն որ սեղանները կործանեց, կանխատմ էր Յին օրենքի զոհի ու պատարագների խափանումը:

«Տաճարի մեջ կույրեր – կաղեր Յիսուսին մոտեցան, – Նա բժշկեց նրանց»: Երբ քահանաները սա տեսան, ապշեցին ու հիմարացան, քանզի երբ Դավիթը մտավ Երուսաղեմ թագավորելու, հեբուսացիները նրան ասացին. «Դու այստեղ չես մտնի, քանզի կույրերն ու կաղերը քեզ դեմ են կանգնել»: Սակայն Դավիթն իր զորքով գնաց Երուսաղեմի վրա, գրավեց Սիոնն ու նրա ամրոցը: Եվ այդ օրը Դավիթն ասաց. «Ով որ ուզում է կոտորել հեբուսացիներին, թող սրով հարձակվի կաղերի, կույրերի – Դավթի անձն ատողների վրա»: Այդ պատճառով են ասում, թե. «Կույրերն ու կաղերը չպետք է մտնեն Տիրոջ տունը» (տե՛ս Բ Թագ. Ե): Դավիթը հրամայեց սպանել կույրերին ու կաղերին, իսկ Յիսուս աստվածաբար բժշկեց բոլորին:

Սրանով պիտի ճանաչեին Նրան, բայց քահանաները չանսացին, այլ ավելի էին ընդդիմանում: Նրանց հակառակ՝ մանուկները, որ տաճարի մեջ էին, աղաղակում էին ու ասում՝ «Օրհնություն՝ն Դավթի Որդուն» (Մատթ. ԻԱ 15): Դրանից քահանայապետերն ու դպիրները բարկացան ու ասացին Յիսուսին. «Լսո՛ւմ ես՝ դրանք ինչ են ասում» (Մատթ. ԻԱ

16): Որովհետ- տեսնելով սքանչելիքները՝ զարմանքից հիմարացել էին ու սաստիկ նախանձից կործանվել:

Քահանայապետերը չէին համարձակվում հակառակ գնալ Նրա հրամանին ժողովրդի պատճառով, ովքեր օրհնում էին Նրա եկած թագավորությունը: Նույնիսկ ծծկեր մանուկներն իրենց մայրերի գրկից աղաղակում էին ու ասում. «Օվսաննա՛ Բարձրյալին, օրհնյա՛լ լինի Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով. օրհնյա՛լ լինի մեր հոր՝ Դավթի թագավորությունը, որ գալիս է: Խաղաղություն՝ երկնքում, - փա՛ռք՝ բարձունքներում» (Մարկ. ԺԱ 9, 10): Այդ պատճառով Տերն ասաց. «Ասում եմ ձեզ, որ եթե դրանք լռեն էլ, այդ քարերը կաղաղակեն» (Ղուկ. ԺԹ 40): Եվ իսկապես, աշակերտները լռեցին, - բացվեցին անխոս մանուկների բերանները, - նրանք հրեղեն զորքերի հետ օրհնություններ էին երգում: Ասաց՝ «քարերը կաղաղակեն», որովհետ- մանուկներն անխոս էին ինչպես քարերը, սակայն սա մարգարեություն էր հեթանոսների դարձի վերաբերյալ, ովքեր անհավատությունից կարկամել էին ինչպես քարը, բայց Ավագանով ոռոգվելուց հետո դարձան Աստծու փառաբանիչներ: Իսկ գործով սա կատարվեց Քրիստոսի հարությունից, որովհետ- աշակերտների փախուստից հետո բացվեցին կնքված գերեզմանները, - երկրաշարժից պատռվեցին վեմերը, որոնք մեծածայն աղաղակեցին՝ Աստված դավանելով մեռելներից հարություն Առածին, ինչն այսօր մանուկները Տիրոջն օրհնաբանելով կատարեցին: Այդ պատճառով էին չարացած քահանայապետերն ասում. «Լսո՛ւմ ես՝ դրանք ինչ են ասում» (Մատթ. ԻԱ 16):

Եթե Տերը հարցներ, թե ի՞նչ են ասում, ապա նրանք կպատասխանեին. «Դու Քո Անձն Աստված - Աստծու Որդի ես համարում, իսկ դրանք, որ Աստծու զորությամբ խոսեցին, այժմ Քեզ մարդ - մարդու որդի են համբավում՝ ասելով. «Օրհնություն՝ Դավթի Որդուն», քանի որ Դավիթն էլ մարդ էր»: Եվ Տերն իմանալով նրանց միտքը, որ պատրաստ էին չարախոսելու մանուկներին, Դավթի մարգարեությամբ պատասխանեց նրանց. «Դուք չե՞ք կարդացել, թե՛ երեխաների ու ծծկերների բերանով օրհնություն կատարեցիր»: Այս լսելով՝ բոլորն էլ պապանձվեցին:

Մանուկները, ովքեր տաճարում օրհնում էին Քրիստոսին, այն քառասուն օրական անդրանիկներն էին, որ ըստ Մովսեսի օրենքի բերվել էին տաճար՝ Տիրոջը ներկայանալու: Եվ երբ տեսան Յիսուսին տաճար մտնելիս, ճանաչեցին, որ Նա է Տերը տաճարի - Օրենքը Տվողը բոլոր արարածներին, - իմացան, որ այսուհետ- դադարելու է անդրանիկ արարածների ընծայումը տաճարին, քանզի ճշմարիտ Անդրանիկը մտավ տաճար:

Մանուկներն աստվածաբանում էին ու քարոզում Անժամանակ Աստծու՝ բարձունքներից գալը: Սրանով նա- ցույց տրվեց Աստծու զորությունը, Ով սկզբում ոչնչից մարդկանց գոյացրեց, իսկ այժմ՝ նրանց անխոս լեզուներն արձակեց: Սա նա- կատարվում էր առաքյալների հավատը զորացնելու - քաջալերելու համար, որոնց ապագայում սպասում էին բազում հոգսեր, թե ինչպես պիտի առանց ուսման արժանանան իմաստունների, դպիրների, կամ էլ բիրտ ու հանդուգն բարքով հեթանոսների հավանությանը: Եվ առաքյալները հասկացան, որ եթե Յիսուս արժանացավ ավանակի տերերի հավանությանը, դյուրությամբ նստեց դեռ-ս չհեծած ավանակի վրա - բացեց նորածին մանուկների բերանները՝ իրեն օրհնաբանելու, նույն զորությամբ կարող է բացել նա- իրենց բերանները՝ քարոզելու, ուսուցանելու - պապանձեցնելու հեթանոսների կարծեցյալ իմաստուններին:

Դարձյալ՝ առաքյալներին հուսադրելու համար ասաց. «Իսկ երբ ձեզ տանեն ժողովարանների, կառավարիչների - իշխանավորների առաջ, մի՛ մտահոգվեք, թե ինչպես կամ ինչ պատասխան պիտի տաք - կամ ինչ պիտի ասեք, որովհետ- Սուրբ Յոզիս նույն ժամին կսովորեցնի ձեզ, թե ինչ պետք է խոսել» (Մատթ. ԺԲ 11-12), այսինքն՝ ինչպես այսօր մանուկները խոսեցին:

Սրանով նա- հրեաներին էր հանդիմանում, ովքեր գիտեին օրենքներն ու մարգարեությունները, սակայն չէին հավատում: Սա նա- հեթանոսների օրինակն էր, ովքեր

անգետ էին Զրիստոսից ու քարացած, սակայն Յոզու զորությամբ ծանոթացան Զրիստոսի հավատին ու եղան Նրա օրհնաբանիչները:

Յարց. -Իսկ ի՞նչ է Նշանակում՝ «Դողդաց ամբողջ քաղաքը»:

Պատասխան. -Ինչպես Տիրոջ ծննդյան ժամանակ խռովվեց Երուսաղեմի ողջ ժողովուրդը, այդպես էլ Նրա դեպի մահը գնալիս եղավ: Երբ տեսան Նրան, մանավանդ, մանուկների կողմից փառավորված ու բարեբանված, քաղաքը՝ քահանայապետերի, դպիրների ու փարիսեցիների հետ միասին, չարությամբ դողդաց: Յավատացյալներն ու բարքով բարիները «դողդում» էին փառաբանելով, իսկ անհավատ փարիսեցիները, ովքեր բռնվել էին Նախանձով, «դողդում» էին չարությունից: Այդ պատճառով էլ Յիսուս թողնելով Նրանց՝ հեռացավ, որպեսզի խոսքերով առավել –ս չբորբոքի Նրանց Նախանձն ու զայրույթը: Իսկ Երեկոյան կողմ գնաց Բեթանիա՝ Իր հանգստյան տունը, որտեղ Աստվածաբար կործանել էր մահը – թագավորեցրել կյանքը:

Դռնբացեք

Դռնբացեքի կարգը ունի Տիրոջ Երկրորդ գալստյան, աշխարհի վախճանի – Ահեղ դատաստանի խորհուրդը: Ծաղկազարդի օրը, իններորդ ժամին՝ օրվա – ժամի համար սահմանված կարգը կատարելուց հետո, ժողովուրդը հավաքվում է գավթում, եկեղեցու փակ դռան²⁵ առջ–, – ավագագույն քահանաներից մեկը, մոտենալով եկեղեցու դռանը, բախում է այն ու բարձրաձայն սաղմոսելով ասում. «Օրհնեալ եկեալ անուամբ Տեառն...», որի փոխն է. «Խոստովան եղերուք Տեառն, զի բարի է. զի յաւիտեան է ողորմութիւն Նորա», մինչ– այն պահը, երբ ասվում է. «Բացեք ինձ զդուռնս արդարութեան» (Սաղմ. ԾԺԷ):

Քանի որ կարգը ունի Երկրորդ գալստյան խորհուրդը, դպիրները երգում են «Շնորհեա մեզ, Տէ՛ր» շարականը, որով Տիրոջից խնդրում ենք, որ բացի մեր առջ– ողորմության դուռը, շնորհի մեզ արթնություն, պայծառեցնի մեր հոգիների լապտերները – արժանացնի դատաստանի օրը կանգնել Իր աջ կողմում, որպեսզի իմաստուն կույսերի հետ մենք –ս մտնենք Երկնային Փեսայի առագաստը ու դրսում չմնաք, ինչպես հիմար կույսերը: Ապա քահանան ասում է. «Բա՛ց մեզ Տեր. բա՛ց մեզ Տեր. բա՛ց մեզ Տեր ողորմության դուռը, որի համար ողբալով կանչում ենք քեզ»:

Ներսիսից մի քահանա հարցնում է. «Ո՞վ են սրանք, որ բացեմ, Տիրոջ դուռն է սա, – արդարները միայն այս դռն՝ պիտի մտնեն»: Դուռը Տիրոջն է, իսկ բախողները՝ Տիրոջ ծառաները: Այս խոսքի առաջին մասը՝ «Ո՞վ են սրանք, որ բացեմ», ըստ Ավետարանի հետ–յալ խոսքի է. «Այն բանից հետո, երբ Տանտերը մտնի – դուռը փակի, դուք, դրսում կանգնած, կսկսեք դուռը բախել – ասել. «Տե՛ր, Տե՛ր, բա՛ց մեզ համար». իսկ Նա պատասխանելով՝ կասի ձեզ. «Զգիտեմ, թե որտեղից եք»: Այն ժամանակ կսկսեք ասել. «Մենք Քո առաջ կերանք – խմեցինք, – Դու հրապարակներում ուսուցանեցիր»: Եվ Տանտերը կասի. «Ասում եմ՝ ձեզ չգիտեմ, թե որտեղից եք. հեռացե՛ք Ինձանից դուրք՝ բոլոր անիրավ մշակներդ» (Դուկ. ԺԳ 25-27): Իսկ Մատթեոսի ավետարանում հետ–յալ կերպ է ասված՝ «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ձեզ չեմ ճանաչում: Ես ձեզ երբեք չեմ ճանաչել, հեռո՛ւ կացեք Ինձանից դուք ամենքդ, որ անօրենություն եք գործում» (Մատթ. ԻԵ 12, Է 23): Եվ այն ժամին, երբ այս խոսքերը Տիրոջից կլսենք, մեծ թշվառություն կպատի մեզ:

25 Այժմ, որոշ տեղերում, միայն եկեղեցու խորանի վարա □ույրն է փակվում և արարողությունը կատարվում է վարա □ույրի առջև:

Հարց. -Իսկ ինչո՞ւ Տերը դուռը չի բացում Իր ծառաների առջ-, մանավանդ որ խոստացել է. «Բախեցե՛ք, - կբացվի ձեզ համար» (Ղուկ. ԺԱ 9):

Պատասխան. -Որովհետ- դուռը փակվել է մեր անուղղելի վարքի պատճառով՝ ըստ այս խոսքի. «Ինչո՞ւ ինձ «Տե՛ր, Տե՛ր» եք կոչում, իսկ ինչ ասում եմ՝ չեք անում» (Ղուկ. 2 46): Եվ քանի դեռ մենք չենք ընթանում Տիրոջ պատվիրանների համաձայն, մեզ համար փակ է Երկնքի արքայության դուռը:

Այս դուռը խորհրդանշում է նա- մեր սրտի դուռը, որը պետք է բացել Զրիստոսի առջ-, Ով միշտ բախում է այն՝ համաձայն Իր խոսքի. «Ահավասի՛կ Ես դռան առաջ եմ - բախում եմ. եթե մեկն ականջ դնի Իմ ձայնին - բաց անի դուռը, կմտնեմ նրա մոտ - կընթրեմ նրա հետ, - նա՝ Ինձ հետ» (Հայտ. Գ 20): Տերը, մտնելով մեր սրտերը, մաքրում է այն - սուրբ օթ-ան պատրաստում Ամենասուրբ Երրորդության համար: Քանի դեռ մեր սրտերը բաց չեն նրա առջ-, չի բացվի - արքայության դուռը մեր առջ-: Եվ դատաստանի օրը Տերը իրավամբ կասի մեզ. «Ես ձեզ երբեք չեմ ճանաչել, հեռո՞ւ կացեք Ինձանից»:

Իսկ խոսքի երկրորդ մասը Դավիթ մարգարեինն է. «Տիրոջ դուռն է սա, - արդարներն այս դռնո՞վ պիտի մտնեն» (Սաղմ. ԾԺԷ 20): Եվ ո՞վ է մարդկանցից արդար ու անմեղ: Շատ քչերը՝ Երեմիան, Հովհաննես Մկրտիչը - սուրբ Կույս Մարիամը, ովքեր դեռ իրենց մոր որովայնում մաքրվեցին - արդար ու սուրբ ծնվեցին: Իսկ մեզանից ոչ ոք չի կարող պարծենալ, թե սուրբ սիրտ ունի: Հովհաննես ավետարանիչն ասում է. «Եթե ասենք՝ մենք ոչ մի մեղք չունենք, մենք մեզ ենք խաբում, - ճշմարտություն չկա մեր մեջ... Եթե ասենք՝ չենք մեղանչել, սուտ ենք հանում նրան, - նրա խոսքը մեր մեջ չէ» (Ա Հովհ. Ա 8, 10): Այսօր մենք Մկրտության ավագանով մաքրվում ենք սկզբնական մեղքից, հետ-աբար՝ կարող ենք մտնել այս դռնից ներս, բայց քանի որ մկրտությունից հետո աղտոտվել ենք ներգործական մեղքերով, դուռը փակվել է մեր առջ-:

Այս պատճառով դրսի քահանան ասում է. «Ոչ միայն արդարներն են մտնում, այլ- մեղավորները՝ խոստովանությամբ ու ապաշխարությամբ արդարացած»։ Այսինքն՝ նրանք, ովքեր ապաշխարությամբ թողություն են ստացել մկրտությունից հետո գործած մեղքերից: Եթե այսօր բախելով՝ արտասվալից թախանձենք, եթե ոչ բարեկամության, ապա գոնե թախանձանքի համար Տերը կտա մեզ հարկավորը (տե՛ս Ղուկ. ԺԱ 8), ինչպես - Ինքն է ասում. «Ինդրեցե՛ք, - Աստծուց կտրվի ձեզ, փնտրեցե՛ք, - կգտնեք, բախեցե՛ք, - կբացվի ձեզ համար» (Ղուկ. ԺԱ 9-10):

Այնուհետ- ներսի քահանան ասում է. «Սա է երկնքի դուռն ու տրտմության հովիտը, արդարների հանգիստը - մեղավորների քավարանը, նա- Զրիստոսի արքայությունը, հրեշտակների բնակարանը, սրբերի ժողովարանը, ապավինության տեղը - Աստծու տունը»:

Սրան դրսի քահանան պատասխանում է. «Այդ բոլոր խոսքերը ճշմարիտ են սուրբ Եկեղեցու համար, որը մեր անարատ մայրն է, քանզի Եկեղեցու Ավագանից ենք ծնվել որպես Լույսի - Ճշմարտության որդիներ, - սա է մեր կյանքի հույսը: Սրանով ենք գտնում փրկություն մեր հոգիների համար, սա է մեր արդարության ճանապարհը - սրանով ենք ելնելու Զրիստոսի մոտ»: Ապա խնդրում է, որպեսզի Տերը բացի ողորմության դուռը նրանց առջ-, ովքեր ողբալով կանչում են Իրեն:

Դրան ներսից պատասխանում են, որ ահա տեսնում են Զրիստոսին՝ բազմած սուրբ Սեղանին, Ով դեպի Իրեն է կանչում Իր կամքը կատարողներին՝ համաձայն Իր խոսքի. «Ուր Ես եմ, այնտեղ կլինի - Իմ ծառան» (Հովհ. ԺԲ 26):

Դրսիները ասում են, որ իրենք գնվել են Աստծու Որդու անապական Արյամբ, - ապա փառաբանում են Տիրոջ սոսկալի գալուստը:

Ներսից ասում են նա-, որ Աստծու ահավոր փողը գոչելով կանչում է. «Ահա՛, Փեսան գալիս է, նրան դիմավորելո՞ւ ելե՛ք» (Մատթ. ԻԵ 6):

Ինչին դրսի քահանան երկյուղած պատասխանում է. «Ահա՛ ես – իմ մանուկները, որ Աստված ինձ պարգ-եց (Եսայի Ը 18), բոլորս կանք – ակնկալում ենք տեսնել Քրիստոսին – լսել Նրա երանավետ խոսքը»: Եկեղեցականից արժանապես – վայելչաբար «ահա՛ ես» ասելու համար պահանջվում է սրբություն – Աստծու հետ միավորություն: Քահանան մանուկներ ասելով հայտնում է, որ իր հետ սպասողները մանուկների նման անբիծ են ու անարատ, ինչպես Տերն ասաց՝ եթե մանուկների նման չլինենք, արքայություն չենք մտնի (տե՛ս Մարկ. Ժ 15):

Ապա ներսից ազդարարում են, որ Արարիչը կանչում է՝ ասելով. «Եկե՛ք, Իմ Յոր օրհնյալներ՛ր, ժառանգեցե՛ք աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված արքայությունը» (Մատթ. ԻԵ 34):

Իսկ դրսի քահանան դարձյալ խնդրում է բացել արդարության դուռը, որպեսզի ներս մտնի – խոստովանի Տիրոջը: Այս խոսքերն արտասանելուն պես բացվում է եկեղեցու դուռը, – ժողովուրդը հոգ-որ ուրախությամբ – շարականի երգեցողությամբ ներս է մտնում՝ խնդրելով Տիրոջը, որ իրենց –ս արժանացնի Իր սրբերի համար պատրաստված լուսեղեն հարկին: Սա խորհրդանշում է Քրիստոսի հետ արդարների արքայություն մտնելը: Ապա բեմից ընթերցվում է Յովհաննեսի ավետարանը, ուր ասվում է. «Ես որպես լույս եկա աշխարհ, որպեսզի ամեն ոք, ով Ինձ հավատում է, խավարում չմնա» (Յովհ. ԺԲ 46): Ավետարանի ընթերցումը խորհրդանշում է Տիրոջ վարդապետելը, նա՝ սրբերի աստվածախոսությունը – մեր սովորելը:

Յավատացյալը ապրելով Դռնբացեքի խորհուրդը – ականատես լինելով ներսի ու դրսի քահանաների երկխոսությանը, առավել իրական է պատկերացնում Տիրոջ Երկրորդ գալստյան – Ահեղ դատաստանի գալիք օրը – առավել –ս է ձգտում ապաշխարությամբ ու խոնարհությամբ ապրել իրեն տրված կյանքի մնացած օրերը:

ԱՎԱԳ ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Օրվա երեքսրբյանս է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»:

Ավագ շաբաթի խորհրդաբանությունը տարբերվում է սուրբ քառասնորդաց պահքի խորհրդաբանությունից: Սուրբ քառասնորդաց պահքն ավարտվում է Ղազարոսի հարությամբ, իսկ դրան հաջորդող գատկական շաբաթի ութ օրերը համապատասխանում են արարչության յոթ օրերին – ութերորդ անվախճան դարին:

Այս շաբաթը կոչվում է մեծ կամ ավագ, քանի որ պարունակում է չորս մեծ խորհուրդ: Նախ աշխարհի արարման առաջին շաբաթի խորհուրդը, ապա՝ այս կյանքի յոթ դարերի խորհուրդը, այնուհետև՝ Քրիստոսի չարչարանքների շաբաթի խորհուրդը, – վերջապես՝ վերջին օրվա ու աշխարհի վախճանի խորհուրդը:

Այս պատճառով էլ Շննդոց գրքի առաջին գլուխները տարին երեք անգամ ենք ընթերցում. առաջին անգամ՝ Տիրոջ Շննդյան օրը, քանի որ Նա, Ով սկզբում նախամայր Եվային դատապարտեց՝ ասելով. «Ցավերով երեխաներ պիտի ծնես», եկավ ու ծնվեց սուրբ Կույս Մարիամից ու վերացրեց անեծքի դատակնիքը, երկրորդ անգամ՝ այսօր, քանի որ այս շաբաթն Աստծու արարչության օրերի առաջին շաբաթն է, իսկ երրորդ անգամ՝ Չատկի ճրագալույցին, քանի որ այդ օրը իր պատկերով Ադամին ստեղծող Արարիչը վերստին նորոգում է մարդուն ու առաջնորդում Դրախտ:

Արարչության երկրորդ օրը

Նախ տեսնենք, թե ինչպես է, որ այս շաբաթն ունի արարչության առաջին շաբաթվա խորհուրդը, որի ընթացքում գոյացան բոլոր արարածները: Արդ՝ «Արմավենիների օրը» խորհրդանշում է արարչության առաջին օրը, երբ Աստված արարեց երկինքն ու երկիրը: Իսկ Ավագ երկուշաբթի օրը խորհրդանշում է արարչության երկրորդ օրը, երբ Աստված արարեց հաստատությունը, ինչը իմաստունները գատելով մյուս չորս տարրերից՝ հինգերորդ տարր – եթեր անվանեցին: Հաստատությունը գոյացավ արարչության երկրորդ օրը, երբ ջրերը բաժանվեցին միմյանցից՝ ըստ Աստծու խոսքի. «Թող հաստատություն առաջանա ջրերի միջ–, – ջրերը թող բաժանվեն ջրերից: Եվ եղավ այդպես» (Շննդ. Ա 6): Եվ ջրերը, որ սփռվել էին երկրի վրա, Աստծու հրամանով, միջից պատռվելով բաժանվեցին ու իրարից հեռացան, սակայն եզրերում չբաժանվեցին միմյանցից, այլ մեկմեկու միահյուսված, շրջան կազմելով՝ անբաժան մնացին, ինչպես տիկը, որ փչվելիս ուռչում է, – կողերը հեռանում են միմյանցից՝ առանց իրարից բաժանվելու: Երկրից ջրի հեռանալով, խավարը, որ անդունդի վրա էր, տարածվեց ջրերի միջ–, – լույսն իր սահմաններում վանեց խավարը, – հաստատությունը, որը ջրերի միջ– էր, Արարչի կողմից երկինք անվանվեց: Եվ որպեսզի այս զգալի ու նյութական աշխարհը չայրվի աննյութ երկնքի արփիափայլ ճառագայթներից, որը բնակավայրն է անմարմին անմահների՝ սուրբ հրեշտակների, վեր–ի ջրահարկը գմբեթած– կամարակապ խորան դարձավ զգալի աշխարհի վրա՝ հովանի լինելով երկրին – առանց ծանրանալու հաստատության վրա: Ջրային կամարը մի տեղ նսար – կամ մեկ այլ տեղում խիտ չէ, այլ ամբողջովին համասեռ է, միատեսակ, –՝ վեր–ում, –՝ ներք–ում, իսկ հրեղեն երկինքը, որն առաջին օրն արարվեց, դարձավ կամար ջրերի վրա: Կամար դարձավ նա– հաստատությունը, ինչը գտնվում է այս երկու կամարներից ցած, – այս կամարները միմյանցից հեռու են: Իսկ հրեշտակների կայաններն այս ջրերի վեր–ում են: Նրանցից շատերն իջնում են ջրերից ներք–՝

մարդկանց պահպանության համար, – դարձյալ վեր բարձրանում՝ Աստծուն պաշտելու ու երկրպագելու, – պատմում են Տիրոջը մարդկանց գործերի մասին:

Աստված երկինքը կատարյալ կազմեց, – նրա բնակիչները՝ հրեղեն գորությունները, ստեղծվեցին երկնքի ստեղծումով, – երկնքի կատարելությունը ցույց է տալիս Աստծու անբավ գորությունը: Իսկ երկիրը Տերն աստիճանաբար բերեց կատարելության, – այդպես արեց, որպեսզի մեզ ցույց տա Իր հայրական խնամքը, որ տածում է մեր հանդեպ:

Երկրորդ դարի խորհուրդը

Ավագ երկուշաբթին խորհրդանշում է երկրորդ դարը, երբ ապականվեցին բոլոր մարմինները՝ ըստ այս խոսքի. «Մեկ մարդու անհնազանդությամբ շատ մեղավորներ եղան» (Յոճմ. Ե 19): Ապականությունը ընդգրկեց ամբողջ տիեզերքը, – միայն Ենոքը հաճելի եղավ Աստծուն ու Ադամի փոխարեն երկինք տեղափոխվեց: Ադամն ուտելով պտուղը՝ վտարվեց Դրախտից, իսկ Ենոքը չուտելով երկրի պտուղը՝ մտավ Դրախտ ու անմահություն: Երկրորդ դարը ավարտվում է Նոյի կյանքի երեք հարյուր հիսունութերորդ տարում:

Այս օրերը նա– Զրիստոսի չարչարանքների օրերն են, երբ Տերը գալով Երուսաղեմ՝ ճանապարհին անիծեց թզենուն, – մտնելով տաճար՝ ամոթով թողեց դպիրներին ու փարիսեցիներին, – շատ բաներ ասաց Իր մասին:

Տեսնե՛ք նա–, թե ինչպես է Ավագ շաբաթը համապատասխանում վերջին օրվա – վախճանի խորհրդին: Երբ Տերը եկավ Բեթանիա՝ «սգի ու չարչարանքների տուն», դա Նրա առաջին գալուստն էր, իսկ Ծաղկազարդի կիրակին խորհրդանշում է Նրա Երկրորդ գալուստը, երբ աշխարհը դրոճալով սասանվելու է – մեռելները դուրս են գալու գերեզմաններից ու կանգնելու են Զրիստոսի առջ–: Նրանցից ոմանք ուրախանալու են Զրիստոսի պատվով ու փառքով, ինչպես ծերերն ու մանուկները, իսկ ոմանք էլ տխրելու են, ինչպես քահանաներն ու դպիրները: Ավագ երկուշաբթի օրը Տերն անիծեց անպտուղ թզենուն, ինչը մեղավորների օրինակն է, ովքեր անիծվելու են վերջին օրը Աստվածային հրամանով. «Անիծյալներ, գնացե՛ք Ինձնից հավիտենական կրակը, որ պատրաստված է սատանայի – իր հրեշտակների համար» (Մատթ. ԻԵ 41):

Կանոն Ավագ Երկուշաբթիի

(Մատթ. ԻԱ 17-27)

Արդ՝ երեկ տոնեցինք մեր Տիրոջ հրաշափառ գալստյան օրը: Իսկ այսօր Նրա հետ տաճար ելնենք Կեդրոնի ձորի այն կողմից, որը Ձիթենյաց լեռան ստորոտն է, ուր Տերը հանգրվանում էր իր սուրբ աշակերտների հետ, իսկ ցերեկը ժողովրդին ուսուցանում տաճարում, որպեսզի մեզ սովորեցնի, թե երբ ժողովուրդը խաղաղվի աշխարհաճուփ զբաղմունքներից – միջօրեին մոտենա ու խնդրի աստվածային լուսազարդ պայծառություն, ապա պետք է գնալ նրանց մեջ ու վարդապետել օգտակար խրատներով: Իսկ երբ գիշերային ու աշխարհական գետնաքարշ հոգսերը նրանց պաշարեն, ապա պետք է առանձնանալով փախչել Ձիթենյաց լեռան ստորոտը – այնտեղ օթ–անել, որը նշանակում է վեր բարձրանալ երկրաքարշ հոգսերից – հոգ–որ երգերով հալածել մեր մտքի խավարը – աստվածավանդ ձեռով օծել մեր գլուխները, որպեսզի մենք –ս չբռնվենք աշխարհական ծփանքներով, ինչը խավարեցնում է մեր խորհուրդները:

Մատթեոսը գրում է. «Եվ նրանց թողնելով՝ ելավ քաղաքից դուրս, դեպի Բեթանիա. – այնտեղ գիշերեց» (Մատթ. ԻԱ 17): Բեթանիա գնալը խորհրդանշում է համբարձման օրը, երբ Հիսուս Իր աշակերտների հետ գնաց Բեթանիա, նրանց օրհնեց ու երկինք համբարձվեց: Իսկ առավոտյան քաղաք վերադառնալը խորհրդանշում է Նրա Երկրորդ գալուստը – մարդկանցից բարի գործեր պահանջելը: Եվ եթե որ–է մեկը բարի գործեր չունենա, նրան անիծելով ձախ կողմ է ուղարկելու:

«Եվ առավոտյան երբ քաղաք վերադարձավ, քաղց զգաց»: Փրկագործի համար մեր կրքերն անհրաժեշտություն չէին: Տերը դրանք կրում էր կամավոր, որպեսզի մեզ կյանք տա: Զանգի երբ կամենում էր, այնժամ հրաման էր տալիս քաղցին ու ծարավին, – կրքերը մոտենում էին Իր Աստվածախառն մարմին: Այդպես էլ երբ կամեցավ, այն ժամանակ մահացավ – հարություն առավ: Սա է տարածամ ու անսովոր ժամին քաղց զգալու բացատրությունը:

«Եվ ճանապարհի վրա մի թզենի տեսնելով՝ եկավ դեպի այն – նրա վրա ոչինչ չգտավ, այլ միայն՝ տեր–»: Բոլորը գիտեն, որ մարտ ամսին թզենու վրա պտուղ չի լինում: Սակայն Զրիստոս՝ մեր ամենատես ու հոգատար Զավչապետը, Իր գորությամբ «անգիտանում» է, ինչպես մի ժամանակ Դրախտում ասաց. «Ո՞րք ես, Ադամ»: Նա– առաջին սպանողին ասաց. «Ո՞րք է Աբելը՝ Զո եղբայրը»: Անգիտությամբ է վարում, որպեսզի կատարվեն աստվածային նշանները, քանի որ թզենին հրեաների օրինակն է, ինչպես – «Չար մշակների» առակում նրանց այգի է անվանում (տե՛ս Մատթ. ԻԱ 34-39): Իսկ առաքյալը, հռոմեացիներին իր ուղերձում (տե՛ս Հռոմ. ԺԱ 17), նրանց ընտանի ձիթենի է անվանում:

Այստեղ հրեաներին առակով թզենի է անվանում, որոնց նախապես Օրենքով ու մարգարեներով ամրացրել էր: Իսկ այժմ, ժամանակների վախճանին, եկել էր ստանալու նրանցից բարի գործերի պտուղները, սակայն չգտնելով՝ հարվածեց ու գոսացրեց նրանց դալարությունը: Իսկ երբ ծառն առանց չորանալու գոսանում է, ապա հրո ճարակ է դառնում: Նույնպես – հրեաները՝ այրվելով կործանվեցին հռոմեացիների կողմից, ովքեր էլ որպես ավար վերցրին նրանց սրբությունը, նրանց սուրբ քաղաքը հիմնահատակ քանդեցին – նրանց պոկելով արմատներից՝ գերության մատնեցին:

«Եվ թզենուն ասաց. «Այսուհետ– քեզնից հավիտյան պտուղ թող չլինի»»: Զանի որ, իջնելով երկնքից ու գալով հրեաների մոտ, Հիսուս նրանցից պահանջեց Աբրահամի հավատն ու գործերը, բայց գտավ միայն որդեգրության անունը, որը տեր–ն է, – ո՛չ՝ պտուղը: Այդ պատճառով վերցրեց նրանցից նա– «հրեա» անունը:

Տերը նախապես հրեաներին ընտրեց որպես Իր ժողովուրդ – նրանց միջոցով կամեցավ հավատ փնտրել նա– հեթանոսների մեջ, սակայն հրեաները հակառակվեցին Նրա Աստվածությանը: Եվ Տերն անիծեց թզենուն՝ ասելով. «Այսուհետ– քեզնից հավիտյան պտուղ թող չլինի»: Այսինքն՝ չլինի ո՛չ մարգարե ու աստվածախոս – ո՛չ զոհ, պատարագ ու ընծա: Կատարվեց Դանիելի մարգարեությունը, թե վաթսուներկու յոթնյակից հետո պիտի վերցվի օծությունը:

«Եվ նույն պահին թզենին չորացավ»: Թզենին նույն պահին չորացավ, որպեսզի ճանաչենք Նրան, Ով սկզբում օրհնեց զեռուններին ու ասաց, որ աճեն ու բազմանան – լցնեն երկիրը, – այդ հրամանն անմիջապես կատարվեց: Անմիջապես կատարվեց նա– այն խոսքը, որ ասաց Տերը մեր նախահորը. «Թող անիծյալ լինի երկիրը քո արածի պատճառով: Փուշ ու տատասկ թող աճեցնի քեզ համար երկիրը» (Շննդ. Գ 17):

Գոսացած թզենին առակն է նա– այն թզենու, որից Ադամն ու Եվան տեր–ներ պոկեցին՝ ծածկելու համար իրենց մերկությունը: Արդ՝ այսօր Տերը գոսացնում է թզենին, քանի որ, այսուհետ–, մարդկային ցեղն այլ–ս կարիք չունի տեր–ով ծածկելու իր ամոթը, որովհետ– սուրբ Ավագանի միջոցով զգեստավորվեց Տիրոջ պատմունքով՝ ըստ այս խոսքի. «Դուք բոլորը, որ ի Զրիստոս մկրտվեցիք, Զրիստոսով զգեստավորվեցիք» (Գաղատ. Գ 27):

Եվ դարձյալ՝ քանի որ սաստիկ փորձություններ էին սպասվում երանելի առաքյալներին՝ Զրիստոսի մատնվելը քահանաների ձեռքը – Նրա ձաղկումն ու մահը, այդ պատճառով, մինչ տազնապի այդ հանդեսը, Տերը չորացրեց թզենին, որպեսզի երբ տեսնեն այդ ամենը, հիշեն Վարդապետի աստվածային զորությունները, քաջալերվեն – վեր մնան փորձություններից:

Դարձյալ՝ մեր Տեր Հիսուս Զրիստոս, այլ «խռովություն» չգործեց երկրի վրա բացի թզենու տիրոջը – գերգեսացի խոզատերերին տրտմեցնելուց, որոնց խոզերին դ–երը ծովում խեղդեցին (տե՛ս Մատթ. Ը 32): Քանզի ծովեզերքի բոլոր կողմերից ու այլ շրջաններից բոլոր հրեաներն ու հեթանոսները գալիս էին Նրան լսելու, տեսնելու Նրա սխրալից նշաններն ու բժշկությունները, սակայն գերգեսացիները, ովքեր հարուստ էին, շահի հետ–ող, խոզապահ, անարվեստ ու տվայտող, չեկան տեսության՝ անտեսելով Հիսուսի վերաբերյալ այդ զարմանալի լուրերը: Տերն էլ՝ մարդասիրաբար կամենալով կարճել Նրանց ազահությունը, ամբողջապես ջնջեց Նրանց սնտի հույսը: Իսկ ծառի տերն անտեսել էր Օրենքը, որ ասում է. «Երբ քաղես քո այգին, քաղից հետո ճռաքաղ չանես. դա թող պատկանի եկվորին, որքին ու այրուն» (Բ Օրենք ԻԴ 18): Այդ պատճառով բոլորիս Տերն ամբողջ ծառը տուգանքի ենթարկեց, որպեսզի ծառի տերը երկյուղ ունենա Օրենքից:

«Երբ աշակերտներն այս տեսան, զարմացան ու ասացին. «Ինչպե՛ս թզենին իսկույն չորացավ»: Քանի որ տունկը, երբ հատում են արմատից, անմիջապես չի չորանում. այլ նախ՝ մի քանի օր թառամում է, հետո՝ կամաց–կամաց չորանում – մերկանում կեղ–ից: Իսկ այդ թզենին Տիրոջ հրամանով անմիջապես արմատից չորացավ: Այդ պատճառով էլ աշակերտները զարմացել էին:

Չորացրած թզենու պատմությունը այլ խորհուրդներ –ս ունի: Այն ցույց է տալիս, որ Տերը միշտ չէ, որ գործում էր ողորմելով, այլ նա– պատժում էր, – դա հայտնի է հետ–յալից. նախ՝ խոզերին ծովում խեղդելուց, երկրորդ՝ խաչելության ժամանակ վեմերը պատռելուց ու երկիրը շարժելուց, – վերջապես՝ թզենին չորացնելուց:

Սրանով Տերը ցույց տվեց, որ Ինքն Իր կամքով տվեց Իր Անձը չարչարվելու ու մահանալու՝ մեր փրկության համար, ապա թե ոչ, ինչպես չորացրեց թզենին, այնպես էլ խաչողներին կարող էր սպանել: Նա– հայտնում է, որ Ինքն Իշխան է ու Տեր – Իր մի խոսքով կարող է տնկել ու պոկել:

Անպտուղ թզենին Նրանց օրինակն է, ովքեր առաքիության միայն արտաքին տեսքն ունեն – ո՛չ՝ պտուղը: Այդպիսիների համար ասում է. «Նրան կսպանի – կեղծավորների վախճանին կարժանացնի. այնտեղ կլինի լաց ու ատամների կրճտում» (Մատթ. ԻԴ 51):

«Հիսուս պատասխանեց – ասաց Նրանց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, եթե հավատ ունենաք – չերկմտեք, ոչ միայն կանեք այդ թզենուն պատահածը, այլ թեկուզ – այդ լեռանն ասեք՝ ելի՛ր ու ծովն ընկիր, այն կկատարվի»: Ասելով, թե այն ամենը, ինչ կխնդրեք հավատով, կստանաք, Նրանց թելադրում է աղոթել: Տերն ուսուցանում էր ոչ այնպես, ինչպես դպիրներն էին սովորեցնում, – ո՛չ էլ՝ ինչպես մարգարեները, ովքեր խոսում էին ժողովրդի հետ ինչպես Աստծու պատգամավորներ, այլ Իրենից էր սովորեցնում ժողովրդին՝ իշխանությամբ ու տիրաբար, – Սուրբ Հոգին բացում է ունկնդրողների լսողությունը, ամենուր տարածելով աստվածային վարդապետության խոսքերը, – հանգրվանում բոլորի լսողության մեջ՝ –՛ խուլերի, –՛ մանուկների, –՛ անգետների:

ԱՎԱԳ ԵՐԵՔՇԱՔԹԻ

Օրվա երեքսրբյանս է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»: Այսօր, Երեկոյան ժամերգությանը, երբ կարդացվում է տասը կույսերի առակը, տասը մանուկներ՝ խորհրդանշելով տասը կույսերին, վառվող մոմերով կանգնում են Ավետարանի առջ-: Ապա նրանց թերթիկներ է տրվում: Այդ թերթիկներից հինգում խաչի նշան կա, իսկ հինգում՝ ոչինչ: Նրանք, ովքեր վերցրել են դատարկ թերթիկները, մարում են իրենց ձեռքերի մոմերը՝ ի նշան հիմար կույսերի հանգած լապտերների: Ավագ երեքշաբթին հայտնապես խորհրդանշում է Քրիստոս Դատավորի Երկրորդ գալուստը – Վերջին դատաստանը:

Արարչության երրորդ օրը

Ավագ երեքշաբթին պատկերն է արարչության երրորդ օրվա – երրորդ դարի: «Աստված ասաց. «Թող երկիրն իր տեսակի ու իր նմանության սերմը պարունակող դալար բույս – իր տեսակի ու իր նմանության սերմը պարունակող, իր տեսակի միրգ տվող պտղաբեր ծառ աճեցնի երկրի վրա»: Եվ եղավ այդպես» (Ծննդ. Ա 11): Չգալի ծառերի հետ միասին Աստված տնկեց նա– իմանալի ծառեր, այսինքն՝ արդարների ու մարգարեների դասերը, ինչպես վկայում է Պողոսը. «Աստված ընտրեց մեզ Քրիստոսի միջոցով նախքան աշխարհի արարումը» (Եփես. Ա 4): Եվ ինչպես սուրբ առաքյալների ընտրությունը հինգերորդ օրը կատարվեց, ջրային – օդային կենդանիների ստեղծման հետ միասին, այդպես էլ սուրբ մարգարեների ընտրությունը կատարվեց երրորդ օրը՝ բույսերի – տնկիների հետ:

Առաջին երեք օրերում լույսն աննյութ էր ու անմարմին, – օրվա տասներկու ժամը տարածվում էր ամբողջ երկրում, իսկ երեկոյան հավաքվում մի տեղում: Ոմանք ասում են, որ այդ տեղն ար–ելյալն կողմն էր, իսկ ոմանք էլ, թե՛ լույսը երկինք էր վերանում – ծածկվում աստվածային խորհրդով, ուր ծրարված էր անճառելի Լույսը, ըստ այն խոսքի, որ ասաց Աստված Յոթին. «Ո՞րն է այն երկիրը, ուր լույսն է օթ–անում» (Յոթ ԼԸ 19):

Այսօր ծառերի հետ միասին ստեղծվեց նա– Դրախտը, որտեղ տնկվեցին Կենաց – Գիտության ծառերը: Դրախտը թանձր ու թավ վայր է, անթառամ տեր–ներով ու անսպառ պտուղներով, ինչպես – վայել է աստվածատունկ ծաղկանոցին, որտեղ չկա ամառ, աշուն, ձմեռ ու գարուն, այլ բարեխառն է, անուշաբույր, արեգակնափայլ գույներով, պայծառ գեղեցկությամբ – երկնավայելուչ փառքի շուքով, որը թեպետ երկրի վրա է արմատացած – հողեղեն է, սակայն ասում են, որ իր բարձրությամբ հավասար է արեգակին, – ամեն–ին կարոտ չէ լույսի, քանի որ Աստված է նրա Լույսը:

Եվ ինչպես բույսերն ու տնկիները նախապես անասունների համար պատրաստվեցին, նույնպես – Դրախտը մարդու վայելքների համար պատրաստվեց ու լցվեց բարությանբ, որպեսզի մարդը աղքատ չլինի:

Երրորդ դարի պատկերը

Ավագ երեքշաբթին նա– երրորդ դարի խորհրդանիշն է: Երրորդ դարը սկսվում է Նոյի երեք հարյուր հիսունհինգերորդ տարում, երբ կառուցվեց տապանը, – ջրհեղեղի ջրերը

ընջեցին բոլոր երկրածիններին, նա՝ երբ կառուցվեց Բաբելոնի աշտարակը, Աստված մարդկանց լեզուները բաժանեց – նրանք տարածվեցին աշխարհով մեկ:

Մինչ Նոյի ծնվելը Սեթի զավակներից հինգ հարյուր հոգի, լսելով Դրախտի կյանքի մասին, ելևում են Ահերմոն կոչվող լեռը – այնտեղ կուսությամբ ապրում, – այդ պատճառով կոչվում Աստծու որդիներ, ի տարբերություն Կայենի սերնդի, ովքեր կոչվում են մարդկանց որդիներ: Այնուհետև՝ Յարեդի 41-րդ տարում՝ արարչությունից 960 տարի անց, Սեթի որդիները, ձանձրանալով կուսությամբ ապրելուց, իջևում են լեռներից – գալով իրենց ազգակիցների մոտ՝ խնդրում են կնության համար իրենց աղջիկներ տալ: Վերջիններս բարկանում են նրանց վրա՝ Աստծու ուխտը դրժելու համար, – իրենց դուստրերին նրանց չեն տալիս: Նրանք էլ գնում ու Կայենի որդիներից են խնդրում՝ իրենց դուստրերից կնության տալ իրենց: Կայենի որդիները չարախնդությամբ իրենց դուստրերին նրանց աչքի առջև՝ դիվահար են անում ու տալիս: Այս խառնակությունից ծնվում են հսկաներ (տե՛ս Ծննդ. 2 4), ովքեր իրենց հաղթանդամ մարմիններին վստահելով, իրենց անմահ էին կարծում: Եվ այսպես՝ Աստծու որդիները հինգ հարյուր տարի կուսությամբ ապրելուց հետո խառնվում են մարդկանց դուստրերի հետ (տե՛ս Ծննդ. 2 2):

Իսկ Նոյը, ով կատարյալ ու արդար մարդ էր, տեսնելով, որ իր ցեղը խառնվում է Կայենի անիծյալ ցեղի հետ, որոշում է չամուսնանալ – որդի չունենալ, որպեսզի անեծքի տակ չընկնի, – հինգ հարյուր տարի կուսությամբ է ապրում: Աստված, տեսնելով նրա սիրտը, կամենում է, որ մարդկային ցեղի երկրորդ խմորը նրանից լինի – բազմանալով լցնի աշխարհը, քանզի Նա խորհում էր վերացնել մարդկանց իրենց անօրենությունների ու մեղքերի պատճառով:

Երբ Նոյը հինգ հարյուր տարեկան էր, Աստված խոսեց նրա հետ ու հանձնարարեց մի տապան կառուցել՝ ջրհեղեղից փրկվելու համար: Երբ Նոյը լսեց սպասվելիք ջրհեղեղի մասին, Աստծու հրամանով ամուսնացավ, իրեն կին անելով Սեթի դուստրերից, – այնքան պարկեշտ եղավ ամուսնական կյանքում, որ հարյուր տարում ծնեց ընդամենն երեք որդի, բոլորն էլ իր նման առաքինի: Այդ պատճառով նրանց կոչեց Սեմ, այսինքն՝ կատարյալ, Զամ՝ իշխան, – Յաբեթ՝ գեղեցկություն: Նոյը արգելեց իր որդիներին ամուսնանալ Կայենի դուստրերի հետ, – միայն տապան մտնելուց առաջ ամուսնացրեց նրանց Սեթի դուստրերի հետ, որպեսզի իր սերունդը չապականվի: Եվ Նոյից է սկսվում երկրորդ աշխարհը, քանզի նա ապականված դարում իր անարատությունը անբծությամբ պահեց:

Ջրհեղեղի պատմության մեջ ծովը խորհրդանշում է աշխարհը, Նոյի ութհոգանոց ընտանիքի փրկվելը տապանով խորհրդանշում է նրանց, ովքեր այժմ Եկեղեցու միջոցով փրկվում են մեղքերի ծփուն ծովը ընկղմվելուց, իսկ ութերորդ օրը պիտի փրկվեն գեհենի կրակներից:

Եկեղեցում կան բազմաբարո մարդիկ՝ ըստ տապանում գտնվող բազում կենդանիների օրինակների: Այս մարդկանցից ոմանք սուրբ են, իսկ ոմանք՝ անմաքուր: Տերը նրանց վարքերի փոփոխություն է կատարում. խորամանկին դարձնում պարզամիտ, վայրենամտին՝ զգոն, բարկացողին՝ հեզ, իսկ անսուրբին՝ մաքուր:

Քառասուն օր հորդող անձր-ը խորհրդանշում է քառասնօրյա պահքը, որով մաքրվում է հոգու մեղսալից կրակը, իսկ ովքեր չմաքրվեցին, իրենց մեղքերի հեղեղում խեղդվեցին: Ջրերի տասնհինգ կանգուն բարձրանալը օրինակն է նրա, որ ցանկությունները սկսում են մարդկանց վրա տիրել տասնհինգ տարեկանից: Ագռավի արձակելը խորհրդանշում է Եկեղեցուց սատանային վտարելը, քանի որ ագռավացած հոգիները սնվում են ժանտահոտ դիակներով: Եվ ինչպես ագռավը ջրի մեջ ընկղմվեց, այդպես էլ՝ սատանան մեղքերի մեջ:

Աղավառ արձակելը – ետ դառնալը խորհրդանշում է Եկեղեցուց դուրս ելածների ապաշխարությունը – դարձը: Եվ Եկեղեցին Նոյի նման տարածելով ձեռքերը՝ իր գիրկն է ընդունում նրանց: Ջրի ցամաքելուց հետո Նոյն Աստծուն հաճելի պատարագ մատուցեց, իսկ

մենք, մեր մեղքերի ցամաքելուց հետո, առաքինությունների անուշահոտությամբ, Աստծու սեղանն ենք լինում, որի վրա Քրիստոս ուխտում է մեզ հետ հավիտենական խաղաղություն:

Իսկ Իր Երկրորդ գալստյան մասին Տերը հայտնում է Ավետարանի միջոցով՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ ինչպես Նոյի օրերն էին, այնպես պիտի լինի Մարդու Որդու գալստյանը. որովհետև, ինչպես որ ջրհեղեղից առաջ եղած օրերն էին, -երբ ուտում էին – խմում, կին էին ամուսնում ու մարդու էին գնում, մինչև- այն օրը, երբ Նոյը տապանը մտավ, ու նրանք բան չիմացան, մինչև- որ ջրհեղեղը եկավ ու վերցրեց տարավ բոլորին, -այնպես պիտի լինի Մարդու Որդու գալստյանն էլ» (Մատթ. ԻԴ 37): Եվ ինչպես նրանք, ովքեր չհավատացին Նոյի քարոզին՝ կործանվեցին, այդպես էլ կորչելու են Աստծու Որդուն չհավատացողները:

Օրվա ընթերցվածների մեկնությունը

(Առակ Թ 1-9)

Այսօր ընթերցվող առակով ներկայացվում է Փրկչի մարդասիրական գալուստը. «Յոր Իմաստությունը՝ [Յիսուս], շինեց Իր տունը – կանգնեցրեց յոթ սյունները»: Իսկ ըստ Պողոսի՝ Նրա տունը մարդկային բնությունն է. «Նրա տունը մենք իսկ ենք» (Եբր. Գ 6), – յոթ սյունները Սուրբ Յոզու շնորհներն են, որի վրա կառուցված է ամբողջ շինությունը:

«Մորթեց Իր եզը, խառնեց, պատրաստեց գինին, պատրաստեց նա- Իր սեղանը»: Չվարակը մորթվեց խաչի վրա, ինչպես անառակի դարձի համար բարեգութ հայրը մորթեց եզը: Իսկ գինին «խառնեց ու պատրաստեց», որպեսզի դրանով արբեցնի ծարաված անձերին: Նա- Տիրոջ Արյունն է խառնում նահատակների արյան հետ:

«Նա ուղարկեց Իր ծառաներին, որ բարձր ձայնով հրավիրեն Իր հացկերույթին, – ասաց. «Ով անզգամ է, թող գա Ինձ մոտ»: Տերն ուղարկում է Իր ծառաներին – նրանց ասում, որ գնան – բարձրաձայն քարոզով Իր, այսինքն՝ Իմաստության Սեղանի մոտ կանչեն հեթանոսներին, ովքեր անզգամացել էին կռապաշտությունից: Յրավիրում է նա- պակասամիտներին, այսինքն՝ մեղավորներին, որովհետև- շնացողները, հիրավի, պակասամիտ են:

«Եկեք կերե՛ք Իմ հացից – խմեցե՛ք Իմ գինուց, որ պատրաստել եմ ձեզ համար»: Այսինքն՝ Իր ապրեցնող Մարմնից ու Արյունից: Բայց ասում է, որ թողնենք անզգամությունն ու սնտիապաշտությունը – խոստովանությամբ փնտրենք իմաստություն – ապաշխարությամբ՝ հանճար, որպեսզի փրկվենք գեհենի կրակներից:

«Ով խրատ է տալիս չարերին, նա անարգանք է ստանում, – ով հանդիմանում է ամբարիշտներին, նա ատելություն է վաստակում»: Մեր Տերը հրեաներին հանդիմանելով խրատեց – անարգվեց նրանց կողմից:

«Յանդիմանի՛ր իմաստունին, – նա կսիրի քեզ, խրատի՛ր հիմարին, – նա ավելի շատ կատի քեզ»: Տերը հանդիմանեց իմաստուն Պետրոսին – սիրվեց նրանից, խրատեց անմիտ Յուդային – ավելի ատվեց նրանից:

«Իմաստունին բացատրի՛ր պատճառը, – նա ավելի՛ իմաստուն կլինի»: Տերը Պողոսին խրատեց, – նա դարձավ ավելի իմաստուն:

(Եսայի Խ 10-12)

Եսային ասում է. «Ահավասիկ ձեր Աստվածը. ահա Տերը, որ գալիս է զորությամբ – Իր բազկի իշխանությամբ. ահավասիկ Իր վարձն Իր հետ է, ու զործերն էլ Իր աչքի առաջ են: Յովվի նման հովվելու է Իր հոտերը, Իր բազկով հավաքելու է գառներին, կրելու է նրանց Իր

ծոցում, մխիթարիչ է լինելու հղիներին»: Այս խոսքով Եսայի մարգարեն հորդորում է քահանաներին՝ ինչպես ավետարանիչներ քարոզել բարձր լեռան վրա առաքելական հավատով, ավետարանել Սիոնի սգավորներին՝ խաչի փրկությունն ու համընդհանուր հարության հույսը՝ ասելով. «Ահա Տերը՝ մարմնացած խոսքը, գալիս է երկրորդ անգամ Իր գործյամբ: Եվ Իր վարձքը Իր հետ է, որն ազատությունն է մեղքերի ծառայությունից ու որդեգրությունը: Եվ պիտի պսակի ուրախությամբ Իր ընտրյալներին – յուրաքանչյուրն իր գործերը պիտի խոստովանի Նրա առջ–, – ոչինչ չի վրիպելու Նրա աչքից»:

«Եվ իբր– հովիվ հովվելու է Իր հոտը»: Այս գալստյամբ Տերը Իր անձը դրեց Իր հոտի համար – Իր բազուկով հավաքեց Իր գառներին: Այժմ Տերը Եկեղեցին ժողովում է Իր փրկական գործերով, իսկ հանդերձյալում արքայությունում պիտի ժողովի: Եվ պիտի մխիթարի հղիներին, քանի որ ասաց. «Եկե՛ք Ինձ մոտ, բոլոր հոգևածներդ ու բեռնավորվածներդ, – Ես ձեզ կհանգստացնեմ» (Մատթ. ԺԱ 28): Այսինքն՝ նրանց, ովքեր հղացել են հույսով:

«Ո՞վ կարողացավ Իր ափով չափել ջրերը, թզով՝ երկինքը – քլով՝ համայն երկիրը»: Չափեց ջուրը, այսինքն՝ բոլոր ազգերին. թզով՝ երկինքը, այսինքն՝ բոլոր արդարներին, – քլով՝ ամբողջ երկիրը, այսինքն՝ երկրաքարշներին ու նրանց, ովքեր երկրավորն են խորհում:

«Ո՞վ կարողացավ լեռները կշռել կշեռքով – դաշտերը՝ նժարով»: Ով կշռեց լեռները կշեռքով, այսինքն՝ թագավորների գործերը: Կշեռք ասելով ի նկատի ունի Աստծու անվրեպ գիտությունը: Իսկ ով չունեցավ արդարություն, ասաց, որ նրանք ոչինչ են, – ոչինչ համարվեցին:

Այս ամենն իմանալով՝ Եկեղեցու ավանդապահները պաղատանքներով երգում են Դավթի երգերն՝ ասելով. «Դեպի Զեզ, Տե՛ր, բարձրացրի հոգիս... Իմ մանկության – տհասության մեղքերը մի՛ հիշիր, այլ հիշի՛ր ինձ, Տե՛ր, Զո ողորմությամբ՝ ըստ Զո բարության, քանզի Դու քաղցր – ուղիղ ես, Տե՛ր» (Սաղմ. ԻԴ 2, 7-8): Խնդրում են, որ Տերը իրենց մեղքերին թողություն տա:

Մեկնություն Մատթեոսի ավետարանի

(Մատթ. ԻԴ 3-46)

Այսօր՝ Ավագ երեքշաբթի օրը, արարածների Արարիչը, մարդու կերպարանքով զգեստավորված, հողեղեն ծառայի նմանությամբ, նստում է Ձիթենյաց լեռան վրա, որն օրինակն է վերին արքայության, – պատմում Իր աշակերտներին մեծամեծ խորհուրդների մասին՝ տաճարի ավերվելու, աշխարհի վախճանի, ապա՝ սուտ քրիստոսների գալստյան, իսկ ավարտին՝ նա– Իր չարչարանքների մասին:

Աշակերտները տխրում են, երբ Տիրոջից լսում են տաճարի քանդվելու մասին: Եվ մինչ Նա նստած էր Ձիթենյաց լեռան վրա, աշակերտներն առանձին մոտենում են Նրան ու հարցնում. «Ասա՛ մեզ, այդ ե՞րբ կլինի, – կամ Զո գալստյան ու այս աշխարհի վախճանի նշանն ի՞նչ կլինի»: Արդ՝ աշակերտները երկու հարց են տալիս, մեկը տաճարի քանդվելու, Երուսաղեմի ավերվելու – հրեաների կործանվելու, իսկ մյուսը՝ աշխարհի վախճանի, ժամանակի սպառվելու – Տիրոջ Երկրորդ գալստյան մասին: Եվ Տերը երկուսին էլ պատասխան է տալիս (դրանք միմյանց հետ կապելով). նախ՝ Երուսաղեմի ու հրեաների համար է ասում, որ հռոմեացիներից պետք է նրանց վրա չարիք գա, ապա՝ Իր սուսկալի ու ահավոր գալստյան – աշխարհի վախճանի մասին:

Յիսուս նրանց ասում է. «Չգո՛ւյշ եղեք, գուցե մեկը ձեզ խաբի. որովհետ– շատերը կգան Իմ անունով ու կասեն, թե՛ ես եմ Զրիստոսը. – շատերին կմոլորեցնեն»: Եվ քանի որ

բանականներին համար ամենագլխավորը հավատն է, այդ պատճառով էլ նախ զգուշացնում է հավատը շեշտելով, ապա ակնարկում Սիմոն կախարդի – մյուս մոգերի մասին, ովքեր կախարդության հնարքներով շատերին խաբելով՝ հեռացրեցին ճշմարտությունից, ստիպելով իրենց պիղծ ու զազրագործ մարմինը քրիստոս անվանել: Եվ կանխապես ասում է այն պատերազմի մասին, որ նեռը վարելու է Եկեղեցու սրբերի դեմ:

«Լսելու եք պատերազմների ձայներ – պատերազմների լուրեր»: Սա առաքյալների համար է ասում, որովհետև՝ առաքյալներից շատերը կենդանի էին, երբ Տիտոսը պաշարեց Երուսաղեմը (70թ.): Այդ պատճառով էլ Մատթեոսը²⁶, Մարկոսը²⁷ – Ղուկասը²⁸, ովքեր մինչ քաղաքի պաշարումը գրեցին իրենց ավետարանները, գրեցին պատերազմի մասին: Իսկ Յովհաննեսը, որ պատերազմից հետո գրեց իր ավետարանը²⁹, պատերազմի մասին քիչ գրեց:

«Չխռովվե՛ք, որովհետև պետք է, որ այդ ամենը լինի, բայց դա դեռ վախճանը չէ»: Այն ամենը, ինչ ասվեց, տաճարի ու հրեաների գերության մասին, դեռ վախճանը չէ: Զանի որ Տիրոջ հրեշտակը, Երուսաղեմի պաշարումից առաջ գալով, քաղաքից դուրս պիտի հաներ բոլոր հավատացյալներին, այդ պատճառով ասում է. «Չխռովվե՛ք»: Կամ թե՛ երբ տեսնեք ձեր ազգի վրա եկած նեղությունները, մի՛ վիհավեք, որովհետև պետք է, որ այդ ամենը լինի:

«Ազգ ազգի դեմ պիտի ելնի, – թագավորություն՝ թագավորության դեմ»: Մի հրեա, Զոբարքոբե անունով, որ թարգմանվում է աստղորդի, պարծենում էր, թե ինքը երկնքից հրեաների համար որպես փրկիչ է ծագել: Նա շատերին ապստամբության մղեց, խաբեությամբ ժողովրդին տարավ անապատ, որը պատճառ եղավ, որ ազգերն ու թագավորները շարժվեն հրեաների վրա: Նա իրեն մեծ մարգարե էր համարում, ինչպես մի ժամանակ Թ-դաս գալիլիացին – Յուդաս եգիպտացին, որոնց մասին Տերն ասում է. «Բոլոր նրանք, որ ինձնից առաջ եկան, գողեր էին ու ավազակներ» (Յովհ. Ժ 8):

«Եվ պիտի լինեն սով, համաճարակ ու տեղ-տեղ՝ երկրաշարժեր: Սակայն այս ամենը սկիզբն է երկանց»: Երբ Զոբարքոբեն ապստամբեցրեց ժողովրդին – հարձակվեց կուսակալների ու հռոմեացի գործավարների վրա, Պաղեստինի բնակիչների մեջ մեծ խռովություն եղավ, – թշնամական բանակներն ու ավազակախմբերը հարձակվեցին ու շատ տեղերում խափանեցին երկրագործությունը: Այդ պատճառով սովն ու համաճարակը տարածվեցին երկրով մեկ:

«Այն ժամանակ ձեզ նեղության պիտի մատնեն – պիտի սպանեն ձեզ. – Իմ անվան պատճառով բոլոր ազգերի կողմից ատելի պիտի լինեք»: Տիբերիոս կայսրն իր իշխանության օրոք օգնեց սուրբ առաքյալներին՝ գրով դիմելով իր կայսրության բոլոր կողմերը, որ եթե որ-է մեկը չարախոսի Զրիստոսին, ապա նա պիտի սպանվի, – նրա ունեցվածքը պիտի բռնագրավվի: Այդ պատճառով էլ առաքյալները համարձակապես քարոզում էին Ավետարանն ամբողջ Յրեաստանում – աշխարհի բոլոր կողմերում: Այդպես Յակոբոս Տյառնեղբայրը երեսուն տարի մնաց Երուսաղեմում, իսկ երբ հրեաները ապստամբեցին կայսեր դեմ, Տիրոջ եղբորը սպանեցին, իսկ Տիրոջ աշակերտներին – բոլոր հավատացյալներին հալածեցին ու խոշտանգեցին:

«Այն ժամանակ շատերը պիտի գայթակղվեն – միմյանց պիտի մատնեն ու միմյանց պիտի ատեն»: Զանի որ հրեաների հալածանքների պատճառով հավատացյալներից ոմանք շեղվեցին հավատից ու կործանվեցին:

«Եվ բազում սուտ մարգարեներ պիտի ելնեն ու շատերին պիտի մոլորեցնեն: Եվ անօրինության շատանալուց՝ շատերի սերը պիտի ցամաքի: Բայց ով մինչև՝ վերջ համբերեց,

26 Մատթեոսը ավետարանը քրեյ է 39 թվականին Երուսաղեմում:

27 Մարկոսը ավետարանը քրեյ է 49 թվականին Ալեքսանդրիայում:

28 Ղուկասը ավետարանը սկսեց քրեյ Հռոմում և ավարտեց Անտիոքում 56 թվականին:

29 Յովհաննեսը ավետարանը սկսեց քրեյ Պատմոսում և ավարտեց Եփեսոսում 96 թվականին:

նա պիտի փրկվի»: Այստեղ Տերը, Երուսաղեմի ավերվածության մասին խոսքը եզրափակելով, անցնում է աշխարհի վախճանին – մեզ հրամայում սուրբ հավատի հիմքի վրա մնալ անշարժ ու անդրդվելի, ոչ մեկին չհետ–ել, չհավատալ պատրանքների, ինչպես որ հրեաները հավատացին սուտ մարգարե Քոբարքոբեին – զրկվեցին կյանքից: Այսինքն՝ եթե մենք հավատանք սուտ մարգարեներին, ապա կզրկվենք Կենդանության երկրից, ինչպես հրեաները տարագրվեցին Երուսաղեմից:

«Եվ արքայության այս Ավետարանը պիտի քարոզվի ամբողջ աշխարհում՝ ի վկայություն բոլոր հեթանոսների. – ապա պիտի գա վախճանը»: Այսօր արքայության Ավետարանը տարածվել է ամբողջ աշխարհում, – չկա մի որ–է ազգ, որի մեջ քրիստոնյա չլինի, կամ նրանք լսած չլինեն Քրիստոսի գալստյան մասին: Քանի որ բոլորիս Աստվածը նախ մարգարեներով ու օրենքներով հայտնեց Իսրայելի որդիներին Իր գալստյան մասին, ապա՝ ժամանակների լրանալուն պես, եկավ – բոլոր հեթանոսների մեջ տարածեց Ավետարանի քարոզությունը, – նրանք, ովքեր չհավատացին, վերջին օրը պատասխան են տալու՝ ըստ այս խոսքի. «Եթե ես եկած – նրանց հետ խոսած չլինեի, նրանք որ–է մեղք ունեցած չէին լինի» (Յովհ. ԺԵ 22):

«Արդ՝ երբ տեսնեք սարսափելի սրբապղծությունը, –որի մասին ասված է Դանիել մարգարեի միջոցով, – ով հաստատված է սուրբ վայրում, ով ընթերցում է, թող հասկանա»: Դանիելը նախապես տեսավ, որ Անտիոքոս թագավորը մտնելու է Երուսաղեմ – իր պիղծ կուռքը կանգնեցնելու է Սրբության սրբոցում (տե՛ս Ա Մակաբ. Ա 21-24, 39): Նա– Սուրբ Յոզով տեսավ, թե ինչպես Տիտոսը պաշարեց Երուսաղեմը, – այն պղծությունները, որ գործեցին Երուսաղեմում: Սակայն Տիտոսը միայն գործիք էր Աստծու ձեռքում, քանի որ հրեաները անամոթությամբ հանդգնեցին Տիրոջ դեմ, – Տերը նրանց խորտակեց երկաթյա գավազանով, որը հռոմեական թագավորությունն էր: Այդ օրերին պաշարված ժողովուրդը մարդու միս էր ուտում, աղավալու – չորքոտանի անասունների աղբ, – ամբողջ երկիրը լցված էր դիակներով: Արդյունքում՝ 1 200 000 մարդ սովից մահացան – 90000 մարդ գերության վաճառվեցին:

Այս խոսքը վերաբերում է նա– նեռին, այդ պատճառով էլ մարգարեն ասում է. «Ահա մի ուրիշ փոքրիկ եղջյուր էր դուրս գալիս դրանց միջից. նախկիններից երեք եղջյուրներ թափվում էին նրա առաջ. – ահա մարդու աչքերի պես աչքեր կային այդ եղջյուրի վրա, նա– մի բերան, որ մեծ–մեծ բաներ էր խոսում» (Դան. Է 8), ինչն օրինակն է Անտիոքոսի: Իսկ առաքյալն ասում է. «Թող ոչ ոք ձեզ չխաբի – ոչ մի ձ–ով. որովհետ– այն օրը չի գալու, եթե նախ ապստամբությունը չգա, – չհայտնվի անօրենության մարդը՝ կորստյան որդին՝ հակառակորդը, որ գոռոզանում է այն ամենի վրա, որ կոչվում է Աստված կամ պաշտամունքի առարկա, մինչ– այն աստիճան, որ նա նստի Աստծու տաճարում – ինքն իրեն ցույց տա, թե աստված է» (Բ Թես. Բ 3-4):

Քանի որ Աստված նախքան երկիր գալը, նախ մարգարեներին առաքեց՝ բազմաթիվ նշաններով – զանազան հրաշափառ գործերով ազդելու աշխարհի վրա – քարոզելու անժամանակ յոթնարփյա Լույսի ժամանակի մեջ գալու մասին, այս օրինակով՝ անօրեն ու կարծեցյալ իշխանը՝ սատակման որդին, ազդում է մարդկանց վրա իր մոլորության ոգով – նախքան իր աշխարհակործան հայտնությունը, հեղեղում է իր դառնության մաղձը՝ կորստյան թույլը, կախարդների ու վիուկների միջոցով, որոնք նրա մոլորեցնող կարապետներն են: Այս բոլորից հետո ինքն է մտնելու տաճար վտանգի ենթարկելով աշխարհը, – սուտ նշաններով ու աչքի խաբկանքներով խաբելու է հրեաներին: Այս գազանին Տեր Յիսուս պիտի սատկացնի Իր բերանի շնչով ու ոչնչացնի Իր հայտնությամբ՝ Իր գալստյան ժամանակ (տե՛ս Բ Թես. Բ 8):

«Այն ժամանակ, ովքեր Յրեաստանում կլինեն, թող փախչեն լեռները. – ով տանիքի վրա կլինի, իր տանից բան վերցնելու համար թող ցած չիջնի. – ով հանդում կլինի, իր վերնագգեստը վերցնելու համար թող ետ չդառնա»: Նեղության տագնապը հանկարծակի պիտի ժամանի երկիր – շփոթված մարդիկ, սաստիկ բարկության պատճառով, ոչինչ չեն կարողանալու խորհել, այլ տարակուսելով պիտի շտապեն փախչել: Անտիոքոս թագավորի –

Տիտոսի որդու՝ Վեսպասիանոսի օրերին սաստիկ նեղություններ են եղել, սակայն դրանք նման չեն սպասվելիք նեղություններին ու տարակուսանքներին:

«Բայց վա՛յ այդ օրերին հողիներին ու ստնտուներին»: Հողիներն ու ստնտուները ծանրաշարժ են փախչելու համար. մանուկների մայրերն այդ տագնապի մեջ ո՛չ կարող են գցել մանուկներին ու գնալ – ո՛չ՝ հապշտապ փախչել: Դարձյալ՝ հողիները նրանք են, ովքեր բարի գործեր են հղացել, սակայն չեն կատարել: Նա– նրանք, ովքեր հղացել են մեղքեր – անօրենություններ – այդ ամենը միշտ կրում են իրենց սրտում: Սրանք չեն ցանկանում զղջումով – արտասուքով չարության սերմը վիժեցնել իրենց սրտից, այլ միշտ սնուցանում են այն, որպեսզի առիթի դեպքում ծնեն: Իսկ ստնտուները նրանք են, ովքեր ոչ միայն հղացան մեղքեր, այլ– ծնեցին – այժմ էլ աճեցնում են:

Այդպես՝ Քրիստոսի գալստյամբ, սաստիկ տագնապի մեջ տարակուսելով, վարանելու են անօրենությամբ ծանրաբեռնված բոլոր մեղավորները, իսկ արդարները, թեթ–ացած ու թ–եր առած, պիտի թռչեն դեպի վեր՝ Տիրոջն ընդառաջ:

«Աղոթեցե՛ք, որ ձեր փախուստը չլինի ձմռանը – ոչ էլ շաբաթ օրը. որովհետ– այդ ժամանակ մեծ նեղություն պիտի լինի, որպիսին չի եղել աշխարհի արարչագործության սկզբից մինչ– այժմ – այլ–ս չի էլ լինի»: Այսինքն՝ աղոթեցե՛ք, որպեսզի չեղնեք այս աշխարհից առանց բարի պտուղների, ինչպես անպտուղ են ծառերը ձմռանը, – զուրկ բարի գործերից, ինչպես հրեաներն են շաբաթ օրը անգործ:

Դարձյալ՝ հալածանքների պատճառով փախչողն ամեն ժամ կարող է վտանգվել, մանավանդ ձմռան օրերին՝ սառնամանիքի ու ցրտի պատճառով, իսկ Օրենքը հրեաներին թույլ չի տալիս շաբաթ օրը գործել, այդ պատճառով՝ Տերն ամեն անգամ մեզ ուսուցանում է աղոթել, քանի որ գորավոր է աղոթքն ընդդեմ փորձության: Սակայն մեզ համար շաբաթը մշտնջենավոր երկնային հանգստի կերպարանքն ունի, իսկ ձմեռը՝ դժոխքի դժնդակ դառնության օրինակն է: Արդ՝ մեր Փրկագործի գալուստը չի կարող մեզ համար փախուստի պատճառ լինել երանավետ հանգստից, որը մեծ ու անվախճան շաբաթն է, – մենք չենք բռնվի դժոխքի անսպառ ձմռան կողմից, ինչը վախճան չունի:

«Եվ եթե այդ օրերը չկարճեցվեին, ոչ մի մարմին չէր ազատվի. բայց ընտրյալների պատճառով այդ օրերը պիտի կարճեցվեն»: Անտիոքոս թագավորի անօրենությունները երեք տարի տ–եցին, որից հետո Հուդա Մակաբայեցին ազատագրեց Երուսաղեմը, քանի որ հրեաները օրինապահ գտնվեցին: Տիտոսն ինն ամիս պաշարեց Երուսաղեմը, քանի որ քրիստոնյաների պատճառով, ովքեր փախան ու ամրացան Փաղեղ գյուղում, նեղության օրերը կրճատվեցին, որպեսզի ասպատակությունները չհասնեն նրանց: Իսկ կորստյան որդին երեք ու կես տարի պիտի իշխի երկրի վրա, – այդ օրերին Տիրոջ հրամանով լուսատուները արագ պիտի շարժվեն, – օրերը պիտի արագ սպառվեն:

«Այն ժամանակ եթե մեկը ձեզ ասի՝ ահա՛ Քրիստոս այստեղ է կամ այնտեղ, չհավատաք նրան. որովհետ– սուտ քրիստոսներ – սուտ մարգարեներ պիտի ելնեն – մեծամեծ նշաններ ու զարմանալի գործեր պիտի ցույց տան՝ Աստծու ընտրյալներին անգամ մոլորեցնելու աստիճան, եթե հնար լինի»: Ժամանակին մոգեր ու կախարոջներ են եղել, ինչպես օրինակ՝ Բարեհեսուն – Սիմոն Գեթացին, ովքեր ապշեցրել են մարդկանց, ինչպես – այժմ վիուկները տեսիլքներ են ցույց տալիս, որից թերահավատներն անմիջապես խաբվում են, իսկ նրանք ջանում են նա– ողջախոհներին գցել իրենց կորստյան խորխորատը: Սուտ մարգարեներից ոմանք իրենց աստված են հայտարարելու, ոմանք՝ սուրբ հոգի, ոմանք էլ՝ աստվածային զորություն: Քանի որ երբ նեռը գա, բոլոր սուտ մարգարեները պիտի «վարդապետեն» ու կեղծ հրաշքներ գործեն՝ լեռներ պիտի տեղափոխեն, լուսատուներ պիտի ցույց տան, մարդկանց կերակուր ու ըմպելիք պիտի տան, սակայն դրանք ուտողը ոչ մի օգուտ չի ստանալու: Իսկ մենք ճշմարիտ Քրիստոսին երկրում այլ–ս չենք սպասում, այլ սպասում ենք երկնքից՝ ար–ելքից ամպերով եկած:

«Ապա եթե ձեզ ասեն՝ ահա՛ անապատի մեջ է, չե՛լնեք, կամ թե՛ ահա՛ մառանում է, չհավատաք»: Քանի որ շատերն անապատում կրոնավորի կերպարանքով ու զգեստով խաբում են մարդկանց: Պետք չէ դրանց հավատալ, որովհետև շատ մոլորեցնողներ անապատում եր-ացին – շատերն էլ՝ քաղաքում:

Իսկ մեր Տերը՝ Հիսուս Քրիստոս, ո՛չ անապատից – ո՛չ էլ քաղաքից է գալու, այլ ինչպես փայլակ՝ արփիական ճառագայթներով փայլելով ցոլելու է մինչև ար-մուտք – ինչպես հրաշափառ Լույս գերազանցելով ծածկելու է արեգակի ոսկեճաճանչ ճառագայթները: Եվ այս գալուստը նման չի լինելու առաջին լռելյայն գալստյանը, այլ՝ ըստ այս խոսքի. «Ինչպես փայլակը, որ ելնում է ար-ելքից – եր-ում է մինչև ար-մուտք, Մարդու Որդու գալուստն այնպես կլինի»:

«Ուր որ դիակն է, այնտե՛ղ կհավաքվեն արծիվները»: Այնտեղ պիտի հավաքվեն մարդկային ցեղի բոլոր մեռածները, – մի ակնթարթում սուրբ հրեշտակները պիտի հավաքեն Նրանց հոգիները՝ զգեստավորելու անմահ մարմնով:

«Այդ օրերի նեղությունից անմիջապես հետո արեգակը պիտի խավարի, – լուսինն իր լույսը չպիտի տա, – աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն, ու երկնքի զորությունները պիտի շարժվեն»: Ինչպես երբ ծագում է արեգակը, լուսինը – երկնքի աստղերը չեն եր-ում, այդպես էլ, երբ ծագում է սուրբ Խաչը, արեգակն ու լուսինը չեն եր-ալու:

«Եվ աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն»: Սրբերը հափշտակվելով պիտի երկինք բարձրանան ու ժառանգեն ընկած հրեշտակների տեղը, որոնց հիշատակն առհավետ պիտի կորչի երկնքից:

«Երկնքի զորությունները պիտի շարժվեն»: Երկնքի անհուն զորքերը – անմահների բյուրավոր բանակները, գալով Տիրոջ հետ, պիտի վայր իջնեն երկնքից:

«Եվ ապա երկնքի վրա Մարդու Որդու նշանը պիտի եր-ա»: Այսինքն՝ պիտի ծագի սուրբ Խաչը:

«Այդ ժամանակ երկրի բոլոր ազգերը լացուկոծ պիտի անեն»: Հրեաները պիտի ողբան, քանի որ չճանաչեցին Իսրայելի փրկությունը, այլ, փառքի Տիրոջը խաչը հանելով, աստվածամարտ եղան: Հագարի որդիները պիտի ողբան, քանզի պարսավելով Հոր Անճառելի Ծնունդին՝ սուկ Մարիամի որդի անվանեցին, ուրացան Նրա Աստվածությունը – քրիստոնյաներին տանջելով – Եկեղեցուն հալածելով՝ աստվածամարտ եղան: Պիտի ողբան – հեթանոսները, քանզի չերկրպագեցին Խաչյալին:

«Եվ պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրայով՝ զորությամբ – բազում փառքով»: Քանզի Տերը եր-ալու է ար-ելքից՝ նստած լուսավոր ամպի վրա, – Նրա շուրջբոլորը լինելու են անմահ հրեղենների զորքերը, – Նրա փառքի արեգակնակերպ ճառագայթները լցնելու են տիեզերքը:

«Եվ Նա պիտի ուղարկի իր հրեշտակներին մեծ շեփորով, ու պիտի հավաքեն Նրա ընտրյալներին չորս կողմերից՝ երկնքի ծագերից մինչև մյուս ծագերը»: Հնչելու է փողը, գալու են հրեշտակների զորությունները – հավաքելու են մարդկանց մարմինները: Մի անսպասելի ժամի, մի ակնթարթում, հրեշտակներն ամբողջ աշխարհից ժողովելու են մարդկանց ամբողջ ցեղը, – եր-ալու է արհավիրքն ար-ելքից, – կրակը գոչելու է ինչպես փոթորկվող ծովը:

«Թզենո՛ւց սովորեցեք առակը. որովհետև, երբ Նրա ոստերը կակղեն, – տեր-ը ցցվի, կիմանաք, որ ամառը մոտ է: Նույնպես – դուք՝ երբ այս բոլորը տեսնեք, իմացե՛ք, թե մոտ է Նա, դռների առաջ»: Այստեղ թզենին նշանակն է բոլոր ծառերի, – գարնան գալը ճանաչվում է ծառերի ոստերից: Թզենին նա– խորհրդանշում է Իսրայելի տունը, իսկ հրեաների անհավատությունը խորհրդանշվում է ցուրտ ձմեռով: Իսկ երբ հրեաները դարձի գան՝ հավատան Քրիստոսին ու մկրտվեն, ապա դա կնշանակի, որ մոտ է վախճանը, ինչպես ասում է երանելի առաքյալը. «Կտ-ի, մինչև մյուս ժողովուրդների ամբողջությունը փրկվի, – ապա ամբողջ Իսրայելը կփրկվի» (Հռոմ. ԺԱ 25):

«Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ այս սերունդը չպիտի անցնի, մինչև որ այս ամենը կատարվի: Երկինք – երկիր պիտի անցնեն, բայց Իմ խոսքերը չպիտի անցնեն»: Տիրոջ վարդապետությունը կա, պիտի մնա, – նրանից հավիտյան ոչինչ չի պակասելու:

«Բայց այդ օրվա – ժամվա մասին ոչ ոք չգիտե. ո՛չ երկնքի հրեշտակները – ո՛չ էլ Որդին, այլ միայն Հայրը»: Նույն է Հոր – Որդու եությունը – անբաժանելի է Նրանց գիտությունը: Արդ՝ եթե Հայրն ու Որդին մի բնություն են, հետ-աբար՝ նույն գիտությունն ունեն, բայց քանի որ Որդին զգեստավորվեց մեր բնությամբ – մեզ համար անեծք ու մեղք կոչվեց, ուստի – մեզ համար ամոթ չհամարեց Իր չիմանալը:

«Եվ ինչպես Նոյի օրերն էին, այնպես պիտի լինի Մարդու Որդու գալստյանը. որովհետև ինչպես որ ջրհեղեղից առաջ եղած օրերն էին, երբ ուտում էին – խմում, կին էին ամուսնում ու մարդու էին գնում, մինչև այն օրը, երբ Նոյը տապանը մտավ, ու նրանք բան չիմացան, մինչև որ ջրհեղեղն եկավ ու վերցրեց տարավ բոլորին, այնպես պիտի լինի Մարդու Որդու գալստյանն էլ»:

Նոյը հրաման ստացավ կառուցել տապանը՝ իր տան փրկության համար, – հարյուր տարում շինեց այն: Փայտի տաշոցից առաջացած աղմուկը, ջրհեղեղի գալստյան լուրն էր հայտնում լսողներին, սակայն նրանք չէին հավատում, այլ քամահարելով ուտում էին ու խմում, այդ պատճառով էլ առհասարակ բնաջնջվեցին: Իսկ Նոյը հավատաց ու փրկվեց իր ողջ ընտանիքով: Նույնը – հիմա է լինում՝ Քրիստոսի հրաշափառ գալուստը քարոզվում է շատերին. ով հավատա՝ կփրկվի, իսկ ով չի հավատում՝ հրով կհազվելու է:

«Ասում եմ ձեզ, այն գիշերը, եթե երկու հոգի լինեն մի մահճի մեջ, մեկը պիտի վերցվի, իսկ մյուսը թողնվի: Եվ եթե երկու կին միասին աղալիս լինեն, մեկը պիտի վերցվի, իսկ մյուսը թողնվի: Եվ եթե հանդում երկու հոգի լինեն, մեկը պիտի վերցվի, իսկ մյուսը թողնվի» (Ղուկ. ԺԷ 34-35):

Նրանք մարդկանց երկու տեսակներն են՝ մի տեսակը մարմնավոր հաճույքների մեջ է ապրում, մյուսը՝ տաժանելի կյանքով: Իսկ ոմանց վերցվելը – ոմանց թողնվելը լինելու է հանդերձյալում. ովքեր այստեղ թեթ-ացել են մեղքերի ծանրությունից, նրանց պիտի վերցնեն հրեշտակները – տանեն երկինք, իսկ ովքեր ծանրացել են մահացու մեղքերով՝ դեպի մահ են գնալու: Այդպիսիները հարության օրը դուրս են գալու գերեզմանից, սակայն քանի որ չեն ստացել առաքինության թ-եր, պիտի տանջանքների մատնվեն:

Աշխարհն այս երեքով է բնութագրվում. մահճով խորհրդանշվում են հարուստները՝ ճոխացածներն ու հաճելի կյանքով ապրողները, հանդում գտնվողները աշխատավորներն ու երկրագործներն են, իսկ երկանքով խորհրդանշվում են աղքատներն ու չքավորները: Հետ-ապես՝ ոմանք հարուստներից, ոմանք երկրագործներից – ոմանք էլ աղքատներից պիտի մտնեն երկնքի արքայություն:

«Արթո՛ւն կացեք, որովհետև չգիտեք, թե ո՛ր ժամին կգա ձեր Տերը: Ա՛յս իմացեք. եթե տանտերը գիտենար, թե ո՛ր ժամին գող կգա, կհսկեր – չէր թողնի, որ իր տունը ծակեն: Դրա համար դուք էլ պատրաստ եղեք, որովհետև այն ժամին, երբ չեք սպասում, Մարդու Որդին կգա»:

Սա քննելով իմանում ենք, որ եթե տանտերն իմանար գողի գալստյան օրը, ապա թույլ չէր տա, որ իր տանը գողություն լինի, այդ պատճառով էլ – մենք պետք է պատրաստ լինենք, քանի որ Մարդու Որդին կգա այն ժամին, երբ չենք սպասում: Տերն Իր գալստյան օրը մեզ համար անհայտ թողեց, որպեսզի ամեն ժամ արթուն լինենք – հավատով սպասենք Տիրոջ գալստյանը:

«Իսկ ո՞վ է այն հավատարիմ – իմաստուն ծառան, որին իր տերն իր ծառաների վրա կարգեց՝ իր ժամին կերակուր տալու համար նրանց»:

Ոչ միայն զգալի կերակրի համար է պահանջում հավատարմություն, այլ, առավել –ս, ուղղափառ հավատի վարդապետության համար, ինչը պետք է միշտ ուսուցանել իր ժամանակին:

«Երանի՛ր է այն ծառային, որին տերը գալով կգտնի այդպես արած»:

Նա, ով կատարում է ու սովորեցնում, Երկնքի արքայությունում մեծ է կոչվելու – Տիրոջ ճշմարիտ մշակների հետ ստանալու է իր վարձքը:

«Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ նրան կկարգի իր ամբողջ ունեցվածքի վրա»:

Արժանի կանի մտնել, տեսնել ու ժառանգել անվախճան ուրախությունը, որը մեր մտքից ու խոսքերից վեր է:

«Իսկ եթե չար ծառան իր մտքում ասի՝ իմ տերն ուշանում է գալ, – սկսի իր ծառայակիցներին հարվածել – հարբեցողների հետ ուտի – խմի, – այդ ծառայի տերը գա այն օրը, երբ չէր սպասում, – այն ժամին, երբ չէր իմանում, նրան կսպանի – կեղծավորների վախճանին կարժանացնի. այնտեղ կլինի լաց ու ատամների կրճտում»:

Երբ եզիպտացիները չլսեցին Տիրոջ ձայնը, Տիրոջ կողմից հարվածների ենթարկվեցին ու ծովահեղձ եղան (տե՛ս Ելք ԺԴ 27): Այսօր էլ, ով չի զարհուրում ահեղ դատաստանից, այլ ապրում է հափշտակությամբ, հարբեցողությամբ – պոռնկությամբ, պիտի նետվի անշեշ հուրը՝ անքուն ու անմեռ որդերի մոտ:

«Եվ դուրս կգան. ովքեր բարի գործեր են արել՝ կյանքի հարության համար, իսկ ովքեր չար գործեր են արել՝ դատաստանի հարության համար» (Յովհ. Ե 29):

Տասը կույսերի առակը

(Մատթ. ԻԵ 1-13)

Տերը գիշերամիջին ծագելու է Դայրական փառքով՝ ինչպես Փեսա՝ ըստ այս խոսքի. «Ինքն ասես Փեսա լինի, որ ելնում է Իր առագաստից» (Մաղմ. ԺԸ 6), – պատրաստներին ներս է մտցնելու, իսկ ծուլների համար փակելու է արքայության դուռը: Այն, ինչ լինելու է այն ժամանակ, այժմ ավետարանվում է մեզ, որ զգաստ ու արթուն լինենք, այդ պատճառով էլ գրված է. «Այն ժամանակ Երկնքի արքայությունը պիտի նմանեցվի տասը կույսերի» (Մատթ. ԻԵ 1):

Նախ տեսնենք, թե ինչո՞ւ է առակներով խոսում: Ասենք, որ չորս պատճառով: Նախ, որ կատարվի մարգարեությունը. «Առակով պիտի բացեմ բերանս Իմ, սկզբից –եթ առակներով պիտի խոսեմ» (Մաղմ. ԴԵ 2): Երկրորդ՝ առակով ասված խոսքը հաստատվում է մարդու սրտում: Երրորդ՝ քանի որ տկար է մեր լսողությունը, – ինչպես տեսնելով գիրը՝ նրանում թաքնված խորհուրդն ենք ճանաչում, այդպես էլ առակներով խոսելիս ճանաչում ենք իմաստությունը: Չորրորդ՝ այս կյանքն օրինակն է, իսկ հանդերձյալը՝ ճշմարտությունը, – օրինակի միջոցով ճշմարտությունն ենք հասկանում, ինչպես ասում է առաքյալը. «Արդար–, ի սկզբանե աշխարհի Աստծու աներ–ույթ հատկությունները, այն է՝ Նրա մշտնջենավորությունը, գորությունը – Աստվածությունը, իմանալի կերպով տեսանելի են Նրա ստեղծածների մեջ» (Յոզմ. Ա 20): Այդ պատճառով էլ մեր Տերը երկրի վրա առակներով – օրինակներով խոսեց, իսկ ճշմարտությունը ցույց կտա հանդերձյալում:

Այժմ տեսնենք, թե ինչո՞ւ են կույսերը տասը: Կուսությունն այդ ժամանակներում մեծ ու պատվական էր մյուս բոլոր առաքիլություններից, ինչը հայտնի է երեք հանգամանքից: Նախ որ՝ քչերն ընտրվեցին – սրբվեցին կուսությամբ, ինչպես Եղիան ու Եղիսեն Յին Ուխտում, – Յովհաննես Սկրտիչը՝ Նոր Ուխտում, իսկ այլ առաքիլություններ մարգարեներից ու առաքյալներից շատերն ունեին:

Երկրորդ՝ Ավետարանն ասում է. «Ներքինիներ էլ կան, որոնք Երկնքի արքայության համար իրենք իրենց ներքինիներ են դարձրել. ով կարող է տանել, թող տանի» (Մատթ. ԺԹ 12): Նա՝ Պողոս առաքյալն է ասում. «Իսկ կույսերի մասին Տիրոջից հրաման չունեմ. բայց խրատ եմ տալիս, որպես Տիրոջից ողորմություն գտած մեկի, որ վստահելի է» (Ա Կորնթ. Է 25), կամ՝ «Աղաչում եմ ձեզ, նմանվեցե՛ք ինձ» (Ա Կորնթ. Դ 16):

Տասը կույսեր ասելով նկատի ունի բոլոր հավատացյալներին, նա՝ ամբողջ մարդկային ցեղը, ինչպես նա՝ չարն ու բարին: Ինչպես մեկ այլ առակում տասը դրամների մասին պատմեց, որից մեկը կորած էր, այսինքն՝ մարդկային ցեղը: Նա՝ տասը մնասների – տասը քանքարների առակները պատմեց, դրանցով մարդկանց բոլոր շնորհները ցույց տալով: Քանի որ տասը կատարյալ թիվ է – ցույց է տալիս, որ նրանք, ովքեր Աստծուն են նվիրում իրենց անձերը, կատարելապես ունենալով բոլոր առաքինությունները, արժանի են Երկնքի արքայությանը:

Երկրորդ՝ աշխարհի մասերը տասն են, – տասներորդը երկինքն է, այսինքն՝ յոթը գոտիները, ապա՝ հաստատությունը, այնուհետ՝ շրեղեն ու հրեղեն երկինքը, ինչը վեր է բոլոր երկինքներից: Դա ցույց է տալիս, որ աշխարհի բոլոր մասերից կույսերի համար որպես տեղ պատրաստված է հրեղեն երկինքը, ինչը վեր է, քան ամբողջ աշխարհը:

Երրորդ՝ հրեշտակների դասերն ինն են, – մարդը տասներորդն է նրանց թվում, ինչը ցույց է տալիս, որ միայն կույսերն են խառնվելու հրեշտակների դասերին – լրացնելու ընկած հրեշտակների տեղերը, քանի որ կուսության գործը հրեշտակներինն է:

Չորրորդ՝ մարդը ունի տասը զգայարան, որից հինգը հոգունն են, հինգը՝ մարմնինը, դրանով են մեր մեջ գործում բարին ու չարը: Եվ ովքեր կույս են – սուրբ տասը զգայարաններով, այսինքն՝ մտքով, հոգով ու մարմնով, նրանք արժանանալու են վերին առագաստին: Այդ պատճառով է հինգին հիմար – հինգին իմաստուն անվանում: Իմաստունները հոգու զգայարաններն են, իսկ հիմարները՝ մարմնինը: Տաս կույսերը նախորհրդանշում են արդարներին ու անիրավներին:

Իսկ ի՞նչ են խորհրդանշում լապտերն ու յուղը: Վարդապետներն ասում են, որ լապտերը կուսության շնորհն է: Նախ՝ լապտերը (լույսը) սուրբ է – հստակ, իսկ կուսությունը սրբում է – հստակեցնում մարդու հոգին ու մարմինը: Երկրորդ՝ լապտերը պայծառ է – լուսատու, նաև կուսությունն է պայծառ – լուսավոր դարձնում մարդու միտքը: Երրորդ՝ լապտերը փարատում է խավարը, նաև կուսությունն է փարատում մեղքերի ու անգիտության խավարը: Չորրորդ՝ լապտերը ճանապարհն է ցույց տալիս, իսկ կուսության սրբությունը ցույց է տալիս Երկնքի արքայության ճանապարհը, այդ պատճառով էլ կուսության շնորհը լապտեր է կոչվում:

Յուրը խորհրդանշում է ողորմությունն ու մարդասիրությունը: Նախ՝ յուղը լույսի նյութ է, իսկ ողորմությունը նյութ է մշտնջենավոր կյանքի լույսի: Երկրորդ՝ յուղը բոլոր իրերից վեր է բարձրանում, իսկ «Ողորմածությունը բարձրագույն պարծենում է դատաստանի դիմաց» (Չակ. Բ 13): Երրորդ՝ յուղը պարարտ է ու զվարթուն, նաև ողորմությունը պարարտացնում է – զվարթացնում հոգին: Չորրորդ՝ յուղն ամենուր անարգել մտնում է, իսկ իր մեջ ոչինչ չի մտնում, այսպես էլ՝ ողորմությունն առանց արգելքների մտնում է Աստծու, սրբերի ու հրեշտակների մոտ – ծածկում ու քավում է բոլոր մեղքերը, իսկ ինքը մեղքերից չի ծածկվում ու պարտվում, ինչպես ասում է Դանիելը. «Քո մեղքերը քավի՛ր ողորմությամբ, – քո անօրենությունները՝ աղքատներին գթալով, թեր-ս Աստված համբերատար լինի քո հանցանքների նկատմամբ» (Դան. Դ 24):

Դարձյալ՝ լապտերը կազմված է երեք բաներից, այսինքն՝ յուղից, պատրույգից – լույսից, – եթե դրանցից մեկը պակասի, ապա լապտերը կմարի: Այսպես – հոգու լապտերն է կազմված երեք բաներից՝ կուսությունից, ողորմությունից – դիտավորությունից: Կուսությունը լույսն է, մարդասիրությունը՝ յուղը, իսկ ճշմարիտ դիտավորությունը՝ պատրույգը, – երբ կուսությունը,

ողորմությունը – արքայության դիտավորությունն ի սեր Զրիստոսի է արված, ապա դրանցով վառվում է հոգու լապտերը:

Դարձյալ՝ ձեռք ողորմություն է աղբատի նկատմամբ, պատրույզը՝ պահքը, ինչով ցամաքում է մարմնի գիշությունը, – հուրը՝ շերմեռանդ սերն առ Աստված – առ ընկերը, ինչով վառվում է հոգու լապտերը:

Իսկ ինչու՞ է Երկնքի արքայությունը փեսայի ու հարսի առակով ցույց տալիս: Հայտնի է, որ Ավետարանում Երկնքի արքայությունը, իր անասանելի բարիքների ու վայելքների պատճառով, երբեմն ընթրիք է կոչվում, սակայն Արքայությունը մարմնավոր ուտելիքի – ըմպելիքի տեղ չէ, այլ՝ հոգ–որ ու աստվածային: Այդպես է հրեշտակների համար, ովքեր միշտ կերակրվում են Աստծու իմաստությամբ:

Երկնքի արքայությունը նա– Դրախտ է կոչվում, ինչպես ասաց Տերն ավազակին. «Այսօր Ինձ հետ Դրախտում կլինես» (Ղուկ. ԻԳ 43), այսինքն՝ արքայությունում: Երբեմն էլ Աբրահամի գոգ է կոչվում, քանի որ Ղազարոսը հանգստացավ Աբրահամի գոգում (Ղուկ. ԴԶ 23), իսկ Աբրահամը հավատացյալների հայրն է, – իր որդիները իր հետ են հանգստանում: Իսկ այս դեպքում Երկնքի արքայությունը փեսա ու հարսանիք է անվանում:

Հարսանիք է կոչվում երկու պատճառով. նախ՝ Արքայությունը անտրտում ուրախություն է, – երկրորդ՝ քանի որ Աստված Իր ծառաների հետ սիրով է միավորվելու: Եվ գերազանց է Զրիստոսի միավորությունն Եկեղեցու հետ, քան մարմնավոր հարսանիքի դեպքում, ինչպես գերազանց է լույսը խավարից:

Զրիստոսի միությունը Եկեղեցու հետ գերազանց է, քան Նրա միությունը հրեշտակների հետ երեք պատճառով: Նախ՝ Զրիստոս նրանց հետ միավորված է այնպես, ինչպես Տերը ծառայի հետ, իսկ Եկեղեցու հետ Զրիստոս միավորվում է ինչպես փեսան հարսի հետ – ինչպես՝ գլուխը անդամների հետ:

Երկրորդ՝ հրեշտակների հետ միավորված է, ինչպես այլն այլի հետ, իսկ Եկեղեցու հետ՝ ինչպես բնութենակից ու գոյակից:

Երրորդ՝ Զրիստոսի միջնորդությամբ Եկեղեցին միավորվում է Հայր Աստծու – Սուրբ Հոգու հետ՝ ըստ այս խոսքի. «Որպեսզի ամենքը մի լինեն. ինչպես Դու, Հայր, Իմ մեջ, – Ես՝ Զո մեջ, որպեսզի նրանք էլ Մեր մեջ լինեն... Եվ Ես տվեցի նրանց այն փառքը, որ Դու Ինձ տվեցիր, որպեսզի մի լինեն, ինչպես – Մենք մի ենք: Ես՝ նրանց մեջ, – Դու՝ Իմ մեջ, որպեսզի կատարյալ լինեն միության մեջ» (Հովհ. ԺԷ 21-22): Այսպիսի գերազանց միության համար է Երկնքի արքայությունը փեսա ու հարս անվանվում:

Իսկ այժմ տեսնենք, թե երբ կույսերը դուրս եկան փեսային ընդամառ: Թվում է, թե երբ մահացան, կամ երբ հարություն առան գերեզմանից: Սակայն Ոսկեբերանն ասում է, թե երբ հրաժարվեցին այս աշխարհի կյանքից ու գնացին երկնավոր ճանապարհով, երբ ընտրեցին նեղ ու անձուկ ճանապարհը: Երբ աշխարհիկ փափուկ հաճույքներն աղտեղի համարեցին – ցանկացան Երկնքի արքայությունը, երբ ցանկացան Սուրբ Փեսային՝ Զրիստոսին, այդժամ էլ դուրս եկան Փեսային ընդամառ:

«Ովքեր իրենց լապտերներն առած՝ փեսային – հարսին դիմավորելու ելան»:

Յուրաքանչյուր մարդ, իր կատարած գործերով, պիտի կանգնի Զրիստոսի ահավոր ատյանի առջ–:

«Նրանցից հիևզը հիմար էին, իսկ հիևզը՝ իմաստուն»:

Իմաստունները հիևզն էին, ինչպես իմաստուն են հոգու հիևզ զգայարանները, քանի որ բանական են – ցանկանում են հոգ–որը, իսկ մարմնի զգայարանները հիմար են, քանի որ ցանկանում են մարմնավորը: Նա– նրանք են իմաստուն, ովքեր հոգ–որ – աստվածային կյանքն են ցանկանում ու հասնում են դրան, – հիմար են նրանք, ովքեր մարմնավորն են ցանկանում ու զրկվում հոգ–որից:

Երկրորդ՝ իմաստուն են նրանք, ովքեր անձի կուսությանն ու սրբությանը ողորմածությունը խառնեցին, քանի որ ոչ միայն պահքով ու աղոթքներով է մարդն իրեն սրբում, այլ՝ աղքատներին ողորմություն տալով՝ ըստ այս խոսքի. «Ողորմությամբ ու հավատով մաքրվում է մեղքը» (Առակ. ԺԵ 27), նա՝ «Քո մեղքերը քավիր ողորմությամբ» (Դան. Դ 24):

Երրորդ՝ իմաստուն են նրանք, ովքեր բարի գործերը հավատի հետ են խառնում, քանի որ. «Մեռած է հավատն առանց գործերի» (Յակ. Բ 26): Քանզի՝ ինչպես արծիվը երկու թերով է թռչում, նույնպես – մարդը հավատով – գործով է երկինք բարձրանում:

Չորրորդ՝ իմաստուն են նրանք, ովքեր լսում են Փեսայի ձայնը – մտապահում Նրա ասածը. «Ողորմություն եմ ցանկանում – ոչ թե զոհ» (Օսե 2 6): Այսինքն՝ Աստծուն առավել հաճելի է ողորմությունը, որ անում ենք աղքատների համար, քան զոհերը, պատարագները – աղոթքը՝ ըստ այս խոսքի. «Ողորմածությունը բարձրագույնս պարծենում է դատաստանի դիմաց» (Յակ. Բ 13):

Հինգերորդ՝ իմաստուն են նրանք, ովքեր նախապես պատրաստեցին լապտերների յուղը, ինչպես մարգարեն է ասում. «Պատրաստեցի – չխռովեցի». սա քաղցածին կերակրելն է, մերկին հագցնելը – այլն: Իսկ հիմար կույսերին այս բոլոր խոսքերը դեմ են, քանզի հիմարություն է սիրել մարմինը, որն անցավոր է, – ատել հոգին, որն անանց է: Երկրորդ՝ հիմարություն է, որ պահեցին կուսության մեծ գործը, սակայն իրենց ընչասիրության պատճառով՝ պոռնիկների հետ դուրս մնացին: Երրորդ՝ դարձյալ հիմար են նրանք, ովքեր իրենց ընկերոջն այստեղ չեն ողորմում, իսկ այնտեղ ընկերոջից ողորմություն են խնդրում: Չորրորդ՝ հիմար են նրանք, ովքեր այստեղ իրենց ինչքերը շատացնում են – այնտեղ մերկ մնում: Հինգերորդ՝ հիմար են նրանք, ովքեր այն ժամին կամեցան ստանալ յուղն ու ողորմությունը, երբ բարություն գտնելու ժամանակը անցել էր, քանի որ այն ժամանակ այլ-ս ոչ ողորմություն կլինի, ոչ՝ գնել ու վաճառել – ոչ էլ՝ գողանալ: Եվ այդ պատճառով ասում է առաքյալը. «Ահա հիմա է ընդունելի ժամանակը, ահա հիմա է փրկության օրը» (Բ Կորնթ. 2 2):

«Հիմարները լապտերներն առան, բայց իրենց հետ պահեստի ձեթ չվերցրին: Իսկ իմաստուններն իրենց լապտերների հետ միասին ամաններով ձեթ վերցրին»:

Անխոհեմները վերցրին ամանները, սակայն ձեթի համար հոգ չտարան, ինչը խորհրդանշում է մարդու մարմինն առանց բարի գործերի: Իսկ խոհեմներն իրենց ամաններով ձեթ վերցրեցին, դրանով իրենց հողանյութ մարմինը կրթեցին արդարության գործերով:

«Եվ երբ փեսան ուշացավ, ամենքն էլ նիհեցին – քուն մտան»:

Բոլոր մարմինները գերեզման գնացին: Այս խոսքը նա- ցույց է տալիս, որ մինչ Զրիստոսի գալուստը դեռ ժամանակ կա: Երկրորդ՝ աշակերտների համար է ասում, որպեսզի չակնկալեն, թե Զրիստոսի արքայությունը փութով է գալու: Երրորդ՝ իմաստասերներն ասում են, թե մահը հավիտենական քուն է, իսկ քունը՝ առժամանակյա մահ, քանի որ երկու դեպքում էլ՝ թե՛ ննջածների – թե՛ մեռածների զգայարանները խափանվում են: Երկրորդ՝ հոգին առանձնանում է – ինքնըստիքյան ներգործում ինչպես քնի, այնպես էլ մեռած ժամանակ: Երրորդ՝ ինչպես ձայնը հեշտությամբ է արթնացնում քնից, այնպես էլ ոյուրին է Զրիստոսի համար միայն ձայնով արթնացնել բոլոր մեռածներին: Ինչպես Ղազարոսին միայն ձայնով կանչեց գերեզմանից – հարություն տվեց, այդպես էլ բոլոր մեռածներին հարություն պիտի տա՝ ըստ այս խոսքի. «Կգա ժամանակ, երբ բոլոր նրանք, որ գերեզմաններում են, կլսեն Նրա ձայնը – դուրս կգան» (Յովհ. Ե 28-29):

«Եվ կեսգիշերին ձայն լսվեց՝ ահա՛ փեսան գալիս է, նրան դիմավորելու՛ էլ էք»:

Մինչ մարմինները գերեզմանում են, պիտի հնչի հարության փողը – բոլորը պիտի արթնանան: Ասում է «կեսգիշերին», քանի որ այն ժամին, երբ հարություն առավ Զրիստոս, նույն ժամին էլ հարություն են առնելու բոլոր մարդիկ, այսինքն՝ կիրակի օրը՝ գիշերամիջին:

Եվ ինչպես Սինա լեռան վրա Աստված իջավ փողի որոտմամբ, հրով ու մեզով, այդպես էլ աշխարհի վախճանին կեր-ա՝ հրեշտակների փողերով, խոսքերով – որոտումներով, ինչպես ասում է Պողոսը. «Որովհետեւ՝ Տերն ինքը, ազդարարության նշանով, հրեշտակապետի ծայնով – Աստծու շեփորով պիտի իջնի երկնքից, – Զրիստոսով մեռածներն առաջինը հարություն պիտի առնեն» (Ա Թես. Դ 15): Առաջին փողերը մարգարեներն էին, միջին փողերը՝ առաքյալներն ու վարդապետները, ովքեր քարոզեցին ամբողջ աշխարհում, իսկ վերջին փողերը հրեշտակների բարբառն է լինելու:

«Ահա՛ փեսան գալիս է, նրան դիմավորելու՛ էլեք: Այն ժամանակ բոլոր կույսերը վեր կացան – իրենց լապտերները կարգի բերեցին»:

Քնից արթնացան – լապտերները գործի դրեցին: Իմաստունների լապտերներն այրվում էին, քանի որ յուզ ունեին, իսկ հիմարներինը՝ մարում:

«Հիմարները իմաստուններին ասացին. «Ձեր այդ յուզից տվե՛ք մեզ, որովհետեւ՝ ահա մեր լապտերները հանգչում են»:

Այն ժամանակ էին խնդրում, երբ ոչ ոք չէր կարող կատարել:

«Իմաստունները պատասխանեցին. «Գուցե թե՛ մեզ – թե՛ ձեզ չբավականացնի, ուստի գնացե՛ք վաճառողների մոտ – ձեզ համար գնեցե՛ք»:

Թեպետ իմաստուն կույսերը մարդասեր էին, սակայն չկատարեցին խնդրանքը ու չողորմեցին: Թեպետ հիմարները թախանձագին խնդրեցին, սակայն չստացան յուզը: Սա ցույց է տալիս, որ ժամանակը չէ ողորմելու, ոչ թե չկամության պատճառով, այլ որովհետեւ՝ ձեռնահաս չեն տալ այն, ինչ խնդրվում է իրենցից: Սա նաև՝ Աբրահամն է ասում մեծահարուստին. «Եվ այս բոլորից բացի, մեծ վիհ կա մեր – ձեր միջև. եթե ուզենան այստեղից ձեզ մոտ անցնել, չեն կարողանա. ոչ էլ այդտեղից մեկը կարող է մեզ մոտ անցնել» (Ղուկ. ԴՁ 26): Այդ պատճառով էլ ասացին. «Գնացե՛ք վաճառողների մոտ – ձեզ համար գնեցե՛ք»: Իսկ ովքե՞ր են յուզ վաճառողները. աղքատները, մուրացկանները, որբերն ու այրիները, հիվանդները, քաղցածները, ծարավները, կաղերն ու կույրերը: Նրանք են, որ վաճառում են մեզ լապտերի յուզը: Նրանք են մեր հոգիներին գարուն բերում: Նրանք են միջնորդն ու բարեխոսը Տիրոջ առջև՝ դատաստանի օրը:

«Երբ նրանք գնացին, որ գնեն, փեսան եկավ»:

Այսինքն՝ եկավ արդարների խնդությունն ու պարծանքը՝ Զրիստոս:

«Ովքեր պատրաստ էին, նրա հետ հարսանիքի սրահը մտան, ու դուռը փակվեց»:

Հիմարները ցանկանալով տեսնել երկնավոր Առագաստը՝ արհամարհեցին հաճույքները, հրաժարվեցին աշխարհից, պատերազմեցին ցանկությունների դեմ, բայց քանի որ յուզ չուներին, այսինքն՝ ողորմած չէին, Երկնքի արքայության դուռը փակվեց նրանց առջև:

«Հետո եկան մյուս կույսերն էլ ու ասացին. «Տե՛ր, տե՛ր, բա՛ց արա»: Նա պատասխան տվեց ու ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ձեզ չեմ ճանաչում»:

Վերջին վշտերի ու անխուսափելի աղետի ժամանակ Տերը հրեշտակների միջոցով չի խոսում, այլ ինքն է պատասխան տալիս, որովհետեւ՝ չի լինելու միջնորդ ու բարեխոս: Եվ կույսերը մեծագույն տանջանք կրեցին, քանի որ Տիրոջ ձայնը լսեցին, բայց դեմքը չտեսան:

«Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ»:

Այսինքն՝ «Ստույգ ճշմարտությունն եմ ասում ձեզ, թե ձեզ չեմ ճանաչում»: Պետք է իմանալ, որ մարդը չորս պատճառով չի ճանաչվում: Նախ երբ փոխված է լինում երեսի գույնը, որն առաջ սպիտակ էր, իսկ հետո՝ ս-: Այսինքն՝ նրա հոգին առաջ սպիտակ էր, իսկ հետո մեղքերից ս-ացավ, – Զրիստոս նրան չճանաչեց:

Երկրորդ՝ եթե մեկը ծածկի իր երեսը, ոչ ոք նրան չի ճանաչի: Այսինքն՝ եթե մեկը ծածկի իր երեսը – չխոստովանի, Զրիստոս նրան չի ճանաչի, քանի որ մեղքը նման է ածուխի, որը հողի տակ չի ապականվում, իսկ հողի վրա քայքայվում է ար-ից ու անձր-ից: Այդպես էլ՝ եթե

մեր մեղքերը ծածկենք ու չխոստովանենք, այն ամեն-ին չի քայքայվի, իսկ եթե հայտնենք՝ անմիջապես կջնջվի:

Երրորդ՝ եթե նախկին նշանը փոխվի, նրան ոչ ոք չի ճանաչի: Այդպես էլ՝ եթե մեկը փոխի հավատը – ուրանա Քրիստոսին, ո՛չ Քրիստոս նրան կճանաչի, ո՛չ էլ՝ հրեշտակները:

Չորրորդ՝ երբ մեկը մանուկ հասակում գնա օտար երկիր – մինչ– ծերություն մնա այնտեղ, նրան ոչ ոք չի կարող ճանաչել: Այսպես էլ՝ եթե մեկն օտարանա Աստծու պատվիրաններից, իր մանկության օրերից մինչ– ծերություն, Աստված նրան չի ճանաչի:

Արդ՝ հիմար կույսերը մանկությունից ի վեր պահեցին կուսությունը, սակայն մարած լապտերներով, ամոթալից երեսներով – մթնած աչքերով գլխիկոր գնացին, քանի որ իրենց ընկերոջ նկատմամբ ողորմած չեղան:

Երեք ծառաների առակը

(Մատթ. ԻԵ 14-30)

«Նույնպես, մի մարդ, հեռու երկիր գնալիս»:

Հեռու երկիր ասելով նկատի ունի երկինքը, իսկ ասելով *«Կանչեց իր ծառաներին»* նկատի ունի արարածներին:

«Եվ իր ունեցվածքը նրանց տվեց. մեկին տվեց հինգ քանքար, մյուսին՝ երկու, – մի ուրիշին՝ մեկ»:

Երեք ծառաներն են՝ հոգին, միտքը – մարմինը, որոնց Տերը ավանդեց քանքարները: Առաքյալը սովորեցնում է, որ յուրաքանչյուրն իր ունեցվածքն ավանդ է ստացել գործ անելու համար:

Առաջինին հինգ քանքար տվեց, այսինքն՝ երկնային քարոզություն, մյուսին՝ երկու, այսինքն՝ հոգ–որ խրատ կամ որ–է օգտակար երկրավոր գործի շնորհ: Իսկ մեկ քանքարը հոգ–որ կամ մարմնավոր շնորհն է: Նա, ով հինգ շնորհ ստացավ, հինգ հոգու –ս սովորեցրեց. աճեցրեց խոսքը շատերի մեջ տարածելով – մեծ արդյունք ստացավ: Նույնպես նա, ով երկու շնորհ ստացավ, –ս երկու հոգու սովորեցրեց: Իսկ նա, ով մեկը ստացավ, չար նախանձով թաղեց աստվածային պարգ–ն իր հողացած սրտում՝ լուռ ու փակ բերանով, ոչ մեկին չսովորեցրեց – իր խոսքով որ–է մեկին օգուտ չտվեց: Մեկ քանքարը նա– հավատն է, – եթե մեկն այն ունի առանց գործերի, պիտի դատվի:

Երբ Տերը գա՝ հաշիվ կպահանջի իր արարածներից: Եվ նա, ով քանքարները ճիշտ է օգտագործել, Երկնքի արքայությունում մեծ կկոչվի, իսկ նա, ով չի սերմանել աստվածային պարգ–ը, դուրս կհանվի արտաքին խավարը, ուր կա անվերջ լաց ու ատամների կրճտում:

Վերջին դատաստանը

(Մատթ. ԻԵ 31-46)

«Արդ՝ երբ որ Մարդու Որդին գա իր փառքով»:

«Մարդու Որդի» անվանումը ցանկալի է Հիսուսին – շատ անգամ է Նա իրեն այդպես կոչում, քանի որ «Աստծու Որդի» անունը իր սեփականն է, իսկ Մարդու Որդի մեզ համար է դարձել: Եվ ասում է, որ բոլոր հրեշտակներն իր հետ պիտի գան, քանի որ իր ծառաներն են:

«Այն ժամանակ Նա պիտի նստի իր փառքի գահի վրա, ու Նրա առաջ պիտի հավաքվեն բոլոր ազգերը, – Նա նրանց միմյանցից պիտի զատի, ինչպես մի հովիվ, որ զատում է ոչխարները այծերից»:

Արդարներին ու մեղավորներին համեմատում է այծերի ու ոչխարների հետ, քանի որ նրանց համար ավելի հարմար համեմատությունն չկա: Եվ ինչպես լույսի ու խավարի, այնպես էլ նրանց մեջ անջրպետ դրեց: Ոչխարներին կանգնեցնում է իր աջ կողմում, իսկ այծերին՝ ձախ, – դրանով զատում միմյանցից արդարներին ու մեղավորներին:

«Այն ժամանակ Թագավորը պիտի ասի նրանց, որ իր աջին են. «Եկե՛ք, իմ Յոր օրհնյալներ՝, ժառանգեցե՛ք աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված արքայությունը. որովհետ– քաղցած էի, – Ինձ ուտելիք տվիք, ծարավ էի, – Ինձ ջուր տվիք՝ խմելու. օտար էի, – Ինձ ձեր մեջ առաք, մերկ էի, – Ինձ հագցրիք, հիվանդ էի, – Ինձ տեսնելու եկաք, բանտում էի, – Ինձ այցի եկաք»:

Քանի որ ողորմածությունն ու մարդասիրությունը պատճառ դարձան նրանց փառքի:

Երանելիները պիտի ասեն Տիրոջը. «Դո՛ւ բոլորիս Աստվածն ես – բոլորիցս էլ վեր ես, – մենք Քեզ երբ–է չենք տեսել իբր– կարոտյալ, այլ Դո՛ւ Քո ողորմությամբ ու անմահ գործերով մեզ փրկեցիր»: Իսկ Տերը պիտի պատասխանի. «Ձեզանից խնդրողներին բարիք անելով, Ինձ արեցիք»:

«Այն ժամանակ նա պիտի ասի նրանց, ովքեր իր ձախ կողմում են. «Անիծյալներ, գնացե՛ք Ինձնից հավիտենական կրակը, որ պատրաստված է սատանայի – իր հրեշտակների համար. որովհետ– քաղցած էի, – Ինձ ուտելիք չտվիք, ծարավ էի, – Ինձ ջուր չտվիք, օտար էի, – Ինձ ձեր մեջ չառաք, մերկ էի, – Ինձ չհագցրիք, հիվանդ էի ու բանտի մեջ, – Ինձ տեսնելու չեկաք»:

Այդ ժամանակ թշվառները պիտի զարհուրած ասեն. «Տե՛ր, ե՞րբ տեսանք Քեզ այդպես աղքատ ու չայցելեցինք»: Իսկ ամենակալ Տերը նրանց պիտի պատասխանի. «Քանի որ բոլորի հետ մարդատյացությամբ վարվեցիք, այդ պատճառով էլ Իմ հանդեպ բարիք չգործեցիք»: Եվ նրանք պիտի գնան դժոխք, իսկ արդարները՝ դեպի հավիտենական կյանք, ինչին նա– մենք հասնենք՝ մեր Տիրոջ – Փրկչի՝ Յիսուս Քրիստոսի շնորհներով ու մարդասիրությամբ:

ԱՎԱԳ ՉՈՐԵՔՆԱԲԹԻ

Օրվա երեքսրբյանս է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»:

Այսօր հիշատակն է արարչության չորրորդ օրվա, երբ Աստված ասաց.

«Թող լուսատուներ լինեն երկնքի տարածության մեջ, որպեսզի լուսավորեն երկիրը – իրարից բաժանեն ցերեկն ու գիշերը: Դրանք թող լինեն, որպեսզի ցույց տան տարվա եղանակները, տոնական օրերն ու տարիները, թող լինեն, ծագեն երկնքի տարածության մեջ՝ երկիրը լուսավորելու համար» (Ծննդ. Ա 14-15):

Եվ եղավ այդպես: Եվ արարեց Աստված երկու մեծ լուսատուներն ու աստղերը – դրեց երկնքի հաստատությունում:

Արարչության օրերին ժամանակը գարնանային էր, – ցերեկն ու գիշերն իրար հավասար էին: Առաջին օրը լույսը լուսեղեն երկնքից տասներկու ժամ շարունակ տարածվում էր ջրերի վրա, ապա երեկոյան վերադառնում այնտեղ, որտեղից ծագել էր առավոտյան, – այդպես մնում տասներկու ժամ արփիին կից: Երկրորդ օրը լույսը դարձյալ տարածվում էր ջրերի վրա տասներկու ժամ – գիշերը հավաքվելով՝ մնում էր հյուսիսային կողմում՝ ծածկվելով անհալ ամպով, – լինում էր գիշերը: Իսկ երրորդ օրը՝ երեկոյան, գնդացյալ լույսը հավաքվեց Դրախտի վրա:

Այդ երեք օրերին լույսն անսյուրբ ու անմարմին էր Երեքանձնյա Աստվածության Լույսի նմանությամբ: Չորրորդ օրն Աստված արարեց արեգակը, լուսինը – աստղերը – վերցնելով պարզ, վճիտ, պայծառ ու հրաշատ լույսը՝ դրեց լուսատուների մեջ – դրանով զարդարեց երկինքը, ինչպես երկիրը՝ բույսերով ու տնկիներով:

Այդպիսով՝ Տերն այսօր լույսը դնում է հաստատության ներսում, որպեսզի լուսավորի երկիրը, – որպեսզի երբ աչքով տեսնենք, մտքով վերինը խորհենք, ուր Աստծու աջ կողմում ստատծ է Զրիստոս: Նա– որպեսզի իմանանք, որ եթե երկնքի արտաքին սրահն այսպես է զարդարված, ապա որքան առավել՝ իմանալի դասերի սրբության ներքին կողմը: Որպեսզի մտածենք նա– մեր առաջին փառքի մասին ու ցանկանանք այն:

Արեգակը ցերեկը լուսավորում է երկիրը, իսկ լուսինը գիշերը մխիթարում սովերների տխրությունը: Պետք է իմանալ, որ արեգակի հետ նա– աստղերն արարվեցին, իսկ Զրիստոսի ծնվելով՝ արդարների ու սրբերի դասերը, աստղերի նմանությամբ, հավատով որդիանալով Աբրահամին, – բազմացան Զրիստոսի՝ Արդարության Արեգակի փառքի համար: Եվ ցերեկվա սպառումով – գիշերվա ամբողջացումով լինում է չորրորդ օրը:

Չորրորդ դարի պատկերը

Ավագ չորեքշաբթին նա– պատկերն է չորրորդ դարի, որը սկիզբ է առել Սերուքի իննսունվեցերորդ տարում³⁰ – հասել մինչ– Սամվել մարգարեի տասներորդ տարին: Չորրորդ դարում եղավ Աբրահամի ավետիսը, հրեաների՝ Եգիպտոսից դուրս գալը, Վկայության խորանի պատրաստումը – Իսրայելի որդիների՝ Ավետյաց երկրի ժառանգումը: Այն, ինչ

30 Սերուքը ծնվել է Ադամից հետո՝ 3029 թվականին, և նրա 96 տարին լրանում է 3125 թվականին: Սա ջրհեղեղից հետո 883 թվականն է, Բաբելոնի աշտարակաշինությունից ու լեզուների բաժանումից 358 տարի անց (տե՛ս Դաւիթ քահանայ, «Մատեան Գիտութեան և հաւատոյ»):

Աբրահամին չորրորդ դարում Աստված խոստացավ մասնավորապես, ամբողջապես կատարվեց Քրիստոսով:

Եվ Աստված Աբրահամին եր-աց Մամբրեի կաղնու մոտ, երբ նա կեսօրին դեռ նստած էր իր վրանի դռան մոտ (տե՛ս Ծննդ. ԺԸ 1-8): Աբրահամը բարձրացրեց աչքերը – իր դիմաց տեսավ երեք տղամարդկանց: Այս պատմությունը –ս ունի առաջին – երկրորդ գալուստների խորհուրդը: Երեք եկվորները խորհրդանշում են Սուրբ Երրորդությունը: Աբրահամի ընդամազ գնալը խորհրդանշում է բուլորիս հավատը առ Քրիստոս: Իսկ անստվեր Լույսի ծագումը միջօրեին խորհրդանշում է արդարության ճառագայթները – արդարների լուսավոր խորհուրդը, ովքեր մաս ու հաղորդություն չունեն խավար աշխարհի հետ:

Աբրահամը նրանց ասաց. «Տե՛ր, եթե շնորհ գտա Քո առաջ, Քո ծառային անտես մի՛ արա, թող մի քիչ ջուր բերեն, լվան ձեր ոտքերը, ապա հովացե՛ք ծառի տակ: Հաց բերեմ, կերե՛ք»: Նրանք պատասխանեցին. «Արա՛ այնպես, ինչպես ասացիր»: Աբրահամն շտապեց դեպի վրանը՝ Սառայի մոտ, – ասաց նրան. «Շտապի՛ր, երեք գրիվ ընտիր այլուր հունցի՛ր ու նկանակ պատրաստի՛ր»: Ապա գնաց դեպի նախիրը, ընտրեց մի մատղաշ, լավ հորթ, տվեց ծառային ու հրամայեց, որ կերակուր պատրաստի: Նա վերցրեց կարագ, կաթ, հորթի մսից պատրաստված կերակուրը – դրեց հյուրերի առաջ: Նրանք կերան, իսկ ինքը կանգնած մնաց նրանց առջև՝ ծառի տակ:

Կաղնու տակ նստելն ակնարկում է մարդու ակնկալությունը կուռքերից – տեր-ազարդ ծառերից: Կաղնու անօգուտ պտուղը՝ հեթանոսների հույսն է, ինչպես ասում է Պողոսը. «Իսկ արդ, ի՞նչ պտուղ ունեիք այն ժամանակ» (Յոհ. 2 21):

Երեք գրիվ այլուրը – երեք բաղաբյուրերը խորհրդանշում են Սուրբ Երրորդության խոստովանությունը, որով Աբրահամն արժանի եղավ սեղանը սպասավորելուն: Կարագը Սուրբ Հոգու շնորհն է խորհրդանշում՝ ըստ առակողի. «Օձման յուղը չպակասի քո գլխից» (Ժող. Թ 8): Կաթը մանուկների վարդապետությունն է՝ ըստ Պողոսի. «Իբր– մանուկներ ի Քրիստոս կաթ տվեցի ձեզ» (Ա Կորնթ. Գ 2): Հորթն օրինակն է այն զվարակի, որ հայրը մորթեց անառակ որդու դարձի կապակցությամբ: Նկանակների խարույկի մեջ դնելը՝ թխելը, Տիրոջ երեքօրյա թաղումն է խորհրդանշում, իսկ Իսահակի ծննդյան ավետիսը՝ նոր Սառայից, այսինքն՝ սուրբ Կույսից, Տիրոջ ծնվելու ավետումը:

Իսկ այս խոսքը՝ «Մի՞թե ես Իմ ծառա Աբրահամից գաղտնի պիտի պահեմ այն, ինչ անելու եմ» (Ծննդ. ԺԸ 17), հայտնում է, որ Տերը խորհրդակցում է արդարների հետ: Եվ ինչպես թագավորներն իրենք են պարզ-ներ շնորհում իրենց ծառաներին, իսկ դահիճներին հրամայում պատժել, այդպես էլ Տերը Աբրահամին պատվեց ավետիսով, իսկ ծառաներին հրամայեց պատժել Սողոմին (տե՛ս Ծննդ. ԺԹ):

Հրեշտակների երեկոյան Սողոմ գնալը խորհրդանշում է Տիրոջ Երկրորդ գալուստը – ամբարիշտների պատիժը: Ղովտի փրկությունը խորհրդանշում է արդարների փրկությունը, իսկ Ղովտի կնոջ աղե արձան դառնալը խորհրդանշում է չարությունից հրաժարվածների դարձյալ դեպի չարը վերադառնելը – դրա հատուցումը՝ չարաչար պատիժը: Արեգակի ծագելը Ղովտի Սեզոր մտնելու պահին խորհրդանշում է Արդարության Արեգակի ծագմամբ մեր Եկեղեցի մտնելը, որտեղ պատվիրանները պահելով փրկվելու ենք գեհենի կրակից: Ղովտի՝ լեռան վրա, քարայրում բնակվելը անձեռագործ խորանն է խորհրդանշում, ուր – մեզ է Տերը խոստացել տանել: Եվ ինչպես Տերն այդ օրը Աբրահամին խնդություն ավետեց – այրեց չարասեր Սողոմը, այդպես էլ այսօր բերկում են Քրիստոսի բարեկամները, իսկ Հուդայի – չարանախանձ հրեաների համար այսօր պատիժ է – տխրություն: Այսպես – աշխարհի վախճանին՝ ոմանք օրհնություն պիտի ծառանգեն, մյուսները պիտի կրակով այրվեն:

Ավագ չորեքշաբթի օրվա խորհուրդը

Չորեքշաբթի օրը նա- կամակոր ու կարծեցյալ իշխանի խորհուրդն ունի, ով օձին միջևորդ կարգելով Եվայի - իր միջ-, կնոջը տվեց չար խրատը՝ կորստյան խոսքերը կործանելու համար նախաստեղծներին: Ինչպես չորրորդ օրը օձը կատարեց չարի խորհուրդը - դավեց Եվային, այդպես էլ չորեքշաբթի օրը Գաբրիել հրեշտակապետը խոսեց սուրբ Կույս Մարիամի հետ - տվեց նրան Զրիստոսով հղանալու ավետիսը:

Այսօր՝ Ավագ չորեքշաբթի օրը, նույն կամակոր ու կարծեցյալ իշխանը՝ սատանան, օձի փոխարեն Յուդային է ընտրում որպես միջևորդ, կնոջ փոխարեն՝ քահանայապետերին, խաբեության պտղի փոխարեն՝ արծաթը, - անամոթությամբ մարտնչում է Երկրորդ Ադամի՝ մեր մշտնջենավոր Աստծու դեմ, ինչպես մի ժամանակ՝ շնչավոր Ադամի: Սակայն այս անգամ պարտվում է Երկրորդ Ադամից ու խայտառակվում իր խավարաբնակ զորքով հանդերձ: Նախամայրն ազատվում է օձապատիր ու դառնաճաշակ պտղից, - փոխվում է դատապարտության վիշապաշունչ կերակուրը:

Ավագ չորեքշաբթի օրը, երբ աշակերտը մատնեց Վարդապետին, խորհրդանշում է մեղավորների մատնությունը վերջին օրը, երբ յուրաքանչյուրը պետք է իրեն մատնի ու հանդիմանի:

Դավադրություն Յիսուսի դեմ

(Մատթ. ԻՉ 1-3)

Երանելի Մատթեոսն իր Ավետարանում գրում է. «Երբ Յիսուս այս բոլոր խոսքերն ասաց ժողովրդին» (Մատթ. ԻՉ 1): Այն խոսքերը, որոնք Ձիթենյաց լեռան վրա անցյալ օրն ասաց աշակերտներին՝ տաճարի ավերման - աշխարհի վախճանի մասին:

«Իր աշակերտներին ասաց. «Գիտե՞ք, որ երկու օր հետո Չատիկ է, - Մարդու Որդին պիտի մատնվի խաչը ելնելու համար» (Մատթ. ԻՉ 2):

Մյուս աշակերտների հետ այդտեղ էր նա- Յուդա Իսկարիոտացին, ով լսելով իրենից ու շատերից ծածկված խորհուրդը՝ Տիրոջ կամավոր ու աշխարհակեցուցիչ չարչարանքների մասին, խորհեց, թե ի՞նչ կտան իրեն քահանայապետերը, երբ այդ «ավետիսը» հնչեցնի նրանց ականջին, - գիտակցաբար առիթ էր փնտրում իր գործը կատարելու համար, որպեսզի ճիշտ պահին հանդիպի քահանաներին - նրանց տեղյակ պահի:

Յուդային խոսքի իմաստը հասու չէր, քանզի հաջորդ օրը, որը հինգշաբթի էր, հրեաների Չատիկն էր - բաղարջակերաց օր, սակայն Տերը այդ օրը նկատի չունեց, այլ ասաց, որ երկու օր հետո Չատիկ պիտի լինի - Մարդու Որդին պիտի մատնվի՝ խաչը ելնելու: Այդ պատճառով Յուդան միշտ պտտվում էր Տիրոջ շուրջ, որպեսզի ստուգապես իմանա նրա չարչարանքների օրն ու ժամը, հայտնի քահանաներին - ստանա իր վարձքը: Յիսուսի օրը՝ հրեաների նիսան ամսվա տասնչորսին, երբ Եգիպտոսում երեկոյան գառը մորթեցին - գիշերը եգիպտացիների անդրանիկները սպանվեցին, իսրայելցիների բաղարջ ուտելու ավանդության սկիզբը դրվեց: Դրա հաջորդ ուրբաթ օրը՝ նիսանի տասնհինգին, երբ լիալուսին էր, հրեաները դուրս եկան Եգիպտոսից: Իսկ շաբաթը՝ հանգստի մեծ օրն է: Եվ երբ Յուդան լսեց Տիրոջից, թե երկու օր հետո Չատիկ է լինելու, չհասկացավ, թե այս երեք մեծ օրերից ո՞ր օրվա մասին է խոսքը, քանի որ հրեաները - բաղարջակերաց տոնին էին զատիկ ասում, - պասեքի լրումին, - Շաբաթների շաբաթին էին պասեք անվանում: Առաքյալները մինչ այդ կարծում էին, թե Նա պիտի նստի Դավթի աթոռին ու թագավորի Երուսաղեմի վրա, - երբ լսեցին Տիրոջից, թե երկու օր հետո Չատիկ է լինելու - Մարդու Որդին մատնվելու է խաչի մահվանը, տագնապեցին:

Աշակերտները գիտեին, որ Տերն էր կամավոր հոժարությամբ է գնում դեպի չարչարանքները, – որ էնքը հաստատապես գիտի դրա օրն ու ժամը:

«Այն ժամանակ քահանայապետերը – օրենսգետներն ու ժողովրդի ծերերը հավաքվեցին Կայիափա անունով քահանայապետի դահլիճում – խորհուրդ արեցին, որպեսզի նենգությամբ բռնեն Յիսուսին ու սպանեն: Բայց ասում էին. «Ո՛չ այս տոնին, որպեսզի ժողովրդի մեջ խռովություն չլինի» (Մատթ. Ի2 3):

Յրեաները շատ անգամ ցանկացան սպանել Յիսուսին, սակայն հնար չէին գտնում: Իրենց նպատակին հասնելու համար նրանք ժողովրդին խաբելով ասացին, թե Յիսուս իրենց կորստյան ու կործանման պատճառն է, ինչպես մի ժամանակ եղավ Յուդայի Սեդեկիա արքան: Ասում էին նա՝ եթե այն ժամանակ Իսրայելի որդիները սպանեին Սեդեկիային – կամ հանձնեին քաղդեացիների ձեռքը, ապա չէին տարվի գերության Բաբելացիների երկիրը, – Երուսաղեմը չէր ավերվի, – չէր քանդվի Աստծու փառավոր տաճարը (տե՛ս Դ Թագ. ԻԵ): Նա՝ ասում էին, որ եթե Յիսուս մնա, ապա կգան հռոմեացիները, կքանդեն Երուսաղեմը – հրեաներին գերության կտանեն: Դրանով նրանք կամենում էին գրգռել ամբոխին մեր Տեր Յիսուս Զրիստոսի դեմ:

«Հավաքվեցին Կայիափա անունով քահանայապետի դահլիճում»:

Այդ տարի քահանայապետը Կայիափան էր, – ինչպես Բաղաամն ակամա մարգարեացավ Զրիստոսի ծննդյան մասին (տե՛ս Թվեր ԻԴ 7), այնպես էլ նա՝ ակամա մարգարեանում է Զրիստոսի կենարար չարչարանքների մասին՝ ասելով. «Դուք ոչինչ չգիտեք, ոչ իսկ խորհել եք, թե մեզ համար ավելի լավ է, որ մեկ մարդ մեռնի ժողովրդի համար, քան թե ամբողջ ազգը կորչի» (Յովհ. ԺԱ 50): Այս ասելով մարգարեանում է այն փրկագործ մահվան մասին, որ պիտի լիներ ամբողջ աշխարհի համար, կարծելով որ դրանով կարող է ամբոխին գրգռել Զրիստոսի դեմ: Չնայած քահանայապետերը շատ ջանացին, սակայն չկարողացան ժողովրդին հանել Տիրոջ դեմ: Նրանք վախենում էին ժողովրդից – այդ պատճառով խորհեցին՝ տոների ընթացքում ոչինչ չձեռնարկել, մինչև՝ որ ամեն մարդ դառնա իր տունը, – իրենք Յիսուսին մենակ գտնելով՝ ձերբակալեն: Իսկ ժողովուրդը միշտ խմբվում էր Նրա շուրջը – սպասում լսելու շնորհաց վարդապետությունը:

Օծում Բեթանիայում

(Մատթ. Ի2 6-13)

Մարիամը՝ Ղազարոսի քույրը, թանկարժեք յուղով օծեց Տիրոջ ոտները, ի նշան իր երախտագիտության եղբորը հարություն տալու: Այդ մասին լսեց մի պոռնիկ կին ու շտապեց նույնն անել: Նա յուղ պատրաստեց – հարմար առիթ էր փնտրում, որ օծի Տիրոջը: Եվ երբ Տերը մտավ բորոտ Սիմոնի տունը, այս կինը խորհեց, որ եթե նա չի գարշում բորոտից, ապա չի խորշի նա՝ իր նման մեղավորից:

Եվ այս մասին ավետարանիչը հետ-յալն է պատմում. «Երբ Յիսուս եկավ Բեթանիա, բորոտ Սիմոնի տունը, Նրան մոտեցավ մի կին, որ մի շիշ թանկարժեք յուղ ուներ, – թափեց այն Նրա գլխին»: Վարդապետներն ասում են, որ մարդը երեք կերպով է գնում ուրիշի տուն. առաջինը՝ մեծարվելով, ինչպես Տերը գնաց Սիմոնի տուն, երկրորդ՝ ինքնակամ, ինչպես Տերը գնաց Չակքեոսի տուն, երրորդ՝ ինչպես աղքատ, քանզի «Յայտնության» գրքում ասված է. «Ահավասի՛կ, Ես դռան առաջ եմ – բախում եմ. եթե մեկն ականջ դնի Իմ ձայնին – բաց անի դուռը, կմտնեմ նրա մոտ – կընթրեմ նրա հետ, – նա՝ Ինձ հետ» (Յայտ. Գ 20): Եվ Զրիստոս հույժ սիրում է գալ, բնակվել մարդկանց մեջ – նրանց ընկերանալ:

Ըստ Օրենքի՝ բորոտը պիղծ է, – նա պետք է համայնքից դուրս ապրի, մինչ– որ սրբվի: Արդ՝ երբ Սիմոնը լսում է, որ Հիսուս մտնում է մեղավորների ու մաքսավորների մոտ, – որ տեռատես կինը հավելով Նրա շորերին բժշկվեց, համարձակվում է – ինքը Տիրոջն իր տուն հրավիրել, սակայն Տերը չի բժշկում նրա խաթարված մարմինը, քանի որ նա Տիրոջից բժշկություն չհայցեց, – Տերն էլ փոխարենը կանչեց ու հորդորեց մի կնոջ, ով իր ձեռքում ուներ նարդոսի ազնիվ, մեծարժեք յուղի մի շիշ, իսկ բորոտ Սիմոնին կշտամբեց (տե՛ս Ղուկ. Է 44): Մատթեոսը, Մարկոսը – Ղուկասը այս կնոջը հիշատակում են այս դեպքի առնչությամբ: Հովհաննեսը գրում է, որ Մարիամը՝ Ղազարոսի քույրը, օծեց Տիրոջը (տե՛ս Հովհ. ԺԲ 3), իսկ Ղուկասը գրում է, որ օծող կինը պոռնիկ էր (տե՛ս Ղուկ. Է 37), ինչ պատճառով էլ բորոտ Սիմոնը գայթակղվեց. որովհետ– Տերը թույլ տվեց մեղավորին իրեն մոտենալ: Իսկ կինը համարձակվեց մոտենալ, քանի որ տեսավ Տիրոջը իջ–անած բորոտի տանը:

Սիմոնը հրեաների օրինակն է, քանի որ, երբ Տերն եկավ նրանց մոտ, նրանք Տիրոջը չհավատացին – մնացին անեծքի տակ, ինչպես – Սիմոնը մնաց իր բորոտության մեջ: Իսկ կինը հեթանոսների օրինակն է, ովքեր պոռնկացել էին բազմաստվածության մեջ, սակայն Տիրոջ գալստյամբ՝ մկրտվելով զգեստավորվեցին Զրիստոսով:

«Սկսեց արտասուքներով թրջել Նրա ոտքերը – իր գլխի մազերով սրբում էր» (Ղուկ. Է 38): Մազերն աշխարհի մեծության խորհրդանիշն է, ինչն ամբողջովին պետք է դնել Զրիստոսի ոտքերի տակ: Երբ կինն օծում է Տիրոջ ոտքերը – տեսնում, որ այն բարության է ընկալվում Տիրոջ կողմից, յուզով օծում է նա– Նրա գլուխը: Որովհետ– նրանք, ովքեր հավատում են Նրա Մարմնին, հավատում են նա– Նրա Աստվածությանը, որը խորհրդանշվում է գլխով, իսկ ովքեր հավում են Նրա Մարմնին, շոշափում են Կենաց խոսքը:

Այստեղ Տերն ընկերանում է Մարիամ Մագդաղենացու հետ, քանի որ նա երեք տեսակի դառը կերակուր բերեց – դրեց Զրիստոսի առջ–, իսկ Զրիստոս երեք տեսակի քաղցրություն խառնեց դրանց: Առաջին կերակուրը Մարիամի կատարյալ զոջումն էր, այդ պատճառով Զրիստոս ողորմեց նրան, երկրորդը՝ նրա խոստովանությունը, – Զրիստոս թողեց նրա մեղքերը, – երրորդը՝ նրա ապաշխարությունը, – Զրիստոս տվեց նրան Երկնքի արքայությունը:

Իսկ Սիմոնն անհրավորեն դատեց Զրիստոսին՝ կնոջը աղտեղի համարելով – իր մտքում ասելով. «*Եթե Սա Մարգարե լիներ, ապա կիմանար, թե ով կամ ինչպիսի մի կին է մոտենում իրեն, որովհետ– նա մեղավոր է*» (Ղուկ. Է 39): Այդ պատճառով Զրիստոս նրան ասաց. «*Սիմոն, քեզ ասելու բան ունեմ*»: Սիմոնն ասաց. «*Ասա՛, Վարդապետ*»: Եվ Հիսուս ասաց. «*Մի փոխատու երկու պարտապաններ ուներ. մեկը հինգ հարյուր դահեկան պարտք ուներ, իսկ մյուսը՝ հիսուն: Եվ քանի որ նրանք հատուցելու ոչինչ չուներին, երկուսին էլ պարտքը շնորհեց. հիմա ասա՛, ո՞վ ավելի շատ կսիրի նրան*» (Ղուկ. Է 40-42): Մարիամը պարտական էր հինգ հարյուր *դահեկան*, քանի որ իր հինգ զգայարաններով բոլոր մեղքերը կատարելապես գործել էր, իսկ հիսունը պարտական էր Սիմոնը, ով իր հինգ զգայարաններով մեղավոր էր տասը պատվիրանների առջ–: Եվ երկուսին էլ շնորհեց, որովհետ– բոլոր նրանք, ովքեր մեղանչել են, առանց Աստծու ողորմության չեն կարող հատուցել իրենց պարտքերը:

Այս Մարիամը մեզ բազում բարություններ է սովորեցնում, քանի որ մեղավորներ կան, ովքեր հապաղում են խոստովանել իրենց մեղքերը, իսկ նա, երբ լսեց Զրիստոսի խոսքը, անմիջապես խոստովանեց: Ոմանք մեծ մեղքերը թաքցնում են, ինչից գարշելի հոտ է գալիս, իսկ նա ամեն ինչ հայտնում է, այսինքն՝ հեղում է ամբողջ յուղը: Ոմանք խոստովանությունից հետո դառնում են իրենց նախկին մեղքերին, իսկ նա մնաց Զրիստոսի ոտքերի մոտ: Ոմանք մարդկանց առջ– լրբությամբ պարծենում են իրենց մեղքերով, իսկ նա ամաչում էր – չէր կամենում վեր նայել: Ոմանք էլ ծիծաղելով են խոստովանում, իսկ նա լալով խոստովանեց: Ոմանք տանջանքով – տրտմությամբ են ապաշխարում, իսկ նա՝ ուրախությամբ:

«Երբ աշակերտներն այս տեսան, բարկացան ու ասացին. «Ինչի՞ համար է անուշահոտ յուղի այդ վատնումը, քանի որ կարելի էր մեծ գնով վաճառել այդ – տալ աղքատներին»:

Հուդան սա նենգությամբ ասաց, որովհետև գող էր ու արծաթասեր, իսկ մյուսները բարի մտքով ասացին, քանի որ լսել էին Քրիստոսից, թե՛ «Ողորմություն եմ կամենում – ոչ թե գոհ» (Օվսե 2 6): Նա – մարգարեն է ասում. «Բայց մեղավորի յուղը թող գլուխս չօծի» (Սաղմ. ճե 5): Քրիստոս մի քանի պատճառով թույլ տվեց թափել յուղը իր գլխին:

Նախ, որ տեսավ կնոջ զոջումը – երկյուղով, ջերմ սիրով, մեծ հավատով ու հույսով դեպի Իրեն գալը:

Երկրորդ՝ ինչպես չիրաժարվեց արգանդում մարդանալուց – կաթով սնվելուց, այդպես էլ հոժարեց կնոջից օծվել:

Երրորդ՝ ինչպես Հայրն էր ընդունում պատարագի մատուցած յուղը (տե՛ս Ելք. ԻԹ 13), այդպես էլ Աստուծու Որդին ընդունեց:

Չորրորդ՝ Հակոբն արձանը յուղով օծեց (տե՛ս Ծննդ. ԽԶ 18), – քահանաներն ու թագավորները յուղով էին օծվում Քրիստոսի օրինակով, այդ պատճառով Տերն ընդունեց յուղով օծվելը, որպեսզի կատարվեն մարգարեությունները:

Հինգերորդ՝ յուղով օծվելը Տիրոջ թաղման – գերեզմանի խորհուրդն է, քանի որ յուղաբեր կանայք չէին կարող օծել Նրա Մարմինը, այդ պատճառով օծումը հիմա ընդունեց, ինչպես – ասաց. «Իմ Մարմնի վրա այդ յուղը թափելով՝ նա Իմ թաղվելը կանխանշեց» (Մատթ. ԻԶ 12):

Վեցերորդ՝ Քրիստոս մեզ հուսադրելու համար թույլ տվեց. քանի որ, եթե պոռնիկ կնոջից, ով սրտանց զոջաց, ընդունեց յուղը, ուստի – մեղավորներիս աղոթքներն ու նվերները – ս կընդունի, եթե զոջանք մեր մեղքերի համար:

Իսկ այն, որ մարգարեն ասում է, թե՛ «Մեղավորի յուղը թող գլուխս չօծի» (Սաղմ. ճե 5), նշանակում է, որ անզեղջ մեղավորի պատարագը չի ընդունվում – աղոթքը չի լսվում:

Մարկոսը գրում է. «Կարելի էր այդ անուշահոտ յուղը վաճառել ավելի քան երեք հարյուր դահեկանի – տալ աղքատներին» (Մարկ. ԺԴ 5): Ղազարոսի քույր Մարիամը վաճառել էր իր ամբողջ ունեցվածքը – թանկարժեք յուղ գնել, որպեսզի դրանով օծի Տիրոջ գարշապարը՝ իր եղբորը հարություն տալու համար: Այդ օրը բոլոր ներկաները լսել էին Տիրոջ խոստումը. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ամբողջ աշխարհում, ուր էլ այս Ավետարանը քարոզվի, պիտի պատմվի դրա հիշատակին, նա – ինչ որ դա արեց» (Մատթ. ԻԶ 13), – Մարիամ Մագդաղենացին այդ լսելով նույնն արեց: Իսկ Հուդան, ով Տիրոջ գանձապահն էր, – այն ամենը, ինչ որ ընկնում էր, ինքն էր վերցնում ու գողանում, տեսնելով որ մեծագին յուղի հեղմամբ իր օգուտը խափանվեց, հույժ տրտմեց – բացահայտելով իր ներսի ախտը՝ հրապարակավ վատաբանեց կնոջ արարքը: Իսկ Քրիստոս, Իր աստվածային ամենատես գործությամբ իմանալով մատնիչի գող լինելը, ասաց. «Ինչո՞ւ եք նեղություն տալիս այդ կնոջը. նա Իմ հանդեպ մի բարի գործ կատարեց»: Այս խոսքը երկու իմաստ ունի, նախ որպեսզի այդ կինը խնդությամբ գնա ու չհուսահատվի աշակերտների խոսքերի պատճառով, իսկ երկրորդը Ոսկեբերանն է մեկնաբանում. «Եթե մեկը գա – իր ունեցվածքից Եկեղեցուն նվեր բերի կամ էլ Եկեղեցի կառուցի – դրանով ցանկանա արդարանալ իր մեղքերից, պետք չէ նրան արգելել, որպեսզի մեղքերի թողություն գտնի»:

«Աղքատներին ամեն ժամ ձեզ հետ ունեք»:

Անժամանակն Աստված միշտ չէր մարմնով մնալու առաքյալների հետ: Եվ քանի որ Հուդան այդչափ «աղքատասեր» էր, այդ պատճառով Տերն ամեն տեղ աղքատներ է կարգել, որպեսզի երբեք չկորչի մարդասերների ու ողորմածների բարեգործություն անելու հնարավորությունը:

«Իմ Մարմնի վրա այդ յուղը թափելով՝ նա Իմ թաղվելը կանխանշեց»:

Նա – Մարկոսն է ասում. «Դա, ինչ որ կարող էր, արեց. նախապես խնկավետեց Իմ Մարմինն ի նշան պատանվելու» (Մարկ. ԺԴ 8): Այս խոսքը վերաբերում է զմուռսին ու

հալվեին, որը Տիրոջ թաղման օրը բերեցին Յովսեփին ու Նիկողոսիմոսը: Նա- յուզաբեր կանանց մասին է խոսքը, ովքեր խունկերով ու անուշ յուղերով եկան սուրբ գերեզմանը: Նա-՝ այն ձեռքի ու գինու մասին է, որով Բարի Սամարացին բուժեց ավազակների ձեռքն ընկած մարդու վերքերը: Սրանով դնում է նա- Ավազանի յուղի օրինակը, որը հեղեց հեթանոսների վրա, ովքեր Նրա մահվանը մկրտվեցին՝ Նրա հետ ջրում թաղվելով:

«Բայց ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ամբողջ աշխարհում, ուր էլ այս Ավետարանը քարոզվի, պիտի պատմվի դրա հիշատակին, նա- ինչ որ դա արեց»:

Այս խոսքը վերաբերում է Ավետարանի քարոզությանը, որը տարածվելու էր ամբողջ տիեզերքով, - շատերը պիտի ցանկանան լինել այդ երջանիկ կնոջ փոխարեն, ով արժանի եղավ հանդիպելու - մերձենալու մարմնացած Բանն Աստծուն:

Մատնության գինը

Քրիստոսին մատնեցին չորեքշաբթի օրը: Այդ օրն իբր- դժոխք բացվում է մատնության բերանը ստացվածքի համար, որովհետ- հիրավի դժոխքի բնակիչներ են նրանք, ովքեր Քրիստոսի վրա հարձակվեցին, ծառաներին չարչարեցին ու ժառանգին սպանեցին՝ կորզելու համար ժառանգությունը (տե՛ս Մատթ. ԻՎ 38):

Ամբարիշտ Յուդան - քահանաները շեղվեցին Տիրոջ շավիղներից - իրենց անձերի համար դժնդակ չարություն գանձեցին, - չար է լինելու անօրենների կործանումը, ինչպես Յուդայի ինքնասպանությունը - Երուսաղեմի կործանումը:

Չաքարիա մարգարեն Յուդային քանանացի է անվանում. «Այն օրը Չորությունների Տիրոջ տանն այլ-ս չի լինի ոչ մի քանանացի» (Չաքար. ԺԴ 21): Քանանացի եբրայեցերենից թարգմանվում է գևորդ, քանի որ Յուդան անպարտ արյուն վաճառեց, նա- հրեաներին է քանանացի անվանում՝ գնելու համար, որովհետ- ցանկանում էին Նրա մահը: Իսկ Դանիելը քանանացու զավակ անվանեց Շուշանին ցանկացող վավաշոտ ծերունուն (տե՛ս Դան. ԺԳ 56):

Դավիթը հրեաների չարախոսությունը ցույց է տալիս հետ-յալ խոսքով. «Թշնամիներս չարությամբ ասացին Իմ մասին. «Ե՞րբ պիտի մեռնի Նա, - Նրա անունը ջնջվի» (Սաղմ. Խ 5-6): Ապա շարունակում է. «Բոլոր թշնամիներս քրթմնջացին Իմ մասին - չարիք նյութեցին Իմ դեմ» (Սաղմ. Խ 8): Սա ասված է Յուդայի - քահանաների մասին: «Եվ որն ուտում էր հացն Իմ, հաճախակի Իմ դեմ խաբեություն գործեց» (Սաղմ. Խ 10): Իսկ այստեղ այն հացի պատառի մասին է ասում, որը Յուդան չվախեցավ վերցնել Տիրոջից:

Մարգարեների խոսքերը հաստատում է Ավետարանը. «Այն ժամանակ Տասներկուսից մեկը՝ Յուդա Իսկարիոփտացի կոչվածը, գնաց քահանայապետերի մոտ ու ասաց. «Ի՞նչ կկամենաք ինձ տալ, որ ես Նրան ձեզ մատնեմ»: Եվ նրանք երեսուն արծաթ դրամ խոստացան նրան: Դրանից հետո նա առիթ էր որոնում, որ Նրան մատնի նրանց» (Մատթ. ԻԶ 14-16): Յուդան բազում անգամ լսել էր Տիրոջից հետ-յալ խոսքը. «Ահավասիկ, Երուսաղեմ ենք բարձրանում, - Մարդու Որդին պիտի մատնվի քահանայապետերին ու օրենսգետներին. - Նրան մահվան պիտի դատապարտեն» (Մատթ. Ի 18), նա-՝ «Մարդու Որդին պիտի մատնվի խաչը ելնելու համար» (Մատթ. ԻԶ 2), սակայն թշվառականը չէր կարողացել հասկանալ այս խոսքերի իմաստը: Իսկ այս անգամ, երբ լսում է պատանվելու - թաղվելու մասին, հասկանում է, որ այն ինչը հրեաները ցանկանում էին, հնարավոր է: Եվ մտածում է գնալ հրեաների մոտ - նրանցից դրամ ստանալ:

Եվ Յուդա Իսկարիոփտացին գնաց փնտրելու քահանայապետերին, ժողովրդի իշխաններին, օրենսգետներին ու փարիսեցիներին, ովքեր տխուր ու տրտում ժողովվել ու խորհում էին, թե ինչպես, ինչ հնարով ազատվեն Յիսուսից, քանի որ ամբողջ աշխարհը Նրա

կողմն է՝ -՝ հրեաները, -՝ հեթանոսները, -՝ սամարացիները, -՝ հյուսիսի կողմից եկածները, մինչ- անգամ Յայոց արքան՝ Աբգարը, ով բնակվում էր Եդեսիա քաղաքում³¹, Յիսուսին Աստծու Որդի էր խոստովանում:

Յրեաները մտածում էին. «Եթե Նրան չսպանենք, ապա կկորչի մեր ամբողջ ազգը, իսկ եթե Նրա վրա ձեռք բարձրացնենք, ապա Նրան ուղեկցող ժողովուրդը մեզ կքարկոծի ու կսպանի, ինչպես չարագործների ու ավազակների: Իսկ եթե նույնիսկ, մի հնարով, Նրան միայնակ գտնենք, հնարավոր է որ չկարողանանք Նրա վրա ձեռք բարձրացնել, ինչպես մի ժամանակ ամբոխը չկարողացավ Նրան լեռան վրայից գահավեժ անել, ինչպես - Երուսաղեմում չկարողացան Նրան քարկոծել, որովհետ- ծովի վրայով ճանապարհ բացեց ու գնաց, մորկածին ալիքներին սաստեց, իսկ մեռելին միայն խոսքով հարուստուն տվեց: Յնարավոր է նա-, որ Նա չմահանա, իսկ մենք դրանով ցույց տանք աշխարհին, որ Յիսուս անմահ է: Իսկ եթե հեթանոսներն իմանան, որ չենք կարողանում Նրան սպանել, ապա կգան Նրանց իշխանները - կերկրպագեն Նրան՝ որպես անմահ Աստծու, - մեզ որպես աստվածամարտի կհալածեն»:

Արդ՝ չիմանալով, թե ինչպիսի հնար գտնեն Նրա դեմ, տարակուսում էին ամեն կողմից, քանի որ Տերը մեծամեծ, սքանչելի ու հրաշափառ նշաններ գործեց, որը մարդկանցից - ոչ ոք չի կարողացել անել: Ապա ասում էին. «Մովսեսը աստվածային նշաններով Իսրայելի մեջ փառավորվեց - եգիպտացիների մեջ ատելի դարձավ, իսկ Սա ամբողջ տիեզերքին է սիրելի: Եվ ինչո՞ւմ է այդ մեծ փորձության իմաստը, որ հասավ մեր վրա, մեր ժամանակներում, - որպես մահվան երկյուղ պաշարեց մեզ»:

Եվ մինչ քահանաները խորհում էին ու վրդովվում, եկավ Յուդան - կանգնեց Նրանց մեջ: Երբ Նրանք տեսան Յուդային, շտապեցին Նրանից գաղտնիքներ կորզել, - Յուդան Նրանց պատասխանեց. «Ինչո՞ւ եք վախենում Նրանից, ահա ես եկել եմ միաբանվելու ձեզ հետ, որպեսզի ձեզ օգնեմ ու զորավիզ լինեմ»:

Քահանաները պատասխանեցին Յուդային. «Արի ու կանգնիր մեր մեջ - ասա, ո՞վ սիրելի, թե ինչպես են իրականանալու մեր սրտի խորհուրդները»: Յուդան Նրանց ասաց. «Նրա խոսքերից ամեն ինչ ստուգապես իմացա, քանի որ Նա մի գաղտնիք հայտնեց Իր աշակերտներին»:

Քահանաները Նրան պատասխանեցին. «Զո խոսքերից թեթ-ացած՝ զվարճանում են մեր իշխանական սրտերը»: Ապա, որպես գարշահոտ գերեզման, ամբարիշտ Յուդան բացեց իր անսուրբ բերանը - անօրեն խոսքեր ասաց անօրեն քահանաների լսելիքին՝ վաճառելով բոլորիս Աստծուն, Ով նստում է քերովքների վրա - գնում Իր արարածներին Իր սուրբ ու պատվական Արյունով: Նա ասաց. «Երբ գնացինք Փիլիպպյան Կեսարիայի³² կողմերը, Յիսուս ասաց, որ Ինքը պետք է գնա Երուսաղեմ - բազում չարչարանքներ կրի: Եվ մինչ Գալիլիայում էինք, Նա ասաց, որ մատնվելու է մարդկանց ձեռքը - Իրեն չարչարելու են, իսկ երբ Երիքովով բարձրացանք Երուսաղեմ, Յիսուս մեզ առանձին ասաց. «Ահավասիկ, Երուսաղեմ ենք բարձրանում, - Մարդու Որդին պիտի մատնվի քահանայապետերին ու օրենսգետներին. -

³¹ Տիրոջ երկրային կյանքի օրերին, երբ Հռոմին տիրում էր ՕՊոստոս կայսրը, Ուոհայում (Եդեսիայում) թափափորում էր Աբգարը՝ Մանուի որդին, ով իր թխուբյան պատճառով կոչվում էր Ուքամա: Նա թափափորեց 13-ից մինչև 50 թվականը: Նա և իր սերունդները 380 տարի տիրեցին Ուոհային ու Միշափետրին: Նրանցից շատերը, առաջին թափափորի անունով, կոչվեցին Աբգար:

³² Փիլիպոսը, Հերովդեսը, Արքեպոստոսը և Լյուսինեան Հերովդեսի որդիներն էին: Հերովդեսի մահից հետո, հռոմեական Պապիոս զորավարը չցանկանալով, որ Հրեաստանը ունենա միահեծան իշխանություն, այն չորս մասի բաժանեց՝ Հերովդեսի չորս որդիների միջև: Արքեպոստոսին տվեց Երուսաղեմը, Հերովդեսին՝ Գալիլիան, Լյուսինեային արբիլնացիների կողմերը, իսկ Փիլիպոսին՝ Պենագան, ինչ պատճառով էլ ավետարանիչն այն Փիլիպպյան կոչեց:

Նրան մահվան պիտի դատապարտեն»: Եվ այսօր, երբ Սիմոն բորոտի տանը ճաշում էինք, մի կին եկավ – ազնիվ ու թանկարժեք յուղ լցրեց Նրա գլխին, – այդ յուղի կորուստը մեզ հաճելի չթվաց: Մենք կշտամբելով հանդիմանեցինք այդ կնոջը՝ յուղը թափելու համար, իսկ Հիսուս մեզ ասաց, թե Իր Մարմնի վրա այդ յուղի թափումը՝ Իր թաղումն է խորհրդանշում: Արդ՝ խրախուսվելով քաջալերվեք, քանզի ճշմարտապես դա այդպես է»:

Քահանաները նրան ասացին. «Մենք քեզ երեսուն արծաթ կտանք, իսկ դու ամեն կերպ ջանք թափիր, որպեսզի Նրան մեր ձեռքը հանձնես, բայց ոչ այս տոնին, որպեսզի ժողովրդի մեջ խռովություն չծագի, – մեզ չքարկոծեն ու սպանեն»:

Հուդան պատասխանեց. «Հիսուս ասել է, թե երկու օր հետո Չատիկ է, – Նա պիտի մատնվի ու խաչը բարձրացվի: Արդ՝ այն օրն ու ժամը, որ Նա սահմանեց Իր մահվան համար, անխախտ է, – այդ ժամին էլ կատարվելու է, քանի որ Նրա խոսքերը ճշմարիտ են, այդ պատճառով էլ պետք է այդ ժամին գործել»: Քահանաները հարցրեցին, թե իրենք ինչպե՞ս կարող են այդքան ժողովրդի մեջ Նրան բռնել:

Հուդան պատասխանեց. «Նա սովորություն ունի ցերեկը ժողովրդին ուսուցանել տաճարում, իսկ երեկոյից մինչև– առավոտ առանձնանալ Իր աշակերտների հետ»: Նա– ասաց, որ ինքը հաստատապես գիտի Նրա տեղը – կարող է հարմար պահին Նրան մատնել քահանաների ձեռքը:

Քահանայապետերը զգուշացան, որ եթե Հուդան գիշերը Նրան մատնի իրենց ձեռքը, ապա Նրան ձերբակալելիս Նրա աշակերտները կարող են փախչել քաղաք – լուր տալ ժողովրդին, ինչը կարող է խանգարել իրենց ծրագրի իրականացմանը: Հուդան ասաց, որ պետք է Պիղատոսին դատավոր կարգել իրենց վրա, – զորքերից, որոնց կայսրը նշանակել է քաղաքը պահպանելու, իբր– օգնություն մի դասակ խնդրել՝ իր հրամանատարով հանդերձ, ովքեր ջահերով ու զենքերով առջ–ից կգնան, իսկ ինքը՝ Հուդան, կգնա քահանաների ու դպիրների հետ: Եվ երբ բազմությունը լսի, որ զորքն ու կուսակալը քահանաների հետ են, կերկյուղի – չի համարձակվի նրանց հակառակվել:

Քահանաները կասկած հայտնեցին, որ հնարավոր է՝ գիշերը Հիսուսին չկարողանան ճանաչել, – Նա խույս տա ու փախչի, մանավանդ երբ հեռվից եր–ա ջահերի լույսը, – բացահայտվի իրենց անելիքը: Հուդան այս կասկածը նույնպես փարատեց՝ ասելով, որ ինքն ու քահանաներն առջ–ից կգնան, – երբ մոտենան, ինքը կհամբուրի – կխոսի Հիսուսի հետ – այդ պահին իրենք կձերբակալեն: Եվ Հուդայի խոսքերը հաճելի թվացին քահանաներին:

Այս ամենից հետո Հուդան վերադարձավ Վարդապետի մոտ – հարմար պահ էր փնտրում, որպեսզի երեսուն արծաթով մատնի տերերի Տիրոջը – աստվածների Աստծուն: Եվ աշխարհի կյանքի Տերը վաճառվում է Ադամի որդիների փրկության համար, որպեսզի Իր սուրբ – պատվական Արյամբ գնի մարդկանց, աշխարհը լուսավորի մեղքի խավարից ու նորոգի տիեզերքի հնությունը:

Այդ պատճառով առաքյալները կարգեցին, որ ամեն չորեքշաբթի պահք լինի, քանի որ մեծ ու մշտնջենավոր, անժամանակ ու աներ–ույթ Աստծու Միածին Որդու Արյան գինն ենք, Ով մեր պատճառով վաճառվեց, որպեսզի փրկի մեզ այս նանիր աշխարհից, որպեսզի Հուդայի հետ չկորչենք հավիտենական գեհենում:

Մեկնություն Չաքարիայի մարգարեության

(Չաքար. ԺԱ 7-17)

«Ինձ համար երկու գավազան պիտի վերցնեմ, մեկը պիտի կոչեմ Գեղեցկություն, իսկ երկրորդը՝ Վիճակ»:

Մեր Տերը՝ Աստծու խոսքը, երկիր եկավ – երկու գավազան վերցրեց, դրանք են՝ մարմինը – խաչը: Նրա մարմինը կոչվեց գեղեցկություն՝ ըստ այս խոսքի. «Տեսքով գեղեցիկ ես բոլոր մարդկանց որդիներից» (Սաղմ. ԽԴ 3), քանի որ չունեի մեղքերի տգեղությունը, որը մեր բնության վրա բերեց Ադամը: Իսկ երկրորդ գավազանը կոչվեց վիճակ, քանի որ Նա խաչին ո՛չ պարտական էր – ո՛չ էլ արժանի, – փոխարեն այն ուրախության, որ Նա ուներ, Հոր կամքին հնազանդվելով՝ Իրեն մահվան մատնեց աշխարհի փոխարեն:

«Եվ պիտի արածեցնեմ հոտերը: Մեկ ամսում ես վերացրի երեք հովիվներին»:

Արածեցրեց Իսրայելի հոտը գեղեցիկ գավազանով՝ Իր մարմնով՝ նրանց մեջ հրաշագործելով ու վարդապետելով Երկնքի թագավորության մասին, ապա վերացրեց մոլորեցնող հովիվների՝ Թ-դասի – Հուդա գալիլիացու գայթակղությունը, ինչպես – ասաց. «Ովքեր Ինձանից առաջ եկան, գողեր էին ու ավազակներ, ուստի ոչխարները նրանց չլսեցին» (Բովհ. Ժ 6):

«Որովհետև– Իմ հոգին զգվել էր նրանցից, նրանց հոգիներն էլ զգվել էին Ինձանից»:

Քանի որ հրեաները Պիղատոսի առջ– աղաղակում էին – ասում. «Խա՛չը հանիր Դրան» (Մարկ. ԺԵ 13):

«Ես, ահա, ասում եմ. «Ձեզ չեմ հովվելու. ով մեռնելու է, թող մեռնի, ով սատկելու է, թող սատկի: Մնացածներից ամեն մեկն էլ թող ուտի իր ընկերոջ մարմինը: Ես պիտի վերցնեմ Իմ գավազանը՝ Գեղեցկությունը պիտի նետեմ ցած՝ խզելու համար այն ուխտը, որ դրել եմ բոլոր ժողովուրդների հետ: Այդ ուխտը պիտի խզվի այն օրը»:

Տերը վերցրեց Իր գեղեցիկ մարմինը, տվեց նրանց ձեռքը, չարչարվեց ու մեռավ: Մահվան մատնվելով՝ Նա թողեց Իսրայելը հովվելը, ինչպես – ասաց. «Ձեզնից կվերցվի Աստծու արքայությունը – կտրվի այն ազգին, որ պտղաբեր կդարձնի այն» (Մատթ. ԻԱ 43):

«Եվ քանանացիները պիտի ճանաչեն Իմ պահպանած հոտերը, քանզի սա Տիրոջ խոսքն է»:

Նրանց քանանացիներ է կոչում իրենց կատարած գործերի պատճառով՝ ըստ այս խոսքի. «Քանանի գավակ – ոչ Հուդայի» (Դան. ԺԳ 56), քանի որ քանանացի նշանակում է գնող: Իսկ՝ «Քանանացիները պիտի ճանաչեն» ասելով, նկատի ունի քահանայապետերին ու դպիրներին, ովքեր կամեցան գնել Նրան: Նրանք պիտի ճանաչեն, թե որն է Նրա մարմինը իրենց ձեռքը զգելու խորհուրդը:

«Քանզի սա Տիրոջ խոսքն է»:

Սա նա– Աստծու կամքն է, – Հորը հնազանդվելու համար է Նա մատնվում հրեաների ձեռքը:

«Ես նրանց ասացի. «Եթե ձեր աչքին հաճելի է թվում, ապա տվե՛ք իմ վարձը, իսկ եթե ոչ, ասացե՛ք»:

Ապականիչ Հուդան առանձնանալով գառների հոտից՝ առաքյալներից, քահանայապետերին ասաց. «Եթե ձեզ հաճելի է սպանել իմ Վարդապետին, ապա տվե՛ք ինձ իմ մատնության վարձքը, իսկ եթե ոչ, ապա քննեցե՛ք՝ արդյոք արժանի է Նա մահվան, թե ոչ»:

Իսկ նրանք ոչ քննեցին – ոչ էլ դատեցին, այլ ծաղրեցին մատնիչին, – այդ պատճառով է մարգարեն ասում. «Եվ նրանք կշեցին իմ վարձը՝ երեսուն արծաթ»:

Մարգարեն մատնիչի անունից է խոսում, քանի որ նա Քրիստոսի աշակերտներից էր – սրբերի գնդից: Երբ Հուդան ստացավ երեսուն արծաթը, այս մարգարեությունը իրականացավ:

«Տերն ինձ ասաց. «Դու բովի մեջ գցիր դա, քննի՛ր, թե այն փորձվա՞ծ է արդյոք այնպես, ինչպես ես, որ փորձվեցի նրանց կողմից իրենց համար»:

Այս մարգարեության կատարման մասին սուրբ Ավետարանը պատմում է. «Այն ժամանակ Հուդան, որ Հիսուսին մատնել էր, տեսնելով, որ Հիսուս դատապարտվեց, զղջաց» (Մատ. ԻԵ 3): Իսկ հետ–յալ խոսքը՝ «Տերն ինձ ասաց. «Դու բովի մեջ գցիր դա», հայտնում է, որ Հուդան խորհեց աստվածային ազդեցությամբ, թե արդյո՞ք իրավացի եղավ այդ ամենը: «Ո՛վ Հուդա,

այդ արծաթը, որն առար, գցի՛ր քո սրտի բովի մեջ – քննիր, թե արդյոք՝ դրան էր արժանի քո Տերը, Ում դու վաճառեցիր, – հրեաները գնեցին»:

«Ես վերցրի երեսուն արծաթը – Տիրոջ Տանը գցեցի բովի մեջ»:

Նրան չասաց, թե Տիրոջ տան մեջ գցիր, այլ՝ բովի մեջ, այսինքն՝ մտքի բովի մեջ: Երբ Յուդան իր մտքում քննեց Քրիստոսի փորձությունները, զղջաց, ապա վերցրեց արծաթը – այն գցեց Տիրոջ տան բովի մեջ, այսինքն՝ քահանայապետերի մտքի մեջ՝ քննության համար, – ասաց. «Մեղանչեցի, որովհետև արդար արյուն մատնեցի» (Մատթ. ԻԷ 4): Իսկ նրանք ո՛չ քննեցին – ո՛չ էլ փորձեցին: Յուդան իր մտքի բովում տեսնելով, որ Քրիստոս փորձված է – ընտիր, գնաց ու ինքնասպան եղավ, իսկ նրանք ավելացրին Տիրոջ վրա Նա– խաչը:

«Ես դեն գցեցի Իմ երկրորդ գավազանը՝ Վիճակը, քանդելու համար այն ուխտը, որ դրել էի Յուդայի երկրի – Իսրայելի միջ–»:

Նրանք կանգնեցրին խաչը, – Տերը պրկվեց դրա վրա, ինչպես – ասում էր. «Ես Իմ կյանքն եմ տալիս, որպեսզի վերստին այն առնեմ... Իշխանություն ունեմ այն տալու – իշխանություն ունեմ վերստին այն առնելու» (Յովհ. Ժ 17-18): Արդ՝ երբ Տերը դեն գցեց երկրորդ գավազանը, այդ ժամանակ լուծարվեց Աստծու խաղաղության ուխտը Իսրայելի հետ: Այդ պատճառով էր Քրիստոս նրանց ասում. «Երուսաղեմի՛ դուստրեր, Ինձ վրա լաց մի՛ եղեք, այլ լա՛ց եղեք ձեր – ձեր որդիների վրա, որովհետև օրեր պիտի գան, երբ մարդիկ պիտի ասեն. «Երանի՛ չբեր կանանց – նրանց, որոնք բնավ չձնեցին – ստինքներին, որ չկերակրեցին»: Այն ժամանակ մարդիկ պիտի սկսեն ասել լեռներին, թե՛ ընկե՛ք մեր վրա, – բլուրներին, թե՛ ծածկեցե՛ք մեզ, որովհետև, երբ դալա՛ր փայտին այսպես անեն, չորին ինչ կպատահի» (Ղուկ. ԻԳ 28-31):

«Տերը դարձյալ ինձ ասաց. «Դու հովվություն անելու համար վերցրո՛ւ մի տզետ հովվի գործիքներ, որովհետև անհա Ես մի տզետ հովիվ եմ դնելու այս երկրի վրա: Նա չի հոգալու նիհար ոչխարների համար, ցրվածին չի փնտրելու, վիրավորվածին չի բուժելու, առողջին չի խնամելու, այլ ուտելու է ընտիր ոչխարների միսը – փշրելու նրանց ոտքերի ոսկորները»:

Այսպես եղավ Անտիոքոսի օրոք, ով դարձավ նրանց համար խիստ ու չարչարող հովիվ, կերավ նրանց մարմինը՝ տառապեցնելով ու սպանելով (տե՛ս Ա Մակաբ. Ա 11-12): Դա վերաբերվում է Նա– քահանայապետերին, ովքեր Տիրոջ մահվանից հետո չարչարեցին ժողովրդին: Իսկ տզետ հովիվ ասելով նկատի ունի Նեռին, ով գալու է Քրիստոսից հետո, ինչպես Ինքը Տերը վկայեց. «Ես եկա Իմ Յոր անունով, – Ինձ չեք ընդունում: Եթե ուրիշ մեկը գա իր անունով, նրան կընդունեք» (Յովհ. Ե 43): Արդ՝ երբ նեռը գա, այնպիսի չարություններ պիտի անի, որի մասին ասված է. «Այդ ժամանակ մեծ նեղություն պիտի լինի, որպիսին չի եղել աշխարհի արարչագործության սկզբից մինչև– այժմ – այլ–ս չի էլ լինի: Եվ եթե այդ օրերը չկարճեցվեին, ոչ մի մարմին չէր ազատվի. բայց ընտրյալների պատճառով այդ օրերը պիտի կարճեցվեն: Այն ժամանակ եթե մեկը ձեզ ասի՝ անհա՛ Քրիստոս այստեղ է կամ այնտեղ, չհավատաք նրան. որովհետև սուտ քրիստոսներ – սուտ մարգարեներ պիտի ելնեն – մեծամեծ նշաններ ու զարմանալի գործեր պիտի ցույց տան՝ Աստծու ընտրյալներին անգամ մոլորեցնելու աստիճան, եթե հնար լինի» (Մատթ. ԻԴ 21-24), – Տեր Յիսուս պիտի սատկացնի նեռին Իր երկրորդ գալստյամբ:

«Վա՛յ քեզ, ո՛վ անարժան հովիվ, որ աչքաթող ես անում քո հոտը: Թող սուրը կտրի նրա բազուկը, թող հանի նրա աջ աչքը: Թող անպատճառ չորանա նրա բազուկը, թող անպայման կուրանա նրա աջ աչքը»:

Սա ասում է չարին – սուտ քահանայապետերին, ովքեր թողեցին Իսրայելի հոտը կտրելով նրանց Քրիստոսի հավատից, փակեցին իրենց ականջները – քարկոծեցին ճշմարտության վկային՝ Ստեփաննոսին: Այդ պատճառով է մարգարեն ասում. «Թող սուրը կտրի նրանց բազուկը», քանի որ այն բարի գործ չարեց: Նա– ասում է՝ «Թող հանի նրա աջ աչքը», այսինքն՝ խավարեցնի միտքը, որ հոգ–որ օրենքը չտեսնեն, քանի որ ձախ աչքով տեսնում են միայն մարմնավոր օրենքը:

ԱՎԱԳ ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի վերջին ընթրիքի հիշատակը

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօգօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – գալոց ես, ողորմեա՛ մեզ»: Այսօր՝ երրորդ ժամին, ապաշխարողները խմբվում են եկեղեցու դռան առջ–, – կատարվում է թողության կարգը:

Ավագ հինգշաբթին պատկերն է արարչության հինգերորդ օրվա: Այդ օրը Արարիչը թռչուններով ու ձկներով լցրեց օդն ու ջուրը: Դրանով է հայտնի դառնում, որ արարչության երկրորդ օրն Աստծու Հոգին պատահական չէր շրջում ջրերի վրայով, այլ տալիս էր նրան գործություն – ծնողական բնություն:

Աստված ասաց. «Թող ջրերն արտադրեն կենդանության շունչ ունեցող գեռուններ, – երկրի վրա ու երկնքի տարածության մեջ թող թ–ավոր թռչուններ լինեն»: Եվ եղավ այդպես» (Մտնդ. Ա 20):

Ջրերն Աստծու հրամանով տվեցին կենդանի շունչ ունեցող գանազան գեռուններ՝ տարբեր տեսակի ձկներից մինչ– մեծ ու ահագին լ–իաթաններ, որի մասին Աստված հայտնեց Իր համբերատար նահատակին՝ Հոբին (տե՛ս Հոբ Խ 20-28, ԽԱ 1-25):

Ջրերը տվեցին նա– տարբեր տեսակի թ–ավոր թռչուններ, որպեսզի օդը նրանցով նույնպես զարդարվի: Աստված թռչունների օրինակով հույս է տալիս մարդկանց, որ մի օր էլ նրանք են օդ բարձրանալու՝ Աստծուն հանդիպելու համար: Ե՛վ ձկները, որ ջրում են խայտում, –՛ թռչունները, որ օդում են թռչում, ազգակից են միմյանց, քանի որ ջրից դուրս եկան: Եվ Աստված օրհնեց նրանց ու ասաց. «Աճեցե՛ք, բազմացե՛ք – լցրե՛ք ծովերի ջրերը, իսկ թռչունները թող բազմանան երկրի վրա» (Մտնդ. Ա 22): Այս խոսքից պարզ է դառնում, որ կենդանիները բազմանում են Աստծու օրհնությամբ: Եվ ցերեկվա ամբողջանալով ու գիշերվա սպառումով եղավ հինգերորդ օրը:

Հայտնի է, որ առաջին արարչությունը երկրորդի օրինակն է, քանի որ ինչպես հինգերորդ օրը թռչունները ջրից օդ բարձրացան, այդպես – սուրբ առաքյալները իրենց հողանյութ մարմնից – աշխարհի ծով զբաղմունքներից երկինք՝ դեպի կյանք բարձրացան: Եվ ինչպես հինգերորդ դարում Մովսեսն Իսրայելին ամպի – ծովի մեջ մկրտեց – առաջնորդեց անապատում, այդպես էլ Քրիստոս, Ավագ հինգշաբթի օրը, առաքյալների ոտքերը ջրով լվանալով՝ ճանապարհ բացեց դեպի երկինք:

Տերը երրորդ օրը զգալի ծառերի հետ նա– իմանալիները տնկեց, դրանով սուրբ մարգարեների ընտրությունը կանխասելով, չորրորդ օրն արեգակի նմանությամբ տվեց Արդարության Արեգակի՝ Քրիստոսի ծննդյան ավետիսը, իսկ աստղերի նմանությամբ՝ բոլոր սրբերի ընտրությունը կանխատեսեց: Այսպես – սուրբ առաքյալները հինգշաբթի օրն ընտրվեցին իրենց ոտքերի լվացումով: Նա– Քրիստոս հինգշաբթի օրը համբարձվեց:

Հինգերորդ օրը պատկերն է նա– հինգերորդ դարի, որն սկսվում է Սամվել մարգարեի տասներորդ տարում – ավարտվում այն օրերին, երբ Իսրայելի որդիները դարձան Բաբելոնի գերությունից³³ – տաճարը կրկին կառուցեցին:

Ավագ հինգշաբթի օրն ունի նա– Մովսեսի հինգերորդ դարի խորհուրդը, երբ ժողովուրդը կերավ գատկական գառը, անցավ Կարմիր ծովով ու մկրտվեց, ապա անապատում կերավ երկնքից իջած մանանան ու ըմպեց վիմաբուխ աղբյուրից, ինչի մասին առաքյալն ասում է. «Եվ այն Վեմն Ինքը՝ Քրիստոս էր» (Ա Կորնթ. Ժ 4):

33 Բաբելոնյան երության սկիզբը եղավ 606 թ. նախքան Քրիստոս, իսկ ավարտը՝ 536 թ. նախքան Քրիստոս:

Տերն Ավագ հինգշաբթի օրը գալիս է Վերնատուն – այնտեղ ուտում զատկական գառը, լվանում է հր աշակերտների ոտքերն ու նրանց հաղորդ դարձնում հր Մարմնին ու Արյանը, իսկ գիշերը ելնում է Ձիթենյաց լեռը, աղոթում Յորը – ձերբակալվում հրեաների կողմից:

Ավագ հինգշաբթի օրը, երբ Տերը Վերնատանը նստեց հր աշակերտների հետ, խորհրդանշում է տասներկու աշակերտների հետ Քրիստոսի նստելը հր փառքի աթոռին, – այդ օրը պիտի կատարվի հր խոսքը, որ ասաց. «Այն օրը, երբ ձեզ հետ կխմեմ նորը հմ Յոր արքայության մեջ» (Մատթ. ԻՉ 29):

Ընթերցվածի մեկնությունը

(Ծննդ. ԻԲ)

Օրվա ընթերցվածը Ծննդոց գրքից է – վերաբերում է Իսահակի զոհաբերմանը, ով օրինակն էր Քրիստոսի: Յայրն այսօր Սիոնում հատուցում է Աբրահամի պարտքը՝ տալով հր Միածնին, քանի որ Աբրահամը, որպես իր սիրո գրավական, իր միածնին՝ Իսահակին, հոժարությամբ Աստծուն ընծայեց:

«Աստված փորձեց Աբրահամին ու ասաց նրան. «Ա՛ռ քո միակ որդուն՝ քո սիրելի Իսահակին, գնա՛ մի բարձրադիր տեղ – այնտեղ՝ լեռան վրա, որ ցույց կտամ քեզ, ողջակիզի՛ր նրան»: Աբրահամն առավոտյան վեր կացավ, համետը դրեց իր էշի վրա, հետը վերցրեց երկու ստրուկ ծառաներ, իր որդի Իսահակին, ողջակիզության համար փայտ կտորեց – ճանապարհ ընկավ, եկավ այն տեղը, որ Աստված ասել էր նրան»:

Աբրահամը կնոջը ոչինչ չասաց որդու պատարագման մասին, որպեսզի պատարագը չարատավորի – ուխտի խորհուրդը չխափանի:

«Երրորդ օրն Աբրահամը բարձրացրեց իր աչքերը – հեռվից տեսավ այդ տեղը: Աբրահամն ասաց իր ծառաներին. «Նստեցե՛ք այստեղ՝ էշի մոտ, իսկ ես ու այս պատանին գնանք այնտեղ, երկրպագություն անենք ու վերադառնանք ձեզ մոտ»: Աբրահամը վերցրեց ողջակիզության փայտը, դրեց այն իր որդի Իսահակի մեջքին, իր ձեռքն առավ կրակն ու դանակը, – երկուսով գնացին»:

Այստեղ ծառաները խորհրդանշում են մեղքը, քանի որ նա, ով մեղք է գործում, մեղքին է ծառայում, – ծառան հավիտյան տան մեջ չի մնում, իսկ որդին հավիտյան մնում է (տե՛ս Յովհ. Ը 35): Իսկ էշը խորհրդանշում է հրեաների – հեթանոսների անմաքրությունը, քանի որ էշը դանդաղաշարժ է, անսկիզբական ու տարտամ³⁴, ինչպես – նրանք բարեպաշտության մեջ: Աբրահամն Իսահակի մեջքին դրեց ողջակիզի փայտը, ինչպես – Քրիստոս հր ուսերին տարավ խաչափայտը կառափնատեղի, որը նույն տեղն էր:

«Իսահակը դիմեց իր հորը՝ Աբրահամին. «Յայր»: Նա ասաց. «Ի՞նչ է, որդի՛ս»: Նա հարցրեց. «Ահա կրակը, – ահա փայտը, հապա ո՛ւր է ողջակիզելու ոչխարը»: Նա պատասխանեց. «Աստված կհոգա հր ողջակիզելու ոչխարի մասին, որդյա՛կ»:

Իսահակն ասելով՝ «Ո՛ւր է ողջակիզելու ոչխարը», Յոզով մարգարեանում է անարատ Գառի զոհվելու մասին:

«Նրանք երկուսով գնացին – հասան այն տեղը, որ նրան ցույց էր տվել Աստված: Աբրահամն այնտեղ զոհասեղան շինեց, վրան դրեց փայտը, իր որդի Իսահակին կապեց – դրեց զոհասեղանի փայտի վրա: Աբրահամը երկարեց ձեռքը, որ վերցնի դանակն ու մորթի իր որդուն: Տիրոջ հրեշտակը երկնքից ձայն տվեց նրան ու ասաց. «Աբրահա՛մ, Աբրահա՛մ»: Սա պատասխանեց նրան. «Այստեղ եմ»: Նա ասաց. «Ձեռք մի՛ տուր պատանուն, նրան որ–է վնաս

³⁴ Տարտամ-դանդաղ, ծանրաշարժ, անվնոական, տատանվող:

մի՛ պատճառի, որովհետ– այժմ համոզվեցի, որ դու երկյուղ ունես Աստծու նկատմամբ – Ինձ համար չես խնայի քո որդուն»:

Աբրահամը բարձրացրեց իր աչքերը – տեսավ, որ մացառուտ թփի մեջ եղջյուրներից մի խոյ է կախված: Նա գնաց, առավ խոյն ու իր որդի Իսահակի փոխարեն այն ողջակիզեց: Դրանով Աբրահամը պարտական է անում Աստծուն, որպեսզի Հայրը հոժարակամ տա Իր Միածնին, ինչի մասին Հիսուս ասաց. «Աբրահամը՝ ձեր հայրը, ցանկացավ Իմ աշխարհ գալու օրը տեսնել. տեսավ – ուրախացավ» (Հովհ. Ը 56):

Աբրահամի տեսած խոյը, որ եղջյուրներից կախված էր ծառի ոստերից, խորհրդանշում է Քրիստոսի խաչելությունը, ինչի մասին Մովսեսն ասաց. «Քո աչքերի առաջ քո կյանքը կախված կլինի» (Բ Օրենք ԻԸ 66):

Աստված ասում է Աբրահամին. «Անչափ պիտի օրհնեմ քեզ – երկնքի աստղերի, ծովեզերքի ավազի չափ պիտի բազմացնեմ քո սերունդը: Քո սերունդը պիտի տիրանա իր թշնամիների քաղաքներին, քո սերնդի շնորհիվ պիտի օրհնվեն աշխարհի բոլոր ազգերը»: Սերունդը Քրիստոս է, Ով օրհնեց մեզ հոգ–որ օրհնությամբ:

Վերջին ընթրիքը

Ավագ հինգշաբթի օրը, Վեցերորդ ժամին, ի հիշատակ սուրբ Հաղորդության խորհրդի հաստատման, պատարագ է մատուցվում:

Եգիպտոսում Տերը հրամայեց Մովսեսին, որպեսզի նիսան ամսվա տասին, որը գարնան առաջին ամիսն է, ամեն մարդ իր ընտանիքի համար մի անարատ, արու – միամյա գառ առնի, այն պահի մինչ– նույն ամսվա տասնչորսերորդ օրը – երեկոյան մորթի Իսրայելի մարմնավոր փրկության համար: Ապա ասաց, որ գառան արյունը քսեն տան դռան սեմին՝ երկու տեղ, – դռան շրջանակի վեր–ը: Ասաց նա–, որ միսը խորովեն կրակի վրա – ուտեն գիշերը, բաղարջ հացով ու դառը բույսերով: Եվ այդ գիշեր Տիրոջ հրեշտակը հարվածեց ու սպանեց եգիպտացիների անդրանիկներին, փոխարեն նրա, որ սատանան մահացու վիրավորեց մարդկային ցեղի անդրանիկին՝ Նախաստեղծ Ադամին:

Իսկ այսօր Վերնատանը Տերը պատժի պարտական է դարձնում դ–երի անդրանիկին ու առաջնորդին՝ ասելով աշակերտներին. «Հիմա՛ է այս աշխարհի դատաստանը, հիմա՛ է, որ այս աշխարհի իշխանը դուրս կնետվի» (Հովհ. ԺԲ 31): Սա այն գիշերն է, որն Աստված խոստացավ Աբրահամին քանանացիների երկրում (տե՛ս Ծննդ. ԺԵ 12-13), – որի օրհնակը կատարվեց չորս հարյուր տարի անց, երբ Տերը Մովսեսի միջոցով Իսրայելի որդիներին ազատելով մարմնավոր փարավոնից՝ հանեց Եգիպտոսից ու տարավ խոստացված երկիրը:

Հոգ–որ իմաստով, Իսրայելի որդիները հավատացյալ ժողովուրդն է, ովքեր հավատով դարձան Հայր Աստծու որդիներ: Իսկ չորս հարյուր տարիների փոխարեն դնում է միմյանց հաջորդող չորս սերունդ. առաջինը՝ Ադամից մինչ– Նոյ, ապա՝ Նոյից մինչ– Աբրահամ, այնուհետ–՝ Աբրահամից մինչ– Դավիթ, – վերջապես՝ Դավթից մինչ– Տիրոջ աշխարհակեցուցիչ գալուստը: Տերը գալիս է դատապարտելու դ–երի բանակը – մարդկանց փրկելու անմարմին փարավոնի ձեռքից:

Արդ՝ նիսան ամսի տասնչորսին, Բաղարջակերաց տոնի առաջին օրը՝ երեկոյան, պիտի լիներ գառան արյան հեղումը – Իսրայելի փրկության սկիզբը: Եվ այդ օրը Հիսուս գալիս է Բեթանիայից Երուսաղեմ, – աշակերտները մոտենում են Նրան ու ասում. «Ո՞րն էս կամենում՝ պատրաստենք Քեզ համար գատկական ընթրիքը, որ ուտես» (Մատթ. ԻԶ 17):

«Եվ Նա ուղարկում է Պետրոսին ու Հովհաննեսին» (Ղուկ. ԻԲ 8):

Այստեղ *Պետրոսն ու Յովհաննէք* խորհրդանշում են առաքյալներին ու մարգարէներին, ինչպէս նա- Յին ու Նոր Կտակարանները:

Տերը նրանց ասում է. «*Չնացէ՞ք քաղաք*» (Մատթ. ԻԶ 18), այսինքն՝ աշխարհ, ուր հետագայում պետք է փրկության խոսքն ավետարանելին:

«Երբ այն քաղաքը մտնէք, կպատահի ձեզ մի մարդ, որ ուսին ջրի սափոր ունի» (Մարկ. ԺԴ 13):

Սրանով ցույց է տալիս աշակերտներին իր ամենագետ լինելը, ինչպէս Սամվել մարգարէն Սավուղին Իսրայելի վրա թագավոր օծելուց հետո մարգարէանում էր ապագայի մասին (տե՛ս Ա Թագ. Ժ 2):

Սափորով մարդը Յովսեփ Արիմաթացու սպասավորն էր: Այստեղ նա օրինակն է առաքյալների ու քահանաների, սափորը նշանակն է Մկրտության ավագանի, իսկ ջուրը՝ մկրտության – ապաշխարության արտասուքով լվացման, քանզի ինչպէս մեղքը գործում է ներսից – մինչ- գլուխ ապականում, այնպէս էլ արտասուքը իջնում է գլխից ու մաքրում հանցավորին:

Սափորը կավէ աման է – ջուր է պարունակում: Ինչպէս անապատում ոսկէ սափորը պարունակում էր երկնքից իջած հացը՝ մանանան (տե՛ս Ելք ԺԶ 33), իսկ Եղիսեթի սափորը՝ Յորդանանի ակունքների ու Երիքով քաղաքի առողջությունը (տե՛ս Դ Թագ. Բ 19), այդպէս էլ մեր կյանքական – հողեղեն մարմինը պարունակում է Կենդանի ջուրը՝ Քրիստոսին, Ով հավատով բնակված է մեր սրտերում՝ ըստ այս խոսքի. «Այս գանձերն ունենք կավէ ամանների մէջ» (Բ Կորնթ. Դ 7):

«Եվ նա ո՛ր տունը որ մտնի, տանտիրոջը կասէք. «Վարդապետն ասում է՝ ո՞րն է այն իջ-անը, ուր իմ աշակերտների հետ գատկական ընթրիքը պիտի ուտե՛մ» (Մարկ. ԺԴ 14):

Տանտերը Արիմաթացին էր, ով արժանացավ Տիրոջը սպասավորելու այդ մեծ գիշերը:

«Եվ նա ձեզ ցույց կտա զարդարված մի վերնատուն. այնտե՛ղ պատրաստեցէք մեզ համար» (Մարկ. ԺԴ 15):

Քանի որ ամեն ոք, ով բարձրացնում է իր անձը այս գետնաքարշ կյանքից, զարդարվում է առաքինության գործերով – դառնում է Աստծու Խոսքի ընդունող: Վերնատունը Եկեղեցու օրինակն է, որը բարձրացնում է երկրաքարշ անձերին ու նրանց զարդարում առաքինությամբ: Եվ այսօր՝ Բաղարշակեցոց տոնի առաջին օրը, Աստված իր աշակերտների հետ գալիս է Վերնատուն՝ դնելով Նոր Ուխտի սկիզբը, որով մեզ հրավիրում է վայելչական Դրախտից էլ ավելի վայելչորեն զարդարված Երկնքի արքայությունը, որն աչքը չի տեսել, ականջը չի լսել – մարդու սիրտը չի ընկել (տե՛ս Ա Կորնթ. Բ 9):

«Եվ երբ երեկո եղավ, տասներկու աշակերտների հետ սեղան էր նստել» (Մատթ. ԻԶ 20):

Արեգակի մայր մտնելու պահին, երբ մորթում են պասեքը, Տերը տասներկու աշակերտների հետ սեղան է նստում: Մեծ, սքանչելի, հրաշափառ ու զարմանալի է այս խորհուրդը, քանզի Նա, Ով բազմում է քառակերպ աթոռին, այսօր մեզ փրկելու համար բազմեց աշակերտների հետ:

«Եվ մինչ նրանք դեռ ուտում էին, Նա ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ձեզանից մեկն ինձ մատնելու է» (Մատթ. ԻԶ 21):

Նա, Ով խոսքով կերակրում – լիացնում է բոլոր եղական բնություններին, Ում վրա հառնված են բոլորի աչքերը, այսօր կերակրվում է իր աշակերտների հետ, որպէսզի մեզ պարզ-ի երկնքից իջած Հացը՝ անմահության Կերակուրը (տե՛ս Սաղմ. ԾԽԴ 15, Սաղմ. ԾԽԶ 9): Տերը, տեսնելով Յուդայի անամոթ բարքը – երկայնամտությամբ կամենալով խոնարհաբար ուղղության բերել նրան, ով գերի դարձավ երեսուն արծաթին, կշտամբեց նրան, որպէսզի նա ճանաչի այն ախտը, որը կրում էր իրենում – որով միաբանվեց քահանայապետերի հետ, քանի որ վարդապետը պետք է երկայնամտությամբ ու հեզությամբ խրատի ու հանդիմանի

մեղավորին: Յուդան իմացավ, որ Ծածկագետը ամեն ինչ ստուգապես գիտի, սակայն արծաթասիրությունը էլ ավելի կուրացրեց ու խավարեցրեց նրա սրտի ու մտքի աչքերը:

Իսկ երանելի աշակերտները երբ լսեցին, որ իրենցից մեկը պիտի մատնի Տիրոջը, այրվեցին ինչպես կրակում, բորբոքվեցին նրանց սրտի խորհուրդները, քանի որ թեպետանարատ ու սուրբ էին նրանց սրտերը, սակայն չգիտեին գալիքը, բայց գիտեին, որ Տիրոջ խոսքը ամեն ինչում ճշմարիտ ու անսուտ է, – այդ պատճառով նրանցից յուրաքանչյուրը վարանելով հարցրեց. «Միթե ե՞ս եմ»: Իսկ մարդասեր – ողորմած Տերը, տեսնելով նրանց սրտի տարակուսանքը, ասաց. «Ով իր ձեռքն Ինձ հետ պնակի մեջ մտցրեց, նա՛ է Ինձ մատնելու» (Մատթ. ԻՉ 23): Յուդան ձգվելով իր ձեռքը մտցրեց պնակի մեջ, սակայն աշակերտները չնկատեցին, փոխարենը յուրաքանչյուրը մորմոքելով զարհուրում էր այդ սոսկալի խոսքերի պատճառով: Այնուհետ– Տերն առակով դիմեց մատնիչին՝ ասելով.

«Մարդու Որդին կգնա այս աշխարհից, ինչպես Նրա մասին գրված է, բայց վա՛յ այն մարդուն, ում ձեռքով կմատնվի Մարդու Որդին: Ավելի լավ կլիներ նրա համար, եթե այդ մարդը ծնված չլիներ» (Մատթ. ԻՉ 24):

Իսկ Մարկոսն ասում է.

«Նրա համար ավելի լավ կլիներ, եթե նրա պարանոցից կախված լիներ էշի մի երկանաքար – ծով գցվեր» (Մարկ. Թ 41):

Քանի որ եթե այդ մարդը ծնված չլիներ, ապա այս աշխարհում աստվածամարտ ու տիրավաճառ չէր լինի – պարտական չէր լինի անշեշտ հրին ու անքուն որդերին (տե՛ս Մարկ. Թ 47), իսկ եթե խեղդվեր ծովի խորքերում, համընդհանուր հարության ժամանակ կվերանորոգվեր ամբողջ տիեզերքի հետ:

Երբ մատնիչն անամոթությամբ հարցրեց. «Միթե ե՞ս եմ, Վարդապե՛տ», Տերը նրան պատասխանեց. «Դո՛ւ ասացիր» (Մատթ. ԻՉ 25): Քանզի Աստված երբեք չատեց մեղավորին ավելի, քան անամոթին: Եղբայրասպան Կայենն անամոթաբար ստեց Տիրոջն՝ ասելով. «Զգիտեմ, մի՞թե ես իմ եղբոր պահակն եմ» (Ծննդ. Դ 9), իսկ այստեղ Յուդա աստվածավաճառն անամոթաբար հարցնում է. «Միթե ե՞ս եմ, Վարդապե՛տ»: Այնտեղ Աստված Կայենին ասում է. «Եթե պահապան չէիր, ապա ինչո՞ւ սպանեցիր», իսկ այստեղ Յուդային ասում է. «Դո՛ւ ասացիր»: Այնտեղ Տերը Կայենի վրա նշան դրեց, որպեսզի երերալով ու դողալով շրջի երկրի վրա, իսկ այստեղ գրկեց Յուդային աստվածային օգնականությունից – մատնեց սատանայի ձեռքը:

Ոտևվա

(Յուդի. ԺԳ 1-11)

Ավագ հինգշաբթի օրը երեկոյան տասներորդ ժամին, կատարվում է Ոտևվայի կարգը: Նախապես պատրաստվում է այս խորհրդավոր արարողության սպասքը, ապա եպիսկոպոսը կամ ավագագույն քահանաներից մեկը, վերցնելով սրբիչը, ծունկի է գալիս – լվանում իր հոտի անդամներից տասներկու հոգու ոտքերը: Մյուսները շրջան կազմելով երգում են «Վերածգողն երկնից» շարականը: Լվացվածները համբուրում են Ավետարանը, սուրբ Խաչը – քահանայի աջը:

Ոտևվայի արարողությունից հետո ժողովրդին բաժանվում է օրհնված յուղ՝ տուն տանելու համար: Սա հիշատակն է Բեթանիայում՝ բորոտ Սիմոնի տանը, թանկարժեք ու ազնիվ յուղով մեր Տիրոջ օծվելու (Մատթ. ԻՉ 6-13):

Նոյի օրերին մարդիկ գնացին դեպի չարը – ջրով կործանվեցին, այդ պատճառով բարեգութն Աստված նույն ջուրը դարձրեց փրկության նյութ: Քանի որ ինչպես ջրհեղեղի ջուրը

կործանեց չարը – սրբեց աշխարհը, այդպես էլ մկրտության ջուրը կործանում է մեղքերն ու մաքրում բանական աշխարհը՝ մեր հոգին ու մարմինը:

Ծննդոց գրքում գրված է. երբ Աստված Աբրահամին եր–աց Մամբրեի կաղնու մոտ, Աբրահամը Տիրոջն ընդառաջ գնաց – գլուխը խոնարհելով մինչ– գետին՝ ասաց. «Տե՛ր, եթե շնորհ գտա Զո առաջ, Զո ծառային անտես մի՛ արա, թող մի քիչ ջուր բերես, լվան ձեր ոտքերը» (տե՛ս Ծննդ. ԺԸ 1-8): Այդ օրը հինգշաբթի էր, – այդ գիշեր Սողոմն այրվեց: Իսկ այսօր՝ Մամբրեի կաղնու մոտ գտնվող Աբրահամի վրանի փոխարեն, ուր Տերն իջավ երկնային գորությունների հետ, Տերը Վերնատանը հավաքեց Աբրահամի որդիներին, – ինչպես Աբրահամը լվաց Տիրոջ – հրեշտակների ոտքերը, այդպես էլ Տերը լվաց աշակերտների ոտքերը: Ինչպես Աբրահամը լվացումից հետո նրանց առջ– պատարագը դրեց – նրանք կերան, այդպես էլ Տերը, աշակերտների ոտքերը լվանալուց հետո, բաշխեց Իր սուրբ Մարմինն ու Արյունը: Այսօր Մամբրեի կաղնուն փոխարինեց խաչը, հորթի մորթվելու փոխարեն՝ Տերը խաչվեց, բաղադրեց հացի ու կաթի փոխարեն Տերն Իր սուրբ Մարմինն ու Արյունը տվեց, իսկ յուղի փոխարեն՝ Սուրբ Հոգու օծման շնորհը: Այսպես Տերը վճարեց նախահոր՝ Աբրահամի պարտքը:

Երբ Մովսես մարգարեն անապատում խորան կանգնեցրեց, ջրի ավազան պատրաստեց, որպեսզի քահանաները լվանան իրենց ոտքերն ու ձեռքերը – հետո մտնեն սրբություն: Իսկ այսօր մեր Տերը լվաց աշակերտների ոտքերը – հրամայեց մտնել Սրբության սրբոց՝ Նոր օրենքի քարոզության – քահանայագործության համար:

Երբ Սողոմոնը տաճարը կառուցեց, մի պղնձյա ավազան կանգնեցրեց, որպեսզի քահանաներն ու տաճարի պաշտոնյաները նախ սրբեն ոտքերն ու ձեռքերը, հետո ուտեն սրբության հացն ու գառը – խմեն գինին: Նմանապես – մեր Տերը. նախ՝ լվաց աշակերտների ոտքերը, ապա՝ բաշխեց Իր սուրբ Մարմինն ու Արյունը – գառան փոխարեն Երկնավոր Գառը նվիրեց Աստծուն: Այս խորհրդով այժմ մենք մկրտվում ենք, խոստովանում – ապա հաղորդվում:

Ինչպես Տերը մկրտվեց Հորդանանում, – Հոգին աղավաղեց իջավ Նրա վրա, նույն խորհրդով – այժմ Տերը լվանում է աշակերտների ոտքերը, – հետո, ինչպես կրակ, Վերնատուն է իջնում Սուրբ Հոգին, որպեսզի նրանց մկրտության խորհուրդը կատարյալ լինի:

Առաքյալն ասում է. «Քրիստոսն է Օրենքի վախճանը» (տե՛ս Հռոմ. Ժ 4), այդ պատճառով Տերը նախ հինը կատարեց – ապա Նորի սկիզբը դրեց: Տերը բաղադրեց կերավ դառը խոտերի հետ, ինչը խորհրդանշում է Հին Ուխտը, որից հետո լվաց աշակերտների ոտքերը մեղքի հնությունից ու Հին օրենքից – ապա, բաշխելով Իր սուրբ Մարմինը, հաստատեց Նոր օրենքը:

Ինչպես Աստված խոնարհվեց, մարդացավ – շրջեց որպես աղքատ, այդպես այսօր խոնարհություն սովորեցրեց՝ լվանալով մարդկանց ոտքերը, որպեսզի – մենք նույնը անենք՝ ըստ այս խոսքի. «Եթե ես՝ Տերս – Վարդապետս, լվացի ձեր ոտքերը, դուք էլ պարտավոր եք միմյանց ոտքերը լվանալ» (Հովհ. ԺԳ 14): Սրանով Տերը ցույց է տալիս, որ երկինք բարձրացնողը խոնարհությունն է, իսկ երկնքից գցողը՝ հպարտությունը: Սատանան հպարտանալու պատճառով ընկավ երկնքից, որից հետո նույն հպարտության ախտով վարակեց նախահայր Ադամին – զցեց երկիր:

«Նա վեր կացավ ընթրիքի սեղանից, մի կողմ դրեց զգեստները – մի սրբիչ վերցնելով՝ մեջքին կապեց: Եվ ապա ջուր վերցնելով՝ ածեց կոնքի մեջ – սկսեց իր աշակերտների ոտքերը լվանալ – սրբել մեջքին կապած սրբիչով» (Հովհ. ԺԳ 4-5):

Երբ Իսրայելի որդիները դուրս էին գալիս Եգիպտոսից, կերան զատկական գառը – անցան Կարմիր ծովը, իսկ այսօր, երբ աշակերտները կերան զատկական գառը, Տերը լվաց նրանց գարշապարները, որպեսզի նրանց համար ճանապարհի հարթի դեպի Վերին Երուսաղեմ – շավիղ բացի դեպի Կենաց ծառը: Ինչպես Տերը Մովսեսին հրամայեց հանել կոշիկները, երբ վերջինս տեսավ Աստվածության հուրը մորենու մեջ, այնպես էլ այսօր

աշակերտները հանեցին իրենց կոշիկները, քանի որ անպարագրելի Աստծուն տեսան մարմնի մեջ: Եվ ինչպես Մովսեսը պետք է առաքվեր քարոզելու Իսրայելի որդիներին, այդպես էլ աշակերտները պետք է առաքվեին քարոզելու ամբողջ աշխարհին:

«Եվ Տերը, մի կողմ դնելով զգեստները, մի սրբիչ է կապում մեջքին»:

Որպեսզի դրանով պատռի նախահոր մաշկեղեն հանդերձը – արփիափայլ պատմունճանով ծածկի ու զարդարի մերկացածին:

«Ապա կոնքում ջուր է լցնում»:

Սա խորհրդանշում է Մկրտության ավազանի արգանդը, որով հեթանոսները վերստին ծնվեցին որդեգրությամբ, իսկ ջուրը լցնելը՝ մկրտելու հրամանն է առաքյալներին:

«Ապա սկսում է լվանալ աշակերտների ոտքերը»:

Քանի որ նեղ դռնով – անձուկ ճանապարհով պիտի գնային: Լվանում է այն, ինչն օձը խայթեց, ինչպես – ասաց. «Օձը պիտի խայթի քո գարշապարը» (տե՛ս Ծննդ. Գ 15): Տերը նրանց գարշապարը լվանում է Ավետարանի քարոզության համար, ըստ մարգարեի խոսքի. «Ի՛նչ գեղեցիկ են ոտքերը նրա, ով խաղաղության լուրն է ավետում» (Եսայի ԾԲ 7): Իսկ սրբիչով մաքրելը նշանակում է, որ մարմնի քրտինքով – չարչարանքներով մաքրելով՝ նորոգում է ներքին մարդուն, որպեսզի արյուն թափելու աստիճան հակառակվեն մարմնական հաճույքներին – թե՛ն դեպի կենդանության աշխարհը (տե՛ս Եբր. ԺԲ 4), ինչպես Իսրայելը Կարմիր ծովով անցնելով՝ ուղ–որվեց խոստացված երկիրը:

Տերը նախ Զուդայի ոտքերը լվաց, սակայն նա, ազահության պիտից կուրացած, դրանից չզարհուրեց: Ապա, երբ հերթը հասավ Պետրոսին, – Տերը մոտեցավ նրան, Պետրոսն ասաց. «Տե՛ր, Դո՛ւ ես իմ ոտքերը լվանում», այսինքն՝ Արարիչը լվանում է արարածի ոտքերը, Զրեղենը՝ հողեղենի, Վարդապետը՝ աշակերտի: Տերը նրան պատասխանեց. «Ինչ որ ես անում եմ, դու հիմա չես իմանում, բայց հետո կիմանաս»: Պետրոսը նրան ասաց. «Իմ ոտքերը հավիտյան չես լվանա» (Յովհ. ԺԳ 6-8): Քանզի ինչպես մի ժամանակ Փիլիպպյան Կեսարիայի կողմերում Նրան Աստծու Որդի դավանեց – երանելի եղավ, քանի որ հավաստի – ստուգապես գիտեր Նրան որպես Աստված ու Արարիչ, խորհեց, թե ինչպե՞ս է հնարավոր, որ այն ձեռքերը, որոնք ստեղծել են երկինքն ու երկիրը, իր ոտքերը լվանան, – կամ ինչպե՞ս կխոնարհվի արարչական Գլուխը դեպի նրա ոտքերը:

Բայց բոլորիս Տերը, կամենալով կտրել ու կարճել նրա դիմադրությունը, ասաց. «Եթե քեզ չլվանամ, Ինձ հետ մաս չես ունենա»: Այսինքն՝ եթե հակառակ ես Իմ խորհրդին, ապա Ինձնից մաս չունես – եթե չսրբվես, Ինձ հետ չես կարող հաղորդվել: Այդ խոսքից Պետրոսը զարհուրելով ասաց. «Տե՛ր, ոչ թե միայն իմ ոտքերը, այլ – իմ ձեռքերն ու գլուխն էլ լվա՛»: Այսինքն՝ լվացվելով մաս կազմի ոչ միայն մեկ մասով, այլ երեք՝ հոգով, մտքով – մարմնով, կամ էլ՝ խորհրդով, խոսքով ու գործով, որպեսզի նրա հաղորդությունը Տիրոջ հետ սահմանափակ չլինի, այլ՝ անսահման ու ամբողջովին:

Տերը պատասխանեց, որ մեր Գլուխն Ինքն է, – կարիք չունի սրբվելու, քանի որ մաքուր ու սուրբ է՝ –՛ բնությամբ, –՛ Զորդանանում մկրտությամբ, նա – օժմամբ այն պոռնիկ կնոջից, ով հեղեց յուրը Նրա գլխին: Իսկ աշակերտները ոտքերն են, – այդ պատճառով պետք է սրբվեն, որպեսզի սրբությամբ Տիրոջը միանան – հողավորվեն Նրա հետ՝ լինելու անդամ Գլխին ու աշակերտ Վարդապետին: Եվ այսպես անժամանակն Աստված խոնարհվում է դեպի Իր հողեղեն ծառաների գարշապարը:

Տերն ասաց. «Լվացվածին ուրիշ բան պետք չէ, քանի որ դուք բաց երեսով տեսնում եք Իմ անճառելի փառքը – հայտնապես շոշափում Կենաց Խոսքը: Ծշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ ու արդարներ ցանկացան տեսնել, ինչ որ դուք տեսնում եք, բայց չտեսան, – լսել՝ ինչ որ դուք լսում եք, բայց չլսեցին, – արդ երանի ձեր աչքերին ու ականջներին: Դուք սուրբ եք այն կենաց խոսքերի համար, որ ձեզ ասացի՝ «Մաքուր եք, բայց ոչ բոլորդ» (տե՛ս Մատթ. ԺԳ 17): Սրանով դարձյալ հիշատակում է մատնիչին – ապա աշակերտներին ասում,

որ նրանց ուղքերը լվաց, որպեսզի գեղեցիկ եր-ան լեռան վրա ավետարանիչների ուղքերը (տե՛ս Եսայի ԾԲ 7), երբ բոլորը գնան քարոզելու փրկության Ավետարանը:

Երբ աշակերտների ուղքերը լվաց, զգեստավորվեց Իր հանդերձներով – նորից բազմեց: Սա նշանակում է, որ Տերը խոնարհվեց անճառ փառքից, զգեստավորվեց հողանյութ բնությամբ – մեզ ազատեց Ադամի անեծքից, որից հետո վերստին նստեց փառքի աթոռին: Եվ ապա ասում է. *«Եթե ես՝ Տերս – Վարդապետս, լվացի ձեր ուղքերը, դուք էլ պարտավոր եք միմյանց ուղքերը լվանալ. որովհետև մի օրինակ տվի ձեզ, որ ինչպես ես ձեզ արեցի, դուք էլ նույն ձ-ով անեք»*: Քանի որ անկարելի է առանց խոնարհության բարձրանալ – ընկած հրեշտակների տեղը ժառանգել:

Դարձյալ՝ սրանով հիշում է մատնիչին – մարգարեությամբ հանդիմանում նրան. «Մարդը, որին ես վստահում էի, – որն ուտում էր հացն Իմ, հաճախակի Իմ դեմ խաբեություն գործեց» (Սաղմ. Խ 10):

Հարց. -Ինչո՞ւ նախ լվաց աշակերտների ուղքերը – հետո տվեց Իր Մարմինն ու Արյունը աշակերտներին:

Պատասխան. -Կամեցավ նախ սրբել նրանց ադամական մեղքից – հետո տալ սուրբ խորհուրդը: Դրանով Տերը օրինադրեց, որպեսզի նախ մկրտվենք ու սրբվենք սուրբ Ավագանով, ապա հաղորդվենք:

Տերը աշակերտներին խոնարհություն սովորեցրեց լվանալով նրանց ուղքերը, – մենք նույնպես նախ պետք է խոնարհվենք ընկերոջ առջ– ապա արժանանալ սուրբ խորհրդին, որպեսզի մեր մեջ բնակվի Քրիստոս՝ ըստ այս խոսքի. «Ես ո՞ւմ եմ նայելու, եթե ոչ հեզեբին ու խոնարհներին – նրանց, ովքեր դողում են Իմ խոսքից» (Եսայի ԿՁ 2): Եվ սրանով մեր Տերը երեք խորհուրդներ կատարեց Վերնատանը, այդ պատճառով էլ մենք այս օրը երեք խորհուրդներ ենք կատարում: Նախ աղն ենք օրհնում հին պատարագի խորհրդով, ապա ուղքերն ենք լվանում, – հետո կատարվում է մեր Տիրոջ սուրբ Մարմնի ու Արյան հաղորդության խորհրդի հաստատման պատարագը:

Հարց. -Ի՞նչ խորհուրդ ունի աշակերտների ուղքերը լվանալը:

Պատասխան. -Ուրբաթ օրը նախաստեղծներն իրենց ոտքով գնացին դեպի արգելված պտղի ծառը, որի համար էլ Աստված դատապարտեց նրանց գարշապարը՝ ասելով օձին. «Դու պիտի խայթես նրա գարշապարը» (Ծննդ. Գ 15): Այդ պատճառով էլ լվաց աշակերտների ուղքերը – նրանց ազատեց նախաստեղծների դատապարտությունից:

Դրանից հետո մարդկային ցեղն ապականվեց մեղքերով, – Աստված ջրհեղեղով սրբեց աշխարհն ու կործանեց մեղսասերներին: Իսկ այսօր մեր Տերը լվաց աշակերտների ուղքերը – շտկեց նրանց մեղավոր ընթացքից, որպեսզի նրանք սրբությամբ ծնող լինեն բոլոր հավատացյալների համար:

Հետոն Հորդանանի ջրերը ետ դարձրեց, երբ քահանաներն իրենց ոտքերը մտցրեցին գետի մեջ (տե՛ս Հեսու Գ 15-17), որից հետո ժողովուրդը ցամաքով գնաց դեպի Ավետյաց երկիր: Նույնպես – Հիսուս՝ մեր Փրկիչը, աշակերտների ուղքերը մտցնելով ջրի մեջ, ետ դարձրեց մեղքերի այն գետը, որ սկիզբ էր առնում Ադամից, – տարավ ժողովրդին Վերին Երուսաղեմ:

Մատնություն

(Հովհ. ԺԳ 21-30)

«Երբ Հիսուս այս բաներն ասաց, խռովվեց Իր հոգում, վկայեց ու ասաց. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ձեզնից մեկն Ինձ մատնելու է»:

Սրանով կշտամբում է մատնիչին. թեպետ- մինչ այդ, հարցուփորձի ժամանակ հանդիմանեց՝ ասելով. «Դո՛ւ ասացիր», – դեռ առաջինը մատնիչի ոտքերը լվաց, սակայն այս թշվառականն անգամ չպատկառեց – դեռ անամոթաբար իր ձեռքը Տիրոջ հետ միաժամանակ մտցրեց նույն պնակի մեջ: Բայց երբ Տերը տեսավ նրա անուղղելի ու անհավատ միտքը, նրան առհավետ մերժեց: Այս խոսքերով հանդիմանում է նա- այն ամբարիշտներին, ովքեր ասում են, թե մարմնացած Խոսքը մարդկային հոգի չուներ, քանզի ինչպես անկարելի է չարչարվել առանց մարմնի, նույնպես – անհնար է խոռովվել առանց հոգու:

Երբ աշակերտները լսեցին Տիրոջից այս սուկալի խոսքը, տարակուսելով իրար նայեցին, թե ո՞ւմ են վերաբերվում այդ ահավոր խոսքերը: Պետրոսը նշան արեց Չեբեդեոսի որդի Յովհաննեսին, որպեսզի նա հարցնի, թե ո՞վ է իրենցից այդ անելու: Եվ քանի որ նա Տիրոջ սիրելին էր – համապատիվ էր աշակերտների գլխավոր Պետրոսին, ավելի մոտ էր բազմել Յիսուսին, քան մյուսները: Նա ընկնելով Տիրոջ կրծքին՝ ասաց. «Տե՛ր, ո՞վ է»: Եվ Տերը նրան պատասխանեց. «Նա է, որի համար ես այս պատառը կթաթախեմ – կտամ իրեն: Եվ թաթախելով պատառը՝ տալիս է Իսկարիոփտացի Յուդային»: Մատնիչը, անամոթ դեմքով շտապում էր իր ձեռքը մտցնել պնակի մեջ, Վարդապետի հետ միասին, – Տերն էր ձեռքի պատառը տվեց նրան: Պատառը ջրով թրջելով՝ լվաց օրհնությունից – դրանով զրկեց նրան իր պահպանիչ օգնությունից, ինչպես մի ժամանակ Կայենին, Սավուղին ու Եսավին:

«Երբ նա պատառն առավ, սատանան մտավ նրա մեջ»:

Ինչպես – այն ժամանակ, երբ Յուդան վերացավ Սավուղի վրայից, չար դ-ը սկսեց խեղդել նրան (տե՛ս Ա Թագ. ԺԶ 15): Մինչ այդ սատանան հաճախ էր մոտենում Յուդային, քանի որ նրանում տեսնում էր անհագ արծաթասիրության ախտը, սակայն Տիրոջ պատճառով չէր համարձակվում անմիջապես բնակվել Յուդայի մեջ, քանի որ Տերը շատ պոռնիկներից ու մաքսավորներից հանել էր նրան: Բայց երբ տեսավ, որ Տերը զրկեց Յուդային իր պահպանությունից, գնաց – բնակվեց նրա սրտում:

«Յիսուս նրան ասաց. «Յիմա ինչ որ անելու ես, իսկույն արա՛»:

Այսինքն՝ «Յուդա՛, քեզ տասներկու առաքյալների հետ կարգեցի – խոստացա նստեցնել Իսրայելի տասներկու ցեղերի դատաստանի աթոռներին, դ-երին քեզ հնազանդ արեցի, գանձանակը վստահեցի – խոստացա երկնքում գրել քո անունը, իսկ դու ամեն ինչ արհամարհեցիր – երեսուն արծաթն ընտրեցիր՝ որպես քո Տեր Արարչի գին: Արդ՝ այս ամենը վերցնում եմ քեզից – երեսուն արծաթը տալիս քո ձեռքը, ինչպես Եղիսեեի ծառա Գեեզին առավ արծաթը Նեեմիայից – փոխարենը զգեստավորվեց բորոտությամբ (տե՛ս Դ Թագ. Ե 20-27), կամ ինչպես Եսավը տվեց իր անդրանիկությունը – փոխարենը ստացավ ոսպով ապուրը» (տե՛ս Ծննդ. ԻԵ 29-34):

«Իսկ նա պատառը վերցնելով՝ իսկույն դուրս ելավ: Եվ գիշեր էր...»:

Քանի որ այ-ս իր կամքով չէր գնում, այլ սատանան էր տանում նրան – ճանապարհին մտրակում էր ինչպես ձիու, որպեսզի դեպի չարը գնա: Յուդան շտապում էր տազնապով, իր սրտում տպավորելով շահած արծաթը – չարությամբ նախանձում Պետրոսին ու Յովհաննեսին, քանի որ նրանք իրենից ավելի գլխավոր էին:

Յարգ. -Ինչո՞ւ է առաքյալն ասում. «Տեր Յիսուս, այն գիշերը, երբ մատնվեց» (Ա Կորնթ. ԺԱ 23):

Պատասխան. -Քանի որ Ադամը երեկոյան վտարվեց Դրախտից, այդ պատճառով մեր Տերն այդ նույն ժամին մատնվեց, որովհետ- կամենում էր բացել մեր բնության համար փակված Դրախտի դուռը: Երկրորդ՝ քանի որ Նոյի աղավսին երեկոյան վերադարձավ տապան – տապանաբնակներին հայտնեց փրկության ավետիսը: Այդպես – այս երեկոյան եղավ մարդկային բնության փրկությունը: Երրորդ՝ երեկոյան դուրս եկավ Իսրայելի ժողովուրդը Եգիպտոսից – ազատվեց, այդ պատճառով, ժամանակի լրանալուն պես, Աստված առաքեց իր Որդուն, Ով կնոջից ծնվելով՝ գիշերով եկավ Վերնատուն, ավանդեց

Հաղորդության խորհուրդը – մեզ ազատեց մեղքի ու սատանայի եգիպտական ծառայությունից: Չորրորդ՝ սա նշանակում է նա–, որ օրերի վախճանին՝ վերջին դարում, Աստված առաքեց իր Որդուն – մեղքերի գիշերն ու անգիտությունը հալածեց մեզանից: Հինգերորդ՝ երեկոն ու գիշերն այս կյանքն են ցույց տալիս, իսկ լույսն ու առավոտը՝ հանդերձյալը: Դա նշանակում է, որ մենք պետք է այս կյանքում չարչարվենք Քրիստոսի հետ, որպեսզի հանդերձյալում պսակի արժանանանք՝ ըստ այս խոսքի. «Եթե իր չարչարանքների կցորդ ենք, հաղորդակից ենք լինելու – փառքին» (Հռոմ. Ը 17):

Դարձյալ՝ նա, Ով կատարեց այդ խորհուրդը, մեզ սովորեցրեց, որ սրբությունները շներին չտանք, այդ պատճառով ծածուկ – փակ տեղում մատուցեց խորհուրդը:

Հարց. -Իսկ ո՞վ մատնեց Հիսուսին, որովհետ– երբեմն ասվում է, որ Հայրը Նրան մահվան մատնեց, երբեմն էլ՝ Տերն Ինքն Իրեն մատնեց մեր փրկության համար:

Պատասխան. - Ասվում է, թե Հայրը Նրան մատնեց մահվան, ցույց տալու համար Նրանց կամակցությունը, քանզի Նրանք, Ովքեր նույն բնությունն ունեն, ունեն նա– նույն կամքը: Ասվում է նա–, որ Տերն Ինքն Իրեն մատնեց՝ ըստ այս խոսքի. «Ո՞ւմ եք փնտրում... Ձեզ ասացի, թե՛ Ես եմ. արդ, եթե Ինձ եք փնտրում, նրանց թո՛ւյլ տվեք գնալ» (Հովհ. ԺԸ 4,8), որպեսզի հայտնի լինի, որ ինքնակամ էր գալիս չարչարվելու: Այս ամենից պետք է իմանալ, որ մեր փրկությունը ոչ միայն Որդով եղավ, այլ– Հորով – Սուրբ Հոգով:

Հաղորդություն

«Եվ մինչ նրանք դեռ ուտում էին, Հիսուս հաց վերցրեց, օրհնեց, կտրեց – տվեց աշակերտներին ու ասաց. «Առե՛ք, կերե՛ք, այս է Իմ Մարմինը» (Մատթ. Ի2 26):

Տերը Չատկի օրինակը կատարելուց հետո դնում է ճշմարիտ Չատկի սկիզբը: Հին Ուխտում Իսրայելի տասներկու ցեղերը ճաշակեցին գառան միսը, իսկ այստեղ տասներկու աշակերտներով ամբողջ տիեզերքը վերակոչեց: Այնտեղ բազում անբան գառներ զոհվեցին, իսկ այստեղ մի հոգ–որ Գառ, որը որպես մշտնջենավոր – անսպառ պատարագ՝ բավական եղավ բոլորիս, որպեսզի ճաշակենք – ազատվենք բարու – չարի գիտության ծառի ճաշակումից:

«Հաց վերցրեց, գոհություն մատուցեց» (Ա Կորնթ. ԺԱ 23):

Քանի որ Ադամը կերակրի միջոցով մեղանչեց, այդ պատճառով էլ Տերը հաց վերցրեց: Հացը բաղադր էր, քանի որ Բաղարջակերաց տոնն էր, – ըստ Օրենքի՝ տանը, այդ օրերին, խմորված հաց չպետք է լիներ (տե՛ս Ելք ԺԲ 15): Ինչպես հացը կազմված է աղացած, կրակով փորձված ու միմյանց միացած բազում հատիկներից, այդպես էլ մենք բոլորս մի հաց ու մի մարմին ենք Մկրտության ավազանով – Հոգու կրակով:

Հարց. -Ինչո՞ւ գոհացավ Քրիստոս, քանի որ այն ամենը, ինչ Հայրն ուներ, Իրենն էր, քանի որ Ինքն էր մատուցվում, Ինքն էր ընդունում – Ինքն է մեզ պարգ–ներ տալիս:

Պատասխան. -Գոհությունը մեզ համար էր: Երբ մեկը կամենում է խնդրել, նախ խորհում է մինչ այդ ստացած պարգ–ների մասին, գոհանում է դրանց համար – ապա նորը խնդրում:

Հին Ադամը Աստծուց բազում պարգ–ներ ստացավ, սակայն չգոհացավ, քանի որ վեր չնայեց – ապերախտ ու անշնորհակալ եղավ, Իսկ մեր Տերը՝ Նոր Ադամը, վեր նայեց, գոհացավ – վճարեց հին Ադամի պարտքը:

Երկրորդ՝ գոհացավ, որպեսզի մեզ սովորեցնի, որ աստվածային պարգ–ները վայելելիս ապերախտ չլինենք, այլ գոհանանք դրանց համար:

Երրորդ՝ քանի որ ասաց. «Յույժ ցանկացա այս պատեքի ընթրիքն ուտել ձեզ հետ» (Ղուկ. ԻԲ 15), այսինքն՝ կարծես թե ասում է. «Գոհանում եմ Աստված, որ տվեցիր Ինձ ուտել այսօր Իմ սիրելիների հետ»:

Չորրորդ՝ գոհացավ Յորից, ինչպես մեզնից մեկը, – մեր անունից շնորհակալ եղավ Յորը, որ Իր Որդուն մեզ տվեց աշխարհի փրկության համար:

Յինգերորդ՝ ցույց տալու, որ ականա չի գալիս չարչարվելու – մահանալու, այլ՝ կամավոր, որով – խրատում է մեզ, թե ինչպիսի մարմնավոր վիշտ էլ որ ունենանք, այն գոհությամբ պետք է տանել: Տերը գոհանում է նա– մեզ համար մեռնելու պատճառով:

«Բեկանեց»:

Բեկանումը միայն հացի համար է ասված, իսկ խաչելության ժամանակ՝ ո՛չ, քանի որ գրված է. «Պահպանում է նրանց բոլոր ոսկորները, – դրանցից ոչ մեկը չի փշրվելու» (Սաղմ. ԼԳ 21): Այն ամենը, ինչ Տերը չկրեց խաչի վրա, այսօր կրում է պատարագի ժամին մեզ համար, որպեսզի Տիրոջ սերը ունենանք – բեկյալ սրտով սիրենք –՛՛ Նրան, –՛՛ միմյանց:

Բեկանելով Տերն Իր մահը հայտնեց աշխարհի համար, որ ինչպես հացը կտորեց, այնպես էլ Իր Մարմինը պիտի սպանվի՝ մեզ կենդանություն տալու համար: Տերը հացը կտորելով տալիս է աշակերտներին, իսկ նրանց հետ նա– ամբողջ աշխարհին: Նա հացը չորս մասի բաժանեց, ինչպես – այժմ Եկեղեցին է անում: Դա նշանակում է նա–, որ Ավետարանն աշխարհի չորս կողմերում պիտի քարոզվի, – Տերն ամենուր պիտի պատարագվի՝ ամբողջ աշխարհի փրկության համար:

«Եվ բաժակ վերցնելով՝ գոհություն հայտնեց, տվեց նրանց ու ասաց. «Խմեցե՛ք դրանից բոլորդ, որովհետ– այդ է Նոր Ուխտի Իմ Արյունը, որ թափվում է շատերի համար՝ իրենց մեղքերի թողության համար» (Մատթ. ԻԶ 27-28):

Եզրից հանում գառան արյունը դրոշմվեց տան դռան սեմերին՝ պահպանելու ժողովրդի անդրանիկներին կտորածից, անապատում վեմից ջուր հոսեց Իսրայելի ծարաված ազգի համար (տե՛ս Ելք ԺԷ 7), իսկ այսօր պատվական սուրբ Արյունը բաշխվում է տիեզերքի փրկության համար, որը տեգով խոցված կողից աղբյուրի նման բխեց մեզ համար:

«Նույն ձ–ով էլ ընթրիքից հետո վերցրեց բաժակը – ասաց. «Այս բաժակը Նոր Ուխտ է Իմ Արյունով. արե՛ք այս Իմ հիշատակի համար, քանի անգամ էլ որ խմեք» (Ա Կորնթ. ԺԱ 25):

Յին ուխտում անասունին մորթելուց հետո վերցնում էին բաժակով արյունը – ընծայում, իսկ Տերն այդ արյան փոխարեն Իր Արյունը տվեց:

Ինչպես գինին պնդացնում ու շերմացնում է մարմինը, իսկ հացը հաստատում է մարդու սիրտը, այդպես էլ Տիրոջ խորհուրդը հաստատում է մարդկային բնությունը: Այդ պատճառով Տերն Իր հրաշքերի սկզբում ջուրը գինի դարձրեց:

Ասաց՝ «Նոր Ուխտի արյուն», քանզի Յինը, որն օրինակ էր – Նորի ստվերը, անցավ, – ահա աշխարհի փրկության համար Նորն է տրվում: Քանի որ Ադամի հետ հաստատված ուխտը հնացավ օձի խրատով, Նոյի հետ հաստատվածը՝ աշտարակի շինությամբ, իսկ Մովսեսի հետ հաստատվածը՝ Զրիստոսի Արյունով: Տերը նախ Ինքը խմեց – ապա տվեց աշակերտներին, քանզի երբ ասաց, որ հավիտենական կյանք ունենալու համար պետք է ուտել Իր Մարմինը – ըմպել Արյունը, ոմանք գայթակղվեցին ու հեռացան՝ այն հում միս կարծելով, այդ պատճառով էլ նախ Ինքը խմեց:

«Արե՛ք այս Իմ հիշատակի համար»:

Դրանից հետո Իրեն մեռած է համարում, ինչպես Ադամը պտուղն ուտելուց հետո, թեպետ– ապրեց ինը հարյուր երեսուն տարի, սակայն մեռած էր համարվում: Այդպես կատարվեց Տիրոջ երեքօրյա թաղումը Յովնանի օրինակով (տե՛ս Յովնան Բ 1):

«Քանի անգամ որ այս հացն ուտեք – այս բաժակը խմեք, պատմեցե՛ք Տիրոջ մահը, մինչ– որ Նա գա» (Ա Կորնթ. ԺԱ 26):

Յույց է տալիս, որ մինչև- աշխարհի վախճանը այդպես է լինելու: Վարդապետներն ասում են, որ հաղորդության խորհուրդը սիրո խորհուրդ է, ինչպես որ մկրտության խորհուրդը հավատի խորհուրդ է, որով քրիստոնյա ենք դառնում, իսկ ապաշխարությունը՝ հույսի նշանն է, որով մեղքերի թողություն է տրվում:

Այսպես, հաղորդությունը սիրո նշան է, այսինքն՝ Աստծու սերը մարդկանց հանդեպ – մարդկանցը՝ Աստծու, քանի որ Աստված այս խորհրդով սիրո բազում ու մեծամեծ նշաններ ցույց տվեց մեզ: Եվ այս խորհրդի կատարման համար չորս բան է հարկավոր, – եթե դրանցից մեկը պակաս լինի, ապա խորհուրդը չի կատարվի: Նախ՝ խորհուրդը օրհնողը քահանան պետք է լինի, երկրորդ՝ պետք է լինի ցորենի բաղադրիչ հաց ու անապական գինի, երրորդ՝ օրհնողի դիտավորությունը, չորրորդ՝ Զրիստոսի խոսքերը. «Սա է Իմ Մարմինը» – «Սա է Իմ Արյունը»:

«Բայց ասում եմ ձեզ, այսուհետ– Ես այլ–ս որթատունկի բերքից չեմ խմի մինչև– այն օրը, երբ ձեզ հետ կխմեմ Նորս Իմ Հոր արքայության մեջ» (Մատթ. ԻՉ 29):

Արքայություն է անվանում երրորդ օրը գերեզմանից փառքով հարություն առնելը, մահը ոտնատակ տալը, դժոխքն ավերելը, սատանային կապելը, գերվածներին ազատելը – Իր աստվածագարդ ու հրաշափայլ գալուստը: Երբ Տերը Փիլիպպյան Կեսարիայի կողմերում էր, ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ այստեղ գտնվողների մեջ կան ոմանք, որոնք մահը չեն ճաշակի, մինչև– որ չտեսնեն Մարդու Որդուն՝ եկած Իր արքայությամբ» (Մատթ. ԺՁ 28): Սա այն դեպքում նշանակում էր Տիրոջ այլակերպությունը Թաբոր լեռան վրա, իսկ այս դեպքում՝ հարությունը:

«Իսկ այժմ՝ ով որ քսակ ունի, թող վերցնի այն, նույնպես –՝ մախաղ. իսկ ով որ չունի, թող վաճառի իր վերարկուն – իր համար սուր գնի» (Ղուկ. ԻԲ 36):

Նախկինում չիրամայեց, իսկ այժմ հրամայում է՝ վերցրել: Սա նշանակում է, որ գիշերը նրանց փորձություններ էին սպասվում:

«Եվ նրանք ասացին. «Տե՛ր, ահավասիկ այստեղ երկու սուր կա» (Ղուկ. ԻԲ 38):

Չատկական գառը, համաձայն Օրենքի, սրով էին կտրատում: Հիսուս նրանց ասաց. «Բավական են»: Քանի որ նա, ում հոգին սրված է ճշմարիտ – ուղիղ հավատով, ով առաքինի է մարմնով – սուրբ՝ վարքով, կարող է հետ–ել Զրիստոսին:

Հարց. -Ինչո՞ւ Տերը Հին գատկին՝ գառան մորթելու օրը, կատարեց Նոր գատկը:

Պատասխան. -Երեք պատճառով. նախ որ պետք էր Հին օրենքը կատարել – ապա Նորի սկիզբը դնել: Սա ցույց է տալիս, որ –՝ Հին, –՝ Նոր օրենքների Տվողը Ինքն է:

Երկրորդ՝ սա հաղորդության խորհուրդն է Աստծու հետ, – քանի դեռ աշակերտները Զրիստոսի հետ էին, չէին կարողանում Նրա հետ շաղկապվել, իսկ այժմ, երբ Տերը կամեցավ չարչարվել – երկինք ելնել, տվեց նրանց միության շաղկապը, որպեսզի Նրա հետ հողակցվենք՝ Իր սուրբ Մարմնի – Արյան ճաշակումով:

Երրորդ՝ Նա կամենում էր Իր Մարմնի – Արյան պատարագման հիշատակն անմոռաց պահել աշակերտների սրտում, այդ պատճառով էլ ավանդեց Չատկին, ինչպես – ասաց. «Այս է Իմ Մարմինը, որ շատերի համար է տրված. այս արե՛ք Իմ հիշատակի համար» (Ղուկ. ԻԲ 19):

Հարց. -Ինչո՞ւ երկու նյութով՝ հացով ու գինով ավանդեց կատարել խորհուրդը:

Պատասխան. -Այս խորհուրդը հիշատակն է Զրիստոսի չարչարանքների, մահվան – տեղով կողի խոցվելու, որի հարվածից բաժանվեցին Մարմինն ու Արյունը: Այդ պատճառով էլ պետք է Մարմնի փոխարեն հացը ճաշակել, – Արյան փոխարեն՝ գինին:

Երկրորդ՝ մարդու բնությունը երկուսից է բաղկացած՝ հոգուց ու մարմնից, իսկ այս խորհուրդը մարդու փրկության համար է կատարվում. հացը ցույց է տալիս մարմնի փրկությունը, իսկ գինին՝ հոգու:

Երրորդ՝ ինչպես առանց ունելու – խմելու չենք կարող ապրել, այդպես էլ հավիտենական կյանք չենք կարող ունենալ առանց հոգ–որ կերակրի, որը Տիրոջ Մարմինն ու Արյունն է:

Չորրորդ՝ հացն ու գինին դուրսին է գտնել:

Հինգերորդ՝ գինին փարատում է մեր տրտմությունը, որ ունենք մեր մեղքերի պատճառով՝ ըստ այս խոսքի. «Գինին ուրախացնում է մարդուն, – հացն ամրացնում է մարդու սիրտը» (Սաղմ. ԾԳ 15): Իսկ Քրիստոսի փրկական Մարմինն ու Արյունը հաստատում է մեր սիրտն ու հոգին, որի համար առաքյալն ասում է. «Որչա՛փ –ս առավել Քրիստոսի Արյունը կմաքրի ձեր խղճմտանքը մեռած գործերից» (Եբր. Թ 14):

Վեցերորդ՝ քանի որ Նոր Ուխտի պատարագի նյութն այլ պետք է լիներ, քան հին պատարագինը, – դա խորհրդանշում է հնի դադարումը: Նա– Մեղքսեղեկը հաց ու գինի պատարագեց, ինչպես Քրիստոսի ճշմարիտ պատարագի օրինակ (տե՛ս Ծննդ. ԺԴ 18), իսկ Դավիթը Քրիստոսի մասին ասում է. «Դու հավիտենական քահանա ես ըստ Մեղքսեղեկի կարգի» (Սաղմ. ԾԹ 4):

Յարգ. -Ինչպե՞ս է փոխվում հացը Քրիստոսի Մարմնի, – գինին՝ Արյան:

Պատասխան. -Երբ հացն ու գինին դնում ենք սեղանին, այն միայն հաց ու գինի է, քանի որ իր մեջ չունի աստվածապետական զորություն: Իսկ երբ Տիրոջ խոսքով ավանդվում է. «Այս է Իմ Մարմինը – այդ է Նոր Ուխտի Իմ Արյունը», այդ ժամ կատարվում է Քրիստոսի մահվան հիշատակը, – հացը ճշմարտապես դառնում է Քրիստոսի Մարմինը, իսկ գինին՝ Արյունը: Օրինակ՝ ինչպես մարդու մարմինն առանց հոգու սոսկ նրա մարմինն է – ոչ թե ամբողջ մարդը, սակայն երբ, Աստծու կամքով, մեռած մարմնին բանական հոգի է խառնվում, ապա նա ամբողջական կենդանի մարդ է դառնում: Մարմնին միացած հոգին մեր աչքին զգալի կերպով չի եր–ում, սակայն դրանով մարմինը կենդանի ենք տեսնում:

Այդպես – Քրիստոսի Մարմնի ու Արյան նշանակները մինչ սրբագործման պահը սոսկ հաց ու գինի են, սակայն դրանց վրա Տիրոջ հրամանը կատարելուց հետո, կենդանարար Յոգին միանում է հացին՝ այն ճշմարտապես դարձնելով Քրիստոսի Մարմինը, – միանալով գինուն՝ այն դարձնում է Քրիստոսի Արյունը: Երբ Աստծու Յոգին միանում է հացին ու գինուն – դրանք դարձնում Քրիստոսի Մարմինն ու Արյուն, նյութը չի փոփոխվում, այլ ընդունում է իմանալի զորությունը – ճաշակողներին տալիս կենդանի ներգործություն:

Յարգ. -Ո՞րն է այդ ներգործությունը:

Պատասխան. -Մեղքերի քավությունն ու թողությունը, հույսով անմահանալը – Աստծու հետ միանալը՝ ըստ Տիրոջ խոսքի. «Այս է երկնքից իջած Յացը, որպեսզի ով որ Սրանից ուտի, չմեռնի: Ես եմ Կենդանի Յացը, որ երկնքից է իջած. թե մեկն այս Յացից ուտի, հավիտենապես կապրի» (Յովհ. 2 50-52), «Ով ուտում է Իմ Մարմինը – ըմպում Իմ Արյունը, կբնակվի Իմ մեջ, – Ես՝ նրա մեջ» (Յովհ. 2 57):

Եվ դարձյալ՝ ինչպես մարդեղության ժամանակ Ինքը միացրեց Իր Մարմինն Աստվածության հետ, այդպես էլ այսօր օրհնելով այդ հացն Իր զորությամբ՝ Աստվածային խոսքով, այն դարձրեց Իր ճշմարիտ Մարմինը:

Յացը, միավորվելով Աստվածության հետ, փոխակերպվում է Քրիստոսի անապական Մարմնի, սակայն սա սովորական փոխակերպում չէ, քանի որ այս խորհրդում հացը չի ավելանում Քրիստոսի Մարմնին: Այսպիսով՝ հացը դառնում է Քրիստոսի Մարմնի առանց ավելանալու – պակասելու, նույնպես – գինին:

Յարգ. -Իսկ ինչպե՞ս հավատալ, որ սա ճշմարիտ Մարմինն է, որին հաղորդվում ենք, – ոչ թե Մարմնի օրինակը:

Պատասխան. -Բազում վկայություններ կան Տիրոջից – Նրա առաքյալներից: Նախ՝ Ինքը՝ Քրիստոս, Ով Ճշմարտությունն է, բարձրաձայն ասաց ժողովրդին. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, եթե չուտեք Մարդու Որդու Մարմինը – չըմպեք Նրա Արյունը, ձեր մեջ կյանք չեք ունենա» (Յովհ. 2 54): Տե՛ս, որ ասաց Իր Մարմինը – ոչ թե մարմնի օրինակը: Նա– առաքյալն է

ասում. «Որովհետև, ով ուտում է – խմում անարժանորեն, իր իսկ դատապարտությունն է ուտում – խմում, քանի որ չի գատորոշում Տիրոջ Մարմինը» (Ա Կորնթ. ԺԹ 29), ոչ թե օրինակը, այլ Տիրոջ Մարմինը:

Եվ դարձյալ՝ օրինված հացը Քրիստոսի Մարմինն է – ո՛չ օրինակը, այդ պատճառով էլ մեղքերը սրբելու գորություն ունի: Նա՝ հավատում ենք, որ Քրիստոս ճշմարիտ Աստված է, ինչպես – կա, – Աստծու Խոսքը կատարյալ գործ է: Եվ ինչպես ասաց. «Թող լինեն երկինքն ու երկիրը», – այդպես եղավ, նույնպես երբ ասաց. «Այս է Իմ Մարմինը – այդ է Նոր Ուխտի Իմ Արյունը», այդպես եղավ:

Հարց. -Ինչո՞ւ ճաշակմամբ հրամայեց ընդունել Մարմինն ու Արյունը – ոչ թե այլ զգայարանով:

Պատասխան. -Ինչպես Ադամն ու Եվան արգելված պտուղը ճաշակելով մահացան, այդպես – մեր Տերն անմահության Կերակուրը ճաշակելով ավանդեց, որպեսզի ինչպես ճաշակելով մահացանք, այնպես էլ ճաշակելով կենդանանանք:

Քրիստոսի Մարմինն երկու ձևով կարելի է հաղորդվել. մեկը՝ զգալի, մյուսը՝ հոգ-որ: Հոգով նրանք են ճաշակում, ովքեր խոստովանում են իրենց մեղքերը, ապաշխարում – հավատով ու հույսով ճաշակում՝ ստանալով մեղքերի քավություն – հավիտենական կյանք: Իսկ զգալի ճաշակում են նրանք, ովքեր առանց զոջման ու խոստովանության, անամոթաբար, ճաշակում են Քրիստոսի Մարմինն ու Արյունը: Այդպիսինն իր անձի դատաստանն ու դատապարտությունն է ուտում – խմում (տե՛ս Ա Կորնթ. ԺԱ 29), ինչպես Հուդան, ով Տիրոջն անարգեց, – ինչպես խաչհանողները, ովքեր արհամարհանքով, խաչեցին Քրիստոսին:

Աղոթք Գեթսեմանիի պարտեզում

(Մատթ. ԻԶ 30-56)

«Եվ օրհներգեցին ու ելան Ձիթենյաց լեռը»:

Որպեսզի սովորենք գոհանալ Տիրոջից հոգ-որ սեղանից ճաշակելուց հետո – մեր գետնաքարշ վարքից բարձրանանք դեպի աստվածային խորհուրդները:

Տերն ասաց աշակերտներին. «Դուք ամենքդ այս գիշեր Իմ պատճառով գայթակղվելու եք», – մարգարեի խոսքը մեջ բերեց. «Հովվին պիտի հարվածեմ, – հոտի ոչխարները պիտի ցրվեն» (2աք. ԺԳ 7): Ապա որպեսզի աշակերտները չտրտմեն, նրանց քաջալերեց հարության ավետիսով. «Իմ հարություն առնելուց հետո ձեզնից առաջ պիտի գնամ Գալիլիա»: Այսպիսով Տերը հայտնում է, որ Ինքն ամեն ինչ կանխապես գիտի:

«Պետրոսը պատասխանեց – ասաց Նրան. «Թեպետ – ամենքը Քո պատճառով գայթակղվեն, սակայն ես չեմ գայթակղվի»:

Բարի է Պետրոսի ջերմեռանդ սերն իր Վարդապետի հանդեպ, սակայն նրա անձնիշխանությունը գովելի չէ, այդ պատճառով էլ Տերը հանդիմանելով ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում քեզ, որ այս գիշեր, դեռ աքաղաղը չկանչած, երեք անգամ Ինձ պիտի ուրանաս»: Իսկ Պետրոսը պատասխանեց. «Թե Քեզ հետ մեռնել իսկ ինձ հասնի, Քեզ չեմ ուրանա»: Նրա հետ համաձայն էին նա – մյուս աշակերտները, քանի որ սատանան մինչ այդ, դեռ – ս, չէր համարձակվում մարտնչել նրանց հետ, բայց երբ որսաց Հուդային ու բաժանեց աշակերտներից, սկսեց իր ատամները կրճատացնել նա – Պետրոսի վրա՝ նրան սասանելու համար, այդ պատճառով էլ Տերը նրան ասաց. «Միմո՛ն, Միմո՛ն, ահա սատանան ուզեց ձեզ ցորենի նման մաղել: Բայց ես աղոթեցի քեզ համար, որպեսզի քո հավատը չպակասի» (Ղուկ. ԻԲ 31): Տերը Պետրոսի անձնահաճությանը մի փոքր ժամանակ տվեց, որ փորձությունների մեջ ընկնի, որպեսզի մենք խրատվենք – ապավինենք ոչ թե մեր անձերին, այլ Աստծուն:

«Այն ժամանակ Հիսուս նրանց հետ եկավ մի տեղ, որի անունը Գեթսեմանի էր»:

Հուդան գիտեր տեղը, ուր ամեն օր Տերն առանձնանում էր ամբոխից, – Տերն էլ չիուսափեց իր սովորական տեղից, քանի որ կամավոր էր գալիս դեպի իր աշխարհակեցուցիչ չարչարանքները: «Գեթսեմանի» թարգմանվում է լապտերների ձոր: Այդտեղով Դավիթը մարգարեաբար անցավ ոտաբոբիկ, երբ փախչում էր Աբեսաղոմից, – անվանեց այն «Ղամբարների ձոր»՝ եբրայեցերեն Գեթսեմանի (տե՛ս Բ Թագ. ԺԵ 30-31), մարգարեանալով, որ այնտեղ շահերով ու լապտերներով պիտի հարձակվեն Տիրոջ վրա:

«Հիսուս աշակերտներին ասաց. «Նստեցե՛ք այդտեղ, մինչ– որ գևամ աղոթեմ»:

Սրանով Տերը մեզ սովորեցնում է փորձությունների ժամանակ առանձնանալ – աղոթքով հաղթահարել նեղությունները:

«Իր հետ վերցնելով Պետրոսին – Չեբեդեոսի երկու որդիներին»:

Տերն ընտրեց նրանց, ովքեր իր հետ էին Թաբոր լեռան վրա – այն ժամանակ, երբ հարություն տվեց Հայրոսի դստերը:

«Սկսեց տրտմել – տագնապել: Այն ժամանակ նրանց ասաց. «Հոգիս տխուր է մահու չափ»:

Թաբոր լեռան վրա իր պայծառակերպվելով – Հոր վկայությամբ՝ ցույց տվեց իր Աստվածությունը, իսկ հիմա, տրտմելով ու հոգալով, ցույց է տալիս իր մարդկությունը:

Եվ ասում է. «Հոգիս տխուր է մահու չափ»: Քանզի կատարյալ մարդ եղավ հոգով ու մարմնով: Քանի որ Աստված ասաց Ադամին. «Տանջանքով հայթայթես քո սնունդը քո կյանքի բոլոր օրերին» (Ծննդ. Գ 17), – Եվային թե՛ «Ցավերով երեխաներ պիտի ծնես» (Ծննդ. Գ 16), ուստի Փրկիչն ո՛չ թե իր, այլ մեզ համար է տրտմում, – իր տրտմությամբ հեռացնում է մեր տրտմությունը:

«Այստե՛ղ մնացեք – Ինձ հետ հսկեցե՛ք: Եվ մի փոքր առաջ գնալով՝ ընկավ իր երեսի վրա»:

Տերն իր աստվածային գլուխը գետին խոնարհելով կանգնում է աղոթքի, որպեսզի երկնավոր Հորից մարդկանց համար ողորմություն հայցի: Ապա բարձրացնում է երկրից իր արարչական գլուխը, որպեսզի մարդկանց վեր բարձրացնի հրեշտակների մոտ:

«Հա՛յր Իմ, եթե կարելի է, այս բաժակը թող Ինձնից հեռու անցնի, բայց ոչ ինչպես Ես եմ կամենում, այլ ինչպես Դու»:

Տերը հրաժարվում է իր կամքից – հոժարությամբ կատարում Հոր կամքը, քանի որ մի է – նույնն է Աստվածության եությունը՝ Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու: Եվ քանի որ եությունը մի է, ուստի – կամքն էլ անբաժան է – անքակտելի: Քանի որ մարդը Դրախտում խափանեց Արարչի կամքը – կատարեց թշնամու կամքը – մեղանչելուց հետո չընկավ Արարչի առաջ ու թողություն չխնդրեց, այլ փորձեց արդարանալ, այդ պատճառով Աստծու Որդին խոնարհվեց հայրական ծոցից, հագավ մեր բնությունը, մեր պատճառով կոչվեց մեղք ու նզովք (տե՛ս Գաղատ. Գ 13) – մեր փոխարեն խափանեց մարմնի կամքը, որպեսզի կատարի մարմնի Արարչի կամքը – մարդուն կրկին հնազանդեցնի Հորը: Արդ՝ մարդասեր Տերն իր համար չէ որ տրտմեց ու հոգս քաշեց, այլ՝ մարդու, որպեսզի բժշկի մեր վերքերը:

«Նա տագնապի մեջ էր – ամբողջ հոգով էր աղոթում: Եվ Նրանից քրտինքը հոսում էր արյան կաթիլների սման՝ շիթ-շիթ գետին թափվելով» (Ղուկ. ԻԲ 43-44):

Ոչ թե արյուն, այլ ինչպես արյուն, որպեսզի փակի նրանց բերանը, ովքեր ասում են, թե Նրա մարդեղությունը թվացյալ է եղել – ուրանում են Նրա Մարմնի կրքերը, իսկ Տերը քրտինքով ցույց տվեց իր Մարմնի ճշմարիտ երկյուղը: Եվ քանի որ Տերն Ադամին ասաց. «Ըն երեսի քրտինքով ուտես հացդ» (Ծննդ. Գ 19), այդ պատճառով իր քրտինքով վերացրեց այդ պատուհասը՝ ազատելով երկյուղից՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ ազատի նրանց, որ մահվան երկյուղով միշտ գերության վիճակում էին» (Եբր. Բ 15):

«Եվ Նրան երկնքից եր–աց մի հրեշտակ – ուժ էր տալիս Նրան»:

Տերը կարոտ չէր ծառայի այցելության կամ օգնության, այլ որպեսզի մեզ սովորեցնի, որ առաքում է Իր հրեշտակներին – նրանք պահում են Իր երկյուղածներին:

«Նա եկավ աշակերտների մոտ – նրանց քնի մեջ գտավ»:

Ինքը թույլ տվեց, որպեսզի քունը պաշարի նրանց, որպեսզի հիշեն իրենց խոստումները. «Քեզ հետ մեռնել իսկ ինձ հասնի, քեզ չեմ ուրանա» (Մարկ. ԺԴ 31): Ապա կրկին գնաց աղոթելու – երբ վերադարձավ, դարձյալ նրանց քնի մեջ գտավ – նույն խոսքերն ասաց, որպեսզի մեզ սովորեցնի, որ երբ ինչ-որ բան ենք խնդրում Աստծուց – չենք ստանում, չվիատվենք, այլ անդադար աղոթենք ու թախանձենք, ինչպես – գրված է. «Խնդրեցե՛ք Աստծուց, – Նա կտա ձեզ, փնտրեցե՛ք – կգտնեք, բախեցե՛ք, – կբացվի ձեր առաջ» (Մատթ. Է 7):

«Այն ժամանակ եկավ աշակերտների մոտ ու նրանց ասաց. «Ննչեցե՛ք այսուհետ– ու հանգստացե՛ք, քանի որ ահա ժամը հասել է, – Մարդու Որդին մեղավորների ձեռքն է մատնվում»:

Մատնվում է Աստծու Խոսքը մեղավորների ձեռքը, որպեսզի մեզ՝ մեղավորներին, ազատի Ադամի անձօքից:

«Վե՛ր կացեք գնանք այստեղից. որովհետ– ահա հասավ նա, ով Ինձ մատնելու է»:

Ահավասիկ, կամովին է գնում դեպի չարչարանքները, որովհետ– եթե Իր տեղում մնար, ապա Յուդան չէր գտնի Նրան: Եվ քանի դեռ այդ էր ասում, եկավ Յուդան, նրա հետ՝ սրերով ու մահակներով զինված ամբոխը: Յուդան իսկույն մոտեցավ Յիսուսին ու ասաց. «Ողջու՛յն, Վարդապետ»։ ու համբուրեց Նրան: Յուդայի համբույր լի էր սատանայի թույնով, ինչպես Կայենի մատուցած ընծան: Իսկ Տերը նրան ասաց. «Ընկե՛ր, սրա՞ համար դու եկար: Յուդա՛, համբուրելո՞ւ էս մատնում Մարդու Որդուն»:

Ադամը ոչնչով չէր մեղանչել օձի ու սատանայի հանդեպ, երբ նրանք դավաճանելով խաբեցին նրան: Տերը նույնպես Յուդայի նկատմամբ ոչինչով չէր մեղանչել – ոչ էլ հրեաների, ովքեր առանց պատճառի բռնեցին Նրան: Այսպես կատարվեց մարգարեի խոսքը. «Սիրուս փոխարեն մեղադրեցին Ինձ, բայց Ես աղոթքի կանգնեցի» (Սաղմ. ԾԸ 4):

«Իսկ Յիսուս, Իր վրա եկող այս ամենը տեսնելով, դուրս ելավ ու նրանց ասաց. «Ո՞ւմ եք փնտրում»: Նրան պատասխանեցին՝ Յիսուս Նազովրեցուն: Յիսուս նրանց ասաց՝ Ես եմ: Երբ Յիսուս ասաց՝ Ես եմ, ետ-ետ գնացին – գետին ընկան» (Յովհ. ԺԸ 4-6):

Եվ հիշեցին աշակերտները, թե ինչպես Տերը չորացրեց թզենուն – հասկացան, որ այժմ կարող է նա– սրանց կործանել, – տեսնելով, որ ձերբակալողները գետին ընկան՝ քաջալերվեցին ու ասացին. «Տե՛ր, եթե կամենաս սրով նրանց հարվածենք»: Եվ Պետրոսը, Վարդապետի հանդեպ իր ջերմեռանդ սիրուց դրո՞ված, սրով զարկեց քահանայապետի Մաղքոս անունով ծառային ու կտրեց նրա աջ ականջը: Իսկ Փրկիչը հրամայեց անմիջապես դադարեցնել կռիվը, ապա դիպչելով Մաղքոսի ականջին՝ այն բժշկեց:

«Քո սուրն ետ դիր իր տեղը, որովհետ– ովքեր սուր են վերցնում, սրով կընկնեն»:

Քրիստոս Օրենքի վախճանն է – Շնորհի սկիզբը: Այդ պատճառով Տերն ամփոփեց Օրենքի սուրը – ողորմությամբ բժշկեց զղջացողին: Պետրոսը կամենում էր Մաղքոսի պարանոցը կտրել, սակայն Աստծու տնօրինությամբ միայն ականջը կտրեց: Սա հրեաների ականջի խորհուրդն ունի, որին աղաղակով դիմում էին մարգարեները՝ հայտնելով Քրիստոսի մասին, սակայն հրեաները փակում էին այն – չէին լսում:

«Կարծում ես, թե չե՞մ կարող Իմ Յորն աղաչել, որ Նա հիմա Ինձ համար այստեղ հասցնի հրեշտակների ավելի քան տասներկու գնդեր»:

Դավթի ժամանակ հրեշտակը եկավ Երուսաղեմ – օրվա երրորդ ժամին յոթանասուն հազար մարդ սպանեց (տե՛ս Բ Թագ. ԻԴ): Յուդայի Յոսափատ արքայի ժամանակ հրեշտակը հարվածեց եթովպացիների զորքին – երկու հարյուր հազար հոգու սպանեց (տե՛ս Բ Մնաց. ԺԴ

12): Իսկ Եզեկիայի ժամանակ հրեշտակը հարվածեց Սենեքերիմ արքայի հարյուր ութսունհինգ հազարանոց զորքին (տե՛ս Դ Թագ. ԺԹ 35):

«Դարձյալ նրանց հարցրեց՝ ո՞ւմ եք փնտրում: Նրանք ասացին՝ Հիսուս Նազովրեցուն: Հիսուս նրանց պատասխանեց. «Ձեզ ասացի, թե՛ ես եմ. արդ, եթե Ինձ եք փնտրում, նրանց թո՛ւյլ տվեք գնալ» (Հովհ. ԺԸ 7-8):

Այս ասաց, որ կատարվի մարգարեի խոսքը. «Հովվին պիտի հարվածեմ, – հոտի ոչխարները պիտի ցրվեն» (Մատթ. ԻԶ 31):

«Միշտ ձեզ մոտ, տաճարում նստում էի – ուսուցանում, ու Ինձ չբռնեցիք. սակայն այս է ձեր ժամը – խավարի իշխանության զորությունը» (Ղուկ. ԻԲ 53):

Եվ մոտենալով բռնեցին ու կալանեցին Նրան: Այդ ժամանակ, երբ աշակերտները հասկացան, որ Իր կամքով է մատնվում, թողեցին Նրան ու փախան: Իսկ ամբոխը, բռնելով Հիսուսին, տարավ Կայիափա քահանայապետի մոտ:

Պետրոսի ուրացումները

(Մատթ. ԻԶ 69-75, Մարկ. ԺԴ 66-72, Ղուկ. ԻԲ 56-62, Հովհ. ԺԸ 15-18, 25-27)

Պետրոսն ու Հովհաննեսը հեռվից հետ–ում էին Նրան, որպեսզի տեսնեն այդ ամենի վախճանը: Երբ Տիրոջը ներս տարան քահանայապետի գավիթը, ներս մտավ նա– Հովհաննեսը, որովհետ– նա ծանոթ էր քահանայապետին: Այնուհետ– նա Պետրոսին էլ ներս մտցրեց, սակայն դռնապահ աղախինը վախեցավ Պետրոսին ներս թողնել, քանի որ գիտեր, որ նա Հիսուսի աշակերտներից է: Պետրոսն ուրացավ ու ասաց. «*Ես Նրան չեմ ճանաչում*» ու ներս մտավ: Գավիթում այդ ժամանակ կրակ էր վառվում, – Պետրոսը Հովհաննեսի – մյուս սպասավորների հետ նստեց կրակի մոտ տաքանալու, քանի որ ցուրտ էր: Երբ Պետրոսը սկսեց խոսել Հովհաննեսի հետ, սպասավորները նրա առոգանությունից նկատեցին, որ նա գալիլիացի է ու ասացին. «*Ճիշտ որ սա էլ Նրա հետ էր, որովհետ– գալիլիացի է*»: Պետրոսը դարձյալ ուրացավ: Այդ պահին այնտեղ էր նա– Մաղքոսի ազգականը, ում ականջը կտրել էր Պետրոսը, ով էլ ասաց. «*Իրոք, դու էլ Հիսուսի հետ էիր: Չէ՞ որ ես ինքս տեսա քեզ Նրա հետ պարտեզում*»: Այդ ժամանակ Պետրոսը սկսեց նզովել ու երդվեց, թե չի ճանաչում այն Մարդուն, Ում մասին նրանք խոսում են:

Տերն այդ պահին կանգնած էր սրահում, – գավիթի կրակի լույսով նրանք տեսնում էին մեկմեկու: Քահանայապետը Տիրոջը հարցեր էր տալիս Իր աշակերտների – վարդապետության մասին: Երբ Պետրոսը երեք անգամ ուրացավ, նույն պահին աքաղաղը կանչեց, – Տերը դարձավ – ամբոխի միջից նայեց Պետրոսին: Պետրոսը հիշեց Տիրոջ խոսքը, որ ասել էր իրեն, թե՛ «*Աքաղաղը դեռ երկու անգամ չկանչած՝ դու երեք անգամ Ինձ պիտի ուրանաս*»: Ստաբերեց նա– իր համառությունն ու հակառակ խոսելը – այլ–ս չկարողանալով մնալ գավիթում, դուրս եկավ՝ խույս տալով Տիրոջ հայացքից, ու դառնորեն լաց եղավ:

ԱՎԱԳ ՈՒՐԲԱԹ

Մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի չարչարանքների եւ խաչելության հիշատակը

Հիշատակ վեցերորդ օրվա արարչության

Ավագ ուրբաթը խորհրդանշում է արարչության վեցերորդ օրը, երբ Աստված արարեց ցամաքային շնչավոր արարածներին:

«Թող երկիրն արտադրի չորքոտանի կենդանիներ իրենց տեսակներով, սողուններ – գազաններ իրենց տեսակներով»: Եվ եղավ այդպես: Աստված ստեղծեց երկրի գազաններին՝ իրենց տեսակներով, անասուններին՝ իրենց տեսակներով – երկրի բոլոր սողուններին՝ իրենց տեսակներով: Աստված տեսավ, որ դրանք բարի են» (Շննդ. Ա 24-25):

Դրանից հետո Աստված արարեց մարդուն: Տերը, արարչությունն սկսելով սկսատագույն արարածներից, ավարտեց մեծագույնով:

«Աստված ասաց. «Մարդ ստեղծեք Մեր պատկերով ու նմանությամբ, նա թող իշխի ծովի ձկների, երկնքի թռչունների, ողջ երկրի անասունների – երկրի վրա սողացող բոլոր սողունների վրա» (Շննդ. Ա 26):

Աստված մարդուն արարեց հողից, իր պատկերով ու նմանությամբ, իսկ հետո նրա կողից ստեղծեց կնոջը – նրանց դրեց Դրախտում: Աստված մարդուն մյուս եղականների հետ չստեղծեց, – մարդուն ստեղծելուց իրեն խորհրդակից արեց ոչ թե եղականներին, այլ իր անեղ հոսքին – Սուրբ Հոգուն: Աստված արարածներին արարեց ոչ թե իր համար, քանի որ ինքը ոչ մի բանի կարոտ չէ, այլ մարդու, ում դեռ պետք է ստեղծեր: Իսկ մարդուն նախապես չարարեց, որպեսզի նրան դատարկ – ունայն վայրում չբնակեցնի ու տրտմեցնի:

Աստված մարդուն իր պատկերով ու նմանությամբ ստեղծեց – բոլոր արարածների օրինակը մարդու մեջ ցույց տվեց. Ադամի հոգով իմանալի էություններին, իսկ մարմնով՝ զգալի: Մարդը հոգով Աստծու պատկերն է, քանի որ հոգին անմարմին է, անմահ, անվայր, անիմանալի, մտավոր, անձնիշխան, անուրեք, ամենուր – ոչ ուրեք, նա–՝ բանական, անտեսանելի, անմեղ: Մարդը նա– մարմնով է Աստծու պատկերը, քանի որ ուղիղ է մարդու ձ–ը, մարդը տեսող է ու լսող, բոլոր զգալի արարածների տերն է ու իշխանը, – հոգին ամենուր է նրա մարմնում:

Աստված ստեղծեց մարդուն իմանալի (հոգ–որ) – զգալի (մարմնավոր) բնություններից: Այդ երկուսն էլ Աստծու պատկերով են ստեղծվել – հորինվել երկու աշխարհների կատարյալ ձ–երով, այդ պատճառով էլ մարդը երկու օրհնություն է ընդունում. որպես մարմնավոր արարած ընդունում է որդեծնության օրհնությունը, ինչպես մյուս զգալի արարածները՝ ըստ այս խոսքի. «Աճեցե՛ք – բազմացե՛ք», – որպես իմանալի արարած՝ հոգ–որ օրհնությունը՝ արժանանալով պատվիրանապահության պատվին:

«Արու – էգ ստեղծեց նրանց» (Շննդ. Ա 27):

Տերը մարդուն արու – էգ արարեց: Սեռը օտար է Աստծուն, հրեշտակներին – մեր հոգուն: Աստված կանխատես է – գիտեր, որ մարդը կորցնելով իր նմանությունը՝ ընկնելու է – հավասարվելու անասուններին, այդ պատճառով արու – էգ արարեց նրանց, որպեսզի կարողանան բազմանալ:

Աստված օրհնեց նրանց ու ասաց. «Աճեցե՛ք, բազմացե՛ք, լցրե՛ք երկիրը, տիրեցե՛ք դրան, իշխեցե՛ք ծովի ձկների, երկնքի թռչունների, ողջ երկրի բոլոր անասունների ու երկրի վրա սողացող բոլոր սողունների վրա» (Շննդ. Ա 28):

Չասաց Դրախտը, այլ երկիրը, քանի որ գիտեր, որ մարդը Դրախտից շուտով դուրս է գալու: Թեպետ Աստված Եվային դեռ չէր ստեղծել, բայց օրհնեց ապագայում կատարվելիքները – ս. գլխի՝ Ադամի համար այս խոսքերն ասելով՝ անդամների՝ Եվայի համար – ս ասաց:

Ադամը ուրբաթ առավոտյան Արարչի ձեռքով ստեղծվեց հողից, – Նույն օրվա երրորդ ժամին Աստված Ադամի կողից ստեղծեց կնոջը: Արարումից քառասուն օր հետո³⁵, ուրբաթ օրը, Ադամն ու Եվան բնակվեցին Դրախտում, – դարձյալ ուրբաթ օրը՝ երրորդ ժամին, Եվան խաբվեց օձից, հրաժարվեց Աստծու պատվիրանից ու կերավ պտուղը: Նույն օրն Ադամը, տեսնելով կնոջը մերկացած լուսազարդ փառքից, հանուն նրա սիրո ինքն էլ կերավ պտուղը, – երկուսն էլ մերկացան փառքից: Երբ նախաստեղծները լսեցին Աստծու ոտնաձայները, փախան, թաքնվեցին թզենու թփի ետ–ում ու ծածկվեցին տեր–ներով:

Իններորդ ժամին Տերը գալով Դրախտ ասաց. «Ադամ, ո՞ւր ես»: Այդպես ասելով՝ նրանց հնարավորությունն տվեց ապաշխարելու: Բայց ապաշխարություն չգտնելով՝ Ադամին պատժեց անեծքով, Դրախտից արտաքսեց, ուղարկեց այն երկիրը, որտեղից նրան վերցրել էր, – ասաց. «Յող էիր – հող էլ կդառնաս» (Ծննդ. Գ 19): Յետո Աստված փակեց Կենաց ծառի ճանապարհը՝ Դրախտի դռանը պահապան կարգելով սերովբեներին: Այդ պատճառով էլ վեցերորդ օրվա անունը «Ուրբաթ» դրվեց, որը նշանակում է մարդու կազմություն, նա՝ բոթ – գույժ:

Վեցերորդ դարի պատկերը

Վեցերորդ դարում, որը արարչության վեցերորդ օրվա պատկերն է, Աստված սուրբ Կույսի անարատ արգանդում դարձավ կատարյալ Մարդ՝ հոգով, մտքով ու մարմնով, որպեսզի կատարի տնօրինական գործերը: Արարչության օրերին մարդու ստեղծումով ավարտվեցին արարչության գործերը, իսկ Տիրոջ գալստյամբ՝ տնօրինական գործերի գլուխը դարձավ Խաչը, – Տիրոջ անպարտ մահվամբ ջնջվեցին հանցանքների պարտքերը:

Ավագ ուրբաթ օրը մեր Տեր Յիսուս Քրիստոս՝ Երկրորդ Ադամը, խաչի վրա մեռնելով՝ բացեց Իր կողն ու շինեց Իր Եկեղեցին – Իր վրա վերցնելով Ադամի անեծքն ու դատապարտության փուշը՝ ազատեց նրան: Տերը փոխանակ ծառին՝ խաչը կանգնեցրեց, – փոխանակ պտղին՝ լեղին ճաշակեց, – այն ժամին, երբ Ադամը դուրս եկավ Դրախտից, Տերն ավագակին մտցրեց Դրախտ, իսկ Ինքը հանգստացավ գերեզմանում:

Այն օրը, երբ նախաստեղծը մերկանալով լուսազարդ փառքից՝ տարագրվեց Դրախտից, Իսրայելը ազատվեց փարավոնի ձեռքից, որը – դարձավ հրեաների ամիսների սկիզբը: Իսրայելի ժողովուրդը գիշերը դուրս եկավ Եգիպտոսից, – այդ գիշերվա օրինակն էր այն գիշերը, երբ Տերը հրամայեց Աբրահամին վերցնել երեքամյա երինջ, երեք տարեկան նոխազ, երեք տարեկան խոյ, տատրակ ու աղավնի – դրանք մեջտեղից կտրելով իրար դիմաց դնել, իսկ թռչուններին՝ չկտրել (տե՛ս Ծննդ. ԺԵ 9): Եվ ար–ի մայր մտնելու ժամանակ Աբրահամը թմբիրի մեջ ընկավ, ինչը խորհրդանշում է նրա Որդու չարչարանքներն ու մահը, – Եգիպտոսին հարվածելը: Քանի որ Ադամը հանցանքի պատճառով խավարով նսեմացավ, Տերը Եգիպտոսին խավարով տանջեց, – Ինքն էլ գիշերը մատնվեց՝ ազատելու համար մարդկային ցեղը:

35 Ըստ Եկեղեցու որոշ հայրերի կարծիքի:

Տիրոջ կենսարար չարչարանքները

Խավարում

Ավագ ուրբաթ օրը՝ Գիշերային ժամերգության³⁶ ժամանակ, կատարվում է հսկում. բեմի վրա մոմեր են վառում ու շարում՝ վեցական մոմ աջից – վեցական ձախից, մի մեծ մոմ էլ դնում են կենտրոնում: Այս տասներկու մոմերը խորհրդանշում են Տիրոջ տասներկու աշակերտներին, իսկ մեծ մոմը՝ Քրիստոսին: Այնուհետ– քահանաները վեց անգամ ավետարան են ընթերցում ու պատմում Ավագ ուրբաթ օրը կատարված դեպքերի մանրամասները: Դրանք են՝ Վերջին ընթրիքը, Հիսուսի աղոթքը Գեթսեմանիի պարտեզում, Հուդայի մատնությունը, Հիսուսի ձեռքակալվելը, քահանայապետի մոտ տարվելը, Կայիափայի առյուծի առջ– կանգնելը, անարգվելը, հարցաքննվելը, Պետրոսի ուրացումներն ու արտասվելը:

Յուրաքանչյուր ավետարանի ընթերցումից առաջ սաղմոսում են, երգում սուրբ Ներսես Շնորհալի հայրապետի «Այսօր անճառ» շարականից մի հատվածը, իսկ ընթերցումից հետո մոմերից երկուսը հանգցնում, մեկն աջից, մյուսը՝ ձախից, ապա ծնրադրելով աղոթում: Այս կարգը վեց անգամ կրկնելով ընթերցում են Ավագ ուրբաթին վերաբերող բոլոր ավետարանները – մարում տասներկու մոմերը: Մոմերի հանգցնելը խորհրդանշում է առաքյալների փախուստը, իսկ կենտրոնի մեծ մոմի վառված մնալը՝ Տիրոջ միայնակ մնալը:

Այս ամենից հետո ասվում է մաղթանք, քարոզ – աղոթք հանգուցյալների հոգիների համար, ապա ողբաձայն երգվում է կանոնագրով՝ «Իշխանք հալածեցին զիս» – «Արձաթասիրութեամբն» շարականը: Երբ երգում են «Տեր յերկնից» շարականը, վերցնում են վառվող մեծ մոմը ու մարում եկեղեցու բոլոր լույսերը: Որից հետո, երբ ավարտին է հասնում «Փառք ի բարձունս»-ը, մեծ մոմը դուրս են բերում, վառում եկեղեցու լույսերը – համապատասխան աղոթքներից ու սաղմոսներից հետո ասում «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ մատնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ» երեքսրբյանը:

Այնուհետ– ընթերցվում է Հովհաննեսի ավետարանը, որտեղ պատմվում է Տիրոջ տարվելը Պիղատոսի մոտ, հարցաքննվելը, գանակոծվելը, ամբոխի առջ– դուրս բերվելը – ամբոխի կողմից –ս մահվան դատապարտվելը: Ապա գրակալի վրա են դրվում սուրբ Խաչն ու Ավետարանը, – քահանաները շրջան են կազմում: Եպիսկոպոսը կամ ավագ քահանաներից մեկը խնկարկում է, իսկ մյուսներն ասում են՝ «Խաչի Քո Քրիստոս երկիր պագանեմ», «Սուրբ Աստուած, որ խաչեցար», «Փառք սուրբ խաչիդ» – այլն ըստ կարգի: Վերջում ընթերցվում է «Ավագ ուրբաթի կտակ» կոչվող ճառը:

Այսօր թեպետ ուրախություն է հոգիների համար, քանի որ Քրիստոսի չարչարանքներով մեր հոգիներն ազատվեցին դժոխքից, սակայն մարմնապես սուգ է ու տրտմություն, ինչ պատճառով լուսատուները խավարեցին երկնքում, երկիրը շարժվեց, քարերը պատռվեցին, տաճարի վարագույրը կիսվեց – շահերը մարեցին: Այդ պատճառով էլ այսօր մենք պետք է սգանք – ողբանք մյուս արարածների հետ – չարչարանակից լինենք Քրիստոսին:

Այսօր Եկեղեցին կատարում է մեծ Չվարակի մորթվելու հիշատակը: Այս մեծ խորհուրդը, որ սկզբնավորվել էր հավիտենականությունից առաջ, որը – կատարվեց ժամանակի լրմանը, Տերը նախօրոք հայտնել էր իր մարգարեներին: Ըստ որում, տեսանողներից մեծը՝ Ամոսի որդի Եսային, մյուս բարձրագույն խորհուրդների հետ նա– այս անբավելի խորհրդի

36 Նախկինում այս կարգը կատարվել է ուրբաթ օրը՝ Գիշերամիջին: Այսօր այն կատարվում է Գիշերամիջին մի քանի ժամ շուտ՝ հինգ շաբթի օրը, ոսնկվայի արարողությունից որոշ ժամանակ անց:

խորհրդագրացը եղավ՝ ասելով. «Ո՞վ հավատաց Տիրոջ մասին մեր տված լուրին» (Եսայի ԾԳ 1): Նրան Յոզով հայտնվեց ծածկված խորհուրդը – անճառ խորհրդի մեծությունը: Իսկ ովքեր չէին ընդունել Յոզին, նրա միջոցով տեղեկացան, սակայն լսողները դյուրությամբ չհավանեցին, քանի որ նրանց ներքին ունկը մաքրված չէր:

Այս լուրը Յոզով գորացած մեկ ուրիշը –ս լսեց – իր մեծ հիացմունքը երկյուղի հետ խառնելով՝ ասաց. «Տե՛ր, Քո լուրը լսեցի – վախեցա, նայեցի քո գործերին – զարհուրեցի. Դու կճանաչվես երկու գազանների միջ–, երբ տարիները մոտենան, կհայտնվես, երբ ժամանակը հասնի, կեր–աս, երբ իմ անձը բարկությունից խռովվի, ողորմությունս կհիշես» (Ամբակ. Գ 2): Եվ ի՞նչ լուր է սա, որին այդպես դժվար է հավատալ: Սա լուրն է Անեղի եղանակու, Խոսքի՝ թանձրանակու, Անբովանդակի՝ բովանդակվելու, Անսահմանելիի՝ սահմանվելու, Անսկզբի՝ սկզբնավորվելու, Անժամանակի՝ սկսվելու, Անտեսանելիի՝ տեսանելի դառնալու, Անըմբռնելիի՝ ըմբռնվելու, Անչարչարելիի՝ չարչարվելու, Անմահի՝ մեռնելու:

Յիսուս Կայիափայի առաջ

Յոզեդենների ու հրեդենների Արքան կանգնեց ատյանում: Աստվածային Քահանայապետը, Ով իջել էր երկնքից աշխարհի մեղքը վերցնելու, Իրեն մատնեց քահանաների ձեռքը: Անտեն հրեաները սուտ վկաներ էին փնտրում Նրա դեմ, ինչպես – գրված է. «Իմ դեմ մեղսագործ վկաներ ելան – չարախոսեցին Ինձ իրենց անիրավությամբ» (Մաղմ. ԻԶ 12), սակայն որ–է մեղք չէին գտնում, որ Նա գործած լիներ, քանզի Նա մեղք չգործեց, – Նրա բերանում նենգությունը տեղ չգտավ (*տե՛ս Ա Պետ. Բ 22*):

«Երկու վկա առաջ գալով ասում են. «Մենք լսեցինք Դրանից, երբ ասում էր. «Ես կքանդեմ այս ձեռակերտ տաճարը – երեք օրում կշինեմ մեկ ուրիշը՝ անձեռակերտ» (Մարկ. ԺԴ 58):

Իսկ Յիսուս լուռ էր: Քահանայապետը, կամենալով Տիրոջը խոսքով որսալ, ասաց:

«Երդվեցնում եմ Քեզ կենդանի Աստծով, որ մեզ ասես, թե Դո՛ւ ես Քրիստոսս՝ Աստծու Որդին» (Մատթ. ԻԶ 63):

Այսինքն՝ Յոր անճառելի Ծնունդը: Նա լսողների օգտի համար չհարցրեց, այլ իր չարությունից մղված, որպեսզի ամբոխին Նրա դեմ գրգռի: Եվ Տերը բարի դավանությամբ պատասխանեց.

«Դո՛ւ ասացիր: Բայց ասում եմ ձեզ. այսուհետ– Մարդու Որդուն կտեսնեք նստած ամենազոր Աստծու աջ կողմում – եկած երկնքի ամպերի վրայով» (Մատթ. ԻԶ 64):

Սկզբում Տերը ճառում էր իր չարչարանքների, մահվան ու հարության մասին, իսկ այս խոսքով բացահայտում է իր նստելը Յոր աջ կողմում – աշխարհի վախճանին Յայրական իշխանությամբ իր Երկրորդ գալուստը:

«Այն ժամանակ քահանայապետը պատռեց իր զգեստներն ու ասաց. «Յայիոյեց» (Մատթ. ԻԶ 65):

Այդ թշվառականն այդպես արեց, քանզի այդպես պատռվելու էր նրա քահանայությունը, ինչպես Սավուղի թագավորությունը, երբ նա պատռեց Սամվելի հանդերձը (*տե՛ս Ա Թագ. ԺԵ 27*):

«Այն ժամանակ թեցին Նրա երեսին, բռունցքով հարվածեցին Նրան» (Մատթ. ԻԶ 67):

Ամբոխը համարձակություն ստանալով՝ քահանայապետի հետ թեցին մեր Տիրոջ դեմքին. Նրա դեմքին, Ումից սարսելով դողում են հրեշտակները, – Ում փառքի ահից վեցթ–յան սերովբեները զարհուրելով ծածկում են իրենց դեմքերը: Մեծն Մովսեսը վեր էր նայում, որ տեսնի Աստծու ահավոր դեմքը, իսկ այսօր հրեաները թքում էին Արարչի դեմքին:

Քանի որ նախահայրն ամաչեց փառքից մերկանալու պատճառով, Տերը թուլքն ընդունեց, որպեսզի վերացնի Ադամի նախատիկը:

«Ոմանք էլ ապտակում էին Նրան ու ասում. «Մարգարեացի՛ր մեզ, Դո՛ւ, Քրիստո՛ս, ո՞վ է, որ Քեզ հարվածեց» (Մատթ. ԻՉ 68):

Շատ թագավորներ ու մարգարեներ ցանկացան տեսնել Իսրայելի Աստծու դեմքը, բայց չկարողացան, իսկ հրեաները տեսնելով՝ աստվածամարտ դարձան, – այդ պատճառով հրեաների փոխարեն հեթանոսները դարձան Աբրահամի որդի:

«Երբ առավոտ եղավ, բոլոր քահանայապետերն ու ժողովրդի ծերերը խորհուրդ արեցին Չիսուսի դեմ՝ Նրան սպանելու համար: Նրան կապեցին, առան-գնացին – հանձնեցին պոնտացի Պիղատոս կուսակալի ձեռքը» (Մատթ. ԻԷ 1-2):

Կապվեց փառքերի Թագավորը, որպեսզի մեզ՝ բազմամեղներին, ազատի մահվան կապանքներից – հավիտենական կյանք պարգ-ի: Կենդանիների ու մեռելների Դատավորին, Ով դատում է աշխարհն արդարությամբ – ժողովուրդներին ուղղությամբ, մատնեցին դատավորի ձեռքը:

Հուդայի ինքնասպանությունը

«Այն ժամանակ Հուդան, որ Չիսուսին մատնել էր, տեսնելով, որ Չիսուս դատապարտվեց, զղջաց, արծաթ դրամները վերադարձրեց քահանայապետերին – ժողովրդի ծերերին ու ասաց. «Մեղանչեցի, որովհետ- արդար արյուն մատնեցի» (Մատթ. ԻԷ 3-4):

Հուդան ընդամենն արդար արյուն է ասում Նրան, Ում Պետրոսն Աստծու Որդի դավանեց, Իսկ Հովհաննես Մկրտիչը՝ Աստծու Գառ – բոլորի մեղքերը Վերցնող: Ասում է «արդար արյուն», ինչպես կասեր մարդկանցից մեկի համար, – ոչինչ չի շահում իր անօգուտ զղջումից: Այլ նա պետք է աղաղակեր, թե՛ «Մեղավոր եմ, քանի որ Իսրայելի Աստծուն – երկնքի ու երկրի Տիրոջը մատնեցի»: Հուդան արծաթը գցեց տաճարում, որպեսզի դրանով գնեն բրուտի ազարակը՝ որպես գերեզման օտարների համար, – որպեսզի կատարվեն մարգարեի խոսքերը. «Եթե ձեր աչքին հաճելի է թվում, ապա տվե՛ք իմ վարձը, իսկ եթե՛ ոչ, ասացե՛ք: Եվ նրանք կշռեցին իմ վարձքը երեսուն արծաթ... Ես վերցրեցի երեսուն արծաթը – Տիրոջ տանը գցեցի բովի մեջ» (Չաքար. ԺԱ 12-13), այսինքն՝ քուրայի, ինչը բրուտի ազարակն էր՝ կավե անոթներ թրծելու տեղը: Եվ հեզ ու թշվառական Հուդան կախվեց ծառից ու խեղդվեց, ինչպես իր ժամանակին Աքիտոփելը՝ Դավիթի բարեկամը, ով մատնիչ էր (տե՛ս Բ Թագ. ԺԷ 23): Դրանով Հուդայի վրա կատարվեց հարյուրութերորդ սաղմոսի անեծքը. «Նրա դեմ մի չարագործ հանի՛ր, – սատանան թող կանգնի նրա աջ կողմում: Իր դատաստանից թող նա հանցապարտ դուրս գա, – նրա աղոթքը մեղք թող համարվի: Թող նվազեն օրերը նրա, – նրա պաշտոնը թող ուրիշն առնի: Նրա որդիները թող որբ դառնան, իսկ նրա կինն՝ այրի: Նրա որդիները թող թափառական շրջեն ու մուրացիկ լինեն, – թող նրանք հեռանան իրենց բնակավայրից: Պարտատերը թող խուզարկի ողջ ունեցվածքը նրա, օտարները թող հափշտակեն վաստակը նրա: Թող ոչ ոք աջակից չլինի նրան, – նրա որբերին ոչ ոք չգթա: Թող նրա որդիները կոտորվեն, – նրա անունը թող ջնջվի սերնդի միջից: Թող Տիրոջ առջ- հիշվեն նրա հոր մեղքերը, – նրա մոր մեղքերը չսրբվեն: Թող նրանք ամեն ժամ Տիրոջ առջ- լինեն, – նրանց հիշատակը թող վերանա երկրից, քանզի նա ողորմություն անելը չհիշեց, հալածեց աղքատ ու տնանկ մարդուն, որ կործանի նրան, ով խոնարհ է սրտով: Նա, որ անեծք սիրեց, թող այն իրեն դիպչի, նա, որ չուզեց օրհնություն, թող այն հեռու լինի նրանից: Անեծքը, որ նա հագավ ինչպես հանդերձ, թող ջրի պես լցվի նրա փորը, – ձեթի պես՝ նրա ոսկորների մեջ: Թող նրա համար հագնելու զգեստ լինի այն, – մեջքին կապելու մշտական գոտի: Այս է վարձը

Նրանց, ովքեր բամբասում էին Ինձ Տիրոջ առջև, – ովքեր չարախոսում էին Իմ մասին» (Սաղմ. ԾԸ 6-20):

Հուդան դարձավ մատնիչը՝ մարմնացած անժամանակ Խոսքի, ատելի դարձավ Տիրոջ աշակերտներին, իսկ հրեաների աչքին՝ ստախոս, դավաճան ու խոսքը փոխող: Եվ նա իր չար տրտմությունից նեղսրտելով կախվեց:

Հիսուս Պիղատոսի առաջ

«Եվ Հիսուս կանգնեց կուսակալի առաջ. կուսակալը հարցրեց Նրան ու ասաց. «Դո՞ւ ես հրեաների թագավորը» (Մատթ. ԻԷ 11):

Քահանայապետերը ժողովրդին խաբում էին, թե Հիսուս հակառակ է Աստծուն – Մովսեսի օրենքներին, իսկ կուսակալին խաբում էին, թե Նա կամենում է թագավորել Իսրայելի վրա, ժողովրդին գրգռում է կայսեր դեմ – ուզում է հռոմեական զորքերին արտաքսել երկրից: Սկզբում Պիղատոսը հավատաց – տագնապեց իր անձի համար, իսկ երբ տեսավ, որ Հիսուս ավելի նման է վարդապետի, քան թե զինվորի, հրեաների խոսքերը ցնորական համարեց:

Պիղատոսը նրանց ասաց. «Դուք ասում եք ինձ, թե այս Մարդը կամենում է թագավորել, արդ՞ ո՞ւր ես Նրա կառքերն ու զորքը – կամ դրա արքայական զգեստները»: Հրեաները պատասխանեցին. «Հազիվ դրան հափշտակեցինք Իր զորքերի միջից»: Պիղատոսը հակառակվեց. «Հնարավոր չէ առանց արյունահեղության հափշտակել զորքերի հրամանատարին»: Հրեաները ասացին, թե Նա ըմբոստության է մղում ժողովրդին, քարոզում է ամբողջ Հրեաստանում՝ սկսած Գալիլիայից մինչև – Երուսաղեմ: Պիղատոսը, երբ լսեց Գալիլիայի մասին – պարզեց, որ այդ Մարդը գալիլիացի է (իսկ Գալիլիան Հերովդեսի իշխանության տակ էր), կարգադրեց, որ Նրան տանեն Հերովդեսի մոտ, քանի որ այդ օրերին նա Երուսաղեմում էր (տե՛ս Ղուկ. ԻԳ 5-7):

Երբ Հերովդեսը տեսավ Հիսուսին, ուրախացավ, քանի որ վաղուց ցանկանում էր տեսնել Նրան, Նրա մասին շատ էր լսել – ակնկալում էր Նրա ձեռքով կատարված որ–է հրաշք տեսնել: Հերովդեսը Նրան հարցաքննեց, սակայն Հիսուս նրան ոչ մի պատասխան չտվեց, որպեսզի մեզ սովորեցնի, որ չապավինենք հարստությանը – ընչավետ աշխարհին: Եվ Հերովդեսը, ոչ մի պատասխան չստանալով, իր զորականներով հանդերձ Նրան ծաղրեց – սպիտակ զգեստներ հագցնելով՝ վերադարձրեց Պիղատոսին:

Պիղատոսն ու Հերովդեսը, որ նախկինում թշնամիներ էին, այդ օրերին բարեկամացան: Թշնամության պատճառը Հովհաննես Մկրտչի սպանությունն էր Հերովդեսի կողմից: Հովհաննեսը երուսաղեմի էր՝ Պիղատոսի իշխանությունից, – Հերովդեսը իրավունք չունեց նրան սպանելու: Որպես պատասխան՝ Պիղատոսը ձերբակալեց այն գալիլիացիներին, ովքեր եկել էին Երուսաղեմի տաճար՝ Տիրոջը երկրպագելու, սրախողող արեց նրանց իրենց մատուցվելիք զոհերի հետ միասին, – զոհերի արյունը խառնեց մարդկանց արյանը՝ դրանով անելով Հովհաննեսի արյան վրեժը (տե՛ս Ղուկ. ԺԳ 1):

Պիղատոսը դիմեց հրեաներին. «Այս Մարդուն ներկայացրիք ինձ որպես ժողովրդին մոլորեցնողի. ահավասիկ՝ ես ձեր առաջ դատաքննություն արեցի – այս Մարդու մեջ չգտա անգամ մեկն այն հանցանքներից, որոնցով դուք ամբաստանում էիք Նրան: Եվ ոչ էլ՝ Հերովդեսը, որի մոտ հրամայեցի, որ տանեն Հիսուսին»:

Եվ մինչև նա նստած էր ատյանում, իր կիևը Նրան լուր է ուղարկում ու ասում. «Քո – այդ Արդարի միջ– ոչինչ չկա, որովհետ– այսօր երագումս Նրա պատճառով գլխովս շատ բաներ անցան» (Մատթ. ԻԷ 19): Քանի որ ամեն ինչում ողորմած ու մարդասեր է Տերը – չի կամենում, որ մարդն իր անգիտության պատճառով կորստյան մատնվի, այլ կամենում է, որ ամեն մարդ

ապրի – հասնի ճշմարտության գիտությանը: Եվ ինչպես հրեաներին ճանաչեցրեց Իր Աստվածությունը օրինակներով ու մարգարեություններով, այնպես էլ սրանց՝ ըստ հեթանոսական սովորության, քանի որ նրանք միշտ հետ-ում էին երազներին – հմայություններին: Տերը երազի միջոցով հայտնեց Պիղատոսի կնոջը, որպեսզի նա անպարտ լինի Պիղատոսի համառությունից: Ինչպես երեկ Տերը մատնիչին էր կշտամբում, այդպես էլ այսօր՝ դատավորին: Տերը մոզերին աստղերի միջոցով հայտնեց, ազովտացիներին՝ երինջների (տե՛ս Ա Թագ. 2 9), իսկ Պիղատոսի կնոջը՝ երազի:

Այդ ժամանակ Պիղատոսը մոտեցավ Հիսուսին ու ասաց. «Դո՛ւ ես հրեաների թագավորը, որ խորհում ես վերացնել կայսեր իշխանությունը Քո ազգի վրայից»: Հիսուս պատասխանեց. «Դու քեզնի՞ց ես այդ ասում, թե ուրիշներն Իմ մասին քեզ ասացին»: Պիղատոսը պատասխանեց. «Մի՞թե ես էլ հրեա եմ: Քո ազգը – քահանայապետերը մատնեցին Քեզ իմ ձեռքը, – ես կամենում եմ իմանալ, թե Դու ի՞նչ ես արել» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 33-35): Տերը պատասխանեց. «Իմ թագավորությունն այս աշխարհից չէ. եթե Իմ թագավորությունն այս աշխարհից լիներ, Իմ հետ-որդները կմարտնչեին արդեն, որպեսզի հրեաների ձեռքը չմատնվեմ» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 36): Դրանից Պիղատոսը զարհուրեց ու ասաց. «Թե որ այդպես է, ուրեմն Դու Թագավոր՞ ես»: Տերը նրան պատասխանեց. «Դու ես ասում, որ Թագավոր եմ, բայց ես դրա համար իսկ ծնվել եմ – դրա համար իսկ եկել եմ աշխարհ, որպեսզի ճշմարտության համար վկայեմ: Ամեն մարդ, որ ճշմարտությունից է, Իմ ձայնը լսում է» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 37):

Այս մասին է գրում առաքյալը Տիմոթեոսին. «Պատվիրում եմ քեզ Աստծու ներկայությամբ, Ով կյանք է տալիս ամեն ինչի, – Հիսուս Քրիստոսի առաջ, Ով Պոնտացի Պիղատոսի առաջ վկայեց բարի դավանությունը» (Ա Տիմ. 2 12-13): Տերն Իրեն ոչ թե երկրավոր թագավոր դավանեց, այլ թագավորների Թագավոր – ասաց, որ դրա համար է ծնվել – կարոտ չէ հռոմեական մասնավոր թագավորությանը, որ տիրում է մեռելաշունչ մարդկանց վրա, քանի որ Ինքը բոլորի Թագավորն է, վերին իշխանությունների – երկնային անմահ զորքերի Արքան:

Պիղատոսը Նրան հարցրեց. «Ի՞նչ է ճշմարտությունը», ապա դուրս եկավ ու դիմեց քահանաներին. «Ես Նրա մեջ ոչ մի հանցանք չեմ գտնում: Բայց դուք սովորություն ունեք, որ Չատկին ձեզ համար մի բանտարկյալ արձակեմ» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 38-39): «Ուզո՞ւմ եք, որ ձեզ համար արձակեմ հրեաների Թագավորին» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 39):

Երբ լսեց Տիրոջից, որ Թագավոր է, – որ թագավորությունն էլ այս աշխարհից չէ, Նրան ճշմարիտ Թագավոր ճանաչեց – խորհեց արձակել:

Իսկ հրեաները միաբան աղաղակում էին ու ասում. «Ո՛չ դրան, այլ՝ Բարաբբային» (տե՛ս Հովհ. ԺԸ 40): Ամբարիշտ հրեաները չէին մտնում Պիղատոսի ապարանքը, որպեսզի չաղծվեն մինչ-՝ զատկական գառն ուտելը. նրանք Օրենքից վախենում էին, սակայն Օրենսդիրին՝ արհամարհում:

«Այն ժամանակ Պիղատոսը նրանց համար արձակեց Բարաբբային, իսկ Հիսուսի համար հրամայեց, որ Նրան վերցնեն – գանակոծեն» (Մատթ. ԻԷ 26, Հովհ. ԺԹ 1):

Այս մասին Եսային ասում է. «Նա խոցվեց մեր մեղքերի համար – մեր անօրենությունների համար դատապարտվեց. մեր խաղաղության համար Նա՛ պատիժ կրեց, – Նրա՛ վերքերով մենք բժշկվեցինք» (Եսայի ԾԳ 5):

Կուսակալի զինվորները Հիսուսին տարան ապարանք, մերկացրին, ծիրանի զգեստ հագցրին – փշե պսակ դրեցին գլխին: Սա եղավ, որպեսզի դրանով վերացնի փշաբերության անեծքը. «Փուշ ու տատասկ թող աճեցնի քեզ համար երկիրը» (Ծննդ. Գ 18), ինչպես – Իր քրտիկներով վերացրեց Ադամի երեսի քրտիկները. «Քո երեսի քրտիկներով ուտես հացդ մինչ-՝ հող դառնալի» (Ծննդ. Գ 19): Տերը կարմիր զգեստ հագավ (տե՛ս Մատթ. ԻԷ 28), որպեսզի հանի նախաստեղծների մաշկեղեն զգեստները, – ծիրանի հագնելով (տե՛ս Մարկ. ԺԵ 17), մեզ

զարդարում է թագավորական զգեստներով: Ծիրանին թագավորության ու պետականության խորհրդանիշ է:

Դարձյալ՝ Տերը, ծիրանիով զգեստավորվելով, փրկում է Նախահորը՝ հակառակորդի սևոտի ու սուտ խոսքերից, որ ասաց. «Երբ դրանից ուտեք, կբացվեն ձեր աչքերը, – դուք կլինեք աստվածների նման, կիմանաք բարին ու չարը» (Ծննդ. Գ 4): Առաջին Ադամը ցանկացավ աստվածանալ, ինչ պատճառով Երկրորդ Ադամը ծիրանիով զգեստավորվելով՝ մեզ ազատեց հակառակորդից – խոստացավ աստված դարձնել, երբ գա իր հրաշափառ Երկրորդ գալստյամբ:

«Նրա երեսը ծածկում էին – տանջում, հարցնում էին Նրան – ասում. «Մարգարեացի՛ր, ո՞վ է, որ քեզ խփեց» (Ղուկ. ԻԲ 64):

Որպեսզի Ադամին ազատի անտառախիտ ու մացառուտ տեղում թաքնվելուց:

«Ապա Նրա ձեռքը որպես գավազան մի եղեգ տվեցին» (տե՛ս Մատթ. ԻԷ 29):

Որպեսզի դրանով ազատի մարդկային ցեղը բանսարկուհի անհաստատ խրատից – Սուրբ Յոզու շնորհներով, ինչպես եղեգով, մեր անունները գրի Կենաց Գրքում:

«Նրա առաջ ծնկի գալով՝ ծաղրում էին» (Մատթ. ԻԷ 29):

Նա, Ում երկրպագում էին անմահների գնդերը, անօրենների կողմից պարսավանքի ենթարկվեց, որպեսզի վերացնի մարդկային ցեղից սևոտի կուռքերի երկրպագությունը – մեզ պատրաստի երկրպագելու Սուրբ Երրորդությանը:

«Պիղատոսը դարձյալ դուրս ելավ ու ասաց Նրանց. «Ահա ձեր Թագավորը՝ ձեզ, քանի որ ես Դրա մեջ որ–է հանցանք չեմ գտնում» (տե՛ս Յովհ. ԺԹ 4):

Պիղատոսը Տիրոջից լսելով, որ երկնքից է Նրա թագավորությունը, – իմանալով, որ հրեաներն երկնքի Աստծուն են պաշտում, ասաց. «Ձեր Թագավորը»:

Իսկ հրեաները Պիղատոսին ասացին. «Մենք Օրենք ունենք, – ըստ մեր Օրենքի պետք է Նա մեռնի, որովհետ– իրեն Աստծու Որդի դարձրեց» (տե՛ս Յովհ. ԺԹ 7):

Յրեաներն այդպես ասացին, քանի որ չկարողացան որ–է պատճառ գտնել Նրան մահվան դատապարտելու համար, ոչ էլ կարողացան ապացուցել, որ Նա վտանգավոր է կայսեր համար – ոչ էլ կարողացան մարդկանց առաջ Օրենքին պարտական դարձնել:

Երբ Պիղատոսն այս լսեց, հիշեց Տիրոջ խոսքը, որ ասաց. «Իմ թագավորությունն այս աշխարհից չէ», ինչից զարհուրեց – հնար էր փնտրում Նրան ազատելու: Իսկ հրեաները տեսնելով, որ դատավորն իրենց չի լսում, կաշառքը չի ընդունում, իրենց աղաչանքներն ու ամբոխի աղաղակները արհամարհում է, ասացին. «Եթե Դրան արձակես, կայսրին բարեկամ չես: Ամենայն ոք, որ ինքն իրեն թագավոր է կոչում, հակառակ է կայսեր» (Յովհ. ԺԹ 12):

Պիղատոսն ասաց. «Դուք ասում եք, որ երկնքի Աստծուն եք պաշտում, իսկ Նա երկնքի Աստծու Որդին է, հետ–աբար՝ ձեր Թագավորը: Ես ինչպե՞ս ձեր Թագավորին խաչը հանեմ: Ասում եք, որ դուք օրենք ունեք – համաձայն այդ օրենքի՝ Նա պետք է մեռնի: Եթե չկամենայիք Նրան սպանել, ապա ինձ մոտ չէիք բերի, իսկ ես Աստծու Որդի չեմ կարող սպանել – աստվածամարտ լինել: Ահա ձեր Թագավորը՝ ձեզ»:

«Քահանայապետերը պատասխանեցին. «Չունենք մենք այլ թագավոր, բացի կայսրից» (տե՛ս Յովհ. ԺԹ 14-15):

Յրեաների նախկին սերունդը ուրացավ Տիրոջը Սինա անապատում՝ իրենց համար ձուլածո աստված հորինելով (տե՛ս Ելք ԼԲ 4), իսկ այժմ սրանք են ուրանում Փրկչին, կայսրին իրենց թագավոր հայտարարելով: Եվ ինչպես այն ժամանակ Մովսեսն իջնելով Սինա լեռից՝ կործանեց Նրանց կուռքը – դրան պաշտողներին, այդպես էլ Բարձյալը Նրանց վրա ուղարկեց հռոմեացիների բանակը (70 թ.), Նրանց կոտորեց – մնացորդը դուրս բերեց Ավետյաց երկրից, քանի որ չճանաչեցին Իսրայելի փրկությունը:

Այս խոսքերից Պիղատոսը զարհուրելով դողաց – խավարը պատեց Նրան, քանի որ ստուգապես հասկացավ, որ հրեաները ստում են, մանավանդ որ լսել էր Փրկչից. «Ով Ինձ քո

ձեռքը մատնեց, նրա մեղքն ավելի մեծ է» (Յոզ. ԺԹ 11): Այնուամենայնիվ, նա ակամա մատնում է Տիրոջը հրեաների ձեռքը, – ինքն արժանապես կրում իր պատիժը: Հայոց Աբգար թագավորը, ստանալով Հիսուսի մահվան լուրը, ամբաստանում է Պիղատոսին՝ Տիբերիոս կայսեր առաջ, որ առանց կայսերական հրամանի, այսպիսի հրաշափառ Մարդուն մահվան մատնեց: Տիբերիոսը բարկությամբ հրամայում է ձերբակալել Պիղատոսին ու հռոմ բերել: Պիղատոսն էլ, զարհուրելով թագավորի ցասումից, անձնասպան է լինում՝ ծովում ջրախեղդ լինելով: Իսկ նրա կինը, հավատալով Հիսուսին, հարում է առաքյալներին:

Հիսուսի խաչելությունը

Այս օրը մինչ- երեկո չեն ծնրադրում: Խաչելության կարգը կատարվում է Վեցերորդ ժամին եկեղեցու դռան առջ-: Ըստ կարգի՝ ութ անգամ սաղմոս է ասվում, յուրաքանչյուր սաղմոսից հետո, համաձայն օրվա խորհրդի, ընթերցվում է մարգարեական գիրք, առաքելական ուղերձ – ավետարան: Օրվա այս ժամի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

«Նրանք առան Հիսուսին – տարան» (Յոզ. ԺԹ 17):

Չինվորները Հիսուսին տարան խաչելու՝ ըստ Իր խոսքի. «Ինչպես որ Մովսեսն անապատում բարձրացրեց օձը, այնպես էլ Մարդու Որդին պետք է բարձրանա» (Յոզ. Գ 14): Դրանով կատարվում է մարգարեությունը. «Քո աչքերի առաջ քո կյանքը կախված կլինի» (Բ Օրենք ԻԸ 66): Նա- երեմիան է ասում. «Եկեք ոչնչացնենք ծառն իր հացով – Նրան ջնջենք ողջերի երկրից, թող Նրա անունն այլ-ս չիղշվի» (Երեմ. ԺԿ 19): Սա վերաբերվում է Տիրոջ Մարմնին, որ Հաց է՝ երկնքից իջած: Հրեաներն ուզում էին ջնջել Նրան կենդանության երկրից, քանի որ Նրան Աստծուն հակառակ էին կարծում:

«Եվ խաչափայտը Նա Ինքն էր վերցրել» (Յոզ. ԺԹ 17):

Այդպես նա- Իսահակն էր տանում իր ողջակեզի փայտը (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 6): Դրանով կատարվեց Եսայու մարգարեությունը. «Մեզ համար Մանուկ ծնվեց, մի Որդի տրվեց մեզ, որի իշխանությունն Իր ուսերի վրա պիտի լինի» (Եսայի Թ 6): Տերը խաչափայտը վերցրել էր ինչպես հաղթության նշան, ցույց տալու համար, որ բռնադատված չի գնում դեպի մահ՝ ըստ այս խոսքի. «Ես Իմ կյանքն եմ տալիս, որպեսզի վերստին այն առնեմ: Այն Ինձնից ոչ ոք չի վերցնի, այլ Ես Ինքս եմ այն տալիս. իշխանություն ունեմ այն տալու – իշխանություն ունեմ վերստին այն առնելու» (Յոզ. Ժ 17-18):

«Եվ դուրս ելնելով՝ գտան կյուրենացի մի մարդ՝ Սիմոն անունով, ու նրան ստիպեցին, որ նա խաչը կրի» (Մատթ. ԻԷ 32):

Քանի որ Նրան կառավարողի ուղեկցողների մի մասը քահանաներ էին ու դպիրներ, իսկ մյուսները՝ զինվորներ, այդ պատճառով էլ նրանցից ոչ ոք չէր կամենում խաչը վերցնել, մինչ- որ գտան Սիմոնին, ով՝ յոթանասուներկու աշակերտներից երկուսի՝ Ալեքսանդրի – Ռուփայի հայրն էր: Երբ Սիմոնը տեսավ Փրկչին խաչափայտը տանելիս, մոտեցավ Նրան – վերցրեց խաչափայտը: Այն, որ ճանապարհի կեսից ուրիշը տարավ խաչափայտը, ցույց է տալիս, որ մարդկանց պարտքերը վճարելու համար եղավ խաչելությունը:

«Եվ բարձրացնում էր այն տեղը, որի անունն էր Գագաթ, իսկ երբայեցերեն կոչվում էր Գողգոթա, որտեղ – խաչը հանեցին Նրան» (Յոզ. Ժ 17-18):

Տիրոջը խաչ հանեցին այն տեղում, ուր Աբրահամը տեսավ սաբեկա ծառից կախված խոյին (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 13): Գողգոթայում էր գտնվում նա- Ադամի շիրիմը: Նույն ջրհեղեղի օրերին տապանում էր պահում Ադամի ու Եվայի ոսկորները, իսկ ջրերի ետ քաշվելուց հետո,

Սուրբ Յոզու ազդեցությամբ, Ադամի ոսկորները թաղեց Գողգոթայում, իսկ Եվայինը՝ Բեթղեհեմում:

Գողգոթան երկրի սիրտն է՝ ըստ Փրկչի խոսքի. «Ինչպես Յովնանն երեք օր ու երեք գիշեր կետի փորի մեջ էր, նույնպես – Մարդու Որդին՝ երկրի սրտում՝ երեք օր ու երեք գիշեր» (Մատթ. ԺԲ 40): Այնտեղ, ուր մահը հաղթեց մարդուն, այնտեղ էլ Տերը հաղթեց մահին: Որտեղ տիրեց ապականությունը, այնտեղ ծաղկեց անապականությունը, – ուր մեղքերից պարտված՝ ընկճվել էր մարդկային բնությունը, այնտեղ եղավ ազատությունը:

«Յիսուսին լեղի ու [զմուռն] խառնած գինի տվեցին խմելու, – երբ համտեսեց, չկամեցավ խմել» (Մատթ. ԻԷ 34):

Քանի որ գինին հալածում է տրտմությունը – ուրախացնում, զմուռը կաշկանդում է մարմնի անդամները, իսկ ջրախառն լեղին մարմնի մասերը խռովեցնում: Այդպես եղավ Դրախտում. կամակոր վիշապը պտղին խառնելով իր մահաբեր թույնը – հրապուրելով նախաստեղծներին, մղեց նրանց ճաշակելու արգելված պտղից, որով կապեց նրանց մեղքերով ու դառնացրեց նրանց մարմնի անդամները: Իսկ այսօր, մեր Տերն ու Արարիչը, ճաշակելով լեղի ու զմուռն խառնած գինին, վերացրեց նրանցից պատուհասն ու դատակնիքը:

«Իսկ գինվորները, երբ Յիսուսին խաչը հանեցին, վերցրին Նրա զգեստները – չորս մաս արեցին. յուրաքանչյուր գինվորի՝ մեկ մաս: Իսկ քանի որ պատմուճանն առանց կարի էր, վեր-ից ներք- ամբողջովին հյուսած շուրջանակի, ուստի միմյանց ասացին. «Այդ չպատռտենք, այլ դրա վրա վիճակ գցենք, ում որ ելնի», որպեսզի կատարվի գրվածը, որ ասում է. «Իմ զգեստները բաժանեցին իրար մեջ – Իմ պատմուճանի վրա վիճակ գցեցին» (Յովհ. ԺԹ 23-24):

Մարգարեն կանխապես տեսնելով Փրկչին խաչի վրա՝ աղաղակեց Նրա փոխարեն. «Ծակեցին ձեռքերն ու ոտքերն Իմ, հաշվեցին բոլոր ոսկորներս, նրանք նայեցին ու տեսան Ինձ: Յագուստներս բաժանեցին իրար մեջ – պատմուճանիս վրա վիճակ գցեցին» (Սաղմ. ԻԱ 18-19): Երբ բանասարկուն զրկեց նախահորը իր արփիափայլ փառքից, կողոպտեց նրա լուսեղեն պատմուճանը – բաժանեց իր լեզունի մեջ՝ կամենալով գրավել նրա տեղը ու ժառանգել վայելչական Դրախտը: Իսկ այսօր Տիրոջ զգեստներն են բաժանվում գինվորների մեջ՝ ըստ մարգարեության. «Քո տան գեղեցկությունը մատնվեց ավարի» (Սաղմ. ԿԷ 13): Սա եղավ, որպեսզի փառքից հեռացածին կրկին զարդարի գերահրաշ պատմուճանով:

Պատմուճանի վեր-ից ներք- ամբողջովին հյուսված լինելը ցույց է տալիս, որ Աստվածությունը, որով զգեստավորվել էր Տիրոջ Մարմինը, ի վերուստ էր՝ երկնքից, իսկ այն, որ առանց կարի էր, ցույց է տալիս, որ արարած չէր: Եվ այն, որ պատմուճանը չպատռվեց, ցույց է տալիս, որ երկնքից Իջածին չի կարելի բաժանել երկու որդու, երկու դեմքի կամ երկու բնության, քանզի նրա Աստվածության խորհուրդը չի բաժանվում, որովհետ– այն գողվելով չի միացել Մարմնին: Իսկ հանդերձը չորս մասի բաժանվելը ցույց է տալիս, որ Նրա Մարմինը մեր մեջ բաժանվեց: Նա– Նրա Ավետարանն աշխարհի չորս կողմերում է քարոզվում:

«Ու նստած՝ Նրան պահպանում էին» (Մատթ. ԻԷ 36):

Տակավին երկնչում էին Նրանից, թե հանկարծ չիջնի խաչից, ինչպես իր ժամանակին չկարողացան Նրան լեռից գահավեժ անել – քարկոծել: Երկնչում էին նա– ամբոխից. միգուցե կգան ու կազատեն:

«Պիղատոսը մի տախտակ էլ գրեց – դրեց խաչի վրա. – գրված էր. «Յիսուս Նագովրեցի՝ հրեաների Թագավոր»: Այդ տախտակը հրեաներից շատերը կարդացին, որովհետ– այն տեղը, ուր Յիսուս խաչվեց, քաղաքին մոտ էր, – գրված էր եբրայեցերեն, լատիներեն – հունարեն» (Յովհ. ԺԹ 19-20):

Երբ Պիղատոսը լսեց Տիրոջից, թե Ինքը երկնքից եկած Թագավոր է, իսկ հրեաներից՝ թե Աստծու Որդի է, գրեց, որ Նա հրեաների Թագավորն է: Յունարեն գրեցին, քանի որ գործը – հրամանատարը Յունաստանից էր՝ Պոնտոսից, ապա նա– լատիներեն, քանի որ

իշխանությունը հռոմեացիներին էր, իսկ եբրայեցիներն, որովհետև– Հիսուս նրանց աշխարհից ու ազգից եկավ չարչարվելու: Որպեսզի բոլորը ճանաչեն ու իմանան, որ Նա, Ով պարտական չէր մահվան – անմեղ էր ու անարատ, եկավ կամավոր չարչարանքների: Երեք լեզուներով գրեց, որպեսզի ամեն անցորդ իմանա, թե ինչ պատճառով խաչեցին Հիսուսին:

Այս գրությունը անարգում ու ծաղրում էր հրեաներին: Հրեաներն էլ, գրվածից չարացած, ինչը հայտնապես հայտնում էր, որ իրենք հռոմեական գերիշխանության ներքո են, ասացին Պիղատոսին. «Մի՛ գրիր՝ հրեաների թագավոր, այլ ինչ Նա ասաց՝ Թագավոր եմ հրեաների» (Հովհ. ԺԹ 21): Այսինքն՝ սպանել են այդպես ասողին – ոչ թե Թագավորին: Նրանք փորձում էին քողարկել այն, որ իրենք մասնակցել են հրեաների Թագավորի սպանությանը:

«Պիղատոսը պատասխանեց. «Ինչ գրեցի, գրեցի» (Հովհ. ԺԹ 22):

Դա ցույց է տալիս, որ Պիղատոսը նախապես չէր խորհել այդ խոսքերի շուրջ, այլ դա Նախախնամության թելադրանքով է գրել:

«Մի–նույն ժամանակ Նրա հետ խաչը հանեցին երկու ավագակների. մեկը՝ Նրա աջից – մյուսը՝ ձախից» (Մատթ. ԻԷ 38):

Հրեաները կամենում էին եղծել Նրա անունը, քանզի Այն տարածվում էր ամբողջ տիեզերքով: Եվ քանի որ Օրենքում գրված է. «Աստծուց անիծված է Նա, ով կախված է ծառից» (Բ Օրենք ԻԱ 22), այդ պատճառով էլ Նրան փայտից կախեցին, որպեսզի ժողովուրդը, Օրենքի անեծքից երկյուղելով, չիռչի Նրա անունը, – ոչ ոք Խաչյալին չէր կրպագի: Իսկ Նա փայտից կախվելով՝ մեզ համար անեծք դարձավ, որպեսզի մեզ գնի Օրենքի անեծքից (տե՛ս Գաղատ. Գ 13), – հրեաների չարությունը մեզ համար բարության շրջեց:

Նրան սպանեցին ավագակների հետ, որպեսզի նրանցից մեկը կարծիք – լուր տարածվի, որ Նա անիրավների ու անօրենների հետ մեռավ, սակայն դրանով կատարվեց Եսայու մարգարեությունը. «Նա հանցավորներին հավասար համարվեց» (Եսայի ԾԳ 12):

Եսային գրում է. «Նայեցիք մենք Նրան, բայց Նա ո՛չ տեսք ուներ – ո՛չ էլ գեղեցկություն» (Եսայի ԾԳ 2): Տեսք ասելով նկատի չունի դեմքը, քանի որ Դավիթը Նրա գեղեցկության մասին ասել է. «Տեսքով գեղեցիկ ես բոլոր մարդկանց որդիներից» (Սաղմ. ԽԴ 3), այլ նկատի ունի մեծությունը, փարթամությունը, իշխանությունը – դատաստանի իրավունքը: Դա են մարդիկ համարում գովության արժանի տեսք ու փառք: Իսկ քանի որ Նա մարդկանց կարծիքով զուրկ էր այս ամենից, ուստի՝ ասվում է, որ չունեք տեսք ու փառք:

Դարձյալ՝ ավագակներին Նրա հետ խաչեցին, որպեսզի ցույց տան, թե ինչպես են մարդիկ մահանում, – թե ինչպես է Աստված Իր կամքով – ո՛չ ակամա՝ հեռանում:

Քրիստոս խաչի վրա յոթը խոսք ասաց, – այդ խոսքերից յոթը հրաշք եղավ: Նախ ասաց. «Հա՛յր, ների՛ր դրանց, որովհետև– չգիտեն, թե ինչ են անում» (Ղուկ. ԻԳ 34): Սրանով սովորում ենք աղոթել մեր թշնամիների համար: Եվ այս խոսքերից պատռվում են վեմերը:

Իսկ քահանայապետերը ամբոխի հետ ծաղրում էին Նրան ու ասում. «Եթե Աստծու Որդի ես, իջի՛ր այդ խաչից. եթե Իսրայելի Թագավոր է, հիմա թող այդ խաչից իջնի. – դրան կհավատանք» (Մատթ. ԻԷ 39,42): Հրեաները նախատում էին Նրան, Ով նստած է Հոր աջ կողմում – փառաբանվում է բյուրավոր անմահների կողմից: Իսկ ո՞րն է ավելի մեծ սքանչելիք՝ խաչից իջնե՞լը, ի ծնե կույրի աչքերը բուժե՞լը, մեռածին գերեզմանից հարություն տա՞լը, թե՞ հեռվից հիվանդներին միայն հրամանով բուժելը:

«Կախված չարագործներից մեկը հայիոյում էր Նրան ու ասում. «Ղու չե՞ս Քրիստոսը. փրկի՛ր Ինքդ Զեզ – մեզ», իսկ Նրա ընկերը նրան սաստելով պատասխանում էր. «Աստծուց չե՞ս վախենում, դու, որ նույն պատիժն ես կրում: Եվ մենք իրավացիորեն արժանի հատուցումն ենք ստանում այն գործերի համար, որ կատարեցիք, իսկ Սա որ–է վատ բան չի արել» (Ղուկ. ԻԳ 39-41):

Ավագակը նախ հայտնում է, որ ինքն արժանի պատիժ է կրում, ապա պաշպան կանգնելով Հիսուսին՝ Նրան Քրիստոս է դավանում – Նրանից ողորմություն խնդրում. «Հիշի՛ր ինձ, Տե՛ր, երբ գաս Քո թագավորությամբ» (Ղուկ. ԻԳ 42):

Այդ պահին կատարվում է նրա խնդրանքը, քանի որ Տերը նրան պատասխանում է. «Ճշմարիտ եմ ասում քեզ, այսօր Ինձ հետ Դրախտում կլինես» (Ղուկ. ԻԳ 43):

Դա ցույց է տալիս, որ Քրիստոս արքայությունը միայն նրան է տալիս, ով Իր հետ չարչարվում է՝ կամ ապաշխարությամբ, կամ մեկ այլ կերպ: Եվ դա ճշմարիտ դատաստան է, որովհետև – նրանք, ովքեր տանջանքների մեջ Քրիստոսին ընկեր դարձան, Նրա հետ էլ պետք է փառքը վայելեն: Եվ այս խոսքից հետո դժոխաբնակները մարդկանց հոգիները ետ վերադարձրեցին:

«Հիսուսի խաչի մոտ կանգնած էին Նրա մայրը – Նրա մորաքույրը՝ Կղեոպասի Մարիամը – Մարիամ Մագդաղենացին: Երբ Հիսուս տեսավ մորը – այն աշակերտին, որ մոտ էր կանգնած – որին նա սիրում էր, մորն ասաց. «Ո՛վ կին, ահա՛ քո որդին»: Ապա աշակերտին ասաց. «Ահա՛ քո մայրը» (Հովհ. ԺԹ 25-27):

Տերը դրանով հայտնում է Իր մեծ սերը, որ անգամ չարչարանքների մեջ չի մոռանում Իր մորը: Այդ խոսքից մեռելները հարություն են առնում գերեզմանից:

«Եվ վեցերորդ ժամից խավար եղավ ամբողջ երկրի վրա մինչև – իններորդ ժամը» (Ղուկ. ԻԳ 44):

Արեգակը, տեսնելով Տիրոջը խաչի վրա – չկարողանալով նայել իր Արարչին՝ երկու անօրենների միջև – չարչարվելիս, խավար սփռեց ամբոխի վրա, որպեսզի չտեսնեն Արարչի մերկությունը, քանի որ գրված է. «Այդ օրն այնպես պիտի լինի, որ արեգակը մայր պիտի մտնի միջօրեին, – երկրում լույսը պիտի խավարի ցերեկով» (Ամոս Ը 9): Նսեմանում է նա – աստղերի պայծառությունը, – լուսինը լույս չի տալիս:

Խավարը տեց մինչև – իններորդ ժամը, որպեսզի ոչ ոք չասի, թե դա արեգակի սովորական խավարում էր: Զանգի այն օրը, երբ առաջին Ադամը երկարեց իր ձեռքը դեպի արգելված ծառը – նրանից մարդկային ցեղի համար մահ «քաղեց», նույն օրն էլ երկրորդ Ադամը տարածեց Իր ձեռքերը կենդանաարմատ ծառի վրա – անմահության կտակը տվեց մարդկային ցեղին: Այն ժամին, երբ առաջին Ադամը մոտեցավ արգելված ծառին, նույն ժամին էլ մեր Տիրոջ ոտքերը բեռվեցին խաչի վրա: Եվ քանի որ Ադամն ուրբաթ օրը՝ վեցերորդ ժամին, ճաշակեց արգելված պտղից ու մերկացավ փառքից, այդ պատճառով էլ արեգակը վեցերորդ ժամին խավարեց:

Նախաստեղծներն իրենց գլուխը հպարտությամբ բարձրացրին դեպի ծառը, իսկ Տերը խոնարհեցրեց Իր գլուխը, արարածներին հորդորելով երկրպագել Իր Աստվածությանը: Եվ այն ժամին, երբ նրանք ճաշակեցին մահաբեր պտուղը, մեր Տերը ճաշակեց դառը լեղին: Նախաստեղծները որովայնի ցանկությամբ ճաշակեցին, իսկ Տերը՝ մեր մարմնական ախտերը սպանելու համար: Այնտեղ մահվան դատավճիռ կատարվեց, իսկ այստեղ՝ անանցանելի կյանքի հրավեր:

Այնտեղ կերակուր ճաշակելու պատճառով մարդը մերկացավ լուսեղեն պատմունակից, իսկ այստեղ՝ մեր Տերը մերկացավ պատմունակից, որպեսզի Մկրտության ավագանով մեզ պարզ–ի անապական անմեղության զգեստ: Առաջին Ադամը ծածկվեց թզնու տեր–ներով, իսկ երկրորդ Ադամը քողարկվեց արեգակի ճառագայթներով, որպեսզի արարածները չտեսնեն երկնային փառքով Չգեստավորողի մերկությանը: Այնտեղ հողից ստեղծված մարդուն հրամայվեց կրկին հող դառնալ, իսկ այստեղ Տերը հողանյութ մարմինը՝ մեր բնությունը, Իր մահվամբ հողն իջեցրեց, որպեսզի հավիտյան ննջածներին կյանք տա:

Այնտեղ մահացու պտղի ճաշակումից հետո մերժվեցինք Կենաց ծառից, որպեսզի չարությամբ չապրենք, իսկ այստեղ Տերը խաչի վրա մեր պարտքերը զամելով – պատռելով դատապարտության գիրը, նույն Կենաց ծառը մատչելի դարձրեց հավատացյալներին: Զանի

որ Կյանքի ծառը նրանց համար է, ովքեր հավատով ապավինում են Քրիստոսին, – Նրա աստվածախառն Մարմին³⁷ անմահարար պտուղ է նրանց համար, ովքեր ճաշակում են այն:

Եվ քանի որ իններորդ ժամին Ադամը Աստծուց թաքնվեց Դրախտի ծառերի մեջ, փոխանակ ընկնելու Նրա առջ– – թողություն խնդրելու իր հանցանքների համար, այդ պատճառով Տերն այսօր նրա անունից – նրա փոխարեն խոսեց Յոր հետ՝ գոչելով. «Էլի՛, Էլի՛, լա՛մա սաբաքթանի», այսինքն՝ «Աստված Իմ, Աստված Իմ, ինչո՞ւ թողեցիր Ինձ» (Մարկ. ԺԵ 34):

Քանզի Յիսուս լինելով մարդացած Աստված՝ միջնորդ է Աստծու – մարդկանց միջ–: Եվ քանի որ միջնորդը պետք է խոսի երկու կողմերի անունից էլ, ուստի Փրկիչը երբեմն աստվածային էր խոսում ու ներգործում, քանզի Էակից է Յոր – Սուրբ Յոզու, երբեմն էլ մարդկայինը, քանզի մարդացավ: Այդ պատճառով էլ այստեղ մարդկանց անունից է ձայնում Յորը՝ ասելով. «Աստված Իմ, ինչո՞ւ թողեցիր մարդկային ցեղը, որ հանցանքների պատճառով զրկվեց Դրախտից»: Եվ միջնորդելով՝ մեզ վերստին մոտեցնում է Յորը:

Ասում է՝ Յայր ինչո՞ւ Ինձ թողեցիր մեղավորների ու մահապարտների չարչարանքների մեջ: Սա նախ մեզ սովորեցնում է խոնարհ լինել – վշտերի ու նեղությունների մեջ Աստծուն աղոթել: Նա– այն ասում, որ եթե Աստծու Որդին, Ով Յոր սիրելին է, չարչարանքների մատնվեց, ապա զարմանալի չպետք է լինի այն, որ Աստված Իր սրբերին ու սիրելիներին թողնում է աշխարհի վշտերի մեջ:

Այս խոսքերից արեգակը խավարեց: Արեգակն աշխարհի փառքն է ցույց տալիս, իսկ խավարումը նախատինքը, ինչից իմանում ենք, որ աշխարհի փառքը վերջում նախատինքի է փոխվելու, – ուրախությունը՝ տրտմության: Ինչպես վեց օր առաջ՝ Ծաղկազարդի օրը, երբ Տերն ավանակի վրա նստած եկավ տաճար, Նրան ուրախությամբ ընդունեցին ու փառավորեցին, իսկ այսօր՝ անարգելով խաչ հանեցին:

Յրեաները տեսնում էին սքանչելիքները, սակայն կարծում էին, թե Եղիային է կանչում, չիմանալով որ Նա, Ով փարավոնին խորտակեց Կարմիր ծովում – ամբողջ երկիրը ջրհեղեղով ողողեց, այժմ խավարեցնում է արեգակը, – Եղիայի կարիքը բնավ չունի – կարող է նա– նրանց, ինչպես թզենուն, արմատից չորացնել:

Այնուհետ– Յիսուս, գիտենալով, թե ահա ամեն ինչ կատարված է, որպեսզի կատարվի գրվածը, ասաց՝ ծարավ եմ (Յովհ. ԺԹ 28):

Նա, Ով ջրահարկ երկինքն որպես խորան ձգեց – լայնանիստ ծովը երկրով մեկ տարածեց, ասաց. «Ծարավ եմ», որպեսզի կատարվի մարգարեությունը. «Կերակրի տեղ ինձ լեղի տվին, – ծարավելիս քացախ խմեցրին» (Սաղմ. ԿԷ 22):

Թեպետ Քրիստոս շատ չարչարվեց, սակայն ծարավ էր մարդկանց փրկությանը – հոժար էր էլի չարչարվել:

«Այնտեղ քացախով լի մի աման կար. զինվորները լեղախառն քացախով մի սպունգ թրջեցին – այն դրին եղեգի ծայրին ու մոտեցրին Նրա բերանին» (Յովհ. ԺԹ 29):

Երբ լեղախառն քացախ տվեցին, չկամեցավ խմել: Դրանք սատանայի երկու փորձություններն են. քացախը մարմնավոր վիշտն է, իսկ լեղին՝ մեղքերի փորձությունը: Ինչպես սպունգը աման է խոնավության, այդպես էլ օձը սպունգի նման սուտ խոսքի աման դարձավ – դրանով ախտացրեց նախաստեղծներին: Այստեղ եր–ում է նա– խաչը հանողների դաժանությունը, քանզի ծարավողի համար գինի կամ ջուր չէին պատրաստել, այլ լեղու – զմուռսի հետ խառնված քացախ:

Երբ Յիսուս լեղախառն քացախը բերանն առավ, ասաց. «Ամեն ինչ կատարված է» (Յովհ. ԺԹ 30):

37 «Աստվածախառն մարմին» արտահայտությունը օ՞տաօ՞րծում է սուրբ Գրիօր Լուսավորչը (տե՛ս Ա.Պաթանօեղոս «Վարդապետության սուրբ Գրիօրի», համարներ 372 և 387):

Դա նշանակում է, որ Տերն իր բոլոր անդամներով կրեց չարչարանքները, – կատարվեցին մարգարեների բոլոր գրվածքները: Մարդը պարտական էր, – Քրիստոս վճարեց մարդու բոլոր պարտքերը – ավագակին ասաց՝ գնա՛ Դրախտ: Այս խոսքերից շարժվում է երկիրը:

Հիսուսի Մարմնի պատարագվելով լռում են բոլոր զոհերն ու պատարագները, իսկ Նրա մահով՝ մեղքն ու անեծքը: Նրա թաղումով վերանում են դժոխքի ու մահվան հաղթության խայթոցները – ապականությունը: Անեծքի փուշը վերանում է Նրա փշե պսակով, տգիտությունը՝ եղեգով, պտղի դառնությունը՝ լեղիով, արյունը – սպանությունը՝ ծիրանիով, իսկ հայիոյությունն ու հպարտությունը՝ Պիղատոսի – Յերովդեսի առջ– Նրա լռելով:

«Եվ Հիսուս բարձրաձայն աղաղակում է ու ասում. «Յա՛յր, Քո ձեռքն եմ ավանդում Իմ հոգին» (Ղուկ. ԻԳ 46):

Սովորություն է պատվական իրը պահպանության համար հանձնել առավել սիրելիին, արդ՝ Քրիստոս իր պատվական հոգին հանձնեց Հորը, Ով առավել սիրելի է: Զանգի մարդիկ մարմինը մեծ շուքով են թաղում, իսկ հոգու համար հոգ չեն տանում, թողնելով այն դժոխքում: Այս խոսքերից պատռվեց տաճարի վարագույրը: Ասելով «Յա՛յր, Քո ձեռքն եմ ավանդում Իմ հոգին», նկատի ունի բոլոր մարդկանց հոգիները՝ ազատելով նրանց դ–երի իշխանությունից:

«Եվ գլուխը կախելով՝ հոգին ավանդեց» (Հովհ. ԺԹ 30):

Տերը խոնարհում է գլուխը – ավանդում հոգին, ինչը ցույց է տալիս Նրա կամավոր մահը: Նախ աղաղակում է, ապա խոնարհում: Այդ երկուսն էլ օտար են մեր բնությանը, քանզի մահվան պահին մեր բերանները կապվում են, – զգաստություն ու կարողություն չենք ունենում մեր գլուխը խոնարհելու համար: Տերն իր գլուխը խոնարհելով՝ խոնարհում է ողջ մարդկության մարմինը, որով քակում է կուռքերի երկրպագությունը – Ավետարանի քարոզությամբ միայն Սուրբ Երրորդությունն անում երկրպագելի:

Զանի որ Տերը նախաստեղծներին Դրախտից արտաքսելով՝ նրանց հեռացրեց հավերժական բարությունից, այդ պատճառով էլ խաչի վրա աղաղակում է՝ ասելով. «Յա՛յր, Քո ձեռքն եմ ավանդում Իմ հոգին», որպեսզի Ադամին կրկին Դրախտ փոխադրի, ու կատարի մարգարեների ասածը. «Տերը Սիոնից կկանչի, Երուսաղեմից ձայն կտա» (Հովել Գ 16): Նա– սաղմոսերգուն է ասում՝ «Ահա Նա ձայն պիտի տա, ձայնն իր զորության» (Սաղմ. ԿԷ 34): Զանի որ Աստծու Խոսքը ոչ միայն մարդկային մարմին հագավ, այլ– մարդկային հոգի ու միտք, ուստի՝ ինչպես մարմնով դրվեց գերեզման, այնպես էլ հոգով հարձակվեց դժոխքի վրա:

Եվ ահա երկիրը շարժվում է. ոչ միայն երկրի մի մասը, այլ ամբողջ տիեզերքը, – մեծ ու անշարժ վեմերը պատռվում են: Երկրաշարժից Երուսաղեմի տները չեն քանդվում, – տաճարն էլ անշարժ է մնում, սակայն տաճարի վարագույրը պատռվում է, ինչը խորհրդանշում էր հրեաների կործանումը, ինչպես նա– նրանց, ովքեր բաժանվեցին Աստծուց – տարագրվեցին Կենաց գրքից: Գերեզմանները բացվում են, – շատերը դուրս են գալիս, որն օրինակ է համընդհանուր հարության, որպեսզի իմանանք, որ Նրա ձայնով հարություն ենք առնելու գերեզմանից:

«Իսկ քանի որ ուրբաթ էր, որպեսզի մարմինները չմնան խաչի վրա մինչ– շաբաթ օրը, որովհետ– այն շաբաթը տոնական մեծ օր էր» (Հովհ. ԺԹ 31):

Զանի որ Տերն ուրբաթ օրը ստեղծեց Ադամին, – Ադամն ուրբաթ օրը վտարվեց Դրախտից, այդ պատճառով էլ Տերն ուրբաթ օրը խաչվեց, որպեսզի այդ օրը մարդկային ցեղը Դրախտ վերադարձնի:

«Հրեա առաջնորդները Պիղատոսին աղաչում են, որ կոտրեն նրանց սրունքները, որպեսզի շուտ մահանան, – վերցնեն նրանց մարմինները» (Հովհ. ԺԹ 31):

Չինվորները նախ կոտրեցին առաջին ավագակի սրունքները – ապա՝ մյուսինը, որպեսզի նրանք շուտ մեռնեն – իրենք հասցնեն մինչ– երեկո իջեցնել նրանց խաչից: Իսկ երբ մոտեցան Տիրոջը, Նրան մեռած գտան, – Նրա սրունքները չկոտրեցին: Դա այդպես եղավ, որպեսզի կատարվի գրվածը. «Պահպանում է նրանց բոլոր ոսկորները, – դրանցից ոչ մեկը չի փշրվելու»

(Սաղմ. ԼԳ 21): Նա-՝ «Նայեցին Նրան, Ում խոցեցին» (տե՛ս Զովհ. ԺԹ 37): Եվ ինչպես գատակական գառան մասին ասվեց. «Դրա ոսկորները չպետք է ջարդվեն» (Թվեր Թ 12), այդպես էլ Աստծու Գառան սրունքները չփշրվեցին: Այստեղ ոսկորն Աստվածության նմանությունը ունի – հայտնում է, որ թեպետ խաչվեց, սակայն Աստված էր, անարգվեց՝ հզոր էր, մեռավ՝ անմահ էր:

«Երբ եկան Զիսուսի մոտ – տեսան, որ Նա արդեն մեռած էր, Նրա սրունքները չկոտրեցին, այլ զինվորներից մեկը տեգով խոցեց Նրա կողը, – իսկույն արյուն – ջուր ելավ» (Զովհ. ԺԹ 33-34):

Գիտենալով, որ մարդ չի կարող իր կամքով հոգին ավանդել, – չկարողանալով հավատալ, որ արդեն մեռած է՝ հարյուրապետի հրամանով զինվորներից մեկը գեղարդով խոցեց Տիրոջ կողը, որտեղից իսկույն արյուն – ջուր դուրս եկավ: Մեռած մարդու կողից ջուր է ելնում, իսկ կենդանի մարդու կողից՝ արյուն: Ջուրը վկայեց Նրա՝ մարմնով մեռնելու մասին, իսկ արյունը, որ Նա կենդանի է Աստվածությամբ:

«Այն օրը Կենդանի ջուր է բխելու Երուսաղեմում: Նրա մի կեսը պիտի հոսի դեպի առջ-ի ծովը, նրա մյուս կեսը՝ դեպի հետ-ի ծովը» (Չաքար. ԺԴ 8):

«Առջ-ի ծովը» հին ժողովուրդն է՝ օրենսդիրները, մարգարեները – հայրապետները, ովքեր Երուսաղեմի մխիթարությանն էին սպասում, իսկ «հետ-ի ծովը»՝ Զրիստոսի հեղված Արյամբ փրկված Նոր ժողովուրդը, ովքեր առաքելական քարոզչությամբ լուսավորվեցին կենաց ջրով, որ բխում է Երկնային Երուսաղեմից՝ հավիտենական կյանքից, – Նոր ժողովուրդ ու Նոր Եկեղեցի դարձան:

Այն հուրը, որ վառվեց Ադամի մեջ, վառվել սկսեց նրա կողից՝ Եվայից, այդ պատճառով էլ Երկրորդ Ադամի կողից ջուր բխեց՝ հանգեցնելու համար առաջին Ադամի կրակը: Տերը արյամբ գնեց մեզ չարի ծառայությունից, – որպեսզի Տիրոջ Արյունին ամեն մոտեցող լվացվի չարից, Տիրոջ կողից նա- ջուր բխեց: Եվ ինչպես Ադամի կողից ստեղծվեց նրա կինը՝ Եվան, այդպես էլ Տիրոջ կողից եղավ Նրա հարսը՝ Եկեղեցին:

«Զարյուրապետը, տեսնելով ինչ որ պատահեց, փառավորեց Աստծուն – ասաց. «Իսկապես այս Մարդն արդար էր» (Ղուկ. ԻԳ 47):

«Եվ նրանք, ովքեր պահպանում էին Զիսուսին, երբ տեսան Երկրաշարժը – պատահածները, սաստիկ վախեցան ու ասացին. «Արդար-, Աստծու Որդի էր Սա» (Մատթ. ԻԷ 54):

Երեք նշանակություն ունեն արյունն ու ջուրը, որոնք ելան Զրիստոսի կողից: Արյունը կյանքի նշանն է, – հայտնում էր, որ Տերը կենդանի էր Աստվածությամբ, իսկ ջուրը՝ որ Զիսուս մեռած է, այսինքն՝ հոգին բաժանվել է մարմնից:

Երկրորդ՝ սա այն Արյունն է, որով Տերը գնեց մեզ, իսկ ջուրն այն ջուրն է, որով հանգրեց Ադամի մեղքերի հուրը:

Երրորդ՝ Արյունը պատարագի խորհուրդն ունի, իսկ ջուրը՝ մկրտության: Այսպես Տերն Իր կողի երկու վտակներով շինեց սուրբ Եկեղեցին:

Զարգ. -Ինչո՞ւ Տիրոջ սիրտը կամ մարմնի մեկ այլ մաս չխոցեցին գեղարդով:

Պատասխան. -Քանի որ Աստված Եվային Ադամի կողից ստեղծեց, – օձն էլ իր ժանիքով Ադամի կողը խայթեց, այսինքն՝ Եվային: Զետ-աբար՝ Ադամի կողի փոխարեն պետք է Տիրոջ կողը խոցվեր, որպեսզի Տիրոջ վերքով օձի թույլից բժշկություն լիներ: Նա-՝ որպեսզի ճշմարիտ լինի խոսքը, թե՛ *«Ամեն ինչ կատարված է»*:

Ամբակունի մարգարեությունը

«Տե՛ր, Զո լուրը լսեցի – վախեցա, նայեցի Զո գործերին – զարհուրեցի. Դու կճանաչվես երկու կենդանիների միջ–, երբ տարիները մոտենան, կհայտնվես, երբ ժամանակը հասնի, կեր–աս, երբ իմ անձը բարկությունից խռովվի, ողորմությունս կհիշես» (Ամբակ. Գ 2):

Ասելով՝ «երկու կենդանիների միջ–», նկատի ունի Յորը – Սուրբ Յոզու, քանզի Որդին Յոր աջ կողմում է, իսկ Սուրբ Յոզին՝ Որդու աջ կողմում: Սուրբ Երրորդության Անձերից մեկը ճանաչվեց՝ մարմնով հայտնվելով աշխարհին, – մարդիկ կարողացան տեսնել Անտեսանելին: Իսկ Յայրն ու Սուրբ Յոզին թեպետ Նրա հետ էին կամքով, սակայն չէին եր–ում անմարմին լինելու պատճառով:

Դարձյալ՝ Տերը ճանաչվեց հրեշտակների – մարդկանց միջ–, երկուսից էլ պաշտվելով – երկրպագվելով: Նա– մարգարեների ու առաքյալների միջ–. մարգարեները Յոզուց տպավորվելով ճանաչեցին, իսկ առաքյալները իրենց մարմնավոր աչքերով տեսան – ականջներով լսեցին:

Դարձյալ՝ ճանաչվեց Օրենքի – Ավետարանի միջ–, – երկուսից էլ Մի Աստված քարոզվեց – փառավորվեց:

Դարձյալ՝ Եգիպտոսի – Բաբելոնի միջ–. քանզի Տերը հանեց հրեաներին Եգիպտոսից՝ Աբրահամի առաքինության շնորհիվ, – մատնեց բաբելոնացիների ձեռքը՝ իրենց մեղքերի պատճառով:

Դարձյալ՝ հին ու նոր քահանայությունների միջ–: Յինը ստվերով – օրինակներով էր պաշտում Նրան, իսկ նորը՝ ճշմարտությամբ – կատարելությամբ:

Դարձյալ՝ հրեաների ու հեթանոսների միջ–, ինչպես անկյան գլուխ դրված ընտիր Վեմ (տե՛ս Ա Պետ. Բ 6):

Դարձյալ՝ մահվան ու դժոխքի միջ–, կամ՝ միջնորդ Աստծու – մարդկանց:

Մարգարեն նկատի ունի նա– Ավագ ուրբաթի երկյուղալի – զարմանալի օրը, երբ երկնքի ու երկրի առջ– Արարչին դատելով՝ երկու չարագործների միջ– փայտից կախեցին: Սակայն Նրա Աստվածությունը ավագակների մեջ չծածկվեց, քանզի Նրա համար խավարեցին արեգակը, լուսինն ու աստղերը, շարժվեց ու դողաց երկիրը, – լեռների հիմքերը սասանվեցին: Այդ պատճառով էլ մարգարեն ասում է, թե երկու կենդանիների մեջ ճանաչվեց:

Իսկ մեկ այլ թարգմանությամբ ասվում է՝ «Կճանաչվես երկու գազանների միջ–», քանզի ավագակները գազանների նման շրջում էին լեռներում ու պատառոտում անցորդներին: Ասում են, որ աջ կողմի ավագակը, ով Յիսուսին արքայության Տեր դավանեց – աղաչեց հիշել իրեն, երբ Նա գա Իր արքայությամբ, հեթանոս էր – նրա անունը Դեմաս էր, իսկ մյուսի անունը *Կեստաս էր, – նա հրեա էր:*

Չաքարիայի մարգարեությունը

(Չաքար. ԺԴ 6-7)

«Այն օրը լույս չի լինելու, այլ լինելու է ցուրտ ու պարզ օր: Դա պիտի լինի միայն Տիրոջը հայտնի օր. ո՛չ ցերեկ պիտի լինի – ո՛չ էլ գիշեր, այլ լույս պիտի լինի միայն երեկոյան»:

«Այն օրը լույս չի լինելու»:

Այն օրը լույսը խափանվեց Ստեղծողի իշխանությամբ, որպեսզի խավարի քողով ծածկի Արարչի մերկությունը:

«Այլ լինելու է ցուրտ ու պարզ օր»:

Այնպիսի ցուրտ եղավ, որ Պետրոսը, ցրտից նեղված, նստեց խարույկի մոտ (տե՛ս Յովհ. ԺԸ 18):

«Դա պիտի լինի միայն Տիրոջը հայտնի օր»:

Քանզի երբեք երկինքը չէր տեսել իր Արարչին թշնամիների կողմից անարգված, իսկ այդ օրը տեսան Նրան մերկ – խաչին գամված: Այդ պատճառով էլ այդ օրը նշանավոր եղավ բոլոր օրերի մեջ:

«Ո՛չ ցերեկ պիտի լինի – ո՛չ էլ գիշեր»:

Ցերեկ չէր, քանզի խավար էր, – գիշեր էլ չէր, քանզի արեգակն իր տեղում էր:

«Լույս պիտի լինի միայն երեկոյան»:

Դա եղավ իններորդ ժամին, երբ Տերը կանչեց Յորը, ավանդեց հոգին – փրկագործությունն իր լրմանը հասցրեց: Ապա երկրի վրա կրկին ծագեց արեգակի լույսը, որպեսզի մեկ օրում լինի երկու ցերեկ, որոնք միմյանցից անշրպետվեցին գիշերով:

Եվ դրանից իմացանք, թե Ով է Նա, Ում մասին ասաց Յորը. «Նա է, որ հրամայում է արեգակին, ու սա չի ծագում, փակում է աստղերի դեմը» (Յոր Թ 7):

Դիոնեսիոսի դարձը

Այդ օրը Նրան ճանաչեց նա- աթենացիների իմաստասեր Դիոնեսիոսը: Նա Աթենքի մեծահարուստ իշխան Սոկրատի որդին էր: Ծնողները նրան դեռ-ս մոր որովայնից ընծայել էին դ-երի իշխանին, – երբ լրացավ նրա յոթ տարին, ծնողները նրան զոհ մատուցեցին չաստվածների իշխանի տաճարին: Սակայն տաճարի քրմերը, տեսնելով մանկան վայելուչ տեսքը, համեստությունը, ուշիմությունը – լռելու կարողությունը, համոզեցին ծնողներին չսպանել մանկանը, այլ փոխարենը նրան ծառայության հանձնել չաստվածներին, որպեսզի իր ծառայությամբ կուռքերին զոհաբերվի: Ծնողները համաձայնում են – մանկանը թողնում տաճարում: Սկզբում քրմերը իրենք են ստանձնում նրա ուսման գործը – սովորեցնում նրան հելլենական բոլոր իմաստությունները, իսկ հետո հանձնում ժամանակի ամենաիմաստուն մարդուն՝ Դիոնկրատեսին: Նրա մոտ Դիոնեսիոսը սովորում է իր ժամանակի բոլոր գիտությունները – դառնում հույժ իմաստուն: Դրանից հետո կարգվում է դատավոր, իսկ այնուհետ-դ-երի իշխանի հրամանով, բոլոր դատավորների գլխավոր, – նրան է հանձնվում Աթենքի իշխանությունը: Նա նստում է Արիսպագոսի աթոռին՝ դառնալով աթենացիների գլխավորը – առաջնորդը:

Որոշ ժամանակ անց Բալաք քաղաքում, որը թարգմանվում է ար-ի քաղաք, տոն եղավ, – մեծ բազմություն հավաքվեց: Յրմշտոցի պատճառով քրմերից մեկը հենվեց Սափուղ կոչվող կուռքի արձանին, որն էլ ընկավ ու փշրվեց՝ մեծ շփոթություն առաջացնելով ժողովրդի մեջ: Այս տեսնելով՝ իշխանավորները կալանեցին քրմին – նրան տիրասպան հայտարարելով՝ որոշեցին սպանել, քանզի երկնչում էին, որ նրա պատճառով չաստվածները կպատժեն իրենց: Նրանք զոհ մատուցեցին դ-երի իշխանին – նրա կամքը հարցրեցին: Դ-երի իշխանը պատասխանեց, որ պետք է Դիոնեսիոսին կանչել իրենց քաղաքը – քրմին հանձնել նրա դատին: Այդ օրերին, աթենացիների օրենքով, ինը դատավոր պիտի նստեին ատյանում, քննեին գործը – հիսունմեկ իշխանների առջ- դատապարտեին մեղավորին:

Դիոնեսիոսը Բալաք եկավ իր պատվական աշակերտի՝ Ասդիփոսի հետ: Այդ օրն Աստծու նախախնամությամբ այնտեղ հավաքվեց քաղաքի ողջ ժողովուրդը՝ իշխաններով, քրմերով – դատավորներով հանդերձ: Դիոնեսիոսը նրանց ասաց, թե ինչպես պետք է վարվել այն քրմի հետ, ով սպանել էր իր աստծուն, այսինքն՝ փշրել այն կուռքը, որին պաշտում էր: Եվ այդ օրը ուրբաթ էր, – այդ պահը՝ վեցերորդ ժամը:

Յանկարծ ահավոր գորությամբ շարժվեց երկիրը, – բոլոր կուռքերն ընկան ու փշրվեցին, արեգակը խավարեց, լուսինը մթնեց, իսկ աստղերն աներ-ույթ դարձան: Ապա թանձր մեգ իջավ մարդկանց վրա, այնպես որ մեկը մյուսին չէին կարողանում տեսնել, – սարսափից

բոլորն ընկնում էին գետնաթավալ: Լեռները սասանվում էին, վեմերը՝ պատռվում, կռատները՝ փլվում, – լսվում էին ահավոր ձայներ, կարծես թե մեկը լալիս էր իր որդու վրա: Խավարը տ–եց մինչ– իններորդ ժամը, որից հետո երկիրը դարձյալ պայծառացավ – մարդիկ աստիճանաբար ոտքի կանգնեցին: *Այդ ամենի մասին Դիոնեսիոսն այսպես է գրել. «Այդ օրը լուսինը տասնչորս օրական էր, – նա երկրի – անդունդի միջ– էր – արեգակին մոտենալու համար պետք էր, որ այն ար–ելքից ելներ: Եվ սքանչելիքը եղավ մի վայրկյանում. լուսինը կեսօրին հասավ արեգակին, – նրանք խավարեցին աստղերով հանդերձ, ապա երեք ժամ միասին գնացին դեպի ար–մուտք: Երկիրը դողդաց, լեռները սասանվեցին, վեմերը պատռվեցին – տարտարոսից աղաղակի աղիոողորմ ձայներ լսվեցին, ինչպես այն մարդկանց ձայները, ովքեր տեսնում են իրենց որդիներին սպանված: Այդպես հավիտյանս երբեք չէր եղել: Դրանից հետո, մի ակնթարթում, լուսինը ետ դարձավ իր տեղը »:*

Այդժամ քրմերը – իշխանները ընկան Դիոնեսիոսի առջ– – նրանից հարցրեցին կատարվածի պատճառը: Դիոնեսիոսը իր աշակերտի հետ քննեց կատարվածը աստղագիտության բոլոր օրենքներով, – համոզվեց, որ սա արեգակի սովորական խավարում չէր, սակայն պատճառը չգտավ: *Ապա հանկարծակի բացվեցին Դիոնեսիոսի հոգու աչքերը, նրա մեջ ծագեց շնորհի լույսը, – նա տեսավ Անծանոթ Աստծուն՝ Իր ողորմությամբ մարմին առած – երկիր իջած: Տեսավ նա–, որ այդ օրն ամբարիշտ մարդիկ նրան կախում են փայտից, նախատում – անարգում: Այդժամ Դիոնեսիոսը պատռեց իր հանդերձները, որից իշխանները – քրմերը սարսռեցին – նրա առջ– երեսնիվայր ընկան: Դիոնեսիոսը նրանց ասաց. «Իմացե՛ք, որ այսօր մեծ ու ահավոր գործ կատարվեց երկրի վրա: Քանզի Անծանոթ Աստվածն Իր ողորմությամբ իջավ երկիր – մարդակերպ մարմնով զգեստավորվեց՝ աշխարհի փրկության համար, իսկ ամբարիշտները, իրենց երկրում, Նրան բռնեցին, ծաղրեցին – փայտի վրա պրկելով սպանեցին՝ կորստյան դատապարտելով իրենց անձերը»:* Ապա Դիոնեսիոսը հրամայում է իր *պատվական* աշակերտին՝ Ասղիփոսին, որ մի թուղթ բերի – վրան գրի կատարվածը՝ նշելով տարին, ամիսը, օրը, ժամը: Դրանից հետո Դիոնեսիոսը վերադառնում է Աթենք՝ այդ գիրը պահելով որպես հիշատակ, որպեսզի իր մահից հետո էլ մարդկանց հայտնի լինի կատարվածը: Այդ դեպքերից հետո Աթենքում մի բագին են կանգնեցնում – վրան գրում. «Անծանոթ Աստծուն» (տե՛ս Գործք ԺԷ 23):

Այնուհետ–՝ տասներկու տարի անց, Պողոս առաքյալը գնաց Աթենք՝ քարոզելու Աստծու Որդու Ավետարանը, – քաղաքը գտավ լցված կուռքերով: Այդ պատճառով քարոզեց –՝ հրեաներին, –՝ հույներին, ում որ հանդիպեց: Աթենացիները Պողոսի մասին հայտնեցին Դիոնեսիոսին՝ ասելով, որ Պողոսն իրենց օտար ուսմունք է քարոզում – արգելում պաշտել իրենց աստվածներին: Դիոնեսիոսը լսելով Պողոսի գործերի մասին, հրամայեց բոլորին ժողովվել Արիսպագոսում, որը նրանց դատաստանի տեղն էր, ապա կանչեց նա– Պողոսին – հրամայեց խոսել: Պողոսը, հրաման ստանալով, առանց երկյուղի ասաց. «Ո՛վ աթենացիներ, ես ձեզ գտա կռապաշտության մեջ, ուրախ – գոհ ձեր անձերի կորստյան համար»: Այս խոսքից քրմերն ահով բռնվեցին, – եթե Դիոնեսիոսը չարգելեր, ապա նրան անմիջապես կքարկոծեին: Այնուհետ– Պողոսն ավելացրեց. «Տեսնում եմ, որ դուք ըստ ամենայնի ջերմեանդ հավատասեր եք, քանի որ շրջելով – տեսնելով ձեր պաշտածները՝ գտա նա– մի բագին, որի վրա գրված էր՝ «Անծանոթ Աստծուն»: Ում դուք առանց ճանաչելու եք պաշտում, ես նույնն եմ քարոզում ձեզ» (Գործք ԺԷ 22-23):

Իսկ երբ Պողոսը պատմեց Քրիստոսի գործած սքանչելիքների, չարչարանքների, խաչելության, մահվան, արեգակի խավարման, երկրաշարժի, վեմերի պատռվելու, կուռքերի կործանման, օրվա – ժամի, Տիրոջ թաղման – հարության մասին, այդժամ Դիոնեսիոսը հրամայեց Պողոսին լռել – իր պատվական աշակերտ Ասղիփոսին առաքեց բերելու այն գիրը, որ նա գրել էր Բալաքում, – այն բարձրաձայն ընթերցել: Ապա համոզվելով Պողոսի խոսքերի ճշմարտացիության մեջ, նույն ժամին հավատաց, որ Անծանոթ Աստվածը Քրիստոսն է:

Այնուհետև – ինքը – իր կինը՝ Դամարիսը, մկրտվեցին Պողոսի կողմից, մկրտվեց նա – նրա աշակերտը՝ Ասղիփոսը – արտաքին գիտությունների նրա վարդապետը՝ Յոթթեոսը, – էլի շատ արթնացիներ (տե՛ս Գործք ԺԷ 34): Դրանից հետո Պողոսը Դիոնեսիոսին ձեռնադրեց Աթենքի եպիսկոպոս, – նա հետ-եց Պողոս առաքյալին – այլ-ս նրանից չբաժանվեց, մինչ- Պողոսի ելնելն այս աշխարհից:

Դիոնեսիոսը գրել է տասը գիրք – իր երկրային կյանքն ավարտել խարույկի վրա՝ արժանանալով մարտիրոսական պսակին: Կռապաշտները նրա հետ այրեցին նա – նրա գրքերի մեծ մասը, այդ պատճառով էլ նրա գրքերից միայն երեքն են մեզ հասել:

Հիսուսի թաղումը

(Մատթ. ԻԷ 57-61, Մարկ. ԺԵ 42-47, Ղուկ. ԻԳ 50-56, Հովհ. ԺԹ 38-42)

Տասներորդ ժամին կատարվում է թաղման կարգը, որի համար նախապես պատրաստվում է գերեզմանի նշանակը: Տոնացույցում նկարագրված կարգը կատարելուց հետո սուրբ Խաչը դնում են սեղանի վրա, ծածկում սպիտակ դաստառակով՝ Քրիստոսի պատանքների խորհրդով, – շրջան կազմելով ասում՝ «Խաչի Քո Քրիստոս երկիր պագանեմք»: Օրվա այդ ժամի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ թաղեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»: Այնուհետև – ասվում է քարոզ – «Պահպանիչ» աղոթքը:

Հովսեփ Արիմաթիացին մի արդար, պարկեշտ, բարեգործ ու մեծահարուստ մարդ էր: Նա հրեաների խորհրդի անդամ էր – միաժամանակ Հիսուսի ծածուկ աշակերտը: Նա չէր մասնակցել հրեաների գործերին – սպասում էր Աստծու թագավորությանը: Եվ ուրբաթ երեկոյան, երբ շաբաթամուտն էր սկսվում, նա, արհամարհելով երկյուղը, համարձակվեց մտնել Պիղատոսի մոտ ու աղաչել նրան, որ վերցնի Հիսուսի Մարմինը: Հովսեփը նախորդ օրն իր հարկի տակ, մեծ պատվով, ընդունել էր Քրիստոսին, իսկ այսօր խնդրում էր Պիղատոսից նրա մարմինը: Քանի որ Տիրոջ հայտնի աշակերտները փախել էին, այդ պատճառով ծածուկ աշակերտն էր գործում:

Պիղատոսը, լսելով Հիսուսի մահվան լուրը, զարմացավ, որ այդչափ շուտ է մահացել, – իր մոտ կանչելով հարյուրապետին՝ հարցրեց նրան. «Իրոք այդչափ շո՞ւտ մեռավ»: Հարյուրապետը վկայեց, որ Հիսուս իրոք որ Աստծու Որդի էր, քանզի Իր կամեցած պահին հոգին ավանդեց: Դա լսելով՝ Պիղատոսը զարհուրած հրամայեց, որ Հիսուսի Մարմինը տան Հովսեփին: Սա ցույց է տալիս, որ հրեաները զուրկ էին որ-է իշխանությունից – իշխանություն չունեին անգամ մեռած մարմնի վրա:

Հովսեփը մաքուր կտավներ գնեց, իսկ Նիկողեմոսը՝ «գիշերային հավատացյալը» (տե՛ս Հովհ. Գ 2), բերեց մոտ հարյուր լիտր զմուռս՝ հալվեի հետ խառնված, մոգերի խորհրդավոր ընծան: Չմուռը նշանակն է անապական Մարմնի, հալվեն՝ անուշահոտ Աստվածության: Չմուռը նա – թաղումն է խորհրդանշում է, իսկ հալվեն՝ հարությունը:

Երբ Հովսեփը Տիրոջը խաչից իջեցնելու համար փորձեց ունելիով բ-եռները դուրս քաշել, Տիրոջ Մարմնի խոցված տեղերը սկսեցին փայլատակել, ինչից նա ահաբեկվեց ու ետ-ետ գնաց: Տեսնելով, որ անկարելի է Տիրոջ Մարմինը խաչից իջեցնել, նա ձեռքերը վեր բարձրացրեց – խաչանման տարածելով, ահով ու դողով սկսեց աղոթել. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – Հօօր, սուրբ – Անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա մեզ»: Նրան միացան նա – Նիկողեմոսը, Տիրամայրը, Հովհաննեսը – այն կանայք, ովքեր այդտեղ էին: Երբ աղոթեցին, բոլոր բ-եռները ընկան, – սուրբ Մարմինը իջավ Հովսեփի բազուկների վրա: Դրանից հետո Հովսեփն ու Նիկողեմոսը Տիրոջ Մարմինը փաթաթեցին պատանքով՝ ըստ Օրենքի: Նախորդ

օրը Յովսեփը Տիրոջ համար Վերնատունն էր զարդարել, իսկ այսօր ջանում էր զարդարել Նրա Մարմինը: Յովսեփն ու Նիկողեմոսը Օրենքի Կատարողին պատվում էին Նրա իսկ սահմանած օրենքներով:

Յնում, ըստ Օրենքի, փակում էին մեռածի աչքերը, քանզի Ադամն այդ աչքերով տեսավ արգելված ծառը, ապա կապում ոտքերը, քանզի նա այդ ոտքերով մոտեցավ ծառին: Կապում էին նա- ձեռքերը, որովհետ- Ադամն այդ ձեռքերով քաղեց արգելված պտուղը: Այնուհետ-՝ ծածկում էին երեսը, Ադամի տված հանդուզն պատասխանի պատճառով: Իսկ ըստ քրիստոնեական ավանդության՝ փակում են միայն հանգուցյալի բերանը, ամփոփելու համար փրկական խոստովանությունը, - ձեռքերը դնում կրծքին՝ պահելով հավատի արդարությունը՝ ինչպես գանձ:

Այն տեղում, ուր Տերը խաչվեց, մի պարտեզ կար, - այդ պարտեզում՝ մի նոր վիմափոր գերեզման, որի մեջ երբեք որ-է մեկը չէր դրվել: Դա էլ դարձավ Տիրոջ գերեզմանը՝ ըստ Երգ երգոցի. «Իմ սիրեցյալն իջավ Իր պարտեզը» (Երգ 2 1): Ինչպես Տիրոջ խաչելության ուրբաթը եղավ Ադամի Դրախտից արտաքսման ուրբաթի փոխարեն, այնպես էլ այն պարտեզը, ուր թաղվեց Տիրոջ Մարմինը, եղավ Դրախտի փոխարեն, որպեսզի այս ամենով ամբողջովին լուծարվի մահվան դատապարտությունը:

Այդ գերեզմանը փորել էր Եզեկիա թագավորի Սոմասա հանդերձապետը, սակայն այդտեղ ոչ մեկին չէին դրել, քանզի Տիրոջ հրամանով Եսայի մարգարեն նրան նզովեց, քանի որ այդ տեղը Տիրոջ համար էր նախատեսված (տե՛ս Եսայի ԻԲ 15-16): Ապա՝ Բաբելոնի գերության ժամանակ, գերեզմանը լցվում է հեղեղատի խճով, իսկ վերջին շրջանում այդ տեղը գնում է Յովսեփ Արիմաթացին - այն իր համար պարտեզ դարձնում: Յովսեփը, պեղելով գտնում է Սոմասի փորած գերեզմանը, այն մաքրում ու պահում իր համար, որպեսզի երբ մահանա, իր մարմինը այնտեղ դնեն:

Երբ Տիրոջն իջեցրին խաչից, արդեն երեկո էր. օրը ուրբաթ էր, ու լուսանում էր շաբաթը, իսկ շաբաթ օրը, ըստ Օրենքի, իրավունք չկար աշխատելու: Յովսեփը այդ գերեզմանում դրեց Տիրոջ Մարմինը, - թաղողները մի մեծ քար, որպես կափարիչ, գերեզմանի դռան առաջ գլորեցին ու գնացին: Այս կապակցությամբ Երեմիան ասում է. «Իմ կյանքը գբի մեջ խեղդեցին, քար դրին ինձ վրա» (Ողբ Գ 53), իսկ Յոքը ավելացնում՝ «Ինքը դեպի գերեզման ուղղվեց. անքուն անցկացրեց-մնաց տապանում. ձորի խիճերը քաղցր թվացին» (Յոք ԻԱ 32): Խիճը Քրիստոսի կրած տաժանելի չարչարանքներն էին՝ փշե պսակը, սարսուզազու բ-եռները, անարգանքը, թուքը, լեղու - քացախի ճաշակումը, որոնք մարդասիրաբար կրեց մեզ համար:

Ըստ Օրենքի՝ մահապարտ սպանվածներին երեկոյան էին թաղում, քանզի անիծված էին: Իսկ հրեաները շտապեցնում էին Արիմաթացուն. կամ թաղել, կամ էլ՝ մի կողմ գցել Տիրոջ Մարմինը, ինչպես իրենք էին վարվել ավագակների մարմինների հետ, քանզի շաբաթամուտ էր, - այդ պահին ոչ ոք չէր համարձակվում նոր գերեզման փորել: Այս պատճառով Յովսեփն իր գերեզմանում դրեց Տիրոջ Մարմինը:

Այդ գերեզմանում ոչ ոք երբ-է չէր թաղվել, որպեսզի երբ Տերը հարություն առնի, չասեն, թե մեկ ուրիշը հարություն առավ, կամ թե՛ Տերն արդար մեկի ոսկորներին դիպչելով հարություն առավ, ինչպես մովաբացին հարություն առավ՝ դիպչելով Եղիսեեի ոսկորներին (տե՛ս Դ Թագ. ԺԳ 21):

Ասենք նա-, որ Տիրոջ կույս գերեզմանի - Աստվածածին Կույսի խորհուրդներում ընդհանրություն կա: Ինչպես սուրբ Կույսը նշանված էր Յովսեփ Աստվածահոր հետ, սակայն ընծայվեց Տիրոջը, այնպես էլ կույս գերեզմանը գնեց Յովսեփ Արիմաթացին իր համար, բայց ընծայեց Տիրոջը: Կույս էր Մարիամը, ով ընդունեց Բանին, - կույս էր գերեզմանը, որ ընդունեց Տիրոջը:

Սուրբ Կույսից Տերն անապական մարմնով ծնվեց, կույս գերեզմանից՝ անապական մարմնով հարություն առավ: Այնտեղ խանձարուրով պատվեց, այստեղ՝ պատանքներով:

Այնտեղ մոր արգանդում էր – Յոր աթոռին բազմած, այստեղ՝ գերեզմանում էր – անքուն աչքով հովվում էր Իսրայելին: Այնտեղ գիշերամիջին ծնվեց, այստեղ՝ գիշերամիջին հարություն առավ: Այնտեղ կուսությունն անխափան մնաց, այստեղ՝ անխախտ մնաց գերեզմանի կնիքը: Այնտեղ զմուռս – խունկ ընծայեցին, այստեղ՝ զմուռսով – խնկով պատանեցին: Այնտեղ մոգերը երկրպագեցին, այստեղ՝ զինվորները վկայեցին: Այնտեղ աստղը լուսավորվեց, այստեղ՝ հրեշտակները փայլեցին: Այնտեղ հրեշտակները – հովիվները միաձայն երգեցին, այստեղ՝ հրեշտակները – կանայք հարությունը երգաբանեցին: Այնտեղ Տերը քառասուն շաբաթ արգանդում ժուժկալեց, այստեղ՝ քառասուն ժամ գերեզմանում մնաց:

Այստեղ՝ Տիրոջ գերեզմանի համար նախատեսված տեղում, մացառուտ թփերի մեջ, Աբրահամը տեսավ եղջյուրներից կախված խոյը (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 13), իսկ Յակոբը սանդուղքի տեսիլքը այստեղ տեսավ (տե՛ս Ծննդ. ԻԸ 12): Այն վեմը, որի վրա կանգնեց Աբրահամը՝ իջեցնելու համար խոյին, եղավ Տիրոջ գերեզմանի կափարիչը: Եվ այդ վեմը Յակոբը որպես կոթող կանգնեցրեց ու օծեց: Յակոբի քնով Տիրոջ մահը, – արթնությամբ՝ հարությունն է խորհրդանշվում, կոթողով՝ Եկեղեցին, իսկ օծմամբ՝ Սուրբ Յոզու շնորհների ներգործությունը: Այս վեմը պահապան եղավ անարատ Գառան համար, Ով անքուն աչքով պահում է ամենքին: Նա վեր–ում օրհնաբանվում էր Յոր – Սուրբ Յոզու հետ, իսկ ներք–ում՝ Ադամի հետ մտնում գերեզման:

Ատում են այնտեղ՝ Ադամի գերեզմանի մոտ էր բնակվում Մելքիսեդեկը, – նա այդտեղ Աբրահամին տվեց հացն ու գինին, օրհնեց նրան – նրանից տասանորդ վերցրեց: Այդտեղ էր Աբրահամը կամենում պատարագել Իսահակին, – այդ տեղի մասին ասաց Մովսեսը. «Քո ուխտած բաները վերցնելով՝ կգաս այն վայրը, որը քո Տեր Աստվածը կընտրի Իր համար, որպեսզի Իր անունը հայտնվի այնտեղ» (Բ Օրենք ԺԲ 26): Այդ տեղի մասին նա– Դավիթն ասաց. «Այս է հանգստավայրն Իմ հավիտյանս հավիտենից, այստեղ պիտի բնակվեմ, քանզի հավանեցի սա» (Սաղմ. ճԼԱ 14): Իսկ Եսային ասում է. «Վերջին օրերին պիտի հայտնվի Տիրոջ լեռը, Աստծու տունը՝ լեռների գագաթներին» (Եսայի Բ 2):

Այն ամենի համար, որ արեց Արիմաթացին, հրեաները նրան բանտարկեցին, սակայն Տիրոջ հրեշտակը նրան ազատեց, – նա հարեց առաքյալներին:

Յովսեփի հետ կային նա– կանայք, ովքեր եկել էին Գալիլիայից: Այդտեղ էին նա– Մարիամ Մագդաղենացին – Յակոբոսի ու Յովսեփի մայր Մարիամը: Նրանք տեսան, թե ինչպես Տիրոջ Մարմինը դրվեց գերեզման, ապա վերադարձան իրենց կացարանները, խնկեր ու յուղեր պատրաստեցին, – շաբաթ օրը, Օրենքի համաձայն, հանգիստ արեցին:

ԱՎԱԳ ՇԱՔԱԹ

Ավագ շաբաթվա գիշերային ժամերգության ժամանակ միայն ավագ խորանում են լույս վառում: Օրվա այս ժամի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ թաղեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Իններորդ ժամին կատարվում է սուրբ Չատկի ճրագալույցը: Բեմն այդ պահին ծածկված է լինում: Նախքան պատարագի սկսվելն առաջնորդը կամ ավագ քահանան սարկավագների ու դպիրների ուղեկցությամբ (որոնք ձեռքերում կան չվառվող մոմեր) գալիս են բեմի առջև: Լուսարարը՝ ձեռքում ունենալով այրվող ածուխներով լցված մի թաս³⁸ կանգնում է քահանայի աջ կողմում: Վառում են երեք կանթեղ – ըստ օրվա կարգի սաղմոսելով ու շարականներ երգելով՝ Հին կտակարանից ընթերցում են Տիրոջ հարությունը վկայող մարգարեական գրքերը: Յուրաքանչյուր ընթերցվածից հետո ծնրադրում են – աղոթում: Երբ ըստ կարգի ընթերցելով հասնում են Մարիամ մարգարեի երգին (Ելից գրքից)՝ «Օրհնեսցուք զՏեր, զի փառօք է փառաւորեալ», քահանան օրհնում է հուրը – դրանից մի մոմ վառում: Սարկավագը մի մեծ մոմի վրա խաչած – ամրացնում է խունկի հինգ հատիկ, որը խորհրդանշում է խաչի վրա Տիրոջ ստացած հինգ վերքերը, – այն վառում այրվող մոմից: Այդ մոմը դրվում է եկեղեցու ավագ խորանում, որն այնտեղ վառվում է մինչ– Համբարձում: Դրանից հետո վառում են մնացած չափերն ու կանթեղները, վառվող մոմեր բաժանում ժողովրդին՝ միաբան երգելով «Լուսաւորեա Երուսաղէմ» շարականը, – ծնրադրելով՝ աղոթում: Այդ պահին պատարագիչը բարձրանում է բեմ զգեստավորվելու: Իսկ երբ ըստ կարգի ընթերցելով հասնում են Դանիելի գրքին, հոգ–որականներից մեկը բարձրանում է բեմ – այնտեղից ընթերցում Դանիելի մարգարեությունը, որի ավարտին բացվում է վարագույրը – մատուցվում հանդիսավոր սուրբ Պատարագ: Օրվա այս ժամի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ յարեար ի մեռելոց, ողորմեա՛ մեզ»: Ժողովուրդը արարողությունից հետո վառվող մոմերը տուն է տանում:

Շաբաթ օրը պատկերն է ու օրինակը արարչության յոթերորդ օրվա, երբ Աստված հանգստացավ Իր բոլոր գործերից: Աստված վեց օրում արարեց ժամանակավոր ու ապականության ենթակա աշխարհը, իսկ յոթերորդ օրը՝ իմանալի աշխարհը՝ սրբերի հանգիստը: Տերը սահմանեց աշխարհի կյանքի յոթ դարերը, որոնք խորհրդանշվում են արարչության յոթ օրերով: Այս յոթ դարերի ընթացքում մարդու որդիները տաժանելի չարչարանքների են ենթարկվում՝ ծնունդից մինչ– մահ աշխատելով իրենց կարիքների համար: Իսկ յոթերորդ դարի լրանալուն պես պիտի լինի արդարների հանգիստը Երկնքի արքայությունում ու այս աշխարհածուփ կյանքի դադարը:

«Աստված վեցերորդ օրն ավարտեց արարչագործությունը – Իր կատարած բոլոր գործերից հետո՝ յոթերորդ օրը, հանգստացավ: Աստված օրհնեց յոթերորդ օրը – սրբագործեց այն, որովհետ– այդ օրն Աստված հանգստացավ Իր այն բոլոր գործերից, որ սկսել էր անել» (Ծննդ. Բ 2-3):

Աստված տեսավ, որ այն ամենը, ինչ արել է, բարի է, – օրհնեց ու սրբեց յոթերորդ օրը: Անցած օրերն Աստված պատվեց արարչությամբ, իսկ այս օրը՝ օրհնությամբ ու սրբությամբ: Այնուհետ– օրենք տվեց եբրայական տոհմին՝ վեց օր գործել իրենց մարմնական կարիքների համար – յոթերորդ օրը հանգստանալ: Պատվիրեց նա– քննել անցած վեց օրերում իրենց կատարած գործերը – գործած սխալները խոստովանելով ու ողորմություն տալով՝ քավություն գտնել:

38 Այսօր ածուխով թասի փոխարեն լուսարարը վառվող մոմ է բռնում:

Իսկ քրիստոնյաների համար սուրբ առաքյալների կողմից օրինադրվեց շաբաթ օրերն աշխատել, իսկ կիրակի օրը հանգստանալ բոլոր գործերից: Եվ ինչպես հրեաները շաբաթ օրն էին ընթերցում Օրենքն ու մարգարեությունները, այդպես էլ քրիստոնյաներս կիրակի օրը Եկեղեցի ենք գնում, լսում Աստվածային Գրքերի խոսքերը, խոստովանում, հաղորդվում – սպասում Քրիստոսի գալստյանը:

Շաբաթը հանգիստ է թարգմանվում, սակայն դա չի նշանակում, որ առաջին արարչության ժամանակ Աստված Իր գործերից հոգնեց – կարիք ուներ հանգստանալու, այլ դա նշանակում է, որ յոթերորդ օրը դադարեց գործելուց: Աստված Իր բոլոր գործերը խոսքով կատարեց. Նա ասաց, – եղավ, հրամայեց, – հաստատվեց՝ ըստ այս խոսքի. «Տիրոջ խոսքով ստեղծվեց երկինքը, – Իր բերանի շնչով՝ նրա բոլոր գործությունները» (Սաղմ. ԼԲ 6): Տերը միայն Ադամին Իր ձեռքերով ստեղծեց – չի գրված, թե հոգնեց արարելիս: Դավիթն ասում է. «Չի ննջում – քուն չի մտնում Պահապանն Իսրայելի» (Սաղմ. ՃԻ 4), իսկ Նա, Ով չի ննջում – քուն չի մտնում, չի էլ հոգնում: Նա– Եսային է ասում. «Չավիտենական Աստվածը, երկրի սահմանները հաստատող Աստվածը ո՛չ քաղց է զգում – ո՛չ էլ հոգնում» (Եսայի Խ 28):

Որպեսզի Աստված նորոգեր մեղքերից հնացած մարդկային բնությունը – երկրի անեծքն օրհնության փոխեր՝ հինգշաբթի օրը ծնվեց սուրբ Կույսից, ուրբաթ օրը մեռավ ու մարմնով իջավ գերեզման – շաբաթ օրը հանգստացավ: Ինչպես Առաջին արարչության շաբաթ օրը Աստված հանգստացավ Իր բոլոր գործերից, այդպես էլ այս մեծախորհուրդ շաբաթ օրը հանգստացավ Երկրորդ արարչության գործերից, որն Իր փրկական տնօրինությամբ կատարեց մեր նորոգության համար: Եվ այդ օրը մարդկանց հոգիների չարչարանքների տունը՝ դժոխքը, ավերեց – բացեց հանգստյան տունը՝ Դրախտը:

Մենք թեպետ հրեաների նման չենք պահում շաբաթը, սակայն, համաձայն Նիկիական կանոնի, շաբաթ օրը կատարելով սուրբ մարտիրոսների հիշատակը՝ յուրովի պատվում ենք: Եվ ինչպես Աստված հանգստացավ Իր գործերը կատարելուց հետո, այդպես էլ սրբերն իրենց գործերը կատարելուց հետո պիտի հանգստանան: Եվ ինչպես Աստված հանգստանում է բարության մեջ, նույնպես – մեր բարի գործերը հանգիստ են Աստծու – մեզ համար:

Դարձյալ՝ Աստված յոթերորդ օրը պատրաստեց հավիտենական հանգիստը՝ ըստ այս խոսքի. «Եկե՛ք, իմ Յոր օրհնյալներ, ժառանգեցե՛ք աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված արքայությունը» (Մատթ. ԻԵ 34): Եվ հանգստանալու են արդարները Երկնքի արքայությունում:

Երբ Ադամն ուրբաթ երեկոյան դուրս եկավ Դրախտից, գիշերվա մութը պատեց նրան, – նա ամբողջ գիշեր մեծ տազնապ ապրեց: Եվ միայն շաբաթ օրը նա հանգստացավ, երբ ծագեց տեսանելի լույսը:

Ինչպես Քրիստոս շաբաթ օրը հանգստացավ գերեզմանում, այդպես էլ Իր արարածներին հանգստացրեց մահվան մեջ՝ ըստ այս խոսքի. «Մահը մարդու համար հանգիստ է» (Յոբ Գ 22): Զանի որ մահանալով՝ մարդը դադարում է չարչարվելուց – հոգին էլ հանգնում է իր բարի գործերում: Եվ վերջին կիրակիին՝ հարության օրը, հարություն է առնելու – պիտի պսակվի հոգով ու մարմնով անճառելի փառքում: Այս պատճառով է սուրբ Եկեղեցին շաբաթ օրը մեծամեծ տոներ կատարում ի պատիվ սրբերի:

Իսկ Ավագ շաբաթ օրը խորհրդանշում է Նոր օրենքի հանգիստը հին ու մարմնավոր օրենքի չարչարանքներից հետո: Նա– արդարների հանգիստն է խորհրդանշում, ովքեր մահվանից հետո հանգստանում են իրենց բարի գործերից:

Վեցերորդ դարում Փրկիչը եկավ դեպի կամավոր ու աշխարհակեցուցիչ չարչարանքները, իսկ յոթերորդ դարի հասնելուն պես կրկին պիտի գա՝ այս անգամ Յայրական իշխանությամբ ու հրաշալի փառքով:

Գերեզմանի պահպանումը

Աստվածամարտ հրեաները ժողովվեցին Պիղատոսի մոտ ու ասացին, որ երեք օրով պահապան գինվորներ կարգեն գերեզմանի վրա, որպեսզի հանկարծ Յիսուսի աշակերտները չգան ու գողանան Նրա Մարմինը – ասեն, թե հարություն է առել: Պիղատոսը նրանց ասաց. «Գնացե՛ք – պահպանե՛ք գերեզմանն այնպես, ինչպես գիտեք: Եթե այդպես վախենում եք այդ «Անօրենից» – «Աստծուն հակառակից», ապա գինվորներով պաշտպանվեք այդ սոսկալի Մեռելից, – եթե հարկ կա, կնքեցեք գերեզմանը կնիքով, – եթե անհրաժեշտ եք գտնում, երկաթյա շղթաներով ամրացրեք, որպեսզի հետո չասեք, թե դատավորը մեզ թույլ չտվեց պահպանել գերեզմանը – այդ պատճառով մենք կորցրեցինք Մեռելին»: Եվ նրանք պահակազոր կարգեցին – երկաթյա կնիք դրեցին գերեզմանի վրա:

Մահն էլ իր հերթին կամենում էր իր ապականեցնող ատամներով ծամել Տիրոջ Մարմինը, սակայն չէր կարողանում: Դրանից նա զարմացած խորհում էր՝ ինքնիրեն ասելով. «Ո՞վ է Սա, որ Օրենքով մեռել է, սակայն վեր է քան Օրենքը – անապական է մնում: Աստված չէ՛, քանզի եթե Աստված լիներ, ապա չէր մահանա: Յրեշտակ չէ, քանզի մարդկային կերպարանք ունի: Ադամի նման ենթակա է ինձ, սակայն Ադամի նման ապականությամբ ինձ չի հանձնվում: Ինչպես մարդ համբերեց մահվան, սակայն մարդու նման, մահվանից հետո, չի կրում մահկանացուի կրքերը»:

Իր մահանալու – թաղվելու մասին Տերը նախապես էր ասել. «Ինչպես Յովնանը երեք օր ու երեք գիշեր կետի փորի մեջ էր, նույնպես – Մարդու Որդին երկրի սրտում՝ երեք օր ու երեք գիշեր» (Մատթ. ԺԲ 40): Յայտնի է, որ Յովնանը Զրիստոսի օրինակն է: Ինչպես Տերը հրամայեց Յովնանին քարոզել Նինվեում, այնպես էլ Յայր Աստված առաքեց Իր Խոսքը՝ աշխարհին փրկություն քարոզելու: Յովնանի՝ նավում ննջելը խորհրդանշում է Զրիստոսի ննջելը խաչի վրա, Յովնանի ծովն ընկնելը՝ Զրիստոսի թաղումը, իսկ կետին կուլ գնալը՝ Զրիստոսի՝ հոգով դժոխք իջնելը: Կետի փորում կենդանի – անապական էր Յովնանը, իսկ գերեզմանում ու դժոխքում անմահ ու անապական էր Զրիստոս՝ հոգով ու մարմնով: Կետի՝ Յովնանին ցամաք դուրս նետելը խորհրդանշում է Զրիստոսի հարությունը:

Իսկ այն խոսքը, թե Մարդու Որդին երկրի սրտում պետք է լինի երեք օր ու երեք գիշեր, նշանակում է Զրիստոսի թաղումը: Երկրի սիրտը Երուսաղեմն է: Ինչպես Աբելի սպանվելու տեղը երկրի բերան կոչվեց, այդպես էլ Զրիստոսի գերեզմանը՝ երկրի սիրտ: Այս խոսքը նաև նշանակում է, որ Զրիստոս խորհրդաբար թաղվեց առաքյալների սրտում:

Յարգ. -Ինչո՞ւ է երեք օր ու երեք գիշեր ասվում:

Պատասխան. -Որովհետև- հինգշաբթի օրը՝ երեկոյան, Տերը Յաղորդության խորհրդի միջոցով թաղվեց առաքյալների սրտում – կիրակի օրը՝ երեկոյան, հարություն առած եր-աց առաքյալներին: Այսպիսով՝ ստացվում է երեք օր ու երեք գիշեր:

Երկրորդ՝ Տերը ուրբաթ գիշերը բռնվեց, – շաբաթ երեկոյան, երբ լուսանում է միաշաբաթը, եղավ Զրիստոսի հարությունը, ըստ Մատթեոսի: Ուրբաթ օրը՝ վեցերորդ ժամից մինչև- իններորդ ժամը, խավար եղավ, հետո դարձյալ լույս եղավ՝ մինչև- երեկո՝ ըստ մարգարեների խոսքի. «Այդ օրն այնպես պիտի լինի, որ արեգակը մայր պիտի մտնի միջօրեին» (Ամոս Ը 9), դարձյալ՝ «Այն օրը ո՛չ ցերեկ պիտի լինի – ո՛չ գիշեր, այլ լույս պիտի լինի միայն երեկոյան» (Չաբար. ԺԴ 7): Այսինքն՝ վեցերորդ ժամից մինչև- իններորդ ժամը գիշեր է լինում: Յետ-աբար՝ ուրբաթ օրն ունենում է երկու գիշեր – երկու ցերեկ, – շաբաթ օրն էլ իր գիշերով ու ցերեկով ստացվում է երեք օր ու երեք գիշեր:

Երրորդ՝ ուրբաթն իր գիշերով, շաբաթն իր գիշերով – կիրակին իր գիշերով, ստացվում է երեք օր:

Յարգ. -Ինչո՞ւ Տերը թաղվեց:

Պատասխան. -Նախ ինչպես երկիր իջավ – մեզ երկինք հանեց, այդպես էլ իջավ գերեզման, որպեսզի կանգնեցնի գլորվածներին: Ինչպես Իր մահվամբ մահը մեռցրեց, նույնպես – թաղմամբ ապականությունը լուծարեց: Քանի որ մահը հոգու բաժանումն է մարմնից, իսկ ապականությունը՝ մարմնի տարրերի բաժանումը միմյանցից: Այս երկուսն էին տիրել մարդու բնության վրա, ինչը – վերցրեց Քրիստոս: Մահը մահվամբ վերցրեց խաչի վրա՝ ըստ այս խոսքի. «Ո՛ւր է, մա՛հ, քո հաղթությունը» (Ա Կորնթ. ԺԵ 55), իսկ ապականությունը վերցրեց անապական Մարմնով գերեզման իջնելով:

Երրորդ՝ քանի որ երկիրը անիծվել էր նախահոր գործերով, ապա այն կարող էր օրհնվել միայն Քրիստոսի գործերով: Եվ ինչպես Տերը մկրտվելիս սուզվեց ջրի մեջ, որպեսզի այն սրբի, նույնպես – հողի մեջ թաղվեց, որպեսզի այն օրհնի – վերացնի անեծքը: Այդպես – հարությունից հետո քառասուն օր օդում³⁹ գտնվեց, որպեսզի այն սրբի դ-երին մատուցած զոհերի ճենճերից: Իսկ Սուրբ Հոգին, հրեղեն լեզուներով եր-ալով, սրբեց հուրը, – այդպիսով բոլոր տարրերը սրբվեցին ու օրհնվեցին:

Չորրորդ՝ Աստված Ադամին ասաց. «Հող էիր – հող էլ կդառնաս» (Ծննդ. Գ 19): Այդ պատճառով Բանն Աստված վերցրեց մեր հողեղեն բնությունը – մտավ հողի մեջ, որպեսզի մեր պարտքերը վճարի: Հայտնի է, որ այլ էր Ադամի մահը, այլ՝ Քրիստոսի մահը, – այլ՝ մերը: Ադամի մահը եղավ իր ներգործությամբ, քանի որ եթե մեղք չգործեր, չէր մահանա: Քրիստոսի մահը եղավ իր կամքով, քանի որ եթե չկամենար, չէր մահանա: Իսկ մեր մահը բնությամբ է՝ – կամեցողների համար, –՝ չկամեցողների, –՝ մեղք գործողների, –՝ չգործողների: Հետ-աբար՝ Քրիստոսի մահն իր համար չէր, այլ՝ մեզ համար:

Հարց. -Ինչպե՞ս է Տերը վերացրել մահը, երբ այժմ էլ մարդիկ մահանում են ու ապականվում:

Պատասխան. -Ինչպես երկու մահ կա՝ հոգու – մարմնի, նույնպես – երկու անգամ է գալիս Քրիստոս: Քանի որ հոգին մարմնից պատվական է, ապա առաջին գալստյամբ Տերը հոգու մահը վերացրեց, որը մեղքն է ու դժոխքը, իսկ երկրորդ գալստյամբ մարմնի մահը պիտի վերացնի – շնորհի համընդհանուր հարություն ու կյանք:

Երկրորդ՝ Ադամը պտուղն ուտելու օրը գորությամբ մեռավ, թեպետ- հետո ինը հարյուր երեսուն տարի ապրեց, սակայն ինչպես մահվան գերի, իսկ հետո մեռավ ներգործությամբ: Այդպես – մենք՝ սկզբում գորությամբ գնվում ենք անմահության կողմից, իսկ հետո՝ ներգործությամբ անմահություն ենք ստանալու: Մեր գրավականը Քրիստոսի հարությունն է, Ով եղավ ննջեցյալների Պտուղը – Անդրանիկը մեռելների (տե՛ս Կողոս. Ա 18): Եվ ինչպես Նա մեր բնությամբ հարություն առավ առանց ապականության, այդպես էլ բոլորս հարություն ենք առնելու անմահ ու անապական մարմնով:

Երրորդ՝ երկու հայր – երկու սկիզբ ունենք. առաջինը Ադամն է՝ մարմնով ու մեղքերով, իսկ երկրորդը՝ Քրիստոսը՝ հոգով ու շնորհներով: Հետ-աբար՝ անհրաժեշտ է նախ առաջին Ադամի պարտքերը վճարել, ապա՝ Երկրորդ Ադամի հարության ու կյանքի շնորհներին միանալ:

Չորրորդ՝ հնարավոր չէ անմահ ու անապական մարմնով ապականացու տեղում բնակվել, քանի որ այդ դեպքում Քրիստոսին հարկ կլիներ կրկին մեզ համար մեռնել ու մեզ ազատել: Այդ պատճառով Ամենախիմաստունը մեզ մահ տվեց, որպեսզի երբ բոլոր արարածներն ապականությունից փոխվեն անապականության, դրա հետ միասին մեր մարմինները նույնպես անմահություն ստանան:

Հինգերորդ՝ մենք մեռնելով կցորդվում ենք Քրիստոսի մահվանը, որպեսզի Նրա հարությանը հաղորդվենք: Քանի որ անհնար է առանց մահվան հարություն առնել, ինչպես – Տերը նախ մեռավ – հետո հարություն առավ, այդպես էլ մենք: Այդ պատճառով այժմ մեր վրա

³⁹ Եկեղեցու հայրերը օդ ասելով նկատի ունեն աստղալից երկինքը:

տիրում է ժամանակավոր մահը, որպեսզի հանդերձյալում արժանանանք հավիտենական կյանքին:

Հարց. -Ինչո՞ւ Տերը հոգով իջավ դժոխք:

Պատասխան. -Նախ՝ ցույց տալու համար, թե ինչ պատճառով մարդացավ ու մեռավ, այսինքն՝ որպեսզի ազատի հոգիներին:

Երկրորդ՝ Ադամը միջին կշռով ստեղծվեց, այսինքն՝ անձնիշխանությամբ: Հետո մեղքերով ծանրանալով՝ իջավ դժոխքի ներքին տեղը – այնտեղից այլ-ս չէր կարողանում բարձրանալ, մինչև՝ որ վերին կետից Բանն Աստված իջավ ներքին կետը – հանեց Ադամին՝ երկնքի վերին կետը:

Երրորդ՝ ինչպես Հիսուս Մարմնով որպես լույս ծագեց մեզ համար ու փրկություն քարոզեց, նույնպես – հոգով որպես լույս ծագեց դժոխքում գտնվող հոգիների համար – հավատ քարոզեց՝ ըստ այս խոսքի. «Նա թեպետ՝ Մարմնով մեռավ, բայց կենդանի է Հոգով, որով – գնաց քարոզեց բանտում եղած այն հոգիներին, որոնք մի ժամանակ ապստամբել էին» (Ա Պետ. Գ 18-20):

Չորրորդ՝ սատանան անիրավությամբ կապեց մարդկանց հոգիները, իսկ Քրիստոս նրանց արդարությամբ ազատեց:

Հինգերորդ՝ Տերն Իր ադամաստեղծ ձեռքերը տարածելով խաչի վրա՝ հաղթեց չար իշխանին – մարդկանց կորզեց նրա իշխանությունից՝ ըստ այս խոսքի. «Հիմա՛ է այս աշխարհի դատաստանը, հիմա՛ է, որ այս աշխարհի իշխանը դուրս կնետվի: Եվ երբ Ես բարձրանամ երկրից, ամենքին դեպի Ինձ կձգեմ» (Հովհ. ԺԲ 31-32):

Տիրոջ էջը դժոխք

Տիրոջ թաղման օրը սատանան, ինչպես ապստամբ ծառա, փախավ իր որջը՝ դժոխք, կարծելով, թե այնտեղ կարող է ամրանալ – պահել հոգիներին: Սակայն Տերը դժոխք իջնելով կապեց նրան, ավերեց կարծեցյալ ամրոցը – այնտեղից դուրս բերեց մարդկանց հոգիները:

Քրիստոսի չարչարանքները երկու ներգործություն ունեցան. նախ՝ մարվեցին մեղքերի պարտքերը, երկրորդ՝ բացեցին երկնքի դռները: Տերը նույն ներգործությամբ ազդեց նա՝ դժոխքի վրա: Առաջին՝ քանդեց դժոխքի կապանքները, ինչպես ասում է Դավիթը. «Նա փշրեց դռները, պղնձյա – երկաթյա նիզերը խորտակեց» (Սաղմ. ԾԶ 16): Այսինքն՝ քանդեց սկզբնական – ներգործական մեղքերը կամ՝ մեղքերը – հուսահատությունը: Երկրորդ՝ բացեց երկնքի դռները – բանտը լուսավորեց՝ ըստ Եսայու մարգարեության. «Շղթայվածներին ասելու, թե՛՛ ելե՛ք, իսկ խավարի մեջ գտնվողներին, թե՛՛ հայտնվեցե՛ք» (Եսայի ԽԹ 9)

Իսկ դժոխքի ինչ լինելու մասին տարբեր մեկնություններ կան: Նախ՝ դժոխք է կոչվում տանջանքն ու պատիժը: Նա՝ տանջանքների տեղն է դժոխք կոչվում: Դժոխք է կոչվում նա՝ սատանան, ով իր մեջ միշտ կրում է տանջանքները: Դժոխք է նա՝ արտաքին պատիժը, ինչը հուր է ու խավար, իսկ ներսից՝ խղճմտանքից առաջացած տանջանք:

Դժոխքը, որը տանջանքների վայրն է, երկրի ներքին կետն է, նեղ ու դժվարին մի տեղ: Սատանան այնտեղ էր բռնությամբ տանում բոլոր մարդկանց հոգիները:

Վարդապետներից ոմանք ասում են, թե դժոխքը մի տեղում է, սակայն տանջանքները զանազան են՝ մեծ, միջակ ու փոքր, ինչպես – մեկ է Երկնքի արքայությունը, սակայն զանազան է փառքը՝ համարժեք երեսունին, վաթսունին – հարյուրին (տե՛ս Մարկ. Դ 8): Իսկ ոմանք ասում են, թե չորս դժոխք կա. ներքին, որը չար մեղավորների տեղն է, միջին՝ որը անթլփատ մանուկների տեղն է, վերին՝ որն արդարների տեղն է, – չորրորդ՝ որին քավարան են ասում: Նա՝ ասում են, որ Քրիստոս վերին դժոխքը գնաց ու ավերեց, իսկ մյուսները

մնացին: Պետք է ասել, որ ճիշտ է առաջին կարծիքը, – մենք դրան ենք հետ-ում, այսինքն՝ դժոխքը մեկն է – Քրիստոս այն ամբողջովին ավերեց: Իսկ եթե մեկը մեջբերի Դավթի հետ-յալ խոսքը՝ «Մեծ եղավ քո ողորմությունն իմ հանդեպ, հոգիս փրկեցիր խոր դժոխքից» (Սաղմ. 26 13), – ասի, թե, համաձայն այդ խոսքի, գոյություն ունի նա- վերին դժոխքը, ասենք, որ վերին – ներքին դժոխքներն են կոչվում ծանր – համեմատաբար թեթ- տանջանքները:

Եթե ներքին դժոխքը հոգու տանջանքներն է, ապա վերին դժոխքը՝ մարմնի գերեզմանը, ինչպես ասում է Դավիթը. «Մահը նրանց վրա կհասնի, – նրանք ողջ-ողջ դժոխք կիջնեն» (Սաղմ. 57 16), այսինքն՝ գերեզման: Սուտ է, թե բազում դժոխքներ կան, – Քրիստոս ներքին դժոխքը չմտավ, որը մեղավորների տեղն է, քանի որ Ադամն էր մեղավորների գլուխն ու արմատը – ներքին դժոխքում էր, – Քրիստոս ազատեց Ադամին՝ ներքին դժոխքը իջնելով:

Երկրորդ՝ Դավիթն ասում է. «Տերը երկնքից երկիր նայեց՝ բանտարկյալների հառաչանքը լսելու – մահապարտների որդիներին ազատ արձակելու համար» (Սաղմ. 135 20):

Երրորդ՝ Մովսեսը Տիրոջ անունից ասում է. «Իմ բարկությունից հուր է բորբոքվել: Դա կայրի մինչ- դժոխքի խորքերը» (Բ Օրենք ԼԲ 22): Եվ Բանն Աստված հրով ու բարկությամբ իջավ ներքին դժոխքը:

Չորրորդ՝ Եսային ասում է. «Տերը շղթայվածներին ասելու է, ելե՛ք, իսկ խավարի մեջ գտնվողներին՝ հայտնվեցե՛ք» (հմմտ. Եսայի ԽԹ 9): Արդարները խավարի մեջ չէին, քանի որ ունեին շնորհի լույսը, իսկ մեղավորները արտաքին ու ներքին խավարում էին – կապանքներում:

Յինգերորդ՝ Պետրոսն ասում է. «Գնաց քարոզեց բանտում եղած այն հոգիներին, որոնք մի ժամանակ ապստամբել էին» (Ա Պետ. Գ 19-20): Արդարներն ապստամբ չէին, ապստամբ էին մեղավորները – չարերը, որոնց քարոզեց բանական հոգով:

Այստեղ վարդապետները երկու կարծիք են հայտնում: Ոմանք ասում են, թե նրանք, ովքեր հավատացին, դուրս եկան, իսկ անհավատները մնացին դժոխքում: Իսկ մյուսներն ասում են, թե բոլորի կապանքներն էլ լուծարվեցին, մինչ- անգամ Յուդայի. նրանցից ոմանք դուրս եկան դժոխքից, ոմանք էլ այնտեղ մնացին՝ ինչպես բանտում: Իսկ սուրբ Եպիփանը, մեջբերելով սաղմոսերգուի հետ-յալ խոսքերը՝ «Մեղավորները կրկին դժոխք կընկնեն, նա- բոլոր հեթանոսները, որոնք մոռացան Աստծուն» (Սաղմ. 135 18), ասում է. «Նրանք, ովքեր չհավատացին ու դուրս եկան, աշխարհի վախճանին կրկին դառնալու են այդ նույն տեղը կամ էլ մեկ այլ տանջանքի վայր»:

Յետ-աբար՝ երբ մարդկային բնության պարտքը վճարվեց, – սատանան խաչով կապվեց, դժոխքի դռները փշրվեցին, – բոլոր հոգիներն ազատվեցին: Ոմանք հավիտյան ազատվեցին, իսկ ոմանք՝ ժամանակավորապես: Քանի որ աշխարհի վախճանին կրկին դառնալու են դժոխք, քանզի ասված է. «Ուստի ամբարիշտները չեն դիմանա դատաստանին, ոչ էլ մեղավորները կլինեն արդարների հավաքի մեջ» (Սաղմ. Ա 5):

Ձու ներկելու սովորույթը

Ավանդությունից հայտնի է, որ Մարիամ Մագդաղենացին Չատկի տոնին Յոռմում ներկած ձու է նվիրել Տիբերիոս կայսրին – ասել. «Քրիստոս յարեաւ ի մեռելոց»:

Ձուն օրինական է ամբողջ աշխարհի. վերին կեղ-ն օրինական է երկնքի, թաղանթը՝ օդի, սպիտակուցը՝ ջրի, իսկ դեղնուցը՝ երկրի: Ձուն կարմիր ներկելով՝ հայտնում ենք, որ ամբողջ աշխարհը Քրիստոսի Արյամբ գնվեց, – դրանով քարոզում մեր փրկությունը:

Ձուն նա- հույսն է խորհրդանշում, քանզի տակավին ձու է, դեռ-ս ձագ չէ: Իսկ գատկական ձուն խորհրդանշում է մեր հարության հույսը:

Ձուն երկու անգամ է ծնվում. առաջին անգամ՝ երբ հավն է ածում, իսկ երկրորդ անգամ՝ երբ ձվից ճուտ է դուրս գալիս: Մարդն էլ է երկու անգամ ծնվում. առաջին անգամ՝ մորից, իսկ երկրորդ անգամ՝ Մկրտության ավագանից: Մարդու առաջին ծնունդը մահվան պատճառով անկերպարանք է, ինչպես ձուն, սակայն երբ Քրիստոս մեզ վրա է ցողում իր կենդանարար Արյունը, մեզ հարություն է տալիս իբր- կենդանի ձագուկների: Այդ պատճառով էլ Հարության մեծ օրը ձուն ներկում ենք արյան գույնի՝ դրանով ասելով Տիրոջը. «Տե՛ր, Քո հարության գործությամբ հավաքի՛ր մեզ իբր- ձագուկների Քո ամենաընդգրկուն թ-երի տակ»:

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԶՐԻՍՏՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեղանին: Երբ ասվում է «Տեր յերկնից» շարականի վերջին տունը՝ բոլորը համբուրում են միմյանց ու ասում. «Ձեզ – մեզ անտոխ. Զրիստոս յարեալ ի մեռելոց»: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ յարեալ ի մեռելոց, ողորմեա՛ մեզ»: Եպիսկոպոսը, քահանաները – բոլոր պաշտոնյաները թափոր կազմած, զգեստավորված, ջահերով ու մոմերով, գալիս են ատյան – երգում «Այսօր յարեալ» շարականը:

Չատիկ

Մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Զրիստոսի Հարության տոնը կոչվում է Չատիկ: Չատիկն հունարեն «փասկա» են ասում, որը նշանակում է գաղթ: Վարդապետներն այս բառի «փ» տառը փոխարինել են «պ»-ով, «կ»-ն՝ «ք»-ով – «պասքա» վերանվանել:

«Չատիկ» նշանակում է անցում չարչարանքներից: Նկատի ունի Իսրայելի որդիների չարչարանքները փարավոնից, հորթին երկրպագելուց (տե՛ս Ելք ԼԲ 19-20), փորձության ջրից (տե՛ս Ելք ԺԷ 6-7), օձերի խայթոցներից (տե՛ս Թվեր ԻԱ 6), Կորիսի ապստամբությունից (տե՛ս Թվեր ԺԶ 33-35), – զանազան պատերազմներից: Չարչարանք էր նա– Գաղզաղայում թլփատվելը (տե՛ս Հեսու Ե 2) – մանանայի պակասելը (տե՛ս Հեսու Ե 12), քանգի այնուհետ– նրանք պետք է իրենց ճակատի քրտինքով հացը վաստակեին: Այդ պատճառով էլ հրեաները Չատիկ տոնակատարության ժամանակ յոթ օր դառնահամ բույսեր – բաղարջ՝ չարչարանաց հաց են ուտում՝ որպես հիշատակ իրենց կրած չարչարանքների (տե՛ս Բ Օրենք ԺԶ 3):

Չատիկ նա– անցարան է նշանակում, որպես հիշատակ հրեաների՝ Եգիպտոսից դուրս գալու – Կարմիր ծովով անցնելու: Սա խորհրդանշում է անցումը չարից դեպի բարին, պակասությունից դեպի լիություն, անպիտանությունից – չար գործերից՝ դեպի պիտանություն ու առաքինի վարք:

Չատիկ նշանակում է նա– գատվել, հեռանալ զազիր, անմաքուր ու դժնդակ խորհուրդներից – դառնալ բարու գործակից:

Չատիկները չորսն են, – բոլորն էլ Աստված է սահմանել: Առաջինը կոչվում է Արարչական գատիկ, երկրորդը՝ Օրինադրական, երրորդը՝ Փրկական, իսկ չորրորդը՝ Նորոգման:

Արարչական գատիկն այն է, որ Աստված գարնանային գիշերահավասարից երկու օր անց՝ ուրբաթ օրը, արարեց Ադամին – նրան, որպես եռակի պարգ–, տվեց գատկական հանդերձները. քահանայությունը, մարգարեությունը – թագավորությունը: Եվ որպեսզի գատկական ուրախությունը կատարյալ լինի, տվեց նա– երկինքը՝ իր լուսատուներով, Դրախտը՝ իմանալի տնկիներով, օդը՝ քաղցրանվազ թռչուններով, երկիրը՝ զանազան կենդանիներով, – ծովի ջրերը՝ իրենց բնակիչներով:

Այս Չատիկը ուներ չորս առանձնահատկություն: Նախ որ գիշերահավասարից հետո էր, երկրորդ՝ արեգակը գտնվում է Խոյի համաստեղությունում, որը կենդանակերպերից առաջինն է, երրորդ՝ ամիսը նիսան էր, որն ամիսների ու տարվա սկիզբն է, – չորրորդ՝ լիալուսին էր:

Աստված այդ մշտնջենավոր Չատիկը տվեց Ադամին, որպեսզի նրա ուրախությունը վախճան չունենա, ինչպես հրեշտակների ուրախությունն է անվախճան: Սակայն Ադամն այն իսկույն կորցրեց, այդ պատճառով էլ Աստված չուրախացավ առաջին Չատիկով:

Երկրորդը Օրինադրական գատիկն է: Սա եղավ այն ժամանակ, երբ Աստված Իսրայելի որդիներին, Մովսեսի առաջնորդությամբ, մարմնավոր ու ժամանակավոր գերությունից ազատեց – առաջնորդեց դեպի Ավետյաց երկիր:

Օրինադրական գատիկն ուներ Արարչական գատիկի չորս առանձնահատկությունները, քանի որ կատարվեց գիշերահավասարից հետո, երբ արեգակը գտնվում էր Խոյի համաստեղությունում, նիսան ամսին, լիալուսնի օրը: Այս գատկով Աստված Իսրայելի որդիներին ազատեց չորս արհավիրքներից. նախ՝ փարավոնի գերությունից, երկրորդ՝ ծովից, քանզի նրանք չխորտակվեցին ծովում, իսկ փարավոնը իր զորքերով խորտակվեց, երրորդ՝ անապատի ահագնությունից, ուր օձերն ու կարիճները խայթում ու կծոտում էին նրանց, – չորրորդ՝ յոթ հզոր ազգերից, որոնց հրեաները հաղթեցին – տիրացան նրանց ժառանգությամբ:

Եգիպտական գերությունից Իսրայելի մարմնավոր ազատությունը խորհրդանշում է ամբողջ մարդկության հոգ–որ ազատությունը, ինչը կատարվեց Քրիստոսով՝ Փրկական գատիկն: Այստեղ Մովսեսը խորհրդանշում է Քրիստոսին, նրա գավազանը՝ Քրիստոսի խաչը, Կարմիր ծովը՝ դժոխքը, ծովի ճեղքվելը՝ դժոխքի ավերվելը, ծովից Իսրայելի որդիների դուրս ելնելը՝ մարդկանց հոգիների դժոխքից դուրս ելնելը, փարավոնի՝ ծովում ընկղմվելը՝ սատանայի կործանումը, իսկ Իսրայելի որդիների գնալը դեպի Քորեբ լեռը՝ հոգիների երկինք բարձրանալը:

Երրորդը մեր Փրկչի Փրկական գատիկն է, երբ Տերը կամովին մատնեց Իր Անձը չարչարանքների, բ–եռվեց խաչին – Իր մահվամբ ու հրաշափառ հարությամբ ազատեց մեզ: Փրկական գատիկը –ս ունի Արարչական գատիկի չորս առանձնահատկությունները, քանի որ Տիրոջ չարչարանքները եղան գիշերահավասարից հետո, երբ արեգակը գտնվում էր Խոյի համաստեղությունում, ամիսը նիսան էր, – լուսինը հասել էր իր լումանը:

Այս գատկով Քրիստոս Ադամի որդիներին ազատեց չորս արհավիրքներից. նախ Իր մահվամբ ու հրաշափառ հարությամբ՝ մեղքերի մահից, ինչը թագավորել էր մեր բնության վրա Ադամից մինչ– Մովսես (տե՛ս Հռոմ. Ե 14): Երկրորդ՝ հոգիներին ազատեց դժոխքից ու սատանայի իշխանությունից, իսկ արժանավորներին բարձրացրեց դեպի արքայության լույսը: Երրորդ՝ մեզ ազատեց Օրենքի անեծքից – տվեց Շնորհի օրենքը: Չորրորդ՝ ազատեց անգիտության խավարից ու անհուսությունից – տվեց աստվածապաշտության լույսը:

Քանի որ Քրիստոսի Վերջին ընթրիքը, մատնությունը, խաչելությունը, թաղումը – հարությունը տեղի ունեցան հրեական, այսինքն՝ Օրինադրական գատիկի տոնին, այդ պատճառով էլ Քրիստոսնեական, այսինքն՝ Փրկական գատիկը փոխարինեց նախորդին:

Չորրորդը Նորոգության գատիկն է, որը լինելու է աշխարհի վախճանին: Նորոգության գատիկն, ըստ առաքյալի խոսքի, Տերը նորոգելու է մեր խոնարհ մարմինը, որպեսզի այն կերպարանակից լինի Իր փառավոր Մարմին (տե՛ս Փիլիպ. Գ 21): Ապա մեր հոգին ազատվելու է տգիտությունից ու ատելությունից – անխաղճիկորեն կապվելու է Իր սիրոյն. ինչպես մարմնի անդամներն են սիրով միացած մարմնին, այդպես էլ մենք սիրով միանալու ենք Քրիստոսին: Ազատելու է մեզ մարմնի բազմաթիվ կրքերից – հանգչեցնելու է անհոգս հանգստում՝ ըստ այս խոսքի. «Եկե՛ք Ինձ մոտ, բոլոր հոգևածներդ ու բեռնավորվածներդ, – Ես ձեզ կհանգստացնեմ» (Մատթ. ԺԱ 28): Ազատելու է տրտմությունից – ուրախացնելու է երկնային փառքում՝ ըստ այս խոսքի. «Ձեր ուրախությունը ոչ ոք ձեզնից չպիտի խլի» (Հովհ. ԺԶ 23): Մեր մարմնին տալու է ազատություն ու զորություն՝ ազատելով թանձր ծանրությունից – դարձնելով նուրբ ու թեթ–: Ազատելու է խավար մարմնից – տալու է լուսավոր մարմին: Ազատելու է ապականությունից – տալու է անապակ մարմին, ինչպես ասում է առաքյալը. «Այսպես է նա– մեռելների հարությունը. սերմանվում է ապականությամբ – հարություն է առնում առանց ապականության. սերմանվում է անարգությամբ – հարություն է առնում փառքով. սերմանվում է տկարությամբ – հարություն է առնում զորությամբ. սերմանվում է շնչավոր մարմին – հարություն է առնում հոգ–որ մարմին» (Ա Կորնթ. ԺԵ 42-44):

Հարց. –Բոլոր գատիկներում եր–աց ազատությունը, քանզի Չատիկն ազատություն է – ուրախություն, իսկ Արարչական գատկում, ո՞րն է ազատությունը:

Պատասխան. -Արարչությունից առաջ բոլոր արարածներն անգոյության – անեության մեջ էին, որով նմանվում էին կալանվածների: Իսկ արարչությամբ՝ արարածները ոչ էից եկան դեպի Էություն, անգոյությունից՝ դեպի գոյություն, ինչն էլ նրանց համար ազատություն համարվեց: Այդ պատճառով Տերը Չատիկ արեց – տվեց կյանքի վայելչությունը, քանզի անգոյությունից ազատվեցին – Էացան:

Չորս գատիկներից առաջին երկուսն արդեն գտել են իրենց վախճանը, երրորդը գնում է դեպի վախճան, իսկ չորրորդը սկիզբ է առնելու ապագայում – հավիտյան անվախճան է լինելու, քանզի լինելու է անեզր ազատություն, անվախճան կյանք – հավիտենական խնդություն:

Հարություն

Հարության խորհուրդը մեծապատիվ է ու հրաշալի, քանզի գլուխն է բոլոր տնօրինական խորհուրդների:

Անժամանակ Որդին, փառքերի Լույսը – Հոր Էության նկարագիրը, անճամելի ու անհասանելի Բանն Աստված, Ով Իր անսկիզբ Էությամբ ի սկզբանե Հոր մոտ էր – Համագո է Սուրբ Հոգուն, կամեցավ գտնել կորսվածներին, ժողովել ցրվածներին, դարձի բերել մոլորյալներին, կանգնեցնել գլորվածներին – օտարացածներին վերընծայել Փառքերի Հորը: Այդ պատճառով Քաջ Հովիվն Իր մոլորված ոչխարների համար Իր անձը տվեց:

Եվ այսօր Քրիստոս հարություն առնելով մեռելներից՝ Իր հետ հարություն տվեց նա- մեր մեղքերի ու մահվան մեջ ընկած բնությանը: Այսօր երկիրը երկինք դարձավ: Ներքին աշխարհի բնակիչները դարձան երգակից վերին հոգեղեններին: Այսօր վերին հրաբուն զորքերն ավետիս են տալիս երկրավորներին, որ Հիսուսի հարությամբ լուծարվեց մահկանացուների մահը: Այսօր Հարսին՝ Եկեղեցուն, որ նստել էր սգի մեջ, լուսեղենների լուսազգեստ հույլերը ավետիս են տալիս, որ նրա Փեսան հարություն է առել – զալիս է Եկեղեցուն Իր փառքին պսակելու:

Այսօր զվարթունների դասերը խնդությամբ եր-ում են տրտմազգեստներին՝ առաքելով նրանց քարոզելու աշխարհին, որ հարություն առավ միշտ Կենդանի Եղողը, ըստ Իր անսուտ խոսքի:

Սա օր է Նոր Արարչության, որը ոչնչով չի զիջում այն օրվան, երբ երկիրը արարչագործվեց: Եթե այն օրն աշխարհը ոչնչից ստեղծվեց, ապա այսօր մեղքերով եղծվածը վերստին արարվեց՝ առավել հրաշափառ քան նախորդ անգամ: Քանզի այս հրաշալի օրը իրենում ունի պատկերն այն Մեծ Միաշաբաթի, երբ Տերը երկինքն ու երկիրը հաստատեց: Այն աշխարհաստեղծ միաշաբաթին հալածվեց զգալի խավարը – ծագեց մեծապայծառ լույսը, իսկ այս միաշաբաթին հալածվեց անգիտության աղշամուղջը, որ ծավալվել էր երկրի վրա, – ամենուր սփռվեց ճշմարիտ աստվածգիտության լույսը: Քանզի ճշմարիտ լույսը ծագեց խավար գերեզմանում – լուսավորեց խավարում նստածներին:

Եթե ուրբաթ օրը միջօրեն նսեմացավ – զգալի խավարն ամենուր սփռվեց, ապա այսօր՝ գիշերամիջին, Արդարության Արեգակը գերեզմանից ծագելով՝ անգիտության խավարը հալածեց – աստվածգիտության ճառագայթներն ամենուր ծավալեց:

Անցյալ օրը Հարսը, տխրելով իր Փեսայի մահվան պատճառով, նստել էր անմխիթար, – նրան սգակից էին բոլոր արարածները: Լուսատուները՝ խավարումով, երկիրը՝ շարժվելով, վեմերը՝ պատռվելով, վարագույրը՝ կիսվելով, օդը՝ խավարելով: Իսկ այսօր Հարսը զարդարված պայծառ վայելչությամբ՝ զվարճալի դեմքով դիմավորում է գերեզմանից ելնող

Փեսային, Նրա հետ ուրախությամբ նստելով հարսանեկան առագաստում՝ օրհորդներով⁴⁰ հանդերձ, ինչպես հարսնության օրը (տե՛ս Երգ Ա 1-3): Եվ բոլոր նրանք, ովքեր կցորդ եղան տխրությանը, այսօր հաղորդվում են ուրախությանն ու ցնծում: Քանզի այժմ երկինքն ավելի պայծառ է, արեգակը՝ ավելի բարձր, օդը՝ ավելի մաքուր, հրեշտակներն ու կանայք՝ ավետաբեր, գերեզմանները բացված են, մեռելները՝ հարություն առած, իսկ առաքյալները՝ լցված հանդիպման անասանելի խնդությամբ, – գրեթե բոլորը՝ երկրավորներն ու երկնավորները, բանականներն ու անբանները, իմանալիներն ու զգալիները, զվարճանում են – ուրախության տոն են տոնում, ինչին – մենք ենք հանդիսակից՝ վայելելով անճամբի շնորհները: Եվ փառքերի Տերը՝ անժամանակն Աստված, մահը ոտնատակ տալով, դժոխքն ավերելով – նախաստեղծներին էլ ավելի հրաշափառ լույսերով զարդարելով՝ կատարեց աշխարհակեցուցիչ տնօրինության խորհուրդը, ինչի համար առաքվել էր Հոր ծոցից:

Եվ միաշաբաթի մոտենալով սկիզբ է առնում հրաշալի ու աշխարհակեցուցիչ հարությունը, ինչպես վկայակոչում է մարգարեն. «Երկու օր հետո Նա կկենդանացնի մեզ, – երրորդ օրը կելնենք կկանգնենք Նրա առաջ» (Օվսե 2 3): Եվ ասում է երջանիկ առաքյալը. «Գիտենք, թե Զրիստոս մեռելներից հարություն առած լինելով՝ այսուհետ– չի մեռնի, – մահը Նրան այլ–ս չի տիրի» (Հռոմ. 2 9), քանի որ Նրա հոգին դժոխքում չթողնվեց – ոչ էլ Մարմինն ապականություն տեսավ: Եվ ինչպես շիկացած երկաթը չի ժանգոտվում – հրով բորբոքված մորենու մեջ միջատներ չեն կարող բնակվել, այդպես էլ աստվածային ճառագայթներով – անհասանելի Աստվածության հրով հրացած Տիրոջ Մարմնում ու Հոգում ո՛չ մեղքը, ո՛չ մահը – ո՛չ էլ դժոխքը չկարողացան բնակություն հաստատել:

Այսօր Տերն հնքն Իրեն աստվածաբար հարություն տվեց՝ ըստ այս խոսքի. «Քանդեցե՛ք այդ տաճարը, – երեք օրվա ընթացքում այն կվերականգնեմ» (Հովհ. Բ 19): Եվ մարգարեն է ասում. «Այժմ ելնելու եմ Ես, այժմ փառավորվելու եմ, այժմ բարձրանալու եմ» (Եսայի ԼԳ 10): Իսկ Դավիթն ասում է. «Թող ելնի Աստված, Նրա բոլոր թշնամիները թող ցրվեն, ու Նրան ատողները փախչեն Իր առջ–ից» (Սաղմ. ԿԷ 2): Ապա շարունակում է. «Ելի՛ր, Տե՛ր իմ Աստված, թող բարձրանա Քո ձեռքը, – մի՛ մոռացիր տնանկներին» (Սաղմ. Թ 12թ):

Տերը դուրս եկավ մատանիով կնքված սուրբ գերեզմանից՝ առանց խախտելու գերեզմանի կնիքը: Քանզի ինչպես Տերը ծնվեց սուրբ Կույսից, առանց խախտելու նրա կուսությունը, այդպես էլ երրորդ օրը փառքով ու անապական մարմնով հարություն առավ կույս գերեզմանից՝ սպանելով մահն ու խափանելով ապականությունը՝ ըստ գրվածքների. «Ո՛ր է, մա՛հ, քո հաղթությունը, ո՛ր է, դժո՛խք, քո խայթոցը» (Ա Կորնթ. ԺԵ 55): Եվ Զրիստոս մահանալով ու հարություն առնելով՝ դարձավ ննջեցյալների առաջին Պառուրը:

Չինվորների վկայությունը

Չինվորներից ոմանք գնացին քաղաք – քահանաներին ասացին, որ այն Այրը, Ում գերեզմանը նրանք պահպանում էին, հարություն առավ, – նրանք չկարողացան անգամ նայել Նրա ահավոր տեսքին – լսել հրեշտակների ձայնը, քանի որ թմրեցին այդ սքանչելի լույսից ու սաստիկ շարժումից:

Քահանայապետերը ծերերի հետ միասին խորհուրդ արեցին – շատ դրամ տալով գինվորներին՝ ասացին. «Կասեք, թե Նրա աշակերտները գիշերով եկան ու գողացան մարմինը, մինչ մենք քնի մեջ էինք: Եվ եթե այդ լուրը կուսակալին հասնի, մենք նրան

40 Օրհորդներ ասելով նկատի ունի հրեշտակներին:

կգոհացնենք – ձեզ կազատենք վտանգից»: Չինվորները համաձայնելով իրենք իրենց համար մատնիչ եղան – իրենք իրենց արձաթով ծախեցին:

Հարց. -Հայտնի է, որ քահանայապետերը բարի մարդիկ չէին, քանի որ Նրան, Ով իրենց համար բյուրապատիկ բարեգործություններ արեց, նախանձից մահվան մատնեցին, սակայն ինչո՞ւ մահվան արժանի զինվորներին փրկելու համար վատնեցին իրենց ունեցվածքը:

Պատասխան. -Որովհետև– զինվորները մեր Տիրոջ հարության վկաներն էին: Նրանք այժմ համբավում էին Տիրոջ հարությունը, որը հնարավոր չէր սուտ հայտարարել, քանզի այս դեպքում հակառակորդի վկայությունն առավել ընդունելի է, քան բարեկամինը:

Այդ օրը զինվորներն երկու անգամ գնացին քահանայապետերի մոտ: Առաջին անգամ գնացին, երբ Տերը հարություն առավ: Թեպետ նրանք չտեսան Հարուցյալին, սակայն տեսան հրեշտակների փայլատակումն ու շարժումը – հասկացան, որ հարություն է առել Նա, Ով գերեզմանում էր: Չարհուրած զինվորները վառվող ջահերով մոտեցան գերեզմանին – անցքից ներս նայելով տեսան, որ Մարմինը տեղում չէ, իսկ մատանու կնիքը չի խախտվել: Նրանք անմիջապես գնացին քահանայապետերի մոտ – ստուգությամբ պատմեցին ամեն ինչ՝ ասելով. «Ձեր մատանու կնիքը վեմի վրա անխափան է, եկե՛ք – տեսե՛ք»: Այդ ասելով զինվորները իրենց արդարացրին: Քահանայապետերը շտապ եկան – տեսան, որ իսկապես վեմի կնիքն անխափան է, ու Մարմինը գերեզմանում չէ, – հասկացան, որ Հիսուս հարություն է առել: Նրանք ահով համակվեցին, քանի որ ինչպես կասկածում էին, այդպես էլ եղավ: Այդ պատճառով էլ առանց խնայելու վատնեցին տաճարի արձաթը կաշառելու համար պահապաններին – մեղքը գցեցին աշակերտների վրա՝ նրանց գող անվանելով:

Այս ամենը եղավ նախքան կանանց գերեզման գալը, – գերեզմանի քարը մի կողմ գցվելը: Իսկ երբ հրեշտակը քարը գլորեց – կանանց տվեց հարության ավետիսը, պահապանները կրկին գնացին քահանայապետերի մոտ – նրանց պատմեցին իրենց տեսածը: Ավետարանիչը՝ զինվորների առաջին – երկրորդ այցելությունները մի պատմության մեջ է գետեղում – ասում, որ զինվորներն արձաթն առնելով արեցին այնպես, ինչպես իրենց պատվիրել էին քահանայապետերը: Եվ այս գրույցը տարածված է հրեաների մեջ մինչև– այսօր: Այդ պատճառով սաղմոսերգուն պահապանների ու հրեաների համար է ասում. «Չհասկացան, չըմբռնեցին, խարխափեցին խավարի մեջ, – երկրի բոլոր հիմքերը ցնցվեցին» (Սաղմ. 24 5):

Տերը պահապաններին հաղորդ դարձրեց ճշմարիտ հարությանը, որպեսզի հավատան, որ Իր Մարմինը չի գողացվել, – վեմն ու կնիքը արգելք չեն Իր համար: Տերը թույլ տվեց պահապաններին, որ հրեշտակից լսեն հարության ավետիսը, – դրանից հետո ահ ու սարսափ սփռեց նրանց վրա, որպեսզի խրատվեն: Եվ ասված է. «Նրա ահից պահապանները խռովվեցին – մեռելների պես եղան» (Մատթ. ԻԸ 4): Դրա մասին է ասում մարգարեն. «Հեթանոսները պիտի խռովվեն, – երկրի բնակիչները պիտի սարսափեն քո նշաններից, այգաբացին ու երեկոյան պիտի գվարճանան» (Սաղմ. 47 9), ասում է նա–՝ «Անձամբ տեսնելով այդ բանը՝ նրանք զարմացան, խռովվեցին ու սասանվեցին» (Սաղմ. ԽԵ 6):

Տերն Իր հարությունը զինվորներին հայտնի դարձրեց, որպեսզի նրանք պատմեն հրեաներին, քանի որ պատշաճ չէր Իր սիրելիներին ուղարկել թշնամիների մոտ: Կայիափան երբեք Պետրոսին չէր լսի, – ոչ էլ Աննան կանսար Հովհաննեսին: Պահակները Զրիստոսի հարության ավետարանիչները դարձան – հրեաները նրանց ընդունեցին, քանի որ Հիսուսին խաչողների ընկերներն էին – ոչ թե Նրա սիրելիները: Հիսուսի թշնամիները զինվորներին ասում էին. «Ի՞նչ տեսաք Սպանվածի գերեզմանի մոտ, ասեք մեզ զաղտնապես»: Եվ երբ զինվորները նրանց ճշմարտությունն էին ասում, նրանք թախանձանքով պատվիրում էին, որպեսզի դրսիներից ոչ մեկն այդ մասին չիմանա: Այսպիսով Տիրոջ Հարության լուրը հայտնի դարձավ թե՛ Իր սիրելիներին – թե՛ ատելիներին:

Ամեն ժամ զինվորներն այս խորհուրդն իրենց մեջ պատմելիս՝ Տիրոջ հարությունն էին քարոզում սպանողների առաջ: Եվ այս պատմվում էր ոչ թե Պետրոսից կամ Հովհաննեսից,

ովքեր Տիրոջ սիրելիներն էին, այլ զինվորներից, ովքեր հանիրավի դատապարտեցին առաքյալներին՝ ասելով, թե նրանք գողացան Հիսուսի մարմինը:

Յուդաբեր կանայք

Այդ սուրբ կանայք եկել էին Գալիլիայից – ամենուր հետ-ում էին Փրկչին՝ մեծ սիրով ծառայելով Նրան: Նրանք այդ գիշեր ո՛չ քնեցին, – ո՛չ էլ հրեաների ու զինվորների սպառնալիքները նրանց վախեցրեց, այլ բորբոքված Քրիստոսի սիրուց՝ խնկեր ու յուղեր պատրաստեցին – շաբաթ օրը, Օրենքի համաձայն, հանգիստ արեցին: Իսկ շաբաթն անցնելուն պես, լույսը դեռ չբացված, գիշերով գնացին գերեզման:

Նախ ասենք, որ Մարիամ անունով հինգ հոգի կային, որոնցից առաջինն ամենաօրինակյալ Տիրուհին է՝ մեր Տիրոջ Կույս մայրը: Երկրորդը՝ Մարիամ Մագդաղենացին է, երրորդը՝ Հակոբոսի – Հովսեփի մայր Մարիամը, չորրորդը՝ Կղեովպասի Մարիամը – հինգերորդը՝ Ղազարոսի քույրը:

Ավետարանիչներն այս Մարիամներից միայն երկուսին են հիշատակում գերեզման գնացողների մեջ. Մարիամ Մագդաղենացուն – Հակոբոսի ու Հովսեփի մորը: Մագդաղենացու մասին ասում են, թե Տերը նրա միջից յոթ դ- էր հանել, իսկ Կղեովպասի Մարիամը նա է, ով Տիրամոր հետ կանգնել էր խաչի մոտ: Կղեովպասը Հովսեփի եղբայրն էր, ում Աստվածահայր կոչեցին – ով հայրն էր Հակոբոսի, Հովսեփի, Սիմոնի ու Հուդայի:

Յուդաբեր կանանց թվին Մարկոսն ավելացնում է նա- Սաղոմեին, իսկ Ղուկասը՝ Հովհաննային: Սաղոմեն դուստրն էր Հովսեփի, քույրը՝ Հակոբոսի ու նրա եղբայրների, կինը՝ Չեբեդիայի – մայրը՝ Հակոբոսի ու Հովհաննեսի: Նա, մտերիմ ու ազգական լինելով Հիսուսին, Նրանից գահերեցություն խնդրեց իր որդիների համար, որպեսզի որդիներից մեկը նստի արքայության աջ կողմում, իսկ մյուսը՝ ձախ (տե՛ս Մատթ. Ի 21): Իսկ Հովհաննան Հերովդեսի Քազա հազարապետի կինն էր: Սրանցից բացի կային նա- ուրիշները, որոնց անունները չեն հիշատակվում:

Այժմ քննենք ժամանակի հարցը, թե ե՞րբ յուդաբերները գերեզման գնացին: Մատթեոսն ասում է.

«Շաբաթ օրվա երեկոյան, երբ կիրակին լուսանում էր, Մարիամ Մագդաղենացին – մյուս Մարիամը եկան գերեզմանը տեսնելու: Եվ ահա մեծ երկրաշարժ եղավ, որովհետ- Տիրոջ հրեշտակը երկնքից իջնելով՝ մոտեցավ, դռնից վեմը մի կողմ գլորեց ու նստեց նրա վրա: Նրա տեսքը փայլակի նման էր, ու նրա զգեստը՝ սպիտակ, ինչպես ձյունը: Նրա ահից պահապանները խռովվեցին – մեռելների պես եղան: Հրեշտակը խոսեց ու կանանց ասաց. «Դուք մի՛ վախեցեք, գիտեմ, որ փնտրում եք Հիսուսին, որ խաչվեց. այստեղ չէ նա, քանի որ հարություն առավ, ինչպես հնքն ասել էր. եկե՛ք, տեսե՛ք այն տեղը, ուր պառկած էր: Եվ իսկույն գնացե՛ք, ասացե՛ք Նրա աշակերտներին, թե հարություն առավ. – ահա նա ձեզնից առաջ գնում է Գալիլիա. այնտեղ Նրան կտեսնեք: Եվ իսկույն, ահով – մեծ ուրախությամբ, գերեզմանից դուրս ելնելով՝ վազեցին աշակերտներին պատմելու: Եվ հանկարծ Հիսուս նրանց դիմացը ելավ ու ասաց՝ ողջո՛ւյն ձեզ. – նրանք մոտենալով՝ Նրա ոտքերին փարվեցին ու երկրպագեցին Նրան: Այն ժամանակ Հիսուս նրանց ասաց. «Մի՛ վախեցեք. գնացե՛ք ասացե՛ք իմ եղբայրներին, որ գնան Գալիլիա – այնտեղ ինձ տեսնեն» (Մատթ. ԻԸ 1-10):

Իսկ Մարկոսը պատմում է.

«Եվ երբ շաբաթն անցավ, Մարիամ Մագդաղենացին, Հակոբոսի մայր Մարիամը – Սաղոմեն գնացին իսկի պատրաստություն տեսան, որպեսզի գան – օծեն Նրա Մարմինը: Եվ կիրակի օրը, առավոտյան, ար-ածագին եկան գերեզման: Եվ ասում էին միմյանց. «Քարը

գերեզմանի դռնից մեզ համար ո՞վ պիտի գլորի»: Եվ նայեցին ու տեսան, որ գերեզմանից քարը գլորված էր. – այն շատ մեծ էր: Եվ ներս, գերեզման մտնելով՝ տեսան մի երիտասարդի, որ նստած էր աջ կողմը՝ սպիտակ պատմունճան հագած. – զարհուրեցին: Եվ նա ասաց նրանց. «Մի՛ վախեցեք, դուք Հիսուսին եք փնտրում՝ խաչված Նազովրեցուն. նա հարություն առավ, այստեղ չէ: Ահավասիկ այն տեղը, ուր Նրան դրել էին: Բայց գնացեք ասացե՛ք Նրա աշակերտներին – Պետրոսին, թե ահա նա ձեզնից առաջ գնում է Փալիլիա. այնտե՛ղ կտեսնեք Նրան, ինչպես ձեզ ասել էր: Եվ երբ այս լսեցին, ելան ու փախան գերեզմանից, քանի որ սարսափահար էին եղել. – ոչ ոքի բան չասացին, որովհետև՝ վախենում էին» (Մարկ. ԺԶ 1-8):

Ղուկասն ասում է.

«Եվ Հովսեփի հետ-ից գնում էին կանայք, որոնք Փալիլիայից էին եկել Հիսուսի հետ. նրանք տեսան գերեզմանը, – թե ինչպես Նրա մարմինն այնտեղ դրվեց: Վերադարձան, ինկեր – յուրեր պատրաստեցին ու շաբաթ օրը, Օրենքի համաձայն, հանգիստ արեցին: Եվ կիրակի օրը, առավոտյան շատ վաղ, կանայք գերեզման են գնում՝ տանելով իրենց հետ պատրաստած խնկերը: Եվ քարը գերեզմանից գլորած գտան ու ներս մտնելով՝ Տեր Հիսուսի Մարմինը չգտան: Եվ մինչ նրանք զարմացած էին այդ բանի վրա, ահա լուսավոր զգեստներով երկու մարդիկ հասան նրանց մոտ: Եվ երբ կանայք զարհուրեցին ու իրենց երեսը գետին խոնարհեցրին, մարդիկ ասացին. «Ինչո՞ւ Ողջին մեռելների մեջ եք փնտրում: Այստեղ չէ, այլ հարյավ: Հիշեցե՛ք՝ ինչպես խոսեց Նա ձեզ հետ, երբ Փալիլիայում էր. ասում էր, թե պետք է, որ Մարդու Որդին մեղավոր մարդկանց ձեռքը մատնվի, խաչվի – երրորդ օրը հարություն առնի»: Եվ նրանք հիշեցին Նրա խոսքերը: Եվ վերադարձան ու պատմեցին այս ամենը տասնմեկին – բոլոր մյուսներին» (Ղուկ. ԻԳ 55, 56, ԻԴ 1-9):

Իսկ Հովհաննեսը հայտնում է հետ-յալը.

«Կիրակի օրը Մարիամ Մագդաղենացին առավոտյան արշալույսին գերեզման է գալիս – տեսնում է, որ քարը գերեզմանի դռնից վերցված է: Ապա վազում է – գալիս Սիմոն Պետրոսի – այն մյուս աշակերտի մոտ, որին Հիսուս սիրում էր, ու նրանց ասում է. «Տիրոջը վերցրել են գերեզմանից, – չգիտենք, թե ո՞ւր են դրել Նրան» (Հովհ. Ի 1-2):

Հովհաննեսն այլ կանանց չի հիշատակում Մարիամի հետ: Այստեղ թվում է, թե անհամաձայնություն կա ավետարանիչների խոսքերում, քանի որ Մարկոսն ասում է, թե երբ կանայք մտան գերեզման, այնտեղ աջ կողմում սպիտակազգեստ երիտասարդ տեսան, իսկ Ղուկասն ասում է, որ երկու լուսազգեստ այրեր եկան դրսից, քանի դեռ նրանք գերեզմանում էին: Իսկ Մատթեոսն ու Հովհաննեսն ասում են, թե կանայք հրեշտակներ են տեսնում, ըստ որում Մատթեոսը մի հրեշտակ է ասում – այն էլ երկնքից իջած, իսկ Հովհաննեսը՝ երկու հրեշտակ գերեզմանում նստած, – հրեշտակների մի մասը մարդու կերպարանքով էին, իսկ մյուսները՝ ոգեղեն: Թե՛ կանայք այլ-այլ կերպարանքներով նկարագրեցին հրեշտակներին, սակայն նրանց խոսքերը նույնն էին, քանի որ բոլորն էլ հայտնեցին, որ Տերը հարություն է առել, – իրենք եկել են առաքյալներին հայտնելու, որ գնան Փալիլիա – այնտեղ տեսնեն Տիրոջը:

Արդ՝ փորձենք լուծել ծագած խնդիրը: Իրականում կանայք չորս տարբեր խմբերով, չորս անգամ գնացին գերեզման, – յուրաքանչյուր խումբը մի տեսարան տեսավ, – Հոգին այնպես տնօրինեց, որ ավետարանիչներից յուրաքանչյուրը կանանց մի այցելության՝ հրեշտակների տեսության – ասված խոսքերի մասին գրի: Մատթեոսը գրեց առաջին այցելության մասին, – դա հայտնի է այն խոսքից, որ ասաց. «Շաբաթ օրվա երեկոյան, երբ կիրակին լուսանում էր»: Սա նշանակում է երեկոյի – առավոտի միջին պահը: Այդ պահին վե՛մը տակավին գերեզմանի վրա էր, – հրեշտակը նրանց աչքի առջև՝ այն գլորեց: Այդ պատճառով էլ մյուս կանայք վե՛մը արդեն գլորված տեսան:

Կանանց երկրորդ այցելության մասին պատմում է Ղուկասը. «Կիրակի օրը, առավոտյան շատ վաղ, կանայք գերեզման եկան»: Իսկ երրորդ այցելության մասին Մարկոսն է պատմում,

ինչը ավելի ուշ կատարվեց, քան Ղուկասի պատմածը, քանի որ ասում է. «Կիրակի օրը, առավոտյան, ար-ածագին եկան գերեզման»: Ղուկասն ասաց առավոտյան շատ վաղ, իսկ Մարկոսը՝ ար-ածագի մոտ:

Յարգ. -Իսկ ինչո՞ւ է Մարկոսն ասում, որ կանայք անհանգստանում էին, թե գերեզմանը ծածկող քարը ով է տեղից շարժելու, եթե առաջին այցելության ժամանակ, ըստ Մատթեոսի, քարը նրանց աչքի առջ- գլորվեց, իսկ երկրորդ անգամ, ըստ Ղուկասի, կանայք քարը արդեն գլորված գտան:

Պատասխան. -Դա պետք է այսպես հասկանալ. յուզաբերները ոչ միայն նրանք էին, որոնց անունները գրվեցին Ավետարանում, այլ բացի նրանցից, կային նա- ուրիշները: Ուստի հայտնի է, որ այդպես ասողները նրանք չէին, ովքեր եկել էին առաջին - երկրորդ անգամները:

Չորրորդ այցելության մասին պատմում է Յովհաննեսը՝ հիշատակելով միայն Մարիամ Մագդաղենացուն: Մարկոսն ասում է, որ յուզաբերները գերեզման եկան ար-ածագին, իսկ Յովհաննեսն ասում է թե՛ արշալույսին, որն ավելի ուշ է լինում, քան ար-ածագը:

Յրեշտակները կանանց բոլոր խմբերին էլ տվեցին Տիրոջ հարության ավետիսը: Կանանցից մի քանիսը ետդարձի ճանապարհին Տիրոջը հանդիպեցին, Նրան ողջունեցին, երկրպագեցին - գնացին ու հայտնեցին առաքյալներին, ովքեր, սակայն, կանանց խոսքերը ցնորամտություն համարեցին: Կանանց մի մասը նրանց ասում էր, թե Տիրոջը տեսել են ու երկրպագել, իսկ մի մասն էլ, թե հրեշտակներից լսել են, որ Տերը հարություն է առել: Խմբերից մեկն էլ, որոնց մասին Մարկոսն է գրում, ոչ մեկին ոչինչ չասաց, քանզի երբ հրեշտակից լսեցին հարության լուրը, փախան, որովհետ- սարսափահար էին եղել: Քանի որ կանայք տարբեր բան էին ասում, այդ պատճառով էլ նրանց լսողները չէին հավատում:

Չորրորդ անգամ գերեզման այցելողը Մարիամ Մագդաղենացին էր, ով տեսնելով բաց - թափուր գերեզմանը՝ ենթադրեց, որ ինչ-որ մեկը վերցրել է Տիրոջ Մարմինն ու տարել մեկ այլ տեղ: Այդ պատճառով էլ եկավ խոհեմ ու մեծ մարդու՝ առաքյալների գլխավորի՝ Պետրոսի, - Տիրոջ սիրելի աշակերտի՝ Յովհաննեսի մոտ, նրանցից իմանալու կատարվածի մասին:

Բայց այստեղ պետք է պարզել հետ-յալ հարցը: Մատթեոսը գրում է, որ Մարիամ Մագդաղենացին - մյուս Մարիամը, ով Յակոբի մայրն էր, եկան գերեզման, ուր հրեշտակը նրանց աչքի առջ- գլորեց գերեզմանը ծածկող քարը - ասաց, որ Նա, Ում փնտրում են, այդտեղ չէ, այլ հարություն է առել: Ապա հրեշտակը կանանց հանձնարարեց, որպեսզի նրանք գնան ու պատմեն աշակերտներին, որ Տերը հարություն է առել - գնում է Գալիլիա, - որ աշակերտները պետք է այնտեղ գնան - հանդիպեն Տիրոջը: Մատթեոսը ասում է, որ կանայք մեծ ահով - ուրախությամբ գերեզմանից դուրս գալով՝ վազում են աշակերտներին պատմելու հարության լուրը, երբ հանկարծ ճանապարհին նրանց ընդառաջ է ելնում Յիսուս ու ասում՝ «Ողջո՞ւյն ձեզ». - կանայք մոտենալով՝ փարվում են Նրա ոտքերին ու երկրպագում: Այդ ժամանակ Յիսուս նրանց ասում է. «Մի՛ վախեցեք. գնացե՛ք, ասացե՛ք Իմ եղբայրներին, որ գնան Գալիլիա - այնտեղ Ինձ տեսնեն»:

Յարգ. -Արդ՝ եթե, ըստ Մատթեոսի, Մագդաղենացին այդ ժամանակ տեսավ Տիրոջը - խոսեց Նրա հետ, - դա առաջին այցելությունն էր գերեզման, ապա ինչո՞ւ է այժմ Յովհաննեսը կրկին պատմում նրա մասին, այն էլ չորրորդ այցելության ժամանակ: Քանզի ըստ Յովհաննեսի՝ Մագդաղենացին կարծես առաջին անգամ է գալիս գերեզման - բանից անտեղյակ կարծում է, թե Տիրոջ Մարմինը վերցրել են:

Պատասխան. -Սա այսպես պետք է հասկանալ: Ավետարանիչը միայն Մարիամ Մագդաղենացու - Յակոբի մայր Մարիամի անունները հիշատակեց, սակայն նրանց հետ ուրիշներն էլ կային: Երբ նրանք հրեշտակից հրաման ստացան գնալ ու պատմել աշակերտներին եղելությունը, նրանց մի մասը գնաց, իսկ Մագդաղենացին, ում սերն առավել ջերմ էր Յիսուսի հանդեպ, չգնաց մյուս կանանց հետ, այլ մնաց տեղում ու շրջում էր գերեզմանի մոտ, նոր խոսքեր լսելու, կամ Յարուցյալին տեսնելու հույսով: Իսկ մյուսները

ճանապարհին տեսնում են Տիրոջը – երկրպագում, – Մարիամը նրանց հետ չի լինում, սակայն ո՛չ որպես անարժան մեկը, ով տեսության չարժանացավ, այլ որպեսզի արժանանա բարձրագույն տեսությանը:

Թափուր գերեզմանը

Պետրոսն ու Յովհաննեսը գնացին գերեզման: Ղուկասը գրում է.

«Պետրոսը վեր կացավ – վազեց դեպի գերեզման, նայեց ու տեսավ, որ կտավները միայն կային: Եվ գնաց՝ մտքում զարմացած, թե ինչ էր եղել» (Ղուկ. ԻԴ 12):

Իսկ Յովհաննեսը գրում է, որ ինքը Պետրոսից առաջ անցավ ու առաջինը գերեզման հասավ: Յովհաննեսի առաջ անցնելը – Պետրոսի ետ ընկնելը պատճառներ ունեն: Նախ՝ Յովհաննեսը երիտասարդ էր – ուժեղ, իսկ Պետրոսը՝ մեծահասակ: Դարձյալ՝ Պետրոսն իր ուրացության պատճառով երկյուղած՝ դանդաղ էր գնում, իսկ Յովհաննեսն իր աներկբա սիրով՝ արագ: Եվ թեպետ Յովհաննեսը շուտ է հասնում գերեզման, սակայն ներս չի մտնում, թույլ տալով որ առաքյալների գլխավորն առաջինը մտնի: Պետրոսը ներս մտնելով տեսնում է, որ այնտեղ կտավներ կան – վարշամակը, որ Յիսուսի գլխին էր, մյուս կտավների հետ չէ, այլ առանձին ծալված՝ մի կողմ է դրված: Դա հետ-յալ խորհուրդն ունի: Աստվածությունը գլխի մասն է համարվում, իսկ մարդկությունը՝ մարմնի, դրա համար էլ գլուխը ծածկող վարշամակը ծալված էր՝ խորհրդանշելով Աստծու անտեսանելիությունը – անհասությունը, այսինքն՝ Նրա Աստվածությունն ամբողջովին ծածկված – զատված է եղականներից՝ հրեշտակներից – մարդկանցից: Իսկ Մարմնի պատանքը, որ ծալված չէր – պարզված էլ չէր, խորհրդանշում է Նրա մարդկային տնօրինությունը, որը չնայած մարմնով եր-ում էր, սակայն դրա խորհուրդն անիմանալի է մնում բոլոր արարածների համար:

Պատանքը նա- Եկեղեցու օրինակն է, քանի որ մարմնի զգեստ է, իսկ Եկեղեցին Զրիստոսի Մարմինն է: Իսկ վարշամակը, որ գլխի ծածկոց է, օրինակն է Զրիստոսի, քանզի Զրիստոս Եկեղեցու գլուխն է՝ ծածկված Յոր աջ կողմում՝ ինչպես ծալված վարշամակը: Եվ Իր երկրորդ գալստյամբ Տերը միանալու է Իր անդամների հետ, այսինքն՝ Եկեղեցու:

Յովհաննեսը գերեզման մտնելով տեսնում է նույնը, ինչ որ Պետրոսը տեսավ, ու հասկանում, որ Տերը հարություն է առել, – երկուսն էլ հավատում են Տիրոջ ճշմարիտ հարությանը: Յովհաննեսը հասկանում է, որ գմռված կտավները առանց պատռվելու չեն բաժանվում մարմնից, – եթե մեկը գողանար Մարմինը, ապա կտավը այդպես ինամքով չէր ծալի: Այդ պատճառով էլ աշակերտները կատարվածը բացատրեցին հարության զորությամբ ու աներկբայորեն հավատացին:

Յիսուս երեւում է Մարիամ Մագդաղենացուն

(Յովհ. Ի 11-18)

Աշակերտները հարության լուրը Մարիամին չհայտնեցին, կարծելով որ նա չի հասկանա հարության մեծ խորհուրդը, այլ գնացին մյուս աշակերտների մոտ, որպեսզի նրանց հայտնեն իրենց տեսածը – միասին խորհեն դրա շուրջ:

Իսկ Մագդաղենացին կանգնում է գերեզմանից դուրս ու անմխիթար լացում՝ ոչ մեկից սփոփանք չգտնելով: Եվ մինչ լալիս էր՝ խոնարհվելով նայում է գերեզմանի մեջ – այնտեղ տեսնում երկու սպիտակազգեստ հրեշտակների, որոնցից մեկը նստած էր գերեզմանի

մնարին, իսկ մյուսը՝ ոտքերի մոտ, այնտեղ, ուր Յիսուսի Մարմինն է եղել: Ամարմին գինվորները՝ հրեշտակները, մինչ- այսօր պահպանում են Տիրոջ գերեզմանը, երբեք չեն հեռանում սուրբ գերեզմանից, - այդպես պիտի լինի մինչ- աշխարհի վախճանը:

Հրեշտակները անխոս, միայն իրենց տեսքով, Մարիամին հայտնում էին Տիրոջ հարության մասին՝ կարծես ասելով. «Ո՛վ կին, ինչո՞ւ ես տրտմել - անմխիթար լալիս՝ տեսնելով մեզ ուրախության զգեստներով պայծառացած»: Նրանք մտերմաբար դիմում են Մարիամին՝ ասելով. *«Ո՛վ կին, ինչո՞ւ ես լալիս»:*

Մարիամը համարձակություն ստանալով՝ արտասովորից հայտնում է պատճառը. *«Որովհետ- իմ Տիրոջը գերեզմանից վերցրել են, - չգիտեմ՝ Նրան ուր են դրել»:* Այս ասելով նրանցից սփոփանք է ակնկալում: Եվ մինչ պատասխան է սպասում, հանկարծ տեսնում է, որ հրեշտակները, որոնց հետ խոսում էր, արագորեն ու մեծ ահով ոտքի կանգնեցին, ինչպես ծառաներն են կանգնում իրենց թագավորի առջ-: Մարիամը հասկանում է, որ հրեշտակները մի մեծ ու զարմանահրաշ իրադարձության ակնատեսն են դարձել, - ետ է նայում, տեսնելու համար, թե ինչ է դա, որից երկնավորները զարհուրում են: Բայց ետ նայելով՝ ոչ մի սքանչելի բան չտեսավ. չնայած որ տեսավ Նրան, Ում փափագում էր տեսնել, սակայն չճանաչեց - կարծեց, թե պարտիզպանն է:

Յիսուս նրան ասաց. *«Ո՛վ կին, ինչո՞ւ ես լալիս, ո՞ւմ ես փնտրում»:* Եվ Մարիամը հարցրեց նրան. «Տե՛ր, եթե դու ես նրան վերցրել - չես կամենում, որ այստեղ գերեզման լինի, ասա՛ ինձ՝ ո՞ւր ես դրել Նրան, որպեսզի ես վերցնեմ - մեկ այլ տեղ Նրան տեղափոխեմ, որպեսզի դու անհոգ լինես քո պարտեզի համար»:

Ինչո՞ւ Մարիամը չճանաչեց Տիրոջը: Որովհետ- Տերը խոսեց նրա հետ անսովոր - օտար բարբառով, բացի այդ՝ նրա միտքը զբաղված էր այն հարցով, թե ո՞վ է վերցրել Տիրոջ Մարմինը:

Ապա Տերը խոսում է Մարիամի համար հասկանալի բարբառով - ասում. *«Մարիա՛մ»,* ինչով - հայտնում է Իրեն: Եվ Մարիամը Նրան պատասխանում է եբրայեցերեն. *«Ռաբբունի՛»,* որ թարգմանվում է՝ վարդապետ:

Մարիամն իր անչափ սիրուց մղված՝ կամենում էր մոտենալ Տիրոջը, գրկել ու համբուրել, սակայն Տերը նրան արգելում է՝ ասելով. «Ինձ մի՛ մոտեցիր»: Արգելելու պատճառը, ըստ որոշ վարդապետների, կայանում է հետ-յալում. երբ կինը լսեց հրեշտակներից, թե Տերը հարություն է առել, չհավատաց, իսկ նրա ընկերուհիները հավատացին ու ետդարձի ճանապարհին տեսնելով Տիրոջը՝ արժանացան Նրան երկրպագելուն - ոտքերը համբուրելուն: Ասում են նա-, որ Տերը Մագդաղենացուն արգելեց Իրեն մոտենալ նրա թերահավատության պատճառով, քանի որ մինչ այժմ անշունչ մեռել էր փնտրում:

Ոմանք էլ ասում են, թե Մարիամը մարդկորեն էր ցանկանում հարցնել - իմանալ խաչի, դժոխքի ու հարության խորհրդի մասին, իսկ դա հասկանալու համար կատարյալ միտք էր պետք: Եթե Տերը նրան պատմեր, ապա նա անկարող կլիներ ընդունել անհաս խորհուրդը: Զանի որ առաքյալներին ասաց. «Ինչ որ ես անում եմ, դու հիմա չես իմանում, բայց հետո կիմանաս» (Յովհ. ԺԳ 7): Ասաց նա-՝ «Մխիթարիչը՝ Սուրբ Յոզիան, Որին Յայրը կուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան կուսուցանի - ձեզ կհիշեցնի այն ամենը, ինչ ես ասացի ձեզ» (Յովհ. ԺԴ 26): Տերը դա նկատի ունենալով՝ ասաց. «Ինձ մի՛ մոտեցիր, քանի որ դեռ Յորս մոտ չեմ բարձրացել»: Այսինքն՝ թեպետ անմեկնելի եմ Յորից ըստ բնության, արարչության - գործության, բայց չարչարված Մարմնովս դեռ-ս դեպի Նա չեմ ելել, - երբ ելնեմ՝ համագո, համագոր - անճամելի Յոզիան պիտի պարզ-եմ աշակերտներիս, Որով գորանալով՝ նրանք ընդունակ կլինեն անճամելի խորհուրդներ քննելու:

Ոմանք էլ ասում են, որ Մարիամը դեռ չէր մկրտվել, ուստի - չէր կարող մոտենալ Նրան: Տիրոջ Մարմինը դժոխքի առաջին Պտուղն էր, - մեր Տերն իբր- նոր Զահանա զգուշությամբ

պահում էր այն ամեն հպումներից, որպեսզի հանձնի այն ձեռքերին, որոնք կարող են ընդունել այդպիսի Պատարագը:

Դարձյալ՝ Մարիամը խոնարհությամբ չէր մոտենում Նրան, ինչպես մյուս կանայք, ովքեր Նրա ոտքերը համբուրեցին, այլ ցանկացավ համբուրել Նրա դեմքը, – Տերը, կամենալով նրան խոնարհություն ուսուցանել, արգելեց:

«Գնա՛ դու իմ եղբայրների մոտ ու նրանց ասա՛, որ ես բարձրանում եմ դեպի իմ Յայրը – ձեր Յայրը, դեպի իմ Աստվածը – ձեր Աստվածը» (Յովհ. Ի 19):

Նախկինում Տերն Իր ընտրյալներին ծառա էր կոչում՝ ասելով. «Մի՞թե ես իմ ծառա Աբրահամից գաղտնի պիտի պահեմ այն, ինչ անելու եմ» (Ծննդ. ԺԸ 17), նա՝ «Իմ ծառա Մովսեսը վախճանվեց» (Յեսու Ա 2), կամ՝ «Իմ առաջ ճշմարիտ բան չասացիք, ինչպես իմ ծառա Յոբը» (Յոբ ԽԲ 7), իսկ հիմա Իր աշակերտներին եղբայրներ է անվանում:

Իսկ ինչո՞ւ է աշակերտներին եղբայր կոչում: Որովհետև՝ աշակերտները Իր ձերբակալության ժամին փախան, – Պետրոսն էլ ուրացավ Իրեն, այդ պատճառով էլ այդպես է անվանում, որպեսզի չկարծեն, թե ոխ ունի իրենց նկատմամբ:

Իսկ ասելով՝ «Դեպի իմ Յայրը – ձեր Յայրը, դեպի իմ Աստվածը – ձեր Աստվածը», հայտնում է Յայրության – Աստվածության զանազանությունը Իր – Իր աշակերտների միջև: Զանի որ, եթե ասեր՝ իմ – ձեր Յոր մոտ, – իմ – ձեր Աստծու մոտ, դրանով կհավասարեցներ Իրեն աշակերտների հետ: Իսկ քանի որ ասաց՝ իմ Յայրը – ձեր Յայրը, դրանով հայտնեց, որ այլ է Յայրն Իր համար – այլ՝ նրանց, – այլ օրինակով է Աստված Իր համար – այլ՝ նրանց: Զանի որ Իր համար բնությամբ է Յայր, – Ինքը Նրա Էությունից անեղապես է ծնված, իսկ նրանց համար՝ շնորհով, ըստ երկրորդ արարչագործության՝ Մկրտության ավագանից Յոգով վերստին ծնվելով – Աստծուն որդեգրվելով: Այդպես – նրանց Աստվածն է բնությամբ, ըստ արարչության, քանի որ Աստված արարչական կոչում է, իսկ Իր համար՝ շնորհով, մարդանալու պատճառով: Զանգի ըստ Աստվածության բնության՝ Յայրը Նրա Աստվածը չէ, քանի որ Ինքն արարած չէ: Դրա համար ասաց՝ իմ Յայրը – ձեր Յայրը, իմ Աստվածը – ձեր Աստվածը:

Դարձյալ՝ Զրիստոսի համար Յայր է բնությամբ – Աստված՝ հավասարությամբ, իսկ մեզ համար՝ Յայր կոչմամբ – Աստված՝ բնությամբ:

Յարգ. -Ինչո՞ւ հրեշտակներն այսօր եր-ացին գերեզմանի մոտ, իսկ նախորդ օրը չեր-ացին Գողգոթայում:

Պատասխան. -Զանի որ Յայրն արգելեց հրեշտակներին տեսնել իրենց Տիրոջն անարգված, որպեսզի իրենց թ-երի շարժումով կրակ չտեղան ու չայրեն խաչողներին – դրանով խափանեն խաչելությունը:

Զանգի, եթե Ղովտի անարգանքի պատճառով հուր իջեցրին Սողոմի վրա – այրեցին այն (տե՛ս Ծննդ. ԺԹ 23), ապա որչափ ավելի կայրեին տիրասպան Երուսաղեմը, եթե տեսնեին Տիրոջն անարգված: Այդ պատճառով էլ Յայրը հարության օրը միայն հրամայեց հրեշտակներին՝ իջնել – մեծարել Տիրոջը:

Յանդիպում Յարուցյալ Տիրոջ հետ

Աշակերտները գնում են Գալիլիա, դեպի այն լեռը, ուր Յիսուս իրենց հետ ժամադրվել էր: Գալիլիա ասելով պետք է հասկանալ ոչ թե այն գավառը, որը հեռու էր Երուսաղեմից երկու-երեք օրվա ճանապարհով, այլ՝ Ձիթենյաց լեռան վրա գտնվող այն վայրը, որտեղից Տերը

երկինք⁴¹ համբարձվեց: Իսկ «ժամադրվել» ասելով այն է հայտնում, ինչ հիևզաբթի երեկոյան Տերն ասաց աշակերտներին. «Բայց Իմ հարությունից հետո ձեզից առաջ Գալիլիա պիտի գնամ» (Մարկ. ԺԴ 28): Այդ մասին Նա- հրեշտակները յուղաբերների միջոցով հայտնեցին առաքյալներին, որպեսզի այնտեղ գնան - տեսնեն Տիրոջը: Աշակերտների հանդիպումը Տիրոջ հետ եղավ Նույն կիրակի օրը՝ երեկոյան, երբ Տերը հարություն առավ:

Նույն օրը աշակերտներից երկուսը գնացին մի գյուղ, որի անունն Էմմավոս էր (տե՛ս Ղուկ. ԻԴ 13), - ճանապարհին նրանց հանդիպեց Հիսուս ու շատ բան պատմեց նրանց Իր չարչարանքների մասին: Եվ երբ սեղան նստեցին, Տերը վերցրեց հացը, օրհնեց, բեկանեց - տվեց նրանց, - նրանք կարծես քնից արթնանալով՝ ճանաչեցին Նրան, իսկ Նա աներ-ուրացավ: Եվ նրանք անմիջապես վերադարձան Երուսաղեմ - տասնմեկ աշակերտներին գտան «Գալիլիայում»: Նրանք եկան պատմելու տասնմեկին, որ Տերը հարություն է առել, - իրենք տեսել են Նրան, - Նա շատ բաներ է խոսել իրենց հետ, - հացը բեկանելու ժամանակ ճանաչել են Տիրոջը: Իսկ աշակերտները հաստատեցին, որ Տերը ճշմարտապես հարություն է առել - եր-ացել Պետրոսին:

Հարց. -Իսկ երբ - որտե՞ղ է Տերը եր-աց Պետրոսին:

Պատասխան. -Երբ Պետրոսն ու Հովհաննեսը վերադառնում էին գերեզմանից: Ինչպես գերեզման գնալիս Հովհաննեսն առաջ էր անցնել Պետրոսից, այդպես էլ վերադարձի ճանապարհին եղավ: Եվ Տերը ճանապարհին եր-ալով Պետրոսին, սիրով ողջույն տվեց նրան, որպեսզի վերացնի այն տրտմությունը, որը նրան պատել էր ուրացության պատճառով:

Հիսուս երեւում է աշակերտներին

«Նույն կիրակի օրվա երեկոյան աշակերտները հավաքված էին մի տան մեջ, որի դռները փակված էին հրեաների վախի պատճառով: Հիսուս եկավ, կանգնեց նրանց մեջտեղն ու նրանց ասաց. «Խաղաղություն ձեզ»: Այս ասելով՝ նրանց ցույց տվեց Իր ձեռքերը - կողը. - աշակերտներն ուրախացան, երբ տեսան Տիրոջը» (Հովհ. Ի 19-20):

«Երբ Նրան տեսան, երկրպագեցին Նրան, իսկ ոմանք երկմտեցին» (Մատթ. ԻԸ 17):

Երբ Տերը եր-ում է աշակերտներին արփիափայլ կերպարանքով, ճանաչողներն իսկույն երկրպագում են, իսկ ովքեր չեն ճանաչում, երկմտում են: Պետրոսն ու Չեբեդեոսի որդիները, ովքեր Նրա հետ Թաբոր լեռան վրա էին եղել - տեսել Նրան պայծառակերպված, իսկույն ճանաչում են Նրա Աստվածության անճառելի փառքը, երկրպագում - դրանով երկմտածների կասկածը փարատում՝ ըստ այն խոսքի, որ Տերն ասաց Պետրոսին. «Բայց Ես աղոթեցի քեզ համար, որպեսզի քո հավատը չպակասի, - դու, երբ վերադառնաս Ինձ, հաստատես քո եղբայրներին» (Ղուկ. ԻԲ 32): Երբ իջնում էին Թաբոր լեռից, Տերը նրանց պատվիրեց ու ասաց. «Այդ տեսիլքը մարդու չասեք, մինչ- որ Մարդու Որդին մեռելներից հարություն առնի» (Մատթ. ԺԵ 9), ինչն այսօր տեսան կատարված - հիշեցին Տիրոջ ասածը:

Ղուկասն ասում է, որ երկմտողները կարծում էին, թե ոգի է իրենց տեսածը, այդ պատճառով էլ Տերը նրաց ասաց.

41 Վարդապետների մի մասն այսպես չեն ասում, այլ այս դեպքում նկատի ունեն Գալիլիայում □տնվող Թաբոր լեռը: Իսկ Գրի□որ Վարդապետն ասում է, որ դա հնարավոր չէ հեռավորության պատճառով, քանի որ երեք օրվա ճանապարհ է մինչև այդ լեռը, և աշակերտները մինչև երեկո չէին կարող այնտեղ հասնել:

«Ինչո՞ւ եք խռովված, – ինչո՞ւ ձեր սրտերում կասկածներ են ծագում. տեսե՛ք Իմ ձեռքերն ու ոտքերը, որովհետ– նույն Ինքը ես եմ. շոշափեցե՛ք Ինձ – տեսե՛ք, որովհետ– ոգին մարմին – ոսկորներ չունի. ինչպես տեսնում եք, ես ունեմ» (Ղուկ. ԻԴ 38-39):

Այս ասելով՝ նրանց ցույց է տալիս տեգից – բ–եռներից խոցված Իր Մարմնի մասերը, որպեսզի Իր փոխարեն մի այլ մարմին չկարծեն խաչի վրա չարչարված – մեռած:

«Եվ Հիսուս մոտենալով՝ խոսեց նրանց հետ ու ասաց. «Ինձ է տրված ամեն իշխանություն երկնքում – երկրի վրա» (Մատթ. ԻԸ 18):

Ինչո՞ւ է իշխանություն ստանալու մասին ասում Նա, Ով փառքերի Թագավորն է, գորության Տերը – երկնքի ու երկրի Աստվածը:

Որովհետ– ճշմարտապես մարդացավ – Աստվածությամբ ու մարդկությամբ թագավորելու է բոլորիս վրա: Քանզի մարմնով զգեստավորվելով կատարեց ամբողջ արդարությունը – մեղանշական մարմինների փոխարեն Իր անմեղ Մարմինը տվեց մահվան: Արդարն անարդարների համար մահացավ՝ նրանց ազատելով մահվան պարտքից: Եվ այս բոլորի համար Հորից տնօրինաբար Նրան իշխանություն է տրվում երկնքի ու երկրի վրա՝ Նա– ըստ մարդկության: Այսինքն՝ ճշմարտապես ճանաչեցրեց երկրավորներին ու երկնավորներին, որ չարը զրկվեց իշխանությունից: Հայտնի է, որ չարը երկնքում իշխանություն չունեք, – կարծիք կար, թե երկրի վրա իշխանություն ունի: Իսկ Տիրոջ երկնավոր թագավորության մասին հայտնի էր: Եվ այժմ, երբ չարը զրկվեց իր իշխանությունից, Տիրոջ իշխանությունը հայտնվում է Նա– երկրում՝ իրավամբ ու արդարությամբ:

Այժմ Տերը ապստամբ բռնավորին հաղթելուց հետո, ինչպես հզոր թագավոր, առաքում է իր զորքերին ավար վերցնելու պարտվածի ամբողջ ունեցվածքը – ասում. «Ինչպես Հայրն Ինձ առաքեց պատերազմելու չարի դեմ, – ես կատարեցի Նրա կամքը՝ հաղթելով ապստամբ հսկային, այդպես – ես եմ Իմ զորավարներին խրախուսում ու քաջալերում, քանի որ բռնավորը պարտվեց: Գնացե՛ք, այսուհետ–, ավար առեք նրա ամբողջ ստացվածքը (տե՛ս Սաղմ. ԿԷ 19), աշակերտ դարձրե՛ք բոլոր հեթանոսներին, որոնց վրա չարը տիրել էր բռնությամբ – դրոշմով կնքել իբր– իր սեփականություն՝ դնելով նրանց իր իշխանության տակ: Եվ Ավետարանի վարդապետությամբ ու Մկրտության ավագանով լվացեք նրանց վրայից չարի գազարելի կնիքը – դրոշմեցեք նրանց վրա Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու ճշմարիտ դավանությունը»:

Արդար– այս մեծ տերությունն ու իշխանությունը, որ միշտ ունեք ըստ Աստվածության, այժմ ստուգապես ունի Նա– ըստ մարդկության, այդ պատճառով էլ ասաց. «*Գնացե՛ք ուրեմն, աշակերտ դարձրե՛ք բոլոր ազգերին, նրանց մկրտեցե՛ք Հոր – Որդու – Սուրբ Հոգու անունով*» (Մատթ. ԻԸ 19):

Այս մասին Նա– Հովհաննեսն է ասում.

«Խաղաղություն՝ ձեզ. ինչպես Իմ Հայրն Ինձ ուղարկեց, ես էլ ուղարկում եմ ձեզ»: Երբ այս ասաց, նրանց վրա փչեց – ասաց. «Առե՛ք Սուրբ Հոգին: Եթե մեկի մեղքերը ներեք, նրանց ներված կլինի. եթե մեկի մեղքերը չներեք, ներված չի լինի» (Հովհ. Ի 21-23):

Դա այն փչումն էր, որի օրինակը կատարվեց արարչության օրերին՝ ըստ այս խոսքի. «Տեր Աստված մարդուն ստեղծեց երկրի հողից, նրա դեմքին կենդանության շունչ փչեց, – մարդը եղավ կենդանի հոգի» (Ծննդ. Բ 7): Որը հետո Աստված ետ վերցրեց մարդկանց մեղքերի պատճառով՝ ասելով. «Իմ Հոգին հավիտյան թող չմնա այդ մարդկանց մեջ, որովհետ– նրանք մարմնավոր են» (Ծննդ. Զ 3): Եվ այն, ինչը հանցանքների պատճառով վերցվեց, այժմ դարձյալ ետ շնորհվեց՝ արդարանալու պատճառով:

Արդարանալ ասելով պետք չէ այնպես հասկանալ, թե մարդիկ իրենց հանցանքների պատճառով շնորհներից մերկանալուց հետո, իրենց արդարությամբ զգեստավորվեցին, այլ՝ մարդիկ զգեստավորվեցին Քրիստոսի արդարությամբ: Քանզի Արդարն ու Ամմեղը, Ով մեղք չգործեց, – նենգություն չգտնվեց Նրա բերանում, Իր արդար Մարմինը տվեց մահվան՝

պարտականներին համար, ինչով էլ, ըստ առաքյալի (տե՛ս Զոմ. Գ 21-30), մեզ եղավ Աստծու արդարությունը:

«Այն ժամանակ բացեց նրանց մտքերը, որ հասկանան Գրքերը» (Ղուկ. ԻԴ 45):

Քանզի սա Զոգու շնորհն է՝ ըստ այս խոսքի. «Իսկ Մխիթարիչը՝ Սուրբ Զոգին, որին Զայրը կուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան կուսուցանի – ձեզ կհիշեցնի այն ամենը, ինչ Ես ասացի ձեզ» (Յովհ. ԺԴ 26):

Եվ ոչ միայն դա, այլ նա – հույժ բարձրագույն պատիվ – իշխանություն շնորհեց նրանց, որը հատուկ է Աստծուն, քանի որ ասաց. «Եթե մեկի մեղքերը ներեք, նրանց ներված կլինի. եթե մեկի մեղքերը չներեք, ներված չի լինի» (Յովհ. Ի 21-23): Եվ ո՞վ կարող է Աստծուց բացի մեղքերը թողնել: Զարմար է այստեղ ասել այն խոսքը, թե. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, թե ով հավատում է Ինձ, ինքն էլ կանի այն գործերը, որ Ես եմ անում. – դրանցից ավելի մեծերը կանի, որովհետ – Ես գնում եմ Զոր մոտ: Եվ ինչ որ ուզեք Իմ անունով, այն կանեմ, որպեսզի Զայրը փառավորվի Որդու միջոցով» (Յովհ. ԺԴ 12-13): Ինչը շնորհեց Պետրոսին դավանության համար (տե՛ս Մատթ. ԺԶ 19), նույնն այժմ բոլոր առաքյալներին է շնորհում, այսինքն՝ ներելն ու չնրելը, կապելն ու արձակելը:

«Ուսուցանեցե՛ք նրանց պահել այն բոլորը, ինչ որ ձեզ պատվիրեցի» (Մատթ. ԻԸ 20):

Երբ առաքյալներին ասաց, որ մկրտությամբ դրոշմեն աշակերտածներին Զոր, Որդու – Սուրբ Զոգու անունով, հետո մեկ խոսք էլ ավելացրեց զորավոր պահպանության մասին, որպեսզի չարը, ըստ իր սովորության, մեզ վերստին դեպի իրեն ձգելով՝ չկործանի: Չկա ավելի զորավոր զենք ընդդեմ չարի, քան պահպանության պատվիրանը: Եվ ինչպես չարի սկիզբն ու արմատն անհնազանդությունն է պատվիրանի նկատմամբ, այդպես էլ բարու պատճառը պատվիրանի պահելն է:

Տերն Իր բոլոր պատվիրանների պահպանության սկիզբը սերը համարեց, քանզի ասաց, որ նրանից են կախված բոլոր օրենքներն ու մարգարեությունները: Իսկ սիրո պտուղը համարեց պատվիրանի պահումը՝ ասելով. «Եթե Ինձ սիրում եք, կպահեք Իմ պատվիրանները» (Յովհ. ԺԴ 15), նա՝ «Եթե մեկը սիրում է Ինձ, Իմ խոսքը կպահի, – Իմ Զայրը նրան կսիրի. – Մենք նրա մոտ կգանք ու նրա մոտ կօթ–անենք» (Յովհ. ԺԴ 23), դարձյալ՝ «Ես ո՞ւմ եմ նայելու, եթե ոչ հեզերին ու խոնարհներին – նրանց, ովքեր դողում են Իմ խոսքից» (Եսայի ԿԶ 2): Զետ–աբար՝ պատվիրանները պահողը ոչ միայն սիրում է Աստծուն, այլ – սիրվում է Նրա կողմից, – դառնում է Նրա տունը, տեղը, հանգիստը – փառքի սրբության տաճարը:

«Եվ ահա Ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչ– աշխարհի վախճանը» (Մատթ. ԻԸ 20):

Նրանց, ում կենսաբեր պատվիրանների պահպանությունն ավանդեց, խրատեց նա – քաջ լինել հակառակորդի դեմ մղվող հոգ–որ պատերազմում: Առաքյալներն ոչ միայն զորություն ստացան պատերազմելու հակառակորդի դեմ, այլ – այն լուրը, որ Տերն Իր ամբողջ զորությամբ նրանց հետ է լինելու: Զիտուս ոչ թե մարմնով է նրանց հետ լինելու, այլ՝ Զոգու միջոցով ներգործելով: Քանի որ Ինքն արդեն ամբողջացրել էր բոլոր տնօրինությունները, – այժմ փրկվածների հոգեբարձությունը փոխանցում է Փառակցին՝ Սուրբ Զոգուն, ըստ այս խոսքի. «Ես պիտի աղաչեմ Զորը, – Նա մի այլ Մխիթարիչ պիտի տա ձեզ, որպեսզի հավիտյան ձեզ հետ բնակվի ճշմարտության Զոգին» (Յովհ. ԺԴ 16-17):

Զարգ. -Իսկ եթե մեկը տարակուսի, թե առաքյալները մահացան, սակայն ներկա հավիտականության վերջը դեռ չի եկել, այդ դեպքում որքանո՞վ է ճշմարիտ, թե Նա առաքյալների հետ է ամեն օր մինչ– աշխարհի վախճանը:

Պատասխան. -Մեկ է Տերը, – մեկ՝ Նրա Եկեղեցին: Տերն ասաց Պետրոսին. «Դու վե՛մ ես, – այդ վե՛մի վրա պիտի շինեմ Իմ Եկեղեցին» (Մատթ. ԺԶ 18), իսկ Քրիստոս Գլուխն է Եկեղեցու (տե՛ս Եփես. Ե 23): Ինչպես – մարմինը մեկ է, իսկ անդամները՝ բազում, այդպես էլ բազում հավատացյալները մեկ են Քրիստոսով: Արդ՝ ինչ այն ժամանակ Տերն ասում էր

առաքյալներին, նույնն այսօր նրանց միջոցով ասում է – բոլոր հավատացյալներին, որոնց գլուխն ինքն է՝ ըստ այս խոսքի. «Սակայն միայն նրանց համար չէ, որ աղաչում եմ, այլ– նրանց խոսքի միջոցով բոլոր ինձ հավատացողների համար, որպեսզի ամենքը մի լինեն» (Ղուկ. ԺԵ 20-21): Եվ, ճշմարտապես, Նա մեզ հետ է ամեն օր, – մենք չբաժանվենք նրանից:

Քրիստոսի Հարության մասին

Մարմնավոր հարությունը երկու կերպ է լինում՝ անկատար – կատարյալ: Անկատար է, երբ հարությունից հետո դարձյալ մահանում են, ինչպես այն վեց հոգին, ովքեր հարություն առան մինչ– Քրիստոսի հարությունը: Եղիան մի հոգու հարություն տվեց, Եղիսենն երկու հոգու, – երեք հոգու էլ Քրիստոս հարություն տվեց, բայց դրանք բոլորն էլ մահացան:

Իսկ եթե մեկը մի անգամ հարություն առնի – այլ–ս չմահանա, ապա դա կատարյալ հարություն է: Այդպիսին է Քրիստոսի հարությունը, – այդպիսին է լինելու համընդհանուր հարությունը: Հարությունն այն է, երբ մեկը մահանում է մարմնով – ապա վերստին անմահություն է ստանում հավիտենական կյանքում:

Քրիստոսի հարությունը հաստատվում է վկայություններով: Նախ մարգարեներն են վկայում. «Երկրի վրա վերջ տվին Նրա կյանքին. Տերը կամենում է մաքրել Նրան վերքերից, ցույց տալ Նրան լույս» (Եսայի ԾԳ 9-11), սա հարության մասին է ասում: Նա– Դավիթն է ասում. «Մարմինն իմ կհանգստանա հույսով. քանզի դժոխքում չես թողնի Դու ինձ, – Զո Սրբին ապականություն տեսնել չես տա» (Սաղմ. ԺԵ 9-10):

Երկրորդ՝ օրինակներով է հաստատվում. ինչպես Հովնանը կետի փորում երեք օր ու գիշեր մնաց – դուրս եկավ, այդպես էլ Քրիստոս մեռավ – երեք օր հետո հարություն առավ: Դարձյալ՝ Մովսեսը տեսավ, որ մորենին այրվում է – չի սպառվում, – դա խորհրդանշում է Քրիստոսի Մարմինը, որը մեռած էր գերեզմանում, սակայն կենդանի էր, ինչը ցույց տվեցին Նրա կողից բխած երկու վտակները՝ ջուրը – արյունը:

Երրորդ՝ Տերն ինքը վկայեց իր մասին ասելով. «Պետք է, որ ինքը Երուսաղեմ գնա, բազում չարչարանքներ կրի – անարգվի քահանայապետերից, օրենսգետներից, ժողովրդի ծերերից, սպանվի – երրորդ օրը հարություն առնի» (Մատթ. ԺՁ 21):

Չորրորդ՝ հաստատվում է հրեշտակների խոսքերով, երբ նրանք յուրաքեր կանանց ասացին. «Դուք Հիսուսին ե՞ք փնտրում՝ խաչված Նազովրեցուն. Նա հարություն առավ, այստեղ չէ» (Մարկ. ԺՁ 6):

Հինգերորդ՝ հաստատվում է կանանց վկայությամբ, ովքեր միաբան հարության լուրը տվեցին առաքյալներին:

Վեցերորդ՝ հաստատվում է գերեզմանը պահպանող զինվորների վկայությամբ: Քահանաները զինվորներին արժաթ տալով՝ իրենք էլ հաստատեցին հարությունը:

Յոթերորդ՝ հաստատվում է այն սուրբ մեռելների կողմից, ովքեր Քրիստոսի հետ հարություն առան գերեզմաններից – մտան սուրբ քաղաքը (տե՛ս Մատթ. ԻԷ 52-53):

Ութերորդ՝ հաստատվում է կնքված գերեզմանով – պատանքներով:

Իններորդ՝ հաստատվում է ականատեսների վկայությամբ, ովքեր տեսան հարուցյալ Քրիստոսին մարմնավոր աչքերով:

Տերը հարության օրը հինգ անգամ եր–աց յուրայիններին: Նախ եր–աց կանանց, երբ նրանք վերադառնում էին գերեզմանից: Երկրորդ՝ Մարիամ Մագդաղենացուն: Տերը նախ կանանց եր–աց, քանի որ մահաբեր գույժը կնոջ ձեռքով մտավ բնության մեջ, դրա համար էլ պետք էր, որ մարդկանց կյանքի փրկության ավետիսը նրանցով լիներ: Երրորդ՝ եր–աց Պետրոսին, ինչպես Դուկասն է պատմում: Եվ այս եղավ երկու պատճառով, մեկը՝ որպեսզի

Պետրոսը չի ուսահատվի ուրացության պատճառով, – երկրորդ՝ հայտնելու համար Աստվածային ողորմությունը մեղավորներին: Չորրորդ՝ եր–աց երկու աշակերտներին, ովքեր գնում էին Էմմավուս, ինչպես պատմում է Ղուկասը (տե՛ս Ղուկ. ԻԴ 13): Հինգերորդ՝ նույն երեկոյան փակ դռներով անցնելով՝ եր–աց բոլոր աշակերտներին, բացի Թովմասից, – դա կատարվեց կամ «Գալիլիայում»՝ իրենց հավաքատեղիում, կամ Վերնատանը:

Տասներորդ՝ հաստատում է հենց Ինքը՝ Քրիստոս, քանի որ հարությունից հետո Նա կերավ ու խմեց աշակերտների հետ, խոսեց նրանց հետ, առաքեց նրանց մկրտելու, օրհնեց նրանց ու նրանց առջ– երկինք համբարձվեց:

Հարց. -Ո՞ր ժամին հարություն առավ Քրիստոս:

Պատասխան. -Քրիստոս հարություն առավ կիրակի օրը գիշերամիջին, որը հաստատվում է բազում վկայություններով: Նախ Մատթեոսն է ասում. «Շաբաթ օրվա երեկոյան, երբ կիրակին լուսանում էր» (տե՛ս Մատթ. ԻԸ 1), այսինքն՝ գիշերվա սկզբի ու վախճանի միջնամասում:

Երկրորդ՝ Ղավիթը Տիրոջ անունից ասում է. «Կեսգիշերին ելնում էի գոհություն մատուցելու քեզ» (Սաղմ. ԾԺԸ 62):

Երրորդ՝ Տերը գիշերամիջին ծնվեց կուսական արգանդից – նույն ժամին էլ հարություն առավ կույս գերեզմանից:

Չորրորդ՝ Տերը գիշերամիջին ձերբակալվեց ու կապվեց – նույն ժամին էլ արձակվեց մահվան կապանքներից ու հարություն առավ:

Հինգերորդ՝ Քրիստոսի հարությունը պատճառն է մեր հարության: Արդ՝ մեր հարությունը վերջին կիրակի օրն է լինելու՝ գիշերամիջին՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ կեսգիշերին ձայն լսվեց՝ ահա՛ Փեսան գալիս է, նրան դիմավորելու՛ ելեք» (Մատթ. ԻԵ 6): Հետ–աբար՝ Քրիստոսի հարությունն եղավ գիշերամիջին, կիրակի օրը: Այդ պատճառով էլ Ավագ շաբաթ օրը՝ երեկոյան՝ գիշերին մոտ, Չատկի ճրագալույցն ենք անում – պատարագ մատուցում:

Վեցերորդ՝ գիշերամիջին հրեշտակը հարվածեց Եգիպտոսին, – գիշերամիջին Մովսեսը Իսրայելի որդիներին հանեց Եգիպտոսից, որն օրինակն է դժոխքի ավերման – հոգիների ազատության: Նույնպես – Քրիստոս գիշերամիջին հարվածեց ու կապեց սատանային, – այն ժամին, երբ Մովսեսը Եգիպտոսից հանեց ժողովրդին, նույն ժամին Քրիստոս հարություն առավ մեռելներից, ազատեց հոգիներին չարության հրահլոց դժոխքից – իմանալի փարավոնի բռնությունից:

Քրիստոսի հարությունից հետո օրվա սկիզբը համարվեց կեսգիշերը, քանի որ հարությունից հետո խավարից դեպի լույս ենք գնում:

Հարց. -Քանի՞ ժամ մեռած մնաց Քրիստոս:

Պատասխան. -Վարդապետներն ասում են, որ Տերը երեսուներեք ու կես ժամ մնաց դժոխքում: Քանի որ ուրբաթ օրն իններորդ ժամին մեռավ – հոգով իջավ դժոխք, իսկ երեկոյան՝ ար–ամուտին, Մարմինն իջավ գերեզման: Արդ՝ շաբաթ գիշերը ցերեկվա հետ լինում է քսանչորս ժամ, վեց ժամ էլ կիրակի օրը՝ մինչ– գիշերվա կեսը, ստացվում է երեսուն ժամ, – երեք ու կես ժամ էլ ուրբաթ օրը՝ ստացվում է երեսուներեք ու կես: Այսինքն՝ երեսուներեք ու կես տարի Տերը Մարմնով քարոզեց մարմնավորներին – նույնքան ժամ էլ հոգով քարոզեց հոգիներին:

Իսկ Մարմինը երեսուն ժամ մնաց գերեզմանում: Քանի որ ինչպես երեսուն տարեկանում մկրտվեց – դուրս ելավ ջրից, նույնպես – Մարմինը՝ թաղումից երեսուն ժամ հետո հարություն առավ – դուրս ելավ գերեզմանից: Եվ ինչպես Ադամը երեսուն տարեկան ստեղծվեց, այդպես էլ մենք համընդհանուր հարության ժամանակ երեսնամյա ենք հարություն առնելու:

Սամփսունն օրինակ Քրիստոսի

Քրիստոսի հարության մասին գրված է նա- «Դատավորաց» գրքում՝ քաջարի Սամփսունի օրինակով: Սամփսունը գնաց այլազգիների քաղաքը, որը կոչվում էր Գազա, - գիշերը օթ-անեց պոռնկատանը (տե՛ս Դատ. ԺՁ 1-3): Այլազգիները այդ մասին իմանալով՝ քաղաքի դռանը պահապան կանգնեցրին, որպեսզի Սամփսունին ձերբակալեն: Իսկ Սամփսունը գիշերամիջին վեր կացավ, քաղաքի դռների երկու փեղկերը տեղահան արեց ու տարավ լեռան գագաթը, ինչից քաղաքաբնակները հույժ ամոթահար եղան: Սամփսունը իսրայելացիների առաջնորդը լինելով՝ խորհրդանշում է Քրիստոսին, Ով հավատացյալների Առաջնորդն է, իսկ այլազգիները խորհրդանշում են դ-երին ու Քրիստոսի թշնամիներին: Գազա թարգմանվում է ուժ - օրինակն է աշխարհի, իսկ պոռնկատունը, որտեղ Սամփսունն օթ-անեց, դժոխքի օրինակն է:

Ավագ ուրբաթ օրը մեր Չորավարը՝ Քրիստոս, գնաց դժոխք՝ պատերազմելու դ-երի հետ, - երբ դ-երը կամենում էին բռնել Նրան, Նա գիշերամիջին խորտակեց դժոխքի դռները - հարություն առավ մեռելներից, ինչպես ասում է սաղմոսերգուն. «Նա փշոցեց դռները, պղնձյա - երկաթյա նիզերը խորտակեց» (Սաղմ. ԾՁ 16): Քրիստոս կապեց Սաղայելին՝ դ-երի գորավարին, ավար վերցրեց դժոխքը - հոգիներին ազատեց տանջանքներից:

Պետք է իմանալ, որ Սամփսուն թարգմանվում է *արեգակ*, իսկ Քրիստոս Արդարության Արեգակն է: Երբ ամպը ծածկում է արեգակը, մենք այն չենք տեսնում, այդպես էլ Աստծու Որդին, Ով իմանալի Արեգակն է, մինչև իր հարությունը, ծածկել էր իր Աստվածությունը յոթն ամպերով՝ ըստ այս խոսքի. «Նա իրեն խավարով պատեց, խավարով ծածկեց իր վրանը ու ջրի խավարով թանձրացրեց ամպերը» (Բ Թագ. ԻԲ 12): Յոթ ամպերից յուրաքանչյուրն իր խորհուրդն ունի. առաջինն ամպը Կույս Մարիամի նշանվելն էր Յովսեփի հետ, երկրորդը՝ Տիրոջ թևատուրությունն էր, երրորդը՝ Քրիստոսի մանկությունը, չորրորդը՝ փախուստը Եգիպտոս, հինգերորդը՝ քաղցելն ու ծարավելը, վեցերորդը՝ ցավագին չարչարանքները խաչի վրա - յոթերորդը՝ Նրա թաղումը - գերեզմանի կնքվելը: Այս յոթ ամպերը ծածկել էին Քրիստոսի Աստվածությունը, այդ պատճառով էլ հրեաներն ասում էին, թե ինչպե՞ս կարող է Նա Աստված լինել, երբ ծնվել է նշանված կնոջից, թևատվել, փախել Եգիպտոս, քաղցել ու ծարավել: Իսկ երբ Քրիստոս չարչարվեց, խաչվեց, մեռավ - դրվեց գերեզման, ապա այս ամպերն ամբողջովին ծածկեցին Նրա Աստվածությունը: Եվ ոչ միայն հրեաները, այլ-առաքյալները երկբայեցին, թողեցին Նրան ու փախան: Այդ մասին գրված է. «Փայլածուն ամպերի մեջ է, ինչպես որ լույսը՝ ամպերի վեր-ում» (Յոթ ԼԷ 21):

Յայտնի է, որ Քրիստոսի մարդեղանալուց առաջ ոչ ոք չէր մտնում Երկնքի արքայություն, քանի որ չկար դուռը, բայց Աստված ողորմեց - Քրիստոսի ծննդյամբ տվեց դուռը՝ ըստ այս խոսքի. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ ես եմ ոչխարների դուռը» (Յովհ. Ժ 7): Եվ այդ Դուռը երկփեղկանի է, այսինքն՝ Քրիստոսի Յոգին ու Մարմինը, - Աստվածությունը երկուսի հետ էլ միավորված է: Յրեաները նախանձից կոտրեցին այդ դուռը - փեղկերը բաժանեցին միմյանցից, քանի որ Քրիստոսի մահվամբ Յոգին ու Մարմինը բաժանվեցին միմյանցից: Դռան մի փեղկը, որը Յիսուսի Մարմինն է, գերեզման դրեցին, գերեզմանը մատանիով կնքեցին ու վրան գինվորներ կարգեցին: Իսկ դռան մյուս փեղկը, որը Յիսուսի Յոգին է, իջավ դժոխք, - այդպես բաժանվեցին միմյանցից Քրիստոսի Յոգին ու Մարմինը: Սակայն Աստվածությունը բնավ բաժանվեց՝ ո՛չ Յոգուց - ո՛չ Մարմնից:

Եվ ինչպես Սամփսունը գիշերն արթնացավ - ցույց տալով իր արիությունը՝ հանելով դռան երկու փեղկերը - բարձրացնելով լեռան գագաթը, այդպես էլ Քրիստոս ցույց տվեց իր մեծ զորությունը՝ ամբողջ պահելով երկու փեղկերը. քանի որ Յոգին, որ իջավ դժոխք, այնտեղ չայրվեց, այլ ընդհակառակը՝ մյուս հոգիներին զովություն ու փրկություն տվեց, իսկ Մարմինը գերեզմանում չապականվեց:

Եվ այսօր այն փեղկը՝ Յոզի, որ իջավ դժոխք, միավորվեց մյուս փեղկին՝ Մարմին, որ գերեզմանում էր, – Տերն առանց ապականության հարություն առավ Յոզով ու Մարմնով՝ անխափան պահելով գերեզմանի կնիքը: Ինչպես Դավիթն է ասում. «Քանզի դժոխքում չես թողնի Դու Ինձ, – Զո Սրբին ապականություն տեսնել չես տա» (Սաղմ. ԺԵ 9-10): Եվ Տերը, ինչպես Սամփսոնը, դռան երկու փեղկերը՝ Յոզին ու Մարմինը, միավորելով տարավ լեռան գագաթը, այսինքն՝ երկինք, նստեց Յոր աջ կողմում, – հայտարարեց, որ բոլոր ընտրյալներն այդ դռնով պետք է մտնեն արքայություն (տե՛ս Յովհ. Ժ 7-9):

Յայտնի է նաև, որ Սամփսոնը կապված – անզեն պատերազմեց այլազգիների զորքերի դեմ – Էջի ծնոտով սպանեց հազարավորների (տե՛ս Դատ. ԺԵ 15): Իսկ իր մահվան օրը էլ ավելի շատ այլազգիների կոտորեց (տե՛ս Դատ. ԺԶ 30): Այդպես – Յիսուս Քրիստոս՝ մեր Չորավարը, Իր վրա հարձակված դժոխքի ու հրեաների զորքերի դեմ չկամեցավ զենքերով պատերազմել՝ ինչպես – Ինքն ասաց. «Կարծո՞ւմ ես, թե չեմ կարող Իմ Յորն աղաչել, որ Նա հիմա Ինձ համար այստեղ հասցնի հրեշտակների ավելի քան տասներկու գնդեր» (Մատթ. ԻԶ 53), այլ՝ խաչին բռնված պատերազմեց ու հաղթեց սատանային: Եվ Իր սպանվելով՝ ավելի շատ կոտորեց, քանի որ մահից առաջ քչերը Նրան հավատացին, իսկ մահվանից ու հարությունից հետո՝ ամբողջ աշխարհը հավատաց, – կորավ սատանայի իշխանությունը:

Դանիելն օրինակ Քրիստոսի

Դանիել մարգարեն չորս օրինակով է խորհրդանշում Քրիստոսին: Նախ՝ ինչպես Դանիելը հույժ սուրբ էր ու խափանում էր կռապաշտությունը, նույնպես – Քրիստոս՝ սուրբ վարքով էր ապրում երկրի վրա, խափանում էր կռապաշտությունը – ուսուցանում ճշմարիտ հավատ ու առաքինություն:

Երկրորդ՝ ինչպես Դանիելին նախանձից զցցեցին առյուծների գուրը, այդպես էլ Քրիստոս հրեաների նախանձի պատճառով մահվան մատնվեց, դատապարտվեց ու գնաց դժոխքի գուրը, ուր կային յոթ հոշոտող առյուծներ, այսինքն՝ դժոխքի յոթ պետերը, որոնք յոթ մահացու մեղքերի առաջնորդներն են: Դժոխքը ոչնչով չվնասեցին Քրիստոսին, այլ ամոթահար եղան – կապվեցին կապանքներով:

Երրորդ՝ ինչպես Դանիելը նախատինքներով ընկավ գուրի մեջ – հետո մեծ ուրախությամբ ու փառքով բերվեց թագավորի առջև, այդպես էլ Քրիստոս՝ բազում նախատինքներով սպանվեց, իջավ դժոխք – այսօր մեծ պատվով ու փառքով դուրս եկավ դժոխքից, հարություն առավ մեռելներից – հույժ բարձրացվեց Յայր Աստծու կողմից՝ ինչպես ասում է Ավետարանը. «Ինձ է տրված ամեն իշխանություն երկնքում – երկրի վրա» (Մատթ. ԻԸ 18):

Չորրորդ՝ ինչպես Դանիելի կորուստը կամեցողները կործանվեցին, այդպես էլ նրանք, ովքեր կամակից ու պատճառ դարձան Քրիստոսի խաչվելուն, ինչպես Յուդան, Պիղատոսն ու Յերովդեսը, նաև՝ քահանայապետերն ու դպիրները, բոլորն էլ կործանվեցին դժոխքում:

Տնօրինեք սուրբ Չատկի

Յարության օրը՝ երեկոյան, տասնմեկ աշակերտները հավաքվել էին մի տան մեջ: Եվ մինչ նրանք սեղան էին նստել, գալիս է Յիսուս, կանգնում նրանց մեջ ու ասում. «Խաղաղություն ձեզ», ապա ավելացնում. «Ինչպես Յայրը Ինձ ուղարկեց, Ես էլ ձեզ եմ ուղարկում... Գնացե՛ք ուրեմն, աշակերտ դարձրե՛ք բոլոր ազգերին, նրանց մկրտեցե՛ք Յոր – Որդու – Սուրբ Յոզու

անունով... Եվ ահա Ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչ- աշխարհի վախճանը» (Մատթ. ԻԸ 20):

Այսօր, այս հրամանի համաձայն, Եկեղեցու հովիվները, հետ-ելով առաքյալների օրինակին, սուրբ Հարության օրվան հաջորդող տոնական օրերին այցելում են Եկեղեցու զավակների տները, տալիս Քրիստոսի հարության ավետիսը – հոգ-որ խոսքով նրանց ուրախություն պատճառում: Եվ «Այսօր յարեալ» շարականի երգեցողությամբ, Հարության ավետարանի ընթերցմամբ, Հոր – Որդու – Սուրբ Հոգու անունով, Հարության տոնի շնորհներով, սուրբ Խաչով – սուրբ Ավետարանով օրհնում տունը, տան բնակիչներին, տան հացը, աղը, ջուրը – ամենակալ Տիրոջից խնդրում պահպանություն այդ տան համար՝ եր-ացող ու աներ-ույթ թշնամիներից:

Այսպիսով՝ սուրբ Հարության տնօրինեքով մեր տները խորհրդավոր կերպով վեր են ածվում Վերնատան, ուր մտավ Ինքը՝ Հիսուս: Եվ ինչպես այն ժամանակ Տերը հայտնվելով Իր աշակերտների մեջ, ովքեր հրեաների ահից թաքնվել էին, վերացրեց նրանց տարակուսանքները, այդպես էլ այսօր Տերը մեր հոգսերն է վերցնում Իր վրա – մեր մեջ նորոգում հարության հույսը:

ԱՎԵՏՈՒՄ

Սուրբ Աստվածածնի Ավետման տոնը կատարվում է ապրիլի 7-ին: Ապրիլի 6-ի երեկոյան, ինչ օր էլ որ պատահի, նախատոնակ է արվում: Ապրիլի 7-ի գիշերը քահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – սկսում «Խորհուրդ անճառ» օրհնությունը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօգօր, սուրբ – անմահ, որ յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Աստվածամայր

Նախաստեղծ Ադամը պատվվեց նրանով, որ Աստծու ձեռքով ստեղծվեց, իսկ Աբրահամը երանելի դարձավ, քանի որ Աստծու բարեկամ կոչվեց: Հակոբը գովաբանվեց, քանի որ ժուժկալությամբ Աստծու հետ գոտեմարտեց: Մովսեսը բարեբանվեց, քանի որ Աստծուն տեսավ: Մարգարեներն արժանացան Աստծու բարեհաճությանը, քանի որ Սուրբ Հոգով լցված՝ քարոզեցին Աստծու գալուստը: Երջանկացան առաքյալները, քանի որ մարմնացած Բանն Աստծուն երկրի վրա տեսան – շոշափեցին Կեևաց Խոսքը: Իսկ Տիրուհին՝ Մարիամը, առավել գերազանց – հրաշափառ երանությունների արժանացավ, քանի որ Բանն Աստված, Ով վեր է, քան միտքը, հրեշտակների ու մարդկանց խոսքերը, նրանից ծնվեց: Նա, Ով նախքան ժամանակները Հորից է ծնվել, – Ում ծնունդը միայն Հայրը գիտի, Ով արշալույսից առաջ արգանդից ծնված Որդին է Հոր Էությունից – փառքով աթոռակից է Նրան, Ով անստվեր Լույսն է – անմատույց Լույսի Հոր ճառագայթը, Նա – Ծնողի Էության Կերպարանքն է, Նկարագիրը – աներ-ույթ Աստծու փառքի Ծագումը, Անսկիզբ Բանն՝ անսկզբնական Հորից, Աստված՝ Աստծուց, Տեր՝ Տիրոջից, Ում փառքը ցանկալի էր անմահների դասերին – բաղձալի՝ աստվածասեր մարգարեներին, Ում արդարները, թագավորներն ու նահապետները ցանկանում էին գոնե աղոտ կերպով տեսնել, բայց չկարողացան:

Ամենաօրհնյալ Սրբուհին անբովանդակելի Աստվածության Հուրն առանց այրվելու իր որովայնում կրեց, քանի որ Հորից անբաժանելի Որդին, ինչպես անձր–, երկնքից իջավ Կույսի մաքրափայլ որովայնը: Ինչպես Ադամից ոչինչ չպակասեց, երբ Աստված նրանից վերցնելով կողոսկրը ստեղծեց Եվային, որպես կատարյալ մարդ՝ բնությամբ ու գոյությամբ, այդպես էլ Բանն Աստված վերցնելով սուրբ Կույսի արյունից՝ միավորեց Իր Աստվածությանը, – Կույսից ոչինչ չպակասեց: Սուրբ Աստվածամոր մեջ մարդկային բնությունը միացավ Աստվածային բնության հետ, առանց երկրավոր հոր միջամտության, քանզի Նրան, Ում Հայրը նախքան հավիտյանները Որդի ծնեց, – Ում հետ Հայրը խոսեց, թե՛ «Քեզանով է սկսվում զորացումն Իմ օրերի» (Սաղմ. ճԹ 3), Նույնին, ժամանակի մեջ, անճառաբար ծնեց Կույս Մարիամը: Սուրբ Կույսը սկիզբն է Անսկզբնականի, ժամանակը՝ Անժամանակի – մարդկանց հանդեպ իր ունեցած գութով մոտենում է Հորը, Որդուն – Սուրբ Հոգուն:

Նա, Ով Իր խոսքով պահում է բոլոր արարածներին, կառավարում երկնային ու երկրային բոլոր Էություններին, Ելավ Կույսի գիրկը, – Անժամանակ Որդին մանկացավ: Նա, Ով կերակուր է տալիս բոլոր ողջերին, Սուրբ Կույսի անապական կաթով սնվեց:

Կույսն ավելի վեր է, քան մարգարեները, առաքյալները, նախահայրերը, մարտիրոսներն ու վարդապետները – վեր, քան Իշխանություններն ու Պետությունները, Սերովբեներն ու Քերովբեները, – ավելի վեր է բարձրացել, քան երկնային բոլոր զորքերը: Չիջում է նա միայն Արարչին՝ Անեղ Բնությանը՝ գերազանց – աներ-ույթ Աստվածությանը:

Արդ՝ Սրբուհու միջոցով Խաչը ծագեց աշխարհի մեջ՝ որպես զորության գավազան – կնիք ամենքի համար՝ պահպանելու մեր ելն ու մուտը: Աստվածածնի միջոցով մահը մեռավ,

դժոխքը կործանվեց, սատանան պարտվեց, – նրա գորությունները սանդարամետում փակվեցին: Նրա միջոցով բացվեց Կենաց ծառի ճանապարհը՝ վերցվեց բոցեղեն սուրը, – հաստատվեց Մկրտության ավազանը:

Նա եղավ եղեմական Շնչավոր դրախտ, որտեղից բխեց մեր Տեր Յիսուս Զրիստոս՝ Կենաց Աղբյուրը՝ չորս գետերի բաժանված, ինչն ավետարանիչների քարոզությունն է աշխարհի չորս կողմերում՝ լցված հավատով ու Սուրբ Հոգով:

Սրբուհին եղավ Նոյյան տապան, – եթե այն տապանը միայն մի ընտանիք ազատեց ջրհեղեղից, ապա Կույսի միջոցով ողջ աշխարհը փրկվեց:

Նա եղավ Անկեզ մորենի, քանզի աստվածության Հուրը բնակվեց նրա Սուրբ որովայնում – չայրեց: Եվ ոչ թե մեկ Մովսես առաքյվեց Եգիպտոս՝ փարավոնին պատժելու – Իսրայելն ազատելու, այլ տասներկու առաքյալներ՝ ուսուցանելու ամբողջ աշխարհին, ովքեր կործանեցին անմարմին փարավոնին՝ իր գորքերով հանդերձ, – հեթանոսներին փրկելով՝ անմահ կյանքի կոչեցին:

Նա եղավ Ուխտի տապանակ, որն իր մեջ կրեց անպարագրելի Բանն Աստծուն, Ով ոչ միայն Իսրայելի որդիներին Սինայի անապատից դեպի Ավետյաց երկիրն առաջնորդեց, այլ–ամբողջ մարդկային ցեղը՝ դեպի երկնային Երուսաղեմ:

Նա եղավ Ոսկյա սափոր, – իր մեջ կրեց Հոր անժամանակ Խոսքը՝ Կենաց Մանանան, որով ոչ միայն ապերախտ Իսրայելին կերակրեց, այլ–ամբողջ աշխարհին:

Նա եղավ Ծաղկած գավազան Հեսսեի արմատից. ըստ Հակոբ նահապետի մարգարեության՝ «Շառավղից որդի ելավ» (տե՛ս Ծննդ. ԽԹ 9), – մեզ ինչպես կյանքի ողկույզ ընծայվեց, – լի բարությամբ ու իմաստությամբ՝ տարածվեց ամբողջ աշխարհում:

Նա եղավ Ոսկեծուխ աշտանակ, որն իր վրա, ինչպես վառվող ճրագ, կրեց մարդացած Բանն Աստծուն (հմմտ. Հայտ. Ա 13): Աշտանակի ճրագի յոթ լեզուները Սուրբ Հոգու յոթնարփյան շնորհներն են, իսկ երկու ձիթեղները՝ մեկն աջից – մյուսը ձախից, Հին ու Նոր Կտակարանները (հմմտ. Չաքար. Դ 2-3):

Նա եղավ Ար–ելք, որտեղից ծագեց Արդարության Արեգակը, ու հալածեց մեր հոգիներից խավարը – անստվեր Լույսն առաքեց «մահվան ստվերներում նստածներին» (Մատթ. Դ 16):

Նա եղավ Օգնական լեռ, որից «առանց ձեռքի դիպչելու հատվեց Վեմը»՝ անճառելի Բանն Աստված (Դան. Բ 34), – առանց սերմի մարմնին միանալով՝ խորտակեց կուռքերի մոլորությունները ու հիմնեց Կաթուղիկե Սուրբ Եկեղեցին (Սաղմ. ԿԵ 16):

Նա եղավ Իմանալի գեղմ, որի վրա անպարագրելի Բանն Աստված իջավ ինչպես ցող, – միշտ հոսելով՝ Կենդանի ջրով լցրեց տիեզերքը՝ հագեցնելու համար տոչորվածների ծարավը:

Նրան տեսավ Եսային՝ ինչպես Թեթ– ամպ (տե՛ս Եսայի ԺԹ 1), որի վրա նստած Բանն Աստված իջավ Եգիպտոս ու կործանեց բազմաստվածության մոլորությունը – վեր հանեց սուրբ, ճգնազգյաց, հրեշտականման – սքանչելագործ կրոնավորների երջանիկ խմբերը, որոնցից են Անտոն Մեծը, Պողոս, Մակարը – մյուս քրիստոսազգյաց կրոնավորները:

Նրանով վերցվեց Ադամի անեծքը, – փարատվեց Եվայի տաժանելի երկունքը: Եվ կոչեցին ամենասուրբ Աստվածամորն այգի վայելուչ, վեմ ջրածին, աղբյուր կնքած, բույս բարի, տեղ շափյուղայի, քաղաք Աստծու, բլուր կնդրուկի, հովիտ շուշանի, անապատ անկոխ, գիր անընթեռնելի, երկիր բանավոր, առավոտ խաղաղության:

Հիսուսի ծննդյան ավետումը

(Ղուկ. Ա 26-38)

Կույսը չորս ամիս Զովսեփի տանն ապրելուց հետո հրեշտակից ընդունեց հղության ավետիսը:

«Վեցերորդ ամսին Գաբրիել հրեշտակն Աստծու կողմից ուղարկվեց Գալիլիայի մի քաղաքը, որի անունը Նազարեթ էր, մի կույսի մոտ, որ նշանված էր Զովսեփ անունով մի մարդու հետ՝ Դավթի տնից: Եվ այդ կույսի անունը Մարիամ էր» (Ղուկ. Ա 26-27):

Վեցերորդ ամիսը նիսան է կոչվում, բայց դա տարվա ոչ թե վեցերորդ, այլ առաջին ամիսն է՝ ըստ այս խոսքի. «Այս ամիսը թող ձեզ համար ամիսների սկիզբը լինի. այն թող տարվա առաջին ամիսը լինի» (Ելք ԺԲ 2): Այստեղ, վեցերորդ ասելով, պետք է իմանալ Չաքարիայի ավետումից վեց ամիս անց, քանզի թշրին ամսին՝ Քավության տոնին, տրվեց ավետիսը Չաքարիային, որից վեց ամիս հետո հրեշտակն առաքվեց ավետելու Կույսին:

Այդ ամիսը սկիզբն է հրեաների բոլոր ամիսների, – այդ ամիսն էր սկիզբը բոլոր արարչագործությունների: Ջրհեղեղի օրերին այդ ամիսն իջավ ջրի մակարդակը, – այդ ամսին կանգնեցվեց Վկայության խորանը: Յրեաները այդ ամիսն դուրս եկան Եգիպտոսից ու ազատվեցին ծառայությունից, նա– հեթանոսներն այդ ամիսն Կենարարի մահվամբ ազատություն ստացան: Այդ ամիսն հանգստացան չարչարվածները, ովքեր աշխատում էին առանց վարձք ստանալու, – այդ ամսին արարածներն ազատվեցին սատանայից: Այդ ամսին գերիները մտան հանգստի մեջ, – մերկերը զգեստավորվեցին փառքով: Այդ ամիսն Իսրայելի որդիները ճանապարհվեցին դեպի անապատ: Այդ ամիսն մորթվեց խորհրդի գառը, – այդ ամիսն հղացվեց Աստծու Գառը Կույսի արգանդում: Այդ ամիսն լույսը հաղթեց խավարին, – ծագեց մեր Լույսը՝ Քրիստոս: Այդ ամիսն կանգնեցվեց կենարար խաչը, – այդ ամիսն Տերը թաղվեց ու Զարություն առավ:

Ավետարանիչը նախ հայտնում է երկրի մասին – ապա գյուղի ու տան, որտեղ բնակվում էր Կույսը: Ամենասրբուհին Դավթի տնից էր, որից – նրա նշանածը՝ Զովսեփն էր սերում, քանզի ըստ Օրենքի՝ ամուսինները նույն ցեղից պետք է լինեին: Դրանով կատարվեց մարգարեությունը, ըստ որի՝ Քրիստոս Դավթի տնից պիտի ծնվեր: Եվ որպեսզի իմանանք, որ Զովսեփից չէր Մանուկը, Մատթեոս ավետարանիչն ասում է. «Զիտուս Քրիստոսի ծնունդն այսպես եղավ. Նրա մայրը՝ Մարիամը, որ Զովսեփի նշանածն էր, նախքան նրանց՝ իրար մոտենալը, Սուրբ Զոգուց հղիացած գտնվեց» (Մատթ. Ա 18):

Մարիամի՝ Զովսեփի տուն գալուց չորս ամիս անց Աստված հիշում է Իր ուխտը – ողորմությունն առաջին արդարներին, – Գաբրիել հրեշտակապետը ծերի կերպարանքով ջրհորի մոտ խոսում է Մարիամի հետ, ինչպես Զակոբն ու Մովսեսն աղբյուրի մոտ խոսեցին. մեկը՝ Ռաքելի (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 10-12), իսկ մյուսը՝ Սեփորայի հետ (տե՛ս Ելք Բ 16-22):

Յարգ. -Ինչո՞ւ Մարիամը նշանվեց Զովսեփի հետ:

Պատասխան. -Ասե՛ք, որ դա Աստվածային Նախախնամությամբ եղավ: Յրեաների մեջ կինն առանց ամուսնանալու զավակ չէր կարող ունենալ, իսկ եթե ունենար, ըստ Օրենքի, պիտի քարկոծվեր (տե՛ս Բ Օրենք ԻԲ 21): Իսկ երբ կինն ամուսնացած էր, ապա այդ դեպքում ոչ ոք իրավունք չուներ քննելու նրա գործերը, բացի նրա ամուսնուց: Բացի այդ՝ պետք է կատարվեին մարգարեությունները, այսինքն՝ Զիտուս Քրիստոսի ծնունդը Բեթղեհեմում, քառասնօրյա գալուստը տաճար, փախուստը Եգիպտոս – վերադարձը Նազարեթ: Այդ ամենը սուրբ Կույսը չէր կարող միայնակ կատարել:

Յարգ. -Ինչո՞ւ Տերն Իրենից առաջ հրեշտակին ուղարկեց՝ ողջունելու – ավետարանելու սուրբ Կույսին Իր գալուստը:

Պատասխան. -Թեր–ս, որպեսզի չգարհուրի Օրիորդ Մայրը, երբ որովայնում տեսի Մանկանը առանց սերմի, – որպեսզի իմանա, թե Ում է կրում իր կուսությամբ, – Ով է բնակվում իր մեջ: Նա–՝ Մովսեսը նախ ժողովրդին լուր բերեց, թե իջնում է Բարձրյալը, – երբ ժողովրդի ծերերն ու Մովսեսը սրբվեցին, այնժամ Բարձրյալն իջավ Սինա լեռան վրա (տե՛ս

Ելք ԺԹ 9-20): ճիշտ այդպես էլ Գաբրիելն ավետեց, – սուրբ Կույսը մաքրվեց Սուրբ Յոզով – աստվածաբնակ տաճար դարձավ:

«Եվ հրեշտակը, գալով նրա մոտ, ասաց. «Ուրախացի՛ր, ո՛վ շնորհընկալ, Տերը քեզ հետ է» (Ղուկ. Ա 28):

Ասելով՝ «Ուրախացի՛ր, ո՛վ շնորհընկալ», վերացնում է Եվայի՝ տրտմությամբ ծնելու դատապարտությունը: Ասում է. «Տերը քեզ հետ է», որովհետ– Տերը հեռացել էր նախաստեղծներից: Մարիամն այս խոսքերից խռովվում է – իր մտքում խորհում, թե ի՞նչ կարող են նշանակել այդ խոսքերը, – սակորևն առնելով՝ շտապ դառնում է տուն: Տանը հրեշտակի խոսքերից զարհուրած շարունակում է ինքնիրեն խորհել, թե ինչպե՞ս է ինքը շնորհընկալ, – ինչպե՞ս է Տերն իր հետ:

Եվ մինչ նա խորհում էր, Գաբրիելը, երիտասարդի կերպարանքով, հանկարծակի գալիս է տուն՝ Կույսի մոտ ու ասում.

«Ողջույն քեզ, Մարիամ, ո՛վ շնորհընկալ: Ուրախացի՛ր բերկրյալ, Տերը քեզ հետ է»:

Սուրբ Կույսը դարձյալ խռովվում է իր մտքում, – դրան որպես պատասխան հրեշտակը կարծես ասում է. «Մի՛ երկնչիր, Մարիամ, քանզի չեկա քեզ խաբելու, ինչպես օձը Եվային, իմ խոսքերը պատրանք չեն, այլ ավետիս: Չեմ խոսում քեզ խաբելու համար, այլ ավետիս եմ տալիս»:

«Նա այս խոսքերի վրա խռովվեց – մտքում խորհում էր, թե ինչ բան էր այս ողջույնը»:

Մարիամը զարհուրել էր հրեշտակի հայտնվելուց ու տագնապել ողջույնի խոսքից: Իսկ երբ լսեց Տիրոջ անունը, կարծես սարսուռ անցավ նրա հոդերի միջով: Այդ պատճառով է ավետարանիչը գրում, թե նա մտքում խորհում էր, թե ինչ է նշանակում այս ողջույնը:

Յրեշտակը, տեսնելով նրա երկյուղը, ասաց.

«Մի՛ վախեցիր, Մարիա՛մ, որովհետ– Աստծուց դու շնորհ գտար»:

Յեզ ու հանդարտ խոսքերով հրեշտակը նախ հանդարտեցնում է Կույսի խռովված միտքը, որպեսզի հնարավոր լինի պատգամը ամբողջովին հաղորդել նրան, – կարծես ասում է. «Ահավասիկ շնորհ գտար ոչ բարի գործերիդ համար – ոչ էլ արդարության, այլ սա բարերար Աստծու պարգ–ն է: Թեպետ– ունես բարի գործեր – արժանավոր ես, սակայն դա չի կարող համեմատվել այն պարգ–ի հետ, որն առաքվեց քեզ երկնքից: Եթե Աստծուց շնորհ ես գտել, ուրեմն Նրանն է ողջույնը: Յիրավի, սա շնորհ է, քանզի պարգ–ը պարտքի դիմաց չի տրվում – ոչ էլ մարդկային արժանիքների չափով, այլ եղածներից առավել մեծությամբ ու սքանչելիքներով»:

«Եվ ահա՛ դու կհղանաս – կծնես մի որդի ու նրա անունը Յիսուս կդնես»:

Սովորական հղության մասին չի ասում, ինչն օրենք էր բոլոր կանանց համար, այլ վեր այդ օրենքից – Աստվածային:

Այս խոսքով փակում է նրանց բերանները, ովքեր համարձակվում են ասել, թե Տերը մարմին չառավ կույսից, այլ միայն նրանով անցավ: Ասելով թե՛ պիտի հղանաս, ցույց է տալիս, որ հղությունը նրա բնությունից է լինելու, քանզի միայն «անցնելու» դեպքում հղություն չէր ասի, – ծնունդն իրական չէր լինի:

Յարց. -Իսկ ինչո՞ւ Եսային Նրան անվանեց Էմմանուել (տե՛ս Եսայի Է 14), մարգարեները անվանեցին Քրիստոս, իսկ հրեշտակը Նրան Յիսուս Է կոչում:

Պատասխան. -Որպեսզի հանկարծ Տերը չամբաստանվի, թե Իրեն չպատկանող անուն է վերցնում մարգարեություններից: Այդ պատճառով էլ միառժամանակ ծածկում է մարգարեությունը՝ պարսավողներից թաքցնելով Իր անունը:

Յիսուս անունը մարգարեացվել էր դեռ–ս Մովսեսի կողմից, երբ նա, որպես իրեն փոխարինող՝ ժողովրդի առաջնորդ ու վերակացու, նշանակեց Օսեսին – նրան Յեսու անվանեց (տե՛ս Թվեր ԺԳ 17)՝ այս անունով նշանակելով աշխարհի ճշմարիտ Փրկչին:

Երբ Մարիամը լսում է հրեշտակից, որ ինքը պիտի հղանա կուսությամբ, տարակուսում է: Կույսը երբեք չէր լսել, որ առանց այր մարդու կինը ծնի:

Գաբրիելն ասաց Մարիամին. «Այն Զոգին, Ով Եգիպտոսում փոխեց բնությունը, Նա էլ Քո կուսությունը կդարձնի հղության, – առանց սերմի կծնես մարդկային բնության Արարչին: Նա Աբրահամի զավակ կկոչվի, սակայն նրա որդին չի լինի: Զնազանդվեց Զուդայի թագավորությունը հռոմեացիների առյուծի կորյունին, սակայն քո Որդուն տրվելու է ոչ թե Զուդայի ազգը – ոչ էլ Իսրայելի զավակները, այլ Դավթի աթոռը, որն Աստված Զակոբին խոստացավ: Եվ ոչ Երուսաղեմի մեկ սերունդ միայն, – ոչ էլ այնպես, ինչպես Դավթին տվեց, այլ անվախճան ու հավիտյան»:

«Նա մեծ կլինի»:

«Մեծը» չափի համար չի ասում: Քանի որ Տիրոջ մեծության չափը չէր կարող խոսքով հայտնել, այդ պատճառով էլ այդպես ասաց: Այդպես նա – մարգարեներն են ասում. «Մեծ է մեր Տերը, – մեծ է Նրա զորությունը» (Սաղմ. ՃԽԶ 5), նա – «Մեծ է Տերը, – Տերը մեծ է բոլոր կուռքերից» (Սաղմ. ՃԼԴ 5):

Աստծու Որդու մեծությունն ի հայտ էր գալու Նրա ճանաչվելուց հետո, որը հավիտենականությունից առաջ ուներ՝ ըստ այս խոսքի. «Քեզանից ինձ Իշխան է ելնելու, Ում ելքն աշխարհի սկզբից է» (Միքիա Ե 2): Այսինքն՝ ժամանակին՝ երբ հավատան, Նրան մեծ են խոստովանելու:

«Բարձրյալի Որդի կկոչվի»:

Սրանով հայտնում է Զիսուսի վերին փառքի Տեր – աստվածային Ծնունդ լինելը, քանզի Բարձրյալի Որդի ասելով հայտնեց, որ Զոր հետ նույն բնությունից է: Այդ պատճառով էլ Զովհաննեսը վկայում է. «Սկզբից էր Բանը, – Բանն Աստծու մոտ էր, – Բանն Աստված էր» (Զովհ. Ա 1):

«Տեր Աստված նրան կտա Նրա հոր՝ Դավթի աթոռը, – Նա հավիտյան պիտի թագավորի Զակոբի տան վրա, ու նրա թագավորությունը վախճան չի ունենա»:

Սա Մարիամի մեջ տարակուսելու առիթ է տալիս, քանզի մի խոսքը երկնքից է ասում, իսկ մյուսը՝ երկրից: Մեկ ասում է Դավթի Որդի, մեկ էլ թե՛ Նրա թագավորությունն անվախճան է լինելու: Թագավորներից ո՞վ անվախճան մնաց երկրի վրա: Բոլորն էլ մահացան – դժոխք գնացին, իսկ նրանց մարմինները որդերը մաշեցրին: Եվ ինչպե՞ս է Դավիթը լինելու Մարիամի Որդու հայրը, չե՞ որ նա մահացավ ու թաղվեց: Եվ ինչպե՞ս է, որ միայն նրա Որդին է թագավորելու հավիտյան:

Զրեշտակն Ում մասին ասաց «Բարձրյալի Որդի»՝ հայտնելով Աստվածությունը, Նույնի մասին ասում է նա – «Դավթի Որդի»՝ հաստատելով մարդկությունը: Սրանով հայտնում է, որ Նա ոչ լոկ Աստված է – ոչ էլ սոսկ մարդ:

Դրանից պարզվում է, որ Տիրոջ խոստացածը Դավթին պիտի կատարվեր կուսական Ծնունդի միջոցով՝ ըստ այս խոսքի. «Քո որովայնի պտղից պիտի նստեցնեմ քո գահին» (Սաղմ. ՃԼԿ 11): Եվ որպեսզի ոչ ոք չկարծի, թե Նա Դավթի որդի է ըստ բնության, ասվում է նա – «Նրա սերունդը հավիտյան կմնա, – ինչպես ար–, ինչպես լուսին, Նրա աթոռն Իմ առջ– հավերժ հաստատված կմնա երկնքում, որպես հավատարիմ վկա» (Սաղմ. ԴԸ 37-38): Այսինքն՝ այդ թագավորությունը ժամանակավոր չպիտի լինի, այլ մշտնջենավոր: Ուրեմն՝ այն թագավորությունը, որի մասին ասաց հրեշտակը, մարմնավոր չէ, այլ միավորությամբ Բանին: Եվ ասելով, թե Տեր Աստված Նրան տալու է Իր հոր՝ Դավթի աթոռը, հայտնում է, որ Տերը իջնելու է երկնքից, իսկ Դավթի Որդի ասելով հայտնում, որ Նա նորոգելու է Դավթի կործանված թագավորությունը:

Քանի որ Մարիամը չէր կարողանում ընկալել այս բարձրագույն ավետարանչությունը, այդ պատճառով հրեշտակը պարզեցնում է իր խոսքը, նախ խաղաղության ողջույն տալով, – ապա աստիճանաբար դեպի վեր, դեպի բարձրագույն խորհուրդը նրա միտքը ձգելով: Ասում

Է, որ Ծնվածը Բարձրյալի Որդի պետք է կոչվի, քանի որ Յորից անմայր Ծնվածը Մարիամից անհայր պիտի ծնվի:

«Մարիամը հրեշտակին ասաց. «Ինչպե՞ս այդ կպատահի ինձ, քանի որ ես տղամարդ չեմ ճանաչում»:

Այս խոսքն է, որ հաստատում է կուսությանը հղությունը: Մարիամը գիտեր կանանց բնության կարգը, որ առանց այր մարդու ոչ ոք չի ծնել, – տեսնում էր, որ ասված խոսքերը մեծամեծ ու զարմանալի են: Կամենում էր իմանալ, թե այն ըստ համընդհանուր կարգի՞ է լինելու, թե դա մեկ այլ հիանալի ծնունդ է, բնական կրքերից դուրս: Յրեշտակը տեսնելով նրա միտքը՝ ասում է Մարիամին, որ նրա հղությունը Սուրբ Յոզով – Բարձրյալի զորությանը է լինելու, ինչն իրեն համար նույնպես անիմանալի է:

«Սուրբ Յոզին կգա քո վրա, – Բարձրյալի զորությունը հովանի կլինի քեզ»:

Յրեշտակը հայտնում է, որ հղությունը լինելու է առանց մարմնական ցանկությունների – ամենայն մաքրությամբ:

Յետագայում հրեշտակը նա– Յովսեփին է ասում, որ Մարիամից Ծնվածը Սուրբ Յոզուց է: Ամենուր սովորում ենք, որ ոչինչ չի բաժանված Յոր, Որդու – Սուրբ Յոզու միջ–: Քանի որ ինչպես սկզբում Յոզին Գործակից էր արարածներին ստեղծելիս՝ շրջում էր արարածների վրա (տե՛ս Ծննդ. Ա 1), գուրգուրում – տալիս զորություն երկնելու – ծնելու, նույնպես – այս դեպքում է Գործակից Որդու աստվածային Մարմնի արարչագործության մեջ, այդ պատճառով հովանի է լինում Կույսի վրա – սրբում նրա բոլոր մարմնական ցանկությունները: Թե– մաքուր էր Մարիամը ամեն ինչից, սակայն մարդ էր՝ ախտի ծնունդ, – նրանում –ս կային ցանկություններ: Ուստի Յոզին նախ գալիս – մաքրում է նրան:

Տերը նախ մարդ չստեղծեց – հետո Աստվածությունը մտավ ու բնակվեց այդ մարդու մեջ, այլ՝ Աստվածությունը մաս վերցնելով Կույսի արյունից՝ գոյացավ մարմնում, ըստ այն խոսքի՝ «Բանը մարմին եղավ ու բնակվեց մեր մեջ» (Յով. Ա 14): Քանի որ Կենդանի Աստվածությունն իջավ Կույսի արգանդը – մեր բնությունից մաս վերցնելով, հրացած Աստվածությամբ ձ–ավորեց Իր Մարմինը, ըստ Իր բնության: Եվ ինչպես մարմինը Բանին խառնվելով չդադարեց մարմին լինելուց, այլ եղավ անշփոթելի մարմին, նույնպես – Աստվածությունը միանալով մարմնին՝ եղավ մարդ, առանց ապականության կրքերի – պահեց Իր իմանալի Բնությունն անպարագրելի ու անփոփոխ: Եվ այս ամենը եղավ Յոզու գործակցությամբ:

«Նա, Ով քեզնից է ծնվելու, Սուրբ է – Աստծու Որդի կկոչվի»:

Ասելով, թե Նա, Ով ծնվելու է քեզանից, Սուրբ է, դրանով հակադրում է անվայելուչ կարծիքներին: Ինչպես Յոզին Սուրբ է – չունի կարիք մաքրվելու, այնպես էլ Որդին չունի կարիք, որովհետ– բնությամբ է սուրբ, ըստ անեղական Աստվածության:

Գաբրիելն այս խոսքերի հետ կարծես թե ասում է նա–. «Անհավատալի մի՛ համարիք ասածներս, որպեսզի չընդունես Չաքարիայի պատիժը, քանզի նա ինձ չհավատաց – պապանձվեց: Իսկ դու խելամիտ եղիր – հաստատիր իմ խոսքերը քո սրտում, քանզի ես քո Որդու ծառան եմ: Նա, Ով քեզանից է ծնվելու, Նա է ինձ առաքել քեզ մոտ: Թողնելու է Նա երկինքը, Յոր աջ կողմում նստելը – իջնելու է քո արգանդը: Մի՛ երկնչիր, Մարիամ, քանզի մատուցում եմ քեզ մխիթարության ավետիս – ոչ թե՛ տրտմության բոթ: Ավետիս բերկրանքների – ոչ թե՛ նենգություն, ինչպես նախաչարը՝ Եվային: Քանզի նրանից մահը դուրս եկավ, իսկ քեզանից Կյանքն է ընծայվելու: Եվ վկա է Եղիսաբեթը, քո ազգականը, ով հղի է իր ծերության օրերում, – արդեն վեցերորդ ամիսն է, որ նա՝ ամուլ կոչվածը, հղի է, քանի որ Աստծու համար անկարելի բան չկա»:

Մարիամը նույն ժամին երկու ավետիս ստացավ: Յրեշտակը Կույսին ավետարանեց կուսական հղության – կուսական ծննդյան մասին, հայտնելով նա– Եղիսաբեթի հղության մասին: Եվ ինչպես չտկարացավ ծերի ամլությունը, նույնպես – չի տկարանա կուսությունը՝ անարատապես կրելու հղությունը – ծնունդը: Այս խոսքերով Գաբրիելը բացում է Կույսի

միտքը – հայտնում, որ եթե ծերացածը – ամուլը զորանում է այդ խորհրդի համար, ապա որչափ – ս առավել կզորանա նա, ում վերաբերվում է այդ խորհուրդը: Հրեշտակը հաստատում է Մարիամի միտքն՝ ասելով, որ Աստծու համար անկարելի բան չկա, քանզի ոչ ոք չի կարող Նրան հակառակվել, քանի որ բնության Արարիչ է:

«Ահավասի՛կ ես մնում եմ Տիրոջ աղախինը, թող քո խոսքի համաձայն լինի ինձ»:

Մարիամը մարմնական հաճույք չէր խնդրում, այլ միայն այն, ինչ ավետարանվեց, – աղոթում է, որպեսզի դա անվրեպորեն հաստատվի: Կույսը հնազանդության խոսք ասաց – իր անձը պատրաստեց հավատի համար:

Նա հավանություն է տալիս հրեշտակի խոսքերին – լսողությամբ ընդունում Բանն Աստծուն իր որովայնում: Սուրբ Կույսի համաձայնությունը ստանալուն պես՝ Բանն Աստված իջնում է նրա արգանդը – առնելով նրա մաքուր արյունից՝ թանձրանում է նրանում, նույն ժամին անճառելիորեն կազմելով Իր Մարմինը կատարյալ անդամներով, հոգով ու մտքով – արգանդում նկարում կերպարանքը հին Ադամի՝ առանց պակասության, ամբողջովին հար ու նման նախաստեղծին:

Այսպիսով՝ Մարիամի մեջ ծագեց լուսափայլ ճառագայթը՝ առանց բաժանվելու Հոր Էությունից: Սուրբը իջավ ու բնակվեց անարատ սրբուհու մեջ, շարունակելով փառավորվել Հոր աջ կողմում: Բարձրյալը մտավ հողեղեն արգանդի մեջ, բայց երկինքը լի մնաց Նրա փառքով: Նա, Ումից զարհուրում են երկնային դասերը, բնակվեց Կույսի որովայնում, որին հոժարեց երկրորդ երկինք դարձնել երկրի վրա: Նա, Ով Իր ձեռքով կառավարում է աշխարհը, Մանուկ եղավ Կույսի մարմնեղեն արգանդում: Նա, Ով ամբողջ երկիրը չափում է Իր քլով⁴², տեղավորվեց Մարիամի փոքրիկ ծոցում: Նրա իշխանությունը սփռված է երկնքում – երկրում, իսկ Ինքը բազմել է Իր աղախնի արգանդում: Մարդկանց պատկերը կանանց որովայնում Արարողը Կույսի որովայնում նկարեց Իր մարդեղության պատկերը: Բանական էակների անձերն եզերի որովայնում Ձուլողը նյութագործեց Իր Մարմինը Մարիամի մեջ – այն Իրեն միավորեց: Բոլոր մարմինների մեջ կենդանություն Փչողը մարդկային ցեղից շնչավոր մարմին դարձավ:

Ինչպես առաջին Ադամին ստեղծեց օրհնված ու անապական երկրի կավից, առանց ամուսնական գործակցության, այդպես էլ Երկրորդ Ադամը, առանց ամուսնական գործակցության, ստեղծվեց օրհնյալ Կույսից: Հրեշտակի ողջույնով վերցվեց տրտմությամբ ծնելու անեծքը, ինչը Եվայի անհնազանդության պատճառով էր, որպեսզի սուրբ Կույսը «իմանալի» օրհնված երկիր լինի Երկրորդ Ադամի համար: Քանի որ Տերը եկել էր բժշկելու առաջին Ադամին, այդ պատճառով Իր Մարմինը չստեղծեց երկրի կավից, ինչպես Ադամինը, քանզի դրանով մեկ այլ Ադամ կլիներ – մեկ այլ Փրկիչ, այլ նույն զանգվածից ստեղծեց Իր Մարմինը, որպեսզի Երկրորդ Ադամը նույնպես նույն արմատից լինի:

Ավետիսը տալուց հետո հրեշտակը հեռացավ, սակայն ոչ այնպես, ինչպես մարդիկ են հեռանում, այլ անտեսանելի դարձավ, որպեսզի Կույսն իմանա, որ իր մոտ եկողը հրեշտակ էր – ոչ թե մարդ:

Մարիամի այցելությունը Եղիսաբեթին

Մարիամը հրեշտակի մասին չպատմեց Հովսեփին ու նրա զավակներին, այլ թույլտվություն խնդրեց Հրեաստան՝ Եղիսաբեթի մոտ գնալու: Հովսեփն էլ իր որդիներից ու դուստրերից մի երկուսի ուղեկցությամբ ճանապարհեց Մարիամին:

42 Քիլ, -չափի միավոր:

Երբ Մարիամը ողջունեց Եղիսաբեթին, վերջինիս մանուկը խաղաց որովայնում, ինչպես Դավիթը պարեց Տիրոջ Տապանակի առջ- (տե՛ս Բ Թագ. 2 16): Երբ Եղիսաբեթը տեսավ Կույսին, ընկավ նրա առջ- – օրհնեց նրան Եվայի բոլոր դուստրերի մեջ, (ինչպես – նրա Որդին Է օրհնյալ Ադամի բոլոր որդիների մեջ): Եվ Ահարոնի դուստրը սկսեց մեծածայն երգել հանդերձյալի մասին՝ ասելով. *«Որտեղի՞ց ինձ այս ուրախությունը, որ իմ Տիրոջ մայրն ինձ մոտ գա»:*

Իսկ Չաքարիան՝ նրա ամուսինը, դեռ-ս չէր կարողանում խոսել: Ամուսինները Կույսին մեծարանքով՝ երեք ամիս իրենց մոտ պահեցին, – Չաքարիան նրան պատվով կարգեց կույսերի տեղում: Իսկ երբ մոտեցավ Եղիսաբեթի ծննդաբերելու օրերը, Մարիամը վերադարձավ իր տուն:

Նրա ուղեկիցներն այս ամենից զարմանում են – ամեն ինչ պատմում Զովսեփին, որից նա հիանում է, քանի որ տեսնում էր նրա երեսը՝ Սուրբ Զոգով լի, պատկառելի ու տեսնողներին բաղձալի: Զովսեփը սքանչանում էր նրա պարկեշտ վարքով, քանզի սուրբ Կույսը մանուկ լինելով՝ ծերերից ու կատարյալներից անցել էր իր առաքինությամբ:

Վեցերորդ ամսին հայտնապես եր-աց Մարիամի հրաշափառ հղությունը, սակայն նա պատկառանքից չհամարձակվեց Զովսեփին ասել իրեշտակի ավետիսի մասին, այլ ծածուկ աղոթում էր իր Որդուն՝ Աստծուն, որպեսզի Զովսեփին չզրկի Նրա հայրն անվանվելուց – Իրեն սպասավորելուց: Զովսեփը նայելով նրա հեզությանն ու ամոթխածությանը զարմանում էր հղության վրա: Մտածում էր չհանդիմանել սրբուհուն, սակայն տեսնում էր, որ շատերն են մատնացույց անում նրան: Եվ Զովսեփը խորհում էր նրան գաղտնի արձակել՝ երկու պատճառով. եթե նա հանցավոր է, ապա իր տանը չպիտի մնա, իսկ եթե Պտուղը Սուրբ Զոգուց է, ապա ինքն արժանի չէ Նրա հետ բնակվել: Այդ պատճառով էլ ասաց Մարիամին. *«Երդվեցնում եմ քեզ Իսրայելի Տեր Աստծով. պատմի՛ր ինձ քեզ հետ պատահածը»:*

Երբ Կույսը Զովսեփին պատմեց իրեշտակապետի ավետիսը, վերջինս ասաց. «Ո՞վ կարող է հավատալ այդպիսի խոսքերի, քանզի դրան նմանվող օրինակ չկա: Ո՞վ է տեսել կուսությունն ու մանկանը նույն որովայնում, հավիտենությունից ի վեր այդ չի եղել կանանց մեջ, որ կույսը հղանա առանց տղամարդու: Ինձ դժվար է հավատալ այդ նոր – օտար գործին, որի մասին ո՛չ բնությունն է վկայում – ո՛չ Գրքերը»:

Կույսը պատասխանեց. «Իմ խոսքերի վկայությունը դյուրությամբ կիմանաս –՛ Գրքերից, –՛ բնությունից: Ո՞վ ամուսնացավ կույս հողի հետ, որ ծնեց Ադամին: Եվ ինքը՝ Ադամը, ո՞ւմ մերձավորությամբ ծնեց Եվային: Ո՞վ ամուսնացավ ծառի հետ, որ ծնեց խոյին (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 13), – կամ ո՞վ մերձեցավ ժայռին, որից ջուր բխեց (տե՛ս Ելք ԺԷ 6): Ո՞ր հողը հղացրեց գավազանը խորանում (տե՛ս Թվեր ԺԷ 8), – կամ ո՞ւմ զորությամբ ջուր բխեց Էջի ծնտից (տե՛ս Դատ. ԺԵ 19): Եվ եթե բնությանը չես հավատում, որ ճշմարիտ է, լսիր սուրբ Գրքերին – հոգեշունչ մարգարեներին. «Ահա կույսը պիտի հղանա ու Որդի ծնի, – Նրա անունը պիտի լինի Էմմանուել» (Եսայի Է 14):

Զովսեփը հավատաց Մարիամին ու փառավորեց հրաշագործ Աստծուն, – ինչպես Պետրոսը Զիսուսի ծնկների առջ- ընկավ ու ասաց. «Ինձանից հեռո՛ւ գնա, Տե՛ր, որովհետ- ես մեղավոր մարդ եմ» (Ղուկ. Ե 8), այդպես էլ Զովսեփն էր խորհում. «Երբ Օգիան մոտեցավ Աստծու Տապանակին՝ ուղղելու համար, իսկույն մեռավ (տե՛ս Բ Թագ. 2 6), – երբ Ահարոնի որդիներն օտար կրակ բերեցին խորան, բոցակեզ եղան (տե՛ս Ղ-տ. ԺԶ 16): Արդ՝ եթե Մարիամը մնա իմ տան մեջ, ես – իմ որդիները կմեռնենք, իսկ եթե պատմեմ իրեաներին, չեն հավատա, քանի որ մարգարեներին էլ չհավատացին, այլ նրանց չարչարեցին – Աստծու բարկությունը բերեցին Իսրայելի վրա: Ավելի լավ է լուռ արձակեմ նրան – Սուրբ Զոգին, որ նրա վրա հովանի է, կպահի նրան»:

Եվ մինչ նա այդպես էր մտածում, Տիրոջ իրեշտակը երազի մեջ եր-աց նրան – ասաց.

«Յոսփոստոսի, Դավթի՝ որդի, մի՛ վախեցիր քեզ մոտ առնելու Մարիամին՝ քո կնոջը, որովհետև նրա մեջ ծնվածը Սուրբ Զոգուց է» (Մատթ. Ա 20):

Խոսքի սկզբում մխիթարում է Յոսփոստոսին՝ նրան Դավթի որդի ասելով: Յոսփոստոսը որոշ նշանակությամբ է Մարիամին «Յոսփոստոսի կին» ասում: Ինչպես – Քրիստոս խաչի վրա ասաց Մարիամին. «Ո՛վ կին, ահա՛ քո որդին», ապա դառնալով Յոսփոստոսին՝ շարունակեց. «Ահա՛ քո մայրը» (Յոսփ. ԺԹ 26-27): Յոսփոստոսն ու Մարիամը ո՛չ թե բնությամբ էին մայր ու որդի, այլ դրության բերումով: Նույն էր – այս դեպքում: Եվ քանի որ Յոսփոստոսը զարհուրել էր այդ սքանչելիքներից, դրա համար էլ ասաց «քո կինը» այն իմաստով, թե ինչպես որ–է այր առանց երկյուղի բնակվում է իր կնոջ հետ, նույն հարկի տակ, այնպես էլ դու նրա հետ բնակվի՛ր:

Երբ Յոսփոստոսը իմացավ, որ չի կարելի արձակել Մարիամին, սկսեց նրան սպասավորել մեծ երկյուղածությամբ, ինչպես աստվածաբնակ տաճարի, – հակառակում էր բամբասող հրեաներին, վկայելով Մարիամի սրբությունը: Երբ Կույսի հղության լուրը հասավ քահանաներին, Յոսփոստոսն ու Մարիամին տաճար կանչեցին՝ որպեսզի Յոսփոստոսին հրապարակավ խոշտանգեն: Բայց նա արդարացրեց իր անձը – պատմեց Տիրոջ հրաշալիքների մասին: Քահանաները նույնը լսեցին նա– Մարիամի բերանից, սակայն չհավատացին, այլ տվեցին նրան ըմպելու հանդիմանության ջուրը⁴³, որն ատյանի առջ–ըմպելով՝ անարատ գտնվեց, – ողջ Երուսաղեմը հիացավ:

Եվ համբերեց Կույսն ինն ամիս – հինգ օր, ըստ անդրանիկների հղացման տասնամյա օրերի թվի: Քանզի Սողոմոնը մարգարեացել էր. «Ես մարմին եմ առել մոր որովայնում տասնամյա ժամանակի մեջ» (Իմաստ. Է 2): Քանի որ Սողոմոնն անդրանիկ չէր, հետ–աբար այդ խոսքը Քրիստոսի մասին էր ասել:

Յոսփոստոսի ծննդյան օրը բացվեց Չաքարիայի բերանը – նա Տիրոջ անճամելի ծնունդից հետո Մարիամին տարավ տաճար ու կարգեց կույսերի տեղում, քանի որ ճշմարտապես անխախտելի պահվեց Մարիամի կուսությունը:

Դա առաջացրեց հրեաների ատելությունը: Բացի դրանից Չաքարիան վաստակեց նա–Յերովդեսի թշնամությունը, քանզի չկամեցավ Սրբության սրբոց մտնելու համար կաշառք տալ նրան: Յերովդեսն անօրենությամբ թագավորությունը վերցնելուց հետո տիրեց սրբությունների վրա – Օրենքը ոտնահարելով՝ ամեն տարի նոր քահանայապետ էր նշանակում – առանց կաշառքի թույլ չէր տալիս նրանց Սրբության սրբոց մտնել: Իսկ ըստ Օրենքի՝ մինչ– քահանայապետի վախճանվելը՝ ոչ ոք իրավունք չունեց նրա տեղը գրավել: Բեթղեհեմի մանուկներին կոտորելուց հետո Յերովդեսը կամեցավ սպանել նա– Չաքարիայի որդուն՝ Յոսփոստոսին, սակայն Չաքարիան նրան չհայտնեց մանկան տեղը – սպանվեց տաճարում՝ սուրբ Սեղանի առջ–: Դրանից հետո տաճարում այլ–ս տեսիլքներ – հայտնություններ չէին լինում, – ժողովուրդն այլ–ս չէր ստանում իր հարցերի պատասխանները: Եվ այդ մասին է ասում Տերը. «Ես ձեզ մոտ ուղարկում եմ մարգարեներ, իմաստուններ ու օրենսգետներ. նրանցից ոմանց դուք պիտի սպանեք – խաչը պիտի հանեք. նրանցից ոմանց էլ պիտի տանջեք ձեր ժողովարաններում ու քաղաքից քաղաք պիտի հալածեք, որպեսզի ձեր վրա ընկնի մեղքը երկրի վրա թափված ամեն արդար արյան՝ արդար Աբելի արյունից մինչ– արյունը Բարաքիայի որդի Չաքարիայի, որին սպանեցիք տաճարի – գոհասեղանի միջ–» (Մատթ. ԻԳ 34-35):

43 Հին օրենքով, երբ կինը կասկածվում էր անհավատարմության մեջ, քահանան Տիրոջ առջև երդվեցնում էր նրան և տալիս խմելու «հանդիմանության ջուրը»: Եթե կինը իրոք մեղավոր էր, ապա ջուրը պետք է ուռեցներ կնոջ որովայնն ու մեջքը և հյուծեր նրա գիստերը (Թվեր Ե 27):

Սուրբ Յոզու իջնելը Մարիամի վրա

Սուրբ Յոզին երկու անգամ է իջնում սուրբ Աստվածածնի վրա – երկու անգամ մաքրում նրան: Առաջին անգամ, երբ նա դեռ իր մոր որովայնում էր, – երկրորդ անգամ, երբ նա տասնչորս տարեկան էր: Այն բոլոր պարզ-ները, որ Աստված տվել էր իր սիրելիներին, առավել փարթամորեն տվեց նա– իր մորը: Սուրբ Գրքից հայտնի է, որ երկու մարգարեներ մաքրվեցին իրենց մոր որովայնում, նախ Երեմիան՝ ըստ այս խոսքի. «Դեռ քեզ որովայնում չստեղծած՝ Ես ընտրեցի քեզ, – դեռ արգանդից դուրս չեկած՝ սրբացրի քեզ» (Երեմ. Ա 5), – ապա Յովհաննես Մկրտիչը՝ ըստ այս խոսքի. «Երբ Եղիսաբեթը Մարիամի ողջույնը լսեց, մանուկը խաղաց նրա որովայնում, – Եղիսաբեթը լցվեց Սուրբ Յոզով» (Դուկ. Ա 41): Յետ-աբար՝ սուրբ Աստվածածինը, ում միջոցով աշխարհ պիտի գար Զրիստոս, առավել –ս պիտի սրբվեր, քան Զրիստոսի մասին վկայող մարգարեները:

Երբ Յիսուս Զրիստոս հղացավ սուրբ Կույսի որովայնում, վերջինս գերծ էր Ադամի սկզբնական մեղքից, քանզի հղությունը Սուրբ Յոզով էր: Եվ Կույսի անդամներում տեղ չգտավ այն օրենքը, ինչի մասին ասում է Պողոսը. «Բայց իմ մարմնի անդամների մեջ տեսնում եմ այլ օրենք, որ պայքարում է իմ մտքի օրենքին հակառակ – ինձ գերի է դարձրել մեղքի օրենքին» (Յոռմ. Է 23): Մարդիկ հղիանում են սկզբնական մեղքերով – երբ մկրտվում են, սրբվում են Ադամի մեղքերից, սակայն անդամների օրենքը նրանց մեջ մնում է մինչ մահ: Մկրտությամբ անդամների օրենքը նրանց մեջ տկարանում է, իսկ ովքեր չեն մկրտվում, նրանց մեջ զորացած է մնում –՛ ադամական մեղքը, –՛ անդամների օրենքը: Իսկ սուրբ Կույսը երբ բանական հոգին ստացավ մոր որովայնում, գերծ էր սկզբնական մեղքից, քանզի եթե սկզբնական մեղքի տակ լինեք, ապա նա ամեն–ին չէր լինի գեղեցիկ – ընտրյալ հազարներից, այլ կլինեք արատավոր, ինչը կհակառակեր Սողոմոնի խոսքին. «Դու բոլորովին գեղեցիկ ես, ո՛վ իմ սիրելի, – ոչ մի արատ չկա քո մեջ» (Երգ Դ 7): Չնայած որ Կույսն ազատ էր մեղքերից, սակայն կարոտ էր Զրիստոսի փրկությանը, – Զրիստոս եղավ Փրկիչ նա– իր մոր համար:

Սուրբ Յոզին մաքրում է Կույսին նա– անդամների օրենքից, – նա այնպիսին էր, ինչպիսին Ադամը՝ նախքան մեղանչելը Դրախտում: Իսկ տասնչորս տարեկանում, երբ կրկին լցվեց Սուրբ Յոզով – Աստծու Որդու զորությամբ, Ով հղացավ նրա մեջ, Կույսն ամբողջովին մաքրվեց անդամների օրենքներից: Եվ բարին այնպես հաստատվեց նրա մեջ, որ Նա այլ–ս չէր կարող մեղանչել ո՛չ մահացու – ո՛չ էլ ներելի մեղքերով:

Սուրբ Աստվածամայրը մայրն է բոլոր քրիստոնյաների – ծնողը Ընդհանրական Սուրբ Եկեղեցու, քանզի սկիզբն է սուրբ ծննդյան Ավագանի: Քանի որ ինչպես Կույսից – Սուրբ Յոզուց ծնվեց Զրիստոս, նույնպես ջրից – Սուրբ Յոզուց ծնվում են բոլոր քրիստոնյաները: Եվ ինչպես անհնար էր կնոջ համար առանց այր մարդու մանուկ ծնել, սակայն Կույսը ծնեց Յոզով, այդպես էլ անհնար էր ջրի համար մարդիկ ծնել, – ջուրը ծնեց Յոզով:

Դարձյալ՝ ինչպես զորացավ սուրբ Կույսը – ծնեց Աստծու Որդուն, այդպես էլ զորացավ Ավագանի արգանդը – ծնեց մեզ՝ դարձնելով Աստծու որդիներ: Յայտնի է, որ Կույսը եղավ սկիզբը – բացողը հոգ–որ ծննդյան Ավագանի, քանզի նա ծնեց Աստծուն բնությամբ – մեր Եղբորը՝ մարմնով: Երբ մենք ծնվում ենք Ավագանից, ապա Տերն այլ–ս ամոթ չի համարում կոչվել մեր Եղբայրը:

Արդ՝ ինչպես Զրիստոս կոչվում է մեր Եղբայրը, այդպես էլ Նրա Յայրը՝ Աստված, մեր Յայրն է կոչվում, – Նրա մայրը՝ Աստվածածինը՝ մեր մայրը: Եվ նա՝ որպես մայր, սիրով կապված է բոլոր հավատացյալներին – անդադար բարեխոսում է մեզ համար՝ իբր– իր կրտսեր որդիների, – Ինքը՝ Միածին Որդին, հնազանդությամբ լսում է իր մոր աղաչանքները, իր անվանական եղբայրների համար:

ՀԻՆՈՒՆՔ

Հինուները Չատկից մինչ- Յոգեգալուստ հիսուն օրվա միջոցն է: Չատկից մինչ- Յամբարձում երեքսրբյանը սա է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ յարեար ի մեռելոց, ողորմեա՛ մեզ»:

Թագավորների համար օրենք է հիսուն օր հարսանիք անել: Այդպես վարվեց Լա- երկնավոր Արքան՝ հիսուն օր ուրախություն պարգ-ելով քրիստոնյաներն՝ ասելով. «Մի՞թե կարելի է, որ հարսանքավորները ծոմ պահեն, երբ Փեսան Լրանց հետ է. այնքան ժամանակ, որ Փեսան իրենց հետ է, պետք չէ, որ ծոմ պահեն: Բայց կգան օրեր, երբ Փեսան Լրանցից կվերցվի, – ապա այն օրը Լրանք էլ ծոմ կպահեն» (Մարկ. Բ 19-20):

Ովքեր պատրաստվում են պատանի թագավորին ամուսնացնել, մեծ ծախսեր են անում – բազում պատրաստություններ տեսնում: Եվ քանի որ փեսայի ծախսերը հայրն է հոգում, այդ պատճառով էլ այս օրերին այլ մարգարեություններ չեն ընթերցվում Եկեղեցում, այլ միայն Դավթի սաղմոսները, ով մեր Տիրոջ հայրն է ըստ մարմնի: Արդ՝ մենք էլ այլ տեղից զարդեր չվերցրինք այս օրերի պաշտամունքի համար, այլ Փեսայի ամենափարթամ տևից՝ Եկեղեցուց:

Բացի այդ Զրիստոսի հարությունից մինչ- Սուրբ Յոգու գալուստը, Նոր արքայության Լշանակն է, – կարիք չկա քարոզել Հին Կտակարանը, քանի որ կատարվեցին սուրբ մարգարեների բոլոր գրվածքները: Այդ պատճառով այս օրերին Հին Կտակարանից ընթերցվում են միայն Դավթի սաղմոսները: Այս օրերին զինվորյալ Եկեղեցին հրեշտակների վերին զորքերի – երկնքի զվարթունների հետ անդադար օրհնում է Աստծուն – ասում. «Փառք Զո հարությանը, Տե՛ր»:

Ինչպես Մեծ պահքի ժամանակ՝ հիսուն օր շարունակ, շաբաթ ու կիրակի օրերն ինչպես չորեքշաբթի – ուրբաթ պահեցինք, այդպես էլ Չատկից հետո՝ մինչ- Յամբարձում, չորեքշաբթի – ուրբաթ օրերին պետք է այնպես ուտել, ինչպես սովորական շաբաթ – կիրակի օրերին: Զանգի ինչպես Բարեկենդանից մինչ- Չատիկ ուրբաթ է կոչվում, այպես էլ Չատկից մինչ- Տիրոջ Յամբարձում՝ կիրակի է կոչվում: Սա Լա- Ավետարանի հրամանով է, որ ասում է. «Մի՞թե՞ կարելի բան է, որ հարսանքավորները սուգ պահեն, քանի Փեսան Լրանց հետ է»: Զանգի ուրբաթը բոթ – գույժ է թարգմանվում, այսինքն՝ սուգ: Իսկ համբարձումից հետո սկսում ենք պահել, ըստ Ավետարանի այս խոսքի. «Կգան օրեր, երբ Փեսան Լրանցից կվերցվի, – ապա ծոմ կպահեն» (Մատթ. Թ 15):

Հիսուն օրերի այս շրջանը կոչվում է «Հինուներ», – այդ բոլոր օրերը Լվիրված են Զրիստոսի հարությանը: Այս հիսուն օրերին Չատիկ է, – Չատիկն ազատություն – ուրախություն է Լշանակում: Ինչպես պահքն արտասուքի – լացի համար է, այդպես էլ հինուները՝ ցնծության – ուրախության: Պահքը միջնորդ է ապաշխարության, իսկ հինուները՝ երաշխավոր թողության: Պահքը հանցանքների քավություն է, իսկ հինուները՝ մեղքերի թողություն: Պահքին սերմանում ենք ցավով – տրտմությամբ, իսկ հինուներին՝ հավաքում փառքով – գոհությամբ: Պահքին եղավ չարչարանքների քացախն ու լեղին, իսկ հինուներին՝ մեղրախորիսխ – խորոված ձուկ (տե՛ս Դուկ. ԻԴ 42): Պահքին զինվորները կնքելով պահում էին գերեզմանը, իսկ հինուներին՝ հրեշտակներն ավետիս տվեցին յուզաբերներին:

Դուկասն ասում է, որ այս քառասուն օրերին Հիսուս եր-աց Իր աշակերտներին, թեպես Յովհաննեսը միայն երեք հանդիպումների մասին պատմեց՝ ըստ այս խոսքի. «Երրորդ անգամն էր, որ Հիսուս եր-աց իր աշակերտներին՝ մեռելներից հարություն առնելուց հետո» (Յովհ. ԻԱ 14): Յովհաննեսը միայն այն եր-ումների մասին է ասում, որոնք սքանչելի էին, – դրանցից երկուսը եղան Վերնատանը, – մեկը՝ ծովեզերքին, իսկ Դուկասն ասում է այն մասին, որ Տերը մինչ- համբարձվելը յուրաքանչյուր կիրակնամուտի եր-ում էր Իր աշակերտներին ու

քաջալերում նրանց, մխիթարում – կրթում՝ պատմելով Աստծու արքայության մասին: Վարդապետներն ասում են, որ Տերը հարությունից հետո տասն անգամ եր–աց էր աշակերտներին, առաջին հինգ անգամը Նույն օրը, երբ հարություն առավ մեռելներից, իսկ մյուս հինգը՝ հաջորդող կիրակնամուտերին: Այս խորհրդով ամեն կիրակնամուտի գալստյան սրբասացությունն ենք երգում՝ ասելով. «Սուրբ Աստուած, Սուրբ – Յգօր, Սուրբ – Անմահ, որ եկիր – գալոց ես. ողորմեա մեզ»:

Ինչպես պահոց յոթ կիրակիները, այդպես էլ հինունքի յոթ կիրակիներն իրենց առանձին անուններն ունեն. դրանք են՝ Չատիկ, Նոր կիրակի կամ Կրկնագատիկ, Աշխարհամատրան կամ Կանաչ Կիրակի, Կարմիր Կիրակի, Եր–ման խաչ, Երկրորդ Ծաղկազարդ, Յոգեգալուստ:

Կիրակի օրվա պատկերը

Աշխարհի ստեղծումից մինչ– Զրիստոսի հարությունը, ըստ Մովսեսի ավանդության, շաբաթ օրն էր որպես կիրակի պատվում, իսկ Զրիստոս միաշաբաթին հարություն առնելով՝ միաշաբաթը կիրակիի վերափոխեց:

Կիրակի օրը եղավ օրերի սկիզբը, – ինչպես առաջին լույսն այդ օրը ծագեց, այնպես էլ Տիրոջ Յարության լույսը միաշաբաթի մեջ ծագեց, – ապա Անշեջ ճառագայթը՝ Սուրբ Յոզիս, այդ օրը եկավ, նա–՝ արդարների լույսն է այս օրվա մեջ ծագելու: Եվ բարի է, որ սա կիրակի է կոչվում, որը նշանակում է «տերունի», քանի որ Տիրոջը միշտ ունի իրենում: Եվ հանդերձյալում՝ ամեն ինչի ավարտին, այդ օրը, փոխանակ այս զգալի արեգակի, Սուրբ Երրորդությունն է ունենալու իր մեջ ինչպես Արեգակ:

Կիրակին զարմանալի ու մեծ պատիվ ունի, քան շաբաթվա մյուս օրերը: Նախ որ կիրակին է սկիզբը – անդրանիկը բոլոր օրերի, քանզի նա է «օր մի», ինչպես ասում է Մովսեսը. «Եվ եղավ երեկո, – եղավ առավոտ՝ օր մի» (Ծննդ. Ա 5): Սրա կրկնվելով են լինում մյուս օրերը՝ երկրորդը, երրորդը – այլև, մինչ– աշխարհի վախճանը: Անդրանիկ միաշաբաթ օրն Աստված բացեց էր անճառելի – անասանելի բարության հունը – սկսեց արարել արարածներին, – այդ օրը ստեղծվեցին երկինքը, երկիրը, հրեշտակները, լույսը – տարրերը, որոնք Աստծու յոթ գործերն են: Անսահման Բարին չկամեցավ միայն Ինքը վայելել էր բարիքները, այլ արժանի համարեց այն տարածել ու բազմացնել աշխարհի շինության համար, որպեսզի էր արարածները –ս վայելեն Նրա անսպառ պարգ–ները – աննախանձ բարությունը: Յնում այդ օրը բազում այլ գործեր –ս եղան՝ Նոյի տապան մտնելը, Աստծու՝ Աբրահամի հետ խոսելը, նա– Մովսեսի հետ խոսելը Սիսա լեռան վրա – Օրենքի տվչությունը:

Այդ օրը պատվվում է նա– Զրիստոսի հարությամբ – Սուրբ Յոզու իջմամբ առաքյալների դասերի վրա: Սա նա– մարդկային ցեղի համընդհանուր հարության – Զրիստոսի գալստյան օրն է, երբ յուրաքանչյուրը պիտի հատուցում ստանա ըստ իր գործերի, – արդարների լույսը սրա մեջ է ծագելու, քանզի սա է վերջին օրը – վախճանը:

Կիրակի թարգմանվում է տերունի, քանզի այսօր թողնում ենք բոլոր մարմնավոր գործերը – հետ–ում միայն տերունական գործերին: Եվ դրանով կիրակին խորհրդանշում է վերջին օրը, որովհետ– ինչպես կիրակի օրը խափանվում է ամեն մարմնական գործ – միայն աստվածայինը գործվում, Նույնպես – վերջին օրը խափանվելու են բոլոր մարմնական գործերը: Եվ ինչպես կիրակի օրը լինում է մեղքերի խոստովանություն, որոնք գործվեցին ամբողջ շաբաթվա ընթացքում, Նույնպես – այն օրը պետք է հայտնի դառնան բոլորի մեղքերը: Սա նա– հանդերձյալ ատյանի պատկերն է ու կերպարանքը:

Երեք տեսակի օրեր կան. առաջին՝ ստեղծման օրը, երկրորդ՝ միջին օրը, որը հասնում է մինչ– աշխարհի վախճանը, – երրորդ՝ համընդհանուր հարության օրը, որը վերջինն է: Եվ

դրանք զանազանվում են հետ-յալով. առաջին օրն առանց առավոտի էր, իսկ վերջինն առանց երեկոյի է լինելու: Միջին օրերն ունեն –՝ առավոտ, –՝ երեկո: Այսպիսով՝ կիրակին ավելի պատվելի է բոլոր օրերից, քանզի ինքն է օրերի սկիզբը՝ ստեղծվելով, ինքն է միջին օրը՝ շարժվելով, – վերջին օրը՝ դադարելով:

ՆՈՐ ԿԻՐԱԿԻ ԿԱՄ ԿՐԿՆԱԶԱՏԻԿ

ԵՐԿՐՈՐԴ ԿԻՐԱԿԻ

Այս օրը երբեմն կոչվում է «Նոր կիրակի», երբեմն էլ՝ «Կրկնազատիկ», քանզի նոր – չքնադ է այդ տոնի խորհուրդը: Նոր է, որովհետև սկիզբն է նոր արարածների: Նոր է կոչվում – գարունը, քանզի հաջորդելով ձմռանը՝ սկսում է արարածների նորոգությունը, – մեռած կերպարանքով ծառերը վերստին ծլարձակում են: Բնությունն ամեն տարի նորոգվում է չորս եղանակներով. գարնանը ծնվում է, ամռանն աճում – հասնում կատարելության, աշնանը ծերանում – ձմռանը մահանում՝ հաջորդ գարնանը վերստին նորոգվելու համար: Դրանով նկարագրվում է մեր հարության խորհուրդը: Եթե գարնանը բնությունը նորոգվում է հնությունից, ապա Եկեղեցին առանց հնանալու է նորոգվում, քանզի Եկեղեցին չի հնանում ու ծերանում, այլ Քրիստոսով կատարյալ է մնում:

Այսօր Տերը սկիզբն է դնում նոր արարածների, որոնք զերծ են փոփոխություններից, այդ պատճառով էլ այս օրը կոչվում է Նոր կիրակի: Առաջին օրենքի քահանայությունը փոփոխվում էր, – մարդը քահանայությունը մարդուց էր ստանում, քանի որ մահն արգելք էր հանդիսանում, որ նրանք տ–ապես մասն քահանա: Եվ սրանք Քրիստոսի հավիտենական քահանայության օրինակներն էին, Ով երկնքում՝ Յոր աչ կողմում, հավերժ նստած է առանց հնանալու: Քանզի Տերը չի մահանում, – մահը Նրան չի տիրում, այդ պատճառով էլ այլ քահանայապետի կարոտ չենք:

Դարձյալ՝ այս օրը նոր է կոչվում, քանզի ժամանակը սրան չի հնացնում, – դրանով է սկսվում նոր արարչությունը:

Այս օրը ութերորդն է Նոր Ադամի հարությունից հետո – ութերորդ դարի պատկերն է՝ հին Ադամի ստեղծումից հետո, – դրանով է ցույց տրվում հանդերձյալ ատյանը: Սրա մասին է ասում Սողոմոնը. «Բաժին տուր յոթին էլ, ութին էլ» (Ժող. ԺԱ 2): Այսօր Նոր կիրակի է կոչվում, քանզի լինելու է նոր երկիր ու նոր երկինք, – լինելու է «մի օր» (տես. Ծննդ. Ա 5)՝ առանց երեկոյի, որին մեկ այլ օր չի հաջորդելու:

Գիշերը ճրագի կարիք ենք ունենում, – առավոտը գիշերն ընդհատելով դառնում է արեգակի կարապետը, իսկ առավոտյան աքլորականչը, որը մեզ արթնացնում է, զգաստության միջնորդն է: Այդպես – առաջին ժամանակներում տիրում էր կռապաշտության խավարը, ինչին մարգարեները գիշեր էին անվանում, – Աստված այդ գիշերը լուսավորելու համար տվեց Օրենքը որպես ճրագ: Իսկ Քրիստոսի՝ հավիտենական Արդարության գալստյամբ, Յովհաննեսը, մարդկանց արթնացնելով ու զգաստության բերելով, եղավ ինչպես առավոտյան աքլորականչը՝ ըստ այս խոսքի. «Ես անապատում կանչողի ձայնն եմ, հարթեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը» (Յովհ. Ա 23): Արդ՝ Տիրոջ գալստյամբ վերացավ կռապաշտության գիշերը, – ծագեց խաղաղության առավոտը, որով Լույսը իսպառ թագավորեց՝ հալածելով խավարը, – Տերը մեծամեծ նշաններով գործեց միջօրյա փրկությունը – փրկվածներին օրհնության հրավիրեց՝ ասելով. «Օրհնեցեք Տիրոջը նոր օրհնությամբ» (Սաղմ. ԼԲ 3):

Ըստ Դուկասի ազգաբանության, որով նկարագրվում է մեր փրկության խորհուրդը, Ադամից մինչև Քրիստոս սերունդների թիվը յոթանասունուր է, – Առաջավորաց պահեցից մինչև Նոր կիրակին –ս յոթանասունուր օր է: Եվ այս օրը, կիրակի օր լինելով, նա– նոր արարածների սկզբնավորման օր է ասվում, քանի որ աշխարհի սկիզբը կիրակի օրը եղավ, այդ պատճառով էլ հրամայված է այսօր նավակատիք անել, որը նշանակում է ուրախանալ հոգ–որ խնդությամբ, ինչպես սաղմոսերգուն է թելադրում. «Կատարեցե՛ք տոնն ուրախության մատղաշ ճյուղերով՝ մուտքից մինչև– անկյունները սեղանի» (Սաղմ. ԾԺԷ 27):

Արդ՝ նոր ասելով նոր կյանքն ի նկատի ունի, քանզի Քրիստոսով ամեն ինչ վերստին նորոգվեց, հինն անցավ – ամեն ինչ նոր եղավ (տե՛ս Բ Կորնթ. Ե 17): Նոր եղավ նա– Եկեղեցու խորհուրդը, որը հավիտյան ծածկված էր Աստծու մոտ, – այժմ հայտնվեց իր սրբերին, – Եկեղեցու միջոցով երկնային իշխանություններին ու պետություններին (տե՛ս Կողոս. Ա 26, Եփես. Գ 9-10): Նոր է – Եկեղեցու պատիվը, որի մասին առաքյալն ասում է, որ ուրախ է այն չարչարանքների ու նեղությունների համար, որ կրում է իր մարմնով (Կողոս. Ա 24): Նոր է նա– Եկեղեցու պաշտոնը, քանզի ճշմարիտ երկրպագությունն այն է, երբ Հորը երկրպագում են հոգով ու ճշմարտությամբ, քանզի Հայրն այդպիսի երկրպագություն է փնտրում (տե՛ս Հովհ. Դ 23): Նոր է – Եկեղեցու հոգ–որ – վերստին ծնունդը, որը մարգարեն նախապես տեսնելով ասաց. «Ո՞վ է լսել, ո՞վ է տեսել այսպիսի բան, որ երկիրը մեկ օրում ծննդաբերի, – միանգամից մի ամբողջ ազգ ծնվի. քանզի Սիոնը երկունքի ցավով բռնվեց – ծնեց իր մանուկներին» (Եսայի ԿԶ 8): Նոր է – Եկեղեցու սուրբ Սեղանի խորհուրդը – փառքը, քանզի այլ–ս չի ներկվում նոխազների արյամբ, այլ ամբողջովին ներկված է Աստծու Օծյալ Որդու կենսարար Արյամբ: Նոր է – Եկեղեցու «պետության» կարգը՝ ըստ այս խոսքի. «Ձեզնից կվերցվի Աստծու արքայությունը – կտրվի այն ազգին, որ պտղաբեր կդարձնի այն» (Մատթ. ԻԱ 43): Նոր է նա– Եկեղեցու «քրիստոնյա» անունը, ինչն Աստված նախ մարգարեին խոստացավ. «Իմ ծառաներին նոր անուն պիտի տրվի, որը պիտի օրհնաբանվի երկրի վրա» (Եսայի ԿԵ 15): Նոր է Եկեղեցու հավատացյալների ու ժառանգների հույսը, ինչի մասին ասում է առաքյալը. «Ուստի, ծառա չես, այլ որդի, – եթե որդի ես, ապա –՝ ժառանգ Աստծու» (Գաղատ. Դ 7): Նոր է նա– Եկեղեցու արքայության ավետիսը. «Նրա հետ հարություն տվեց մեզ – Նրա հետ նստեցրեց երկնքում Քրիստոս Հիսուսով» (Եփես. Բ 6), ինչի մասին նա– Տերն է ասում. «Եթե մեկն ինձ ծառայի, իմ ետ–ից կգա. – ուր ես եմ, այնտեղ կլինի – իմ ծառան» (Հովհ. ԺԲ 26): Նոր է նա– Եկեղեցու՝ մեռելների հարության խորհուրդը. «Արդ՝ մի խորհուրդ եմ հայտնում ձեզ. բոլորս էլ պիտի ննչենք, բայց ոչ թե իսկապես բոլորս. պիտի նորոգվենք հանկարծակի, մի ակնթարթում, վերջին փողի ժամանակ, քանզի փողը պիտի հնչի, – մեռելները հարություն պիտի առնեն առանց ապականության, – մենք պիտի նորոգվենք» (Ա Կորնթ. ԺԵ 51):

Արդ՝ տեսնում ենք, թե Քրիստոս ինչպիսի առատությամբ մեզ այսքան բարիքներ շնորհեց, ինչ մասին առաքյալն ասում է, թե ամեն ինչ նոր եղավ: Եվ այս բոլոր բարիքների պատճառն ու աղբյուրն այս օրն է, այդ պատճառով էլ այն նոր է կոչվում:

Բացի դրանից, այս օրը նա– պատկերն է հանդերձյալ աշխարհի. սա օրինակն է, իսկ հանդերձյալը՝ ճշմարտությունը: Սա անցնելու է, իսկ հանդերձյալը հավիտյան պիտի լինի: Այստեղ քիչը գիտենք – քչի մասին ենք մարգարեանում, իսկ այնտեղ կատարյալին ենք հասնելու բարու գիտությամբ՝ ըստ այս խոսքի. «Քանզի շատից քիչը գիտենք – շատից քիչն ենք մարգարեանում: Իսկ երբ գա կատարյալը, շատից քիչը կանհետանա» (Ա Կորնթ. ԺԳ 9-10): Այստեղ վայելում ենք Հուգու պտուղները, իսկ այնտեղ Հոգին բնակվելու է մեր մեջ: Այստեղ առաքինության տունկը տնկելով աճեցնում ենք, իսկ այնտեղ քաղելով պտուղը՝ պիտի վայելենք: Այստեղ նահատակվում ենք, իսկ այնտեղ փառքի պսակի պիտի արժանանանք: Այստեղ քաղում ենք, իսկ այնտեղ պիտի հագնանք Տիրոջ սեղանի լիությունից: Այստեղ հոգով աղքատանում ենք, իսկ այնտեղ արքայության ծոցն է մեզ ընդունելու: Այստեղ հեզությամբ ու խոնարհությամբ ենք գնում, ինչպես սովորեցինք Տիրոջից, իսկ այնտեղ ժառանգելու ենք Երկնքի արքայությունը: Այստեղ ողորմություն ենք տալիս կարոտյալներին, ովքեր նայում են մեր ձեռքերին, իսկ այնտեղ երկնքի բարձունքներում հանդիպելու ենք ողորմած Քրիստոսին: Այստեղ սրբությամբ դաստիարակում ենք մեր սրտերը, իսկ այնտեղ տեսնելու ենք Աստծուն: Այստեղ խաղաղարար ենք, իսկ այնտեղ լինելու ենք Աստծու որդիներ – Քրիստոսի ժառանգակիցներ: Այստեղ փոքրիշատե հալածվում ենք արդարության համար, իսկ այնտեղ մշտապես Երկնքի արքայությունում ենք հանգչելու: Այստեղ սուգ ենք անում ու

լալիս մեր մեղքերի համար, իսկ այնտեղ խնդալու ենք – ուրախանալու: Այստեղ պատերազմում արիանում ենք իբր– քաջեր, իսկ այնտեղ պասկվելու ենք իբր– հաղթող:

Այս օրը Նոր կիրակի է կոչվում նա– խորհրդապես: Թեպետ առաջին միաշաբաթին՝ Յարության Կիրակիին նորոգվեց մեր բնությունը՝ հանձին Փեսայի, սակայն ոչ հանձին Յարսի՝ Եկեղեցու, քանզի Եկեղեցու իշխանները տակավին հնության մեջ էին. ոմանք երկմտում էին, ոմանք էլ չէին հավատում: Այդպիսիներին այս միաշաբաթում Տերը նորոգեց ու հաստատեց հավատի մեջ – նրանց միջոցով՝ Եկեղեցին: Նորոգեց, որպեսզի նոր գինին նոր տիկերի մեջ հեղի, քանզի չի կարելի նոր գինին լցնել հին տիկերի մեջ (տե՛ս Մատթ. Թ 17):

Այս կիրակին ունի հետ–յալ հատկությունները: Նախ՝ ինչպես կիրակին բոլոր օրերի սկիզբն է ու վախճանը, այնպես էլ այս կիրակին վախճանն է ժամանակի – սկիզբը՝ մշտնջենավոր հավիտենականության: Երկրորդ՝ աներեկո է, քանզի երեկոն սրան չի այցելելու: Երրորդ՝ չունի գիշեր, միշտ ցերեկ է, – սրան այլ օրեր չեն հաջորդելու: Չորրորդ՝ անշարժ է ժամերի, րոպեների ու վայրկյանների համար, այսինքն՝ անժամանակ է:

Կրկնագատիկ

Այս օրը նա– Կրկնագատիկ է կոչվում երեք պատճառներով: Դրանք են՝ ազատությունը, հարությունը – փրկությունը: Նախ քննենք ազատության հարցը: Չատիկն ազատություն է նշանակում, – այս օրը կրկնակի ազատության օր է, հետ–յալ պատճառով. թեպետ – քրիստոս մեզ ազատեց մեր մեղքերից՝ Իր առաջին գալստյամբ, սակայն մեր մարմինը դեռ գտնվում է կրքերի ազդեցության ներքո, այսինքն՝ քաղցի, ծարավի, երկյուղի, տրտմության – այլև, ինչպես ասում է առաքյալը. «Մենք իսկ, որ Հոգու առաջին պտուղն ունենք, մենք –ս մեր մեջ հեծեծում ենք՝ սպասելով որդեգրությանը՝ մեր մարմնի փրկությանը» (Հռոմ. Ը 23): Իսկ երբ Աստված ամեն ինչ նոր է անում – բոլոր կարիքներից մեզ ազատում, այն ժամ դա կոչվում է Կրկնագատիկ:

Երկրորդ՝ Կրկնագատիկ է կոչվում մեր կրկնակի հարության պատճառով: Առաջին կիրակի օրը քրիստոս մեզ հարություն տվեց Իր Հոգով ու զորությամբ, ինչպես ասում է առաքյալը. «Նրա հետ հարություն տվեց մեզ – Նրա հետ նստեցրեց երկնքում քրիստոս Հիսուսով» (Եփես. Բ 6): Իսկ երկրորդ կիրակի օրը մեզ հարություն է տալու ըստ մարմնի, – մեռելներից հարություն առնելով՝ պիտի անմահանանք: Այդ պատճառով էլ այս օրը կոչվում է Կրկնագատիկ, – մեր կրկնակի հարության օրվա պատկերն է:

Երրորդ՝ Կրկնագատիկ է կոչվում մեր փրկության պատճառով: Տերն առաջին կիրակի օրը եր–աց աշակերտներին – նրանց հաստատեց հարության հավատի մեջ, իսկ երկրորդ կիրակի օրը եր–աց, որպեսզի փրկի Թովմասին թերահավատությունից ու հաստատի հավատի մեջ՝ ասելով. «Բե՛ր քո մատները – դի՛ր այստեղ ու տե՛ս Իմ ձեռքերը. – բե՛ր քո ձեռքն ու մտցո՛ւ Իմ կողի մեջ. անհավատ մի՛ եղիր, այլ հավատացյալ»: Եվ Թովմասը Նրան պատասխանեց. «Տե՛ր իմ – Աստված՝ իմ» (Հովհ. Ի 27-28): Եվ դա օրինակն է երկու տեսակի հավատացյալների: Աշակերտների մի մասն այն հավատացյալներն էին, ովքեր լսելով – հավատի աչքով տեսնելով՝ հաստատվեցին ի քրիստոս, իսկ Թովմասն օրինակն է երկրորդ տեսակի հավատացյալների, ովքեր երկրորդ գալստյան ժամանակ սքանչելիքներից – երկյուղից հարկադրված պիտի հավատան՝ ըստ այս խոսքի. «Որպեսզի Հիսուս քրիստոսի անունով խոնարհվի ամեն ծունկ՝ լինի թե՛ երկնավորների, թե՛ երկրավորների – թե՛ սանդարամետականների. – ամեն լեզու խոստովանի, թե Հիսուս քրիստոս Տե՛ր է՝ ի փառս Հայր Աստծու» (Փիլիպ. Բ 10-11), ինչպես – այսօր Թովմասը, շոշափելով Տիրոջը, Նրան Աստված դավանեց:

Դարձյալ՝ Նոր կիրակի – Կրկնազատիկ է կոչվում, քանզի Նորովի ենք տոնում մեր հոգու փրկության նավակատիքը՝ հոգ–որ ուրախությամբ – տոնախմբությամբ, – ոչ ինչպես հինը, քանզի հնում նավակատիքը միայն մարմնավոր ուրախության համար էր:

Թովմասի հաստատումը

Երբ Տերը մեծ զորությամբ – սքանչելի նշաններով մեռելներից հարություն առավ, այցելեց սուրբ առաքյալներին – հաստատեց նրանց հավատի մեջ (տե՛ս Յովհ. Ի 19): Տերը փակ դռներով մտավ Վերնատուն՝ աշակերտների մոտ, որպեսզի նրանց ցույց տա, որ ծնվելիս չխախտեց Իր մոր կուսությունը, – որպեսզի աշակերտները չքննեն, թե Նա ինչպես ծնվեց, քանզի ծննդյան մանրամասներին անտեղյակ էին: Տերը դուրս եկավ Կույսի արգանդից սքանչելի կերպով, որը հնարավոր չէ քննել, – մտավ Վերնատուն զարմանալի կերպով, որը հնարավոր չէ մեկնել: Մարդկային մարմնով դուրս եկավ Կույսի արգանդից՝ առանց կուսությունը խախտելու, նույն մարմնով մտավ գերեզման ու նույն մարմնով դուրս եկավ կնքված գերեզմանից՝ առանց կնիքը խախտելու, այնուհետ– նույն մարմնով մտավ Վերնատուն փակ դռներով՝ առանց դռները բացելու: Եվ ինչ–որ ոգի չմտավ փակ դռներով, այլ թանձր մարմին: Տերը տվեց Իր ձեռքերն առաքյալներին՝ շոշափելու, որպեսզի չերկմտեն խաչելության հարցում – նրանցում հաստատվի աստվածգիտության հավատը:

«Իսկ Թովմասը՝ Տասներկուսից մեկը՝ Երկվորյակ կոչվածը, նրանց հետ չէր, երբ Յիսուս եկավ» (Յովհ. Ի 24):

Թովմասն այդ օրն այնտեղ չէր, որը եղավ Աստծու նախախնամությամբ: Երբ Թովմասը եկավ, աշակերտները նրան ասացին, որ տեսան Տիրոջը, իսկ Թովմասն ասաց. «Եթե չտեսնեմ Նրա ձեռքերի վրա մեխերի նշանը – իմ մատները մեխերի տեղերը չդնեմ ու իմ ձեռքը Նրա կողի մեջ չխրեմ, չեմ հավատա» (Յովհ. Ի 25): Եվ հաջորդ կիրակի օրը, երբ առաքյալները ժողովվել էին Վերնատանը, – Թովմասն էլ նրանց հետ էր, եկավ Տերը, կատարեց Իր սիրելիների խնդրանքները – հաստատեց Եկեղեցու հավատը: Տերը կանչեց Թովմասին – ասաց. «Բե՛ր քո մատները – դի՛ր այստեղ ու տե՛ս Իմ ձեռքերը. – բե՛ր քո ձեռքն ու մոցո՛ր Իմ կողի մեջ. անհավատ մի՛ եղիր, այլ հավատացյալ»: Եվ Թովմասը պատասխանեց. «Տե՛ր իմ – Աստվա՛ծ իմ», ինչին Զրիստոս պատասխանեց. «Որովհետ– դու Ինձ տեսար, հավատացիր. երանի՛ նրանց, որոնք չեն տեսել – սակայն կհավատան» (Յովհ. Ի 29):

Այսօր Տերը երկրորդ անգամ է որսում Թովմասին ուռկանով, որպեսզի նա առաքյալների թվում լինի, որով ուրախացնում է տրտմածներին, զորացնում երկչոտներին ու հաստատում մոլորվածներին: Ինչպես Յակոբ նահապետը Յովսեփի երկու որդիներին կարգեց իր որդիների թվում – դրանով իր որդիների թիվը դարձրեց տասներկու, նույնպես – Տերը՝ կամենալով առաքյալների թիվը դարձնել տասներկու, Իր Եկեղեցու ուռկանով որսաց Թովմասին ու Մատաթիային (տե՛ս Գործք Ա 26), որոնց համար օրինակ եղան Եղեմի տասներկու աղքյուրները (տե՛ս Ելք ԺԵ 27) – տասներկու անմշակ քարերից կառուցված Մովսեսի սեղանը (տե՛ս Ելք ԻԴ 4): Տերը երկնային իմաստությամբ աշխարհի հիմարներին ընտրեց՝ ամաչեցնելով աշխարհի իմաստուններին՝ դպիրներին, փարիսեցիներին – հեթանոս իմաստասերներին:

Եվ ինչպես ութերորդ օրը, ըստ օրենքի, թլփատում են մանուկներին, Զրիստոս ութերորդ օրը, Իր հարությունից հետո, թլփատեց Թովմասի թերհավատությունը՝ ասելով. «Անհավատ մի՛ եղիր, այլ հավատացյալ»:

ԱՇԽԱՐԻԱՄԱՏՐԱՆ ԿԱՄ ԿԱՆԱՀ ԿԻՐԱԿԻ

ԵՐՐՈՐԴ ԿԻՐԱԿԻ

Այս կիրակին կոչվում է Աշխարհամատրան կամ Կանաչ կիրակի: «Աշխարհամատուռ» նշանակում է բոլոր քրիստոնյաների մատուռը, որը Երուսաղեմի առաջին եկեղեցին է, հիմնված առաքյալների կողմից: Իսկ «Կանաչ» ասելով՝ նկատի ունենք ծաղկած ու կանաչած եկեղեցին: Կանաչը խորհրդանշում է նա- եկեղեցու մշտականությունը - անմահությունը:

Ինչպես Մեծ պահքի կիրակիներն իրենց կարգն ունեն, այդպես էլ Հինանց կիրակիները: Աշխարհամատրան կիրակին տոնն է Ընդհանրական եկեղեցու, քանզի այս կիրակի օրը հիմնարկվեց, հաստատվեց ու տարածվեց Քրիստոսի եկեղեցին ողջ աշխարհում:

Սա տոնն է աշխարհի եկեղեցու - ոչ թե աշխարհի եկեղեցիների, քանզի եկեղեցին մեկ է թե- բազում մասերի բաժանված լինի, ինչի մասին ասում է Սողոմոնը. «Թող վաթսուն թագուհի - ութսուն հարճ լինեն, թող ազնիվ օրիորդներ ունենա արքան, մինչդեռ մեկն է իմ աղավնին, իմ կատարյալը» (Երգ 2 7-8):

Այսօր նա- եկեղեցու նավակատիքն է, որն ավելի պայծառ է, քան եկեղեցու մյուս նավակատիքները, քանզի սա անմիջապես հաջորդում է Նոր կիրակիին, որում մեր Տերը նորոգեց եկեղեցին, քանզի նավակատիքը տաճարի նորոգման տոնահանդեսն է:

Եկեղեցին լինելով մեկ՝ խորհրդով երկու մաս ունի՝ հին ու նոր: Հինը ձ-ավորվել է Դրախտում՝ վերցվելով Ադամի կողից, - աճել մինչ- Քրիստոս, իսկ Նորը շինվեց Գողգոթայի վրա՝ Քրիստոսի կողից, - աճելու է մինչ- աշխարհի վախճանը: Ինչպես Հին եկեղեցին Ադամի զորությամբ էր, այդպես էլ Նորը՝ Քրիստոսի: Հին եկեղեցու մասին ասված է. «Աներ-ույթ էր ու անպատրաստ» (Ծննդ. Ա 2), իսկ Նորի համար ասված է. «Աստված ասաց Լույս լինի - եղավ» (Ծննդ. Ա 3): Հնում եկեղեցին անտեսանելի էր ու զուրկ գեղեցկությունից - միայն Հրեաստանում էր եր-ելի, իսկ Նորը Սուրբ Հոգու իջմամբ գեղեցկացավ, Քրիստոսի հավատով լուսավորվեց - եղավ եր-ելի բոլոր ազգերի մեջ:

Եկեղեցին, հին ու նորի բաժանվելով, չի կորցնում իր միությունը, քանզի Հին եկեղեցուն կատարվող կարգերը ստվերներն էին Նոր եկեղեցու կարգերի՝ ըստ այս խոսքի. «Արդար-, Օրենքը հանդերձյալ բարիքների ստվերն էր, - ոչ թե իրողությունների բուն կերպարանքը» (Եբր. Ժ 1): Անմահ Գառան մորթվելով՝ ստվերական օրենքներն ինքըստինքյան վերացան, ինչպես արեգակի ծագումով չքանում են ստվերները:

Եկեղեցին նա- նյութական բաժանումներ ունի, որոնց մեջ առաջինը կոչվում է Աշխարհամատրան, այսինքն՝ մայր բոլոր եկեղեցիների, - կարգված է բոլոր հավատացյալների համար: Ժամանակային առումով առաջինը կառուցվել է Սուրբ Էջմիածինը՝ Տրդատ արքայի կողմից, ապա Երուսաղեմի Սուրբ Հարության տաճարը՝ Հեղինե թագուհու կողմից: Այնուհետ- Կոստանդիանոս կայսրը Հռոմում կառուցում է Սուրբ Պետրոս եկեղեցին: Չնայած որ Սուրբ Հարության տաճարն առաջինը չի կառուցվել, սակայն Խաչյալի զորությամբ այն գերազանց է մյուս եկեղեցիներից: Քանի որ Սողոմոնի տաճարի փոխարեն կառուցվեց, ինչպես - Սիոնը՝ Սինա լեռան փոխարեն եղավ: Եվ որ ավելի կար-որ է, կառուցվել է Գողգոթայի վրա - սրբվել Տիրոջ Արյամբ: Սա -ս կոչվում է Աշխարհամատուռ, ինչպես Նոյյան տապանը, քանի որ այն ընդհանուր է բոլոր քրիստոնյաների համար:

Երուսաղեմի տաճարը կառուցելուց հետո հայրապետները հաստատեցին Կաթողիկե եկեղեցու տոները՝ մեկն այս գարնանային ժամանակներում - մեկն էլ՝ աշնանը:

ԿԱՐՄԻՐ ԿԻՐԱԿԻ

ՉՈՐՐՈՐԴ ԿԻՐԱԿԻ

Այս կիրակին կոչվում է Կարմիր, քանզի Եկեղեցին ոռոգվում է ու ծաղկում Զրիստոսի Արյամբ: Կարմիրը նա- մարտիրոսների հեղված արյունն է խորհրդանշում: Ըստ Հինանց կիրակիների կարգի, երրորդ կիրակի օրը, աշակերտների միջոցով, հաստատվում է Զրիստոսի Եկեղեցին, - զղջացողներն ընդունվում են Եկեղեցու մեջ, ինչը խորհրդով համապատասխանում է Պահոց «Անառակի կիրակիին», իսկ Հինանց չորրորդ կիրակի օրը ընդունվում են Եկեղեցու կարգերը, ինչը խորհրդով համապատասխանում է Պահոց «Տևտսի կիրակիին»: Եվ այսօրվա ընթերցվածում Պետրոսը՝ որպես Եկեղեցու տնտես, երեցներին պատվիրում է, որ յուրաքանչյուրն ըստ իր շնորհների, բարությանմբ հովվի իրեն վստահված հոտը:

Պողոս առաքյալը՝ ըստ արժանվույն գնահատելով վարդապետների ու հոգ-որ հովիվների անհրաժեշտությունը Եկեղեցու կյանքում, նրանց իրեն պատվակից է անում՝ ասելով. «Եվ ում որ Աստված կարգեց Եկեղեցու մեջ, սրանք են. նախ՝ առաքյալներ, երկրորդ՝ մարգարեներ, երրորդ՝ վարդապետներ, ապա՝ գորավոր գործեր կատարելու շնորհներ, ապա՝ բժշկելու շնորհներ, օգնելու, կառավարելու շնորհներ, տեսակ-տեսակ լեզուներ խոսելու շնորհներ, լեզուների թարգմանության շնորհներ» (Ա Կորնթ. ԺԲ 28): Նա- պատճառաբանում է՝ ասելով. «Հաստատելու համար սրբերին իրենց պաշտոնի կատարման մեջ, ի շինություն Զրիստոսի Մարմնի» (Եփես. Դ 12): Քանզի ինչպես քարերի մի շարքով տաճար չի կառուցվում, - մի ծաղկով գարուն չի գալիս, այդպես էլ մի խումբ հովիվներով Եկեղեցին անխախտ չի պահվում: Տիրոջ միայն մի եր-ումը բավարար չեղավ՝ հաստատելու Նրա հարությունը, այդ պատճառով էլ մինչ- համբարձումը հաճախակի գալիս էր աշակերտների մոտ, որպեսզի աստիճանաբար հաստատի նրանց, քանզի Տիրոջ մարդեղության ամբողջ նպատակը կայանում էր իր Եկեղեցին հաստատելու մեջ: Այդ պատճառով Տերը, Տիբերական ծովեզերքին եր-ալով իր աշակերտներին, երեք անգամ ասաց Պետրոսին. «Արածեցրո՛ւ Իմ ոչխարներին» (Յովհ. ԻԱ 15): Եվ ինչպես Նոր կիրակի օրը Տերը, ձեռնարկելով Եկեղեցու հաստատումը, հաստատեց առաքյալներին, նույնպես - այսօր հովիվներին հաստատելով՝ Եկեղեցին հաստատված համարեց: Աստված Եկեղեցու մեջ կարգեց նախ առաքյալներին, ապա՝ մարգարեներին, այնուհետ-՝ վարդապետներին, հետո՝ հովիվներին, որոնց Պետրոսը երիցակիցներ է կոչում: Տերը Եկեղեցին հաստատուն պահելու համար նրանում միշտ վարդապետներ ու հովիվներ է կարգում: Եվ Պետրոսն էլ իմանալով, որ Ճշմարիտ դավանության վեմի վրա է շինվում Եկեղեցին, նախանձախնդրությամբ վառվելով հոտի փրկության համար, այս կիրակի օրն աղաչում է բանական հոտի հովիվներին. «Ուրեմն՝ աղաչում եմ երեցներին, ես էլ նույնպես լինելով երեց ու վկա Զրիստոսի չարչարանքների - մասնակից գալիք փառքի հայտնության» (Ա Պետ. Ե 1): Եվ դիմելով Աստծու կողմից հոտի վրա հաստատված եպիսկոպոսներին՝ ավելացնում է. «Չգո՛ւյշ եղեք ինքներդ ձեր - ամբողջ հոտի համար, որի վրա Սուրբ Հոգին տեսուչներ կարգեց ձեզ՝ հովվելու համար Տիրոջ ժողովրդին, որին Նա փրկեց Իր Արյունով» (Գործք Ի 28):

Պետրոսը նույնպիսի հավատարմություն է պահանջում նա- եպիսկոպոսներից՝ իբր- երիցակիցներից - Զրիստոսի չարչարանքների վկաներից: Քանի որ եպիսկոպոսները հաղորդ են առաքյալների աստիճանին ու փառքին, ուստի Եկեղեցու հաստատության համար հարկավոր են ինչպես առաքյալներ, այնպես էլ՝ եպիսկոպոսներ: Այդ պատճառով առաքյալը պատվիրում է Տիմոթեոսին, որպեսզի նա օրինակ լինի հավատացյալներին՝ ասելով. «Օրինակ՝ եղիր հավատացյալներին խոսքով, վարմունքով, սիրով, հավատով, մաքրությամբ» (Ա Տիմ. Դ 12): Քանի որ ինչպես աղբյուրն է պարտեզի համար, - ամպը՝ անջրդի հանդերի,

Նույնն է – առաջնորդը հոտի համար: Աղբյուրի ու ամպի պակասությունը Աստծու մեծ ցասումն է ցույց տալիս, ինչի մասին ասում է Եսային. «Կլքեմ իմ այգին, թող չետվի ու չփորվի, թող նրա մեջ փուշ բուսնի, ինչպես խոպան տեղում, – կպատվիրեմ իմ ամպերին, որ չանձր–են իմ այգում» (Եսայի Ե 6): Դրան հակառակ Աստծու մեծ բարեհաճության նշան է աղբյուրների առատությունը. իմաստունների բազմությունը – հանճարեղ թագավորները, քանզի եպիսկոպոսները հոգ–որ թագավորներ են: Երբ ժողովուրդը հաճելի է Աստծուն, Աստված նրանց մեջ բարի ու հանճարեղ մարդիկ է կարգում, իսկ երբ ոչ՝ իմաստուններին վերցնում է ժողովրդի միջից:

Երբ Մովսեսը մի փոքր հապաղեց լեռան վրա, հրեաները մեծ փութով ընկան կռապաշտության գիրկը (տե՛ս Ելք ԼԲ 1): Այդ պատճառով Չաքարիան ասում է. «Արթնացի՛ր, ո՛վ սուր, իմ հովվի վրա – նրա ընկեր տղամարդու վրա, Ես պիտի հարվածեմ իմ հովվին, – իմ հոտերը պիտի ցրվեն, Ես իմ ձեռքը պիտի դնեմ իմ հովիվների վրա» (Չաքար. ԺԳ 7): Այսինքն՝ հովվին հարվածելով՝ հոտը ցրվում է, ինչպես –՝ երբ վերցնում են առաջնորդին, ժողովուրդն իսկույն ցրվում է: Այդպես Յեսուի ու Եղիազար քահանայի մահանալուց հետո ժողովուրդն ընկավ կռապաշտության մեջ (տե՛ս Յեսու ԻԴ 30-33) մինչ– Սամվել մարգարեի գալուստը, ով նրանց դարձի բերեց (տե՛ս Ա Թագ. Ե 3):

Ինչպես քանոնի ծովելով ծովում է գիծը, այնպես էլ քահանայապետի վարքի կամ դավանության ծովելով ծովում է – ժողովուրդը: Այսպես՝ Ահարոնի ծովելով ժողովրդի մեծ մասը տրվեց կռապաշտության, – եթե Մովսեսը մի փոքր էլ հապաղեր, ապա ամբողջ Եկեղեցին «կծովեր»: Այդ պատճառով էլ Պետրոսն ասում է երեցներին. «Արածեցրե՛ք Աստծու այդ հոտը, որ ձեզ է հանձնված՝ վերակացու լինելով ոչ թե հակառակ ձեր կամքին, այլ հոժարակամ, ըստ Աստծու. ոչ թե շահախնդրությամբ, այլ հոժարությամբ. ոչ թե տիրելով նրանց, որ բաժին են ընկած ձեզ, այլ օրինակ լինելով հոտին, որպեսզի երբ Յովվապետը եր–ա, փառքի անթառամ պսակն ընդունեք» (Ա Պետ. Ե 2-4):

Եվ ինչպես մեծ է քահանայապետի պատիվը, նույնպես – մեծ է գործած մեղքը – հավասար՝ ողջ ժողովրդի գործած մեղքին: Քանի որ Աստված պատվիրեց քահանայի գործած մեղքերի համար մատուցել նույն պատարագը, ինչ ամբողջ ժողովրդի գործած մեղքերի համար (տե՛ս Ղ–տ. Դ 4, 13):

ՏՈՆ ԵՐԵՎԱՆ ՍՈՒՐԲ ԽԱՉԻ

ՀԻՆՉԵՐՈՐԴ ԿԻՐԱԿԻ

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Հայ Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին տարին չորս անգամ է տոնում մեր Աստծու փրկագործ Խաչի՝ քրիստոնյաների պարծանքի – Եկեղեցու պսակի տոնը: Սուրբ խաչի մեծ – ամառին տոնը կատարվում է սեպտեմբերի 14-ի մոտակա կիրակի օրը – կոչվում է «Խաչվերաց»: Երկրորդ տոնը կոչվում է «Գյուտ Խաչի», երրորդն այս տոնն է – կոչվում է «Եր–ման սրբոյ Խաչին», իսկ չորրորդը կոչվում է «Վարագա Սուրբ Խաչ»:

Այս տոնը կոչվում է «Սուրբ խաչի եր–ման տոն», քանզի Քրիստոսի խաչելությունից հետո՝ 351 թ. մայիսի 7-ին, երբ Երուսաղեմում հայրապետ էր սուրբ Կյուրեղը – Հռոմում կայսր էր Կոստանդինը՝ որդին Մեծն Կոստանդիանոսի, օրը ցերեկով՝ երրորդ ժամին, Երուսաղեմի երկնքում եր–աց սուրբ խաչի նշանը, որը լուսած– – ճառագայթարձակ փայլմամբ տարածվեց Գողգոթայից մինչ– Ձիթենյաց լեռը: Տիրոջ նշանն իր բոցաճաճանչ փայլով հաղթեց արեգակի ճառագայթներին – արձակած լույսով ծածկեց արեգակը: Սա ցույց է տալիս, որ քրիստոնեությունն ամենաբարեպաշտն է բոլոր կրոններից, ոչ միայն խոսքի իմաստությամբ, այլ– Հոգու հայտնությամբ ու զորությամբ, քանզի պատմվում է ոչ միայն մարդկանց կողմից, այլ– վկայվում է նա– երկնքից՝ Աստծուց:

Երբ քաղաքի ողջ բնակչությունը տեսավ այդ նշանը, որը երկար ժամանակ հայտնապես եր–ում էր երկնքում, մեծ երկյուղով – ուրախությամբ շտապեց եկեղեցի: Բոլորը՝ –՛ հրեաները, –՛ հեթանոսները, հիացած, միաբան փառք տվեցին Խաչյալին – փառաբանեցին ամենազոր Խաչը: Այդ օրը շատերը հավատացին Քրիստոսին ու մկրտվեցին սուրբ Կյուրեղի ձեռքով՝ Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու անունով: Դրանով կատարվեց այն խոսքը, որ ասել էր Տերը Մատթեոս ավետարանչի միջոցով. «Եվ ապա երկնքի վրա Մարդու Որդու նշանը պիտի եր–ա» (Մատթ. ԻԴ 30):

Այդ առիթով սուրբ Կյուրեղը նամակ է գրում Կոստանդին կայսրին, ով ձգտում էր վերականգնել արդեն դատապարտված արիոսականությունը՝ դրանով մեծապես վտանգելով Եկեղեցին: Եվ ինչպես Կոստանդինի հայրը՝ Կոստանդիանոսը, խաչի նշանով հավատաց, այդպես էլ Տերը կամեցավ նրա որդու խաթարված հավատը –ս այդ նշանով վերականգնել: Տերը նա– Թովմասի համար այդ արեց (տես. Հովհ. Ի 25-29), ով կարոտ էր լուսավոր նշանի, քանզի այն վերբերը, որ Տերը ցույց տվեց նրան Իր փառավոր Մարմնի վրա, ոչ այլ ինչ էր, եթե ոչ Քրիստոսի խաչի լուսավոր նշանը: Նույնպես – Իսրայելի որդիները, երբ ելևում էին Եգիպտոսից, թեպետ ունեին Մովսեսին իբր– իրենց առաջնորդ, սակայն տակավին կարոտ էին Սինա լեռան վրա լուսեղեն ամպի տեսիլքին (տես. Ելք ԺԹ 16), որն օրինակը եղավ Քրիստոսի լուսապայծառ խաչի: Նա– երուսաղեմացիները կարիք ունեին երկնային նշանով հորդորվելու, չնայած որ ունեին Մովսեսի նման մի անաչառ քարոզիչ ու մեծ առաջնորդ՝ սուրբ Կյուրեղ Երուսաղեմացուն:

Լուսավոր խաչը, ցուլավով Գողգոթայից մինչ– Ձիթենյաց լեռը, ցույց տվեց, որ դա նշանն է Նրա, Ով խաչվեց Գողգոթայի վրա – համբարձվեց Ձիթենյաց լեռան վրայից: Եվ այդ նշանն է առաջնորդում մարդկանց դեպի Խաչյալի հավատը, ինչպես լուսեղեն ամպը հրեաներին դուրս բերելով Եգիպտական անհավատությունից՝ առաջնորդեց դեպի Ավետյաց երկիր: Եթե Տերը կամենար, ապա այդ նշանն ամբողջ աշխարհին ցույց կտար, սակայն առայժմ ցույց տվեց միայն երուսաղեմացիներին, ովքեր այն տեսնելով ապաշխարեցին: Հիրավի, մեծ էր երկնային նշանը, քանզի եթե խաչելության ժամին արեգակի խավարումը շարժեց հարյուրապետի

սիրտը, – նա հավատաց Քրիստոսին, ապա որքան առավել տեսողների սիրտը կշարժեր խաչի լուսավոր տեսիլքը:

Մատթեոսը վերջին օրերի մասին գրում է. «Այդ օրերի նեղությունից անմիջապես հետո արեգակը պիտի խավարի, – լուսինը իր լույսը չպիտի տա, – աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն, ու երկնքի գորությունները պիտի շարժվեն: Եվ ապա երկնքի վրա Մարդու Որդու նշանը պիտի եր–ա, ու այդ ժամանակ երկրի բոլոր ազգերը լացուկոծ պիտի անեն – պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրայով՝ զորությամբ – բազում փառքով» (Մատթ. 29-30): Դա պետք է լինի համընդհանուր հարությունից առաջ, – այդ օրը հրեաների տասներկու ազգերը – բոլոր նրանք, ովքեր մոլորությամբ նեռին էին հարել, դարձի պիտի գան: Քանզի անհնար է, որ մարդասերն Աստված լքի իր արարածներին՝ նրանց առանց նշանների թողնելով, – թույլ տա, որ նեռը, բազում նշաններ հրամցնելով, մոլորեցնի մարդկանց, մինչ– անգամ՝ ընտրյալներին: Քանզի եթե խաչելության ժամին՝ խաչի վրա բ–եռված Տերը չմոռացավ խաչ հանողներին, այլ նրանց համար աղաչեց Յորը, ապա որքան առավել այն ժամին, երբ սատանան ու նեռն իրենց ամբողջ ճիգերով ու հնարավորություններով կփորձեն խավարեցնել Եկեղեցին, կհիշի իր ժողովրդին: Այդ օրը Տերը, ամբողջ աշխարհին ցույց տալով խաչի մեծ նշանը, կդադարեցնի սատանայի փորձությունները – մոլորվածներին ուղղության կբերի:

Իսկ այսօր ամենահաղթ նշանի եր–մամբ Տերը վերահաստատում է Եկեղեցին – մեր մեջ հաստատության կնիք տպավորում, որով ինչպես Ինքը հաղթեց մահվանն ու դժոխքին, այդպես էլ մենք հաղթենք աշխարհին ու սատանային:

ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄ

Քահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – սկսում «Համբարձաւ» օրհնությունը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօգօր, սուրբ – անմահ, որ համբարձար փառօք առ Հայր, ողորմեա՛ մեզ»:

Անճառելի Բանն Աստված՝ Աստծու Որդին, Ով Հոր Էության նկարագիրն է – փառքի Լույսը – Ում ծագումը նախքան արուսյակն է, հաճեց փրկել գերության մեջ գտնվող մարդկային ցեղը մահվան ձեռքերից – Իր Կաթողիկէ Սուրբ Եկեղեցին Իրեն Հարս դարձնել: Եվ հարսնախոսներ առաքեց Իր երջանիկ ու սուրբ մարգարէներին, ովքեր կանխասացին Աստծու Որդու երկնքից երկիր իջնելու տեղն ու ժամանակը: Նրանք նախապես պես-պես խոսքեր ասացին – օրինակներ թողեցին, որոնք ժամանակների վախճանին Իր չարչարանքներով, խաչի մահվամբ, երեքօրյա հարությամբ – քառասուն օր Իր երջանիկ ու սուրբ առաքյալներին եր-ալով կատարեց Տերը: Այն, ինչն առակներով – օրինակներով դրվատվեց մարգարէների կողմից, կատարվեց Աստծու Խոսքի մարդեղացմամբ: Իսկ այսօր Տերն Իր ընտրած տասնմեկ առաքյալներով – բազում աշակերտներով գալիս է Ձիթենյաց սուրբ լեռը, որը Երուսաղեմի դիմացն է՝ ար-ելյան կողմում:

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս՝ Աստծու Որդին, եկավ աշխարհ, որպեսզի սովորեցնի Իր վարդապետությունը մարդկանց: Նա նախ «նստեց»՝ բնակվեց, ամենաօրինակ սուրբ Կույսի արգանդում – այնտեղ մեզ կուսության դաս տվեց: Եվ ինչպես ծաղիկը ծառից է լինում, այդպես էլ Սուրբ Կույսը՝ Հիսուս Քրիստոս, ծնվեց կույս մորից: Ապա «նստեց» մտուրի աթոռին – մեզ աղքատության դաս տվեց, քանի որ ինչպես աղքատ մանուկ՝ պատվեց խանձարուրով: Այնուհետ- նստեց աշխարհի աթոռին – ճշմարիտ հավատ, բարի գործ – սեր սովորեցրեց մարդկանց: Ապա նստեց խաչի աթոռին – Իր չարչարանքներով մեզ սովորեցրեց խոնարհությունն ու համբերություն: Իսկ այսօր Իր դատաստանի աթոռը փոխադրում է երկինք, քանի որ այսօր համբարձվեց:

Աստծու Որդու տնօրինության բոլոր տոները, որոնք կարգվեցին երկրի վրա, – որոնք կատարում է Եկեղեցին, սքանչելի են ու փառավոր: Դրանք մեր փրկության համար են, – հայտնում են Աստծու երախտիքներն ու մեծագործ սքանչելիքները, որոնք ծածկված էին Աստծու իմաստության խորքերում: Իսկ այսօրվա տոնախմբությունը՝ Համբարձման տոնը, բոլոր տոների ու տնօրինական խորհուրդների ամբողջացումն է, որոնք ծնունդից սկսվելով՝ կարգով գալիս են դեպի խաչելություն, մահ – հարություն: Եվ անբովանդակելի Տերը, Իր գերազանց մարդասիրությունից ելնելով, այս ամենը կատարեց ժամանակի մեջ՝ սկզբով ու ավարտով, որը վայելում էր միայն եղականներիս⁴⁴, որովհետ- սկիզբ – վախճան ունենալը հատուկ է միայն եղական բնությանը:

Այս տոնը մարգարէների ավետիսով ու առաքյալների տեսությամբ մեզ հայտնում է կատարյալ փրկության մասին: Քանի որ երկնավոր Հովիվը եկավ փնտրելու մոլորյալ ոչխարին՝ Ադամին՝ Իր ստեղծածին ու պատկերին, Դրախտի – երկնավոր առագաստի ժառանգորդին, – գտնելով նրան կորստյան վիճում՝ դրեց Իր ուսերի վրա, ուր – խաչն էր, – հանելով վեր՝ տարավ երկնային կայան:

44 Եղական են կոչվում բոլոր երևացող և աներևույթ բնությունները՝ արարածները, որոնք չկային և Աստծու հրամանով եղան: Իսկ աստվածային բնությունը Անեղ է, և Նրա համար չկա սկիզբ ու վախճան, այսինքն՝ ժամանակը Նրա վրա իշխանություն չունի, քանի որ ժամանակը նույնպես Աստծու արարածն է:

Եվ այս օրը հրաշալի է ու պատվարժան, որովհետեւ մեր բնությունը, միավորվելով Աստծու հոսքին, անզուգական փառքով ելնում է ավելի վեր, քան բոլոր իշխանություններն ու պետությունները, – մեզ էլ նույնն է խոստանում՝ ըստ այս խոսքի. «Ուր ես եմ, այնտեղ կլինի – Իմ ծառան» (Յովհ. ԺԲ 26): Եվ դարձյալ. «Եթե գնամ – ձեզ համար էլ տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ – ձեզ կվերցնեմ Ինձ մոտ» (Յովհ. ԺԴ 3): Նա– առաքյալն է ասում. «Նրա հետ հարություն տվեց մեզ – Նրա հետ նստեցրեց երկնքում Քրիստոս Յիսուսով» (Եփես. Բ 6): Եվ որտեղ գլուխն է, այնտեղ էլ պիտի հավաքվեն անդամները, – ուր Փեսան է, այնտեղ էլ պիտի հրավիրվի Յարսը՝ սուրբ Եկեղեցին:

Դարձյալ՝ մեզ համար մեծ ուրախություն է այսօր, քանի որ ցորենի հատիկը՝ մեր Տեր Յիսուս Քրիստոս, ընկնելով երկիր, մահացավ – այնտեղից ելավ բազում արդյունքներով, – անապական ողկույզը, խաչի վրա ճմլվելով, հավաքվեց երկնային հնձանում, որը վարագույրի ներքին կողմում է՝ մեզ հույսով հաստատելու – մեր սրտերի ուրախության համար:

Մեզ համար պայծառ ու հրաշալի է նա– այսօրվա պատիվը, քանի որ Տերը, մեր անպատիվ բնությանը Իր հետ հարություն տալով, տարավ դեպի անզուգական փառքը՝ Իր հետ նստեցնելով երկնքում՝ ամեն իշխանության, պետության, զորության ու տերության վրա (տե՛ս Եփես. Ա 20):

Ինչպես Սողոմոնն է ասում. «Արեգակը ծագում, արեգակը մայր է մտնում – վերադառնում է Իր տեղը, որտեղից ծագել է» (Ժող. Ա 5), այդպես էլ մեր Տերը՝ Իմանալի Արեգակը, ելավ Յոր ծոցից – մտավ Կույսի արգանդը, ապա շրջելով երկրի վրա՝ մահվամբ մտավ գերեզման, այնուհետեւ՝ ելավ գերեզմանից – մեր բնությամբ գնաց Իր տեղը՝ Յոր աջ կողմը:

Այս տոնը սքանչելի է բազում պատճառներով: Նախ այս տոնը Նրան հայտնապես որպես Աստված է ցույց տալիս:

Երկրորդ՝ մինչ այս պահը տրտում էին առաքյալները, թեպետ ամեն տեսակի սքանչելիքների ականատես եղան, իսկ այսօր ուրախացած Երուսաղեմ վերադարձան:

Երրորդ՝ մինչ– այս պահը Եկեղեցին չունեի կատարյալ իշխանություն, սակայն Տերն Իր համբարձմամբ առաքյալներին կաթողիկոսներ դարձրեց – մեզ անզուգական անուն պարգ–եց:

Չորրորդ՝ մինչ– այսօր Տերն առաքյալներին ասում էր, որպեսզի միայն հրեաների մեջ քարոզեն, իսկ այսօր հրամայեց աշակերտ դարձնել բոլոր հեթանոսներին, որով – մենք արժանացանք աստվածային շնորհին:

Յինգերորդ՝ մինչ– այս պահը մեզ չէր տրվել օրենք՝ մաքրվելու համար սկզբնական մեղքերից, իսկ այսօր առաքյալներին հրաման տրվեց մկրտել՝ Յոր – Որդու – Սուրբ Յոզու անունով, որով փրկվում ենք բոլոր աղտեղի մեղքերից:

Վեցերորդ՝ Ադամից հետո մինչ– այս օրը մարդու բնությունն անեծքի տակ էր՝ ըստ հետ–յալ խոսքի. «Անիծյալ լինի երկիրը քո արածի պատճառով» (Ծննդ. Գ 17), իսկ այսօր, Նույն Աստվածը, բարձրացնելով Իր ձեռքերը, օրհնեց նրանց, – անեծքը օրհնության փոխեց:

Յոթերորդ՝ երկնայինների դասերը թերի էին ու պակաս սատանայի անկման պատճառով, իսկ այսօր այդ պակասությունը լրացնելու սկիզբը դրվեց: Այսօր Տերը, գտնելով կորուսյալ մարդկային բնությունը – այն Իր ուսերի վրա դնելով, երկինք բարձրացրեց ու դասակից դարձրեց հրեշտակներին:

Ութերորդ՝ թեպետ– Տերը բազում գործեր կատարեց, սակայն վերին դասերն անտեղյակ էին Նրա տնօրինական խորհուրդներին, իսկ այսօր վերիններին հայտնվեց անճառ խորհուրդը:

Իններորդ՝ մինչ– այսօր միայն հրեշտակներն էին երկրպագում ու փառաբանում Տիրոջը՝ ըստ հետ–յալ խոսքի. «Յագար–հագարավորներ պաշտում էին Նրան, – բյուր–բյուրավորներ կային Նրա առջ–» (Դան. Է 10), իսկ այսօր մարդկային ցեղը գերազանցել է հրեշտակներին,

քանի որ եթե հրեշտակները չէին համարձակվում նայել անգամ Նրա աստվածային փառքին, ապա մարդիկ հրաման ստացան մոտենալ – ճաշակել Նրա Մարմինը:

Տասներորդ` եթե Եկեղեցու մյուս տոները հալածում են սատանային, ապա Համբարձման տոնն ամբողջովին գլխիկոր է անում նրան: Քանի որ հղության ժամանակ սատանան հրեաներին կարծել տվեց, թե սուրբ Կույսն անառակությամբ է հղացել, Ծննդյան ժամանակ, թե` Յովսեփից է Մանուկը – ո՛չ Կուսածին, ծնունդից հետո վրդովեցրեց Յերովդեսին – կոտորել տվեց մանուկներին, մկրտության ժամանակ հրեաներին կարծել տվեց, թե Տերը կարոտ էր մաքրության, խաչելության ժամանակ ավազակների հետ դասեց, թաղելիս վեմը կնքեց, իսկ Հարության ժամանակ հայտարարեց, թե գողացել են Մարմինը: Մմանապես առաքյալների ու սրբերի մասին էր զանազան չարախոսություններ տարածում: Իսկ Համբարձման վերաբերյալ ոչինչ չկարողացավ հնարել, – ամբողջովին ամոթահար եղավ, քանզի իր աչքով տեսավ հոգիների` դժոխքից ազատումը – Քրիստոսի համբարձումը:

Տասմեկերորդ` սա է Նրա մարդեղության բոլոր տնօրինությունների ավարտը, այդ պատճառով էլ մարգարեն ասում է. «Տարվա պսակը պիտի օրհնվի քո քաղցրությամբ» (Սաղմ. ԿԴ 12): Որի համար պետք է երկրպագել Նրա անճառ Աստվածությանը:

Հարությունից հետո որտե՞ղ էր լինում Քրիստոս մինչև երկինք համբառնալը

Շատերը տարակուսում են այս հարցում, թե հարությունից հետո մինչև- համբարձում որտե՞ղ էր Փրկիչը: Հոգեկիր իմաստուններն ասում են, որ Նա շրջեց վերին օդում – կիրակի օրերին եր-ում էր Իր աշակերտներին: Եվ սա ասում են հետ-յալ պատճառներով:

Նախ` երկիրն անեծքի տակ էր Ադամի մեղքի պատճառով, իսկ Քրիստոս Իր գալստյամբ սրբեց – օրհնեց բոլոր արարածներին, որոնք անեծքի տակ էին: Տերն առնելով մեր բնությունն ու շրջելով երկրի վրա, ջրում մկրտվելով – գերեզմանում թաղվելով` սրբեց հողն ու ջուրը, իսկ մեռելներից հարություն առնելով – քառասուն օր օդում լինելով` սրբեց օդն ու հուրը:

Երկրորդ` հեթանոսներից ոմանք երկիրն էին պաշտում` այն Դեմետրա կոչելով, ոմանք էլ` ջուրը` Պոսեյդոն կոչելով, ոմանք էլ` օդն ու կրակը` դրանց Ադոնիս – Հեփեստոս անվանելով, – տգիտությամբ դրանց աստվածներ էին կարծում: Իսկ երբ Աստված Ինքը եկավ – եր-աց մարդկանց, Իր տնօրինությամբ դեպի Իրեն դարձրեց երկրպագողներին` ասելով, որ Ինքն է այն ճշմարիտ Աստվածը, Ում պետք է երկրպագել, իսկ դրանք բոլորն էլ արարածներ են: Եվ քանի որ տարրերը պղծվել էին կուռքերին մատուցած զոհերի պատճառով, որովհետ-արարածները ոչ միայն Ադամի հանցանքի պատճառով մտան անեծքի տակ, այլ- մարդկային ցեղի կողմից բնության տարրերին ու կուռքերին մատուցած զոհերի, այդ պատճառով էլ Տերը սրբեց դրանք նա- կռապաշտության ճենճից:

Վարդապետներից ոմանք էլ ասում են, որ հարությունից հետո, այս քառասուն օրերին, մինչև- երկինք համբարձվելը, Քրիստոս մնաց Ադամի համար նախատեսված երկրավոր Դրախտում` Իր հետ հարություն առած բոլոր սրբերի հոգիներով հանդերձ, – այնտեղ մխիթարեց Ենքին ու Եղիային:

Ինչո՞ւ Քրիստոս հարությունից հետո անմիջապես երկինք չհամբարձվեց

Նախ` որպեսզի հաստատի Իր հարությունը բազում ձ-երով, ինչպես – ասված է. «Նա Իր չարչարանքներից հետո Իրեն կենդանի ներկայացրեց նրանց առաջ շատ ապացույցներով`

քառասուն օրերի ընթացքում եր-ալով նրանց – խոսելով Աստծու արքայության մասին» (Գործք Ա 3):

Հարության օրն առաքյալները, տեսնելով հարուցյալ Տիրոջը, իրենց մեծ բաղձանքից երկմտեցին, խաթարվեց նրանց բնական հոգ-որ վիճակը, – թվում է, թե դրա մասին ասաց Մատթեոսը՝ «ոմանք երկմտեցին» (տե՛ս Մատթ. ԻԸ 17): Իսկ Հովհաննեսն ասաց, որ աշակերտները խնդացին, երբ տեսան Տիրոջը, – զարմացան, երբ Նրա թանձր Մարմինն անարգել անցավ փակ դռներով (տե՛ս Հովհ. Ի 20): Եվ Տերը, գիտենալով մեր բնության կարողությունները, չթողեց ու հեռացավ, մինչ- աշակերտների սրտերից չհանեց կասկածները, այդ պատճառով էլ ասաց նրանց. «Այստեղ ուտելու բան ունե՞ք» (Ղուկ. ԻԴ 41):

Տերը հարությունից հետո կերավ – խմեց Իր ծառաների հետ, ինչպես Վարդապետը՝ Իր աշակերտների հետ, – Առաքողը՝ առաքյալների հետ: Տերը կարիք չունեի ուտելու, սակայն կերավ, որպեսզի առավել –ս հաստատի, որ Իր հարությունը ստույգ է՝ հայտարարելով, որ այն Մարմնով, որով կրեց ամեն տեսակ անարգանք – խաչի մահ, նույնով էլ հարություն առավ: Մանավանդ, որպեսզի չկարծեն, թե սա մի կերպարանք է կամ սովեր, քանզի կերպարանքը չի ուտում, – սովերը չի խմում: Եվ այդպես քառասուն օր նրանց կրթեց ու առաջնորդեց:

Դարձյալ՝ ինչպես Քրիստոս ստուգապես հաստատեց, որ մեռել է, այնպես էլ պետք է հաստատեր, որ ստուգապես հարություն է առել: Քանի որ հարությունից հետո, եթե մի անգամ եր-ար աշակերտներին – ապա համբարձվեր, նրանց մեջ կասկած կառաջանար, թե ճշմարտապես հարություն չի առել, այլ՝ թվացյալ: Այդ պատճառով էլ հարությունից հետո նրանց հետ քառասուն օր մնաց. շատ անգամ խոսեց ու կերավ նրանց հետ – նրանց սրտից վերացրեց բոլոր կասկածները:

Ինչո՞ւ Քրիստոս քառասուն օր հետո համբարձվեց

Տեսնենք, թե ի՞նչ խորհուրդ ունի քառասուն թիվը, – որտեղի՞ց է սկիզբ առել այն, – ինչո՞ւ մեր Տերը քառասուն օր հետո համբարձվեց երկինք: Նախ՝ իմաստունները քառասունը կատարյալ թիվ են կոչում, որը բաղկացած է չորս տասերից: Տասը կատարյալ թիվ է, իսկ չորսը խորհրդանշում է, որ աշխարհը բաղկացած է չորս տարրերից: Դա նշանակում է, որ Քրիստոս Իր գալստյամբ վերստին նորոգեց տարրերը, դրանք բերեց իրենց նախկին կատարելությանը, ապա համբարձվեց երկինք:

Երկրորդ՝ քառասունը պատվելի թիվ էր նախկին սրբերի համար. Աբրահամը, Մովսեսը – Հետուն քառասուն օր պահեց պահեցին: Այդ պատճառով էլ Տերը քառասուն օր մնաց օդում, որպեսզի սրբի այն դ-երին մատուցված զոհերի ճենճերից – Իրեն ծառայեցնի:

Երրորդ՝ արու մանուկը՝ իր բոլոր անդամներով ու զորությամբ, առաջին քառասուն օրերի ընթացքում է գոյանում մոր որովայնում, որից հետո ստանում է հոգին: Աստծու Որդին այդ օրինակով Իր առաքյալների հետ վարվեց, ինչպես մանկան հետ է վարվում մայրական որովայնում՝ այս քառասուն օրերի ընթացքում նրանց հավատով ու գիտությամբ հաստատելով ու արհացնելով, իսկ հոգու փոխարեն Սուրբ հոգին փչեց նրանց վրա:

Չորրորդ՝ իմաստուններից ոմանք ասում են, որ Ադամը, հողից ստեղծվելուց հետո, միայն քառասուն օր անց դրվեց Դրախտում, – այդ պատճառով էլ Տերը քառասուն օր շրջեց երկրում մինչ- համբարձվելը:

Հինգերորդ՝ վարդապետներից ոմանք էլ ասում են, որ Տերը քառասուն օր անց պիտի թույլ տար Ադամին – Եվային ուտել «Գիտության ծառից», որից հետո նրանք կարող էին ուտել նա- «Կենսաց ծառից» – ապա պիտի փոխադրվեին Երկնքի արքայություն:

Վեցերորդ՝ որպեսզի մխիթարի աշակերտներին: Աշակերտները Հիսուսի մահվան պատճառով քառասուն ժամ տրտմեցին: Թեպետ Տերը գիշերը հարություն առավ, սակայն աշակերտներին միայն արշալույսին եր-աց, ինչ պատճառով էլ ստացվում է քառասուն ժամ: Եվ դրա փոխարեն պետք է քառասուն օր ուրախանային: Սա ցույց է տալիս, թե այն փոքր տրտմության դիմաց, որ Քրիստոսի սիրուն կրում ենք այստեղ, հանդերձյալում մեծ մխիթարության ենք արժանանալու:

Յոթերորդ՝ ինչպես մկրտությունից հետո Տերը քառասուն օր անապատում էր, այդպես էլ հիմա քառասուն օր նյութական աշխարհում գտնվեց, որպեսզի ցույց տա, թե նույնն է, ինչ որ չարչարանքներից առաջ:

Ութերորդ՝ մեր Տերը քառասուն օր մնաց – մեզ համար դեպի երկինք ճանապարհ բացեց, որպեսզի դյուրությամբ այնտեղ գնանք, քանի որ ճանապարհը երկար է:

Իններորդ՝ առաքյալն ասում է, երկնքի տակ գտնվող դ-երը պատերազմում են մեզ հետ. «Մեր պատերազմը մարմնի – արյան հետ չէ, այլ իշխանությունների, պետությունների, այս խավար աշխարհի տիրակալների – երկնքի տակ եղող չար ոգիների հետ» (Եփես. 2 12): Դ-երը բազում հնարքներով ջանում են կործանել մեր հոգիները, այդ պատճառով էլ Տերը նախ Ինքը անցավ երկրից դեպի երկինք տանող ճանապարհով՝ կործանելով չար ոգիների բազում ամբողջությունները, – երկնքից՝ վարագույրի ներքին կողմից, մեզ ձայն է տալիս, որպեսզի հետ-ենք Իրեն:

Տասներորդ՝ մինչ- Սուրբ Հոգու գալը Տերը նյութական աշխարհում եղավ – շրջեց «նորաստեղծների»⁴⁵ վրա, ինչպես արարչության առաջին օրն Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի վրա:

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս երեք անգամ «քառասունք» պահեց: Առաջինը՝ երբ անճառելիորեն ծնվեց սուրբ Կույսից – քառասնօրյա հասակում տաճար գալով՝ մեզ ընծայեց Հորը – Սիմեոն ծերունուն արձակեց մարմնի կապանքներից:

Երկրորդ՝ Հորդանանում մկրտվելուց հետո Հոգով անապատ տարվեց, – քառասուն օր ու գիշեր պահելով՝ հաղթեց փորձողների առաջնորդին – դրանով մեզ զորացրեց՝ արիաբար մարտնչելու ընդդեմ ախոյանի՝ ասելով. «Քաջալերվեցե՛ք, որովհետ- Ես հաղթեցի աշխարհին» (Հովհ. Ժ2 33), նա-՝ «Ահա ձեզ իշխանություն տվի կոխելու օձերի, կարիճների – թշնամու ամբողջ զորության վրա» (Դուկ. Ժ 19): Ապա անապատից վերդառնալով կանչեց աշակերտներին ձկնորսությունից, որպեսզի նրանք դառնան մարդկանց որսորդներ՝ հավիտենական կյանքի համար:

Երրորդ՝ հարությունից հետո պահեց այս քառասունքը – ապա համբարձվեց երկինք՝ Իր հետ վեր տանելով նա- մեր բնությունը, որպեսզի նստեցնի երկնային ամեն իշխանության, պետության, զորության ու տերության վրա (տե՛ս Եփես. Ա 20):

Մեր Տերը երեք քառասունքներ պահեց, քանի որ ծնունդները երեքն են. առաջինը մարմնից է լինում, երկրորդը՝ ջրից ու Հոգուց՝ շնորհով Աստծուն որդեգրվելով, – երրորդը՝ հարությամբ, որը մի ակնթարթում հավաքելու – Ստեղծողի մոտ է կանգնեցնելու մեզ՝ պատասխան տալու մեր խոսքերի ու գործերի համար: Այս երեք ծնունդներն էլ մեզ համար հանձն առնելով կրեց Քրիստոս:

Դարձյալ՝ Տերը պատվեց քառասուն թիվը՝ սուրբ Կույսի արգանդում գոյանալով ինչպես քառասնօրյա մանուկ – բնակվելով սուրբ Կույսի որովայնում քառասուն շաբաթ, ապա՝ քառասուն ամիս աշխարհում քարոզելով – քառասուն ժամ էլ մեռելների մեջ գտնվելով: Այդպես էլ հարությունից հետո Տերը քառասուն օր եղավ օդում – եր-աց Իր աշակերտներին, ապա ամպեղեն կառքով վերացավ երկինք – նստեց Հոր աջ կողմում:

45 Նորաստեղծները Տիրոջ աշակերտներն էին, ովքեր Սուրբ Հոգին ստանալով՝ պիտի կազմեին եկեղեցին:

Ի՞նչ են նշանակում՝ սլանալ, փոխվել, համբառնալ ու թռչել

Սլանալը հատուկ է մեծ թռչուններին, ինչպես օրինակ՝ արծվին, իսկ թռչելը՝ փոքր թռչուններին, որոնք դժվարությամբ են առաջ գնում, – դա վերաբերում է սրբերին, ովքեր հրեշտակների օգնությամբ են թռչում:

Փոխվելն այն է, երբ մեկը ուրիշի միջոցով է տեղափոխվում, ինչպես սուրբ Կույսն այս ապականությունից փոխվեց անապական կյանք իր Որդու միջոցով:

Համբառնալը վերաբերում է միայն Քրիստոսին, Ով իր հատուկ զորությամբ համբարձվեց երկինք – կարոտ չեղավ որ–է օգնության:

Դարձյալ՝ թռչելով գնում ենք դեպի ընտրյալների դասերը, իսկ Քրիստոսի համբարձման տեղը միտքը չի կարող ցույց տալ, քանի որ բնակվում է անմատույց լույսի – վարագույրի ներքին կողմում: Համբարձում նշանակում է ավելի բարձր, քան իմանալիների բոլոր դասերը, որովհետ– Նրան երկրպագում են բոլոր երկնայիները: Իսկ «բարձրացավ անտանելի բարձրություն» արտահայտությունը նշանակում է, որ մեր Տերը մտավ վարագույրի ներքին կողմը:

Տիրոջ մասին մարգարեն ասում է. «Թռավ, սլացավ հողմի թ–երով», որը մարդեղությունն է ցույց տալիս – հայտնում Նրա Մարմնով ելնելու մասին: Նմանապես – փոխվելը՝ ըստ ավետարանչի. «Որ պիտի փոխվի այս աշխարհից Հոր մոտ»: Տիրոջ վերացումը չպետք է այնպես իմանալ, ինչպես Եղիայինը, քանի որ Հիսուս Աստված լինելով՝ ամենուր է – ոչ միայն երկնքում, սակայն մարմնի հետ միավորվելու պատճառով է «մեր միջից վերանալ» ասվում:

Ինչո՞ւ համբարձվեց Քրիստոս

Քրիստոս համբարձվեց, որպեսզի Սուրբ Հոգին մեզ առաքի. «Եթե ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. իսկ եթե գնամ, Նրան կուղարկեմ ձեզ մոտ» (Հովհ. ԺԶ 7):

Համբարձվեց, որպեսզի՝ բարեխոսի հավատացյալ մարդկանց համար՝ ըստ այս խոսքի. «Քրիստոս Հիսուս է, որ մեռավ, մանավանդ որ հարություն էլ առավ. – Աստծու աջում է – Բարեխոս է մեզ համար» (Հռոմ. Ը 34): Զանի որ Հորը ցույց է տալիս իր անպարտ Արյունը – խոցված Մարմինը, որը մեզ համար զոհաբերց: Ինչպես Հին ուխտի քահանայապետը, մտնելով Սրբության սրբոց – այնտեղ կանգնելով Աստծու առջ–, աղաչում էր իր ժողովրդի համար, այդպես էլ Հիսուս Քրիստոս՝ քրիստոնյաներիս մեծ քահանայապետը, մտավ Սրբության սրբոց, այսինքն՝ երկինք, որպեսզի լինի Հոր առջ–ում – աղաչի հավատացյալներիս համար: Այդ պատճառով է Պողոսը ասում. «Քրիստոս ոչ թե ճշմարտության օրինակ եղող ձեռակերտ սրբարանը մտավ, այլ բուն իսկ երկինքը, որպեսզի մեզ համար ներկայանա Աստծու առաջ» (Եբր. Թ 24):

Քրիստոս համբարձվեց, որպեսզի մենք իրեն հավատալով առավել վարձք ունենանք, քանի որ եթե այս աշխարհում մեզ հետ մնար, – մենք Նրան տեսնելով հավատայինք, ապա մեր հավատը մեծ չէր լինի, ինչպես այժմ, երբ Նրան հավատում ենք առանց տեսնելու: Այդ մասին Փրկիչն ասաց Թովմասին. «Որովհետ– դու ինձ տեսար, հավատացիր. երանի՛ նրանց, ովքեր չեն տեսել, սակայն հավատում են» (Հովհ. Ի 29):

Դարձյալ՝ որպեսզի մեզ համար տեղ պատրաստի՝ ըստ այս խոսքի. «Գնամ – ձեզ համար տեղ պատրաստեմ» (Հովհ. ԺԴ 2):

Դարձյալ՝ որպեսզի մեր հույսը մեծանա, քանի որ ասաց. «Եթե գնամ – ձեզ համար էլ տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ – ձեզ կվերցնեմ Ինձ մոտ, որպեսզի ուր ես լինեմ, դուք –ս այնտեղ լինեք» (Յոզ. ԺԴ 3): Զրիստոս մեր բնությունը մեզանից առաջ տարավ Իր հետ ավելի վեր, քան բոլոր երկինքները, – մեզ հույս տվեց, որ մենք նույնպես այդտեղ ենք գնալու, ինչպես ասում է Մատթեոսը. «Ուր որ դիակն է, այնտեղ կհավաքվեն արծիվները» (Մատթ. ԻԴ 28): Այսինքն՝ ուր լինի Զրիստոսի Մարմինը, այնտեղ էլ կհավաքվենք մենք:

Դարձյալ՝ որպեսզի մեզ ցույց տա երկնքի ճանապարհը, ինչպես Միքիա մարգարեն է ասում. «Եկե՛ք բարձրանանք Տիրոջ լեռը – Հակոբի Աստծու տունը. մեզ ցույց կտան Նրա ճանապարհը, – մենք կգնանք Նրա շավիղով» (Միքիա Դ 2):

Նա՝ մեզ համարձակություն տալու համար, որպեսզի հուսանք նույնին, այսինքն՝ հավիտենական ժառանգություն մարմնով մտնելուն:

Դարձյալ՝ որպեսզի մեր ցանկություններն Իր հետ տանի, ինչպես – առաքյալն է ասում. «Փնտրեցե՛ք վերին բաներն այնտեղ, ուր Զրիստոս նստած է Աստծու աջ կողմը: Վերին բաների մասին խորհեցե՛ք» (Կողոս. Գ 34):

Որպեսզի մեր սիրտը – սերը երկնքում լինեն՝ ըստ այս խոսքի. «Որովհետև՝ ուր որ ձեր գանձն է, այնտեղ – ձեր սրտերը կլինեն» (Ղուկ. ԺԲ 34): Զանի որ Զրիստոս է մեր գանձը, – եթե Նա երկրում լիներ, ապա մեր սրտերը –ս երկրում կլինեին, – քանի որ Նա երկինք համբարձվեց, ապա պետք է, որ մեր սրտերը –ս երկնքում լինեն:

Նա՝ որպեսզի հանգստանա այն հոգևություններից, որ երեսուներեք տարի կրեց երկրի վրա:

Արդ՝ եռակի է Զրիստոսի համբարձումը՝ երկրի մեջ, երկրի վրա – երկրից վեր: Երկրի մեջ համբարձումը եղավ Նրա արդարությամբ – բարի վարքով, երկրի վրա՝ խաչը բարձրանալով, իսկ երկրից վեր՝ հրաշալի համբարձմամբ:

Մինչև՝ ամպերը Տերն այն տեսքով համբարձվեց, ինչ տեսքով եր–ում էր աշակերտներին, իսկ ամպերից այն կողմում այն տեսքով, ինչ տեսքով լեռան վրա պայծառակերպվեց:

Նստեց Հոր աջ կողմը

Իսկ այժմ տեսնենք, թե ի՞նչ է նշանակում Հոր աջ կողմում նստելը, ինչպես ասում է Մարկոս ավետարանիչը. «Երկինք վերացավ – նստեց Հոր աջ կողմը» (Մարկ. ԺԶ 19), նա՝ Դավիթն է ասում. «Տերն Իմ Տիրոջն ասաց. «Նստի՛ր Իմ աջ կողմում» (Սաղմ. ԾԹ 1):

Նախ, պարզենք թե ո՞րն է Հոր աջ կողմը: Վարդապետներն ասում են, որ Աստծու աջ – ձախ կողմերը զգալի չեն, ինչպես մերը, որովհետև՝ թափուր չէ, քանի որ Աստված երկինքն ու երկիրն է լցնում, իսկ աջ ու ձախ կողմերը վերաբերում են որոշակի ձև- ունեցող պարունակելի մարմիններին միայն: Եվ քանի որ Հայրը մարմին չի առել, ինչպես Որդին, որպեսզի մարմնավոր անդամներ ունենա, այլ հոգի է, ապա այստեղ աջ ասելով նախ – առաջ նկատի է առնվել Աստծու անեղական փառքը, ըստ որում բոլոր եղականները Նրանից ձախ են:

Երկրորդ՝ եթե Հայրն աջ ձեռք ունենար, պետք է որ նա՝ ձախը ունենար, սակայն Աստծու մեջ ոչինչ ձախ չէ, այլ ամբողջովին աջ է: Այդ պատճառով էլ Հայր Աստծու մարմնավոր աջ կողմի մասին չի ասում, այլ իմանալի ու հոգ–որ:

Երրորդ՝ մինչև՝ այն տեղը Բանն Աստված Մարմնով չարչարանքների մեջ էր, այդ պատճառով էլ չարչարանքներից հանգստի փոխվելուն աջ անցնել է կոչում:

Չորրորդ՝ երկիր գալ ու մարդ լինելը ձախ է կոչվում, այդ պատճառով էլ մարմնով երկրից համբառնալը – անմարմին ներգործելը աջ է կոչում:

Հինգերորդ՝ մեր Տերը մինչ- համբարձվելը մեղավորների մեջ էր գործում, այդ պատճառով էլ համբարձվելը – Աստուծու արդարության մեջ նստելն աջ է ասվում:

Վեցերորդ՝ մեր Տերը կատարեց Հոր կամքը, որն է մարդկանց փրկությունը, – դա Սուրբ Գրքում աջ է ասվում. «Չորացրի քեզ, օգնեցի քեզ ու պահպանեցի քեզ իմ արդար աջով» (Եսայի ԽԱ 10), նա՝ «Տիրոջ աջը զորություն գործեց»: Իսկ նրանք, ովքեր դժոխքն են շինում, ձախ են կոչվում:

Դարձյալ՝ Քրիստոս աշխարհում ձախ կողմում էր, քանի որ աշխարհում Նրան անհծում էին ու նախատում, այդ պատճառով էլ երբ այս կյանքի չարչարանքներից ելավ դեպի բարություն ու հանգիստ, դա աջ կողմում նստել կոչվեց: Նա՝ մարդու աջ կողմը ավելի պատվական է, քան թե ձախը:

Իսկ ի՞նչ է նշանակում նստելը: Նախ որ Նա աթոռակիցն է Հոր – Սուրբ Հոգու, – փառքով հավասար է Հոր Աստվածությանը, թագավորում է ինչպես Հայրը – ունի դատաստանի զորությունը: Նա՝ աստվածային փառքը Նրանում է հանգուցված ու հաստատված: Եվ Հիսուս Քրիստոս նստած է Հոր աջ կողմում ոչ միայն Աստվածությամբ, այլ– Մարմնով:

Իսկ ինչո՞ւ է Պողոսն ասում. «Բնակվում է անմատույց լույսերի մեջ» (Ա Տիմ. 2 16): Մեկ այլ դեպքում էլ ասում է. «Վարագույրից այն կողմ, ուր մեր Նախակարապետը՝ Հիսուս, մտավ» (Եբր. 2 19-20): Մարգարեն ասում է. «Խավարն իր համար ծածկույթ դարձրեց» (Սաղմ. ԺԷ 12): Իսկ ավետարանիչները, թե. «Ամպը Նրան ծածկեց նրանց աչքերից» (Գործք Ա 9), – «Նա նստեց Հոր աջ կողմը» (Մարկ. ԺԶ 19): Այդ մասին ասաց նա– Ստեփաննոսը (տե՛ս Գործք Է 55): Ինչպե՞ս պետք է հասկանալ այդ ամենը:

Դրանք բոլորն էլ Աստուծու անհաս բարձրությունն են ցույց տալիս, – ինչպես լույսը չի թողնում մոտենալ Նրան, այդպես էլ խավարը չի թողնում տեսնել: Վարագույրն ու ամպը խորհրդանշում են Աստուծու անհայտությունը, քանի որ Աստվածության փառքը հեռու է եղականներից:

Երկրորդ՝ ցույց է տալիս, թե նա, ով մեղքերով հանդերձ ցանկանում է մոտենալ Աստուծուն, նրա համար ամպը, մեզն ու խավարը վարագույր են դառնալու – նա Աստուծուն տեսնել չի կարողանալու, իսկ արդարների համար անմատույց լույս է լինելու, – նրանք Հոր աջ կողմում են լինելու, ինչպես առակում ոչխարներին Իր աջ կողմում կանգնեցրեց:

Երրորդ՝ դրանցից յուրաքանչյուրն իր հատկությունն է հայտնում: «Անմատույց լույս» Աստվածության անճառ փառքի մասին է ասվում, որն անմատչելի է եղականներիս՝ հրեշտակների ու մարդկանց համար, իսկ վարագույրը լուսեղեն երկինքն է խորհրդանշում, որով բաժանվում է այս աշխարհը երկնքից: «Խավար ծածկույթ» զորության մասին է ասվում, որովհետ– Նրա ահեղ լույսից կուրանում են բոլորը, ինչպես եթե մեկը մի որոշ ժամանակ նայի արեգակին, ապա կկուրանա: Ամպը նշանն է Երկրորդ գալստյան՝ ըստ այս խոսքի. «Այն ժամանակ պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն եկած՝ ամպերի վրա, զորությամբ – մեծ փառքով» (Ղուկ. ԻԴ 27): Հոր աջ կողմը Հիսուսի սեփական տեղն է, որտեղ Նա գտնվում էր մինչ– մարմնավորվելը, – նույն տեղում է նա– հիմա, բայց արդեն Մարմնով, այսինքն՝ Հոր ծոցում՝ ըստ այս խոսքի. «Աստուծու ոչ ոք երբեք չի տեսել, բացի միայն Միածին Որդուց, որ Հոր ծոցում է» (Հովհ. Ա 18):

Իսկ սուրբ Ստեփաննոսն ասում է. «Ահա տեսնում եմ երկինքը բացված – Մարդու Որդուն, որ կա Աստուծու աջ կողմը» (Գործք Է 55): Այստեղ «կա» նշանակում է, որ պատերազմակից է – օգնության է գալիս նրանց, ովքեր նահատակվում են Իր անվան համար:

Տիրոջ համբարձման համեմատությունը Եղիայի երկինք վերանալու հետ

Ինչպես Եղիան մինչ- երկինք վերանալը երեք տեղ գևաց՝ Բեթել, Երիքով – Զորդանան, Լույնպես – Զրիստոս գևաց Բեթել, որը թարգմանվում է Աստծու տուն, այսինքն՝ մտավ սուրբ Աստվածածնի մեջ, ով Աստծու համար տուն եղավ: Զետո գևաց Երիքով, որը թարգմանվում է պակասություն, այսինքն՝ դեպի սուրբ Խաչ, – այնտեղ մարդկանց բազմաթիվ պակասությունների համար չարչարվեց, տանջվեց ու մեռավ: Այնուհետև՝ գևաց Զորդանան, որը թարգմանվում է դատաստանի գետ, այսինքն՝ գևաց դժոխք – այնտեղ դատաստան արեց, որպեսզի փրկի մարդկանց հոգիները դժոխքից ու սատանայի կապանքներից – ապա գևաց երկինք:

Պետք է իմանալ, որ երեք անձինք գևացին երկինք՝ Ենոքը, Եղիան – Զրիստոս: Ենոքը հափշտակվելով փոխվեց երկինք, իսկ Եղիան՝ հրեղեն կառքերով: Նրանք իրենց սեփական գորություններով չվերացան երկինք, այլ բարձրացան մինչ- օդեղեն երկինքը – դրվեցին Դրախտում: Իսկ մեր Տեր Զիսուս Զրիստոս համբարձվեց երկինք Իր սեփական գորությամբ, – ոչ օդային երկինքը, այլ՝ վերին ու հրեղեն, – ոչ թե երկրային Դրախտ, այլ Երկնքի արքայություն, – Լստեց Զոր աջ կողմում:

Երբ Եղիան վերացավ երկինք, կրկնակի հոգին հանգեց նրա աշակերտի՝ Եղիսեեի վրա, իսկ երբ մեր Տերը երկինք համբարձվեց, կրկնակի հոգին հանգեց առաքյալների վրա:

Եղիսեեի կրկնակի հոգիներից մեկը մարգարեության հոգին էր, իսկ մյուսը՝ սքանչելագործության, Լույնպես – առաքյալները ունեին –՝ մարգարեության հոգի, –՝ բժշկության: Եվ ինչպես Եղիան Եղիսեեին թողեց իր վերարկուն, որով նա գետը երկու մասի բաժանեց – գետի ցամաքած հատակով անցավ, Լույնպես – Զրիստոս թողեց Իր վերարկուն առաքյալներին, որը Նրա սերն է ու խաղաղությունը, – դրանով առաքյալները, բաժանելով աշխարհի նեղությունների խորը գետը, անցան դեպի Երկնքի արքայություն:

Ինչպես Եղիսեեի վկա եղավ Եղիայի դեպի երկինք վերանալուն, որպեսզի հրեաները չասեն, թե Զեզաբելն է սպանել նրան, Լույնպես – աշակերտները տեսան Տիրոջ վերանալը – վկայեցին, որպեսզի հրեաները չասեն, թե Նա հարություն չի առել մեռելներից:

Դարձյալ՝ ինչպես Եղիսեեի ձեռքի նշանները վկայեցին, որ Եղիան երկինք է վերացել, Լույնպես էլ առաքյալների միջոցով նշաններ էին կատարվում, ինչը ցույց էր տալիս, որ Տերը ճշմարտապես համբարձվել է:

Եղիան բազմաթիվ գորքով, հրեղեն կառքերով ու երիվարներով վերացավ երկինք, քանի որ նա սոսկ մարդ էր – իր գորությամբ վերանալ չէր կարող, նա– նրան պատերազմ էր սպասվում օդի վերին շերտերում դ–երի հետ, ինչպես – Մովսեսի մարմնի համար պատերազմ եղավ (տե՛ս Զուդա Ա 9): Իսկ Զիսուս Աստված լինելով՝ կարոտ չէր գորքերի, այլ Իր գորությամբ – իշխանությամբ համբարձվեց երկինք:

Դարձյալ՝ Եղիան հրեղեն կառքով երկինք վերացավ, իսկ փարավոնը իր կառքերով դժոխք իջավ:

Եվ այսօր, սատանային – նրա զորավոր լեգեոնին զարկելուց հետո, Եղիայի Տերն ու Արարիչը գալիս է Ձիթենյաց լեռ – մեծ փառքով երկինք համբարձվում՝ արփափայլ ամպերով, դեպի Իր Աստվածության անճառելի փառքը, – քահանայության շնորհ պարգ–ում սուրբ առաքյալներին՝ Զորդանանի հորձանքներում բացելով Մկրտության ավազանի արգանդը՝ վերածնելու բոլոր հեթանոսներին որդեգրության շնորհով:

Զիսուսի համբարձումը

(Ղուկ. ԻԴ 50-53, Գործք Ա 9-11)

«Ապա նրանց տարավ հանեց մինչ- Բեթանիա – բարձրացնելով իր ձեռքերը՝ օրհնեց նրանց: Եվ մինչև Նա օրհնում էր նրանց, բաժանվեց նրանցից – դեպի երկինք էր վերանում: Իսկ նրանք երկրպագեցին Հիսուսին – մեծ ուրախությամբ վերադարձան Երուսաղեմ» (Ղուկ. ԻԴ 50-52):

Տերը նրանց Երուսաղեմից տարավ Բեթանիա – այնտեղից նրանց բարձրացրեց Ձիթենյաց լեռան գագաթը, որը Երուսաղեմի դիմաց էր՝ ար-եյան կողմում: Իսկ Բեթանիան լեռան մյուս կողմում էր:

«Բեթանիա» սգի ու չարչարանքների տուն է թարգմանվում: Սա խորհրդանշում է սգի ու չարչարանքների այն երկիրը, ուր ընկավ մեր բնությունը Դրախտի վայելչությունից, ուր – մահացանք՝ ինչպես Ղազարոսը: Եվ ինքը՝ Բանն Աստված, գալով մեզ մոտ – կցուրդ լինելով մեր տրտմությանը, չարչարանքներին ու մահվանը, արտասվեց մեզ վրա, ինչպես Ղազարոսի գերեզմանի վրա, – իր չարչարանքներով մեզ մխիթարեց ոչ միայն խոսքով, այլ– Ղազարոսին հարություն տալով: Եվ ցույց տվեց, որ հանցանքից հետո արժանի ենք ողբի ու արտասուքի, – որ միայն Նա ունի կարողություն իր անմեղությամբ ու Աստվածությամբ ազատելու մեզ չարչարանքներից, մխիթարելու տրտմությունից – հարություն տալու մեղքերի մահից: Եվ Տերը երրորդ օրը գերեզմանից հարություն առնելով՝ Նա– մեզ հարություն տվեց, ինչպես Ղազարոսին, ու ազատեց սգից ու մահից – վերցնելով մեր բնությունը՝ վերացավ երկինք – խոստացավ մեզ էլ նույն տեղը տանել:

Բեթանիայից՝ Ձիթենյաց լեռան վրայից համբարձվելը ցույց է տալիս, որ Ադամի սգի տունը երկնքում ուրախության փոխվեց:

Երկրորդ՝ ինչպես Բեթանիան է մոտ ներքին Երուսաղեմին, այդպես էլ ներքին աշխարհը, ուր մենք ենք բնակված, մոտ է Վերին Երուսաղեմին, – եթե կամենանք, փութով կբարձրանանք:

Երրորդ՝ որտեղ հարություն տվեց չորսօրյա մեռելին, այնտեղից էլ համբարձվեց, ինչը ցույց է տալիս, որ Ադամի չորեքնյությա բնությունը երկինք է հանում:

Չորրորդ՝ ցույց է տալիս, որ մինչ- իր Երկրորդ գալուստը սգի մեջ է թողնում մեզ՝ ըստ առաքյալի խոսքի. «Եվ բոլոր նրանք, որ ուզում են աստվածպաշտությամբ ապրել Քրիստոս Հիսուսով, հալածանքների մեջ պիտի լինեն» – այս աշխարհում նեղություններ պիտի կրեն (Բ Տիմ. Գ 12):

Հինգերորդ՝ իր սիրելիների՝ Ձիթենյաց լեռան վրա մխիթարում է իր համբարձումով:

Վեցերորդ՝ Տերը Նախքան խաչելությունը միշտ այդտեղ էր Նստում – ուսուցանում աշակերտներին, այդ պատճառով էլ հարությունից հետո այդտեղից համբարձվեց, որպեսզի ցույց տա, որ նույն Տերն է:

Յոթերորդ՝ լեռան օրինակով ցույց տվեց, որ պետք է լեռան պես հեռու լինել աշխարհական գործերից, որպեսզի կարողանանք փոխվել դեպի պարարտության իմանալի լեռը: Եվ լեռան պարարտությունը ցույց է տալիս Աստվածային գթության պարարտ ողորմությունը, իսկ այդտեղից համբարձվելով ցույց տվեց, որ միշտ բաշխում է իր ողորմությունը:

Իններորդ՝ ձիթենին նյութ է լույսի համար, որով մեզ ցույց տվեց, թե այն նյութերը, որոնք պատրաստված են բարեգործության համար, այնտեղից են իջնում մեր մեջ:

Տասներորդ՝ ձիթենին մշտազարդ է, ինչից սովորում ենք, որ պետք է մշտապես բարին կատարել:

Եվ այսօր՝ հարությունից քառասուն օր անց, Տերն իր աշակերտների հետ ելնում է Ձիթենյաց լեռը, որովհետ– հին ժամանակներում դեպի լեռը կանչեց Աբրահամին՝ զոհաբերելու իր Իսահակ որդուն, – Սովսեսին դեպի լեռը կանչեց, որտեղ Նա աստվածային փառքը տեսավ: Նա– Եղիային կանչեց դեպի Քորեբ լեռ – հողմով ու երկրաշարժով ցույց տվեց նրան, թե մարդ որչափ կարողություն ունի Աստծուն տեսնելու: Տերը Ձիթենյաց լեռից մեծ

փառքով երկինք համբարձվեց, – լուսեղեն ամպով պարուրվելով՝ ծածկեց իր երթի շավիղը իր երջանիկ աշակերտներից՝ ըստ Եսայի մարգարեի խոսքի. «Վերջին օրերին պիտի հայտնվի Տիրոջ լեռը, Աստծու տունը՝ լեռների գագաթներին, պիտի բարձրանա բլուրների վրա, – բոլոր հեթանոսները պիտի շարժվեն դեպի նա: Գալու են բազում ժողովուրդներ՝ ասելով. «Եկե՛ք ելնե՛ք Տիրոջ լեռն ու Յակոբի Աստծու տունը: Նա մեզ կսովորեցնի իր ճանապարհները, որոնցով – կգնանք» (Եսայի Բ 23):

Ինչպես մի ժամանակ Սիևա լեռան վրա դրեց օրենքների տվչության սկիզբը – այդտեղ հրեաներին պարզ-եց Գրավոր օրենքը ու բնակեցրեց նրանց Երուսաղեմում, այդպես էլ այսօր Ձիթենյաց լեռան վրա տվեց Ավետարանն իր սուրբ աշակերտների ձեռքը – փչելով նրանց վրա՝ բացահայտեց ծածկված խորհուրդները՝ ճանաչելու համար Գրքերի դժվարըմբռնելի դարձվածքների խոր, առակապատ խոսքերը, հրամայեց նրանց սփռել ու տարածել փրկության Ավետարանն ամբողջ աշխարհով մեկ – կանչել մարդկանց դեպի Վերին Երուսաղեմ, որն անմահության մայրն է: Եվ այսօր բոլոր ազգերը հավաքվում են այս սուրբ լեռան գագաթին – երկրպագում մարմնացյալ Աստծուն, Ով եր-աց աշխարհում, ապրեց հավատարմությամբ – փառքով համբարձվեց դեպի իր անճառելի Աստվածությունը:

Ձիթենյաց սուրբ լեռն է բարձրյալ Աստծու ճշմարիտ տունը, որը բարձրացել է վեր, քան բոլոր լեռներն ու բլուրները՝ ոչ թե մեծությամբ, այլ իր փառքով: Եվ ինչպես նորափոր վեմից Փրկագործի հարությունը գրավական դարձավ ամբողջ աշխարհի հարության, նույնպես – Ձիթենյաց լեռից Տիրոջ փառքով համբարձվելը սրբերի համար հաստատուն հույս եղավ, որ նրանք –ս նույն ձ-ով՝ արփիափայլ ամպով, սավառնելու են Վերին Երուսաղեմ:

Չաքարիա սուրբ – երջանիկ մարգարեն այս օրվա գորության մասին երգելով՝ գոչում է – հայտնում մարդկանց Կենսագործողի գալուստը Ձիթենյաց լեռան սուրբ գագաթը՝ իր սրբված աշակերտների հետ. «Այն օրը Նրա ոտքերը պիտի կանգնեն Ձիթենյաց լեռան վրա՝ Երուսաղեմի դիմաց, ար-եյան կողմը» (Չաքար. ԺԴ 4): Եվ ավելացնում է. «Ձիթենյաց լեռը պիտի պատռվի, նրա մի կեսը՝ դեպի ար-եյք, նրա մյուս կեսը՝ դեպի ծով. նրանց միջ- շատ մեծ վիհ պիտի լինի, – լեռան մի կեսը պիտի սահի դեպի հյուսիս, մյուս կեսը՝ դեպի հարավ» (Չաքար. ԺԴ 4):

Արդ՝ հոգեկիր մարգարեն տեսնում է Հիսուսին եկած Ձիթենյաց լեռան վրա՝ իր աշակերտներով հանդերձ, քանի որ լեռը Երուսաղեմի ար-եյքում է: Իսկ լեռան պատռվելը խորհրդանշում է Ավետարանի տարածումը ամբողջ աշխարհով մեկ, իր երկու մասերով՝ Հին ու Նոր Կտակարաններով հանդերձ:

«Նրա մի կեսը՝ դեպի ար-եյք, նրա մյուս կեսը՝ դեպի ծով»:

Ծովը խորհրդանշում է Մկրտության ավազանը, ար-եյքը՝ Ավազանից վերստին ծնվածներն են, ովքեր աղոթքի են կանգնում դեմքով դեպի ար-եյք: Իսկ լեռան չորս բաժանումները՝ դեպի ար-եյք ու դեպի ծով, դեպի հյուսիս ու հարավ, խորհրդանշում է չորս Ավետարանները՝ ավանդված մի Տիրոջից՝ աշխարհի չորս կողմերում ավետարանելու համար:

Իսկ այն, որ Տերը լեռան գագաթ բարձրացրեց իր աշակերտներին, երեք պատճառ ունի: Նախ՝ ինչպես Եղիան Եղիսեեի աչքի առջ- լեռան գագաթից երկինք վերացավ, նույնպես – Զրիստոս լեռան գագաթից բարձրացավ, որպեսզի տեսնեն աշակերտները – իմանան, որ դեպի երկինք համբարձվեց:

Ցույց տվեց նա-, թե ով կամենում է Զրիստոսի ետ-ից երկինք գնալ, պետք է թողնի աշխարհի հաճույքները – մարմնով առաքինության լեռը բարձրանա, իսկ մտքով միշտ վերինը խորհի, ուր Զրիստոս է նստած՝ Հոր աջ կողմում:

Ինչպես Մովսեսը լեռան գագաթին հին Իսրայելի օրենսդիրը դարձավ, նույնպես – աշակերտները լեռան գագաթին օրենսդիր դարձան ամբողջ աշխարհի՝ նոր Իսրայելի համար:

«Եվ բարձրացնելով իր ձեռքերը՝ օրհնեց նրանց»:

Տերը բարձրացնելով օրհնեց նրանց այն ձեռքերով, որոնցով ստեղծեց առաջին մարդուն, որպեսզի վերցնի առաջին անեծքի դատակնիքը, աճեցնի ու բազմացնի փրկության Ավետարանը: Նա- երկնաստեղծ ձեռքերով առաքյալներին ձեռնադրեց - այդ օրը նրանց կաթողիկոսներ դարձրեց:

Առաքյալները դպիր դարձան ժողովրդին սպասավորելով (տե՛ս Մատթ. Ժ 5): Ջահընկալ դարձան այն ժամանակ, երբ Տերը նրանց ասաց. «Դո՛ւք եք աշխարհի լույսը» (Մատթ. Ե 14): Տերը նրանց սարկավազներ կարգեց, երբ պատվիրեց հիվանդներին օժել (տե՛ս Մարկ. 2 13): Իսկ քահանա կարգեց, երբ թույլ տվեց արտի առաջին պտղից ուտել (տե՛ս Մատթ. ԺԲ 1), որը միայն քահանաներն էին ուտում: Ապա Իր հարությանից հետո Սուրբ Յոզիան փչելով նրանց վրա՝ նրանց եպիսկոպոսներ դարձրեց: Այնուհետ- տանելով Ձիթենյաց լեռ - ամեն ինչ լիապես շնորհելով՝ նրանց դարձրեց կաթողիկոսներ ու պատրիարքներ: Այն պատճառով, որ Յիսուս աշակերտներին Ձիթենյաց լեռան վրա կաթողիկոս դարձրեց, Եկեղեցում կարգ հաստատվեց, որ քահանայապետը չպետք է օրհնի մեկ այլ քահանայապետի՝ իրենից հետո իրեն փոխարինելու համար, ինչպես Յին ուխտում էր, այլ իր այս աշխարհից փոխվելուց հետո եպիսկոպոսները օրհնեն նոր քահանայապետին: Տերն օրհնելով առաքյալներին Իր աջով՝ նրանց աջը - ս հաստատեց օրհնության համար, որպեսզի նույն օրհնությունն ու աստիճանը միմյանց փոխանցեն:

Սակայն խորհրդական ավանդության կատարումը ի հայտ չեկավ մինչ- Պենտեկոստեն, քանի որ նրանք տակավին թերի էին մինչ- Սուրբ Յոզու ընդունելը: Այդ պատճառով էլ Տերը նրանց պատվիրում է՝ ասելով.

«Նստեցե՛ք Երուսաղեմ քաղաքում, մինչ- որ երկնքից զորությամբ զգեստավորվեք» (Ղուկ. ԻԴ 49):

Այդ պատճառով, այսօր, հոգ-որականին նախ աստիճանն են տալիս - հետո միայն օծում սուրբ մեռնով: Նույնպես - մեր Տերը նախ ձեռքերը բարձրացնելով օրհնեց նրանց՝ տալով իշխանություն, - հետո առաքեց Սուրբ Յոզին Վերնատուն - օժեց նրանց:

Տեսնե՛ք նա-, թե ինչո՞ւ Տերը բարձրացրած ձեռքերով երկինք համբարձվեց՝ ըստ այս խոսքի. «Բարձրացնելով իր ձեռքերը, օրհնեց նրանց»: Տերը դրանով ոչ միայն աշակերտներին օրհնեց, այլ- նրանց հետ-ողներին - նրանցից հետո եկողներին: Երկրորդ՝ սովորեցրեց, որ աղոթելիս այդպես բարձրացնենք մեր ձեռքերը դեպի Նա: Երրորդ՝ երկու ձեռքերը վեր բարձրացնելը ցույց է տալիս, որ Տերը կապել է սատանայի ձեռքերը, որոնցից մեկը բռնությունն է, իսկ մյուսը՝ խաբեությունը, որպեսզի նա մեզ այլ-ս կորստյան չմատնի: Չորրորդ՝ ցույց է տալիս, որ արդարների ու մեղավորների հոգիները, որ հանեց դժոխքից, Իր վեր բարձրացրած բազուկներով հանում է երկինք, - այլ-ս դժոխքը չի լինելու հոգիների բնակության տեղ:

«Եվ մինչ նա օրհնում էր նրանց, բաժանվեց նրանցից»:

Բաժանվեց, այսինքն՝ հեռացավ, որպեսզի աշակերտները մանուկների նման չկախվեն Իր պարանոցից ու հանդերձներից, ինչպես Եղիստեն բռնեց Եղիայի վերարկուից:

«Եվ դեպի երկինք էր վերանում»:

Ըստ այն խոսքի, թե. «Յամբարձվեց Աստված օրհնությամբ» (Սաղմ. ԽԶ 6): Եվ «Գործք առաքելոցում» էլ նույնն է ասում. «Եվ երբ այս խոսքերն ասաց, մինչ նրանք դեռ նայում էին, երկինք վերացավ» (Գործք Ա 9): Տերն այդպես արեց, որպեսզի աշակերտները պարզորոշ տեսնեն Իր համբարձվելը, քանի որ հարության ավարտը տեսան նշաններով, բայց հարության սկիզբը չտեսան, իսկ համբարձվելիս սկիզբը տեսան, իսկ ավարտը՝ ոչ, - Յիսուսի երկինք գնալու մասին հրեշտակներից իմացան. «Այս Յիսուս, որ ձեր միջից երկինք վերացավ, պիտի գա նույն ձ-ով, ինչպես տեսաք Նրա երկինք գնալը» (Գործք Ա 11):

«Եվ ամպը նրան ծածկեց նրանց աչքերից» (Գործք Ա 9):

Ամպը եկավ, որպեսզի Տիրոջ համբարձումը ծածկի առաքյալների աչքերից: Լա- որպեսզի կատարվի Դավթի մարգարեությունը. «Երթ-եկում է Լա ամպերի մեջ - շրջում հողմերի թ-երին» (Սաղմ. ԾԳ 3):

Դարձյալ՝ Աստված միշտ ամպով էր եր-ում, ինչպես Սինա լեռան վրա - Յոթի հետ խոսելիս: Թաբոր լեռան վրա -ս ամպով եր-աց: Լա-՝ լուսեղեն ամպով գալու է դատաստան անելու՝ ըստ հրեշտակների խոսքի. «Պիտի գա նույն ձ-ով, ինչպես տեսաք Նրա երկինք գնալը» (Գործք Ա 11):

Վերջին օրը Լա- արդարները պիտի ամպով վերանան երկինք, ինչպես ասում է առաքյալը. «Ապա - մենք, որ կենդանի մնացած պիտի լինենք, նրանց հետ միասին պիտի հափշտակվենք, տարվենք ամպերի վրայից Տիրոջ առաջ օդում - այդպես մշտապես Տիրոջ հետ պիտի լինենք» (Ա Թես. Դ 16):

«Եվ մինչ Լա պատվերներ էր տալիս աշակերտներին, բաժանվեց նրանցից - դեպի երկինք էր վերանում» (հմմտ. Ղուկ. ԻԴ 51):

Դրանով կատարվեց Դավթի մարգարեությունը. «Աստված բարձրացավ օրհնությամբ, - մեր Տերը՝ շեփորի ձայնով: Սաղմո՛ս երգեցեք մեր Աստծուն, սաղմո՛ս երգեցեք մեր Թագավորին» (Սաղմ. ԽԶ 6-8):

Եվ Ինքը՝ Տերն է ասում. «Արդ՝ ոչ ոք երկինք չի ելել, եթե ոչ Լա, որ իջավ երկնքից՝ Մարդու Որդին, որ երկնքից էր» (Յովհ. Գ 13), կամ՝ «Իսկ արդ, եթե տեսնեք Մարդու Որդուն բարձրանալիս այնտեղ, ուր առաջ էր» (Յովհ. Զ 63), Լա-՝ «Ելա Յորից - եկա աշխարհ. դարձյալ թողնում եմ աշխարհը - գնում Յոր մոտ» (Յովհ. ԺԶ 28): Եվ ինչպես Յովնանը եղավ օրինակը Փրկչի թաղման ու հարության, այդպես էլ Ենքն ու Եղիան եղան օրինակը Նրա համբարձման:

Երբ անճառելի - մարմնացած Լույսը վերանում էր երկինք, - երջանիկ սուրբ առաքյալները զարմացած նայում էին, ամպը ծածկեց փառքերի Տիրոջը նրանց աչքից, ինչպես Սինա լեռան վրա երթայեցիների բանակի հետ խոսելիս ամպը, մեզն ու մառախուղը, շրջապատելով ծածկել էին լեռը (տե՛ս Ելք ԺԹ 16): Կամ՝ երբ Տերը իջնում էր Վկայության խորանի վրա, ամպը ծածկում էր այն, իսկ Յոթի հետ ամպի ու մրրիկի միջից էր խոսում: Մարգարեն ասում է. «Ցածրացրեց Լա երկինքն ու իջավ, - Նրա ոտքերի տակ մառախուղ էր» (Սաղմ. ԺԷ 10), Լա-՝ «Ամպ - մեզ է շուրջը Նրա» (Սաղմ. ՂԶ 2), կամ՝ «Երթ-եկում է Լա ամպերի մեջ - շրջում հողմերի թ-երին» (Սաղմ. ԾԳ 3):

Աշակերտները վեր նայելով զարմանում էին արփիահրաշ ու գերազանց եր-ույթի վրա, որ համատարած անհպելի Լույսը շրջապատելով պարուրել էր Ձիթենյաց լեռան սուրբ գագաթը - արփիահրաշ, անշիջանելի Լույսը ծածկվելով թաքնվում էր ոսկեճաճանչ արեգակի ճառագայթներից, քանի որ երրորդ ժամն էր: Եվ երանելի առաքյալները զարմացել էին այս նորասքանչ ու հրաշալի տեսիլքի վրա, քանզի այդ լույսը ավելի գերազանց էր, քան այն լույսը, որ տեսել էին Թաբոր լեռան վրա, - էլ ավելի արփիագեղ, քան այն, որ եր-ացել էր մի ժամանակ Մովսեսին Սինա լեռան վրա, - առավել քան այն, որ եր-ացել էր Եղիային Զորեք լեռան վրա:

«Ահա նրանց եր-ացին սպիտակ զգեստների մեջ երկու մարդիկ» (Գործք Ա 10):

Սրանք երկու զորավարներ են անմարմինների զորքերից. Միքայելը, ով հնում միջնորդ ու սպասավոր էր, - Գաբրիելը, ով նորում էր կարգավորող ու սպասավոր: Նրանք մի ժամանակ եր-ացին Աբրահամին Աստծու անժամանակ Խոսքի հետ միասին, իսկ հետո՝ Լա- յուղաբեր կանանց, սուրբ գերեզմանի մոտ: Իսկ այսօր այստեղ գալով հայտնեցին աշակերտներին օրվա խորհրդի - զորության մասին, քանի որ սուրբ զորությունները Տիրոջ անբավելի տերության սպասավոր են՝ ըստ գրքերի. «Օրհնեցե՛ք Նրան, Նրա բոլո՛ր հրեշտակներ, օրհնեցե՛ք Նրան, Նրա բոլո՛ր զորություններ» (Սաղմ. ԾԽԸ 2), կամ՝ «Յուր - կարկուտ, ձյուն - սառնամանիք, հողմ ու մրրիկ, դուք, որ Նրա խոսքն էք կատարում» (Սաղմ. ԾԽԸ 8), Լա-՝ «Ով

Իր հրեշտակներին հոգիներ արեց – Իր պաշտոնյաներին՝ կիզիչ հուր» (Սաղմ. ԾԳ 4): «Նրա փառքը ծածկեց երկինքը, Նրա օրհնությամբ լցվեց երկիրը» (Ամբակ. Գ 3):

Փրկագործին սպասավորներ – պաշտոնյա էին սուրբ հրեշտակները: Ովքեր երջանիկ կանանց ավետարանեցին Փրկչի հարությունը, այսօր ավետիս են տալիս բոլոր աշակերտներին՝ ասելով. «Այս Զիսուս, որ ձեր միջից երկինք վերացավ, պիտի գա նույն ձ-ով, ինչպես տեսաք Նրա երկինք գնալը» (Գործք Ա 11), այսինքն՝ Աստվածությամբ միացած մարմնով:

«Իսկ նրանք երկրպագեցին Զիսուսին – մեծ ուրախությամբ վերադարձան Երուսաղեմ»:

Սուրբ առաքյալները, մեծ ուրախությամբ երկրպագելով, վերադարձան Երուսաղեմ՝ միաբան ու միակրոն, ակնկալելով խոստացված ավետիսը – սպասելով Սուրբ Զոգու գալստյանը:

Չարք. -Եղիսեեն տրտում էր իր վարդապետի վերանալու պատճառով – իր հագուստները պատռելով երկու կես արեց (տե՛ս Դ Թագ. Բ 12), իսկ սրանք ինչո՞ւ ուրախությամբ վերադարձան:

Պատասխան. -Եղիան մարդ էր – վերանալուց հետո այլ-ս իր աշակերտների հետ լինել չէր կարող, իսկ Զիսուս Աստված է անվայրափակ – ամփոփված չէ միայն մի տեղում. թեպետ վերացավ, սակայն միշտ աշակերտների հետ է՝ համաձայն Իր խոստման. «Ահա Ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչ- աշխարհի վախճանը» (Մատթ. ԻԸ 20), այդ պատճառով էլ նրանք ուրախ էին:

Ուրախացան, քանզի Ում հրեաները նախատելով խաչեցին ու սպանեցին, Նրան տեսան այդպիսի փառքով վերանալիս: Ուրախ էին, քանի որ Տերն ասաց. «Եթե գնամ – ձեզ համար էլ տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ – ձեզ կվերցնեմ Ինձ մոտ, որպեսզի ուր Ես լինեմ, դուք –ս այնտեղ լինեք» (Յովհ. ԺԴ 2-3): Ուրախ էին, քանի որ ակնկալում էին Սուրբ Զոգու գալուստը՝ ըստ այս խոսքի. «Եթե Ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. իսկ եթե գնամ, Նրան կուղարկեմ ձեզ մոտ» (Յովհ. ԺԶ 7):

«Եվ միշտ տաճարում էին, գովաբանում – օրհնաբանում էին Աստծուն» (Ղուկ. ԻԴ 53):

Ասված է. «Եվ երբ քաղաք մտան, բարձրացան վերնատունը, որտեղ – բնակվում էին» (Գործք Ա 13): Առաքյալները սկսելու – քնելու համար էին Վերնատուն գնում, իսկ աղոթքի – վարդապետելու ժամերին տաճարում էին լինում – գովաբանում տնօրինության ամբողջ խորհուրդը՝ սկսած ծնունդից մինչ- խաչը, հարությունը – համբարձումը, – օրհնում էին Զայր Աստծուն՝ Որդու Առաքողին, – Ամենասուրբ Զոգուն՝ ակնկալելով Նրա գալուստը:

Տիրոջ մուտքը երկինք

«Եվ մինչ Նա օրհնում էր նրանց, բաժանվեց նրանցից – դեպի երկինք էր վերանում»:

Զիսուս, դառնալով Իր աշակերտներին, ասում է. «Խաղաղությունն ընդ ձեզ, Ի՛մ եղբայրներ»: Երբ այս ասաց, երկնային զորքերի բազմությունները Նրա շուրջը խմբվեցին – գոչեցին. «Սո՛ւրբ, Սո՛ւրբ, Սո՛ւրբ Տեր զորությունների, լի է երկինքն ու երկիրը Զո փառքով» (տե՛ս Եսայի 2 3): Եվ ահա լուսավոր ամպը ծածկում է լեռը, – բացվում է երկինքը, ուր ժողովվում են հրեշտակների, մարդկանց – սուրբ մարգարեների գնդերը: Այդ բոլորի մեջ դասապետ էր Դավիթ սաղմոսերգուն, ով քնարով հոգ-որ երգեր էր երգում – հրավիրում Որդուն Զոր մոտ բարձրանալ: Մինչ աշակերտներն ապշել էին այդ ամենից, Տերը բաժանվեց նրանցից – դեպի երկինք վերացավ:

Տերը երկինք վերացավ հրեշտակների բանակներով ու սրբերի գնդերով: Սրբերը Իր հետ հարություն էին առել գերեզմանից – Իր հետ էին քառասուն օր: Վերանալով երկինք, Տերը

Նրանց հետ անցավ անմարմինների բոլոր գերաշխարհիկ դասերով: Ինչպես Յակոբ Նահապետը, հեռանալով իր հոր տնից, օտար երկրներում պանդուխտ եղավ ու շատ նեղություններ կրեց – ապա դարձավ իր հոր մոտ մեծ հարստությամբ՝ ըստ իր իսկ խոսքի. «Յուպը ձեռքիս անցա Յորդանանի այս կողմը, իսկ հիմա բաժանվել եմ երկու մասի» (Ճննդ. ԼԲ 10): Այդպես էլ Յիսուս Քրիստոս ելավ Յոր մոտից, պանդուխտ եղավ աշխարհում, չարչարանքներով ու աղքատությամբ անցավ աշխարհի ու մահվան նեղության գետը՝ խաչը ինչպես ցույց կրելով, – այսօր մեծ հարստությամբ համբարձվում է երկինք՝ Իր հետ տանելով երկու բանակներ. սրբերի հոգիները, որոնց ազատեց դժոխքից, – հրեշտակների դասերը: Տեր Յիսուս Քրիստոս այսօր համբարձվեց ցնծությամբ – ուրախությամբ, ինչպես Դավիթն է ասում. «Համբարձվեց Աստված օրհնությամբ, – մեր Տերը՝ շեփորի ձայնով» (Սաղմ. ԽԶ 6), ինչպես պատերազմից հաղթանակով վերադարձած թագավոր:

Այժմ տեսնենք, թե ինչպե՞ս Նրան ընդունեցին վերին զորությունները: Երբ Մարմնացած Խոսքը ճշմարիտ մարդեղությամբ ժամանեց վերին երկինք – անցնելով հաստատության միջով ու ճանապարհ բացելով մոտեցավ թանձրամած Նյութական ջրահարկ կամարին, որը վեր է հաստատությունից, ապա կամարը չկարողացավ արգելել, որ Տիրոջ աստվածախառն Մարմինն անցնի իր միջով: Եվ Տերն ինչպես Կույսից ծնվեց՝ անխախտ թողնելով կուսությունը, հարություն առավ կնքված գերեզմանից՝ անխախտ պահելով նրա կնիքները՝ – փակված դռներով ներս մտավ աշակերտների մոտ, այդպես էլ անցավ թանձրամած ջրահարկը ու բոլոր երկինքները, ինչպես ասում է առաքյալը. «Նա, որ իջավ, նույն Ինքն է, որ բարձրացավ երկինքներից ավելի վեր, որպեսզի լցնի ամբողջ տիեզերքը» (Եփես. Դ 10):

Անմահների զորքերը՝ ուղեկցող հրեշտակները, ովքեր տնօրինության խորհրդածուներն էին – Նրա առջ-ից էին ընթանում, սկսեցին ձայնել վերին դասերին՝ երկնքի իշխանություններին ու պետություններին ասելով. «Վե՛ր քաշեցեք, իշխաններ, դռները ձեր, թող բացվեն հավիտենական դռները, – փառքի Արքան թող ներս մտնի» (Սաղմ. ԻԳ 7): Իսկ երկնքի բարապանները, տեսնելով Աստծու անպարագրելի Խոսքը մարմնում պարփակված – չհասկանալով նոր ու հրաշալի խորհուրդը, վարանում էին ու տարակուսելով հարցնում Տիրոջը ուղեկցող հրեղեն զորքերին. «Ո՞վ է Այս փառքի Արքան»:

Տեսնենք, թե ինչո՞ւ վերին դասերը չճանաչեցին Տիրոջը: Երբ թագավորը պատերազմ է գնում, Իր զորքերի մի մասը Իր հետ է տանում, իսկ մյուսը՝ թողնում քաղաքում: Մեր Տերն էլ սատանայի դեմ պատերազմ գնալիս Իր հրեշտակների դասերից շատ քչերին Իր հետ տարավ, ովքեր էլ ծառայեցին Նրան – տեղյակ եղան Նրա տնօրինություններին, ինչպես – ասվում է. «Ապա սատանան Նրան թողեց. – ահա հրեշտակներ մոտեցան ու ծառայում էին Նրան» (Մատթ. Դ 11):

Երկրորդ՝ արքան իր խորհուրդները չի հայտնում ոչ մեկին, մինչ– գործը չավարտի, ինչպես ասում է Տոբիթը. «Լավ է արքայի գաղտնիքները թաքցնել» (Տոբ. ԺԲ 11): Այդպես – մեր Տերը վերին դասերից ոչ մեկին չհայտնեց մարդեղության խորհուրդը, այդ պատճառով էլ հրեղեններն անգիտանալով հարցնում էին մեկմեկու, թե՛ «Ո՞վ է Սա»:

Երրորդ՝ թագավորները ծածուկ են գնում պատերազմ, որպեսզի թշնամին նրանց չնկատի: Այդպես էլ մեր Տերը, մինչ խաչելության ժամը, Իր մարմնական ընթացքով՝ ուտելով, ըմպելով – ննջելով, ծածկեց Իր Աստվածությունը: Այդ տեսնելով՝ սատանան կարծեց, թե Նա սոսկ մարդ է: Այդ պատճառով է առաքյալն ասում. «Այս աշխարհի իշխաններից ոչ մեկը չճանաչեց Նրան. որովհետ– եթե ճանաչված լինեք, արդար– փառքի Տիրոջը չէին խաչի» (Ա Կորնթ. Բ 8):

Չորրորդ՝ երբ թագավորը հաղթում է թշնամուն, ապա թշնամու գերած գերիներին ազատում է: Իսկ մեր Տերը խորտակեց դժոխքի դռները, որը սատանայի բռնապետությունն էր, – ազատեց այնտեղ գտնվող գերիներին՝ –՝ արդարներին, –՝ մեղավորներին, ըստ այս խոսքի. «Նա ելավ բարձունքներն ու գերեվարեց գերիներին. ավար առավ, պարգ–ներ

բաշխեց ու տվեց մարդկանց որդիներին, որ թերահավատներն անգամ բնակվեն այնտեղ» (Սաղմ. ԿԷ 19):

Հինգերորդ՝ երբ թագավորը հաղթությամբ դառնում է պատերազմից, ավետիս բերողներն առջ-ից են գնում: Մեր Տիրոջ հարության ժամանակ հրեշտակները կանանց համար ավետավոր եղան:

Վեցերորդ՝ երբ արքան հաղթանակով վերադառնում է, նրան ընդառաջ են ելնում ծառաները - ուրախանում նրա հաղթանակով: Այդպես - հարության ժամանակ՝ աշակերտները Տիրոջն ընդառաջ ելան խնդությամբ, ինչպես Նա- հազար-հազարավոր հրեշտակներ, երբ տեսան Նրան հարություն առած - փառքով վերացած:

Յոթերորդ՝ երբ հասնում են պալատին, սպասավորները բախում են դուռը - գովում արքայի քաջությունը: Նույնպես - մեր Տերը երբ հասավ իմանալի բնակարանին, դրսիներն ասացին ներսիներին. «Վե՛ր քաշեցեք, իշխաններ՛, դռները ձեր, թող բացվեն հավիտենական դռները, - փառքի Արքան թող ներս մտնի»: Իսկ ներսիներն ասում էին. «Ո՞վ է Այս փառքի Արքան»: Եվ Նրա ուղեկցողները պատասխանում էին. «Կարողությամբ հզոր Տերն է Նա, պատերազմում զորեղ Տերը» (Սաղմ. ԻԳ 8):

Ինչպես մի հզոր թագավոր, ով պատերազմում է անամոթ թշնամու դեմ, հաղթում նրան, գերիներին ազատում, ավետիսով ամբողջ աշխարհը լցնում - մեծ ցնծությամբ վերադառնում իր թագավորանիստ քաղաքը, որտեղ, սակայն, քաղաքի բնակիչների կողմից չի ճանաչվում մարտական զգեստի պատճառով, այսպես էլ Փառքի Թագավորը խոնարհվելով զգեստավորում է այս պատերազմական Մարմինը - սրանով հարձակվելով կամակոր վիշապի վրա, ով գերելով կործանել էր մարդկային ցեղը՝ բռնում ու կործանում է նրան, այնուհետ- նույն կերպարանքով համբարձվում երկինք - հրեշտակներին ցույց տալիս Իր ճշմարիտ մարդեղությունը: Իսկ հրեղեն զորքերը, տեսնելով անմարմին Աստծուն ծառայի կերպարանքով, զարհուրած հարցնում են.

«Ո՞վ է Սա, որ ելել գալիս է Եդոմից. Նրա հագուստների կարմիրը Բոսորայից է, Նա գեղեցիկ պատմունճանով է - հուժկու զորությամբ» (Եսայի ԿԳ 1):

Եդոմը - Բոսորն աշխարհն է: «Եդոմ» թարգմանվում է կարմիր երկիր, իսկ «բոսոր»՝ նեղություն, քանի որ երկիրը շաղախվել էր մեղքերով, արյամբ - ընկել նեղությունների մեջ: Իսկ պատմունճանը գեղեցիկ էր, որովհետ- մաքուր՝եր մեղքերից:

Հրեշտակները Զրիստոսին հույժ փառավոր էին տեսնում - չէին համարձակվում Նրանից հարցնել Իր փառավոր տեսքի մասին, այդ պատճառով էլ միմյանց էին հարցնում: Եվ որովհետ- հրեշտակների ներքին դասերը չէին համարձակվում ուսուցանել վերիններին, Ինքը՝ Տերը ցրեց վերինների տարակուսանքը՝ պատասխանելով. «Ես խոսում եմ արդարության - փրկության իրավունքի մասին» (Եսայի ԿԳ 1): Քանի որ Զրիստոսի ամբողջ երկրային կյանքն արդարությամբ էր անցել - Նրա խոսքերը մարդկանց փրկության մասին էին:

Հրեշտակները թեպետ - Տիրոջ պատասխանից վստահություն էին ձեռք բերել, սակայն կրկնապատկված զարմանքով դարձյալ հարցնում էին. «Քո հագուստներն ինչո՞ւ են կարմիր, Քո հագուստներն ասես հնձանահարի հագուստներ լինեն, որ տրորում է լեցուն հնձանը» (Եսայի ԿԳ 2):

Զրիստոսի հանդերձը Իր Մարմինն էր, որը ծածկում էր Նրա Աստվածությունը, - այդ հանդերձը կարմիր էր այն յոթ հարվածների պատճառով, որ ստացավ չարչարանքների օրը: Զրիստոս այդպես էլ համբարձվեց՝ Իր մարմնի վրա որպես հաղթության նշան կրելով յոթ վերքերը: Այդ վերքերը Նրա համար նախատիև չէին, այլ Նրա Մարմնի զարդը՝ ինչպես մի թփի վրա յոթ բացված վարդեր:

Կրկին Հիսուս պատասխանում է հրեշտակներին.

«Ես մենակ ճմլեցի հնձանը, հեթանոսներից ոչ ոք հնձ հետ չէր. գայրույթով տրորեցի նրանց, բարկությամբ ճմլեցի նրանց – գետնին հավասարեցրի ու իմ բոլոր զգեստներն արյունաթաթախ արի» (Եսայի 49 3):

Արյունը Նրա կողից ցած էր հոսում, ինչպես Զակոբ Նահապետն է ասում. «Իր պատմունճանը կլվա գինով – Իր հագուստը՝ խաղողի արյամբ» (Ծննդ. ԽԹ 11): Զնձանը խաչն է, որտեղ Քրիստոս տրորեց մարդկանց մեղքերը ինչպես խաղող, երբ չարչարվեց մեզ համար, – Նրա Մարմինը մեր մեղքերի պատճառով խոցվելով՝ թաթախվեց արյամբ:

Զնձանը նա- աշխարհն է, որը Քրիստոսի գալուստից առաջ սատանայինն էր, որովհետ- սատանան կոխկռտում էր մարդկանց իբր- խաղող, նրանցից քամում բարեհամ գինին, այսինքն՝ առաքինությունները, – մարդկանց թողնում միայն կպեճն ու մնացորդ կնճեռը (չանչը), այսինքն՝ բոլոր չար գործերը՝ ագահությունը, պղծությունը – այլն: Քրիստոս այս հնձանը կոխեց, քանի որ դատապարտեց աշխարհի բոլոր մեղքերը: Իսկ այն, որ ասաց, թե՛ «մարդկանցից ոչ ոք հնձ հետ չէր», զուտ ճշմարտություն է, քանի որ չարչարանքների ժամին մարդկանցից ոչ ոք Նրա կողքին չէր. բարեկամներն ու մերձավորները օտարացան, իսկ աշակերտները փախան:

Որպես չարչարանքի նշան՝ առկա էին Նրա ոտքերի – ձեռքերի վերքերը, ինչպես նա- տեգահար կողի վերքը, որպեսզի Իր Երկրորդ գալստյան ժամանակ ցույց տա, որ նույն Մարմինն է, որով երկինք համբարձվեց, որպեսզի կատարվի մարգարեությունը, ըստ որի հրեաները պիտի նայեն Նրան, Ում խոցեցին. «Ահավասի՛կ Նա, որ գալու է ամպերի հետ, – Նրան պիտի տեսնեն բոլոր աչքերը, նա- նրանք, որ խոցեցին Նրան, – երկրի բոլոր ազգերը պիտի ողբան Նրա վրա» (Հայտ. Ա 7): Իսկ մարգարեն հարցնում է. «Այդ ի՞նչ վերքեր են Քո ձեռքերի մեջ», ինչին Քրիստոս պատասխանում է. «Դրանք այն վերքերն են, որ Ես ստացել եմ իմ սիրելի ազգի տանը» (Չաքար. ԺԳ 6):

Ինչպես քաջին վայել է վերքեր ստանալ պատերազմում, այդպես – մեր Տերը վերքեր ստացավ խաչի վրա: Եվ ինչպես արքան հաղթանակից հետո թագով է պսակվում – կարմիր հանդերձներով զգեստավորվում, այդպես էլ մեր Տերը փշե պսակ կրեց Իր գլխին – փոխարենը լուսե պսակ շնորհեց մարդկային բնությանը, ինչպես ասվում է Երգ Երգոցում. «Ելե՛ք, ո՛վ Սիոնի դուստրեր, – նայեցե՛ք Սողոմոն արքային ու Նրա պսակին, որով մայրը նրա հարսանիքի օրը՝ իր Որդու սրտի ուրախության օրը, պսակեց նրան» (Երգ Գ 11): Ահա այդ պատճառով էին հրեշտակների վերին դասերը հարցնում, թե ինչո՞ւ են կարմիր Նրա զգեստները:

«Քանզի հասել էր նրանց հատուցման օրը, փրկության տարին եկել հասել էր: Նայեցի, բայց օգնող չկար, մտածեցի, թե ինչու ոչ ոք չկար, որ թիկունք դառնար Ինձ: Իմ բազուկը փրկեց նրանց, – միայն իմ բարկությունն Ինձ զորավիգ եղավ: Իմ բարկությամբ տրորեցի – իմ գայրույթով մորթեցի նրանց, գետնին հավասարեցրի նրանց» (տե՛ս Եսայի 49 36):

Անմահների վերին զորքերը տեսնում էին Փառքի Թագավորին ինչպես մի այր մարդու, ով գալիս էր երկրից, արևագույն – կարմիր զգեստներով, – տարակուսում էին: Այդ պատճառով Տիրոջ առջ-ից ընթացողները՝ սուրբ հրեշտակապետները, ովքեր Աստծու Անժամանակ Խոսքի անճառելի տնօրինությունների խորհրդածուներն են, նկատելով վերին զորքերի տարակուսանքը՝ ասացին. «Սա Զոր – Սուրբ Զոգու Փառակիցն է, Ով արուսյակից առաջ է ծնվել Զորից – ժամանակի մեջ Մարդ եղել սուրբ Կույսից – համբարձվելով գալիս է Զոր մոտ: Սա Ինքն է՝ Փառքի Թագավորը, Աստծու Անճառելի Խոսքը, Ով ծածկված է անմատույց լույսերով, սակայն Իր մարդեղությամբ խանձարուրով պատվեց: Ինքն է սերովբենների թագավորը, Ով խաչի վրա մեղքը սպանեց – լուծարեց դժոխքի բռնությունը: Նա Ինքն է, Ով նստում է քերովբենների վրա – գերեզմանից անապական հարություն առավ»:

Եվ գալով երկրպագում են Նրան հրեշտակների զորքերը՝ տասնմեկ գնդերը: Իսկ երբ լսեցին, թե այդտեղ են հրավիրվել նա- փրկված ու ազատված մարդիկ, որպեսզի լրացնեն

տասներկուերորդ գնդի թափուր տեղերը, մեծ ուրախություն ծագեց հրեշտակների առաջին դասի լուսեղեն բանակում, – նրանք օրհնության երգեր վեր առաքեցին հավիտենական Արարչին ու անհաղթելի Թագավորին:

Ապա Տերը մտավ հրեշտակապետների դասը – երկրպագվելով՝ փառավորվեց նրանցից: Այնուհետև– անցնում է երրորդ դասը, ուր տերություններն են – մխիթարում է նրանց ու դարձյալ երկրպագվում: Ապա համբառնում է չորրորդ դասը, որը կոչվում է զորություն՝ սփոփելով նրանց – բարեբանվելով նրանց կողմից: Իսկ հետո համբառնում է հինգերորդ դասը, որ կոչվում է պետություն՝ – երգաբանվում նրանց կողմից: Ապա դեպի վեցերորդ դասն է սլանում, որը կոչվում է իշխանություն, – նրանց ցնծալի ուրախություն պատճառում – Երանելի է անվանվում նրանցից: Ապա վերթ–ում է դեպի յոթերորդ դասը՝ դեպի հրճվալից աթոռները, որոնց բերկրացնում է – նրանց կողմից բարեհամբավվում: Ապա փոխադրվում ութերորդ դասը՝ քերովբեների պարսերը, – ուրախացնում նրանց՝ փառավորվելով նրանցից: Եվ վերջապես վեր է բարձրանում դեպի իններորդ դասը՝ դեպի սերովբեների հույլը, – խնդությամբ լցնում նրանց՝ սրբաբանվելով նրանցից:

Այդպիսով անցնելով ինը դասերով – Իր մարդկային կերպարանքով բոլորին եր–ալով՝ բոլորին էլ մատուցում է մարդկային ցեղի բարձրացման ավետիսը, ըստ որի՝ մարդիկ ելնելու են – միշտ լինելու են համընթաց երանելի զորություններին: Սույնով Տերն ուրախացնում է բոլոր պետություններին, զորություններին ու վերին իշխանություններին – բոլորին սովորեցնելով ու բոլորից երկրպագվելով ու փառավորվելով՝ մտնում վարագույրի ներքին կողմը՝ Սրբության սրբոց՝ արարածների բնությունից այն կողմ, – մոտենում անմատչելի աթոռին, քանզի Սուրբ Երրորդությունը միայնակ է Սրբության սրբոցում:

Այդ ժամանակ Ամենակալ Հայրը՝ թագավորների Թագավորը, ասում է բոլորիս Տիրոջը. *«Նստի՛ր Իմ աջ կողմում, մինչ– որ քո թշնամիներին ոտքերիդ պատվանդան դարձնեն»* (Սաղմ. ԾԹ 1), որովհետ– «Քեզնով է սկսվում զորացումն Իմ օրերի, Քեզ արշալույսից առաջ ծնեցի արգանդից» (Սաղմ. ԾԹ 3), –՝ «Եվ Տերը, որ Քո աջ կողմում է» (Սաղմ. ԾԹ 5), այսինքն՝ Սուրբ Հոգին: Որդին նստում է Հոր աջ կողմում, – Սուրբ Հոգին նստում է Որդու աջ կողմում, ինչպես մարգարեն է ասում: Որդին Իր Մարմնով հանդերձ, որը մեզնից առավ, աթոռակից է Հորը:

Գրված է. «Քո գահը հավիտյանս հավիտենից է, Աստված. Քո արքայական գավազանն արդարության գավազան է» (Սաղմ. ԽԴ 7), – «Տերն Իր սուրբ տաճարում է, Տերը երկնքում է՝ Իր գահի վրա» (Սաղմ. Ժ 5): Այսինքն՝ Միածին Խոսքը –՝ Հոր աջ կողմում է –՝ սուրբ Եկեղեցու կառքում: Նա ազատեց հեթանոսներին թշնամիներից ու նստեց Հոր աջ կողմում՝ ըստ մարգարեի խոսքի. «Աստված թագավորեց հեթանոսների վրա, Աստված բազմեց Իր սրբության գահին» (Սաղմ. ԽԶ 9):

Միածին՝ Հոր աջ կողմում նստելու – կամակոր վիշապին սաստելու մասին սաղմոսերգուն ասում է. *«Բազմեցիր աթոռին, Ո՛վ Դատավոր արդար: Սաստեցիր հեթանոսներին, – ամբարիշտն անհետացավ»* (Սաղմ. Թ 56): Նա–՝ «Սկզբից է պատրաստված գահը Քո, – հավերժ ես Դու» (Սաղմ. ԴԲ 2): Եվ այսուհետ– հրեշտակներն ու երկնքի բոլոր զորքերը տեսնում են անմատույց հուրը – անիմանալի Աստվածությունը:

Հրեշտակները շատ բան սովորեցին Եկեղեցուց

Մինչ Աստծու Խոսքի մարմնանալը, երկնքում Աստծուն պաշտում էին հրեշտակները, իսկ երկրի վրա՝ հրեաները: Սակայն նրանց հավատն անկատար էր, քանզի հրեաները մի Աստված միայն գիտեին – Երրորդության մասին տեղյակ չէին, իսկ հրեշտակները չնայած որ գիտեին Երրորդության մասին – պաշտում էին, սակայն ոչինչ չգիտեին Աստծու Խոսքի

մարդեղության մասին: Իսկ կատարյալ հավատը հետ-յալն է. հավատալ Սուրբ Երրորդությանը – Աստծու Խոսքի մարդեղությանը:

Երբ Քրիստոս աշխարհում էր, թեպետ բազում անգամ պատմեց աշակերտներին Իր մարդեղության խորհրդի մասին՝ ըստ այս խոսքի. «Առանց առակի նրանց հետ ոչինչ չէր խոսում, բայց իր աշակերտների համար առանձին ամեն ինչ մեկնում էր» (Մարկ. Դ 34), սակայն աշակերտները, հուսահատվելով Տիրոջ խաչելությունից ու մահից, երկբայում էին: Նրանք տրտմությունից կարծես թե մոռացել էին Տիրոջ խոսքերը, ինչ պատճառով էլ Տերն Իր հարությունից հետո անմիջապես չհամբարձվեց, այլ քառասուն օր, ամեն կիրակի՝ երեկոյան, եր-ում էր աշակերտներին ու հաստատում նրանց կատարյալ հավատի մեջ, այսինքն՝ Սուրբ Երրորդության – Իր մարդեղության:

Ժամանակի լրմանը Աստծու Խոսքը՝ Յոր ծոցածին Որդին, աշխարհ եկավ, զգեստավորվեց մարմնով, մարդացավ – ընդունեց նոր անուն՝ Յիսուս, – կատարելով տնօրինական խորհուրդները՝ ճանաչեցրեց առաքյալներին Ամենասուրբ Երրորդությանը – Իր մարդեղությանը՝ ըստ այս խոսքի. «Ձեզ բարեկամներ կոչեցի, որովհետ- այն բոլորը, ինչ Իմ Յորից լսեցի, հայտնեցի ձեզ» (Յովհ. ԺԵ 15): Դրանից առաքյալների հավատը կատարյալ եղավ, – հետագայում բոլոր քրիստոնյաները նրանցից ուսանեցին պաշտել Սուրբ Երրորդությունը – Աստծու մարդեղությունը: Դրանով քրիստոնյաների հավատն ավելի կատարյալ դարձավ, քան հրեշտակներին ու հրեաներինը, ինչ պատճառով Պողոսն ասում է. «Այսպես, մարդիկ թող համարեն մեզ իբր- սպասավորներ Քրիստոսի – տնտեսներ՝ Աստծու խորհուրդների» (Եփես. Դ 1):

Յարգ. ՎԼԻՆՅԱԿԵ Է՞, որ երկնային զորությունները չէին իմանում այդ ամենը, չէ՞ որ նրանք էին սպասավորները Տիրոջ տնօրինական խորհուրդների: Օրինակ՝ Գաբրիելն ավետիս տվեց Կույսին, իսկ հրեշտակների խմբերը Տիրոջ ծննդյան օրը ավետիս տվեցին հովիվներին – ներկա էին Նրա մկրտության, հարության – համբարձման ժամանակ: Իսկ վերին դասերը՝ սերովբեները, քերովբեները – աթոռները, բավականին մոտ են Աստվածությանը:

Պատասխան. -Երբ Տերը Կույսի որովայնում էր, խաչի վրա կամ գերեզմանում, ինչպես նա- բոլոր մյուս տնօրինությունների ժամանակ երկրում էր, նա նա- Յոր հետ էր անբաժանելիորեն, – վերին դասերը տեսնում էին Որդուն Յոր հետ՝ բազմած փառքի աթոռին: Իսկ հրեշտակները թեպետ իմանալիներ են ըստ բնության, սակայն արարածներ են – այդ պատճառով ամեն ինչ լիապես չգիտեն:

Կա նա- մեկ այլ պատճառ նրանց անգիտության: Յնում Աստվածային բոլոր ազդեցությունները մարդկանց վրա հրեշտակների միջոցով էին լինում, – Աստված կամեցավ, որ մարդիկ նույնպես պատվի արժանանան, – մարդկանց ու հրեշտակների միջ- հավասարություն լինի: Այդ պատճառով Տիրոջ մարդեղության անճառելի խորհուրդը երկնայինները մարդկանցից իմացան, ինչպես – Պողոսն է ասում. «Որպեսզի Եկեղեցու միջոցով հայտնի լինի այժմ երկնային իշխանություններին – պետություններին Աստծու բազմապատիկ իմաստությունը» (Եփես. Գ 10):

Յարգ. -Ինչո՞ւ վերին դասերն անպատշաճ չէին համարում ցածր դասերից սովորելը:

Պատասխան. -Որովհետ- Որդու մարդանալով – երկրի վրա Աստծու Խոսքի եր-ալով՝ երկիրը երկինք դարձավ: Նախկինում իմաստությունը Աստծուց ելնելով անցնում էր հրեշտակների վերին դասերից միջիններին, ապա՝ ցածր դասերին, իսկ նրանցից՝ մարդկանց: Իսկ այժմ հակառակը կատարվեց. Աստծու բազմապատիկ իմաստությունները Եկեղեցուց ելան՝ ըստ առաքյալի վերը նշված խոսքի, քանի որ Տերը մեր բնությունն անչափելի պատվով բարձրացրեց:

Դարձյալ՝ հրեշտակները թեպետ Քրիստոսի սպասավորներն են, սակայն շատ բան Եկեղեցուց սովորեցին: Ինչպես որ Աստծու մարդեղությունն էր ծածկված նրանցից, – հրեշտակները այդ մասին մեր փրկության միջոցով իմացան:

Նրանք չգիտեին նաև, որ ընկած հրեշտակների տեղերը մարդիկ են լրացնելու:

Չգիտեին, որ մահը մահվամբ է մեռնում, օրհնությունն անեծքով է հաստատվում – անարգանքով՝ պատիվը, – այդ ամենը Քրիստոսից ու Եկեղեցուց սովորեցին:

Չգիտեին մարդացյալ Աստծու կերպը, այդ պատճառով հարցնում էին. «Ինչո՞վ է առավել քո Սիրելին մյուս տղաներից, ո՞վ գեղեցիկը կանանց մեջ, ինչո՞վ է Նա առավել, որ այդպես երդվեցնում ես մեզ» (Երգ Ե 9): Եվ սուրբ Եկեղեցին ասաց նրանց. «Իմ Սիրեցյալը սպիտակ է – կարմիր, ընտրյալ է տասը հազարից» (Երգ. Ե 10):

Չգիտեին ծննդյան, խաչելության, թաղման տնօրինությունները, մինչև – որ Եկեղեցուց իմացան:

Չգիտեին, որ մեր բնությունը պիտի աստվածանար – նստեր Յոր աջ կողմում, – հրեշտակներն ու բոլոր գորությունները Նրան պիտի երկրպագեին, ինչպես առաքյալն է ասում. «Որպեսզի Յիսուս Քրիստոսի անունով խոնարհվի ամեն ծունկ՝ լինի թե՛ երկնավորների, թե՛ երկրավորների – թե՛ սանդարամետականների. – ամեն լեզու խոստովանի, թե Յիսուս Քրիստոս Տե՛ր է՝ ի փառս Յայր Աստծու» (Փիլիպ. Բ 10-11):

Ծածկված էր նրանցից, որ Աստված Իր Մարմինը տալու է մեզ՝ որպես կերակուր:

Չգիտեին հեթանոսների կանչվելու մասին:

Չգիտեին, որ մարդն Ավագանի մկրտությամբ Աստծու որդի է լինելու:

Չգիտեին, որ ինչպես Տերը հրեշտակների հետ երկիր եկավ, այդպես էլ երկինք է գնալու ընտրյալների հոգիների հետ – դնելու է սկիզբը Վերին Սիոնի:

Չգիտեին նաև – Քրիստոսի տնօրինությունների հետ կապված տոների մասին, որովհետև նրանց համար չկա ցերեկ ու գիշեր, այլ Եկեղեցուց սովորեցին բոլոր տոները – այժմ մեզ տոնակից են լինում:

Այն բոլոր խորհուրդները, որոնք Աստված հայտնել էր հրեշտակներին, մարդիկ հրեշտակներից էին սովորում, իսկ այս խորհուրդները, որ ծածկված էին մինչ Տիրոջ մարդանալը, հրեշտակները Եկեղեցուց սովորեցին, քանի որ մինչ գործի սկսելը վախճանը միայն Աստծուն է հայտնի, իսկ հրեշտակներին՝ ոչ: Ահա թե ինչու է Պողոսը ասում. «Այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից – սերունդներից, – որ այժմ հայտնվեց Իր սրբերին» (Կողոս. Ա 26):

ԵՐԿՐՈՐԴ ԾԱՂԿԱԶԱՐԴ

ՅՈԹԵՐՈՐԴ ԿԻՐԱԿԻ

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ համբարձար փառօք առ Հայր, ողորմեա՛ մեզ»: Այսօր Խաչով – Ավետարանով թափոր է կազմվում՝ ասելով «Թագաւոր գոլով» շարականը:

Այս տոնն ըստ ավանդության կարգված է սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի կողմից, – այն միայն Հայաստանյայց Եկեղեցին է տոնում՝ Համբարձման չորրորդ օրը: Երբ Լուսավորիչը տասներեք տարի շարունակ գտնվում էր վիրապում, այնտեղ նրան Աստված մխիթարում էր չորրորդ դասի զվարթունների միջոցով: Եվ երբ մոտենում էր Աստծուն երկրպագելու պահը, հրեշտակները սրբից հեռանում էին Տիրոջը երկրպագելու – անմիջապես վերադառնում նրա մոտ: Սակայն համբարձման չորրորդ օրվա նախօրյակին, երբ նրանք սովորականի պես գնացին Աստծուն երկրպագելու, վերադարձան միայն հաջորդ օրը – իրենց ուշանալու պատճառը բացատրեցին հետ-յալով. երբ Քրիստոս կատարեց Իր բոլոր տնօրինությունները – համբարձվեց, ապա հաջորդող ինն օրերին հրեշտակների ինը դասերում եղավ – յուրաքանչյուր դասում մի օր հանգստացավ: Այդ օրերին յուրաքանչյուր դաս ցնծությամբ – ուրախությամբ ընդառաջ էր ելնում Տիրոջն ու Նրա պատվին տոն կատարում, – Տերը նրանց հաստատում էր ու հայտնում Իր մարդեղության խորհուրդը: Իսկ չորրորդ օրն իրենց դասում հանգստացավ – այդ պատճառով ամեն տարի այդ օրն իրենց դասը տոն է կատարում: Եվ սուրբ Լուսավորիչը, ելնելով վիրապից, այդ ամենը հայտնեց Հայաստանյայց Եկեղեցուն:

Հրեշտակների համար այդ օրը մեծ ցնծության օր էր, որովհետև – նրանք մարմնով տեսնում էին Նրան, Ում չէին կարող տեսնել Աստվածությամբ, նա – ուրախ էին մարդկային բնության դարձի համար: Ինչպես նա – այդ օրը վերցվեց նրանց վրայից այն ամոթը, որը կրում էին իրենց ազգակից սատանայի պատճառով, մարդկային ցեղին մոլորեցնելու համար: Իսկ վարդապետներն ասում են, որ նրանք երկյուղի մեջ էին, որ հանկարծ իրենք նույնպես չընկնեն մյուս հրեշտակների նման, մինչև – որ Տերը եկավ – վերացրեց նրանց երկյուղը:

Այս տոնը Երկրորդ Ծաղկազարդ է կոչվում, – մենք մտքով ու օրվա խորհրդական պաշտամունքով մասնակցում ենք հրեշտակների տոնին, մանավանդ իշխանությունների վեհ դասի ուրախությանը, ովքեր մեր ազգի երախտավորները եղան, քանի որ պահպանեցին մեզ համար մեր Լուսավորչին: Այս օրը շատ նմանություններ ունի առաջին Ծաղկազարդին, քանի որ նույն պաշտամունքն ենք մատուցում – ընթերցում ենք առաջին Ծաղկազարդի Ավետարանները: Եվ ինչպես առաջին Ծաղկազարդը «Աղուհացի» յոթերորդ կիրակի օրն էր, այդպես էլ Երկրորդ Ծաղկազարդը՝ «Հինանց» յոթերորդ կիրակի օրն է:

Եթե այն ժամանակ հիշատակվում էր Տիրոջ գալուստը մեզ մոտ՝ երկրային Երուսաղեմ, ապա այսօր՝ Նրա գնալը հրեշտակների մոտ՝ Վերին Երուսաղեմ: Այն օրը Տերը փառաբանվում էր ինչպես Դավթի Որդի, իսկ այսօր՝ ինչպես Աստծու Որդի: Այն օրը Տերը բազում ժողովրդի ուղեկցությամբ մտավ ներքին Երուսաղեմ, իսկ այսօր հրեշտակների բյուրավոր բանակներով ու մարդկանց հոգիներով մտավ Վերին Երուսաղեմ: Այսպիսի շատ ուրիշ համեմատություններ – ս կարելի է անել այս երկու Ծաղկազարդների միջև:

Հայտնի է, որ ինչպես հարությունից հետո Քրիստոս մնաց օդում քառասուն օր, որպեսզի մարդկանց մեջ հաստատի Իր հարության հավատը, այդպես էլ համբարձումից հետո ինն օր մնաց հրեշտակների դասերում, որպեսզի նրանց հայտնի մարդկանց փրկության խորհուրդը, որովհետև – նրանք նույնպես մեր փրկությանը կցուրդ եղան:

Հայտնի է նաև, որ հրեշտակների մեջ ամեն ինչ կարգով է կատարվում: Երբ Աստծուց գիտություն ու շնորհ է իջնում, ապա այն նախ տրվում է առաջին դասերին, այնուհետև – միջին

դասերին, հետո՝ վերջին դասերին, իսկ նրանցից էլ անցնում է մարդկանց: Նույնպես – մեզնից ամեն աղոթք ու բարեգործություն կարգով ելնում է նախ հրեշտակներին, ապա՝ միջին դասերին, այնուհետև՝ վերին դասերին – նրանցից էլ հասնում Աստծուն: Այդպես էլ մեր Տերը պահեց այս կարգը. նախ մարմնով ելավ հրեշտակների դասը, ապա՝ միջին դասը, անուհետև՝ վերին դասը, իսկ այնտեղից էլ գնաց ու նստեց Յոր աջ կողմում:

Տերը համբարձման տասներորդ օրը, որը շաբաթ էր, նստեց Յոր աջ կողմում՝ հանգստանալով Աստվածության փառքում, քանի որ շաբաթը հանգիստ է նշանակում: Ինչպես Աստված շաբաթ օրը հանգստացավ Իր գործերից, նա՝ շաբաթ օրը հանգստացավ գերեզմանում Իր չարչարանքներից, այդպես էլ շաբաթ օրը հանգստացավ տնօրինական գործերից ու նստեց Յոր աջ կողմում:

Ինչպես պատերազմից հաղթանակով վերադարձած թագավորը մտնելով պալատ բազմում է իր գահին – հրամայում պարզ-ներ բաշխել կարոտյալներին իր հաղթանակի առիթով, այդպես էլ մեր Տերն այսօր նստեց բարձունքում՝ Մեծության աջ կողմում, – առաքյալներին ու բոլոր հավատացյալներին պարզ-ներ բաշխեց՝ ուղարկելով Սուրբ Յոզուս, Ում մասին ասել էր. «Ահա ես ուղարկում եմ Ձեզ իմ Յոր խոստումը, իսկ դուք նստեցե՛ք Երուսաղեմ քաղաքում, մինչև որ երկնքից զորությամբ զգեստավորվեք» (Ղուկ. ԻԴ 49):

Կիրակի օրը՝ երրորդ ժամին, Տերը պարզ-ի փոխարեն Սուրբ Յոզուսն առաքեց առաքյալների դասերի վրա – նրանց լցրեց շնորհներով: Մենք –ս ակնկալում ենք ստանալ Սուրբ Յոզուս բազմաբաշխ պարզ-ներն ու առատաձիր շնորհները, որպեսզի մխիթարվենք այս կյանքի բազմապատիկ տրտմությունների մեջ – մեր հոգին, մարմինն ու միտքը լցվի Տիրոջ ողորմությունների շնորհներով – Սուրբ Յոզով առաջնորդվենք դեպի հավիտենական կյանքի բարի – ուղիղ նավահանգիստը:

ՀՈԳԵԳԱԼՈՒՄՍ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեղանին: Օրվա երեքսրբյանս է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր – հանգեար յառաքեալսն, ողորմեա՛ մեզ»: Ապա հաչով ու Ավետարանով թափոր է կազմվում «Առաքելոյ աղաւնոյ» շարականի երգեցողությամբ: Այսօր ընթերցվում է «Եվթաղի աղերսը», Հովհան Ոսկեբերանի «Ի Սուրբ Երրորդութիւն» աղոթքը – Ներսէս Լամբրոնացու Սուրբ Հոգու գալստյան ներբողը:

Սուրբ Հոգու աստվածային գալուստը քարոզվել է բոլոր մարգարեների կողմից, բայց կատարելապես Նրա գալստյան մասին առաքյալներին պատմեց Փրկիչը, մինչ Իր տնօրինական փրկարար չարչարանքները, որպեսզի ճանաչեցնի Հոգու եռությանը – մխիթարի նրանց: Իսկ երբ մոտենում էր գրավոր Օրենքի հնանալու – Նոր Ուխտի հաստատվելու ժամերը, ասաց. «Եթէ Ինձ սիրում եք, կպահեք Իմ պատվիրանները. – Ես պիտի աղաչեմ Հորը, – Նա մի այլ Մխիթարիչ պիտի տա ձեզ, որպեսզի հավիտյան ձեզ հետ բնակվի Ճշմարտության Հոգին» (Հովհ. ԺԴ 15-17): Եվ դարձյալ՝ «Մխիթարիչը՝ Սուրբ Հոգին, որին Հայրը կուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան կուսուցանի – ձեզ կհիշեցնի այն ամենը, ինչ Ես ասացի ձեզ» (Հովհ. ԺԴ 26): Սրանով հայտնում է, որ Սուրբ Հոգին Հորից էր գալու: Տերն ասաց. «Լավ է ձեզ համար, որ Ես գնամ. որովհետ– եթէ Ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. իսկ եթէ գնամ, Նրան կուղարկեմ ձեզ մոտ» (Հովհ. ԺԶ 5-7): Ասաց նա՝ «Դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ չեք կարող տանել: Երբ որ գա Նա՝ Ճշմարտության Հոգին, ամենայն ճշմարտութեամբ կառաջնորդի ձեզ» (Հովհ. ԺԶ 12-13): Մանավանդ զգուշացրեց. «Ամեն մեղք – հայիոյանք կներվեն մարդկանց, բայց Հոգու դեմ հայիոյանքը չպիտի ներվի: Եվ ով որ Մարդու Որդու դեմ խոսք ասի, նրան պիտի ներվի, բայց ով ասի Սուրբ Հոգու դեմ, նրան չպիտի ներվի ո՛չ այս աշխարհում – ո՛չ էլ հանդերձյալում» (Մատթ. ԺԲ 31-32): Հարությունից հետո Որդին փչմամբ նախաճառեց Սուրբ Հոգու մասին՝ ասելով. «Առե՛ք Սուրբ Հոգին...» (Հովհ. Ի 22), իսկ համբարձումից առաջ պատվիրեց նստել Երուսաղեմում, մինչ– երկնքից գորություն ստանալը:

Տերն Իր հրաշափառ Հարությունից քառասուն օր անց համբարձվեց – ինն օր հրեշտակների ինը դասերում պաշտվելուց հետո տասներորդ օրը նստեց Հոր աջ կողմում – առաքյալների դասերի վրա առաքեց խոստացած Պարգ–ը՝ Սուրբ Հոգին, որպեսզի առաքյալները, Սուրբ Հոգին կարոտով ու զգուշությամբ ընդունելով, Նրանով առաջնորդվեն դեպի Ավետյաց երկիր, ինչպես ասում է Դավիթը. «Քո բարի Հոգին ինձ պիտի առաջնորդի դեպի արդար երկիր» (Սաղմ. ԾԽԲ 10):

Թեպետ մինչ այդ առաքյալները տիեզերքի Փրկչից ստացան քահանայապետությունը, սակայն առանց Սուրբ Հոգու ընդունելության տակավին անկատար էին, չնայած այն նշանները, որ նրանք գործում էին, քանի դեռ իրենց հետ էր Քրիստոս, առանց Սուրբ Հոգու չէին լինում: Առաքյալներն այսօր կատարելապես ընդունեցին Սուրբ Հոգին, Ով ոչ թե ազդմամբ, ինչպես մարգարեներին, այլ անբաժանելիորեն նրանց միացավ: Հոգին չեկավ ծածուկ – աներ–ույթ, այլ իբր– սաստիկ հողմ – լցրեց ամենքին: Սուրբ Հոգին Իր էջքով նոր սքանչելիք գործեց՝ կյանքի հոտ ու անմահության բույր հեղելով Երուսաղեմի վրա – լիացնելով քաղաքը: Եվ առաքյալների միջոցով Սուրբ Հոգու անուշահոտությունը լցվեց ամբողջ տիեզերքը, ինչպես – Պողոսն է ասում. «Քանի որ Քրիստոսի բուրմունքն ենք Աստծու առաջ՝ –՛ փրկվածների մեջ, –՛ կորստյան մատնվածների մեջ» (Բ Կորնթ. Բ 15):

Այս տոնը լրումն է տերունական տոների: Ինչպես տնօրինության սկզբում Սուրբ Հոգին եկավ Կույս Մարիամի մոտ, այդպես էլ այսօր Հոգին եկավ Վերնատուն – հրով զինեց առաքյալներին:

Այս տոնն ազատարար է – պարզ-իջ, քանզի մեզ ազատեց ապականության ծառայությունից – վերադարձրեց մեր հայրենի ժառանգությունը՝ Դրախտը: Մենք Սուրբ Հոգու գալուստը տոնում ենք ութ օր շարունակ (ինչպես Ծննդյան ու Հարության տոները) սակայն տոնում ենք պահքով, քանի որ երբ Տերը մկրտվեց, Հոգին Նրան տարավ անապատ, – այնտեղ Տերը քառասուն օր ու քառասուն գիշեր պահքի մեջ էր, այդ պատճառով էլ մենք Հոգեգալուստը պահքով ենք տոնում:

Քանի դեռ Հոգին չէր իջել, զուգապատիվ Երրորդության մեր խոստովանությունը թերի էր, որովհետև– իսրայելացիները միայն Հորը գիտեին Աստված, ինչպես – ասում էին, թե մեկ է մեր Հայր Աստվածը, ըստ Մովսեսի խոսքի. «Լսի՛ր, Իսրայել՛, մեր Տեր Աստվածը մեկ Տեր է» (Բ Օրենք 2 4): Մովսեսը ժողովրդին բազմաստվածությունից ետ պահելու պատճառով այդպես ասաց, որպեսզի մեկ իշխանությամբ գրավի նրանց, թեպետ– անգետ չէր Երրորդության խորհրդին, քանզի գրեց. «Աստված ասաց. «Մարդ ստեղծենք Մեր կերպարանքով ու նմանությամբ» (Ծննդ. Ա 26): Դրանով հայտնեց, որ Հայրը Որդու – Սուրբ Հոգու մասին խոսեց:

Աստծու Հոգին բանական է, մտավոր, կենդանի – կենդանացնող, որով զարդարվում – կառավարվում են բոլոր բանականները, երկնավորներն ու երկրավորները: Նա «Սուրբ Հոգի» է կոչվում, որպեսզի խոսքի մեջ զանազանվի հրեշտակների – մարդկանց հոգիներից: Թեպետ հրեշտակները սրբություն ունեն, ինչպես – մեր հոգիները, որ Արարչից բարի ստեղծվեցին – բարի Աստծու պատկերն են, սակայն զանազանվում է արարածների սրբությունը Սուրբ Հոգու սրբությունից: Քանզի Աստծու Հոգին բնությամբ է սուրբ, իսկ հրեշտակները – մեր հոգիները՝ դրությամբ: Ըստ որում Սուրբ Հոգին անեղ է ու ամեն–ին սուրբ, – հստակ ու պարզ է Նրա եությունը, իսկ մեր հոգին եղական է, ստեղծված – կապված է մարմնին:

Մի է անուշաբույր Արարիչ Սուրբ Հոգին, Ով արարչության օրերին շրջում էր ջրերի վրա, – Նրանով բացվեցին ու փակվեցին երկնքի սահմանները, – բաժանվեցին լեզուներն աշտարակաշինության ժամանակ: Նա հանեց Իսրայելին Եգիպտոսից – առաջնորդեց Ավետյաց երկիր, լցրեց Մովսեսին – տարածվեց յոթանասուներկու ծերերի վրա (տե՛ս Թվեր ԺԱ 25-29): Նա հովիվներին մարգարեներ դարձրեց, տգետներին՝ ավետարանիչներ, ձկնորսներին՝ քարոզիչներ, իսկ հեթանոսներին՝ վարդապետներ ու նրանց առաքեց աշխարհով մեկ: Նա բաժանված լեզուները կրկին միավորեց ու վերստին նորոգեց: Նա է խուլերին լսել տալիս – համբերին՝ խոսել, անմիտներին իմաստուն է դարձնում – մանուկներին հավատի մեջ հաստատում: Նա է վերստին հոգ–որ ծնունդ Տվողը՝ Իր գուրջ սփռելով ծնվածների վրա, օրըստօրե մարդասիրաբար մաքրելով նրանց հնության տկարությունից: Նրանով է լինելու նա– համընդհանուր հարությունը, – Նա է արդարների ու մեղավորների համար արժանի տեղեր պատրաստում:

Եվ ինչպես Աստված փակեց Դրախտը բոցեղեն սրով – պահեց Կենաց ծառի ճանապարհը, այդպես էլ այսօր առաքեց Սուրբ Հոգին կրակի նմանությամբ՝ պահելու – պարսպապատելու համար սուրբ Եկեղեցին, որպեսզի սատանան այնտեղ չմտնի – ավերածություն չգործի, քանզի սատանան Սուրբ Հոգու կրակից հույժ սարսափում է:

Տոնի պատճառները

Այժմ տեսնենք, թե երբ – որտեղից սկսվեց տոնվել Պենտեկոստեն: Մովսեսի գրքերում⁴⁶ գրված է, որ հրեաների՝ Եգիպտոսից ելնելուց հիսուն օր հետո Սինա լեռան վրա Աստված եր–աց ժողովրդին ու Մովսեսի միջոցով տվեց գրավոր Օրենքը, ապա ուխտ հաստատեց

46 Ա.յսինքն՝ Հն□ամատյանում:

հարայելի ժողովրդի հետ – կարգ սահմանեց այդ օրը տոնել: Սա տոնն է նա– Նոր Եկեղեցու, որովհետ– այսօր նոր ժողովուրդն արժանացավ Սուրբ Հոգու տեսությանը, քանզի Նա, Ով բոլորիս Աստվածն է, իջավ առաքյալների վրա – առաքյալներին զանազան շնորհներ պարգ–եց՝ դրանով լուծարելով նախկինում կայացված վճիռը, ըստ որի՝ Տեր Աստված ասաց. «Իմ Հոգին հավիտյան թող չմնա այդ մարդկանց մեջ» (Ծննդ. 2 3):

Այսօր մեզ տրվեց նա– Նոր օրենքը, որն Ավետարանի քարոզությունն է, – դրանով հաստատվեց, որ Նույն Արարիչն է տալիս հինն ու նորը, ինչի մասին ասում է. «Իմ օրենքները պիտի դնեմ նրանց մտքի մեջ – նրանց սրտում պիտի գրեմ դրանք», փոխանակ քարեղեն տախտակների (Եբր. Ը 10): Եվ առաքյալների սրտերն Աստծով սրբվեցին ու գրվեցին: Ինչպես այնտեղ՝ Սինա լեռան վրա, Աստված որոտմամբ, հրով – փայլատակումներով եր–աց, նույնպես – այստեղ՝ Սիոն լեռան վրա՝ Վերնատանը, եր–աց որոտով, փայլատակումով, հրով, հողմով ու անուշահոտությամբ: Այդ օրն օրինակն է նա– այն օրերի, երբ հաստատվեց երկիրը, ինչպես նա– այն օրվա, որ հանդերձյալում է լինելու, երբ ապականությունն այլ–ս տեղ չի ունենալու:

Այն օրը, երբ Սինա լեռան վրա Մովսեսի միջոցով տրվեց Օրենքը, նույն օրն էլ Սուրբ Հոգին իջավ առաքյալների վրա: Եթե այն ժամանակ Տերը մարգարեներին ծածկապես հայտնեց Երեքանձնյա Աստվածության – Սի Տերության մասին, ապա այժմ Երրորդության դավանությունը հայտնապես հրամայվեց քարոզել՝ մկրտելով հեթանոսներին Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու անունով: Եթե այն ժամանակ մարդիկ մտքի տկարության – անկարության պատճառով չէին կարողանում արդարանալ, ապա այժմ, ամեն ոք, ով հավատա, կարդարանա ձրի թողությամբ:

Այս օրը հնում նշանավոր էր նա– նրանով, որ Աստծու եր–ումով Մովսեսի դեմքը լուսավորվեց, – նա Աստծու մատով գրված քարեղեն մատյանն ընդունեց իր գրկում: Իսկ նորում այսօր էլ ավելի մեծ սքանչելիք եղավ, քանզի Տերը լուսավորեց ոչ միայն առաքյալների մարմնավոր դեմքերը, այլ– ամբողջ հոգին, մարմինն ու միտքը, – բովանդակ Սուրբ Հոգին առաքեց նրանց վրա, որպեսզի Հոգին նրանց հետ բնակվի – մշտապես նրանց հետ լինի: Առաքեց նրանց քարոզության ոչ թե մեկ ազգի մեջ միայն, ինչպես Մովսեսին, այլ նրանք բոլոր ազգերի համար դարձան աստվածային շնորհների բաշխողներ, ուսուցիչներ ու վարդապետներ:

Հնում Օրենքը երկու անշունչ – անմիտ քարեղեն տախտակների վրա գրեց, իսկ այսօր Սուրբ Հոգին միացավ առաքյալների մարմիններին, սրբեց նրանց հոգիները, – Աստծու խոսքը գրվեց ոչ թե քարեղեն տախտակների վրա, այլ սրտի մարմնեղեն տախտակների, – ոչ թե թանաքով, այլ Սուրբ Հոգով, քանզի գիրը սպանում է, իսկ Հոգին կենդանացնում, ինչպես ասում է առաքյալը (տե՛ս Բ Կորնթ. Գ 3,6):

Չանազանվում է Հին օրենքը նորից նրանով, որ Հին օրենքում երկյուղ կար: Զանգի հրեաները երկյուղեցին ու ասացին Մովսեսին. «Դու՛ խոսիր մեզ հետ, – մենք կհնազանդվենք: Աստված թող չխոսի մեզ հետ, թե չէ կարող ենք մեռնել» (Ելք Ի 19): Իսկ երբ Սուրբ Հոգին իջավ առաքյալների վրա, ովքեր մինչ այդ երկչոտ էին ու տկար, ապա նրանք զորացան ու արիացան ամյուծի նման – այլ–ս չերկնչեցին թագավորներից ու բռնավորներից: Զանի որ առաջինն երկյուղի օրենք էր, իսկ երկրորդը՝ սիրո, ինչպես Պողոսն է հռոմեացիներին գրում. «Զանի որ չստացաք ծառայության Հոգին վերստին երկյուղի մեջ ընկնելու համար, այլ ստացաք որդեգրության Հոգին, Որով աղաղակում ենք՝ Աբբա Հայր» (Հռոմ. Ը 15), «Ուստի ծառա չես, այլ որդի» (Գաղատ. Դ 7):

Հինը ծառայության օրենք է, իսկ Նորը՝ ազատության, այդ պատճառով էլ Հին օրենքը տրվեց Սինա լեռան վրա, որը օտար երկրում էր, երբ հրեաները պանդխտության մեջ էին, իսկ Զրիստոսի օրենքը՝ Սիոն լեռան վրա՝ Երուսաղեմում, որը Դավթի քաղաքն է – նրանց հայրենի երկիրը, – իրենք այստեղ ազատ էին: Հին օրենքի ժամանակ մութ էր, քանզի լեռը պատված էր

ծխով, իսկ Նոր օրենքի ժամանակ՝ պարզ ու լուսավոր, քանզի Հոգին իջավ կրակի նմանությամբ՝ առանց ծխի:

Սա Մովսեսի կողմից օրհնադրված տոներից երրորդն է: Առաջինը Շաբաթվա տոնն էր, ըստ որի պետք էր վեց օր աշխատել – յոթերորդ օրը հանգստանալ: Երկրորդը Չատիկն էր, երբ մորթում են գառը, իսկ երրորդը սա էր, որը կարգված է Շաբաթների շաբաթին, այսինքն՝ հրեաների տարվա սկզբից⁴⁷ յոթը շաբաթ անց: Այդպիսի տոն կարգեց նա– սուրբ Եկեղեցին՝ Նոր Շաբաթների շաբաթին, այսինքն՝ Նոր գատկից յոթ շաբաթ անց, Որդու խաչի վրա զոհվելուց հիսուն օր հետո, երբ Սուրբ Հոգին հայտնվեց առաքյալներին:

Հնում տոնում էին նա– յուրաքանչյուր հիսուներորդ տարին՝ Տարիների շաբաթը: Հիսունը հոբեյանական թիվ է, – հիսուներորդ տարում բոլորին թողություն ու ազատություն էր տրվում, ըստ Մովսեսի օրենքի (տե՛ս Դ–տ. ԻԵ 8-17): Այդպես – այսօր տոնվեց, քանի որ Սուրբ Հոգին եկավ – թողություն տվեց մարդկային բնության բոլոր պարտքերին – ուրախացրեց աղքատներին, այսինքն՝ առաքյալներին – մանավանդ՝ հեթանոսներին:

Հնում տոն կարգվեց նա– հունձքի ժամանակ, – ժողովուրդը քահանաներին էր տալիս հանդերի պտուղների երախայրիքը, որովհետ– հրամայվեց, որ առաջին պտուղը քահանաները վերցնեն: Այդպես – հունձքի ժամանակ՝ Պենտեկոստի տոնին եկավ Աստծու Մանգաղը՝ Սուրբ Հոգին, առավ բնության երախայրիքը՝ առաքյալներին, – նրանց ինչպես պատարագ տվեց երկնավոր Հորը: Առաքյալներին Քրիստոս նախքան Խոսքի Մանգաղի գալը հավաքեց, ինչպես հավատի առաջին պտուղ, ովքեր Իր խոսքի քարոզության սերմերը դարձան: Ինչպես այն օրը հրեաները մանգաղները ձեռքներին ելնում էին հունձքի, այդպես – այսօր առաքյալները խոսքի մանգաղը հոգում մխված ու զորացած Սուրբ Հոգով, ելան մշակելու տիեզերքը՝ համաձայն Տիրոջ հրամանի. «Հունձն առատ է, իսկ մշակները՝ սակավ: Արդ՝ աղաչեցե՛ք հնձի Տիրոջը, որ մշակներ հանի Իր հնձի համար» (Մատթ. Թ 37-38): Այսօր Տերը ուղարկում է Սուրբ Հոգուն, սրելով առաքյալների լեզուները, որով նրանք բանական խորձեր են հավաքում այն արտերից, որոնց մասին Քրիստոս ասում էր. «Արտերը սպիտակել են – հասել հնձի համար» (Հովհ. Դ 35):

Հնում այս տոնին ամբողջ ժողովուրդն էր հավաքվում, քանի որ, ըստ Օրենքի, տարին երեք անգամ պետք էր եր–ալ Աստծուն. մեկը՝ Չատիկին, մյուսը՝ այս տոնին – մեկն էլ՝ Զավության տոնին՝ աշնանը: Արդ՝ ինչպես Չատիկին Տերը խաչվեց, – Նրան տեսավ ողջ ժողովուրդը, այդպես – այսօր եր–աց Սուրբ Հոգին, որպեսզի ժողովուրդը տեսնի, – ամոթ լինի նրանց, ովքեր հակառակվեցին Քրիստոսին: Զանի որ Տիրոջ խաչելության պատճառով շատերը գայթակղվեցին, մանավանդ աշակերտները, այդ պատճառով էլ այսօր եր–աց Սուրբ Հոգին, որպեսզի հաստատի գայթակղվածներին:

Պենտեկոստ

Հայտնի է, որ պենտեկոստեն հունարենից հինգերորդ է թարգմանվում: Ոմանք էլ ասում են, որ «պենտ» նշանակում է հինգ, իսկ «կոստե»՝ գլուխ, որը խորհրդանշում է Իսրայելի հինգ գլխավոր տոները: Այդպես – մեզանում կան հինգ գլխավոր տոներ՝ Աստվածհայտնությունը, Տյառնընդամաքը, Չատիկը, Համբարձումը – Հոգեգալուստը: Իսկ ոմանք էլ հետ–յալ կերպ են թվարկում քրիստոնեական հինգ տոները՝ Ճրագալույց, Չատիկ, Նոր կիրակի, Համբարձում – Հոգեգալուստ:

47 Հրեական տարվա սկիզբը մարտի 22-ն է:

Ստույգ նշանակությամբ «պենտան» հունարենից թարգմանվում է հիսուն, իսկ «կոստեն»՝ տասնյակ: Հինգ տասը հիսունն է, այսինքն՝ հիսնյակ: Եվ Քրիստոսի Հարությունից մինչև՝ Սուրբ Հոգու գալուստը հիսուն օր է:

Այս օրը նաև կիրակի է, որը սուրբ օր է - Քրիստոսի հարության պատվիչը: Եվ փառքը փառքերի վրա ավելանալով՝ այս օրը դարձավ նաև պատվիչը Սուրբ Հոգու գալստյան:

Հիսուն օրը յոթ շաբաթ ունի, իսկ յոթը բոլոր գործերի ավարտն ու հոգ-որ հանգիստն է ցույց տալիս: Հնում հրեաները տոնում էին յոթն անգամ յոթը, իսկ մենք կատարյալ հիսունն ենք տոնում՝ պատվելով - ութերորդը յոթի հետ, այսինքն՝ հանդերձյալը: Յոթն այս կյանքի յոթ դարերն են, իսկ ութերորդը հանդերձյալի աներեկո օրն է, ինչը միասին ությակ է կազմում: Եվ յոթնյակից անցանք ությակին շնորհիվ այն առատ պարգ-ի, որ հեղվեց հիսնյակի վրա: Հրեաներն ութերորդին չարժանացան, քանզի մարմնով ընթացան - հոգ-որին չհասան:

Սուրբ Հոգին Տիրոջ հարությունից յոթ շաբաթ հետո իջավ առաքյալների վրա, ինչը ակնարկում է Սուրբ Հոգու յոթնարփյա շնորհները, որոնք տրվեցին առաքյալներին: Դրանք են՝ իմաստությունը, գիտությունը, զորությունը, հանճարը, ինչպես նաև՝ հոգին խորհրդի, երկյուղի - աստվածպաշտության:

Յոթ շաբաթը ցույց է տալիս նաև, որ Սուրբ Հոգին է քահանայի միջոցով Եկեղեցու յոթ խորհուրդների Կատարողը, ինչպես մի ժամանակ առաքյալների միջոցով էր լինում: Դրանք են՝ մկրտությունը, դրոշմը, հաղորդությունը, խոստովանությունը, օծումը, քահանայության կարգը - պսակը: Սրանք բոլորն էլ Սուրբ Հոգով են ներգործում Եկեղեցում:

Ասենք, որ հիսունը հինգ տասնյակ է. տասը ցույց է տալիս տասը պատվիրանները, իսկ հինգը՝ մարդու հինգ զգայարանները: Քանզի մենք Սուրբ Հոգու շնորհներով ենք կատարում տասը պատվիրաններն ու մեր հինգ զգայարանները գերծ պահում մեղքերից:

Հիսունը նաև հոբելանական թիվ է, որը Հին Ուխտում ազատության տարի էր կոչվում: Հոբելանական տարում լինում էին հինգ տեսակի թողություններ. մահապարտները փրկվում էին, պարտապանները՝ պարտքերից ազատվում, աքսորվածները դառնում էին իրենց քաղաքները, վաճառված անդաստաններն անցնում էին իրենց նախկին տերերին, - գերության մեջ եղողներն՝ ազատվում:

Այդպես՝ հիսուներորդ օրը, երբ Հոգին իջավ, նրանք, ովքեր մահապարտ էին, փրկվեցին, ովքեր մեղապարտ էին, ազատվեցին, ովքեր աքսորված էին Դրախտից, վերադարձան իրենց հայրենի երկնային արքայությունը, ովքեր զրկվել էին արքայության փառքից, այն ետ ստացան, - ովքեր սատանայի ծառայության մեջ էին՝ ազատվեցին: Այդ պատճառով էլ առաքյալն ասում է. «Քանի որ չստացաք ծառայության հոգին վերստին երկյուղի մեջ ընկնելու համար, այլ ստացաք որդեգրության հոգին, որով աղաղակում ենք՝ Աբբա Հայր» (Հռոմ. Ը 15): Այսպես Սուրբ Հոգին մեզ ազատեց Օրենքի ծառայությունից ու վերացրեց մեր միջից Օրենքի լուծը:

Հիսունը հինգ անգամ տասն է, որը ակնարկում է հինգ գատիկները: Առաջին գատիկը հին Բաղարջակերաց տոնն է, որը կատարեց Տերը հինգշաբթի օրը Վերնատանը, երբ լվաց աշակերտների ոտքերը - հաստատեց Իր Մարմնի ու Արյան խորհուրդը: Երկրորդ գատիկը Քրիստոսի Հարությունն է, երբ Նա հարություն առավ մեռելներից: Երրորդ գատիկը Նոր կիրակին է, որը կոչում ենք Կրկնազատիկ, երբ Տերը եր-աց աշակերտներին - նրանց ուրախացրեց: Չորրորդ գատիկը Տիրոջ համբարձումն է առ Հայր՝ ցնծությամբ ու փողի ձայնով, ինչով ուրախացան երկնային դասերը: Հինգերորդ գատիկը Սուրբ Հոգու էջքն է Վերնատուն, ինչով ուրախացան - զմայլվեցին առաքյալները:

Հին օրենքը Մովսեսի միջոցով Հին գատիկից ու գառան մորթելուց հիսուն օր հետո տրվեց: Այդպես էլ Նոր օրենքը՝ Քրիստոսի՝ Ճշմարիտ Գառի զոհաբերումից հիսուն օր հետո տրվեց Սուրբ Հոգով: Բայց այստեղ մի տարբերություն կա: Հին օրենքը գառան զոհաբերությունից հիսուն օր հետո տրվեց, իսկ Նոր օրենքը Քրիստոսի Հարությունից հիսուն օր հետո՝ Սուրբ

Յոգու գալստյամբ: Որովհետև Յին օրենքը մահվան օրենքն էր, այդ պատճառով էլ սկզբում մահն ուներ, իսկ Նոր օրենքը կյանքի օրենքն է, հետևաբար՝ սկզբում Քրիստոսի հարությունը պիտի լիներ: Դարձյալ՝ Յին օրենքը չկարողացավ մարդկանց ազատել մահացու մեղքերից ու տանջանքներից, իսկ Նոր օրենքը մեզ կատարելապես ազատում է երկուսից էլ՝ ՝ մահացու մեղքերից, ՝ տանջանքներից, ինչպես Պողոսը հռոմեացիներին է գրում. «Որովհետև Քրիստոս Յիսուսով կյանք տվող Յոգու օրենքն ինձ փրկեց մեղքի - մահվան օրենքից» (Յոմ. Ը 2-3):

Սուրբ Յոգու հրաշափառ էջքն առաքյալների վրա
(Գործք Բ 1-22)

«Երբ Պենտեկոստի օրերը լրացան, բոլորը միասիրտ, միատեղ էին»:

Առաքյալները, կատարելով Տիրոջ հրամանը, այդ օրերին Երուսաղեմում էին գտնվում՝ ըստ այս խոսքի. «Նստեցե՛ք Երուսաղեմ քաղաքում, մինչև որ երկնքից զորությամբ զգեստավորվեք» (Ղուկ. ԻԴ 49): Ըստ Օրենքի՝ այդ օրը մեծ տոն էր, այդ պատճառով էլ Երուսաղեմում էին ժողովվել բոլոր հրեաները, այդ թվում նաև՝ նրանք, ովքեր այնտեղ էին եղել Քրիստոսի խաչելության օրը, որպեսզի Նրա անարգանքը տեսնողները տեսնեին նաև՝ Նրա փառքը:

«Բոլորը միասիրտ, միատեղ էին»:

Այսինքն՝ տասներկու - յոթանասուներկու աշակերտները, նաև՝ Աստվածածին Կույսը՝ Գալիլիայից եկած կանանց հետ, ովքեր Տիրոջ հարության վկաները եղան: Նրանց հետ էր նաև՝ հավատացյալների մի բազմություն: Նրանք ոչ միայն մի վայրում էին հավաքված, այլև՝ մի էին կամքով, խոսքով ու սրտով - մի հույսով սպասում էին Յոր Ավետիսին:

«Եվ հանկարծակի երկնքից հնչեց մի ձայն»:

Ձայնը երկնքից եկավ, ուր գնաց Տերը: Զանգի Յոգին Աստված է, այդ պատճառով էլ վեր-ից եկավ՝ որոտալով ու տալով Իր զորության ձայնը բարձունքներից: Փառքերի Աստվածը երկնքից եկավ, քանզի երկինքների երկնքում՝ ար-եյան կողմում է նստում: Եկավ ըստ Տիրոջ խոստման. «Դուք նստեցե՛ք Երուսաղեմ քաղաքում, մինչև որ երկնքից զորությամբ զգեստավորվեք» (Ղուկ. ԻԳ 49):

«Սաստիկ հողմից եկած ձայնի նման»:

Ինչո՞ւ զգալի օրինակով եղավ Սուրբ Յոգու գալուստը: Որպեսզի հրեաները չկարողանան սուտ համարել որոտման բարբառը: Սաստիկ ձայնի արձակումը նշանակում է նաև, որ Սուրբ Յոգին քարոզության միջոցով լսելի է դարձնում առաքյալների ձայներն ամբողջ տիեզերքում, ինչպես ասում է Դավիթը. «Ողջ երկիրն է բռնել ձայնը նրանց, - մինչև աշխարհի ծայրն են հասել խոսքերը նրանց» (Սաղմ. ԺԸ 5):

Սուրբ Յոգին Աստված է - Թագավոր ամբողջ տիեզերքի, այդ պատճառով գաղտնի ու ծածկաբար չի իջնում, այլ՝ ինքնիշխանաբար, հզոր ձայնով ու որոտմամբ՝ հայտնելով Իր Աստվածությունը, այնպես, ինչպես թագավորներն են քաղաք մտնում: Ձայնը նաև՝ խոսքի հայտնիչն է: Ձայնով իջավ որպեսզի ամբողջ աշխարհին հայտնի Աստծու խոսքի՝ Յիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ Աստվածությունը - արթնացնի թմրած մարդկանց:

Ասում է հողմի - հրի նմանությամբ, որպեսզի Յոգին լոկ զգալի հողմ - հուր չկարծենք: Այդ պատճառով էլ զանազան կերպերով եր-աց, քանզի ոչ հողմ է, ոչ հոտ - ոչ լույս: Ինչպես հողմը Յոգու ուժգնությունն է ցույց տալիս, այդպես էլ հուրը առատությունը, քանզի հրից որքան կամենանք, այնքան ճրագներ կվառենք: Դա ցույց է տալիս, թե առաքյալները ինչ ճոխությամբ ընդունեցին Յոգին:

Սաստիկ հողմի ձայնի նման եկավ, որպեսզի արթնացնի հրեաներին անհավատությունից – առաքյալների դեմ մարտնչողներին ցնդեցնի ինչպես փոշի, ինչպես – ցրեց հրեաներին բոլոր ազգերի մեջ – լցրեց բոլոր առաքյալներին, քանզի Նրա ձայնը զորության ձայն է: Ասում են, որ ձայնի ինչման ժամանակ լուսեղեն խաչ է եր-ացել Գողգոթայի վրա, – անուշ հոտ է բուրել Յոզու բնությունից: Ձայնը լսվել է ամբողջ քաղաքում, որոտումը ցնցել է բոլորին, – այդ վայրում ավելի շատ լույս է կուտակվել, քան արեգակի ճառագայթները կլցնեին:

«Եվ լցրեց ամբողջ այն տունը, ուր նստած էին»:

Այն Յոզին, Ով արարչության առաջին օրը շրջում էր ջրերի վրա (տե՛ս Ծննդ. Ա 2), այսօր, այստեղ, ամբողջ տունը լցրեց իմանալի զորությամբ: Տան լցվելն օրինակն է Յոզու՝ ողջ աշխարհում լցվելու: Վերնատունն այնպես լցվեց, ինչպես Ավագանը կլցվեր ջրով՝ մկրտելով ներսում գտնվողներին: Դրանով կատարվեց Տիրոջ այն խոսքը, որ նրանք մկրտվելու են Սուրբ Յոզով, քանզի ջրով արդեն մկրտված էին Յովհաննեսից: Այսօր մեր մկրտությունը լինում է –՛ ջրով, –՛ Յոզով, – Սուրբ Յոզին առանց պակասության կատարում է ամեն ինչ:

Դա ցույց է տալիս նա- եկեղեցու պատիվը, որի Ավագանի վրա իջնում է Սուրբ Յոզին – մկրտվողներին վերստին ծնում էր շնորհներով, որպես Աստծու որդիներ, որով ասում ենք՝ «Յայր մեր, որ երկնքում ես»:

«Եվ նրանց եր-ացին բաժանված լեզուներ, նման բոցեղեն լեզուների»:

Լեզվի ձ-ով եր-աց, որպեսզի պերճացնի առաքյալների լեզուները՝ դրանք ընտիր ու անսայթաք դարձնելով: Լեզուները բաժանված եր-ացին ինչպես ծառի ոստեր, քանզի Նույն արմատից էին, այսինքն՝ Սուրբ Յոզուց, Ով շնորհներ է տալիս – բաժանում՝ ում երբ, որքան – ինչպես կամենում է: Լեզուները հրեղեն էին, որպեսզի հրով մաքրեին ու ոչնչացնեին անհավատությունը, քանզի մեր Աստվածը մաշող կրակ է (հմմտ. Բ Օրենք Դ 24):

«Նստեցին նրանցից յուրաքանչյուրի վրա»:

Յոզին տունը հրով չլցրեց, որովհետ- չէկավ նրանց զարհուրեցնելու, ինչպես ծույլերին ու հարբեցողներին, այլ մխիթարելու՝ իբր- զգաստների – հսկողների: Յոզին ազդմամբ չէկավ նրանց վրա, ինչպես մարգարեների, այլ եկավ, որպեսզի միշտ նրանց հետ մնա – այլ-ս վիճակով ու հոգս քաշելով չընտրեն, ինչպես Մատթիային ընտրեցին տասներկուսի միջից (տե՛ս Գործք Ա 26):

Առաքյալների վրա նստելը Յոզու արքայական պատիվն է հայտնում: Զանգի նստելը հաստատուն լինելու, կենալու – մնալու նշանակն է: Սուրբ Յոզին նստեց ոչ միայն տասներկուսի, այլ հարյուր քսանի վրա, ինչպես Պետրոսը վկայեց մարգարեական գրքերից. «Եվ կլինի այնպես, որ սրանից հետո իմ Յոզուց կհեղեմ ամեն մարմնի վրա» (Յովել Բ 27):

Այսօր, փոխանակ քերովբեական աթոռին, Յոզին նստեց առաքյալների վրա – նրանց թագով զարդարեց, ըստ Դավթի խոսքի. «Երբ երկնավորը թագավորներին հավաքի այնտեղ, նրանք ձյան պես կթափվեն Սաղմոնի լեռան վրա» (Սաղմ. ԿԷ 15): Այստեղ Սուրբ Յոզու էջքն առաքյալների վրա մարգարեն ձյան հետ է համեմատում: Սաղմոնի (Երուսաղեմի) լեռներն ասելով՝ նա նկատի ունի ամբողջ աշխարհը, իսկ թագավորներ (առաքյալներ) ասելով՝ նկատի ունի, որ Յոզին բոլոր հավատացյալների հետ պիտի բնակվի, քանզի Տերն ասաց. «Ես պիտի աղաչեմ Յորը, – Նա մի այլ Մխիթարիչ պիտի տա ձեզ, որպեսզի հավիտյան ձեզ հետ բնակվի» (Յովհ. ԺԴ 16): Առաքյալները հավիտյան չմնացին, հետ-աբար այս խոսքը բոլոր հավատացյալներին ասաց:

Թագավորն աթոռի վրա է նստում: Սուրբ Յոզին Թագավոր է ու Աստված, իսկ առաքյալներն աթոռ ու կառք են Նրա համար, ինչպես Եզեկիելը տեսավ Աստծու աթոռն ու կառքը (տե՛ս Եզեկ. Ա): Սուրբ Յոզին չի նստում անշունչ – անզգա աթոռի վրա, այլ կենդանի ու բանական աթոռի, որն առաքյալներն են: Եզեկիելի տեսած կենդանիները չորս կերպարանք ունեին՝ մարդու, առյուծի, եզի ու արծվի, – սրանք բոլորն էլ թագավորներ են: Մարդն ամբողջ աշխարհի թագավորն է, առյուծը՝ գազանների, եզը՝ անասունների, իսկ արծիվը՝ թռչունների:

Դա նշանակում է, որ Սուրբ Յոզիմ Թագավորն է թագավորների, Ով նստում է – հանգչում առաքյալների վրա, որովհետև – առաքյալները թագավոր են ամբողջ երկրի վրա՝ ըստ այս խոսքի. «Երբ երկնավորը թագավորներին հավաքի այնտեղ» (Սաղմ. ԿԷ 15): Նա – մարգարեն է ասում. «Նրանց իշխան պիտի կարգես ողջ երկրի վրա» (Խմմտ. Սաղմ. ԽԴ 17): Քանզի նրանք Քրիստոս Թագավորից թագավորներ ու իշխաններ կարգվեցին ամբողջ աշխարհում:

Նրանց թագավորությունը ճանաչվում է չորս եղանակով: Նախ՝ երկրի վրա բոլոր ազգերին քարոզելով – խրատելով՝ նրանց առաջնորդները դարձան:

Երկրորդ՝ իշխեցին թագավորների ու իշխանների վրա, ուղղեցին նրանց հավատը – հաստատեցին նրանց բարի գործերի մեջ, ինչը չկարողացան անել աշխարհի մեծամեծ թագավորները:

Երրորդ՝ թագավորեցին ու իշխեցին մարդկանց հոգիների ու մարմինների վրա, ինչպես նա – կյանքի ու մահվան, իսկ աշխարհի թագավորները միայն մարմնի վրա են իշխում – ո՛չ հոգու, – կարող են միայն սպանել, սակայն հարություն տալ չեն կարող: Իսկ առաքյալները – սպանում էին, –՝ ապրեցնում, ինչպես Պետրոսն Անանիային ու Սափիրային սպանեց (տե՛ս Գործք Ե 10), իսկ Տաբիթային միայն խոսքով հարություն տվեց (տե՛ս Գործք Թ 40): Նույնպես – բոլոր առաքյալներն էին այդպես անում: Նրանք իշխանություն ունեին կապելու – արձակելու երկրի վրա – երկնքում, ինչպես Քրիստոս ասաց. «Ինչ որ մի անգամ կապես երկրի վրա, կապված պիտի լինի երկնքում» (Մատթ. ԺԶ 19):

Չորրորդ՝ նրանք Քրիստոսի հետ նստելու են տասներկու աթոռների վրա ու դատելու են Իսրայելի տասներկու ցեղերն ու քննելու բոլոր ազգերին ու անձերին, ինչը չեն կարող անել երկրի թագավորները: Առաքյալները թագավորելու են Քրիստոսի հետ անվախճան հավիտենականությունում:

Սա ցույց է տալիս նաև, որ առաքյալները թափուր էին մեղքերից – պատրաստված որպես Սուրբ Յոզիմ հանգստի տեղ: Յոզիմ եկավ ախտերից սրբվածների – աղոթքներով ժրացածների վրա, ինչպես մի ժամանակ՝ մարգարենների, ովքեր օտարացան աշխարհից, ինչպես Մովսեսը՝ արքունիքից: Նա – Դավիթն ու Եղիսենն Յոզիմ ստացան ամեն ինչ թողնելուց հետո: Իսկ առաքյալներն աշխարհը մերժելուց հետո լցվեցին Յոզիմ, առավել քան մարգարեները: Մովսեսը նվազում էր, երբ ծերերին հոգեկիր էր անում, իսկ առաքյալները ձեռնադրելով առատությամբ տալիս էին Յոզիմ:

«Եվ բոլորը լցվեցին Սուրբ Յոզիմով»:

Ոչ թե մասնավոր առան Յոզիմ, այլ անթերի լցվեցին: Իսկ «բոլորը» ասելով նկատի ունի ոչ միայն տասներկուսին, այլ –՝ յոթանասուներկուսին, հարյուր քսանին (տե՛ս Գործք Ա 15), հինգ հարյուրին (տե՛ս Ա Կորնթ. ԺԵ 6):

«Ու սկսեցին խոսել ուրիշ լեզուներով»:

Աշտարակաշինության ժամանակ մի ընդհանուր լեզուն յոթանասուներկուսի բաժանվեց, որով քանդվեց չար միաբանությունը, իսկ այստեղ կանգնեցվեց խոնարհության աշտարակը, որպեսզի նրանով մարդիկ երկինք ելնեն – ցրվածները սիրո միաբանությամբ ժողովվեն: Առաքյալները Յոզիմ ստանալով՝ այդ նշանը ցույց տվեցին: Ոչ թե՛ այդ նշանը մեծ էր մյուս նշաններից, այլ այն նոր էր ու անձանոթ, – բացի այդ մյուս նշանների հռչակելու կարիքը դեռ–ս չկար: Քանի որ նրանք պետք է բոլոր ազգերին աշակերտ դարձնեին, Աստված ճոխացրեց նրանց լեզուները, որպեսզի համարձակությամբ քարոզեն – աշտարակաշինությունից հետո բաժանվածներին ու բազմաստվածությամբ ցրվածներին սիրով մի աստվածաշարության մեջ ժողովեն: Ինչպես այն ժամանակ մի լեզուն բազում լեզուների բաժանվեց, այդպես – այժմ բազում լեզուները մեկ մարդու մեջ հավաքվեցին, քանզի այս ամենը նույն Յոզիմ գործերն են՝ –՝ այստեղ , –՝ այնտեղ:

«Ինչպես որ Սուրբ Յոզիմ նրանց խոսել էր տալիս»:

Իսկ ի՞նչ է նշանակում «խոսել տալը»: Այն, որ առաքյալները միայն իրենց մեջ խորհրդավոր կերպով չխոսեն, այլ պարզ խոսքերով – բացահայտ: Առաքյալները յոթանասուններկու լեզուներից որով կամենում էին՝ խոսում էին, – բոլոր լսողները լսում էին նրանց իրենց մայրենի լեզվով: Յոգին օրում տպավորում էր բառերը, – աստվածային խոսքերը նրանց մեջ բառեր էին սքանչելագործում բոլոր լեզուներով:

«Եվ կային Երուսաղեմում բնակվող հրեաներ, երկյուղած մարդիկ, եկած երկնքի տակ ապրող բոլոր ազգերից»:

Երուսաղեմում բնակվելն Աստծուց երկյուղ ունենալու նշանակն է: Քանզի նրանք տարբեր ազգերից ու տոհմերից հրեության դարձած հեթանոսներ էին – իրենց հայրենիքը թողած՝ այդտեղ էին բնակվում: Այդտեղ էին նա– գերությունից դարձած այն հրեաները, ովքեր հեթանոս թագավորների կողմից սփռվել էին ամբողջ աշխարհով մեկ: Ըստ Օրենքի՝ նրանք տարին երեք անգամ պետք է գային տաճար:

«Եվ երբ այս ձայնը լսվեց, բազմությունը հավաքվեց ու խռնվեց, որովհետ– լսում էին, որ նրանք խոսում էին իրենցից յուրաքանչյուրի լեզվով»:

Երկնքից եկող ձայնը լսելի եղավ բոլոր քաղաքացիներին, – հոտը, որ բուրեց՝ շատերին այդտեղ ժողովեց: Քանի որ ձայնը Վերնատան վրա լսվեց, ուր իջավ Յոգին, այդ պատճառով էլ բազմությունն այդտեղ խմբվեց: Սրանցից շատերը երկյուղած մարդիկ էին – կարծում էին, որ իրենց վրա երկնքից պատուհաս է եկել այն անարդարության պատճառով, որ արեցին Քրիստոսի հանդեպ:

Իսկ հնչումից, հոտի բուրումից ու լույսերից գատ լուսեղեն խաչը նա– ծագեց Վերնատան վրա, – յուրաքանչյուրը խոսքեր էր լսում իր մայրենի լեզվով:

Բոլորը սքանչանում էին, զարմանում ու ասում միմյանց. «Չէ՞ որ սրանք բոլորը, որ խոսում են, գալիլիացիներ են. բայց ինչպե՞ս է, որ մենք նրանց լսում ենք մեր յուրաքանչյուրի բարբառով, որ ծնված օրից խոսում ենք... Եվ լսում ենք, որ նրանք խոսում են մեր լեզուներով Աստծու մեծագործությունների մասին»:

Սա հայտնում է, որ աստվածաբանում էին Անճառելիի մասին: Ոչ թե լոկ բառեր էին արտասանում, այլ մարգարեանալով Աստծու մեծամեծ գործերն էին պատմում – մարգարեներից Քրիստոսի մասին վկայություններ բերում:

«Բոլորը զարմանում էին – միմյանց ասում. «Ի՞նչ կարող է լինել սա»:

Դա հայտնում է նրանց բարեմտությունը, քանզի զարհուրել էին եղածից – այս ամենում գալիքի նշանն էին տեսնում – չգիտեին, թե այդ ամենը բարո՞ւց է, թե՞ չարից:

«Իսկ ուրիշները ծաղրելով ասում էին. «Նոր գինուց հարբած են»:

Այդպես ասում էին նրանք, ովքեր անհավատ էին ու տխմար: Չարմանալի չէ, քանզի սրանք անգամ Տիրոջը դիվահար անվանեցին (տե՛ս Յովհ. Է 20), տեսնելով, որ Նա դ–եր է հանում, – շարունակ ամենուր թյուրում էին կատարված հրաշքները: Երուսաղեմը խավարել էր անհավատությունից – ձանձրացել ժանտահոտությունից, որը բուրում էր սատկած Յուդայի դիակից, իսկ հեթանոսների միտքն ու զգայությունները պղծվել էին կուռքերին մատուցած զոհերի գարշահոտությունից – զանազան մեղքերից: Եվ Սուրբ Յոգու էջքով մաքրվեց Երուսաղեմը գարշահոտությունից, իսկ հեթանոսները՝ դիցապաշտությունից – մեղքերի պղծությունից: Եվ ինչպես այն օրը Սուրբ Յոգին առաքյալներին մաքրեց, այնպես էլ այսօր մեզ է սրբում – մեր մարմինները մաքրում չար ցանկություններից՝ բնակավայր ու տաճար դարձնելով Ամենասուրբ Երրորդության համար: Այդ պատճառով Տերը պատվիրեց առաքյալներին մկրտել Յոր, Որդու – Սուրբ Յոգու անուններով:

«Պետրոսը, տասնմեկի հետ վեր կենալով, բարձրացրեց իր ձայնը – ասաց»:

Քանի որ անպատշաճ կլիներ, որ բոլոր առաքյալները միաժամանակ խոսեին, այդ պատճառով էլ միայն Պետրոսը խոսեց: Նա էր բոլորի բերանը, իսկ տասնմեկը վկայում էին: Այստեղ եր–աց Պետրոսի զորությունը, ով առանց վախենալու զարհուրած ամբոխից,

համարձակվեց ու ձայնը բարձրացրեց՝ դիմելով թե՛ յուրայիններին – թե՛ սպանողներին: Պետրոսը դրանով հայտնեց նա–, որ իրենք գինով հարբած չեն – ոչ էլ ապշած:

Դրանով եր–աց նա– Սուրբ Յոհաննեսը, քանզի Պետրոսը, ով ժամանակին երկյուղեց մի աղախնից (տե՛ս Մատթ. ԻՉ 69), այսօր համարձակվեց դիմել ամբոխին: Սա աներկբայորեն Քրիստոսի հարության – Յոհաննեսի սպանության նշանն է, Ով կարող է արժանիներին կավից ոսկու փոխել, ինչպես Պետրոսին, ով սկզբում երկչուտ էր ու անճար, իսկ այսօր ատենաբանում է, նա– նրա ընկերներին, ովքեր մի ժամանակ նախանձոտ էին:

«Ո՛վ հրեաստանցիներ – դո՛ւք ամենքդ, որ Երուսաղեմում եք բնակվում, այս ձեզ հայտնի թող լինի, – իմ խոսքերին ակա՛նջ դրեք»:

Պետրոսը խոսքն ուղղեց ոչ թե երկյուղածներին, այլ կատակողներին, որպեսզի ուղղի նրանց թյուր կարծիքը: Ամբոխի ծաղրանքը Պետրոսի խոսելու պատճառը եղավ, սակայն Պետրոսը կատակողներին չընդդիմացավ, այլ դիմեց հարգանքով, նրանց անվանելով հրեաստանցիներ – Երուսաղեմի բնակիչներ, քանզի մեծ պատիվ էր Երուսաղեմում բնակվելը – հրեաստանցի լինելը:

«Սրանք հարբած չեն, ինչպես դուք եք կարծում»:

Այստեղ եր–ում է Պետրոսի վեհանձնությունը, քանզի ամբոխի ուշադրությունը իր կողմը գրավելով չչփացավ, այլ հեզությամբ խոսեց: Եվ ասողներին, թե պետրոսյանները մեր լեզվով Աստծու մեծամեծ գործերն են պատմում, չգովեց, այլ հեզակողներին մեղմեց – սքանչելիքները ծաղրողներին երկյուղեցրեց: Ապա հեռու մնալով ավելորդաբանություններից – խոսքով իշխելուց՝ ցրեց նրանց անպատշաճ կարծիքները – ճշմարիտը հաստատեց:

«Քանի որ դեռ երրորդ ժամն է»:

Ըստ Օրենքի՝ հրեաներն այդ ժամին գինի չէին խմում, մանավանդ որ Պենտեկոստեի տոնն էր: Յոհաննեսը երրորդ ժամին իջավ, քանի որ այդ ժամին Ադամը ստեղծվեց – աստվածային փյամբ Սուրբ Յոհաննեսը զգեստավորվեց: Այդ ժամին կինը չարից խաբվեց – Յոհաննեսը թափուր մնաց: Այդ ժամին Տերը խաչին գամվեց, – Սուրբ Յոհաննես էլ այդ ժամին պարգ–եց:

«Այլ՝ այս ա՛յն է, որ ասվեց Յոհաննեսի մարգարեի բերանով»:

Դրանով Պետրոսը ցույց տվեց, որ այսօր կատարվեց Յոհաննեսի մարգարեությունը, – մարգարեի ասածով ուղղեց նրանց թյուր կարծիքը – առանց կանգ առնելու՝ շարունակեց մարգարեի խոսքը մինչ– վերջ, որպեսզի ծաղրողները երկյուղեն:

Չնայած որ ծաղրողները կատակով էին ասում, թե արբած են, սակայն նրանց ասածը ճշմարտությունն էր: Իսկ «նոր գինի» էին ասում, որովհետ– շնորհը Նոր Կտակարանից էր բխում: Այդ գինին հոգ–որ այգուց էր, որ բազում անգամ պտղաբերել էր երկնքում ու Յոհաննեսը Կտակարանում, իսկ այժմ բխում էր նոր ժողովրդի մեջ: Ինչպես նույն այգին միշտ նոր պտուղներ է տալիս, այդպես էլ նույն Սուրբ Յոհաննես է միշտ պտղաբերում՝ հայրերի ու մարգարեների մեջ:

Դարձյալ՝ Պետրոսն ասաց, որ դա այն չէ, ինչ իրենք են կարծում, այլ իրենք արբած են այնպես, ինչպես գրված է. «Արբեցին նրանք Քո տան պարարտությունից» (Սաղմ. ԼԵ 9): Սա զվարթ ու զգաստ արբեցում է, որը մոռացում չի գործում, այլ անզետին իմաստուն է դարձնում:

Մեկնությունն Յոհաննեսի մարգարեության

(Յոհաննես Բ 29-31)

«Եվ պիտի լինի սրանից հետո, վերջին օրերին, –ասում է Աստված, –որ իմ Յոհաննեսը պիտի թափեմ ամեն մարդու վրա»:

Այս խոսքը ցույց է տալիս, որ մոտ է աշխարհի վախճանը: Իսկ՝ «Ամեն մարդու վրա Յոգու հեղվելը» ասելով նկատի ունի հավատացյալներին՝ ոչ միայն հրեաներին, այլ՝ հեթանոսներին:

«Ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը պիտի մարգարեանան»:

Ոչ թե հայրերի, այլ որդիների վրա պիտի հեղվի Յոգին, ովքեր էլ պիտի մարգարեանան՝ խոսելով բոլոր լեզուներով, վերստին առնելով այն շնորհը, որ կորցրեց Ադամը: Նախ որդիներին է ասում, քանզի հայրերի փոխարեն որդիները մարգարեացան, այսինքն՝ առաքյալները, ինչպես նա՝ Ազաբոսը (տե՛ս Գործք ԺԱ 28), Շիդան (տե՛ս Գործք ԺԵ 32) – մյուսները, – ապա դուստրերին, ինչպես Փիլիպպոսի չորս կույս աղջիկները, ովքեր մարգարեուհիներ էին (տե՛ս Գործք ԻԱ 9): Սուրբ Յոգու գալստյամբ այնքան բազմացան նոր մարգարեները, որ Պողոսը նրանց ասում է. «Թող երկու կամ երեք մարգարեներ խոսեն մեկ-մեկ, իսկ մյուսները թող քննեն» (Ա Կորնթ. ԺԴ 29): Ոչ միայն այրերն էին մարգարեանում, այլ-կանայք: Որովհետ– Տերն առաքինիներին ու երկյուղածներին է կանչում ծառայության՝ նրանց ազատելով մեղքերից – նրանց վրա առատապես շնորհներ հեղելով:

Ինչպես Քրիստոսին հրեաներն ասացին, թե Բեեղզեբուդի միջոցով է հանում դ–երին (տե՛ս Մատթ. ԺԲ 24), իսկ Նա պատասխանեց, որ Ինքն Աստծու Յոգով է դա անում, այդպես էլ այժմ Պետրոսն ասում է, որ իրենք գինուց չեն հարբած, այլ իրենց զանազան լեզուներով խոսելը Սուրբ Յոգուց է՝ հաստատելով իր խոսքերը Յոգվելի մարգարեությամբ, ինչին նրանք չէին կարող ընդդիմանալ: Ինչպես – Քրիստոս էր հաճախ մարգարեների խոսքերով Իր խոսքերը հաստատում, ինչին հրեաները ոչինչ չէին կարողանում պատասխանել:

«Ձեր երիտասարդները տեսիլներ պիտի տեսնեն»:

Երիտասարդները առաքինությամբ հզորներն են, որոնց մասին ասում է Յովհաննեսը. «Երիտասարդներ, գրում եմ ձեզ, որովհետ– դուք հաղթեցիք չարին» (Ա Յովհ. Բ 13):

«Եվ ձեր ծերերը երազներ պիտի տեսնեն»:

Ծերերն աստվածային հանճարով մեծացածներն են, ովքեր արդեն արժանացել են շնորհին, ինչպես այդ օրը իրենք՝ առաքյալները, որոնց վրա նստեց Սուրբ Յոգին: Օրինակ՝ Պողոս առաքյալին երազում մի մակեդոնացի մարդ եր–աց, ով աղաչում էր նրան ու ասում. «Մակեդոնիա անցի՛ր – օգնի՛ր մեզ» (տե՛ս Գործք ԺԶ 9): Նա– Դամասկոսում Անանիային տեսիլքի մեջ Տերն ասաց. «Ուղի՛ կանգնիր ու գնա՛ այն փողոցով, որ Ուղիղ է կոչվում, – Յուդայի տանը կփնտրես Սողոս անունով Տարսուսացուն, որ դեռ աղոթքի մեջ է» (տե՛ս Գործք Թ 10-11):

«Եվ վերը, երկնքում զարմանալի գործեր պիտի ցույց տամ, իսկ ներք–ում, երկրի վրա՝ նշաններ. արյուն – հուր – ծխի մրրիկ»:

Շատերը նշաններ էին փնտրում, այդ պատճառով էլ խոսվեց նշանների մասին: Այս խոսքերը նախ – առաջ ասվել են այն նշանների մասին, որոնք եղան Քրիստոսի խաչելության ժամին, քանզի խաչի ժամին երկինքը խավարեց, երկիրը շարժվեց, լուսինն արյան գույն ստացավ, հրախառն արյուն ելավ Տիրոջ կողից, – ծխի մրրիկներ գոյացան վեմերի փլուզումից, երբ փոշին օդի մեջ կանգնեց:

Պետրոսը նախ ցույց տվեց, որ Յոգուց է իրենց տարբեր լեզուներով խոսելու կարողությունը, Ում էջքին նախորդեցին խաչելության ժամի այդ ահավոր նշանները: Դրանով ասաց նա–, որ Սուրբ Յոգին պիտի գար միայն Քրիստոսի չարչարանքներից հետո, ինչն այդպես էլ եղավ, ինչպես Յորից մեզ հղված պարզ–: Իսկ արյուն ասելով նկատի ունի Քրիստոսի Արյունը, որով մենք փրկվեցինք, որը, սակայն, հրեաներն իրենց անծերի – իրենց որդիների վրա առան որպես դատապարտություն՝ ըստ այս խոսքի. «Դրա արյունը՝ մեր վրա – մեր որդիների վրա» (Մատթ. ԻԷ 25): Իսկ հուրն Աստծու Խոսքն է, Ում կողահոս աղբյուրով մարեց Ադամի մեղքի հուրը, – որը երկրի վրա գցվեց՝ ըստ այս խոսքի. «Երկրի վրա կրակ

զգելու եկա. – ինչքա՞ն եմ կամենում, որ արդեն իսկ բորբոքված լինի» (Ղուկ. ԺԲ 49), նա՝ այսօր հրեղեն լեզուներ եր-ացին:

Դարձյալ՝ կրակն աստվածացած Մարմինն է երկնքում, արյունը մարմնացած հոսքն է խաչի վրա, իսկ ծուխը տիրասպանների նախատինքն է: Սա նա- վկայություն էր այն աղետի, որը եկավ Երուսաղեմի վրա հռոմեացիների կողմից (70թ.): Այս դեպքում արյունը սպանված պատժապարտների արյունն է, հուրը՝ քաղաքի հրդեհվելը, – այդ հրդեհից ելավ ծխի մրրիկը:

Այնուհետ- Պետրոսը սարսափեցրեց ծաղրողներին ակնարկելով այն մեծ հուրը, որ գալու է Տիրոջ գալստյան օրը Նրա առջ-ից: Այդ օրը մեծ – աներեկո օր է լինելու, որում եր-ալու են մեր ծածուկ գործերը – Արարչի փառքը, որը լույս է պարզ-ելու հավատացյալներին – ծխի մրրիկ՝ տիրասպաններին՝ վրեժ լուծելով նրանցից Քրիստոսի – արդարների թափած արյան համար: Նրանց վրա խավարելու է արեգակը, մինչ- որ կզգվեն կրակի լիճը:

«Արեգակը խավար պիտի դառնա, – լուսինը՝ կարմիր, ինչպես արյուն»:

Այս նշանները կատարվել էին մինչ- Սուրբ Յոզու գալուստը: Արեգակը խավարեց՝ քողով ծածկելով իր երեսը, երբ տեսավ Արարչի կրած նախատինքները, իսկ լուսինն արյան գույն ընդունեց՝ արտացոլելով Ստեղծողի կերպարանքը:

«Քանի դեռ չի եկել Տիրոջ մեծ ու եր-ելի օրը»:

Այդ օրը մեծ ու եր-ելի է կոչում Յոզու հեղման պատճառով: Ինչպես առավոտը նշանն է արեգակի ծագման, այդպես էլ Քրիստոսի խաչելության նշանները եղան նշաններ Աստծու Յոզու հեղման:

Պետրոսը նրանց ծիծաղը տազնապի փոխելուց հետո ասաց. «Եվ պիտի լինի այնպես, որ ամեն ոք, որ Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի»:

Ամեն ոք, առանց խտրության, ով կանչի, կփրկվի: Սա մարգարեն Քրիստոսի անվան մասին ասաց, քանզի Նա է Տերը, Ում անունը խոստովանելով ապրում ենք: Սակայն Պետրոսը դա հայտնապես չասաց, այլ պարզապես մարգարեի խոսքը մեջ բերեց՝ առանց հավելումների: Նա- չավելացրեց, թե բավական չէ սոսկ Տե՛ր, Տե՛ր ասելը, այլ պետք է պահել նա- պատվիրանները, քանզի հայտնի է, որ հավատով ու գործերով պետք է կանչել: Բայց քանի դեռ սկիզբն էր, Պետրոսն այն հավատն էր նրանց մեջ դնում, որ միայն Տիրոջ անունով է լինում փրկությունը:

Չարցեր Սուրբ Յոզու գալստյան վերաբերյալ

Չարց. -Ինչո՞ւ Սուրբ Յոզին երրորդ ժամին իջավ առաքյալների վրա:

Պատասխան. -Նախ՝ որ Աստված Ադամին երրորդ ժամին ստեղծեց, – ինչպես այդ ժամին է արեգակը բարձրանում, լուսավորում ու ջերմացնում, նույնպես – Տերն այդ ժամին Ադամին փառքով բարձրացրեց, իմաստությամբ լուսավորեց – շնորհներով ու սիրով ջերմացրեց: Սուրբ Յոզին, երրորդ ժամին իջնելով Վերնատուն, մեզ տվեց առաջին փառքը, ապա իմաստությամբ ու շնորհներով լուսավորեց – առաջինից առավել սիրով ջերմացրեց:

Երկրորդ՝ քանզի այս ժամին էր Ադամից ու Եվայից վերցրել այն շնորհները, որոնք նրանց վրա փչել էր ինչպես կենդանության շունչ, հետ-ապես՝ հարկ էր այդ նույն ժամին շնորհները վերադարձնել առաքյալներին:

Երրորդ՝ այս ժամին կանգնեցվեց Քրիստոսի խաչը, իսկ Սուրբ Յոզին խաչի պարզ-ն է, ինչպես ասում է Յովհաննեսը. «Քանի որ Յոզին դեռ-ս չկար, որովհետ- Յիսուս դեռ փառավորված չէր» (Յովհ. Է 39): Այստեղ խաչն է փառք կոչվում: Յետ-աբար՝ հարկ էր, որ այն ժամին, երբ կանգնեցվեց խաչը, – Քրիստոս փառավորվեց, նույն ժամին էլ տրվեց խաչի

պարզ-ը, որ Սուրբ Յոզիս է: Դրա մասին սուրբ Գրիգորն ասում է. «Ժամանակի որակը գործի վախճանն է ցույց տալիս»:

Սողոմոնն Աստծուց գիշերն իմաստություն ստացավ, երազային տեսիլքով: Դա ցույց է տալիս, որ նրա իմաստությունը մինչ- վերջ չէր մնալու: Եվ որովհետ- Սողոմոնը ցանկանում էր մեղքեր գործել, այդ պատճառով էլ կորցրեց իմաստությունը: Գիշեր էր նա-, երբ Յուդան կամենում էր Զրիստոսին մատնել: Բայց Աստված կեսօրին՝ տոթ ժամին եր-աց Աբրահամին, որ ցույց է տալիս, թե Աստծու սիրո ջերմությունը մինչ- վերջ մնալու է:

Այդպիսով՝ առաքյալները Սուրբ Յոզիս ցերեկն ընդունեցին, իմաստնացան - Աստծու սիրով ու բարությանը լուսավորվեցին, ջերմացան - հաստատվեցին, որից հետո մինչ- իրենց վախճանը այլ-ս չէին կարող մեղանչել մահացու մեղքերով: Ինչպես Պողոսն է թեսաղոնիկեցիներին ասում. «Դուք բոլորդ լուսո որդիներ եք - ցերեկվա որդիներ» (Ա Թես. Ե 5):

Յարգ. -Սուրբ Յոզիս որտե՞ղ ընդունեցին առաքյալները:

Պատասխան. -Առաքյալները Սուրբ Յոզիս ընդունեցին Երուսաղեմում՝ Վերնատանը: Նախ, որովհետ- Սուրբ Յոզիս խաղաղեցնում է հավատացյալներին այս աշխարհի խռովությունից, իսկ Երուսաղեմ խաղաղություն է թարգմանվում: Երկրորդ՝ տան մեջ, որովհետ- Տերը բոլորին կամենում էր բերել դեպի քրիստոնեական հավատի միաբանությանը: Իսկ Վերնատունը ցույց է տալիս, որ Սուրբ Յոզիս մեզ այս աշխարհի սիրուց տանում է դեպի Աստվածային սերը:

Դարձյալ՝ Զրիստոս Վերնատանը տվեց Իր Մարմինը մեզ որպես կերակուր, որը ցույց է տալիս, թե Սուրբ Յոզիս այն տեղում է պարզ-ներ տալիս, ուր հոգ-որ կերակուր կա:

Սակայն այստեղ հարց է ծագում, թե քանի՞սն էին Վերնատանը, երբ Սուրբ Յոզիս իջավ: Վարդապետներն ասում են, որ հարյուր քսան հոգի էին, երբ Մատաթիային էին ընտրում՝ ըստ այս խոսքի. «Եվ այնտեղ հարյուր քսան հոգու չափ հավատացյալների բազմություն կար» (Գործք Ա 15): Իսկ ոմանք էլ ասում են, թե- Մատաթիայի ընտրությանը հարյուր քսանն էին, բայց Սուրբ Յոզիս ընդունելու օրը՝ բազում էին, քանի որ Պողոսը կորնթացիներին գրում է. «Ապա եր-աց միանգամից ավելի քան հինգ հարյուր եղբայրների» (Ա Կորնթ. ԺԵ 6), իսկ Գործքում ասված է. «Երբ Պենտեկոստի օրերը լրացան, բոլորը միասիրտ, միատեղ էին» (Գործք Բ 2): Յետ-աբար՝ եթե բոլորն էլ Վերնատանն էին, ապա ստացվում է, որ հինգ հարյուրից ավելի էին: Այնպես, ինչպես հնում, երբ Սինա լեռան վրա Օրենքը տրվեց, Իսրայելի ամբողջ ժողովուրդն այդտեղ էր հավաքված:

Բայց Յին - Նոր օրենքի մեջ տարբերություն կա, որովհետ- երբ Յին օրենքն ընդունեցին, անապատում էին ու չէին համարձակվում լեռանը մոտենալ, իսկ Նոր օրենքն ընդունեցին ոչ թե անապատում, կամ բաց տեղում, այլ քաղաքում: Յնում անապատում լինելը ցույց էր տալիս, որ շնորհներից ունայն էին, իսկ լեռից հեռու լինելը՝ որ հեռու էին արքայությունից, որովհետ- նրանց հոգ-որ ոչինչ չասվեց, այլ միայն՝ մարմնավոր, իսկ Նոր օրենքը լի է ամենայն շնորհներով, ինչպես ասվում է. «Լցրեց ամբողջ այն տունը, ուր նստած էին» (Գործք Բ 2): Այս արտաքին լիությունը, Սուրբ Յոզու շնորհների ներքին լիությունն է ցույց տալիս: Իսկ այն, որ առաքյալները հեռու չէին արքայությունից, ցույց է տալիս հետ-յալ խոսքը. «Եվ նստեցին նրանցից յուրաքանչյուրի վրա» (Գործք Բ 3):

Յարգ. -Սուրբ Յոզիս ինչպիսի՞ նշաններով իջավ:

Պատասխան. -Վարդապետներն ասում են, թե երկու տեսակի: Նախ՝ լսելի, ինչպես ասված է. «Յանկարծակի երկնքից հնչեց մի ձայն՝ սաստիկ հողմից եկած ձայնի նման» (Գործք Բ 2), - երկրորդ՝ տեսանելի. «Նրանց եր-ացին բաժանված լեզուներ, նման բոցեղեն լեզուների» (Գործք Բ 3): Եվ չորս պատճառ կա երկու տեսակի նշաններով եր-ալու համար:

Նախ՝ ներքուստ լցված էին նրանց հոգու երկու զորությունները՝ իմացությունն ու կամքը, – արտաքին երկու զգայարանները՝ տեսողությունն ու լսողությունը, վկայություն տվեցին ներքիններին. տեսողությունը՝ իմացականին, իսկ լսողությունը՝ կամքին:

Երկրորդ՝ Յոգին կամեցավ Եկեղեցու սկիզբը հայտնապես ցույց տալ ու սահմանել Եկեղեցու խորհուրդները, որ երկու բանով է կատարվում՝ ձայնով ու տարրերով, որովհետև մեկն առանց մյուսի չի լինում: Ինչպես մկրտության պահին ջրի տարրն առանց խոսքի անկատար է, – հակառակը:

Երրորդ, երբ որ–է մեկը կամենում է արթնացնել մեկ ուրիշին ու նրան մի իր ցույց տալ, նախ քնածին ձայն է տալիս – հետո նրան ցույց տալիս իրը: Նույնպես Սուրբ Յոգին նախ արթնացրեց նրանց ծուլությունից, երբ սաստիկ հողմի ձայն հնչեցրեց, ապա բոցեղեն լեզուների եր–ումով նրանց շնորհներ տվեց ու լուսավորեց:

Չորրորդ՝ Յին օրենքի նմանությամբ, երբ Աստված Սինա լեռան վրա իջավ, ժողովուրդը որոտի ձայն լսեց ու կայծակ տեսավ:

Յարց. – Ինչո՞ւ Յոգին կրակի նմանությամբ եր–աց:

Պատասխան. – Որովհետև հուրն այրում է կարծր իրերը – թույլերը՝ պնդացնում: Այսինքն՝ որպեսզի հալեցնի անհավատների կարծր սրտերը – սատանայի զորությունը, որն իբր– ջուր հեղվեց ու տկարացավ, իսկ առաքյալներին թրծի: Եվ առաքյալներն այնպես թրծվեցին, որ հաստատուն մնացին բոլոր տանջանքների մեջ, որոնք եղան անհավատների կողմից:

Սուրբ Յոգին վառեց առաքյալներին – նրանց միջոցով նա– նրանց աշակերտներին, – նրանք էլ մեկը մյուսին վառելով տարածվեցին ամբողջ տիեզերքում, ինչպես մի մոմից մյուս մոմերն են վառվում:

Նա– իր լույսով խավարը հալածելու համար, – ուր Սուրբ Յոգին է, այնտեղ մեր հոգիներից հալածվում է անգիտության, անհավատության ու մեղքերի խավարը:

Առաքվեց Սուրբ Յոգին հրի նմանությամբ, որպեսզի ցույց տա, որ Նոր օրենքը միաբան է Յին – ինչպես Յին օրենքը հրով տրվեց Սինա լեռան վրա՝ Եգիպտոսից դուրս գալուց հիսուն օր հետո, այդպես էլ Նոր օրենքը տրվեց Սինա լեռան վրա՝ Երուսաղեմում Տիրոջ Յարությունից հիսուն օր հետո:

Յարց. – Ինչո՞ւ Յոգին լեզվի նմանությամբ եր–աց:

Պատասխան. – Որպեսզի ցույց տա, որ Սա այն Յոգին է, որ մարդկանց յոթանասուներկու լեզուների բաժանեց աշտարակաշինության ժամանակ, իսկ այժմ առաքյալներին պարզ–ում է այդ յոթանասուներկու լեզուների գիտությունը: Եվ երբ առաքյալներն իմացան այլ ազգերի լեզուները, այլ–ս պատճառ չմնաց՝ չգնալու – նրանց քրիստոնեության չդարձնելու:

Նա–՝ լեզուն խոսքի սպասավորն ու գրիչն է, այդպես – առաքյալները ծառա ու գրիչ եղան Աստծու Խոսքին – ամեն խոսք գրեցին լսողների սրտում:

Դարձյալ՝ լեզվի ձ–ը սուր է, – Սուրբ Յոգին, առաքյալների սրտերը մտնելով, սրեց նրանց մտքերն Աստծու ամենայն խորագիտությամբ:

Երկրորդ՝ նրանց տվեց ողջ հոգ–որ գիտության համն ու ճաշակը, ինչպես Դավիթն է ասում. «Ճաշակեցե՛ք – տեսե՛ք, թե որքան քաղցր է Տերը» (Սաղմ. ԼԳ 9):

Երրորդ՝ ինչպես զգալի խոսքը սրտից է գալիս, լեզվով ու բերանով դուրս ելնում, այդպես էլ Սուրբ Յոգին միայն Յորից է բխում՝ ըստ այս խոսքի. «Ճշմարտության Յոգին, որ ելնում է Յորից» (Յովհ. ԺԵ 26), – Որդով մեզ է գալիս՝ ըստ այս խոսքի. «Եթե գնամ, Նրան կուղարկեմ ձեզ մոտ» (Յովհ. ԺԶ 7):

Իսկ այն, որ հուրը մեկ էր, իսկ լեզուները բաժանված, ցույց է տալիս, որ Սուրբ Յոգին մի է, իսկ բխած շնորհները՝ զանազան, ինչպես Պողոսն է կորնթացիներին ասում. «Թե– կան շնորհների զանազանություններ, բայց պարզ–ող Յոգին նույնն է» (Ա Կորնթ. 4):

Յայտնի է, որ ոմանք բառերը գիտեն, բայց խոսքի իմաստը հասկանալու մեջ տկար են: Ոմանք էլ թե– հասկանում են խոսքի իմաստը, բայց կարգով չեն կարողանում խոսել:

Առաքյալներն այս երեք գիտությունները Սուրբ Յոզուց վերցրեցին. նախ՝ ամեն լեզվի ստույգ իմանալը, ապա՝ ամեն խոսքի իմաստը ճշմարտապես հասկանալը – կարգով ու գեղեցիկ խոսելը:

Յարգ. -Ինչպե՞ս էին առաքյալները խոսում այլ-այլ լեզուներով:

Պատասխան. -Գրիգոր Նյուսացին ասում է, որ առաքյալները խոսում էին մի լեզվով, սակայն լսողներից յուրաքանչյուրը լսում էր իր լեզվով: Եվ այդ հրաշքները ժողովրդի համար էին լինում, ոչ թե առաքյալների: Իսկ Գրիգոր Աստվածաբանն ասում է, որ երբ հարկ էր լինում որ-է լեզվով խոսել, խոսում էին – յուրաքանչյուր ազգի իրենց իսկ լեզվով էին քարոզում, որպեսզի շնորհը լինի խոսողինը – ոչ թե լսողինը: Իսկ երբ Պետրոսը Երուսաղեմում Սուրբ Յոզու իջման օրը հրեաներին քարոզեց, ուր բոլոր ազգերից էլ հավաքվել էին, եբրայեցերեն քարոզեց, որովհետ– բոլորն էլ հրեաներ էին, ինչպես Գործքն է ասում. «Եվ կային Երուսաղեմում բնակվող հրեաներ, երկյուղած մարդիկ, եկած երկնքի տակ ապրող բոլոր ազգերից» (Գործք Բ 5): Եվ բոլոր ժողովուրդները լսեցին օրհնություն ու փառաբանություն նրանցից, ովքեր Վերնատանն էին հավաքվել, ու բոլոր լեզուներով Աստված էր օրհնվում:

Յարգ. -Ի՞նչ պարզ-ների արժանացան առաքյալները Սուրբ Յոզու գալստյամբ:

Պատասխան. -Նախ մաքրվեցին մահացու մեղքերից: Երկրորդ՝ ստացան սքանչելագործության կարողություն, երրորդ՝ քարոզության համարձակություն, չորրորդ՝ ստացան կատարյալ իմաստություն – բոլոր մարգարեությունների – Կտակարանների գիտության: Յինգերորդ՝ անբաժանելիորեն միացան Զրիստոսի սիրուն, քանզի խաչելության ժամին թողեցին ու փախան, իսկ Սուրբ Յոզու գալուստից հետո բոլորն էլ Նրա անվան համար չարչարվեցին ու մեռան:

Յարգ. -Սուրբ Յոզին որքա՞ն պարզ-ներ տվեց:

Պատասխան. -Յայտնի է, որ ամեն առաքինություն ու զորություն, որ ունենք, Սուրբ Յոզուց է, բայց դրանցից բացի կան նա– հատուկ ու եզակի յոթ պարզ-ներ: Դրանք Եսայի մարգարեն այսպես է թվարկում. «Յեսսեի արմատից գավազան պիտի ընծյուղվի, ծաղիկ պիտի բուսնի այդ արմատից: Նրա վրա պիտի իջնի Աստծու Յոզին, իմաստության – հանճարի Յոզին, խորհրդի ու զորության Յոզին, գիտության – աստվածապաշտության Յոզին. Աստծու երկյուղի Յոզին պիտի լցնի այն» (Եսայի ԺԱ 1-3):

Այստեղ Զրիստոս Գավազան է կոչվում այն իշխանության համար, որ ունի բոլոր արարածների վրա, իսկ Ծաղիկ կոչվում է կուսության, սրբության – բոլոր առաքինությունների պատճառով, որ մեզ սովորեցրեց: Եվ Զրիստոս կատարելապես բնակարան է Սուրբ Յոզու, ինչպես – ասված է. «Աստծու Յոզին նրա վրա պիտի հանգչի»:

Յարգ. -Իսկ ինչո՞ւ են Սուրբ Յոզու պարզ-ները յոթը:

Պատասխան. -Երկու պատճառով: Նախ՝ քանի որ յոթն են մահացու մեղքերը, ապա պետք է որ պարզ-ները –ս յոթը լինեն, քանզի Սուրբ Յոզու շնորհներով ենք մեղքի դեմ պատերազմում ու հաղթում:

Առաջին մեղքը հպարտությունն է, որովհետ– սա է սկիզբը բոլոր մեղքերի, – սրան հակառակ է Աստծու երկյուղը, ինչպես Սողոմոնն է ասում. «Իմաստության սկիզբը Տիրոջ երկյուղն է» (Առակ. Ա 7): Այստեղ մի հարց է ծագում. ինչո՞ւ Եսայի մարգարեն բոլոր պարզ-ների սկիզբն իմաստությունն է համարում, իսկ Սողոմոնը՝ երկյուղը: Վարդապետներն ասում են, թե Եսային առաջինը իմաստությունն է համարում, որովհետ– թվարկում է այն պարզ-ները, որոնք Աստծուց իջնում են մեզ վրա, – որոնց գլուխն իմաստությունն է: Իսկ Սողոմոնը առաջին պարզ-ը երկյուղն է համարում, որը բոլոր պարզ-ների հիմքն է, որովհետ– դրանով ենք բարձրանում առ Աստված:

Երկրորդ մեղքը նախանձն է, – դրան հակառակ է աստվածապաշտությունը, որովհետ– նախանձի միջոցով սատանան փորձեց Եվային՝ ընդդեմ աստվածապաշտության ասելով. «Կլինեք աստվածների նման» (Ծննդ. Գ 5):

Երրորդ մեղքը բարկությունն է, որը մտքի կուրությունն է, – ընդդեմ դրա գիտության պարզ–ն է:

Չորրորդ մեղքը ծուլությունն է, – ընդդեմ դրա զորությունն է:

Հինգերորդ մեղքն ազահությունն է, – ընդդեմ դրա խորհրդի կամ խրատի հոգին է: Քանզի ազահ մարդը թողնում է երկնավորը – չար խրատի պատճառով խորհում երկրավորը:

Վեցերորդ մեղքը որկրամոլությունն է, – ընդդեմ դրա իմացությունը կամ հանճարն է:

Յոթերորդը պոռնկությունն է, – ընդդեմ դրա իմաստությունն է: Քանի որ պոռնիկ մարդն անասունի նման միշտ կամենում է իր ցանկությունը կատարել, ինչպես Դավիթն է ասում. «Մի՛ եղեք ձիերի – ջորիների պես, որոնք գիտակցություն չունեն» (Սաղմ. ԼԱ 9):

Երկրորդ պատճառը: Սուրբ Հոգու պարզ–ները յոթն են, որովհետ– յոթ կերպով են մեզ օգնության գալիս: Մեր հոգին երեք զորություն ունի. բանական, ցասումնական ու ցանկական: Ցասումնական զորությունը ուրախության ժամանակ ավելի է մեծանում – մարդուն չափից ավելի հաճույքների մեջ ընկղմում: Սրան սանձելու համար երկյուղն է պետք, որպեսզի պահի ցասումնականին իր սահմանում: Իսկ նեղության ժամանակ ցասումնական զորությունը չափից ավելի է տրտմեցնում, – այս դեպքում մարդուն օգնության է գալիս Հոգու զորությունը, որպեսզի չափից ավելի չտրտմեցնի:

Երկրորդը ցանկական զորությունն է, – դրա սանձողն իմաստությունն է, որովհետ– երբ իմաստությամբ ենք Աստծուն ցանկանում, ճաշակում ենք Նրա քաղցրությունը: Իսկ ընկերոջ նկատմամբ ցանկությունների դեպքում սանձող է լինում կա՛մ աստվածպաշտությունը, կա՛մ գթությունը: Քանի որ, երբ չար կամ բարի ենք ցանկանում մեր ընկերոջը, գուրջ օգնում է, որպեսզի չափից առավել չցանկանանք:

Երրորդը բանական զորությունն է: Բանականությամբ ենք ճանաչում ճշմարտությունը, ընտրում – գործում: Ճշմարտության ճանաչման համար հանճարն է մեր օգնականը, իսկ ընտրության համար՝ գիտություն է պետք, որովհետ– առանց գիտության ճշմարիտը չենք կարող կատարել:

Բայց հարկ է իմանալ նա– այն օգնության մասին, որ մեզ տալիս են Հոգու յոթ պարզ–ները, – որոնց մասին գրված է «Դատավորների գրքում»՝ հետ–յալ պատմության միջոցով (տե՛ս Դատ. ԺՁ): Այլազգիները գալիս են Սամփսոնի ապօրինի կնոջ՝ Դալիլայի մոտ ու առաջարկում, որպեսզի նա իմանա Սամփսոնի գաղտնիքը – հայտնի իրենց, որի դիմաց արծաթ են խոստանում: Եվ Դալիլան, իմանալով Սամփսոնի գաղտնիքը, ածիլել է տալիս նրա յոթ գիսակները: Դրանից հետո այլազգիները կարողանում են բռնել Սամփսոնին, հանել նրա աչքերը, կապել երկաթե կապանքներով – բանտարկել: Նմանապես՝ եթե մեկը Հոգու յոթ շնորհները, որ մեր հոգու օգնականներն ու զորություններն են, մերժում է իրենից, այդպիսին ընկնում է սատանայի ձեռքը, ով էլ կուրացնելով նրան՝ դժոխքի բանտն է տանում:

Հարց. -Ինչո՞ւ առաքյալները ստացան բոլոր լեզուների գիտությունը:

Պատասխան. -Վարդապետներն ասում են հետ–յալ պատճառներով: Նախ՝ Ավետարանի քարոզության համար, որի համար բոլոր լեզուների գիտենալն անհրաժեշտություն էր, որպեսզի Քրիստոսի հավատին դարձնեին բոլոր ազգերին: Պետք էր, որ ամեն ազգ Աստծուն պաշտելու – ծառայելու գար, – բոլոր ազգերից Եկեղեցի կառուցվեր:

Երկրորդ՝ Սուրբ Հոգու իշխանությունն ու կարողությունը սովորեցնելու համար, քանի որ երբ հեթանոսները նշանները տեսան, շատ զարմացան, ինչպես Պողոսն է կորնթացիներիս ասում. «Լեզուները նշան են, բայց ոչ հավատացյալների, այլ անհավատների համար» (Ա Կորնթ. ԺԴ 22):

Երրորդ՝ ցույց տալու համար Քրիստոսի – Նրա անդամների խոնարհությունը, ինչպես որ սատանայի – նրա անդամների հպարտության պատճառով լեզուները բաժանվեցին Բաբելոնի աշտարակաշինության ժամանակ, այդպես էլ Քրիստոսի խոնարհության շնորհիվ միաբանվեցին լեզուները՝ Եկեղեցու շինության համար:

Չորրորդ՝ բոլոր լեզուների իմացությունը կատարյալ – ճշմարիտ գիտության արտաքին նշանն է, ինչը Սուրբ Յոզուբ ընդունեցին, ինչպես Քրիստոս ասաց. «Սուրբ Յոզին, Որին Յայրը կուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան ճշմարտությամբ կուսուցանի» (Իմմտ. Յովհ. ԺԴ 26):

Յարց. -Ինչպե՞ս է Սուրբ Յոզին կնքում:

Պատասխան. -Սուրբ Յոզին տրվեց հավատացյալներին որպես կնիք, որպես գրավական – որպես օծություն: Սուրբ Յոզու կնիքը բաժանում է Աստծու որդիներին սատանայի որդիներից, քանզի ով կնքված է Սուրբ Յոզով, Աստծու որդի է – Քրիստոսի հոտից: Աստված Սուրբ Յոզին մեզ ինչպես գրավ տվեց, – երբ պահում ենք այդ գրավը, Երկնքի արքայությունն ենք ժառանգում:

Յարց. -Ինչո՞ւ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ Յոզին աղավաակերպ իջավ, իսկ առաքյալների վրա՝ հրակերպ:

Պատասխան. -Պետք է ասել, որ Սուրբ Յոզին երեք կերպով եր-աց. Նախ՝ աղավաակերպ, ինչպես Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, երկրորդ՝ փչմամբ, ինչպես Վերնատանը Յարությունից հետո, – երրորդ՝ հրի տեսքով, ինչպես այսօր:

Քրիստոսի վրա աղավաակերպ եր-ալը հայտնում է, թե Սուրբ Յոզին Ում մոտ է կատարելապես բնակվում, ինչպես Պողոսն է ասում. «Աստվածության լրիվ ամբողջությունը Նրա մեջ հաճեց բնակվել» (Կողոս. Ա 19): Դրանով նա- եր-ում է Սուրբ Յոզու – Քրիստոսի հեզությունը:

Աղավաակերպ եր-ալը ակնարկում է նա- մեր հոգ-որ ծնունդը Ավագանի արգանդից՝ Սուրբ Յոզու շնորհներով:

Դարձյալ՝ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ խռովություն կար մարդկանց – Աստծու միջ-, այդ պատճառով Սուրբ Յոզին աղավաակերպ եր-աց, որպեսզի ցույց տա Աստծու հաշտարարությունն ու քաղցրությունը, քանզի աղավաակն դառնության լեղի ամեն-ին չունի:

Երկրորդ՝ առաքյալները փչմամբ Յոզին ընդունեցին՝ մեղքերին թողություն տալու համար՝ ըստ այս խոսքի. «Առե՛ք Սուրբ Յոզին: Եթե մեկի մեղքերը ներքե, նրանց ներված կլինի. եթե մեկի մեղքերը չներքե, ներված չի լինի» (Յովհ. Ի 22-23): Այս խոսքը մեզ սովորեցնում է, որ երբ մեղքերը թողնում ենք ու կատարելապես ապաշխարում, ապա միանում ենք Քրիստոսին: Փչմամբ եր-ալը մեզ սովորեցնում է նա-, թե Ումից է ուղարկվում Յոզին, այսինքն՝ Քրիստոսից, ինչպես որ փչումը սրտից է գալիս, բայց փչելը բերանով է լինում, այդպես էլ Սուրբ Յոզին գալիս է Յորից, բայց Քրիստոսով է ամբողջ աշխարհի վրա շնորհները սփռում:

Իսկ հրով եր-ալը Նրա իշխանությունն ու կարողությունն է հայտնում, որ ստացավ Եկեղեցին ու սիրով ջերմացավ Աստծուն ծառայելու համար: Դարձյալ՝ հրով եկավ, քանզի առջ-ում դատաստանը – երկնային տանջող ու տաժանելի հուրը կա պահված անհավատների համար: Ըստ որում, Յովհաննես Մկրտիչն ասում է. «Նա կմկրտի ձեզ Սուրբ Յոզով – հրով» (Մատթ. Գ 11): Յորը նա- լույս է հավատացյալների համար, իսկ անհավատների համար՝ պատժող ու դատապարտող գործիք: Քանի որ Յոզին հրով եր-ալով բնակվեց առաքյալների մեջ, ուստի մենք պետք է առաքյալների նման լինենք, որպեսզի մեր մեջ էլ բնակվի:

Առաքյալները երեք անգամ ընդունեցին Սուրբ Յոզին: Առաջին անգամ ընդունեցին Ավագանի մկրտությամբ ու Աստծու որդիներ դարձան, ինչպես Քրիստոս ասաց Վերնատանը. «Լվացվածին ուրիշ բան պետք չէ» (Յովհ. ԺԳ 10), ինչից հայտնի է դառնում, որ այն ժամանակ առաքյալներն արդեն մկրտված էին: Երբ Տերը նրանց առաքեց քարոզելու նրանց իշխանություն տվեց բժշկելու բոլոր հիվանդներին, – այդ օրերին բոլոր սքանչելիքները Սուրբ Յոզու գործությամբ էին կատարվում:

Երկրորդ անգամ առաքյալներն ընդունեցին Սուրբ Յոզիպ Տիրոջ Հարությունից հետո՝ մեղքերի թողության համար, երբ Նա փչեց նրանց վրա ու ասաց. «Առեք Սուրբ Յոզիպ ...» (Հովհ. Ի 22):

Իսկ երրորդ անգամ այսօր ընդունեցին՝ ստանալով ճշմարիտ վարդապետությունը, որպեսզի բոլոր ազգերին քարոզեն – մարդկանց սրտերը հաստատեն:

Հարց. ՎՆ-Ինչո՞ւ մինչև խաչն ու համբարձումը Տերը չպարգ-վեց Սուրբ Յոզիպ եր-ելի նշաններով:

Պատասխան. -Նախ՝ որ Քրիստոսի չարչարանքները պատճառ եղան Սուրբ Յոզիպ պարգ-ելու համար, – պետք էր, որ սկզբում չարչարանքները լինին, ինչպես ամեն մի պատճառ նախքան հետ-անքն է լինում:

Երկրորդ՝ եթե Քրիստոս խաչը ելնելուց առաջ այնպես փառավորվեր, ինչպես խաչից հետո, ապա կարգելվեին – կխափանվեին Նրա բոլոր չարչարանքները – աշխարհի ու մարդկանց փրկությունը:

Երրորդ՝ Քրիստոս պետք է հովվեր պարզամիտ աշակերտներին, – եթե սկզբից –եթ Յոզիպ ընդունեին, ապա հովվելու կարիք չէր լինի:

Չորրորդ՝ որպեսզի աշակերտներն իրենց տկարությունը փորձով ճանաչեն – իմանան, որ իրենց արժանիքների համար չէ, որ ընտրվեցին:

Հինգերորդ՝ որպեսզի իմանան, որ Քրիստոսով պարգ-վեց, – եթե նախապես ընտրված լինեին, ապա կկարծեին, թե Յոզիպ տվչությունը Հայր Աստծուց է – ոչ թե Քրիստոսից:

Վեցերորդ՝ ինչպես նախ սերմանում են, ապա պտուղները քաղում, այդպես էլ պետք էր հավատի սերմն ընդունել Քրիստոսից – ապա աստիճանաբար աճելով հասնել Յոզիպ պարգ-ին ու պտղաբերել: Նա– որպեսզի մեծ համարվի ոչ միայն Քրիստոսի Աստվածությունը, այլ– Նրա աղքատությունը, անարգանքը, մահը:

Ինչպես թագավորը նախ հաշտվում է մահապարտի հետ – հետո նրան պարգ-ներ տալիս, այդպես էլ Քրիստոս Իր խաչի մահով նախ հաշտեցրեց Հորը մարդկանց հետ, – հետո միայն Հայրը պարգ-եց Սուրբ Յոզիպ:

Թեպետ Երրորդությունում ամեն ինչ ընդհանուր է՝ տերությունը, իշխանությունը, գորությունը, Աստվածությունը, սակայն Եկեղեցու վարդապետները ստեղծելը Հորն են պատշաճում, փրկելը՝ Որդուն, իսկ զարդարելը՝ Սուրբ Յոզիպ: Այդ պատճառով էլ հարկ էր, որ նախ Հայրը հայտնի լինի, ապա՝ Որդին, իսկ այնուհետ–՝ Սուրբ Յոզիպ:

Սուրբ Յոզիպ մարգարեների եւ առաքյալների վրա

Տեսնենք, թե ի՞նչ էր Այն, որ իջավ Վերնատանը, – ի՞նչ՝ Այն, որ մարգարեների վրա էր: Նո՞ւյնն են արդյոք, թե՞ տարբեր: Եսայի մարգարեն ասում է, որ Յոզիպ յոթ շնորհներ է տալիս – յոթն էլ հանգեցին Միածին Բանի վրա՝ ըստ այս խոսքի. «Նրա վրա պիտի իջնի Աստծու Յոզիպ, իմաստության – հանճարի հոգին, խորհրդի ու գորության հոգին, գիտության – աստվածապաշտության հոգին. Աստծու երկյուղի հոգին պիտի լցնի այն» (Եսայի ԺԿ 1-3): Իսկ Գրքերից հայտնի է, որ մարգարեները չառան անձնավոր Յոզիպ, այլ մեկական շնորհ ստացան վերը նշվածից:

Եսայուն տրվեց խորհրդի շնորհը, քանզի Քրիստոսի ծածուկ խորհուրդները նա հայտնեց: Նախ ասաց. «Ահա կույսը պիտի հղանա ու Որդի ծնի, – նրա անունը պիտի լինի Էմմանուել» (Եսայի Է 14), ապա հայտնեց Նրա վրա Յոզիպ հանգչելու մասին: Հայտնեց նա– չարչարանքների խորհրդի – համբարձման մասին: Այն, որ Եսայու վրա խորհրդի հոգին էր

իջել, իմանում ենք հետ-յալ խոսքից. «Թող այս բոլոր պատգամները ձեզ համար լինեն ինչպես կնքված կամակի խոսքեր» (Եսայի ԻԹ 11):

Եզեկիելի ու Յովհաննեսի վրա հեզուլթյան հոգին էր իջել, որը հայտնի է նրանց խոսքերից: Նա- նրանից, որ Տերը նրանց ուտել էր տալիս այն ամենը, ինչ որ տեսնում էին, - դա հնարավոր էր կատարել միայն հեզուլթյան դեպքում (տե՛ս Եզեկ. Դ 12-15): Նա-, որ ասաց Եզեկիելին. «Մարդո՛ւ որդի, ես քեզ դետ կարգեցի Իսրայելի այդ տանը. դու Ինձնից պատգամներ ես լսելու - Իմ անունից սպառնալու ես նրանց» (Եզեկ. Գ 17):

Նման ձ-ով - Յովհաննեսն ասաց. «Ի՛նձ պետք է, որ Զեզնից մկրտվեմ, - Դու ի՞նձ մոտ ես գալիս» (Մատթ. Գ 14): Իսկ ժողովրդին ասում էր. «Ես ձեզ ջրով եմ մկրտում ապաշխարության համար, բայց Ով գալիս է ինձնից հետո, ինձնից ավելի հզոր է, - ես արժանի չեմ հանելու Նրա կոշիկները» (Մատթ. Գ 11): Այս ամենից եր-ում է, որ Յովհաննեսի ու Եզեկիելի վրա հեզուլթյան հոգին էր իջել:

Երեմիային գորության հոգին տվեց, քանզի գորավոր էր լեզվով՝ ըստ այս խոսքի. «Տերը, ձեռքն ինձ երկարելով, հպեց բերանիս ու ասաց. «Ահա Իմ խոսքը քո բերանը դրեցի: Ահա քեզ այսօր իշխանություն տվի ազգերի ու թագավորությունների վրա, որպեսզի դրանք քանդես ու խորտակես, կործանես ու ավերես, կառուցես ու հաստատես» (Երեմ. Ա 9-10):

Տասներկու մարգարեների վրա հանգչում էր երկյուղի հոգին, քանզի նրանք բոլորն էլ սուզ ու կոծ էին անում - իրենց վայ տալիս ու աղաղակում: Իսկ Եղիան միշտ սաստում էր ու անիծում, կապում էր երկինքն ու կոտորում սուտ մարգարեներին:

Եղիսեեն ու Սամվելին տրվեց գիտության հոգին: Նրանք գիտեին Յոզու բազում գործերը, սակայն քիչ խոսեցին: Այդպես - առաքյալներից շատերի վրա էր գործում այդ հոգին:

Դավթին ու Սողոմոնին տրվեց իմաստության հոգին, որը հայտնի է նրանց խոսքերից, քանզի ամբողջ Աստվածաշունչ մատյանում չկան նրանց խոսքերի նման իմաստուն խոսքեր: Բայց նրանց գործերը սակավ էին, քանզի հրաշքներ չգործեցին: Նմանապես - մյուս իմաստուններից ու վարդապետներից չէր հեռանում իմաստության հոգին, թեպետ- նրանք գործում տկարանում էին:

Մովսեսին տրվեց աստվածաշտության հոգին՝ կրակի միջոցով, քանզի Աստված մաշող Կրակ է (Բ Օրենք Դ 24): Եվ Մովսեսն աստվածաշտություն է քարոզում իր բոլոր գրքերում - օրենքներ հաստատում հավատի կատարելության համար: Այդպիսի հոգի ստացողի համար առաջնահերթը խոսքերն ու գործերն են, - հայտնի է, որ Մովսեսը սքանչելիքներ էր գործում - Օրենքից խոսում:

Իսկ Վերնատանը առաքյալների վրա իջավ՝ Յորը - Որդուն համապատիվ անձնավոր Սուրբ Յոզին՝ Իր բոլոր շնորհներով:

Դարձյալ՝ մարգարեներին առատությամբ չտրվեց Յոզին, քանզի Դավիթը յուղով առավ շնորհը (տե՛ս Ա Թագ. ԺԶ 13), Եղիսեեն վերարկուի միջոցով (տե՛ս Գ Թագ. ԺԹ 19), Եզեկիելը՝ մագաղաթը ուտելով (տե՛ս Եզեկ. Բ 8-9), իսկ Երեմիան՝ իր բերանին Տիրոջ ձեռքի հպումով (տե՛ս Երեմ. Ա 9), քանզի դեռ-ս նրանք Օրենքի կարոտ էին, իսկ այստեղ Յոզին Ինքն առաքյալների մեջ բնակվեց, ինչպես ասաց Զրիստոս. «Որպեսզի հավիտյան ձեզ հետ բնակվի ճշմարտության Յոզին» (Յովհ. ԺԴ 16):

Թեպետ Աստված Մովսեսին հրով եր-աց մորենու միջից (տե՛ս Ելք Գ 2-3), սակայն այստեղ մորենու մեջ չվառվեց, այլ առաքյալների մեջ ինչպես հուր մտավ, որպեսզի նրանց, ինչպես ոսկու, ձուլի ու մաքրի, ինչպես կավեղեն անոթների՝ թրծի, դարձնի ամուր ու անբեկանելի - ջերմացնի սառնությունից՝ Յոզով եռալու բարության մեջ: Նա- որպեսզի այրելով ոչնչացնի նրանցում աշխարհի չարությունները, ինչպես կրակն է այրում եղեգը:

Առաքյալները մարգարեների նման միայն յուրայինների - մի ազգի համար չեղան առաջնորդ, այլ բոլորի՝ -՝ ծանոթների -՝ անծանոթների: Եվ ոչ թե փարավոնի հետ մրցեցին -

Յեզաբելին սպառնացին (տե՛ս Դ Թագ. Թ 10), այլ պատերազմեցին դաժան ու չար դ-երի դեմ: Առաքյալներն իրենց մանուկ – ծանրախոս չէին ներկայացնում, ինչպես Մովսեսն ասաց. «Ես պերճախոս չեմ եղել... անվարժ եմ խոսում, ծանրախոս եմ» (Ելք Դ 10), իսկ Երեմիան ասում է. «Ահա ես նույնիսկ խոսել չգիտեմ, քանզի մանուկ եմ» (Երեմ. Ա 6), այլ պատրաստաբար իսկույն գործում էին: Դրանով են զանազանվում առաքյալներն ու մարգարեները:

Յարգ. -Ինչո՞ւ զանազան կերպերով – զանազան շնորհներով է եր-ում Սուրբ Յոզիս:

Պատասխան. -Որովհետ- երբ Աստծու ժողովուրդն անհոգ էր աստվածպաշտության մեջ, Մովսեսին աստվածպաշտության հոգին տրվեց, քանզի այն ժամանակ վայել չէր մեկ այլը ստանալ: Երբ հասան աստվածպաշտությանը, հարկ եղավ իմաստություն տալ, այդ պատճառով էլ իմաստության հոգին Դավթին տրվեց: Իսկ երբ հասունացան – իմաստուն դարձան, պետք եղավ գիտակ լինել Աստծու խորհուրդներին, որը տրվեց Եսայու միջոցով: Իսկ երբ իմացան Աստծու խորհուրդները, ապա հարկ էր զորություն ստանալ, որը տրվեց Երեմիային: Իսկ երբ զորացան, հպարտացան ու մեղանչեցին, – հարկ եղավ երկյուղի հոգին տալ, որպեսզի իսպառ չկործանվեն, որը ստացան տասներկու մարգարեներն ու Եղիան:

Երբ ժողովուրդը տկարացավ հավատից, Նրանց տրվեց գիտության հոգին Եղիսեթի միջոցով, որպեսզի սքանչելիքների միջոցով ոտքի ելնեն իրենց տկարություններից: Իսկ երբ զոջացին՝ տրվեց հեզուության հոգին Եզեկիելի միջոցով, որպեսզի մեղքերից դառնան ու փրկվեն:

Եվ երբ այս ամենը կատարվեց, եկավ անձնավոր Սուրբ Յոզիս – Նստեց առաքյալների վրա Իր բոլոր շնորհներով: Իսկ Քրիստոսի վրա հայտնվեց Եակից, բնութենակից ու փառակից Սուրբ Յոզիս, – սա է Սուրբ Յոզու Էջքի զանազանությունն առաքյալների – Քրիստոսի վրա:

Սուրբ Յոզու ներգործությունը

Մեծ է Աստվածպաշտության խորհուրդը, քանզի մեր Տերը՝ Յիսուս Քրիստոս, եր-աց մարմնով, արդարացավ Յոզով, հայտնվեց հրեշտակներին, քարոզվեց հեթանոսների մեջ, հավատալի եղավ աշխարհում, Իր ինքնիշխան զորությամբ ու մեծ փառքով երկրից երկինք համբարձվեց (տե՛ս Ա Տիմ. Գ 16), անճառելի հիացմամբ մտավ վարագույրի ներքին կողմը, ինչպես Մեծ Զահանայապետ՝ Յորը պատարագ ընծայեց Իր պատվական Արյունը – բարեխոսեց՝ հաշտվել մարդկանց հետ: Իսկ Բարի Յայրը, հաճելով Իր սիրելի Որդու սքանչելի գործերին – լուծարելով Նախկինում Իր կողմից դրված դատապարտության կնիքը, Նրան տվեց Սուրբ Յոզին՝ սփռելու Իր Արյամբ գնված հոտի վրա: Եվ Քրիստոսի մահվան փոխարեն տրված ձրի շնորհը հավասարապես տարածեց արժանավորների – անարժանների վրա, – Սուրբ Յոզին գալով բնակվեց մեր սրտերում, որից հիացած՝ Պետրոսի մի խոսքով երեք հազար հոգի այդ օրը աշակերտ դարձան:

Առաքյալները, ովքեր դեռ երեկ ռամիկ էին ու շինական, այդ օրը պերճախոսում էին իբր-հեղինակի իմաստուններ: Պետրոսը, ով ծնվել էր Կափառնայում, սկսեց հռոմեացիների լեզվով խրոխտ արշավել: Փիլիպպոսը, ով Բեթսայիդայից էր, արաբների բարբառով էր խոսում, Նազարեթցի Յովհաննեսը՝ կիլիկեցիների լեզվով, Թովմասը՝ եթովպացիների, իսկ Թադեոսը՝ վայելուչ հայերենով էր հնչեցնում իր խոսքերը: Նրանք, առանց լինելու այդ երկրներում, խոսում էին տեղի լեզուներով:

Սուրբ Յոզին այսօր իջնելով առաքյալների դասերի վրա՝ զորացրեց Նրանց բազուկները, – Նրանք միայն իրենց սովորով հիվանդներ բժշկեցին (տե՛ս Գործք Ե 15), թաշկինակներով ցավեր փարատեցին (տե՛ս Գործք ԺԱ 19), ձեռքի հպումով մեռելներին հարություն տվեցին, կաղերին քայլեցրին, կույրերին լուսավորեցին՝ առավելապես բացելով Նրանց հոգ-որ աչքերը,

քան թե մարմնավոր, – վերջապես՝ մարդկանց երկինք հրավիրեցին ու ժառանգորդը դարձրին անվախճան փառքի: Անգամ անշունչ տարրերը Նրանով զորացան, ինչպես Յոզիմ Նախ տունը լցրեց – ապա հանգեց տանը գտնվողների վրա:

Դա երկնայինների – երկրայինների շահի մեծ տուր-առություն է: Քանզի երկրայինները տվեցին մարմին – ստացան Յոզիմ: Ադամի տունն ընծայեց Քրիստոսին – Աստծու Տունը փոխարենը հատուցեց Մխիթարիչ Սուրբ Յոզով: Մարդիկ Մարդուն տվեցին Աստծուն, – փոխարենն Աստված Աստծուն տվեց մարդկությանը: Ծառաները հնազանդության պատարագ տվեցին, – Տիրոջից որպես պարգ- ստացան խաղաղություն:

Ամենակարող զորությունը՝ անձնավոր Սուրբ Յոզին, այսօր սլանալով իջավ առաքյալների վրա, ինչպես Միածինը՝ սուրբ Կույսի արգանդը, – այլ-ս չհեռացավ Քրիստոսի Եկեղեցուց՝ զորացնելով առաքյալներին – նրանց միջոցով ամբողջ տիեզերքը: Ուստի – Պետրոսը, իր մեջ կրելով Սուրբ Յոզին, իրեն ուղղված Անանիայի սուտ խոսքերը ոչ թե մարդկանց հասցեագրեց, այլ Աստծուն՝ ըստ այս խոսքի. «Ինչպե՞ս եղավ, որ քո սրտի մեջ այս բաները դրեցիր. մարդկանց չստեցիր, այլ Աստծուն» (Գործք Ե 4): Եվ Պետրոսը, Սուրբ Յոզու շնորհներով ձեռքը դնելով Ստեփանոսի վրա, զորացրեց նրան՝ մեծամեծ նշաններ անելու (տե՛ս Գործք 2 5):

Յոզին, ինչպես Եկեղեցու Թագավոր, ոմանց առաքյալներ ընտրեց, ոմանց՝ մարգարեներ, ոմանց՝ հովիվներ – վարդապետներ: Նա արձակեց մարդկանց նյութեղեն լեզուները՝ Աստծուն համարձակապես Յայր կոչելու, – վկայեց մեր հոգիներին, որ մենք Աստծու որդիներ ենք (տե՛ս Յոզմ. Ը 16): Նա ոմանց տալիս է իմաստություն, մյուսներին՝ գիտություն, ոմանց՝ հավատ՝ լեռները փոխադրելու, ոմանց էլ՝ զորություն՝ սքանչելիքներ գործելու, մեկին՝ մարգարեություն, մյուսին՝ հոգիները զանազանելու շնորհ, մեկին՝ տեսակ-տեսակ լեզուներով խոսելու շնորհ, մյուսին՝ լեզուների թարգմանության շնորհ: Այդ ամենը նույն Յոզին է տալիս – բաժանում յուրաքանչյուրին, ինչպես որ կամենում է (տե՛ս Ա Կորնթ. ԺԲ 7-11):

Նա օծում է մեզ – դարձնում քրիստոսընկալ – քրիստոնյա՝ մեզ զորացնելով այդ օծությամբ ամեն բան իմանալու, ըստ Յովհաննեսի խոսքի. «Այն օծումը, որը դուք ընդունեցիք Նրանից, թող բնակվի ձեր մեջ. – կարիք չկա, որ մեկը ձեզ ուսուցանի: Այլ եղե՛ք այնպես, ինչպես որ Նրա օծումն ուսուցանում է ձեզ ամեն ինչի մասին, որ ճշմարիտ է – ոչ սուտ» (Ա Յովհ. Բ 27): Նա լուսավորում է մեր սրտերի աչքերը, իմանալու մեր կոչման հույսը, ժառանգության փառքի մեծությունը – Քրիստոսի սիրո լայնությունն ու երկարությունը, այդ պատճառով էլ արհամարհում ենք եր-ելիները – փափագում աներ-ույթները:

Քրիստոս Յոզով մեր մեջ բնակվելով՝ սպանեց մեր մարմնական հաճույքների՝ մեղքերի զգայարանները – կենդանացրեց մեր բնական հոգիները արդարության խորհուրդների հույսով, որով զորացած մարդիկ ոտնատակ տվեցին նեղություններն ու անձկությունը, հալածանքներն ու սուրը, սովն ու մերկությունը՝ հոգով պայծառանալով Քրիստոսի սիրո գիտությամբ:

Յոզին, Ով քննում է Աստծու խորությունները, քննում է նա- մարդկանց սրտերը – տեսնելով մեր բնության տկարությունները, մեզ թիկունք է կանգնում նեղությունների պահին – Աստծու առջ- անմունչ հեծությամբ բարեխոսում Եկեղեցու սրբերի համար: Յոզին խտրություն չի դնում ո՛չ հրեաների – ո՛չ էլ հեթանոսների միջ- – ամենքին հավասարապես ձիրքեր է շնորհում: Նյութ ունենալով միայն սրտի հոժար հավատը Յոզին զանազան շնորհների ջահն է ճառագում Եկեղեցու մանուկների մեջ – նրանց ջերմացնում՝ ձգելով աշխարհի հաճույքներից դեպի երկնային Յոր սերը:

Մանուկներին որպես կաթ տալիս է լեզու խոսելու, նշաններ անելու – բժշկության շնորհներ, իսկ կատարյալներին՝ հաստատուն կերակուր, որն Աստծու սերն է, ինչպես – հայտարարում է ճաշակողը. «Եթե խոսեմ մարդկանց լեզուները – հրեշտակներինը, բայց սեր չունենամ, կնմանվեմ մի պղնձի, որ հնչում է, կամ ծնծղաների, որ դողանջում են: Եվ եթե

մարգարեությունն անելու շնորհ ունենամ – հասկանամ բոլոր խորհուրդներն ու ամբողջ գիտությունը, – եթե ունենամ ամբողջ հավատը՝ մինչ– իսկ լեռները տեղափոխելու չափ, բայց սեր չունենամ, ոչինչ եմ: Եվ եթե իմ ամբողջ ունեցվածքը տամ աղքատներին – իմ այս մարմինը մատնեմ այրվելու, բայց սեր չունենամ, ոչ մի օգուտ չեմ ունենա» (Ա Կորնթ. ԺԳ 1-3): Այդ պատճառով էլ հետագայում նշաններն անօգուտ լինելով վերացան, իսկ իմաստությունը – հանճարը միշտ ներգործում են Եկեղեցում, – Քրիստոսի սերը պայծառացնում է մեր հոգիները:

Ոչ ոք Յիսուսին Տեր չի կարող անվանել, եթե Սուրբ Յոզուց չազդվի, իսկ եթե մեկը Սիմոն կախարդի նման Սուրբ Յոզուսն փորձի, ապա նա Տիրոջ Եկեղեցուց կվերացվի (տե՛ս Գործք Ը 18-21):

Սուրբ Յոզին ամուր Կնիք է Քրիստոսի սուրբ Եկեղեցու յուրաքանչյուր անդամի վրա՝ պահպանելու համար նրանց: Նա Վարդապետ է՝ ուսուցանելու – հիշեցնելու մեզ Քրիստոսի ասածները, ինչպես Տերը խոստացավ. «Նա ձեզ ամեն բան կուսուցանի – ձեզ կհիշեցնի այն ամենը, ինչ ես ասացի ձեզ» (Յովհ. ԺԴ 26): Նա Իմաստուն ճարտարապետ է – ի շինությունն Քրիստոսի Մարմնի, օտարներին ու պանդուխտներին կանգնեցնում է առաքյալների – մարգարեների հիմքի վրա, որի անկյունաքարը Քրիստոս Յիսուս է, հասցնելով նրանց՝ հավատի կատարյալ միությանն ու Աստծու Որդու ճանաչմանը՝ Քրիստոսի հասակի չափին (տե՛ս Եփես. Դ 13):

Սուրբ Յոզին Եկեղեցու կարգերի Վերակացուն է ու Յրահանգիչը, – Ինքն է որոշում յուրաքանչյուրի աստիճանն ու պատիվը: Նա շնորհ տվեց ոմանց լինելու առաքյալներ, ոմանց՝ մարգարեներ, ոմանց՝ ավետարանիչներ, ոմանց՝ հովիվներ – ուսուցիչներ՝ հաստատելու համար սրբերին իրենց պաշտոնի կատարման մեջ, ի շինությունն Քրիստոսի Մարմնի (Ա Կորնթ. Դ 11-12):

Յոզին հորինեց տաճարի աստիճանների դասակարգությունը՝ երկնային դասերի նմանությանը բերելով, հոգ–որ երգերով միշտ Աստծու հետ խոսելու համար: Յոզին է սուրբ Ավագանի արգանդից ծնում Քրիստոսի Եկեղեցու մանուկներին՝ Յորը որդեգրելով:

Յոզին զորացնում է քահանայապետի ձեռքը շնորհաբաշխության համար, քահանաներին՝ նվիրագործության, – սարկավազներին՝ սուրբ Եկեղեցու սպասավորության համար: Նրանով են զորանում վկաները, զինվում՝ նահատակները, քաջանում՝ այրերը, արիանում՝ կանայք: Նրա զորությամբ է խաչած– փայտից սքանչելիքներ, – սրբերի մասունքներից բժշկություն բխում բոլոր ախտերի դեմ: Ամբողջ երկիրը լի է Նրա ողորմությամբ, – օդը մաքրվեց Նրա իջնելով: Նա մեզ հետ է ամեն օր, – մեր ունեցած ամեն ինչը Նրա պարգ–ն է:

ՏՈՆ ԿԱԹՈՂԻԿԵ ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾՆԻ

Եկեղեցու տոները

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»: Այսօր Խաչով – Ավետարանով թափոր է կազմվում՝ ասելով «Էջմիածին ի Զօրէ» շարականը: Սուրբ Պատարագից հետո կատարվում է Սուրբ Էջմիածնի մաղթանքը:

Առաջին նախամարգարեն՝ Մովսեսը, երբ կանգնեցրեց Աստծու խորանը, այն օծելուց ու սրբագործելուց հետո հավաքեց ժողովրդին ու կատարեց խորանի նավակատիքը: Այդ առիթով Իսրայելի իշխանները՝ Նահապետական ընտանիքների տասներկու հրամանատարները, նվերներ մատուցեցին Տիրոջը: Տիրոջ հրամանով օրական միայն մի իշխան էր նվեր մատուցում զոհասեղանի նավակատիքին – այդ օրը միայն այդ իշխանի ցեղն էր տոնում (տե՛ս Թվեր 7): Այդպիսով Իսրայելի ամեն մի ցեղ միայն մեկ օր էր տոնում, – նավակատիքի տոնը տ–ում էր տասներկու օր:

Մենք –ս ամբողջ տարվա ընթացքում սուրբ Եկեղեցուն նվիրված տասներկու տոն ենք կատարում: Դրանք են՝ «Աշխարհամատրան» կիրակին, Սուրբ Զոգու գալուստը, «Էջ Միածնի» տոնը, սուրբ Տապանակի տոնը, որը Վարդավառի նավակատիքն է, «Շողակաթը», որն Աստվածածնի վերափոխման տոնի նավակատիքն է, Սուրբ Եկեղեցու տոնը, որը Խաչվերացի նավակատիքն է, Խաչվերացի տոնին հաջորդող վեց տոնական օրերից երեքը, որոնք կոչվում են «Եկեղեցու տոն», «Տյառնընդառաջը», «Ծաղկազարդը» – «Նոր կիրակին»: Դրանց մի մասը այլ–այլ տոներ լինելուց բացի միաժամանակ նա– սուրբ Եկեղեցու տոներն են:

Եկեղեցու նավակատիքը

Նավակատիքը տաճարի խորանի կանգնեցման, տաճարի – Եկեղեցու օրհնության տոնն է: Զնում երեք անգամ եղավ տաճարի նավակատիք: Նախ՝ երբ Սողոմոնը կառուցեց տաճարը, ժողովեց ողջ Իսրայելը –, սեպտեմբեր ամսին, մեծ շուքով ու ճոխությամբ կատարեց տաճարի նավակատիքը: Երկրորդ անգամ, երբ Չորոբաբելը նորոգեց ավերված Երուսաղեմը – վերստին կառուցեց տաճարը, մարտ ամսին կատարեց տաճարը նորացնելու մեծ տոնը: Երրորդ անգամ Զուդա Մակաբայեցու ժամանակ կատարվեց տաճարի նավակատիքը, երբ Անտիոքոսի կողմից պղծված տաճարը վերստին սրբվեց: Դա եղավ դեկտեմբեր ամսին:

Սրանք են հնում կատարված տաճարի շինության – նորոգության տոները, որոնք մեծամեծ ու զարմանալի խորհուրդներ ունեն: Իսկ նորում առաքելավանդ կանոնով սահմանվեց, որ եթե որ–է մեկը եկեղեցի կառուցի – սեղան կանգնեցնի, ութ օր նավակատիք կատարի Աստծու փառքի համար: Երբ սուրբ Կոստանդիանոսի մայրը՝ Զեղինեն, Երուսաղեմում կառուցեց սուրբ Զարության տաճարը – բոլոր Աստվածակոխ տեղերը զարդարեց, կայսրը կատարեց տաճարի նավակատիքը – կարգ սահմանեց՝ ամբողջ աշխարհում ամեն տարի տոնել Եկեղեցու նավակատիքը: Իսկ, երբ սուրբ Գրիգորը կանգնեցրեց Վաղարշապատի սուրբ Կաթողիկեն, Տրդատ թագավորը մեծ նավակատիք արեց Զայոց Եկեղեցու հաստատության համար, – սահմանեց ամեն տարի անխափան կատարել այդ տոնը:

Նավակատիքը մարդկային ցեղի հնացած բնության նորոգությունն է ակնարկում, քանզի Ավագանի մկրտությամբ մերկացանք ապականության հնությունից – արժանանալով

որդեգրության շնորհին, Յոզու նորոգությամբ զգեստավորվեցինք նոր պատմունճանով՝ Քրիստոսով, ըստ առաքյալի խոսքի. «Դուք բոլորդ, որ ի Քրիստոս մկրտվեցիք, Քրիստոսով զգեստավորվեցիք» (Գաղատ. Գ 27): Եվ նորոգված մարդկային ցեղը՝ աստվածազգյաց մարդիկ, դառնալով Քրիստոսի Մարմնի անդամները՝ անվանվում են Սուրբ Եկեղեցի, երկնային Փեսայի Յարս, ինչպես նաև՝ Սիոն ու Թագուհի:

Բանական Եկեղեցու նորոգությունը ավելի մեծ ուսխություն է պատճառում – նավակատիքն էլ ավելի ճոխ է տոնվում, քանզի բանական հոգիների՝ կռապաշտությունից ու մեղքերից առ Աստված դարձը – նորոգությունն ավելի մեծ տոն է, քան նյութական տաճարի նորոգությունը: Քանի որ մկրտությամբ ու ապաշխարությամբ նորոգվում է մեղքի պատճառով հնացած ու ապականված մարդու սիրտը, ինչի մասին Դավիթն ասում է. «Իմ մեջ մաքուր սիրտ հաստատիր, Աստված, – արդար հոգի նորոգիր իմ որովայնում» (Սաղմ. Ծ 12): Եկեղեցու նորոգմամբ երկիրը երկինք է դառնում, – Քրիստոս՝ երկնային Թագավորը, բնակվում է Եկեղեցում, այսինքն՝ մեր մեջ:

Եսային ասում է. «Նորոգվեցե՛ք իմ առաջ, ո՛վ կղզիներ» (Եսայի ԽԼ 1): Կղզիներ ասելով՝ Տերը դիմում է հեթանոսներին: Եվ հեթանոս հայերի հոգիների նորոգությունը նկատի ունենալով, մեր սուրբ Լուսավորիչը, ամռան առաջին ամսին, սահմանեց տոնել Կաթողիկե Սուրբ Էջմիածնի տոնը:

Արդար– նավակատիք է Սուրբ Կաթողիկե Եկեղեցու տոնը, որը ոչ թե մարդիկ հաստատեցին, այլ Աստված: Տերը, լինելով Սուրբ Եկեղեցու անկյան Վեմը, հիմքում դրեց մարգարեներին ու առաքյալներին: Իսկ բյուրավոր հրեշտակների ու սրբերի լուսազգյաց գնդերին, ինչպես զորավոր պարիսպ, Եկեղեցու շուրջը կանգնեցրեց: Այդ պատճառով է մարգարեն Նոր Սիոնի որդիներին հրավիրում խոստովանությամբ ու սրբությամբ մտնել Եկեղեցու դռներից ներս, երկրպագել Տեր Աստծուն – ցնծությամբ – ուրախությամբ, սաղմոսներով ու օրհնություններով տոնել մեր փրկության տոնը (տես Սաղմ. ԴԹ 4), որով պարակցվում ենք հրեշտակներին: Քանզի այսօր Արդարության Արեգակը պայծառ լույսով Իր Աստվածության փառքն է փայլեցնում մեր շուրջը, – մենք հրաշագործվելով ճանաչում ենք պատիվը – անվանադրությունն այս սրբարանի:

Սուրբ Էջմիածնի տոնը

Յոզեգալստյան երկրորդ շաբաթը կոչվում է «Արարատյան դաշտի տոն», որովհետև– այս շաբաթ են տոնվում հայոց նվիրական տոներից մի քանիսը. երկուշաբթի տոնվում է Յոզիփսիմյանց կույսերի տոնը, երեքշաբթի՝ Գայանյանց կույսերի, հինգշաբթի՝ Յովհաննես Կարապետի – Աթանազիս Եպիսկոպոսի տոնը, որոնց նշխարները սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչը գետեղեց Տարոն գավառի Մուշ գյուղաքաղաքում իր կառուցած Եկեղեցում: Շաբաթ օրը սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի Վիրապից ելնելու տոնն է, իսկ կիրակի՝ Սուրբ Էջմիածնի տոնը: Սրանք այն սրբերն են, որոնց ճգնությամբ, հեղած արյամբ – սուրբ նշխարների վրա հաստատվեց Յայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին: Այդ պատճառով նրանց տոները նախորդում են Կաթողիկե Սուրբ Էջմիածնի տոնին, որը կարգել է հոգեկիր – առաքելաշնորհի սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչը՝ Վիրապից ելնելուց, մեզ կենարար Ավետարանի ճշմարտության խոսքով լուսավորելուց, բազիլները կործանելուց, դիվական տոները խափանելուց – տաճարը շինելուց հետո: Այդ պատճառով այն միայն Յայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին է տոնում, Պենտեկոստեին հաջորդող երկրորդ կիրակի օրը:

Արդ՝ Երուսաղեմում – աշխարհի բոլոր կողմերում, ուր քարոզվեց Ավետարանը, կառուցվեցին Եկեղեցիներ – հաստատվեցին տերուհական տոներ: Ըստ այդմ – մեր սուրբ

Գրիգոր Լուսավորիչը, Հայաստան երկրի բոլոր կողմերում, հաստատեց եկեղեցիներ ու կարգեց տերուհական տոներ, որից հետո Աստվածային հանճարով որոշեց կարգել – այս տոնը, որպես նավակատիք Ընդհանրական Սուրբ Եկեղեցու՝ խորհրդի օրինակ ունենալով հետ-յալը: Երբ մի աշխարհակալ թագավոր պատերազմում է ու հաղթում հակառակորդին, վերջինիս գերում է – իր զինվորների համար խաղալիք դարձնում: Ապա թշնամու կողմից գերված իր հպատակներին ազատում է գերությունից (որոնց սիրույն պատերազմելով վերքեր էր ստացել) – թշնամու ունեցվածքն ավար վերցնելով՝ նրանց մեջ բաշխում: Երբ նա այդպիսի զորավոր հաղթանակով վերադառնում է իր երկիրը, նրա սպասավորները սեղան են կազմում – ամեն տեսակի համեղ խորտիկներով, անուշահամ գինիներով նրան զմայլեցնում: Ապա արքային տանելով նստեցնում են իր գահին, որից հետո խրախճանք են կազմակերպում:

Այդպես էլ մեր երկնավոր Թագավորը մարդացավ, եկավ աշխարհ, կամավոր ընդունեց չարչարանքները, պատերազմեց մահվան իշխանի հետ, հաղթեց մեր ախոյանին – ընդունեց իր մտերիմ սպասավորների հրավերը: Իսկ սպասավորները քաջալերված իրենց փրկությամբ՝ ավետարանում են Քրիստոս Արքայի բոլոր երախտիքները՝ սկսած ծնունդից ու մեր մեջ անճառելի խոնարհությամբ հայտնվելուց, պատմելով նա- Հայրենի տաճարին քառասնօրյա ընծայման, Հորդանանում մկրտության, կենարար չարչարանքների, Աստվածասքանչ Հարության, Համբարձման, Հոր աջ կողմում նստելու – Ամենասուրբ Հոգու էջքի մասին: Դրանով Տերն Ինքն էլ է ուրախանում – մեզ հետ տոնում մեր նորոգման ու փրկության տոնը, որին մասնակցում են նա- երկնային հրեշտակները, ովքեր փառաբանում են Բարեգութ Հորը, Նրա Միածին Որդուն – կենսապարզ- Սուրբ Հոգուն:

Այս տոնը նա- սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի տեսիլքի համաձայն կառուցված սուրբ Էջմիածնի տաճարի նավակատիքի տոնակատարությունն է – տեսիլքի հիշատակը: Ըստ այդ տեսիլքի՝ երկինքը բացվում է – Աստծու Միածին Որդին իր հրաթ- ու լուսեղեն զորքերի ուղեկցությամբ իջնում է Վաղարշապատ քաղաքի շեն տեղը, մուրճով հարվածում է սանդարամետի մեղանին – այն ջախջախելով խորտակում: Ապա սուրբը տեսնում է նախկին մեղանի տեղում կանգնած ամպեղեն ու լուսեղեն մի տաճար՝ սյուներով ու կամարներով կառուցված: Արդյունքում՝ հայոց մեջ վերջնականապես ջնջվում է կռապաշտությունը – փոխարենը կանգնեցվում Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին – Եկեղեցու հայրապետական իշխանությունը, որով մարմնավորվում է Հայաստանում երեք դար շարունակ առաքելական քարոզությամբ ձ-ավորված հավատը:

Կաթողիկե Եկեղեցի

Եկեղեցու անունը

Եկեղեցին հավատացյալների սուրբ ժողովն է, – Եկեղեցի անունն ավելի վերաբերվում է Աստծու ժողովրդին, քան տաճարին, սակայն Եկեղեցի է կոչվում –՝ քարեղեն շինությունը՝ տաճարը, –՝ հավատացյալների բազմությունը՝ ներառյալ հանգուցյալ հոգիների սուրբ ժողովը (տե՛ս Եբր. ԺԲ 23):

«Եկեղեցի» անունն առաջին անգամ հիշատակվում է Դ-տացիների գրքում, ըստ որի, երբ Տերը հաստատում էր Ահարոնի քահանայապետությունը, ասում է. «Ամբողջ ժողովրդին եկեղեցացրո՛ւ (հավաքի՛ր) Վկայության խորանի դռան մոտ» (Դ-տ. Ը 3): Ապա հիշատակվում է Երկրորդ Օրինաց գրքում, երբ Տերը հաղորդում էր իր Ուխտը. «Քո մարդկանց եկեղեցացրո՛ւ (հավաքի՛ր) Ինձ մոտ, որ նրանք լսեն Իմ այն պատգամները, որ սովորեցնելու եմ նրանց, որպեսզի երկնչեն Ինձանից ու դրանք սովորեցնեն իրենց որդիներին» (հմմտ. Բ Օրենք Դ 10): Այնուհետ-՝ սաղմոսագրուն է Եկեղեցու մասին ասում. «Գոհություն պիտի մատուցեմ Քեզ,

Տե՛ր, մեծ Եկեղեցում – ժողովրդի բազմության մեջ պիտի օրհնե՞րգեմ Զեզ» (Սաղմ. ԼԴ 18): Դավիթը նախ օրհնում է Աստծուն՝ ասելով. «Եկեղեցի օրհնեցե՛ք Աստծուն» (Սաղմ. ԿԷ 27), ապա մարգարեանում Հրեաստանում կազմված առաջին եկեղեցու խոտորվելու մասին՝ Փրկչի հանդեպ նրանց գործած հանցանքի պատճառով. «Չարագործների ամբոխը ես ատեցի – ամբարիշտների կողքին չեմ բազմի» (Սաղմ. ԻԵ 5): Նա– Մաղաքիան է ասում. «Ձեր առջ– դռները կփակվեն, – դուք զուր տեղը մի մոտեցեք Իմ սեղանին, որովհետ– հոժարակամ չեմ ձեր նկատմամբ, – զոհ չեմ ընդունի ձեր ձեռքից» (Մաղաք. Ա 10):

Երբ հրեաները հեռացան շնորհներից, Տերը հեթանոսներից երկրորդ Եկեղեցին ստեղծեց՝ քրիստոնեականը, ըստ այն խոսքի, որ ասաց Պետրոսին. «Վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ Եկեղեցին, ու դժոխքի դռներն այն չպիտի հաղթահարեն» (Մատթ. ԺՁ 18): Այդ մասին նա– Դավիթն է մարգարեացել. «Տե՛ր, սիրեցի Զո տան վայելչությունը – Զո փառքի բնակության վայրը» (Սաղմ. ԻԵ 8): Ասում է նա–. «Մեծ Եկեղեցում Զեզ պիտի օրհնեմ» (Սաղմ. ԻԵ 12): Ապա՝ «Օրհնեցե՛ք Տիրոջը Նոր օրհնությամբ, սրբերի ժողովում է օրհնությունը Նրա» (Սաղմ. ԾԽԹ 1): Ապա եզրափակում է՝ ասելով. «Ար–ելքից մինչ– ար–մուտք օրհնյալ լինի անունը Տիրոջ» (Սաղմ. ԾԺԲ 3): Իսկ Պողոս առաքյալը երկրորդ՝ քրիստոնեական Եկեղեցու մասին գրում է Տիմոթեոսին. «Աստծու տունը կենդանի Աստծու Եկեղեցին է, սյունը – հաստատությունը ճշմարտության» (հմմտ. Ա Տիմ. Գ 15):

Հարց. Ինչո՞ւ անշունչ քարից ու փայտից կառուցված տաճարը – հավատացյալների ժողովը նույն անունով են կոչվում:

Պատասխան. –Քանի որ նույն Հոգին ունեն: Դա հայտնի է հետ–յալից. Երբ Պենտեկոստեի օրերը լրացան, երկնքից հանկարծակի մի ձայն հնչեց – լցրեց այն տունը, ուր նստած էին Տիրոջ աշակերտները, ապա եր–ացին բաժանված լեզուներ, որոնք նստեցին նրանցից յուրաքանչյուրի վրա – բոլորը լցվեցին Սուրբ Հոգով (տե՛ս Գործք Բ 2-4): Սկզբում Վերնատունը լցվեց Հոգով, ապա՝ առաքյալները: Հետ–աբար՝ եկեղեցիները նախ իրենք են ընդունում Աստծու Հոգին, ապա՝ Ավագանի արգանդից Հոգով ծնում Աստծու զավակներ, ովքեր էլ դառնալով Քրիստոսի Մարմնի անդամները՝ կազմում են Եկեղեցին, ըստ Պողոս առաքյալի խոսքի. «Եկեղեցին Հիսուսի Մարմինն է, լրումը Նրա, Ով ամեն ինչ լցնում է ամեն բանի մեջ» (տե՛ս. Եփես. Ա 22,23):

Ինչպես անշունչ փայտից ու քարից պատրաստված տաճարում ամենակարող Աստծու անունն ենք կանչում, Աստծու անունով օծում – Աստծու տուն անվանում, այդպես – հավատացյալները, ովքեր մկրտվում են Հոր, Որդու – Սուրբ Հոգու անունով – օծվում օրհնության յուզով՝ Աստծու անունով կոչվում են քրիստոնյա – Աստծու տաճար: Ինչպես տաճարի օծությամբ զգալի եկեղեցին ընդունում է Սուրբ Հոգին, այդպես – մարդն է ընդունում Դրոշմի խորհրդով: Եվ ինչպես զգալի Եկեղեցին քահանայի միջոցով իր մեջ ընդունում է Քրիստոսի Մարմինն ու Արյունը, այդպես էլ մարդը՝ ճաշակմամբ: Այդ պատճառով երկուսն էլ կոչվում են Աստծու սուրբ բնակարան – տաճար, քանզի ստուգապես Աստված այդտեղ է բնակվում:

Եկեղեցին հոգ–որ է ու մարմնավոր, ինչպես Եդեմի պարտեզն է հոգ–որ ու մարմնավոր, քանզի այնտեղ Աստված զգալի (մարմնավոր) ծառերի – տունների հետ միասին տնկեց նա– իմանալի (հոգ–որ) ծառեր՝ Կենաց – Գիտության ծառերը. հոգ–որը հավատացյալ ժողովուրդն է, իսկ մարմնավորը՝ քարեղեն տաճարը: Եթե տաճարը նյութեղեն չլիներ, ապա մարդու համար բնակավայր չէր լինի, իսկ եթե սրբված – օծված չլիներ՝ Աստված այդտեղ չէր բնակվի, քանզի Աստված սուրբ է, – տաճարը –ս սուրբ պիտի լինի: Այդ պատճառով Եկեղեցին կառուցելուց հետո պետք է սրբել – օծել: Նախ սրբել, որովհետ– մարդու հանցանքների պատճառով անիծվեցին բոլոր տարրերը՝ հողը, քարը, փայտը, ջուրը, – այն ամենը, ինչով կառուցվում է Եկեղեցին, ապա օծել, որպեսզի Սուրբ Հոգու շնորհները իջնեն Եկեղեցու վրա, ինչպես Պենտեկոստեի օրը իջան Վերնատան վրա:

Եկեղեցին կոչվում է Աստծու տուն, Տիրոջ տաճար, Սինի դուստր, Սուրբ Թագուհի, Մայր, Երկնային Փեսայի Յարս ու Առագաստ, ինչպես նա- Սուրբ Կաթողիկե - Առաքելական: Եկեղեցին Աստծու տուն է կոչվում, քանզի Աստծու հոսքն այդտեղ բնակվեց ըստ մարգարեության. «Այս է հանգստավայրն Իմ հավիտյանս հավիտենից, այստեղ պիտի բնակվեմ, քանզի հավանեցի սա» (Սաղմ. ՃԼԱ 13,14):

Եկեղեցին Աստծու փառքի տաճար է կոչվում, սակայն այն հրեական տաճարի նման միայն մի տեղում չէինվեց, այլ գերագույն հրաշագործությամբ կամար կազմեց տիեզերքի բոլոր անկյուններում, որտեղ ոչ միայն փառքերի լույսն է եր-ում, այլ- Ինքը՝ փառքերի Տերն է հայտնվում՝ ըստ այս խոսքի. «Աստված հայտնվում է Իր տաճարում» (Սաղմ. ԽԷ 4): Աստծու տաճար է կոչվում նա- մարդը՝ համաձայն այս խոսքի. «Աստծու տաճար եք դուք, - Աստծու Յոգին է բնակվում ձեր մեջ» (Ա Կորնթ. Գ 16):

Սուրբ Գրքում Եկեղեցին կոչվում է երկնային Փեսայի սուրբ Յարս (տե՛ս Մարկ. Բ 21, Յայտ. ԺԹ 2): Յարսը նախ պետք է անապական լինի, - Եկեղեցին կույս է հոգու - մարմնի սրբությամբ ու անապականությամբ:

Երկրորդ՝ ինչպես փեսայի կողմից միջնորդներ են գնում հարսի մոտ ու պատմում փեսայի մասին, այդպես էլ մարգարեները գնացին հրեաների մոտ ու զանազան օրինակներով պատմեցին երկնային Փեսայի մասին՝ հայտնելով Աստծու Որդու՝ երկնքից երկիր գալու տեղն ու ժամանակը, ապա նա-՝ Նրա կենարար չարչարանքների, խաչի մահվան, հրաշափառ հարության - երկինք համբարձման մասին: Իսկ երբ այդ ամենը կատարվեց, առաքյալներն ի լուր ամբողջ աշխարհի պատմեցին կատարվածը՝ ըստ այս խոսքի. «Դո՛ւստր, լսի՛ր ու տե՛ս, մոտեցրո՛ւ ականջը քո, մոռացի՛ր քո ժողովրդին - քո հոր տունը, քանզի Թագավորը ցանկացավ քո գեղեցկությունը» (Սաղմ. ԽԴ 11):

Երրորդ՝ ինչպես հարսը զարդարվում է ու պատրաստվում փեսայի գալստյանը, այդպես էլ հավատացյալներն են զարդարում իրենց հոգին զանազան առաքինություններով. գլուխը՝ հավատով, հույսով ու սիրով, իսկ անձը՝ խոհեմությամբ, արիությամբ, ողջախոհությամբ ու արդարությամբ, որպեսզի հաճելի լինեն Երկնային Փեսային:

Եկեղեցուն Յարս կոչելով Աստված ցույց է տալիս Իր գերագանց սերը հավատացյալների նկատմամբ՝ ըստ այս խոսքի. «Մարդի՛կ, սիրեցե՛ք ձեր կանանց, ինչպես որ Քրիստոս սիրեց Եկեղեցին - Իր անձը մատնեց Նրա համար» (Եփես. Ե 25): Դա նա- հայտնում է այն կատարյալ միավորությունը, որ կա Քրիստոսի - Եկեղեցու միջ-, քանզի Քրիստոս Եկեղեցու գլուխն է, իսկ Եկեղեցին Նրա Մարմինը:

Քրիստոս կոչվում է Փեսա, քանզի փեսայի նման թողեց Իր Յորն ու մորը - գնաց Յարսի ետ-ից՝ ըստ այս խոսքի. «Տղամարդը թողնելով իր հորն ու մորը՝ պետք է միանա իր կնոջը» (Ծննդ. Բ 24): Դա կատարելու համար մեր Տերը Յոր մոտից իջնելով մարմնացավ սուրբ Կույսից, ապա՝ Իր մորը երկրի վրա թողնելով՝ խաչ բարձրացավ:

Ինչպես Քրիստոս թողնելով Իր Յորն ու մորը խաչը բարձրացավ Եկեղեցու համար, այդպես էլ ազգերը՝ գերված Քրիստոսի սիրուց, թողնում են իրենց հայրենի տները, նախնիների ավանդությունները - հեթանոսական կուռքերը ու գնում Քրիստոսի ետ-ից՝ ըստ այս խոսքի. «Ով իր հորը - կամ մորը Ինձնից ավելի է սիրում, Ինձ արժանի չէ. ով իր որդուն կամ դստերը ինձնից ավելի է սիրում, Ինձ արժանի չէ: Եվ ով իր խաչը չի վերցնում ու Իմ ետ-ից չի գալիս, Ինձ արժանի չէ» (Մատթ. Ժ 37-38):

Ինչպես հարսը նախ նշանվում է, ապա՝ պսակվում, այդպես էլ հավատացյալները, տիեզերակոչ Ավետարանով լուսազարդվելով, նախ սրբվում են Ավագանի մկրտությամբ՝ որպես նշան ստանալով անապական հավատի դավանությունը, ըստ Պողոս առաքյալի խոսքի. «Ձեզ նշանեցի մի մարդու՝ որպես մի անբիծ կույս Քրիստոսին ներկայացնելու համար» (Բ Կորն. ԺԱ 2): Այնուհետ-՝ համընդհանուր հարությունից հետո, երբ Փեսան գա Յոր

փառքով – վերցնելով իր հավատացյալներին՝ մտնի Լույսի առագաստը, կլինի հարսանիքը – Եկեղեցին պսակով կմիավորվի Քրիստոսին:

Պսակի խորհրդով երկուսը մի մարմին են դառնում, ինչպես Ադամն ասաց. «Այժմ սա ոսկոր է իմ ոսկորներից – մարմին՝ իմ մարմնից» (Ծննդ. Բ 23): Մենք էլ մկրտությամբ դառնում ենք ոսկոր Քրիստոսի ոսկորներից, – մարմին Նրա Մարմնից, – Սուրբ Հոգով հողակապվելով՝ միավորվում միմյանց հետ: Հարսանիքը ուրախություն է, – Քրիստոսի գալստյամբ մարդկանց սուգն ու տրտմությունը ուախության է փոխվելու:

Եկեղեցին կոչվում է նա– Սիոնի դուստր, քանի որ Սիոնից սկզբնավորվեց նրա խորհուրդը: Սակայն Եկեղեցին Հին Կտակարանի նման չի օրինադրում, այլ մարդկանց Ավետարանով որդեգրելով՝ Աստծու հետ է միավորում: Եթե Սիոնում շինած տաճարն ամրոց էր ու ժողովարան, ապա Քրիստոսի Մարմնով շինած տիեզերական Եկեղեցին ամուր ապաստան եղավ ազգերին ու ժողովուրդներին:

Եկեղեցին Սուրբ Թագուհի է անվանվում, քանի որ Բանն Աստված այդտեղ թագավորելով՝ իր անապական Արյամբ այն ինչպես ծիրանիով շքեղաշուք զարդարեց, ապա պանծալի հաչը, ինչպես թագազարդ պսակ, դրեց Եկեղեցու գլխին – իր աջում կանգնեցրեց, ըստ առաքյալի խոսքի. «Թագուհին կանգնած է Քո աջից՝ զարդարված ու պանծված ոսկեհում զգեստներով» (Սաղմ. ԽԴ 10): Կամ՝ «Նրա հետ հարություն տվեց մեզ – Նրա հետ նստեցրեց երկնքում Քրիստոս Հիսուսով» (Եփես. Բ 6):

Եկեղեցին Մայր է կոչվում, քանզի բազում հոգ–որ զավակներ է ծնում: Ինչպես փեսան է հարսին զավակներով բեղմնավորում, այդպես Քրիստոս դրել է իր վարդապետությունը Եկեղեցու մտքի արգանդում, որով Աստծուն հարսնացյալ Եկեղեցին, տարբեր ազգերից մեկտեղ գումարելով հավատացյալներին, երկնում ու ծնում է մի ամբողջ ժողովուրդ, ըստ այս խոսքի. «Սիոնը պիտի մայր կոչվի, որտեղ մարդը ծնվեց, – նրա հիմքերը Բարձրյալն անձամբ գցեց» (Սաղմ. 22 5): Կամ. «Ուրախացի՛ր, ո՛վ ամուլ, որ չծնեցիր, կանչի՛ր ու աղաղակ բարձրացրու, որ երկունքի ցավով չբռնվեցիր, քանզի բազում են ամուսնուց լքվածիդ որդիները» (Եսայի ԾԴ 1): Եվ ինչպես մայրը ծննդաբերելուց հետո իր որդիներին սնում է մինչ–կատարյալ հասակին հասնելը, այդպես էլ Եկեղեցին կերակրում է իր զավակներին մինչ–նրանց Քրիստոսի կատարյալ հասակին հասնելը (տե՛ս Եփես. Դ 13):

Հայտնության գրքում Եկեղեցին նա– կին է կոչվում. «Երկնքում մեծ նշան եր–աց. մի կին՝ արեգակն իր վրա առած, լուսինն իր ոտքերի տակ» (Հայտ. ԺԲ 1): Այդ կինը Եկեղեցին է, քանզի Աստծու Դուստրն է, Քրիստոսի Հարսը – բազմազավակ Մայր: Ոտքերի տակի լուսինը խորհրդանշում է Հին օրենքը՝ ստվերական լույսը, իսկ արեգակը, որով զգեստավորվել է, խորհրդանշում է Քրիստոսին:

Փառքերի Հայրն այնքան սիրեց սուրբ Եկեղեցուն, որ մինչ– իսկ իր Միածին Որդուն տվեց պատարագվելու Եկեղեցու սուրբ Խորանում (տե՛ս Հովհ. Գ 16): Եվ ասաց Հայրը սուրբ Եկեղեցուն. «Մի՞թե կինը կմոռանա իր մանկանը կամ չի գթա իր որովայնի ծնունդներին, – եթե կինը մոռանալու էլ լինի այդ, Ես, սակայն, քեզ չեմ մոռանա: Ահա իմ ձեռքերի ափերի մեջ գծագրեցի քո պարիսպը, – ամեն ժամ դու իմ առաջ ես» (Եսայի ԽԹ 15-16):

Եկեղեցին Կոչվում է նա– Կաթողիկե համաժողով, քանի որ Սրբարար Հոգին լուսարար մկրտությամբ՝ Ավագանից երկնեց Աստծուն ժառանգներ – նրանց հնազանդությամբ մի տեղում ժողովեց:

Եկեղեցին նա– Առաքելական ենք անվանում, ըստ հավատի կանոնի, քանզի Եկեղեցու մանուկներն առաքյալների միջոցով ընդունեցին Կենաց Հոգու հրավերը – գումարվեցին հոգ–որ ծառայության, դառնալով անդրանիկները երկնային քաղաքի:

Եկեղեցին երկինք է երկրի վրա, որովհետ– Աստված մարդացավ, Երկնավորը դարձավ երկրավոր, – մենք, որ մի ժամանակ հեռացած էինք Աստծուց, Քրիստոսի Արյան միջոցով դարձանք մերձավորներ: Քանի որ մարդուն Աստծուց մեղքն էր բաժանում, Տերն իր խաչով

քանդեց Աստծու – մարդկանց միջ- կանգնած միջնորմը, վերացրեց թշնամությունը, մարդուն Աստծու հետ հաշտեցնելով՝ խաղաղություն հաստատեց – մեզ արտոնություն տվեց Աստծուն Յայր կոչել: Եվ Քրիստոս Եկեղեցում ծագեցնելով Իր Աստվածային Լույսը, այն լցնում է շնորհներով ու լուսավորում Եկեղեցու մանուկներին: Իսկ հրեշտակների դասերը երկնքից իջնելով անդադար փառաբանությամբ օրհնության երգեր են երգում – մեզ տոնակից լինում, քանզի երկնային Թագավորը եկավ սուրբ Եկեղեցի: Յետ-աբար՝ մարդն այլ-ս օտար – պանդուխտ չէ, այլ՝ համաքաղաքացի սրբերին – ընտանի՝ Աստծուն (տե՛ս Եփես. Բ 13-22):

Եկեղեցու խորհուրդը

Արդ՝ Եկեղեցու անունը հայտնապես իմանալուց հետո, քննենք Սուրբ Գրքի խորհրդական խոսքերը – նրանցում ծովացած իմաստություններից վեր բերենք հավատի մարգարիտը – իմաստի Աստվածային գանձը: Նախ տեսնենք, թե ինչպես – ինչ պատճառով շինվեց Եկեղեցին: Պետք է ասել, որ Եկեղեցու խորհուրդը դեռ-ս աշխարհի լինելուց առաջ կար Աստծու մոտ, ինչպես առաքյալն է ասում. «Այն խորհուրդը, որ ծածկված էր դարերից – սերունդներից, – որ այժմ հայտնվեց իր սրբերին» (Կողոս. Ա 26): Նա- Եկեղեցու կարգերը ժամանակավոր չեն, այլ հավիտենական – հոգ-որ: Դրանք մարդկանցից չեն հնարված, այլ Յոգու հայտնությամբ են տրված:

Եկեղեցին շինվեց Յոր Խոսքով, ժամանակների լրմանը, ինչպես Աստվածության փառքի տեղ – Տիրոջ բանավոր հոտի ապավիճության տուն: Աստծու Իմաստությունը ոչ թե նոր տուն շինեց (տե՛ս Առակ. Թ 1), այլ սկզբից՝ Ադամի ժամանակից ընկածն ու կործանվածը կառուցեց: Տերը հավաքեց նրանց, ովքեր ցրվել էին ու օտարացել կորստաբեր ամբարշտությամբ՝ ճանաչել տալով Խորհրդական Երրորդության միասնական ու միադավան խոստովանությունը, երկրպագելու համար մեծ ու ահավոր Տերությանը:

Այդ պատճառով Դավթի Որդին մեր կերպարանքը վերցնելով՝ դարձավ հայրենի թագավորության ժառանգորդն ու կանգնեցնողը՝ ըստ Գաբրիելի ավետման (տե՛ս Ղուկ. Ա 32): Քանզի Խոսքը, Ով Յորից որպես Լույս ծագեց, Յայր Աստծու Իմաստությունն ու Չորությունն է, Ով անգոյությունից գոյության բերեց արարածներին. երկինքը – երկնային աննյութական ու անտեսանելի գործերը, ինչպես նա- նյութական ու տեսանելի աշխարհը, որի վրա Տերը մարդուն թագավոր կարգեց: Եվ ինչպես երկնային հրեղեններով, ովքեր Աստվածության անմատույց Լույսի մոտակա փառաբանիչներն են, ծածկեց խորանը, այդպես էլ վարագույրով Եկեղեցու խորանն են ծածկում քահանայական դասերը, ովքեր սպասավորում են Տիրոջ Մարմնի ու Արյան սոսկալի խորհրդին:

Մարմնացյալ Խոսքն անցնելով վերին ջրերից – ավելի վեր ելնելով իշխանություններից ու պետություններից, նստում է քերովբեական աթոռին՝ Յոր աջում, – երկրպագվում հրեշտակների բյուրավոր զորքերից՝ ըստ այս խոսքի. «Օրհնեցե՛ք Նրան, երկինքների՝ երկինքներ, – ջրե՛ր, որ վեր եք երկնքից» (Սաղմ. ՃԽԸ 4), միաժամանակ պատարագվելով Եկեղեցու քառաթ- սեղանին ու օթ-անելով հավատացյալների հոգիներում:

Երկնքում երկնային Էությունների գնդերը, յոթնապարյան խմբերով, ի փառս համաբուն Տերության, երեքսրբյան օրհնություններ են քաղցրանվագ երգում: Իսկ Եկեղեցում Սուրբ Յոգին, ծավալվելով Ավագանի վրա, կենդանակերպում է մեր բնությունը, երկնելով նորափետուր զարդարված նոր լուսակերպ ծունդներ, ովքեր երկնայինների նմանությամբ երամներ կազմած, նույնանման օրհնություններ են վերառաքում դեպի բարձունքներ՝ ինքնիշխան Լույսին:

Համառոտ ասելը, որ Եկեղեցին կառուցված է լուսեղեն երկնքի օրինակով, – նրանում ամեն ինչ երկնայինի օրինակն է: Եկեղեցու ամենօրյա լապտերները երկնքի սրբերի մշտնջենալույս պայծառությունն են հայտնում, իսկ անուշահոտ խունկերի բխումը Սուրբ Հոգու անուշահոտության բուրումն է՝ ուղղված մեր հոգիներին: Զահանայապետը, ով բաշխում է ճշմարիտ շնորհները, օրինակն է Ճշմարիտ Զահանայապետի՝ Զրիստոսի, Ումից անմահության Վտակը՝ Սուրբ Հոգին կյանք ու անապականություն է բաշխում բոլորին: Եկեղեցու պաշտոնյաների դասերը երկնային զանազան դասերին համապատասխան զորություններ ունեն: Իսկ Եկեղեցու տոները Աստծուն տեսնելու հույսի ուրախության առհավատչյան են: Ուստի պետք է իմանալ, որ արդար–՝ երկինքների երկնքի – սրբությունների սրբության ցույցն է այստեղ:

Նախկինում Դրախտը Եկեղեցու օրինակն ուներ, սակայն Տիրոջ ոտնաձայները լսվելուն պես այն անապատ դարձավ, քանզի նախաստեղծները չարի միջամտությամբ այդտեղից դուրս վտարվեցին (տե՛ս Ծննդ. Գ 8): Եկեղեցին չարի համար անմատչելի աստվածագործ Դրախտ է, որը Տերը մեզ պարզ–եց փոխարեն աստվածատունկ Դրախտի, – Եկեղեցին ավելի պայծառ է, քան Եդեմի պարտեզը: Ինչպես Դրախտը տրվեց կենդանություն ունեցողներին, – մեղքերով մեռածներն այդտեղ չեն մտնում, այդպես էլ Եկեղեցուց դուրս են հանվում ամբարիշտներն ու մեղավորները:

Դրախտում Աստված Կենաց ծառը տնկեց, որից զրկվեցին նախաստեղծները, իսկ Եկեղեցում, փոխանակ Կենաց ծառի, Լույսի Խաչը կանգնեցրեց, որը Աստվածորդու կենսաբեր Արյամբ արմատներ արձակելով ծաղկեց, – բոլոր հավատացյալներին տվեց անմահության Պտուղը՝ Զրիստոսի Մարմինն ու Արյունը:

Դրախտում բարու – չարի գիտության ծառն էր, իսկ Եկեղեցում խաչով ճանաչեցինք Ճշմարիտ Բարին՝ Աստծուն – խույս տվեցինք չարի խաբեպատիր ծառայությունից: Ինչպես – Ինքը՝ Փրկիչն ասաց. «Երբ Մարդու Որդուն բարձրացնեք, այն ժամանակ պիտի իմանաք, թե Ես եմ» (Հովհ. Ը 28):

Դրախտում կային տեր–ազարդ ծառեր, որոնց փոխարեն Եկեղեցում առաքյալների ու մարգարեների դասերը դրվեցին՝ զարդարված լուսաբեր իմաստությամբ, ծաղկազարդ առաքիլություններով ու մարտիրոսական պսակներով, – նրանք Երրորդության հավատն են ուսուցանում վայելչածաղիկ վարդապետությամբ:

Դրախտում գետ էր բխում – չորս մասի բաժանվելով՝ ոռոգում վայելչավայր բուրաստանը, իսկ Եկեղեցում Ճշմարտության Խոսքը, բխելով Հորից, չորս ավետարաններով քարոզվում է տիեզերքի չորս ծագերում: Դրախտի գետը նա– Եկեղեցու Ավազանի օրինակն է. ինչպես գետերը ոռոգում էին Դրախտը, այդպես էլ Ավազանը նորոգում է Եկեղեցին – պայծառացնում նրա մանուկներին: Եվ ինչպես Ադամն Աստծու պատկերով ստեղծվեց, այդպես էլ քրիստոնյաներս ենք Աստծու պատկերով ծնվում Եկեղեցու Ավազանից՝ դառնալով Աստծու որդիներ:

Ինչպես սերովբեն պահպանում է Դրախտը հրեղեն սրով, այդպես Սուրբ Հոգին հրի նմանությամբ գալով՝ պարսպապատեց Եկեղեցին տերունական Խաչի նշանով, որպեսզի սատանան ներս չմտնի ու ավերածություններ չգործի, ինչպես վարվեց Դրախտում: Որի համար Տերն ասում է. «Ահա Իմ ձեռքերի ափերի մեջ գծագրեցի քո պարիսպը» (Եսայի ԽԹ 16):

Ինչպես Ադամը Դրախտում պատվիրան ստացավ մշակել – պահպանել պարտեզը, այնպես էլ մենք Եկեղեցում պատվեր ունենք անսխալապես պահել Կենաց Հոգու օրենքը:

Առաջին Ադամի կողից արարվեց կինը՝ Եվան, – տրվեց Ադամին որպես օգնական, իսկ Երկրորդ Ադամի կողից ջուր ու արյուն բխեց, որպեսզի դրանցով կառուցվի Սուրբ Եկեղեցին: Այդ մասին առաքյալն ասում է. «Այս խորհուրդը մեծ է. բայց ես ասում եմ Զրիստոսի – Եկեղեցու վերաբերյալ» (Եփես. Ե 32):

Անգեղջ մեղավորները Դրախտում չմնացին, այլ վտարվեցին դատաստանով ու հանդիմանությամբ, իսկ Եկեղեցին ընդունում է մեղավորներին, ովքեր զղջալով խոստովանում են ու հավատով արդարանում:

Օձը Դրախտ սողոսկեց – իմաստուն եր-աց Եվայի աչքին, սակայն նա Եկեղեցի չի կարող մտնել, քանզի Տիրոջ անեծքով զրկվել է ոտքերից ու թ-երից (տե՛ս Շննդ. Գ 14), իսկ Տիրոջ խաչով՝ նա- տեսողությունից: Այնուհետ-՝ Եկեղեցու արգանդից ծնվածներին Տերը իշխանություն տվեց ոտնատակ տալու դ-երի կամակոր զորությունը:

Եկեղեցու կերպարանքը ուներ նա- Նոյյան տապանը, որը ջրերի ետ քաշվելուց հետո թափուր մնաց: Իսկ սուրբ Եկեղեցին քրիստոսաշեն տապան է – աստվածաբնակ խորան, որը գերագույն ու պատվական է իր նախորդից: Արդար Նոյի կառուցած տապանը մարդու համար ապաստարան եղավ ջրհեղեղից, իսկ Տիրոջ կառուցած Եկեղեցին ապավինության հարկ է մեղավորների համար՝ գեհեների հրեղեն հեղեղից: Նոյյան տապանը ներսից ու դրսից ձուլված պատվեց՝ ջրերից պաշտպանվելու համար, իսկ Եկեղեցին ներսից ու դրսից պատված է Սուրբ Հոգու շնորհներով՝ պաշտպանելու մեզ չարի բոլոր զորություններից:

Տապան բազմատեսակ կենդանիներ մտան ու փրկվեցին ջրհեղեղի պատուհասից, սակայն նրանց բարքն ու վարքը չփոխվեց, իսկ Եկեղեցի հավատացյալների բազմությունն է մտնում՝ շնչահեղձ չլինելու մեղքերի ծովում: Եկեղեցին վերցնելով իր մեջ գազանամիտ մարդկանց, ովքեր ժանտահոտել էին զանազան մեղքերով, Սուրբ Հոգու շնորհներով՝ Ավագանի մկրտությամբ – սուրբ Պատարագի խորհրդով, նրանց դարձնում է զգոն ու հանդարտ, լուսատեսիլ ու մաքրափայլ՝ մարդկանց որդիներին դարձնելով Լույսի որդիներ:

Աստված Նոյին հանձնարարեց տապանը եռահարկ կառուցել՝ ներքևահարկով, միջևահարկով – վերևահարկով: Այդ երեք կարգերը նա- Եկեղեցում ենք տեսնում՝ սրբության խորանը, տաճարը – գավիթը:

Տապանի վերևահարկը, ուր թռչունները հավաքվեցին, Աստվածը նկալ խորանն է, որը վերին երկնքի օրինակն է, ուր Աստվածությունն է հանգչում: Խորանում է սուրբ Սեղանը, որտեղից Տիրոջ Մարմինն է բաշխվում: Վերևահարկից խռովաբեր ագռավը թռավ – այլ-ս չվերադարձավ, քանզի խնդակից եղավ անհրավությանը, իսկ Եկեղեցուց Քրիստոս դուրս հանեց ս-ացած սատանային – լուսավորեց մեղքերով ս-ացածներին: Ագռավը ընկղմվեց ջրերում, սատանան՝ մեղավորների հոգիներից դուրս վանվեց, իսկ Եկեղեցում մարդիկ ս-աթույր ու դժնագույն մեղքերի խոստովանությունից հետո այլ-ս իրենց չար գործերին չեն դառնում:

Հնում աղավսին, բերելով ձիթենու շյուղը, տվեց գարնան ավետիսը: Իսկ Եկեղեցում, Ավագանից Հոգով ծնվածները երկնքում երամներ են կազմում, ինչպես արարչության օրերին Սուրբ Հոգու՝ ջրերի վրա շրջելուց գոյացած զանազան երփնանկար ու գույնզգույն թռչունները, որոնք լցրեցին երկինքը: Աղավսին ձիթենու շյուղ բերեց տապան, քանզի ձեթը նյութն է լույսի, իսկ Եկեղեցում ապաշխարողները թողության հույսով մխիթարվում են – ապաշխարությամբ լուսավորվում:

Տապանի միջևահարկը տաճարի օրինակն է, ուր Նոյը բնակվեց յուրայիններով հանդերձ: Տաճարն իր մաքրությամբ, ձ-ով ու հարմարությամբ վերին երկնքի հրեշտակների կայանի օրինակն է՝ լի սուրբ բնակիչներով: Մարդիկ նախկինում գիշակեր էին ու գազան, սակայն Ավագանի մկրտությամբ դարձան լուսակեզ, անմեղ ու հանդարտ գառներ, ինչպես Եսային է մարգարեացել. «Այն ժամանակ գայլերն ու գառները միասին պիտի արածեն» (Եսայի ԿԵ 25):

Տապանի ներքևահարկը, որը գազանների ու անասունների տեղն էր, գավիթի օրինակն է: Դա երկրի խորհուրդն է, որպեսզի Դրախտից արտաքսված – հոգ-որ ու մարմնավոր հիվանդություններով բեռնավորված մարդն այստեղ հանգրվանի: Այսօր գազանաբարո – անասնաբարո մարդիկ մտնելով Եկեղեցի Աստծու որդիներ են դառնում: Գազանները տապանից դուրս գալուն պես մոռացան համակեցության բարքերը – շարունակեցին վարվել

այնպես, ինչպես վարվում էին մինչ- տապան մտնելը, իսկ գազանաբարո մարդիկ Եկեղեցի մտնելով փոխվում են իրենց անասնական կերպարանքից – դառնում քրիստոնյա:

Նոյյան տապանը կանգնեց Արարատ լեռան վրա – ծածկվեց մարդկանցից, իսկ Եկեղեցին, հիմնվելով առաքյալների – մարգարեների վրա, օրըստօրե գնում է առաջ – նորոգվում: Տապանի դուռը փակվեց – արգելվեց մարդկանց ներս մտնել, իսկ Եկեղեցու դուռը բաց է ամեն օր՝ գիշեր ու ցերեկ:

Ջրհեղեղից հետո Նոյ նահապետը՝ աշխարհի երկրորդ հայրը, տապանից ելնելով, շինեց սեղան – փրկության ողջակեզ մատուցեց Աստծուն, որի անուշ բույրը հասավ Տիրոջը (տե՛ս Ծննդ. Ը 21): Իսկ կռապաշտության հեղեղը նվազելուց հետո, արարածների Անդրանիկը Եկեղեցում կանգնեցրեց խաչը՝ որպես հաստատուն ու անշարժ արձան, – շինեց սեղան, որի վրա որպես պատարագ մատուցեց մեղքերից ազատող ու աշխարհի մեղքերը վերցնող Իր կուսածին Մարմինը: Եվ երկնավոր Հայրը խոնարհվելով հոտոտեց պատարագի անուշահոտությունը:

Նոյի մատուցած պատարագի վրա Աստված ուխտ արեց այլ-ս չպատուհասել երկիրը՝ մարդկանց չար գործերի պատճառով: Իսկ այս պատարագով հաշտվեցին մեզ հետ Հայրը, Որդին – Սուրբ Հոգին, – Տերը խաղաղության ուխտ արեց՝ ասելով, որ մեզ հետ է լինելու մինչ-աշխարհի վախճանը (տե՛ս Մատթ. ԻԸ 20):

Սուրբ Եկեղեցին հզոր ու բարձր աշտարակ է: Բաբելոնի աշտարակն առանց Աստծու շինվեց, այդ պատճառով էլ անմիջապես կործանվեց (տե՛ս Ծննդ. ԺԱ 4-8): Իսկ երկրորդ աշտարակը՝ Եկեղեցին, Տերը կառուցեց, ըստ իր խոստման, որ տվեց Պետրոսին. «Ես քեզ ասում եմ, որ դու վե՛մ ես, – այդ վե՛մի վրա պիտի շինեմ Իմ Եկեղեցին, ու դժոխքի դռներն այն չպիտի հաղթահարեն» (Մատթ. ԺԶ 18):

Առաջին աշտարակը հպարտների ու սանձարձակների կողմից շինվեց, իսկ երկրորդը՝ Աստծու հոսքով: Առաջին աշտարակը նահապետների ազգը յոթանասուներկու մասի բաժանեց, իսկ երկրորդ աշտարակով յոթանասուներկու առաքյալներն ամբողջ տիեզերքը հավաքեցին – սուրբ Ավագանով լուսավորեցին: Տերն առաջին աշտարակը կառուցողների լեզուները խառնելով՝ նրանց չար միաբանությունը խափանեց, իսկ Եկեղեցին կառուցելով՝ ցրված ազգերին հոգ-որ համաձայնության բերեց:

Տերը կործանեց Բաբելոնի աշտարակը, որպեսզի մարդիկ աղետի ժամին դրան չապավինեն, այլ արդարությանը, – իմանան, որ նախնիներին՝ իրենց անօրենությունների հեղեղը խորտակեց, իսկ Նոյին արդարությունը փրկեց: Բաբելոնյանի փոխարեն Տերը հաստատուն վե՛մերով ու հեղույսներով առաքելադավան սուրբ հավատի վրա շինեց Իր Մարմինը՝ որպես հզոր աշտարակ, որը ո՛չ հողմերը կարող են սասանել, ո՛չ հորդառատ անձր-ները փլել: Եվ դեռ ավելին՝ Եկեղեցու խորհուրդը վեր բարձրացնելով՝ հասցրեց երկնային գերագույն կամարին:

Աբրահամի խորանը, որտեղ Տերը միջօրեին տաղավարեց, երկու հրեշտակներով (տե՛ս Ծննդ. ԺԸ 1-15), –ս ունի Եկեղեցու խորհուրդը: Սակայն այդ խորանը ժամանակավոր էր, իսկ Եկեղեցին հավիտենական է: Այդ խորանը պանդուխտ էր քանանացիների երկրում, իսկ Եկեղեցին անշարժ հիմքի վրա է: Այդ խորանում անասուններ էին զոհաբերում, իսկ Եկեղեցում սուրբ Կույսի ծնած «Երինջը»: Այնտեղ Աստված ինչպես մի անծանոթ եր-աց Աբրահամին, երկու հրեշտակների ուղեկցությամբ, իսկ Եկեղեցի Տերը գալիս է երկնային գորքերով՝ անթիվ ու անհամար գնդերով, ծանոթ ու հարազատ Իր հավատացյալներին:

Հին խորանում Աստված Աբրահամին խոստացավ զավակ պարգ-ել, իսկ Եկեղեցում Քրիստոս՝ օրինության Չավակը, մեծամեծ պարգ-ներ է բաշխում Աբրահամի հավատացյալ որդիներին: Հնում նահապետը Իսահակին՝ իր միածին որդուն, ինչպես պատարագ, սիրով տվեց Աստծուն: Իսկ Եկեղեցում, երկնավոր Հայրը ինչպես կենդանարար Պատարագ տալիս է Իր Միածին Որդուն՝ Ճշմարիտ Իսահակին, Ով Իրեն խոյով չփոխարինեց, ինչպես Իսահակի

փոխարեն խոյը մորթվեց (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 13), այլ Տերն ամենքի փոխարեն մորթվեց, որպեսզի Իր մահով կյանք շնորհի ողջերին ու մեռածներին, – վերցնելով աշխարհի մեղքը՝ բոլորին սիրով Իրեն միացնի:

Երկրի վրա հաստատված սանդուղքը, որ տեսավ Զակոբը, նույնպես Եկեղեցու օրինակն է, իսկ Զակոբի օժած քարը՝ Եկեղեցու սուրբ Սեղանի (տե՛ս Ծննդ. ԻԸ 12, 18):

Աստվածային հրով պայծառացած անկեզ մորենին (տե՛ս Ելք Գ 2), որը տեսավ Մովսեսը, – սուրբ Եկեղեցու խորհուրդն է, սակայն Եկեղեցին այնպես ահագնատեսիլ չէ, ինչպես անկեզ մորենին, այլ հեզ ու հանդարտ է տեսքով:

Եկեղեցու օրինակն էր նա– Սինա լեռը (տե՛ս Ելք ԺԹ 16): Այդտեղ Տիրոջ փառքը միգախառն ամպով, հրի տեսքով, փողի ու որոտման ձայների ահաբեկող հնչմամբ եր–աց: Իսկ Եկեղեցում Զոր անպարագրելի Խոսքը, Աստվածության փայլատակող ճառագայթը, թաքնվելով մարմնի ամպով – հնչեցնելով կենսաբեր Ավետարանի փողը՝ ամբողջ տիեզերքը հրավիրեց Զորը որդեգրության:

Երբ Մովսեսն իջավ Սինա լեռից՝ ուխտի երկու տախտակները ձեռքին, նրա դեմքը լույս էր ճառագում, Տիրոջ հետ խոսելու պատճառով: Նրան չէին կարողանում նայել Իսրայելի որդիները (տե՛ս Ելք. ԼԴ 29), իսկ Եկեղեցում բաց դեմքով տեսնում ենք Տիրոջ փառքը ինչպես հայելու մեջ (տե՛ս Բ Կորնթ. Գ 18): Այնտեղ Աստվածագիր պատգամը քարեղեն տախտակով տրվեց, Մովսեսի միջոցով, իսկ այստեղ՝ փրկության Ավետարանը՝ ինքնախոսությամբ Աստծու Որդու, լուսավորում է ամեն մարդու, ով գալիս է աշխարհ: Այնտեղ տրվեց մարմնի թլփատությունը (տե՛ս Ծննդ. ԺԵ 11), իսկ այստեղ՝ սրտի (տե՛ս Զոմ. Բ 29):

Անապատում Աստված Իսրայելի որդիներին ցերեկն առաջնորդում էր ամպի, իսկ գիշերը՝ հրե սյան տեսքով (տե՛ս Ելք ԺԳ 22): Երկնքից մանասա էր տալիս ուտելու (տե՛ս Ելք ԺԶ 14,15) – նրանց հետ գնում էր մի վեմ, որից ջուր էր բխում ու հագեցնում նրանց ծարավը (տե՛ս Ելք ԺԵ 6): Այդ անապատը նույնպես Եկեղեցու օրինակն է, սակայն սուրբ Եկեղեցին երկնային անկոխ անապատ է ու անմերձենալի զովացնող ամպ, – սրանից ելնող կենդանի ու անմահացնող Կերակուրը կյանք է տալիս ամբողջ աշխարհին: Եկեղեցուց բխում է Կենդանի Ջուրը, սակայն ոչ վեմից, ինչպես անապատում, այլ Կենարարի կողից, որի խորհուրդը մեկնեց առաքյալը. «Բոլորն էլ նույն հոգ–որ ըմպելիքը խմեցին այն հոգ–որ Վեմից, որ գնում էր նրանց հետ, – այն Վեմը Ինքը՝ Զրիստոս էր» (Ա Կորնթ. Ժ 4): Ինքը՝ Կյանքի Աղբյուրը, ձայնում է ասելով. «Եթե մեկը ծարավ է, թող Ինձ մոտ գա – խմի» (Յովհ. Է 37):

Եկեղեցի կառուցելու սկիզբը դրվեց Սինա անապատում՝ Մովսեսի կանգնեցրած Վկայության խորանով, որն Աստծու տունն էր, պատարագներ ու ընծաներ մատուցելու տեղը – ժողովրդի աղոթատեղին, քանի դեռ Օրենքը չէր փոխարինվել Շնորհով: Մովսեսը, ըստ Տիրոջ հրամանի, իր կանգնեցրած խորանում դրեց Սրբությունների սրբությունը: Սակայն դա տեղափոխվող խորան էր, քանզի այն ժամանակ ժողովուրդն այս ու այնտեղ պանդխտանում էր, – Տերն էլ, մխիթարելու համար, նրանց հետ էր պանդխտանում: Ինչպես Մովսեսը մի անգամ պատարագ մատուցեց – տվեց Ահարոնին ու նրա որդիներին, այդպես էլ Տերը Վերնատանը մի անգամ պատարագ մատուցեց – տվեց Իր առաքյալներին, նրանք էլ՝ Զրիստոսի բոլոր հավատացյալներին, քանզի Զրիստոս մի անգամ խաչվեց:

Քահանայապետը տարին մի անգամ է մտնում սրբություն, – Զրիստոս, Իր մարդեղությանից մինչ– մյուս անգամ գալուստը, մի անգամ մտավ երկնային սրբություն՝ մեր մեղքերը սրբելով: Ջնում բազում պատարագներ էին մատուցվում, սակայն կատարյալ փրկությունը չէր գտնվում, քանզի այդ պատարագները ընդամենը ճշմարիտ պատարագի օրինակներն էին: Խորանը ստվերն է, իսկ Եկեղեցին՝ ճշմարտությունն է: Ճշմարտության գալով օրինակը վերացավ, – Զրիստոս մի անգամ պատարագ մատուցելով, տվեց հավիտենական փրկությունը:

Տապանակն Աստծու պատգամների տեղն է, որն առաքյալը կտակարանների արկղ անվանեց, – դա նույնպես Եկեղեցու խորհուրդն ունի: Տապանակում դրված երկու քարեղեն տախտակների փոխարեն Եկեղեցում Հին – Նոր Կտակարանները դրվեցին: Փոխանակ Տապանակում պահվող ոսկյա սափորի, ինչի մեջ պահվում է մանանան, ոսկեղեն ու անարատ Յոգին Եկեղեցում ամբարում է Աստվածային ու երկնային խորհուրդները: Իսկ Ահարոնի ծաղկած գավազանը ցույց է տալիս, որ քահանայությունը երկնային է ու հոգ–որ (տե՛ս Թվեր 8, 10): Ինչպես գավազանը, որ զրկված էր դալարությունից ու մեռած, կրկին դալարեց, ծաղկեց ու պտղաբերեց, այդպես էլ պետք է մեռնել աշխարհի համար, որպեսզի Պողոսի նման ասենք. «Կենդանի եմ այսուհետ–. բայց ոչ թե ես, այլ իմ մեջ ապրում է Քրիստոս» (Գաղատ. Բ 19,20):

Օրենքը, որ Սինա լեռան վրա տրվեց, դադարեց – իր տեղը զիջեց հոգ–որ օրենքներին, որոնք Եկեղեցուց ելան, ըստ մարգարեի խոսքի. «Սինայից են դուրս գալիս օրենքները, – Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից» (Միքիա Դ 2): Հին օրենքները քարեղեն տախտակների վրա գրվեցին, իսկ Նոր օրենքը՝ սրտի մարմնեղեն տախտակների: Հին օրենքները ծառայության գիր էին, իսկ Նորերը՝ ազատության: Հները միայն մի ազգի տրվեցին, իսկ Նորերը՝ ամբողջ տիեզերքին: Հները Մովսեսը բերեց, իսկ Նորերը՝ տասներկու առաքյալները:

Եկեղեցում հայտնվեցին բոլոր տնօրինական խորհուրդները, որոնք անհայտ էին սերունդներին ու ազգերին: Եկեղեցին ճշմարտապես սուրբ երկիր է, – Տիրոջ աչքը հարատևում է վրա վրա:

Եկեղեցու ձ– ուներ նա– Սողոմոնի տաճարը, – նրանում ամեն ինչ օրինակն էր Եկեղեցու, սակայն ճշմարիտ Եկեղեցու հայտնվելով այն ավերակ դարձավ: Աստծու հրամանով Մովսեսի կանգնեցրած Վկայության խորանը հայտնում է օրենքների փոփոխելի կարգը, իսկ Սողոմոնի հրաշագեղ տաճարը՝ Եկեղեցու սրբազան ու հաստատուն խորհուրդը: Սակայն նրանցում մատուցված պատարագներով ու առօրյա լվացումներով միայն մարմինն էր մաքրվում, իսկ Եկեղեցում՝ Ավազանի մկրտությամբ մաքրվում են –՝ հոգին, –՝ մարմինը, իսկ պատարագներով խորհրդապես ճաշակում ենք Տիրոջ Մարմինը: Հնում անասունների արյունն էր սրսկվում ժողովրդի վրա, իսկ այժմ՝ Տիրոջ սուրբ Արյունը հեղվեց աշխարհի փրկության համար: Հնում զգալի գառները մորթվեցին, իսկ Նորում՝ հոգ–որ Գառը պատարագվեց աշխարհին կյանք տալու համար:

Առաջինում անասուններն էին որպես պատարագ – զոհ մատուցվում, իսկ երկրորդում՝ Աստծուն հաճելի – սուրբ անձիք իրենք իրենց են ընծայում: Առաջինում քահանայապետի ցույցը պտղաբերեց արքայական կաղին (տե՛ս Թվեր 8), երկրորդում՝ Լույսի Խաչը՝ Քրիստոսին: Առաջինում դատաստանի, ճշմարտության – հայտնության տախտակներն էին, երկրորդում՝ արքայության Ավետարանը:

Հնում քահանայապետը զգեստավորվում էր պճեղնավոր պատմունճանով (տե՛ս Ելք ԻԸ), որի քղանցքներին կարված էին ոսկե զանգակներ, որոնք խորհրդանշում են պայծառ քարոզչությունը: Կրում էր նա– պատվական քարերով – ոսկե շղթայով զարդարված խույր – վակաս, իսկ Քրիստոս մեզ զգեստավորեց հավատով, սիրով ու սրբությամբ: Խույրը Սուրբ Յոգու շնորհներն է, իսկ Ահարոնի՝ պճեղնավոր պատմունճանով զգեստավորվելը խորհրդանշում է Քրիստոսի մարմնանալը – մեր չորեքնյութային բնության զարդարվելը շքեղաշուք արդարությամբ: Չգեստների կապույտ թելով հյուսվածքը խորհրդանշում է երկնային առաքինությունները, կարմիր մանվածքը՝ անապական Արյան կցորդությունը, նրբահյուս բեհեզը՝ Աստվածության խառնվելը մեր բնության հետ, ծիրանին՝ անճառելի տնօրինության ծածկված խորհուրդը: Քահանայապետի լանջապանակի չորս շարքով կարգված տասներկու ակնաքարերը խորհրդանշում են տասներկու առաքյալներին, քանզի նրանք դարձան Քրիստոսի սիրտն ու կամքը:

Վերնատունը, ուր մեր Տերը լվաց իր աշակերտների ոտքերը – բաշխեց իր փրկական Մարմինն ու Արյունը, ունի Եկեղեցու խորհուրդը, քանզի Եկեղեցում է գտնվում Մկրտության ավագանը – այդտեղ է բաշխվում Տիրոջ Մարմինն ու Արյունը: Ինչպես Հարությունից հետո Տերը փակ դռներով մտնելով Վերնատուն՝ փչեց առաքյալների վրա – նրանց իշխանություն տվեց քահանայագործելու (տե՛ս Հովհ. Ի 23), այդպես էլ այսօր՝ Տերը Եկեղեցի մտնելով՝ հավատացյալներին պարզ–ներ է շնորհում, իսկ քահանաներին իշխանություն տալիս՝ մեղքերը կապելու – արձակելու: Վերնատանը Սուրբ Հոգին հրեղեն լեզուներով առաքյալների վրա իջավ – նրանց մխիթարեց, իսկ այսօր Սուրբ Հոգին Եկեղեցի է իջնում յոթնարփյա շնորհներով – առաքինության հրավիրում յուրաքանչյուրին:

Սուրբ Եկեղեցին սկզբնավորված լինելով արարածների ստեղծվելուց առաջ Անսկզբի կողմից, Ով սկիզբն ու ամբողջացումն է Եկեղեցու, մեզ համար բյուրապատիկ բարիքների աղբյուր է ու ապավինության վայր, – ոչ միայն այժմ, այլ– հանդերձյալ հավիտենականությունում, քանզի նա– հանդերձյալի խորհուրդն ունի:

Եկեղեցու խորանը ար–եյան կողմում է, որովհետ– ար–ելքից ենք ակնկալում երկնային Փեսայի գալուստը: Այդպես նա–՝ Եկեղեցին դեմ հանդիման է Դրախտին, որն ար–եյան կողմում է, որպեսզի նրա բնակիչներին ցույց տա իր որդիներին, ովքեր Քրիստոսին խաչակցվելով՝ աշակողմյան ավագակի նման մտնելու են Դրախտ: Եկեղեցին քառակողմ է, ինչը ցույց է տալիս, որ տիեզերքի չորս անկյունները նույն հույսով – մի Հոգով Քրիստոսին են միացած – մի Աստծու են ընծայում երկրպագությունը:

Ժամհարը, ով բոլորին հրավիրում է Աստծուն փառաբանելու, խորհրդանշում է հրեշտակապետի փողի հնչումը, որը պիտի արթնացնի ամբողջ տիեզերքը մահահանգիստ քնից – հրավիրի ընդամաք գնալ երկնավոր Արքային:

Վարագույրը խորհրդանշում է երկնքի անշրպետը երկինքների երկնքից, ուր Սուրբ Երրորդությունն է բնակվում: Դա նա– այն անշրպետն է, որ կա մեր – անմարմին Էությունների միջ–:

Տաճարում հավատացյալների ժողովվելը, ցույց է տալիս մեր հավասարությունը հրեշտակների հետ, – Քրիստոսի առջ– կանգնելը: Եկեղեցու դրսի մասը մեղավորների ժողովատեղն է, ովքեր դրսից տեսնելու են արժանավորների պատիվը: Վառվող լապտերները բացահայտում են իմաստուն կույսերի լուսավոր վարքն ու ողորմածությունը, ինչպես նա– ներկայացնում երկնքի լուսավորվածությունը: Իսկ լույսերի ամենօրյա վառելը ցույց է տալիս արդարների մշտալույս պայծառությունը:

Սուրբ Սեղանը խորհրդանշում է Սուրբ Երրորդության միասնականությունը: Սեղանը պատշաճ կտավներով ծածկելը Աստվածության ծածկված խորհուրդն է հայտնում:

Խորանի աջում – ձախում գտնվող խորհրդանցները ցույց են տալիս Եկեղեցու սպասքների պատրաստությունը – աղքատներին անպակաս ողորմություն տալը: Խորանի անպակաս լինելը պատարագի մասից՝ նշանակում է, որ Եկեղեցին միշտ ունի Քրիստոսի հաշտարար Մարմինը, որպեսզի չասեն՝ պակասեց կերակուրը ձեր Աստծու տանից: Եկեղեցի մտնելով երկրպագում ենք – խաչի նշանը դրոշմում մեր դեմքին, ասելով, որ Խաչյալի երկրպագությամբ – խոստովանությամբ ենք արժանանում մտնել Եկեղեցի:

Այսպիսով Եկեղեցին դուստրն է վերին Սիոնի ու քաղաքն Անմահ Արքայի: Այն երկնայինի օրինակով կառուցվեց երկրի վրա – կանգուն է ինչպես երկնայինների ճշմարիտ նմանություն երկրի բոլոր կողմերի համար: Այն սկիզբ առավ հնի մեջ, նորոգվեց նորում ու կամբողջանա հանդերձյալում: Եկեղեցին դեռ էլի բազում բարիքներ պիտի վայելի մինչ– երկնավոր Փեսայի գալուստը, որից հետո Տերը պիտի պսակի իր Հարսին ու դասակարգի վերին գորքերի հետ:

ՏԱՊԱՆԱԿ

Հիշատակ հին Տապանակի եւ տոն նորի՝ սուրբ Եկեղեցու

Նավակատիք Վարդավառի տոնի

Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»: Երեկոյան ժամերգությանը քահանաները զգեստավորված, միաբան, հաչով, Ավետարանով ու բոլոր զարդերով ելնում են ատյան – երգում «Որ ի լերինս այլակերպեալ» շարականը:

Չատկից հիսուն օր հետո Մովսեսը ստացավ Օրենքը – Տապանակը կառուցելու հրամանը: Այդ պատճառով առաջին հիսնյակին՝ Չատկից հիսուն օր հետո, Հոգեգալուստն ենք տոնում, իսկ երկրորդ հիսնյակին՝ Հոգեգալուստից հիսուն օր հետո, Տապանակի տոնը: Աստվածաշնչում ասվում է.

«Մովսեսը քառասուն օր, քառասուն գիշեր մնաց լեռան վրա, հաց չկերավ, ջուր չխմեց. Տեր Աստվածն նրան տվեց իր իսկ ձեռքով գրած քարե երկու տախտակներ» (Բ Օրենք Թ 9-10):

«Բեսելիելը Տապանակը կառուցեց կարծր փայտից. երկուսուկես կանգուն էր դրա երկարությունը, մեկուկես կանգուն՝ լայնությունը, մեկուկես կանգուն՝ բարձրությունը: Այն ներսից ու դրսից պատեց ոսկով, դրա վրա շուրջանակի ոսկե պսակ շինեց: Չորս ոսկե օղակներ ձուլեց դրա չորս կողմերի համար. երկու օղակներ՝ մի կողմից, – երկու օղակներ՝ մյուս կողմից: Դրանք հազգրեց լծակներին: Լծակները շինեց կարծր փայտից – դրանք պատեց ոսկով: Լծակները Տապանակի կողքերից մտցրին օղակների մեջ, որպեսզի դրանցով բարձրացնեն այն: Տապանակի կափարիչը պատրաստեցին մաքուր ոսկուց. երկուսուկես կանգուն էր դրա երկարությունը, մեկուկես կանգուն՝ դրա լայնությունը: Կափարիչի երկու ծայրերի երկու քերովբեները պատրաստեց ոսկուց. կատարյալ մի գործ շինեց դրանք: Մի քերովբեն դրված էր կափարիչի մի ծայրին, իսկ մյուս քերովբեն՝ կափարիչի մյուս ծայրին: Երկու քերովբեները միաձուլյ էին կափարիչի երկու ծայրերի հետ: Քերովբեները դեպի վեր էին տարածել իրենց թ–երը – իրենց թ–երով հովանի էին անում կափարիչի վրա: Կափարիչի վրա քերովբեների դեմքերն իրար դեմ դիմաց էին» (Ելք ԼԵ 1-9):

Տերը Մովսեսին հրամայեց Տապանակը պատրաստել որպես օրինակ վերին աշխարհի, քանզի նախ վերինը գոյացավ, – ապա՝ նյութականն ու տեսանելին: Տապանակը խորհրդանշում է նա– Քրիստոսի անապական Մարմինը, ինչպես նա՝ առաջին հայրապետներին, մարգարեներին ու առաքյալներին:

Նախ խոսենք Տապանակի չափերի մասին. երկուսուկես կանգուն Տապանակի երկարությունն էր, մեկուկես կանգուն՝ լայնությունը, – մեկուկես կանգուն՝ բարձրությունը: Տապանակի չափերը խորհրդանշում են, որ ամեն ընտիր առարկա ունի չափ ու սահման – նրա չափերի մեջ շփոթություն չկա: Տապանակը բազում խորհուրդներ ունի, սակայն հարմար է նախ հրեշտակների հետ համեմատել այն, քանզի նրանք բնությամբ անապական են ու անմահ:

Տապանակի բոլոր չափերը միասին ստացվում է հինգ ու կես կանգուն: Հինգը նշանակում է, որ հրեշտակները չորս տարրերից չեն արարված, այլ հինգերորդ եություն են՝ անմարմին, անփոփոխ ու անմահ, ինչը հատուկ չէ տարրերից գոյացածներին: Իսկ կեսը նշանակում է, որ Աստծու հետ համեմատած նրանք անկատար են, քանի որ եղական են – ոչ էից գոյանալով եկել են գոյության: Դա նա– նշանակում է, որ բանականների կեսը երկնքում է ստեղծված, – կեսն էլ երկրի վրա է բնակվում:

Տապանակի ձ-ը հաստատուն է – խորանարդաձ-: Երկարությունը, որը երկուսուկես կանգուն է, խորհրդանշում է հրեշտակների անմահ կյանքը: Նրանք անմահ են – գերազանցում են ժամանակը, սակայն պակաս են, քան հավիտենական Աստված: Նրանք մեր հոգիների նման մշտնջենավոր են՝ ունեն սկիզբ – չունեն վախճան: Գիտությամբ առավել են, քան մարդիկ, ու պակաս, քան Աստված: Իսկ լայնությունը խորհրդանշում է, որ նրանք աճում են իմաստությամբ, իրենց եության մեջ:

Տապանակի ներսից ու դրսից ոսկով պատվելը նշանակում է, որ հրեշտակները աստվածատեսակ են ու մաքուր: Ներսից, որովհետ– բնությամբ մաքուր են, իսկ դրսից՝ որովհետ– օրըստօրե ավելանում է նրանց լուսափայլ իմաստությունը: Ծնոտը (պսակը), որը շրջապատում էր Տապանակը, նրանց իմանալի կերակուրն է խորհրդանշում, քանզի ծնոտը կերակրվելու համար է:

Տապանակի չորս օղերը – երկու լծակները նշանակում են, որ հրեշտակները քառանյութ աշխարհին են խնամածու, Աստծու երկու խնամածու զորությամբ՝ արարչական – արքունական, քանզի նրանք –՝ բարերար են, –՝ պատժող: Տապանակում պահվող տախտակները նշանակում են, որ հրեշտակները բարին են վկայում պատվիրանները պահողների մասին:

Տապանակը նա– սուրբ Աստվածածնին է խորհրդանշում: Նրա կարծր փայտը խորհրդանշում է Աստվածամոր անապական կուսությունը, ներսի ու դրսի ոսկին՝ հոգու – մարմնի մաքրությունը: Ներսի երկու տախտակները խորհրդանշում են հոգու – մարմնի միավորությունը խոսքով: Տապանակում պահվող մանանան Տիրոջ անապական Մարմինն է, գավազանը՝ այն, ինչը բխեց Յեսուսի արմատից, իսկ բուրվառը՝ անուշահոտության կրակը:

Դարձյալ՝ Տապանակը մեր Տեր Յիսուս Քրիստոսն է, իսկ անփուտ փայտը՝ Նրա անապական Մարմինը: Ոսկին Աստվածությունն է խորհրդանշում, իսկ կարծր փայտը՝ Տիրոջ Մարմինը, որին մահը չկարողացավ ծամել: Եվ ինչպես Տապանակը կառուցվել էր ոսկուց ու փայտից – ամբողջական էր, այդպես էլ Խոսքը – Նրա անարատ Մարմինը մի Քրիստոս է՝ մի Տեր: Իսկ Տապանակի վրա դրված քավությունը հայտնում է, որ Տերը քավություն եղավ մեզ համար:

Տապանակը քառակուսի ձ- ունի – անփուտ է, իսկ աստվածընկալ խաչը քառաթ– է ու անապական, – խաչով եղավ մեր քավությունը:

Դարձյալ՝ Տապանակը սուրբ Եկեղեցին է, որ մեղքերի գիշությունից չի փրկում, այլ անապական վարքով ոսկեզարդված է երկու Կտակարաններով: Իսկ քերովբեները խորհրդանշում են երկնավորների սպասավորությունը Եկեղեցում:

«Չորս ոսկե օղակներ ծուլեց դրա չորս կողմերի համար»:

Չորս կողմերը նշանակում են, որ Քրիստոսի հավատը տարածվեց աշխարհի չորս կողմերում: Երկու լծակները երկու Կտակարաններն են, ինչպես նա– օրենքներն ու մարգարեությունները: Չորս քահանաները, ովքեր վերցնում էին Տապանակը՝ չորս ավետարանիչներն են, որ վերցրել էին Քրիստոսի մարդեղության խորհուրդը:

Լծակների ոսկով պատելը անբիծ հավատի խոստովանությունն է Հորը, Որդուն – Սուրբ Հոգուն, բոլոր պատվիրանների պահպանությամբ հանդերձ: Քավության սեղանը, որը Տապանակի վրա էր, խաչն է խորհրդանշում, որով Տերն ամենակատար քավությունը գործեց: Երկու քերովբեներն Աստծու երկու զորություններն են՝ արարչական – արքունական, իսկ մեկմեկու նայելը նշանակում է աշխարհի պատվելն ու պատուհասվելը:

Տապանակում պահվող ոսկյա սափորը՝ լի մանանայով, խորհրդանշում է Աստվածամորը, ով կուսությամբ կրեց երկնքից իջած Կենաց Հացը: Այնտեղ պահվում է նա– ծաղկած գավազանը, որը խորհրդանշում է Քրիստոսական քահանայությունը: Երկու տախտակները խորհրդանշում են հոգին ու մարմինը, որոնց վրա Սուրբ Հոգով գրված է Աստծու պատգամները, որոնցից հինգը մարմնի հինգ զգայարաններն են, – հինգը՝ հոգու

գորությունները: Եվ գրված են ոչ թե թանաքով, այլ Զոգու շնորհով, սրտի վրա: Իսկ ոսկյա բուրվառը կանանց մեջ օրհնվածն է՝ Աստվածամայրը՝ լի Սուրբ Զոգով – Բարձրյալի գորությամբ: Ինչպես բուրվառն իր անուշ հոտով, այդպես էլ Տապանակը խորհրդանշում է Զրիստոսի Մարմնով գալը – Եկեղեցու փառքի եր–ումը:

Տապանակը հույժ մեծարվեց Աստծու կողմից – բոլորի վրա մեծ ահ էր սփռում: Քանզի ամպը, որը ցերեկը հովանի էր ժողովրդին, իսկ գիշերը սյունաձ– բոց էր տալիս ու առաջնորդում նրանց, այնուհետ– Տապանակի վրա էր նստում, որը դրված էր Սրբության սրբոցում:

Երբ ժողովուրդը անապատում տեղից տեղ էր գնում, նախ Տապանակն էր վերցվում, – Մովսեսն ասում էր. «Վե՛ր կաց, Տե՛ր, որ ցանուցիր լինեն Զո թշնամիները, փախուստի մատնվեն բոլոր Զեզ ատողները» (Թվեր Ժ 35), իսկ երբ ժողովուրդը իջ–անում էր, նախ Տապանակն էր դադար առնում, – Մովսեսն ասում էր. «Տե՛ր, դարձի՛ր դեպի հազարավոր ու բյուրավոր իսրայելացիները» (Թվեր Ժ 36): Այդպես էր ասվում, որպեսզի մենք Զրիստոսի տևտեսությամբ – Եկեղեցու խորհրդով կանգնենք – գնանք: Երբ Տապանակն առջ–ից էր գնում, վանում էր թշնամիներին, իսկ երբ դեպի ժողովրդին էր դառնում, բանակատեղում աճեցնում էր աստվածայինը:

Զարց. -Ինչո՞ւ էր Տապանակը բանակի առջ–ից ընթանում, իսկ վեմը՝ ետ–ից:

Պատասխան. -Տապանակը Զրիստոս էր, – նրանում էին գտնվում Օրենքի տախտակները. Վեմը նույնպես Զրիստոս էր, ըստ առաքյալի խոսքի. «Խմում էին հոգ–որ այն Վեմից, որ գնում էր նրանց հետ – այն Վեմն Ինքը՝ Զրիստոս էր» (Ա Կորնթ. Ժ 4): Քանզի Զրիստոս է առաջինն ու վերջինը, այսինքն՝ Սկիզբն ու Վախճանը, – ոչ միայն Աստվածությամբ, այլ– մարդկությամբ: Նա–՝ որպեսզի պահպանի առաջին – վերջին թշնամիներից, որը սատանան է – մեղքերը: Դարձյալ՝ որպեսզի առաջնորդի մեր մուտքն ու ելքն աշխարհ:

Տերը նախ Օրենքն է տալիս – ապա՝ ջուրը, նախ հանգստությունն է տալիս – հետո՝ վայելչությունը, որպեսզի նախ Օրենքը կատարենք – հետո մխիթարվենք, դարձյալ՝ որպեսզի նախ հոգով խմենք – ապա՝ մարմնով: Առաջինները գործերով պիտի արդարանային, որը նշանակում էր Օրենքը, իսկ մենք՝ հավատով, որը խորհրդանշում էր վեմը: Տերը նախ օրինակն է տալիս, ապա՝ ճշմարտությունը:

Տապանակը – նրանում եղող ամեն ինչ խորհրդանշում էր նա– Զրիստոսի առաջին գալուստը, իսկ աղբյուր դարձած վեմը, որը նա– խորհրդանիշն է հավիտենական կյանքի, խորհրդանշում է Տիրոջ Երկրորդ գալուստը:

Իսրայելացիների անցումը Զորդանանով

Երբ վախճանվեց Մովսեսը, – նրա փոխարեն առաջնորդ ընտրվեց Զեսուն, Տերը հրամայեց Զեսունին տանել ժողովրդին դեպի Ավետյաց երկիր, որը խոստացել էր Աբրահամին: Եվ որովհետ– Մովսեսը խնդրել էր Տիրոջը, որպեսզի հրեշտակի փոխարեն Նա գնա իսրայելացիների հետ (որպեսզի հրեաները, Տիրոջը թողնելով, հրեշտակին չպաշտեին), այդ պատճառով էլ Աստված խոստացավ լինել Զեսունի հետ այնպես, ինչպես – Մովսեսի հետ եղավ: Զեսունն ու Քաղեբն էին միայն մնացել այն վեց հարյուր հազար հրեաներից, ովքեր ելան Եգիպտոսից – սրտի մտոք գնում էին Աստծու հետ, իսկ հանցավորներն այդ քառասուն տարիներում ընկել էին անապատում:

Զեսուն գորավոր էր իր մաքուր անձով – կույս մարմնով: Նա Եղիազար քահանայի հետ առաջնորդում էր ժողովրդին – առավել երկյուղով ու պատվով էր վերաբերվում Տապանակին,

ինչ պատճառով մոտ երկու հազար կանգուն հեռավորություն էր գոյանում Տապանակի – ժողովրդի միջ- (տե՛ս Յեսու Գ 4), որը նշանակում էր, որ դեռ-ս հեռու էր Զրիստոսի գալստյան խորհուրդը:

Երբ Իսրայելի բանակը եկավ Յորդանանի եզրը – գետանցումից առաջ բանակատեղի դրեց, ժողովուրդը չհամարձակվեց անցնել գետը, մանավանդ հղի կանայք, քանի որ գետն այդ օրերին ջրառատ էր (տե՛ս Յեսու Գ): Դրա համար Յեսուի հրամանով ուխտի Տապանակը կրող քահանաները մտան Յորդանան գետը, – երբ նրանց ոտքերը խրվեցին ջրերի մեջ, վեր-ից իջնող ջրերը կանգ առան – ներք-ի ջրերից խիստ հեռացան, իսկ ցած իջնող ջրերը թափվեցին Մեռյալ ծովը, մինչ- որ իսպառ կտրվեցին, – ժողովուրդը կանգնեց Երիքովի դիմաց: Տիրոջ ուխտի Տապանակը կրող քահանաները հաստատապես կանգնեցին Յորդանան գետի հունի մեջ, ցամաքի վրա, – բոլոր իսրայելացիներն անցան գետը ցամաքով, քանի որ Յեսուն օրինակն էր Զրիստոսի, իսկ նրա ժողովուրդը՝ նոր ժողովրդի, Տապանակն էլ՝ Եկեղեցու, իսկ Յորդանանը՝ կռապաշտության, որը տեղի տվեց Աստծու Որդու հայտնվելով:

Յորդանանը նա- մեր բնությունն է, որը Դրախտից հոսելով գնում էր դեպի անդունդ՝ կործանվելու, – Զրիստոսով այն դարձավ դեպի իր նախկին տեղը: Ինչպես Մատթեոսն ազգաբանությունը վեր-ից ներք- թվարկելով հայտնում է մեր դեպի կործանում գնալը, իսկ Դուկասը ներք-ից վեր- թվարկելով՝ ետ դառնալը:

Ջրերը, որոնք բնության օրենքին հակառակ դեպի վեր հոսեցին, օրինակն են նրանց, ովքեր ի Զրիստոս մկրտվեցին – երկինք բարձրացան: Իսկ ջրերը, որոնք դեպի Մեռյալ ծովը հոսեցին, օրինակն են նրանց, ովքեր դարձյալ դեպի մեղքերը դարձան:

Տապանակն այդպես մնաց մինչ- ամբողջ ժողովուրդը գետով անցավ, իսկ երբ Տիրոջ ուխտի Տապանակը կրող քահանաները դուրս եկան Յորդանանից – ոտք դրեցին ցամաքի վրա, Յորդանանի ջրերը ետ՝ դեպի իրենց տեղը դարձան – հոսեցին իրենց հունով, ինչպես նախորդ օրը: Այդ օրինակով – Եկեղեցին կա ու պիտի մնա, մինչ- նոր ժողովրդի անցնելը կյանքի հորձանուտներով:

Ապա իսրայելացիներն առնելով տասներկու քարեր Յորդանան գետի միջից (տե՛ս Յեսու Դ)՝ դրանք իրենց հետ տարան բանակատեղի – դրեցին այնտեղ: Յեսուն ուրիշ տասներկու քարեր դրեց Յորդանանի մեջ, այնտեղ, ուր ոտք էին դրել Տիրոջ ուխտի Տապանակը տանող քահանաները: Քահանաները կանգնած մնացին Յորդանան գետի մեջտեղում, մինչ- որ այդ ամենը կատարվեց – ապա ելան գետից:

Քարերը գետի մեջ դնելն օրինակն է անհավատության մեջ տասներկու ցեղերի խորասույզ լինելուն, իսկ Յորդանանի միջի քարերը դուրս հանելը՝ օրինակն է տասներկու առաքյալների, ովքեր ընտրվեցին Իսրայելի սուզված ազգից:

Յեսուն Աստծու հրամանով գետից վերցված տասներկու քարերով սեղան շինեց, – յոթ օր Տապանակով շրջելով Երիքովի շուրջը՝ կործանեց քաղաքի պարիսպները, որն օրինակն է Զրիստոսի ձեռքով դժոխքի կործանման:

Տապանակի միջի քարե տախտակները Տիրոջ մատով էին գրված, – Յիսուսի անունն էլ կար այդ Տապանակի վրա՝ ըստ այս խոսքի. «Քո եղբայրների միջից քո Տեր Աստվածը ինձ նման մարգարե պիտի մեջտեղ հանի, Նրա՛ն կլսեք» (Բ Օրենք ԺԸ 15), այդ պատճառով էլ գետը պատկառեց – չթոջեց Տապանակը: Քանզի անունն ու օրինակն առանց Եության ու ճշմարտության՝ հոգու – մարմնի, չէին կարող մկրտվել: Անունը ցամաքում պահվեց, առանց մկրտության, մինչ- անվան Տերը՝ Զրիստոս, մարմին առնի ու հոգի ստանա – մկրտվի Յորդանանում:

Նա- քահանաներից ոչ ոք չթոջվեց, քանզի նրանք որդիները չէին Ավագանի ջրի, այլ թլփատության սրի:

Այդ տեղում Եղիան բաժանեց ջրերը – երկինք վերացավ: Եղիսենն նույնպես այդտեղ բաժանեց գետը, – այդտեղ վկայեց Հովհաննեսը Քրիստոսի մասին: Այդտեղ բացվեց Ավագանի արգանդը, – սրբվեց ջուրն Աստծու Որդու մկրտությամբ:

Ուխտի Տապանակի գերեվարումը

(Ա Թագ. Դ-2)

Հեղիի ժամանակներում իսրայելացիները պատերազմեցին փղշտացիների հետ – պարտվեցին: Տերը հաղթությունը տվեց փղշտացիներին, քանզի կարող ու զորավոր է, – Նրա հրամանները լսում են –՝ վեր–ում, –՝ ներք–ում: Եվ թագավորների սրտերն Աստծու ձեռքում է: Նա է սեր սերմանում – թույլ տալիս պատերազմները, Նրա կամքը շտեմարան է պատերազմի ու խաղաղության: Թագավորը չի կարող նետ արձակել, եթե Տերը չլարի աղեղն ու չտա Նրա ձեռքը: Հզոր բազուկը – սուրը չեն կարող հարվածել առանց Տիրոջ հրամանի: Թռչում է նետը, – ճարտար է արձակողը, սակայն դիպչելն Աստծուց է: Նրա կամքն արթնացնում է թագավորներին, – Նա է տալիս նրանց քուն:

Իսրայելի որդիները, ովքեր հաղթեցին ամորհացիներին, հաղթվեցին փղշտացիներից, որովհետ– Տիրոջ աջը զորացրել էր տկար անթլփատներին: Երբ Իսրայելի որդիները նեղվեցին, խորհեցին իրենց հետ վերցնել Տապանակը – հույսը դնել Աստծու խորհրդի վրա, որը Տապանակում է: Նրանք ասացին, որ դրանով են զորացել Հետուն ու իրենց հայրերը, դրա վրա է եղել հույսն իրենց նախնիների: Այդպես ասելով՝ ծերերը մարդ առաքեցին – բերել տվեցին Տապանակը, որպեսզի այն իրենց պահպանի: Եվ Հեղիի որդիները, վերցնելով Տապանակը, Սելովից բերեցին եբրայեցիների բանակը: Երբ Տապանակը բանակ մտավ, աղաղակեց ժողովուրդն օրհնության ձայներով ու ալելուիաներով, – փողեր հնչեցրին Աստծու Տապանակի առջ–՝ «օվսաննա» գոչելով, – նրանց ձայնն ավելի բարձր հնչեց, քան ծովի ձայնը, ինչպես Տիրոջ՝ Երուսաղեմ մտնելիս աղաղակում էին մանուկներն «օվսաննա» ասելով:

Փղշտացիները լսեցին ու զարհուրեցին, եբրայեցիների ձայնը սրի պես խրվեց նրանց սիրտը: Նրանք ասացին. «Վա՛յ մեզ», քանզի եբրայեցիների Աստված եկել է օգնելու նրանց: Այդ ամենից զարհուրած փղշտացիների թագավորը կանչեց խորհրդականներին – նրանց հարցրեց Տապանակի մասին: Նրանք էլ ասացին, որ դա այն Տապանակն է, որն Իսրայելի որդիներին հանեց Եգիպտոսից՝ հարվածելով եգիպտացիներին – եբրայեցիներին հաղթանակներ տալով: Եվ այդպես, կարգով պատմեցին թագավորին այն ամենի մասին, ինչ արեց Տերը Եգիպտոսի հետ, ինչպես պահեց հրեաներին անապատում – բնակեցրեց քանանացիների երկրում: Երբ փղշտացի իշխանները լսեցին այդ ամենը, խիստ զարհուրեցին Տիրոջ անունից, չնայած որ չէին երկրպագում Նրան:

Այլազգիների զարհուրելը կանխատեսում էր քրիստոնյա թագավորների երկյուղածության, – Տապանակի ահը պատմում էր Քրիստոսի խաչից երկյուղ ունեցողների մասին: Այդպիսով՝ խաչի սքանչելիքները – Տապանակի գորությունը հավասարապես համբավվում են ամբողջ տիեզերքում: Տապանակը գովաբանվում է –՝ իսրայելացիների, –՝ նրանց ատողների կողմից, – հրեաներից ու հեթանոսներից վկայվում Հիսուսի խաչի գորությանը: Տերը երբեք չի թողնում Իր Անձն առանց վկայության, – երբեք աշխարհից չեն վերանում Նրա սքանչելիքները, որպեսզի աշխարհն իմանա, որ Նա է իրենց Թագավորը: Երկու ազգերն էլ իմացան, որ Տապանակին է հաղթությունը, – ամբողջ աշխարհը ճանաչում է, որ խաչը մերժում է հրեաներին – կանչում հեթանոսներին: Եբրայեցիների ազգը գիտեր, որ Տիրոջով է փրկությունը, – ամբողջ աշխարհն իմացավ, որ Քրիստոսով է փրկությունը:

Մինչ- պատերազմը՝ եբրայեցիները հաստատվեցին այն մտքին, որ հաղթելու են, իսկ փղշտացիները՝ թե պարտվելու են: Երկու կողմն էլ չգիտեր Աստծու խորհուրդը: Պատերազմի մեջ Տերը խորտակեց թլփատված իսրայելացիների աղեղը, քանզի նրանց սիրտը թլփատված չէր: Աստված չի խնայում իր սրբությունը, - Նրա համար ցավալի չէ իր անվան նախատինքը: Նա մատնում է իր մտերիմներին օտարների ձեռքը - սուրբ կոչվածներին՝ պիղծերի ձեռքը: Զանդում է այն այգու ցանկապատը, որը հանել էր Եգիպտոսից - տալիս տղմասեր խոզերին՝ ոտնակոխ անելու: Նա չի ամաչում, որ իր վրա դնելու են տկարության - պարտության անունը, ինչպես - ասացին Նրա մասին. «Թող այդ խաչից իջնի. - Դրան կհավատանք» (Մատթ. ԻԷ 42):

Դեռ ավելին, Յայրն ամոթի ու մահվան է մատնում նա- քահանաներին, ովքեր վերցրել էին Տապանակը, - Աստծու Որդին նույնպես առաքյալներին հանձնեց նախատինքի, ամոթի ու մահվան, իր խաչի «տկարության» պատճառով: Յայրն ասաց այլազգիներին, թե՛ հաղթեցեք Իրեն - իր ժողովրդին, ինչպես - Որդին ասաց տկար հրեաներին, թե՛ հաղթեք Առյուծի Կորյունին - ամոթով թողեք Նրա հավատացյալներին: Յայրն իր Որդուն, Ում վրա էր իր անունը, պարտության է մատնում իսրայելացիների ձեռքը, իսկ Որդին փախուստի է մատնում առաքյալներին, որոնց վրա կար իր անունը: Յարսը կանչեց Փեսային իրեն փրկելու, - Փեսան գալով իր Անձն ամոթահար արեց ու մահվան մատնեց: Աղաչեց աղախինը Տիկնոջն օգնել իրեն, իսկ նա իրեն մատնեց պարտության:

Այդպես նա- Կղեովպասն ասաց. «Մենք ակնկալում էինք, թե Նա է, որ փրկելու է Իսրայելը. սակայն, այս բոլորով հանդերձ, այս երրորդ օրն է, որ այդ բաները կատարվեցին» (Ղուկ. ԻԴ 21): Տերը տկար ազգերին թույլ տվեց, որ հաղթեն առյուծներին, որը խորհրդանշում էր Տիրոջ ձերբակալվելը, Պետրոսի սուր հանելն ու Մաղքոսի ականջը կտրելը (տե՛ս Յովհ. ԺԸ 10): Պատրաստ էր Տերն առաքելու իր Ավետարանը հեթանոսների տունը, այդ պատճառով էլ նախապես առաքեց իր Տապանակը՝ իր կարապետին:

Տապանակը բազում խորհուրդներ ունի, - Ավետարանը լցված է բազում իմաստություններով: Այն ամենը, որ եղավ Եգիպտոսում, փղշտացիների մեջ - Բաբելոնում, նման են իրար, քանզի աշխարհի երեսին, ծովերում, հնոցում, առյուծների մեջ - փղշտացիների դաշտերում քարոզվեց Աստծու զորությունը, որովհետ- տարածվելու էր խաչի լուրն ամբողջ տիեզերքում՝ մեծամեծ սքանչելիքներով: Փղշտացիները, լսելով Եգիպտոսի հարվածների մասին, տեսան, որ նույն պատուհասն եկել է իրենց երկիրը: Աստված թույլ տվեց Տապանակին գնալու փղշտացիների մոտ, որոնց սրտերը խստացած ու ամրացված էր իրենց չաստվածների վրա, - նրանք չէին հավատում, որ կա Աստված, - գործում է սքանչելիքներ:

Տերն այնպես արեց, որ օտարները սկսեն ավելի շատ պատմել իր մասին, քան մտերիմները, ինչպես կենսատու Ավետարանի խորհուրդը պատմվեց ամբողջ տիեզերքում: Ինչպես Յայրն անարգանք չհամարեց իր պնակիտները տալ փղշտացիների ձեռքը, այդպես էլ Որդին ծաղր ու նախատինք չհամարեց Ավետարանը տալ բոլոր ազգերին: Լսել էին փղշտացիները, թե Սիոնում Աստված կա, - այժմ իրենց աչքերով տեսան Նրա գործերն ու հավատացին: Լսել էին ազգերը, որ Աստված կա Իսրայելի մեջ, - այսօր ճաշակում են Նրա Մարմինը:

Եթե Յայրը Տապանակը չտար փղշտացիներին, ապա Ավետարանի խորհուրդը չէր հայտնվի հեթանոսներին: Յայրն իր Անձը տկարացրեց - դրանով գրավեց նրանց ու թագավորեց նրանց վրա: Ուր կար գեւք ու սուր, Նա ելավ տկարությամբ, որպեսզի հայտնի, որ սրով - աղեղով չէ հաղթությունը, - Նրա Միածինն աշխարհը չի փրկելու գեւքով ու պատերազմելով, այլ խաչի տկարությամբ: Զանի որ քահանաներն արժանապես չպահեցին Նրա սրահը սրբությամբ - Իրեն մաքրությամբ չէին սպասավորում, Նա թողեց նրանց ու հեռացավ նրանցից: Յպարտացել էին հրեաները, թե իրենք են միայն պատվում Տիրոջը, -

Տերը նրանց ցույց տվեց, թե որքան առավել են Իրեն պատվում այլազգիները: Որքան էլ ամուր լինի նավը, տգետ նավապետն այն կկործանի: Տապանակը հաղթող էր, սակայն հարբեցող էին քահանաները, այդ պատճառով էլ կերակուր դարձան թռչունների ու գազանների համար – կորցրեցին Տապանակը:

Երբ Յեսուն էր վերցրել Տապանակը, կործանվում էին քաղաքներն ու թագավորությունները, իսկ երբ այն վերցրեցին Յեղիի որդիները՝ որկրամուլ Օփնին ու Փենեհեսը, կործանեցին Իսրայելը – իրենց անձերը, իսկ Տապանակը գերի տարվեց: Տապանակի վերցվելը Յեղիի որդիների կողմից նշանակում է Ադամի ելնելը Դրախտից, ինչպես նա– Յիսուսի փախուստը Եգիպտոս, կամ էլ Քրիստոսի աշխարհ գալը:

Ոչ թե Տապանակի զորությունը տկարացավ, այլ քահանաներն էին տկար, ովքեր վերցրել էին այն: Ազահ Օփնին նման չէր Յեսունին, – ոչ էլ Փենեհեսն՝ արդար Քաղեբին: Երբ մաքուրն է Տապանակը վերցնում, այն սրբում է նրան – նրանով սրբվում, իսկ երբ ազահն է վերցնում, այն ամոթահար է անում վերցնողին – ինքն ամոթահար լինում: Այդպես – Որդու քահանայությունն առան՝ արժանիները, – անարժանները, սակայն քահանայության շնորհը դրանից չպղծվեց: Վերցրել էր Գեեզին Եղիսեեի գավազանը, որը լի էր զորությամբ, բայց քանի որ վերցնողն անհավատ էր, չգործեց գավազանի զորությունը: Այդպիսին է Տապանակն ազահների համար, այդպիսին են Որդու բոլոր խորհուրդները՝ հավատով – գործերով տկարացածների համար:

Տկար բազուկն աղեղին ոչինչ չի կարող անել, ինչպես նա– հիվանդի ձեռքը պողպատե սրին: Յոգու շնորհներն անարժան քահանաների վրա չեն ներգործում. քահանաների թուլությունը թուլացնում է Տապանակի ուժը – Տապանակին մատնում գերության: Տերը համարեց, որ ավելի լավ է Տապանակը գերվի ու անարգվի, – քահանաները սպանվեն, քան պատվով կենդանի մնան ու սպասավորեն Իրեն: Յեղիի որդիները, ովքեր վերցրեցին Տապանակը – դրանով իրենց անձերը կործանեցին, խորհրդանշում են Անսային ու Կայիափային, ովքեր պղծեցին Մովսեսի օրենքը – զրկվեցին քահանայությունից:

Ննչեց Տապանակում զորությունը, այն որ չէր ննչում ի սկզբանե, – պիղծերը Տապանակը տարան ու դրեցին իրենց կռատանը՝ Դագոնի տաճարում: Դագոնն ու Յերովդեսը նման են միմյանց իրենց սնտիությամբ ու տկարությամբ: Եվ ինչպես Յայրը լռեց Դագոնի առաջ, այդպես էլ Որդին՝ Յերովդեսի: Ինչպես թագավորի ձեռագիրը թագավորի անձի փոխարեն է, այդպես էլ աստվածային պնակիտներն Աստծու փոխարեն էին: Նա– Տապանակն էր Աստծու փոխարեն – սոսկ փայտ չէր: Վկա են փոշտացիները, ովքեր ասացին. «Նրանց աստվածները եկել են բանակատեղի: Վա՛յ մեզ» (Ա Թագ. Դ 7): Անօրենների վկայությունը խոտան չէ, եթե տեղին է, այդպես – հրեաները վկայեցին Յիսուսի մասին՝ ասելով, որ Իրեն Աստծու Որդի է անվանում:

Յոր համար նախատինք չեղավ Դագոնի տուն մտնելը, ինչպես – Որդու համար էլ նախատինք չեղավ Յերովդեսի մոտ տարվելը: Տապանակը կործանեց Դագոնին, իսկ Տերը՝ Յերովդեսի թագավորությունը: Փոշտացիները պատվելու համար մտցրեցին Տապանակը Դագոնի տունը, ինչպես Նաբուքոդոնոսորը տաճարի սպասքները մտցրեց իր գանձատունը: Վկայեցին փոշտացիները, որ Աստված եկել է իրենց մոտ, – վկայեց Նաբուքոդոնոսորը, որ սպասքներն Աստծուն են:

Վկայեցին հրեաները, որ Աստծու Որդուն դրեցին գերեզմանի մեջ, կարգելով Նրա վրա պահապաններ, քանի որ, եթե Նրան մեռած գիտեին, ապա ինչո՞ւ էր պետք պահապանը: Փոշտացիները հիշեցին Աստծու գործերը Եգիպտոսում, իսկ հրեաները Որդու մասին ասացին. «Յիշեցինք, թե այն Մուրեցնողը, քանի կենդանի էր, ասում էր, թե՛ երեք օրից հարություն պիտի առնեմ» (Մատթ. ԻԸ 63): Զանգի ինչպես Յայրը կործանեց փարավոնին իր գորբերով, այդպես էլ Որդին հրեաների թագավորությունը: Սակայն Որդին Յորից բաժանված չէ: Որդով կործանվեց փարավոնը, Նրանով ցավեցին փոշտացիների փորերը, Որդով վերցվեց հրեաների

թագավորությունն ու քահանայությունը – Տապանակով կործանվեց հրեաների քահանայությունը: Յեղիի ողնաշարի ջարդվելը – Օփնիի ու Փենեհեսի մահը կանխապես հայտնեց Իսրայելի թագավորության ու քահանայության անկումը: Եվ Փենեհեսի կինը (տե՛ս Ա Թագ. Դ 19-22), ով այդ օրը ցավով ծննդաբերեց, խորհրդանշում է տաճարի վիշտը: Նորածինը Զաբոթ կոչվեց, որը թարգմանվում է «վա՛յ», այսինքն՝ «Իսրայելի փառքը վերացավ»: Ծնված մանուկը քահանա չեղավ – ոչ էլ քահանայի հայր, այլ քահանայությունը տրվեց Սամվելին, ով նրանց ազգից չէր, նույնպես – քահանաներ չեղան Աննայի ու Կայիափայի սերունդները, այլ քահանայությունը տրվեց հեթանոս ազգերին: Եվ Յեղիի տունը մնաց ավերակ, իսկ տաճարը՝ Աստծու շնորհից ու բնակչից թափուր:

Այլազգիները Տապանակը տարան Ազոտոս – դրեցին իրենց Դագոն չաստծու առջև, քանզի այն իրենց Դագոնի նման կարծեցին: Դագոն թարգմանվում է մուկ: Իսկ գորությունը, որ Տապանակում էր, Դագոնին քաշելով բերեց դռան սեմի մոտ – այնտեղ ջարդեց, որպեսզի սատանան ճանաչի Տիրոջ գորությունը: Դագոնի քրմերը կրկին կանգնեցրին արձանը – հաջորդ օրը գալով՝ տեսան այն դարձյալ ընկած – գլուխը, երկու սրունքներն ու դաստակները պոկված: Դագոնը սատանայի օրինակն էր: Ինչպես եթե մեկը բռնի չար գազանին, նրա ճիրաններն ու ժանիքները պոկի, ապա գազանն այլ–ս ոչ մեկին չի կարող վնասել, այդպես էլ Տերը վարվեց սատանայի հետ, թողնելով միայն նրա ողնաշարը: Դագոնի ողնաշարը մնաց, որպեսզի չասեն, թե դա Դագոնը չէ, կամ թե այն գողացել են, կամ էլ՝ այն թռել է ու գնացել: Եվ սատանայի ողնաշարն են կազմում բոլոր անդարձ հերետիկոսները:

Դագոնի կործանումից այլազգիներն իմացան, որ մեծ է եբրայեցիների Աստվածը, քան իրենցը, – Տիրոջ Եգիպտոս մտնելով իմացան եգիպտացիները, որ մեծ Աստվածն է եկել իրենց մոտ – կործանել իրենց տկար չաստվածներին: Այն դ–ը, որը բնակվում էր Դագոնի արձանում – ում պաշտում էին փղշտացիները, փախչում է Տապանակի գորությունից – նրա փախչելով ընկնում է նրա բնակավայրը՝ արձանը, ու խորտակվում: Քրմերը, երբ տեսան կատարվածը, լաց եղան, – որպեսզի ամբոխը ոչինչ չիմանա, ծածուկ վերանորոգեցին արձանը – իր տեղում կանգնեցրին: Իսկ մյուս անգամ գտան Դագոնին ամբողջովին ջարդված, Տապանակի փառքի փայլատակումից: Դա օրինակն է հեթանոս թագավորների, ովքեր առաքյալների քարոզությանը հակառակվելով՝ ջանք էին թափում ամրացնել իրենց պաշտելիքները զոհերով, սպանալիքներով ու սպանությամբ, մինչ– որ ամբողջովին կործանվեցին Ավետարանով:

Մտավ Տապանակն օտարների երկիրը, – մեր Տերը, հոգին ավանդելով, մտավ մեռելների երկիրը՝ դժոխք: Տապանակը քանդեց Դագոնի բազինը, իսկ մեր Տերը կործանեց դժոխքը: Կամավոր մտավ Տապանակը փղշտացիների մեջ, իսկ մեր Տերը կամավոր գնաց գերեզման: Գիշերը կործանվեց Դագոնը, – Տերը գիշերն ավերեց դժոխքն ու ելավ գերեզմանից: Դագոնը կարծեց, թե ինքն է գերել Տապանակը, մինչ– որ Տերը սպանեց Իր գերողին: Կարծում էր մահը, թե ինքը տարավ մեր Տիրոջը գերեզման ու դժոխք, մինչ– որ ելավ Տերը դժոխքից, նրա գերիներով, – մարմնով՝ գերեզմանից, սպանեց մահվան գորությունը – ոչնչացրեց դժոխքի խայթոցը:

Քահանաների մեղքերը թափվեցին փղշտացիների վրա, իսկ Ադամի մեղքերը լցվեցին դժոխք: Բայց մեծ են քահանաների մեղքերն Աստծու առաջ, քան աշխարհականների, քանզի քահանաների պատճառով Տապանակը գերության մատնվեց, – քահանաների չարությունը դատեց Տիրոջը մեռնել խաչի վրա, որպեսզի չպակասի իրենց պատիվը, – նվերները՝ ժողովրդից: Մեղադրելի չէ Աստված, քանզի նախապես Սամվելի ձեռքով հայտնեց Յեղիի տան մեղքերը: Այդպես բազում նշաններով հայտնեց Աստված քահանաներին իրենց մեղքերը – մեղադրական խոսքերով հանդիմանեց նրանց, սակայն նրանք չզգուշացան:

Տապանակը Յեսուի ձեռքում քանդեց Երիցովի պարիսպները, սակայն Օփնիի ու Փենեհեսի ձեռքում արհամարիվեց անթլփաստների կողմից: Ինչպես – Տերը, Ով ծովերը ստեղծեց, քահանաների չար նախանձի պատճառով թուրք ընդունեց Իր երեսին:

Անձամբ ու բնությամբ միավորված է Բանը մարմնի հետ, այդ պատճառով աշխարհը պարտվեց, ետ դարձավ իր մոլորություններից ու դարձավ Զրիստոսի սեփական ժողովուրդը, քանզի սպանվեց անիրավությամբ տիրակալող իշխանը:

Տապանակը խավարեցրեց փղշտացիների սրտերը, իսկ մեր Տերը արեգակը խավարեցրեց Իր մահվան օրը: Սարսեցին փղշտացիները Տապանակի երեսից առավել, քան հրեաներն Աստծու Որդու դեմքի փառքից: Եգիպտացիները կարծում էին, թե սքանչելիքները, որ կատարվում էին Եգիպտոսում, Մովսեսն էր անում, իսկ փղշտացիների մոտ չկային Մովսեսն ու Ահարոնը, – ոչ մի սպասավոր, քանզի քահանաներին սպանեցին, սարկավազներին կոտորեցին, – Տապանակը մնաց առանց սպասավորի: Յայտնի է, որ Աստված երբ կամենում է, գործակցի կարիք չի ունենում, – առանց գործակցի այլազգիներին զանազան ցավերով հարվածեց: Կամեցան այլազգիները թաքցնել Տապանակը, սակայն չկարողացան ծածկել նրա զորությունը: Կամեցան – հրեաները թաքցնել կենսակից Խաչը, (– թաքցրին երեք հարյուր տարի) սակայն չկարողացան պահել նրա փառքը, քանզի խաչը, թաքցված լինելով հանդերձ, սաստիկ հարվածեց նրանց – տիրասպան ազգին ցրեց ողջ աշխարհով մեկ:

Յովսեփը եղբայրների կողմից վաճառվեց ծառայության, – դա եղավ նրա թագավորության սկիզբը: Տապանակը գերվեց այլազգիների կողմից, – դա եղավ նրա փառքի պատճառը: Սպանվեց մեր Տերը՝ ծախվելով Յուդայից, – դա եղավ պատճառ, որպեսզի Երրորդության փառքը տարածվի ողջ տիեզերքում:

Յովսեփին վաճառելիս, Տապանակը գերելիս – մեր Տիրոջը մատնելիս ննջած – լուռ էր ամենակարող Աջը: Իսկ Յովսեփի թագավորելիս, Տապանակի գերությունից դառնալիս – Զրիստոսի՝ մեռելներից հարություն առնելիս արթնացավ Տերը քնից – արթնացրեց Իր զորությունը, հայտնելով, որ Նա երբեք չի ննջել, այլ մարդիկ են ննջում տգիտությամբ՝ չիմանալով Աստծու դատաստանի խորությունները: Արթնանում է ոչ թե Աստված, այլ մարդիկ՝ իրենց տգիտության թմրությունից – Աստծու գործերից ճանաչում խորհուրդը:

Երբ քաղաքի բնակիչները լսում են Տապանակի գերության լուրը, աղաղակում են, որը խորհրդանշում է Տիրոջ աղաղակելը խաչի վրա: Իսկ Յեղիի ողնաշարի կտորվելը (տե՛ս Ա Թագ. Դ 18), խորհրդանշում է Տիրոջ ձայնից վեմերի պատռվելը – վարագույրի կիսվելը:

Տապանակի վերադարձը

(Ա Թագ. 2)

Տիրոջ Տապանակը յոթ ամիս մնաց այլազգիների երկրում: Նրանց երկրում Տերը բազմացրեց մկներին, որոնք սկսեցին վխտալ այնտեղ: Այլազգիներն իրենց քրմերին, գուշակներին – կախարդներին կանչեցին ու ասացին. «Ի՞նչ անենք Տիրոջ Տապանակը, մեզ խորհուրդ տվե՛ք, թե ինչպե՞ս այն իր տեղն ուղարկենք»: Նրանք ասացին. «Եթե Իսրայելի Տեր Աստծու ուխտի Տապանակն ուղարկեք, այն դատարկ մի՛ ուղարկեք, այլ անպատճառ պատուհասի վերացման գոհաբերություն արե՛ք նրան: Այն ժամանակ կբուժվեք, Տերը կների ձեզ, – գուցե թե նրա պատժող ձեռքը վերանա ձեզանից: Այլազգիների իշխանների թվի համեմատ հետույքի ոսկե հինգ քանդակներ կերտեցե՛ք – ոսկե հինգ մկներ ձուլեցե՛ք, քանզի նույն այդ հարվածներն են իջել ձեզ, ձեր իշխանների ու ձեր ժողովրդի վրա: Արդ՝ կերտեցե՛ք ձեր հետույքների քանդակները, ձեր երկիրն ապականող մկների արձանիկները –

փառավորեցե՛ք Տիրոջը, որ Նա վերացնի իր ձեռքը ձեր, ձեր աստվածների ու ձեր երկրի վրայից: Արդ՝ տախտակ վերցրե՛ք – մի նոր սայլ պատրաստեցե՛ք: Բերե՛ք անդրանկածին երկու երինջ, որոնք դեռ ձագ չեն բերել: Երինջները սայլին լծեցե՛ք, իսկ ետ–ից եկող հորթերին գոմում փակեցե՛ք: Վերցրե՛ք Տիրոջ Տապանակը – այն դրե՛ք սայլի վրա, իսկ պատուհասի վերացման համար մատուցվող ոսկե ընծաները դրե՛ք քուրձե տոպրակի մեջ, դրա կողքին: Հրեցե՛ք սայլը – թողե՛ք, որ գնա: Հետ–եցե՛ք – տեսե՛ք. եթե դեպի իր սահմանը՝ Բեթսամյուս է գնում, ուրեմն մեզ մեծամեծ չարիքներով պատժողը Տերն է, իսկ եթե՝ ոչ, իմացե՛ք, որ Տիրոջ ձեռքը չէ, որ մեզ պատուհասել է, այլ եղած պատիժները պատահական են»:

Այլազգիներն այդպես էլ արեցին, – երինջներն ուղիղ Բեթսամյուսի ճանապարհը բռնեցին. նրանք ջանում էին առանց աչ ու ձախ խոտորվելու մի շավիղով գնալ: Այլազգիների իշխանները մինչ– Բեթսամյուսի սահմանը գնում էին նրանց ետ–ից: Բեթսամյուսի բնակիչները հովիտներում ցորեն էին հնձում: Նրանք, իրենց հայացքը բարձրացնելով, տեսան Տիրոջ ուխտի Տապանակը – նրա համար ուրախացան: Սայլը մտավ բեթսամյուսցի Օսեի դաշտը: Այնտեղ՝ սայլի կանգնած տեղում, մի մեծ քար կանգնեցրին, սայլի փայտերը կոտրեցին, իսկ երինջները Տիրոջը ողջակեզ մատուցեցին: Դ–տացիները վերցրին Տիրոջ ուխտի Տապանակը, քուրձե տոպրակն ու դրա միջի ոսկե քանդակները – դրեցին մեծ քարի վրա: Բեթսամյուսցիներն այդ օրը ողջակեզներ ու զոհեր մատուցեցին Տիրոջը: Այլազգիների հինգ իշխաններն այս բանը տեսնելուց հետո նույն օրը վերադարձան Ակկարոն:

Հեքոնեի որդիները, սակայն, բեթսամյուսցիների նման չուրախացան, որ տեսել են Տիրոջ ուխտի Տապանակը: Տերը նրանցից հիսուն հազար յոթանասուն մարդ կոտորեց: Ժողովուրդը սգի մեջ էր, քանզի Տերը ժողովրդին մեծամեծ հարվածներ էր հասցրել:

Բեթսամյուսացի մարդիկ Կարիաթարիմի բնակիչների մոտ պատգամավորներ ուղարկեցին, որ նրանց ասեն. «Այլազգիները վերադարձրին Տիրոջ ուխտի Տապանակը, եկե՛ք – այն ձեզ մոտ տարե՛ք»: Կարիաթարիմցիները եկան, այնտեղից հանեցին Տիրոջ ուխտի Տապանակը – այն տարան Ամիհադաբի տունը: Նրա որդի Եղիազարին սրբագործեցին, որ պահպանի Տիրոջ ուխտի Տապանակը:

Այլազգիների կողմից Տապանակի գերեվարելը օրինակն է Ադամի՝ Դրախտից ելնելու, իսկ Տապանակի դարձը՝ Տիրոջ գթությանմբ Ադամի ետ դառնալու: Տապանակի գնալը փոշտացիների մոտ օրինակն է Տիրոջ Եգիպտոս փախչելու, իսկ Տապանակի դարձը մեր բնության դարձն է, – Տիրոջ վերադարձն Իսրայելի երկիր, ինչպես նա– հեթանոսների ընթացքը Զրիստոսի հավատով, ովքեր թողեցին իրենց որդիներին ու ծնողներին, վերցրեցին խաչը՝ Զրիստոսի տնօրինության խորհուրդը, փոխանակ սայլի ու Տապանակի: Ինչպես ոչ ոք չի կարող բացել Տիրոջ Տապանակում ծածկված խորհուրդները, նույնպես – ոչ ոք չի կարող մտքով իմանալ Աստծու խորհուրդները – ոչ էլ լեզվով ճառել:

Երբ հնձողները տեսնում են Տապանակը, ցնծում են, ինչպես առաքյալները ցնծացին, երբ տեսան Զրիստոսին հարություն առած – դժոխքն՝ ավերած: Իսրայելի որդիները երինջներին ողջակեզ են անում սայլի փայտերով, ինչը Զրիստոսի պատարագվելու օրինակն է խաչի վրա: Անդրանկածին երկու երինջները, որոնք բերեցին Տիրոջ Տապանակը, խորհրդանշում են առաքյալներին, որոնց Տերը երկու-երկու ուղարկեց քարոզության, ովքեր կրում էին սուրբ Եկեղեցու խորհուրդները: Բեթսամյուսի դաշտը հեթանոսների աշխարհն է խորհրդանշում, ուր դրվեցին հիմքերը Նոր Սիոնի, Աստծու փառքի համար:

Սայլի փայտերը, որի վրա բարձված էր Տապանակը, Տիրոջ խաչափայտի մասին է քարոզում, որը կրելով իր վրա բերում է Տիրոջ խորհուրդը: Տապանակի հետ ուղարկված պարկը քրիստոնեական կրոնի վարքն է սովորապես հայտնում, իսկ պարկի մեջ դրված մկների արձանիկներն ու այլազգի իշխանների հետույքների ոսկյա քանդակները ցույց են տալիս հեթանոս ապականիչներին, ովքեր հեռանալով իրենց պղծությունից ոսկետեսակ

առաքինությամբ հաճոյացան Տիրոջը, կուսությամբ ու ողջախոհությամբ իրենց անձերը նվիրելով Արարչին:

Երինջները նա- քահանաների օրինակն են, որովհետ- նրանք ծնում են երկիրը վարող եզներ: Դարձյալ՝ երկու երինջները երկու Կտակարաններն են, որոնք կրում են Եկեղեցու խորհուրդը - միշտ ընծայվում են ու ընծայում Աստծու որդիներին:

Ուխտի Տապանակը Երուսաղեմում

Տապանակը մնում է Ամինադաբի տանը, մինչ- որ Դավիթը, ով գտել էր Տիրոջից շնորհ, ցանկացավ գտնել Հակոբի Աստծու համար բնակատեղի (տե՛ս Սաղմ. ԾԼԱ): Դավիթը՝ Տիրոջ հայրն ըստ մարմնի, ժառանգում է Տապանակը - այն ուրախությամբ տանում Երուսաղեմ, որը խորհրդանշում է Տիրոջ կողմից սուրբ Եկեղեցին ժառանգելը, ինչը Նրա ցանկալի բաժինն էր, - տանելն իր Հոր գավառը՝ Վերին Երուսաղեմ:

Երբ Տապանակը բերեցին Ամինադաբի կալը, Օզան, ով քշում էր Տապանակը տանող սայլը, իր ձեռքը զցեց Աստծու Տապանակին, որ այն բռնի, որովհետ- լծկան զվարակն այն շարժել էր իր տեղից: Տերը բարկացավ Օզայի վրա նրա հանդգնության պատճառով ու հարվածեց նրան, - նա տեղնուտեղը մեռավ Տիրոջ Տապանակի մոտ՝ Աստծու առջ-: Դավիթը տրտմեց, որ Տերը մահացու հարվածեց Օզային նրա մեծ հանդգնության պատճառով, - Տապանակը երեք ամիս մնաց գեթացի Աբեդադի տանը:

Տերը պատժում է Օզային, որովհետ- նա քահանա չէր - ձեռք մեկնեց Տապանակին: Այդ պատճառով էլ Դավիթն ասաց քահանաներին, որ նրանք սրբվեն - վերցնեն Տապանակը, որպեսզի նրանց հետ էլ չլինի այնպես, ինչպես Օզայի հետ եղավ: Նա-՝ պետք էր (ըստ Աստծու հրամանի) ուսով վերցնել Տապանակը, իսկ նրանք սայլով էին բերում, այլազգիների նման:

Այնուհետ- Դավիթը Տապանակը հանեց Աբեդադի տնից - Իսրայելի ամբողջ տան հետ՝ մեծ ուրախությամբ, աղաղակ արձակելով ու փող հնչեցնելով, տարավ Երուսաղեմ: Տանողների հետ գնում էին պարողների յոթ խմբեր, - Դավիթը Տիրոջ առաջ տավիղ էր նվագում: Ապա Տիրոջ Տապանակը դրեցին վրանի մեջ, որը Դավիթն էր կանգնեցրել: Դավիթը Տապանակի առջ- կանգնելու համար պատմուճանով էր զգեստավորվել, որը խորհրդանշում է Տիրոջ մարդեղությունը, իսկ Տապանակի առջ- Դավթի զվարթ սրտով պարելը՝ պատմում է Չաքարիայի որդի Հովհաննեսի խայտալը Կույսի առջ-:

Դավիթը Տիրոջ առջ- ողջակեզներ ու խաղաղության զոհեր է մատուցում - զորությունների Տիրոջ անունից օրհնում ժողովրդին: Նա Իսրայելի բոլոր բնակիչներին՝ Դանից մինչ- Բերսաբե՝ թե՛ տղամարդկանց, թե՛ կանանց, ամեն մեկին բաշխեց հացի մի բլիթ, կասկարայի վրա եփված արմավով խմորեղեն - չամչով կարկանդակ (տե՛ս Բ Թագ. 2):

Սավուդի դուստր Մեղքողը պարսավեց Դավթին Տիրոջ առջ- պարելու համար, ինչն օրինակն է Սավուդի որդիների նախանձի, ովքեր չզվարճացան Տիրոջ սուրբ Եկեղեցու փառքով, այլ ջանում էին արգելել նրա մանուկների ուրախությունը: Իսկ Դավթի կերակրելը ժողովրդին հացի բլիթներով, խմորեղենով ու չամչով կարկանդակներով բացահայտում է Եկեղեցու ճգնաժամ ու հոգեպես փարթամացած որդիների մեծաթվությունը, որոնց Տերը միշտ կերակրում է անսպառռեն, աշխարհի բոլոր ծայրերում իր Մարմնով ու Արյամբ:

Տապանակն այդտեղ մնաց մինչ- Սողոմոնը շինեց տաճարն ու կատարեց տաճարի նավակատիքը, որից հետո Տապանակը դրեցին տաճարում, Սրբությունների սրբությունում, քերովքների թ-երի ներքո՝ քավության սեղանի վրա:

Տապանակն տաճարում մնաց մինչ- քաղդեացիների կողմից Երուսաղեմի ավերումը - Գողդիայի սպանվելն Իսմայելի կողմից (տե՛ս Դ Թագ. ԻԵ 25): Հրեաները Երեմիային

ստիպեցին Տապանակը տանել Եգիպտոս, սակայն Երեմիան իր աշակերտների հետ Տապանակը տարավ – պահեց Սինա լեռան մեջ՝ մի այրում: Մարգարեի խնդրանքով Աստված բացեց լեռը – Տապանակն ապառաժի մեջ առնելով՝ փակեց: Պահված տեղը Երեմիան կնքեց Աստծու անունով, ասելով, որ ոչ ոք սա չբացի, այլ միայն Մովսեսն ու Ահարոնը, իսկ ինքը գնաց Եգիպտոս: Ասում են, որ այդ տեղի վրա ամեն գիշեր հուր է եր-ում, իսկ ցերեկը՝ ամպ:

Նեռի ժամանակներում սրբերը պետք է այդ Տապանակի մոտ հավաքվեն, – այն պահպանելու է նրանց, – ոչ ոք չի կարողանալու բացել այդ այրը: Ասում են, որ այն բանից հետո, երբ հարյուր քառասունչորս հազար կույսերը Տիրոջ համար մարտիրոսանալու են նեռի ձեռքով, նեռը հանդգնելու է բացել այդ այրը, սակայն նրանից դուրս եկած հուրն այրելու ու սատկացնելու է նրան:

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ՊԱՅԾԱՌԱԿԵՐՊՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ ՎԱՐԴԱՎԱՌ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեղանին: Քահանաները, զգեստավորված, միաբան, վառվող մոմերը ձեռքներին, գալիս են ատյան – սկսում «Որ ի լերինն այլակերպեալ» շարականը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ յայտնեցար ի Թաբոր լերինն, ողորմեա՛ մեզ»: Ապա էսաչով ու Ավետարանով թափոր են կազմում՝ ասելով «Տեր երկնիցը»: Այսօր ընթերցվում է սուրբ Եղիշե վարդապետի Տիրոջ այլակերպության վերաբերյալ ասված աղոթքը:

Այս տոնին սովորություն կա ժողովրդի մեջ աղավեսներ թռցնելու – միմյանց վրա ջուր ցողելու, որը գալիս է Նոյ նահապետի օրերից, ի հիշատակ ջրերի ետ քաշվելուն:

Երեկ տոնեցինք Տապանակի տոնը, որը Տիրոջ շնորհազարդ փառքի անոթն է – որի գեղեցկությամբ զարդարվեց Եկեղեցին: Իսկ այսօր շնորհներով զարդարվելով՝ տոնում ենք Տիրոջ բարձրանալը Թաբոր լեռան վրա:

Քրիստոնեական լուսավոր Գրքերից իմանում ենք, որ այս տոնն օրենքներով ու մարգարեություններով չի նկարագրված, այլ հետագայում՝ Քրիստոսի միջոցով եր–աց – դրա կատարումը հանդերձալում է լինելու, քանզի սա գալիք՝ ութերորդ անվախճան օրվա պատկերն է, որը սկզբնավորվում է դատաստանի ատյանից:

Մյուս տոների պատճառները շոշափելի կերպով են եր–ում, ինչպես օրինակ Ծննդյան, Հարության – այլն, որոնց մասին օրենքներում – մարգարեություններում ասվեցին, իսկ այսօրվա սքանչելիքների փոքր մասն անգամ չկարողացան տեսնել աշակերտներն իրենց կիսաբաց աչքերով, քանի որ թմրած ընկել էին իրենց երեսների վրա: Թաբոր լեռան վրա Տերը նրանց հանդերձալ փառքը ցույց տվեց, սակայն նրանց ո՛չ աչքը տեսավ, – ո՛չ ականջը լսեց: Ահա այդ պատճառով են բացակայում ընթերցվածներն օրենքներում – մարգարեություններում:

Հոգեգալուստից հիսուն օր անց, Սուրբ Հոգու հրամանով – առաքյալների հավանությամբ, Պետրոս առաքյալը Հակոբոս Տյառնեղբորը ձեռնադրեց Երուսաղեմի առաջին եպիսկոպոս – քահանայապետ: Մինչ այդ օրն առաքյալները չգիտեին նոր քահանայության մասին – հնով էին վարում, իսկ այդ օրը Սուրբ Հոգուց հրաման ստացան փոխել դ–տական քահանայությունը քրիստոնեական քահանայությամբ, քանզի մինչ այդ օրը Քրիստոսի Մարմինն ու Արյունը չէր պատարագվում:

Այդ օրը Եկեղեցու առաջին խորանը կանգնեցվեց. Հակոբոս Տյառնեղբայրը – առաքյալները Վերնատանը սեղան կանգնեցրին, – Սուրբ Հոգու հրամանով Հակոբոսն առաջին պատարագը մատուցեց, – առաքյալները տեսան, որ Սուրբ Հոգին աղավնակերպ իջնում է Հակոբոսի վրա: Այդ օրը սկիզբը եղավ Ուխտի – քրիստոնեական պատարագների, ինչպես նա– սուրբ Սեղան կանգնեցնելու – աղ օրհնելու: Եվ այդ ամենն Ինքը Քրիստոս էր կատարում քահանայի միջոցով:

Այսօր գիրը Հոգու շնորհների փոխվեց, իսկ մարմնի թլփատությունը՝ սրտի թլփատության, առօրյա լվացումները՝ հոգ–որ լվացումների, «ստվերի» տաղավարը՝ ճշմարտության առազաստի: Այսօր հավատացյալները սուրբ Սեղանի վրա տեսան Աստվածորդու կենարար Մարմնի – Արյան խորհուրդը:

Հարց. -Ինչո՞ւ ենք այս տոնը Վարդավառ կոչում:

Պատասխան. -Տիրոջը վարդի հետ համեմատելու պատճառով: Ինչպես վարդը կոկոնի մեջ է ծածկված լինում՝ նախքան բացվելը, այդպես էլ Տերը նախքան Իր պայծառակերպվելը պահում էր Իր մեջ Աստվածության պայծառությունը: Եվ ինչպես վարդը բացվելով բոլորին

հայտնապես եր-ում է, այդպես էլ մեր Տերն այսօր պայծառակերպվելով հայտնում է Իր Աստվածությունը:

Վարդը փշերի մեջ է բուսնում, այդպես էլ մեր տերը հրեաների մեջ եր-աց, ովքեր էլ խաչեցին Նրան: Վարդն անուշահոտություն է բուրում, այդպես էլ մեր Տիրոջ պայծառակերպությունից անուշահոտություն բուրեց, որից աշակերտները թմրելով ընկան խոր քնի մեջ:

Իսկ նախնիներն այդ տոնը Վարդավառ անվանեցին, որովհետ- վարդը քանի դեռ կոկոն է, ո՛չ իր գեղեցկությունը - ո՛չ էլ իր անուշահոտությունն է հայտնում, իսկ ժամանակի լրանալուն պես քաղցրությունից շարժվելով փթթում է - իր գույնով ու անուշահոտությամբ մարդկանց ուրախացնում: Այդպես էլ Քրիստոս կուսական արգանդում սնվեց ու զարգացավ ինչպես կոկոն - ապա ծնվելով՝ աստղերով ու հրեշտակներով հայտնվեց մոզերին ու հովիվներին, իսկ հասնելով կատարյալ հասակին՝ հայտնվեց մարդկանց՝ նշաններով ու սքանչելիքներով:

Տերը մարմնի վարագույրով ծածկվելով ինչպես կոկոն, այսօր բացվելով հայտնեց հայրենի փառքը, իսկ անուշահոտության բուրմունքով՝ Աստվածությունը:

Վարդն ունի երեք որակ. կարմրություն, սպիտակություն - անուշահոտություն, ինչը խորհրդանշում է Երրորդությունը: Իսկ Քրիստոսի տնտեսության խորհրդում կարմրությունը խաչի վրա թափված արյունն է, սպիտակությունը՝ անմեղությունը, իսկ անուշահոտությունը՝ Յոզի, որ փչեց առաքյալների վրա՝ ասելով. «Առե՛ք Սուրբ Յոզին»: Եվ դա ըստ այս խոսքի. «Իմ սիրեցյալը սպիտակ է - կարմիր, ընտրյալ է՝ տասը հազարից» (Երգ Ե 10):

Այսօր առաքյալները կարգվեցին ուսուցիչ ու վարդապետ ողջ աշխարհի համար, - Տերն այսօր համբերության ու աղքատության դաս տվեց աշակերտներին Մովսեսի ու Եղիայի միջոցով, որպեսզի աշակերտները նրանց նման լինեն:

Յարգ. -Ինչո՞ւ ենք Վարդավառը տոնում Յարությունից ու Յամբարձումից հետո, քանզի Տերը խաչելությունից քառասուն օր առաջ պայծառակերպվեց:

Պատասխան. -Քանզի Ինքն ասաց, որ Իր մասին չպատմենք մինչ- Իր՝ մեռելներից հարություն առնելը (տե՛ս Մատթ. ԺԷ 9), այդ պատճառով Յարության տոնը կատարելուց հետո ենք Վարդավառը տոնում:

Այն բանից հետո, երբ մեռելները հարություն առան, մտան քաղաք - շատերին հանդիպեցին, ժողովուրդը հավատաց, որ Վարդապետը բերել է Եղիային - Մովսեսին հարություն է տվել: Իսկ երբ տեսան կատարվածները. երկրաշարժը, արեգակի խավարումը, Տիրոջ Յարությունը - Սուրբ Յոզու գալուստը, հավատացին, որ Տերը պայծառակերպվել է:

Յարգ. -Ինչո՞ւ այս տոնի համար Յակոբոս Տյառնեղբայրը - Կյուրեղ Երուսաղեմացի հայրապետը ընթերցվածներ չեն կարգել, ինչպես մյուս տոների համար արեցին:

Պատասխան. -Պատճառը այն է, որ մենք կարողանում ենք խորհրդաբար հաղորդվել Տիրոջ ծննդյանը, մահվանն ու հարությանը, իսկ Պայծառակերպությանը հանդերձյալում ենք հաղորդվելու:

Տիրոջ ծննդյամբ, մկրտությամբ, մահվամբ ու հարությամբ նորոգվեց մեր բնությունը, իսկ այլակերպությամբ՝ մեր բնության հանդերձը, քանզի Այլակերպության օրը Քրիստոս դեռ գցեց մեր հնացած ձորձերը - մեր բնությունը զգեստավորեց հայրենի լուսեղեն պատմուճանով, որը հանդերձյալում ենք վայելելու, իսկ այստեղ ստանում ենք դրա հույսի առհավատչյան - այս տոնով նշում հանդերձյալի հիշատակը:

Ինչպես արքայության մասին ասվեց. «Ինչ որ աչքը չտեսավ, - ականջը չլսեց, - մարդու սիրտը չընկավ, Աստված այն պատրաստեց Իր սիրելիների համար» (Ա Կորնթ. Բ 9), այդպես էլ աստվածային փառքի կերպարանքն է անտեսանելի մեր աչքերին, որը աշակերտներն անգամ կիսաբաց աչքերով տեսան: Այդ պատճառով էլ ոչ թե գրի տեսությամբ, այլ հավատով մեզ ավանդվեց:

Ճշմարիտ դավանությունը

(Մատթ. ԺՁ 13-20, Մարկ. Ը 27-30, Ղուկ. Թ 18-21)

«Հիսուս, Փիլիպպայան Կեսարիայի⁴⁸ կողմերը գնալով, հարցրեց աշակերտներին ու ասաց. «Մարդիկ Իմ մասին ի՞նչ են ասում, ո՞վ է Մարդու Որդին»: Աշակերտները պատասխանեցին. «Մեկը, թե՛ Հովհաննես Սկրտիչը, – ուրիշներ՝ Եղիան, իսկ ոմանք, թե՛ Երեմիան կամ մարգարեներից մեկը»: Տերը կրկին հարցրեց. «Իսկ դո՞ւք Իմ մասին ինչ եք ասում»: Պետրոսն առաջ եկավ ու ասաց. «Ղու էս Քրիստոս՝ Կենդանի Աստծու Որդին»: Մեր Տերը գովեց նրա գեղեցիկ վկայությունը – ասաց. «Երանի՛ք քեզ, Սիմոն, Հովհաննի՛ որդի, որովհետև– մարմինը – արյունը չէ, որ հայտնեց քեզ, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է»:

Ապա Տերը մորմոքալից խոսքեր է հնչեցնում աշակերտների լսելիքին, ինչից նրանք սարսռացին.

«Մարդու Որդին պետք է շատ չարչարանքներ հանձն առնի, մեռնի ու երրորդ օրը հարություն առնի»:

Տերն Իր մահը հիշատակելով հույժ տրոսմեցնում է աշակերտներին, սակայն հարության ավետիսով մեծապես մխիթարում: Իսկ Պետրոսը Նրա մոտալուստ մահվան լուրն առնելով տազնապում է – մոռանալով հարության ավետիսը՝ ասում.

«Քավ լիցի Քեզ, Տե՛ր, այդ Քեզ չի լինի»:

Հայրը Պետրոսին Որդու ամբողջ Աստվածությունը հայտնեց, որ Տերն Իր Աստվածությամբ – մարդեղությամբ չարչարվելու է ու հարություն է առնելու, – այդ լուրից բոլորն էլ պիտի ուրախանային – ոչ թե ձգտեին զրկել Նրան երկուսից էլ՝ մահվանից ու հարությունից, ինչը փորձեց անել Պետրոսը:

Որտեղ որ Պետրոսն Աստծունը խոսեց, այնտեղ Տերը նրան երանի տվեց, իսկ որտեղ որ հին մարդու պես խորհեց, այնտեղ նրան հայտնապես ասաց.

«Դե՛ն գնա, սատանա՛, որովհետև դու Աստծունը չես խորհում, այլ մարդկանցը»:

Մարդու խորհուրդները ծխի պես անպիտան են. արդ, Տերը սաստեց այդ ծուխը – նոր մարդու միջից այն անհետ կորցրեց, որպեսզի ինքնաձագ Լույսն առանց ապականացու խորհրդի լինի: Սաստեց անգամ նրանց, ովքեր արքայության որդիներ էին կոչվելու ու Իրենից վանեց, որպեսզի Իր Հոր կամքն առանց գայթակղության կատարի: Սովորեցրեց նրանց իրենց անձերում չարչարանքներ կրել – հարության հույսով նրանց հաստատեց. – նույն այդ ժամին Իր Երկրորդ գալստյան օրինակը ակնարկեց՝ ասելով.

«Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ այստեղ գտնվողների մեջ կան ոմանք, որոնք մահը չեն ճաշակի, մինչև– որ չտեսնեն Մարդու Որդուն՝ եկած Իր արքայությամբ» (Մատթ. ԺՁ 28):

Տերը նախապես է ասում, որպեսզի աշակերտները արթուն լինեն – կարոտեն այդ տեսությանը: «Ճշմարիտ եմ ասում» խոսքը երդման փոխարեն է, – այդ երդումն աստվածային է, քանզի այլ ավելի մեծ երդում չկա: Ինչպես Աբրահամին ասաց. «Անձովս եմ երդվում, քանի

⁴⁸ Փիլիպպոսը, Հերովդեսը, Արքեղայոսը և Լյուսիմեան Հերովդեսի որդիներն էին: Հերովդեսի մահից հետո հռոմեական Պապիոս գորավարը, չցանկանալով, որ Հրեաստանը ունենա միահեծան իշխանություն, այն չորս մասի բաժանեց՝ Հերովդեսի չորս որդիների միջև: Արքեղայոսին տվեց Երուսաղեմը, Հերովդեսին՝ Գալիլեան, Լյուսիմեային արբիլնացիների կողմերը, իսկ Փիլիպպոսին՝ Պենագան, այդ պատճառով էլ ավետարանիչն այն Փիլիպպյան կոչեց:

որ դու արեցիր այդ բանը, Ինձ համար չինայեցիր քո սիրելի որդուն, անչափ պիտի օրհնեմ քեզ» (Ճևնդ. ԻԲ 16-17):

«Մահը չեն ճաշակի, մինչև որ չտեսնեն Մարդու Որդուն՝ եկած Իր արքայությամբ»:

Տերն ասում է, որ ոմանք չպիտի մահանան, մինչև որ տեսնեն արքայության օրհնակը: Դա կամ մոտ ժամանակներին էր լինելու, կամ մյուս անգամ գալստյան մասին է ասում, երբ ոչ թե առաքյալները, այլ նրանց աշակերտները կենդանի պիտի լինեն: Տերը շատ անգամ է Իրեն Մարդու Որդի անվանում, որպեսզի ոչ ոք չտարակուսի, թե մեր բնությունը չի խառնել Աստվածությունը, կամ Աստվածությունը չմիացավ մարմնին: Եվ երբ էլ գա դատաստան անելու, նույն մարմնով է գալու:

Երկնքի արքայություն է կոչվում Քրիստոսի փառքը, որն երեք առաքյալները տեսան Թաբոր լեռան վրա: Առաջին հայրերը նույնպես Աստծուն լեռան վրա տեսան, ինչպես Աբրահամը, Մովսեսը, Եղիան, Սողոմոնը: Քանի որ Մովսեսին լեռան վրա տրվեց Հին օրենքը, հետ-աբար՝ Նոր օրենքը առաքյալներին նույնպես պիտի լեռան վրա տար:

Հիսուսի պայծառակերպությունը

(Մատթ. ԺԷ 1-13, Մարկ. Թ 2-12, Դուկ. Թ 28-36)

«Վեց օր հետո Հիսուս իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հակոբոսին – նրա եղբորը՝ Հովհաննեսին, – նրանց հանեց առանձին, մի բարձր լեռ – նրանց առաջ պայծառակերպեց. – Նրա դեմքը փայլեց ինչպես արեգակը. – Նրա զգեստները դարձան սպիտակ, ինչպես լույսը» (Մատթ. ԺԷ 1-2):

Այն այրերին, որոնց ասաց, որ մահ չեն ճաշակելու մինչև Իր գալստյան նշանը տեսնելը, հանեց լեռան գագաթը – ցույց տվեց, թե ինչպես է Ինքը գալու վերջին օրը՝ Աստվածության փառքով ու Մարմնով: Նրանց լեռը հանեց, որպեսզի ցույց տա, թե Ով է Ինքը կամ՝ Ով է Որդին: Որովհետև մարդիկ Նրա մասին ասում էին, թե Հովհաննես Մկրտիչն է, իսկ ուրիշները՝ Եղիան, ոմանք էլ թե՛ Երեմիան, կամ մարգարեներից մեկը, այդ պատճառով էլ այսօր նրանց լեռը բարձրացրեց, որպեսզի ցույց տա նրանց, որ Ինքը Եղիան չէ, այլ Եղիայի Աստվածը, – Երեմիան չէ, այլ Նա, Ով սրբեց Երեմիային որովայնից (տե՛ս Երեմ. Ա 4): Եվ ոչ էլ մարգարեներից մեկն է, այլ մարգարեների Տերը, Ով առաքեց նրանց: Եվ որպեսզի ցույց տա նրանց, որ Ինքն է Արարիչը երկնքի ու երկրի – Տերը՝ ողջերի ու մեռելների: Ինքն է հավիտենականությունից առաջ Հորից ծնված Աստծու Որդին, այնպես, ինչպես Ինքը գիտի, առանց սերմի ծնվելով – անապական պահելով Իր ծնողի կուսությունը:

Լեռը տարավ, որպեսզի ցույց տա Իր Աստվածության փառքը – ճանաչեցնի նրանց, թե Ինքը Նա է, Ով փրկելու է Իսրայելը, ինչպես որ մարգարեների միջոցով էր հայտնել, որպեսզի աշակերտները չգայթակղվեն՝ տեսնելով Նրա կամավոր չարչարանքները, որն Իր մարդեղությամբ կրելու էր մեր փրկության համար:

Աշակերտները Նրան որպես մարդ էին ճանաչում – չգիտեին, որ Նա Աստված է: Ճանաչում էին Նրան որպես Մարիամի որդի, բայց Տերը նրանց հայտնեց, որ Ինքն Աստծու Որդին է: Տեսնում էին Նրան, որ ուտում է – ըմպում, հոգնում ու չարչարվում, տքնում ու ննջում, երկնչում ու քրտնում – խորհում էին, որ սա չի վայելում աստվածային բնությանը, այլ՝ մարդկային բնությանը: Այդ պատճառով էլ հանեց նրանց լեռան գագաթը, որպեսզի ցույց տա Իր թագավորությունը մինչև Իր մահանալը, որովհետև՝ Հայրը ձայն պիտի տար Որդուն – հայտներ աշակերտներին Իր փառքը, որ Նա Իր Որդին է ճշմարտությամբ ու Աստվածությամբ: Տերը ցույց տվեց նրանց Իր զորությունն ու փառքը, մինչև Իր անարգվելը – Իր պատիվը, նախքան նախատվելը, որպեսզի երբ հրեաների կողմից ձերբակալվի ու խաչվի,

իմանան, որ Իր տկարության պատճառով չխաչվեց, այլ կամովին – հաճությամբ, որպեսզի աշխարհը փրկի:

Հանեց նրանց լեռը, որպեսզի ցույց տա Իր Աստվածային փառքը հարությունից առաջ, որպեսզի երբ մեռելներից հարություն առնի Իր աստվածային փառքով, իմանան, որ Իր վաստակների համար չառավ այս փառքը, այլ Նա հավիտենականությունից առաջ Հոր հետ ուներ այն, ինչպես – ասաց կամավոր չարչարանքների գալուց առաջ. «Դու այժմ փառավորի՛ր Ինձ, Հա՛յր, Զեզ մոտ եղող այն փառքով, որ ունեի Զեզ մոտ՝ Նախքան աշխարհի լինելը» (Հովհ. ԺԷ 5): Այսինքն՝ Նույն աստվածային փառքով, որն անտես ու ծածուկ է Իր մարդեղության պատճառով, որը – ցույց տվեց առաքյալներին լեռան վրա:

«Վեց օր հետո»:

Ավետարանագիրների այս խոսքերը ոմանց մի փոքր հակասական են թվում: Մատթեոսն ու Մարկոսն ասում են «վեց օր հետո», իսկ Ղուկասը՝ «ուրբ»: Պետք է ասել, որ այդ խոսքերը միմյանց հակառակ չեն, այլ Մատթեոսն ու Մարկոսն ուղղակի հաշվի չեն առնում առաջին – վերջին օրերը. այն օրերը, երբ ասաց – երբ կատարվեց – միայն միջանկյալ օրերն են հաշվել: Իսկ Ղուկասը հաշվել է Նա– երկու կիրակիները. երբ Պետրոսը դավանեց, – երբ Տերը պայծառակերպվեց: Այսինքն՝ խոստումը տալու – եր–ալու օրերը Նույնպես: Եվ այդ երկու օրերն էլ խորհրդական են: Վեցը, քանի որ վեցերորդ օրը ստեղծված Ադամը կորցրեց աստվածատուր փառքը, – վեցերորդ դարում մարդասեր Տերն Իր մարդեղությամբ այն ետ դարձրեց, – դրա օրինակն այսօր ցույց տվեց: Իսկ Ղուկասը ցույց է տալիս խորհուրդն ութերորդի՝ հավիտենականության, որի մեջ Աստված հանգստացնելու է հոգևածներին Իր արքայությունում, յոթ շրջաններն անցնելուց հետո: Ղուկասն ութ օր է ասում, ինչը նշանակում է, որ երբ ելան Թաբոր լեռը, կիրակի էր:

Դարձյալ՝ Մատթեոսն ասաց Քրիստոսի առաջին գալստյան մասին, որը եղավ վեցերորդ դարում, իսկ Ղուկասը Երկրորդ գալուստն է ակնարկում, որն ութերորդ դարում է լինելու: Իսկ ինչպե՞ս է որ առաջին գալուստը վեցերորդ դարում եղավ, իսկ երկրորդը՝ ութերորդ: Որովհետ– Աստված վեց օրում ստեղծեց արարածներին, յոթերորդում հանգստացավ, իսկ ութերորդում Նորոգելու է:

Մատթեոսն այլաբանորեն ցույց տվեց, որ Տերն Իր գալստյամբ վերցրեց մեր մեղքերը, որ գործում ենք վեցյակի շարժմամբ, իսկ Ղուկասը վկայեց այն մասին, որ Տերը մաքրեց ութ խորհուրդները, որոնցով խորհում ենք մեր կատարելիք գործերը:

«Հիսուս Իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հակոբոսին – նրա եղբորը՝ Հովհաննեսին»:

Ավետարանիչը չի թաքցնում նրանց, ովքեր ուրիշներից բազում անգամ առավել պատվի արժանացան իրենց խոնարհության պատճառով: Որովհետ– սրբերի գնդերը խոնարհությամբ էին ազատվում Նախանձից ու սնապարծությունից: Տերը միայն նրանց վերցրեց, ովքեր ավելի ուշիմ էին ու ազնիվ: Որովհետ– Պետրոսը մյուսներից առավել էր սիրում Քրիստոսին, Հովհաննեսը Հիսուսի սիրելի աշակերտն էր, իսկ Հակոբոսը հանձն առավ ըմպել Քրիստոսի չարչարանքների բաժակը (տե՛ս Մատթ. Ի 22): Գիտեր Տերը, որ Հակոբոսը բոլոր առաքյալներից ավելի է կամենում մեռնել Նրա քարոզության համար, – այդ պատճառով նրանց ընտրեց:

Երկրորդ՝ նրանք առավել պայծառ էին իրենց տեսողությամբ, քան մյուսները, ինչպես մեր զգայարաններից միայն աչքն է տեսնող, – երբեմն մի աչքը մյուսից ավելի պայծառ է լինում: Այդ պատճառով էլ միայն նրանց պայծառ տեսողությանը ցույց տվեց Իր աստվածային փառքը:

Երրորդ՝ որովհետ– նրանց հետ էր Հուդան, ով արդեն օտարացել էր արքայությունից – արժանի չէր այդ տեսությանը, իսկ նրան միայնակ թողնել չէր պատշաճի, որովհետ– մարդիկ նրան կատարյալ էին կարծում, – նրա չարությունը դեռ–ս հայտնի չէր մարդկանց: Իսկ եթե բոլորին տաներ – Հուդային թողներ, ապա նրա կատարած մատնությունը կարդարացվեր,

քանի որ մարդիկ կասեին, թե չկարողացավ տանել արհամարհանքը – այդ պատճառով մատնիչ դարձավ: Այդ պատճառով էլ մյուս առաքյալներին Յուդայի վրա պահապան կարգեց՝ ինչպես չար գազանի: Որովհետև այն ոտքերը, որոնք թաթախվել էին Կայիափայի տան փոշու պղծությամբ, արժանի չէին կոխել սուրբ լեռը: Եվ այն լկտի աչքը, որը գրավված էր արծաթով, արժանի չէր տեսնելու աստվածային Լույսը:

Չորրորդ՝ որպեսզի կարգը պահպանվի. նախ առաջինները պետք է իմանային խորհուրդը, իսկ մյուսներն՝ ավելի ուշ:

Հինգերորդ՝ Տերն օրենք դրեց, որ երկու կամ երեք վկաների բերանով հաստատվում է ամեն ինչ, այդ պատճառով էլ պետք էր, որ իր հետ երեք վկաներ լինեին, որպեսզի հաստատեին Նրա Աստվածությունը:

Վեցերորդ՝ մեզ օրինակով ցույց տվեց, թե ինչպես պետք է մարդուն խորհրդակից դարձնել, որովհետև առանց ծերերին հայտնելու չի կարելի մանուկներին հայտնել մեծագույն խորհուրդները:

Յոթերորդ՝ պետք չէ փառքը հայտնել բազմության մեջ, այլ առանձին, – այն էլ գիտուն – անթերի մարդկանց:

Ութերորդ՝ մյուս աշակերտներն արժանի չէին, բացի նրանցից, որոնց լեռը տարավ տեսնելու՝ իր Աստվածության փառքը:

Իններորդ՝ խորհրդաբար ցույց տվեց իրեն տեսողներին իր մյուս անգամ գալուստը, որովհետև Պետրոսին հարյուրավոր նշանակեց, քանի որ մեծահասակ էր, Հակոբոսին՝ վաթսուևավոր, քանի որ միջահասակ էր, իսկ Հովհաննեսին՝ երեսնավոր, քանի որ երեսնամյա երիտասարդ էր:

«Եվ նրանց հանեց առանձին, մի բարձր լեռ»:

Պետրոսն ու մյուսներն արհամարհեցին աշխարհը – այդ պատճառով էլ Տիրոջ հետ բարձրացան լեռը: Աստված Նոր Կտակարանի պաշտոնյաներին հանում է լեռը (ինչպես հնում Մովսեսին), որպեսզի Օրենքը նրանց սրտերում գրի, – որպեսզի նրանք էլ ավանդեն Եկեղեցուն այնպես, ինչպես տեսան – լսեցին Հորից: Որպեսզի Պետրոսը լսի ականջով այն, ինչը վեց օր առաջ խոսեց լեզվով, – տեսնի աչքով այն՝ ինչին հավատաց սրտով: Հանեց լեռը հաստատելու այն Քարը, որը դրեցին Սիոնի հիմքում՝ ինչպես անկյան գլուխ: Հովհաննեսը վկայում է. «Տեսանք Նրա փառքը, նման այն փառքի, որ Հայրն է տալիս Միածնին՝ լի շնորհով ու ճշմարտությամբ» (Հովհ. Ա 14): Իսկ Հակոբոսն իր արյամբ է վկայում: Այդ երեքն էլ Եկեղեցու սյուներն են, որոնց վրա հանգչում է Սուրբ Երրորդությունը, – պատվելի է երեքի վկայությունն առավել, քան մեկի՝ Մովսեսի:

«Նրանց առաջ պայծառակերպվեց»:

Այսօր Թաբորը ցնծաց – դարձավ արքայություն: Այդպիսի փառքի մասին ասաց Տերը. «Ով էնձ տեսավ, տեսավ Հորը» (Հովհ. ԺԴ 9), ցույց տալով, որ այդ տեսքով է միավորվում Հոր հետ – հավասարվում Նրան: Զրիստոս այլակերպվեց, որպեսզի աշակերտներին ցույց տա խոստացած արքայությունը: Եթե միայն հույսով թողներ, ապա դա նրանց համար տրտմության կվերածվեր, իսկ ցույց տալով՝ նրանց ուրախությամբ լցրեց:

Երկրորդ՝ Տերը պայծառակերպվելով իրեն ավելի գեղեցիկ է ցույց տալիս, քան մարդկանց որդիներն էին, ըստ մարգարեի խոսքի, ով ասաց. «Տեսքով գեղեցիկ ես բոլոր մարդկանց որդիներից» (Սաղմ. ԽԴ 3), որպեսզի երբ խաչի վրա Նրա տեսքն առավել դժգույն լինի, քան մարդկանց որդիներինը, ըստ Եսայու խոսքի. «Նրա տեսքն ավելի անարգ էր ու նսեմ, քան բոլոր մարդկանց որդիներինը» (Եսայի ԾԳ 3), առաքյալները չէրկմտեն – իմանան, որ ստուգապես հնքն է, – ոչ՝ այլ ոք:

Երրորդ՝ երբ Տերն ասաց, որ չարչարվելու է ու մահանալու, աշակերտները երկյուղեցին՝ կարծելով, թե մարդու նման է մահանալու: Այդ պատճառով էլ ցույց է տալիս իր Աստվածությունը, որպեսզի նրանք իմանան, որ թեպետ մահանալու է, սակայն Աստված

լինելով՝ անմահ է մնալու: Տերը մինչև իր մահը ցույց տվեց աստվածահրաշ էր-ումը, որպեսզի հայտնի, որ Աստված վեր է, քան չարչարանքները, որը կամավոր կրելու է իր արարածների փրկության համար:

Չորրորդ՝ Տիրոջ դեմքը պայծառանալով՝ փարատում է անգիտության ու կռապաշտության խավարը, - Նա ցույց է տալիս, որ հնքն է հալածողը տգիտության ու անաստվածության:

Հինգերորդ՝ Պետրոսը մինչև այդ Նրան Աստծու Որդի դավանեց, իսկ այժմ հայտնապես տեսնում ու լսում է Հոր վկայությունը:

Վեցերորդ՝ առաքյալները կամենում էին իմանալ, թե ինչպես - ինչ կերպարանքով է գալու Տերը դատաստանի օրը, այդ պատճառով Տերը լեռան վրա ցույց տվեց իր այն կերպարանքը, որն անտեսանելի էր մարմնավոր աչքերին: Խոստացավ Տերը, որ Մարդու Որդին գալու է Հոր փառքով, - այժմ ցույց է տալիս Հոր փառքը, որպեսզի իմանան, թե հնքն ինչպիսի կերպարանքով է գալու:

Յոթերորդ՝ պայծառակերպվեց, որպեսզի հայտնի իր նույնությունը Հոր - Սուրբ Հոգու հետ՝ ասելով՝ թեպետ- մարմնի եմ միացել, սակայն Հայրը - Հոգին Ինձանից ոչինչ առավել չունեն:

Ութերորդ՝ տարակուսում էին առաքյալները, թե ինչպիսի՞ն էր Ադամի փառքը, - Որդին պայծառացավ, որպեսզի ցույց տա, թե ինչպիսին էր այն, ինչը մեղքի պատճառով կորցրեց առաջին Ադամը:

Իններորդ՝ առաքյալները խորհում էին, թե այն լուսեղեն զգեստը, որը կորցրեց Ադամը, արդյո՞ք կրկին վերադարձվելու է իրենց, այդ պատճառով էլ Տերը պայծառակերպվեց - ցույց տվեց, որ հնքը Որդի եղավ Ադամի բնությունից - վճարելով նրա պարտքը, մեր բնությունը վերստին զգեստավորեց լուսեղեն պատմունճանով, ինչպես անառակ որդու համար ասաց. «Անմիջապես հանեցե՛ք նրա նախկին պատմունճանը - հագցրե՛ք նրան» (Ղուկ. ԺԵ 22):

Տասներորդ՝ հարությունից հետո արդարներն այդպիսի փառքով են նորոգվելու՝ ըստ այս խոսքի. «Այն ժամանակ արդարները Երկնքի արքայության մեջ կծագեն ինչպես արեգակը» (Մատթ. ԺԳ 43): Այժմ Տերը զգալի կերպով ցույց է տալիս արդարների փառքն իր նմանությամբ, քանի որ այնպես ենք լինելու, ինչպես տեսանք Նրան Թաբոր լեռան վրա: Զանգի մեր ապականացու մարմինը փոխվելու է - լինելու է անկիրք, անապական, արագաշարժ, թեթ-, նուրբ, պայծառ ու մաքուր:

Տասնմեկերորդ՝ հարությունից հետո աշակերտները Տիրոջը նույն կերպարանքով պիտի տեսնեն, այդ պատճառով էլ այժմ պայծառակերպվեց, որպեսզի երբ հարությունից հետո տեսնեն, հաստատեն, որ նույնն է, ինչ տեսան նախկինում:

Տասներկուերորդ՝ պայծառակերպվեց, որպեսզի փակի Նեստորի - մյուս հերձվածողների բերանները, ովքեր ստում էին՝ ասելով, որ Տիրոջ Մարմինն ապականվեց մինչև- խաչը - հարությունից հետո միայն փոփոխվեց - դարձավ անապական, փառավոր ու լուսավոր: Այդ պատճառով էլ խաչվելուց առաջ ցույց տվեց իր անապական Մարմինը - Հարությունից հետո ասաց. «Նույն հնքը ես եմ. շոշափեցե՛ք Ինձ - տեսե՛ք» (Ղուկ. ԻԴ 39), այսինքն՝ նույն այն մարմինն է, որը Թաբորի վրա տեսան, քանզի Նրա Մարմինն ապականություն չտեսավ: Եվ այսօր եր-աց այն ծաղիկը, որը տալու էր խաչի պտուղը:

«Նրա դեմքը փայլեց ինչպես արեգակը»:

Առաքյալն ասում է. «Իբր- ճրագ, որ լույս է տալիս մութ տեղում, մինչև- որ լուսանա օրը, - արուսյակը ծագի ձեր սրտերում» (Բ Պետ. Ա 19): Ծրագ էր Մովսեսի օրենքը, որը գիշերը մի փոքր լուսավորում էր, Իսկ արեգակն Ավետարանն է, որ ցերեկն է լուսավորում:

Աշակերտները երկու արեգակ էին տեսնում, մեկը՝ սովորականի պես երկնակամարում, որ կենսագործում էր աշխարհը, իսկ մյուսը՝ Թաբոր լեռան վրա, որն առավել պայծառ էր, քան արեգակը, - միայն նրանց էր եր-ում: Նրա դեմքը արեգակի նման էր, իսկ հանդերձները լույսի

պէս սպիտակ: Դրանով Տերը ցույց տվեց, որ Իր ամբողջ Մարմնից բխում է Աստվածության փառքը, – բոլոր անդամներից ծագում է Նրա լույսը: Ոչ այնպէս, ինչպէս Մովսէսի դեմքի լույսը, որ մարմնից դուրս ծագեց, այլ հենց Իրենից էր բխում, համահավաքյալ – մեկտեղված, Իր Աստվածության փառքի համար: Տերն այսօր Իր ամբողջ փառքը միանգամից ցույց չտվեց, այլ միայն այնքան, որքան կարող էին ընկալել աշակերտները:

Իսկ թե ինչպե՞ս աշակերտները տեսան իմանալի Լույսը տեսանելի աչքով. ասենք, որ զորացավ նրանց տեսողությունը, ինչպէս սուրբ Ստեփաննոսինը, ով տեսավ բացված երկինքը (տե՛ս Գործք Է 55): Նա– Հովհաննէս Մկրտիչն է Հորդանանում տեսնում երկինքը բացված (տե՛ս Մատթ. Գ 16), իսկ Եղիսեեն տեսնում է Եղիայի հրեղեն կառքերը (տե՛ս Դ Թագ. Բ 12): Այդպէս – առաքյալները:

«Նրա զգեստները դարձան սպիտակ, ինչպէս լույսը»:

Ավետարանիչներն ասում են, որ երկրի վրա ոչ մի լվացք անող չի կարող զգեստը այդքան սպիտակեցնել: Իսկ ինչո՞ւ պայծառացան նա– հանդերձները, քանզի հարությունից հետո հանդերձներ չեն լինելու: Նախ՝ Քրիստոսի հանդերձն Իր ժողովուրդն է, – երկրորդ՝ այդ հանդերձները մեր մարմինն է:

Դարձյալ՝ որպէսզի իմանան, որ Նա, Ով փոխեց հանդերձները լույսի նմանության, կարող է նա– մարմինը փոխել, որը վեր է զգեստից: Հանդերձները նա– նշանակում են ավետարանական – առաքելական Գրքերը, որ լուսազարդ խոսքերով աստվածաբանում են մեր մտքերին: Տերը հանդերձներով ցույց տվեց նա– Իր գալստյան փառքը, ինչի մասին ասում է, որ բոլորն իբր– հանդերձ այն պիտի հագնեն:

«Եվ ահա նրանց եր–ացին Մովսէսն ու Եղիան, որ խոսում էին Նրա հետ»:

Այժմ տեսնենք, թե ինչո՞ւ Տերը մարգարեներից միայն Մովսէսին ու Եղիային բերեց: Նախ որ նրանք ավելի պատվական էին, քան մյուսները. մեկը՝ երեսի լուսավորության, իսկ մյուսը՝ հրեղեն կառքերով երկինք համբարձվելու պատճառով:

Երկրորդ՝ քանի որ ոմանք կարծում էին, թե Հիսուս Եղիան է, Օրենքի ու տաճարի նախանձախնդրության պատճառով (տե՛ս Հովհ. Բ 17), իսկ մի մասն էլ կարծում էր, թե Երեմիան է, Իր սրբասեր մաքրության պատճառով: Բերեց Մովսէսին ու Եղիային, որպէսզի հայտնի լինի, որ Ինքն է Օրենքի Տվողն ու մարգարեներին Առաքողը:

Երրորդ՝ Մովսէսին՝ մեռելների միջից, իսկ Եղիային ողջերից բերեց, որպէսզի իմանան, որ Ինքն է մեռելներին հարություն Տվողը – ողջերին Ստեղծողը: Մեռածները Մովսէսի նման պիտի հարություն առնեն, իսկ ողջերն՝ առանց մեռնելու՝ թեթ–անալով, ամպով ելնելու են Տիրոջն ընդառաջ, ըստ առաքյալի խոսքի. «Եթե մենք ողջ մնանք մինչ– Տիրոջ գալուստը, չպիտի կանխենք ննջեցյալներին, որովհետ– Տերն Ինքը, ազդարարության նշանով, հրեշտակապետի ձայնով – Աստու շեփորով պիտի իջնի երկնքից, – Քրիստոսով մեռածներն առաջինը հարություն պիտի առնեն. ապա – մենք, որ կենդանի մնացած պիտի լինենք, նրանց հետ միասին պիտի հափշտակվենք-տարվենք ամպերի վրայից Տիրոջ առաջ օդում – այդպէս մշտապէս Տիրոջ հետ պիտի լինենք» (տե՛ս Ա Թես. Դ 14-16):

Չորրորդ՝ Մովսէսին երկրից հանեց, իսկ Եղիային երկնքից բերեց, որպէսզի ցույց տա, որ Ինքն է Աստվածը երկնքի ու երկրի:

Հինգերորդ՝ որպէսզի ցույց տա Իր մեծությունը՝ թե հները, ովքեր պատվավոր են ու մեծ, Նրան են սպասավորում – երկրպագում:

Վեցերորդ՝ Տիրոջ մասին ասում էին, թե հակառակ է Մովսէսի օրենքներին, քանզի շաբաթը չի պահում – Իրեն Աստու Որդի է կոչում: Արդ՝ գալիս է Մովսէսը՝ օրենքներ տվողը, որպէսզի վկայի, որ Հիսուս Օրենսդիրն է – ոչ թե օրենքների քանդողը, – գալիս է Եղիան, ով նախանձախնդիր էր Աստու փառքի համար, որպէսզի հայտնի լինի, որ նախանձից էին Նրան հայիոյում:

Յոթերորդ՝ նրանք երկուսն էլ հույժ փափագում էին Աստծուն տեսնել: Մովսեսն ասում էր. «Արդ՝ եթե ես Քո շնորհին եմ արժանացել, ինձ հայտնապես եր-ա» (Ելք ԼԳ 13): Իսկ Եղիան քառասուն օրվա ճանապարհ անցավ դեպի Քորեբ [եռը՝ Նրան տեսնելու հույսով: Երկուսն էլ լսեցին, որ անհնարին է Նրան տեսնել Աստվածությամբ, այդ պատճառով էլ այսօր նրանց բերեց, որպեսզի կատարվի նրանց բաղձանքը, քանի որ Տերը կատարում է հրենից երկյուղածների կամքը:

Ութերորդ՝ այդ օրինակով սովորեցնում է աշակերտներին լինել հեզ, ինչպես Մովսեսն էր Աստծուն հեզությամբ ծառայում, – նախանձահույզ, ինչպես Եղիան, ով սրով – երաշտով տանջեց Օրենքի առջ- հանցավորներին:

Իններորդ՝ որպեսզի առաքյալներին համարձակություն տա, քանի որ մարգարեներից մեկը ծանրալեզու էր – նրբաձայն, իսկ մյուսը շինական էր ու անկիրթ, սակայն չնայած դրան՝ հաղթեցին իմաստուններին: Այդպես նա- առաքյալներն էին հաղթելու աշխարհի իմաստուններին:

Տասներորդ՝ որպեսզի առանց ստացվածքների լինեն, ինչպես նրանք եղան: Քանզի Մովսեսը Եգիպտոսից դուրս գալիս միայն Յովսեփի ոսկորներն ուներ իր մախաղում, իսկ Եղիան բացի վերարկուից ոչինչ չուներ, այդ պատճառով էլ սիրելի եղան ամբողջ աշխարհին – Տիրոջը:

Տասնմեկերորդ՝ որպեսզի չհուսահատվեն աղքատության – նյութական կարիքների պատճառով: Քանզի Մովսեսին կերակուր էր տալիս երկնքից, իսկ Եղիային՝ ագռավների միջոցով, որովհետ- Նրա աշակերտներն էին ու կամքի կատարողները:

Տասներկուերորդ՝ որպեսզի առաքյալները չհուսահատվեն իրենց տկարության պատճառով, քանի որ ինչպես Մովսեսը տկար լինելով հաղթեց փարավոնին, իսկ Եղիան՝ Աքաբին, այդպես էլ աշակերտները չպետք է երկնչեն, քանզի հաղթելու էին բոլոր բռնակալներին:

Տասներեքերորդ՝ մարգարեները սկզբից էին, իսկ առաքյալները՝ վերջից, ինչը ցույց է տալիս, որ – առաջինները – վերջիններն ակնկալում են Քրիստոսի փրկությունը:

Տասնչորսերորդ՝ Տերը մարգարեներին իշխանություն էր տվել տարերքի վրա: Այդ պատճառով էլ բերում է մարգարեներին, որպեսզի նրանք սովորեցնեն աշակերտներին, որոնց նույնպես տրված էր այդպիսի իշխանություն: Եվ ինչպես մարգարեներն են եղել՝ չար ու դառնացնող ազգի առաջնորդ ու հովվել նրանց առանց երկյուղելու, այդպես էլ առաքյալները չպետք է երկնչեն նեղություններից, որովհետ- ամբողջ աշխարհի առաջնորդն ու հովիվը պետք է լինին:

Տասնհինգերորդ՝ Տերը Եղիային բերեց բարձունքներից – Մովսեսին՝ խորքերից, որպեսզի իմանա Պետրոսը, որ Տիրոջ մահվանն են սպասում երկրի վրա արդարները, իսկ երկնքում՝ հրեշտակները:

Երկու մարգարեներ – երեք առաքյալներ վկա եղան Քրիստոսի Աստվածությանը, քանզի ըստ Օրենքի՝ երկու – երեք վկաներով հաստատվում է ամեն ինչ (տե՛ս Բ Օրենք ԺԹ 15):

Այնտեղ էին Չեբեդիայի երկու կույս որդիները – կույս Եղիան, ինչպես նա- ողջախոհ Պետրոսն ու Մովսեսը: Քանզի Եկեղեցում կան – կույսեր, – ողջախոհներ. արքայություն մտնում են – կույսերը, – ողջախոհները:

Երեք դասեր ակնկալում էին Քրիստոսի փրկությունը. երկնքի հրեշտակները, երկրի մարդիկ – նրանք, ովքեր մարմնով մեռան, սակայն հոգով կենդանի մնացին: Եղիան երկնքից իջավ, որպեսզի ավետաբեր լինի հրեշտակներին, Մովսեսը մեռելների միջից եկավ, որպեսզի ավետաբեր լինի հոգիներին, իսկ առաքյալներն երկրի մարդկանց պիտի ավետարանեին Քրիստոսի փրկությունը:

Իսկ ինչո՞ւ հրեշտակների – հոգիների համար մեկական ավետաբերներ եղան, իսկ մարդկանց համար՝ երեք: Քանի որ հրեշտակները – հոգիներն անմարմին բնություններ են,

խոսքի ու գործի անվրեպ տեսողներ, – դյուրությամբ են հավատում ու շարժվում դեպի բարին, իսկ մարդիկ մարմնավոր են. մարմինը ցանկություններ է ծնում, – մարդիկ դժվարությամբ են հավատում: Անմարմիններին մեկն էլ բավական է ավետարանելու համար, իսկ մարդիկ բազում վկաների կարիք ունեն:

Եկան Մովսեսն ու Եղիան, որպեսզի իմանան, որ Տերը հավատարիմ այրերին է վկաներ բերում:

Այժմ տեսնենք, թե ինչպե՞ս ճանաչեցին աշակերտները Մովսեսին ու Եղիային: Նախ ինչպես Հովհաննես Մկրտիչը Հոգու միջոցով ճանաչեց Տիրոջը բազմախառն ժողովրդի մեջ – վկայեց, որ Նա է Քրիստոս, այդպես – առաքյալները՝ Սուրբ Հոգով ճանաչեցին Եղիային ու Մովսեսին:

Երկրորդ՝ Մովսեսը քողով ծածկված դեմքով եկավ, քանզի առաքյալները նրա մասին այդպես էին լսել Օրենքից, իսկ Եղիան վերարկուով եկավ, ինչպես – գրված է նրա մասին:

Երրորդ՝ առաքյալները լսել էին Հին Կտակարանից, որ Մովսեսի երեսը լուսավորվել էր, – նա Տիրոջ մոտ այդպես էլ եկավ, որից – ճանաչեցին: Իսկ Եղիան հրեղեն կառքերով եկավ, քանի որ աշակերտները գիտեին, որ նա այդպես էր երկինք փոխադրվել:

Չորրորդ՝ Մովսեսի ձեռքին եր–ացին Օրենքի քարե տախտակները, իսկ Եղիայի՝ վերարկուն:

Հինգերորդ՝ ոմանք ասում են, թե հրեաներն ունեին նրանց պատկերները, – առաքյալները դրանք տեսել էին:

Վեցերորդ՝ առաքյալները մարգարեներից լսեցին նրանց անունները, երբ նրանք մեծարում էին մեկը մյուսին Քրիստոսին երկրպագելիս: Նա– Քրիստոս տվեց մարգարեների անունները նրանց հետ խոսելիս:

Յոթերորդ՝ Մովսեսը հողոտ էր, քանի որ մեռելներից էր հարություն առել – գերեզմանից էր դուրս եկել: Աշակերտները տեսան, որ Մովսեսի ծնոտը չի թորշումել, ինչպես մյուս մեռելներինը, որից – ճանաչեցին նրան: Իսկ Եղիայի դեմքը փայլում էր երկնքի նման, – իմացան, որ նա երկնքից է գալիս – ողջ է:

Իններորդ՝ ոմանք էլ ասում են, որ Մովսեսին կակազելուց ճանաչեցին, իսկ Եղիային՝ քանի որ թավամազ էր – մեջքին գոտի կար:

Սակայն ճշմարտությունը կայանում է նրանում, որ այդ տեսիլքը հանդերձյալի օրինակն է. ինչպես հանդերձյալում բոլորը ճանաչելու են մեկմեկու, այդպես էլ այս դեպքում ճանաչեցին: Քանի որ Տիրոջ պայծառակերպության վայրը «արքայություն» կոչվեց, իսկ արքայությունում մարդկային մոռացություն չկա, այլ՝ անմոռաց հիշողություն: Երբ արժանավոր մարդիկ դառնան արքայության զավակներ, այնժամ աստվածատուր շնորհով նրանց իմացություն կբաշխվի: Ինչ որ այժմ մտքով ենք իմանում, «հայելու օրինակ» է անվանվում (*տե՛ս Ա Կորնթ. ԺԲ 12*), իսկ երբ մեզանից մարմնական քողը վերցվի, Աստվածությունը կտեսնենք դեմ հանդիման, այնպես, ինչպես որ կա: Այդժամ կտեսնենք հրեշտակների ամբողջ բնությունը – անծանոթներին, ինչպես ինքներս մեզ կճանաչենք, դրսից՝ արտաքինը, իսկ մտովի՝ արտաքինն ու ներքինը: Քանի որ Պետրոսյանք դեռ–ս մարմնավոր էին, Տերը նրանց հոգիների մեջ իմացության շնորհի նշույլ կաթեցրեց, որով – Մովսեսին ու Եղիային լիովին ճանաչեցին: Իսկ այն, որ այնտեղ վայրիվերո խոսեցին, արտաքին զգացողությունից էր: Մի այլ բանով –ս Աստված նրանց ողորմեց, դա այն է, որ նրանք Մովսեսին ու Եղիային հաստատապես ճանաչեցին, – որպեսզի նրանց մտքում կասկածի նշույլ չմնար, մարգարեները Տիրոջ հետ հայտնապես էին խոսում, իսկ առաքյալները նրանց ամեն մի խոսքն ուշադրությամբ էին լսում ու մտապահում:

Տեսնում էին մարգարեներն առաքյալներին, – առաքյալները՝ մարգարեներին: Տեսնում էին միմյանց հնի ու նորի առաջնորդները: Տեսավ Մովսեսը սուրբ Շմավոնին (Պետրոսին), Հոր

տնտեսը տեսավ Որդու տնտեսին: Մեկը պատռեց ծովը՝ տանելով ժողովրդին ալիքների միջով, իսկ մյուսը շինեց Եկեղեցին:

Տեսավ հին կույսը նոր կույսին. Եղիան, ով հրեղեն կառքով երկինք ելավ, տեսավ Յովհաննեսին, նրան, ով լանջով մեկ ընկավ «Բոցի»՝ Յիսուսի վրա:

Այսօր լեռը Եկեղեցու օրինակը դարձավ, – այդտեղ միավորվեցին երկու Կտակարանները, ինչը Եկեղեցին ընդունելով մեզ ծանոթացրեց, որ երկուսի շնորհով էլ Տերն է: Մեկն ընդունեց Նրա խորհուրդը, իսկ մյուսը հայտնեց Նրա գործերի փառքը:

Յարգ. -Ինչպե՞ս Մովսեսը մեռելներից մարմնով հարություն առավ ու Նաբավ լեռից մեր Տիրոջ մոտ եկավ (տե՛ս Բ Օրենք ԼԲ 49): Եթե մարմնով հարություն առավ, ապա դա իր համար ճշմարիտ վիշտ պիտի լիներ: Նա, ով Աստծուն աղաչում էր նույնիսկ մի անգամ չմեռնել, արդյո՞ք կրկնակի մահը ճաշակեց: Մանավանդ որ տեսավ Եղիային անմահության մեջ, Տիրոջը՝ Իր Յոր փառքով արքայության մեջ, իսկ ինքը կրկին դեպի հող պիտի դառնար:

Պատասխան. -Եղիան՝ մի, իսկ Եղիսեն երկու այդպիսի հարության օրինակ տվեցին: Սակայն նրանց ոչ ոք կրկնամահ չի անվանում, այլ մի կյանք ու մի մահ ունեցող: Մեր Տերն էլ երեք մեռելների հարություն տվեց, – նույնն էլ նրանց մասին է ասվում: Մովսեսն էլ կրկնամահ չի անվանում: Տերն Ինքը Մովսեսին դեպի լեռը կանչեց ու Ինքը՝ ինչպես Տեր, նրան առանց չարչարանքների գերեզմանին հանձնեց (տե՛ս Բ Օրենք ԼԴ): Դա մահ չի կոչվում, այլ փոփոխություն: Դավիթը դրան քուն է անվանել. «Ես ննջեցի ու քուն մտա. զարթնեցի, – Տերն իմ ապավենն է» (Սաղմ. 4 6): Ծերությունը Մովսեսի գեղեցկությունը չթռչնեցրեց: Իսկ այդ օրը Աստծու ձայնը կանչեց – Իր սիրելի Մովսեսին շտապ Իր մոտ բերեց: Ինչպես որ մեր Տերն Ինքն էլ ասում է՝ «Ինչպես որ Յայրը հարություն է տալիս մեռելներին – կենդանացնում է, նույնպես – Որդին կենդանացնում է՝ ում կամենա» (Յովհ. Ե 21): Որ Մովսեսը մարմնով եկել է մեռելների միջից, իսկապես հավատում ենք, սակայն ինչպե՛ս է եկել՝ ինքն էլ չգիտե: Նրա հարության ինչպիսին լինելը Տիրոջն է միայն հայտնի: Այն ամենը, ինչ մեր աչքին անհնար է թվում, Աստծու համար հնարավոր է:

«Խոսում էին Նրա վախճանի մասին, որ տեղի պիտի ունենար Երուսաղեմում»:

Նրանք նախ բոլոր մարգարեների կողմից երկրպագություն էին մատուցում – խոսում այն դեպքերի մասին, որոնք կատարվելու էին, որպեսզի դա պատահական կատարված չնկատվի, այլ՝ նախապես մարգարեների կողմից ասված: Աղերսում էին մարգարեները Տիրոջը, որպեսզի Երուսաղեմում կատարվի փրկությունը: Ասում էին, թե ինչպես կատարվեցին մարգարեների խոսքերը Տիրոջ մարդեղության մասին, այդպես էլ թող կատարվի նա–մարդկանց փրկությունը՝ Տիրոջ մահվամբ:

Դ–իի տունն առաքեց Մովսեսին, իսկ մարգարեների դասերը՝ Եղիային, աղաչելու Տիրոջը, որպեսզի Նա փութա գնել աշխարհն Իր թանկագին Արյամբ:

«Պետրոսը պատասխան տվեց – ասաց»:

Ո՞ւմ տվեց պատասխան. հայտնի է՝ մարգարեներին, ովքեր աղաչում էին Տիրոջը՝ գնալ Երուսաղեմ – խաչվել:

«Տե՛ր, լավ է, որ մենք այստեղ ենք»:

Պետրոսը խորապես խոցվեց, երբ լսեց Տիրոջ մահվան մասին – ցանկանում էր ծածկապես հակառակվել: Նա մի անգամ արդեն սաստվել էր, երբ բացահայտ ասաց. «Քա՛ղ լիցի Քեզ, Տե՛ր, այդ Քեզ չի պատահի» (Մատթ. ԺԶ 22), – պատասխան լսել, որ իր խոսքերը հակառակ են Աստծու կամքին: Արդ՝ – այժմ նույն մտքով, սակայն ձ–ափոխված խոսքերով ասում է, որ ամեն–ին չի կամենում տեսնել Երուսաղեմը:

Յնարավոր է նա–, որ գմայլվել էին Աստծու ներկայությունից: Քանի որ լուսափայլ ամպի տակ պատասպարված լսում էին օդի քաղցր հնչյունը, զգում Սուրբ Յոզու անուշահոտ բուրմունքը – չէին կամենում հեռանալ այդ աստվածավայելուչ տեղից, ուր նրանց

հոտոտելիքին բուրում էր Դրախտի անուշահոտությունը, – նրաք փոխանակ սպասվելիք անարգանքների, տեսնում էին Տիրոջ փառքը:

Պետրոսն ասում էր, որ բարի է, որ իրենք այդտեղ միշտ տեսնեն Տիրոջ փառքը: Քանզի տեսավ, որ լեռը հեռու է հրեաների ամբոխից – դպիրների, փարիսեցիների, Անսայի ու Կայիափայի հակառակություններից, – նրան հաճելի էր այդտեղ բնակվել Մովսեսի ու Եղիայի հետ:

Պետրոսը չխորհեց այն մասին, որ եթե Տերն այդտեղ մնա, ապա ո՞վ պիտի կատարի մարգարեների խոսքերը – ո՞վ է ծակելու Նրա ձեռքերը – ոտքերը: Ո՞վ կբաժանի Նրա հանդերձները, – ո՞վ կվայելի Նրա պատմունճանի վրա վիճակ գցել: Ո՞վ կտա Նրան լեռի կերակուր, – Նրա ծարավը հագեցնելու համար ո՞վ կտա քացախ: Ո՞վ կազատի մեռելներին – Ադամի պարտամուրհակը ո՞վ կպատռի, նրա պարտքն ո՞վ կհատուցի – Նրա փառքի հանդերձներն ո՞վ կհագնի: Եվ ինչպե՞ս կհաստատվի Եկեղեցին, – ինչպե՞ս պիտի բացվեն արքայության դռները:

Ինչո՞ւ Պետրոսն ասաց. «Բարվոք է մեզ այստեղ լինել»: Քանի որ աշակերտները լեռան վրա ապահով էին հակառակորդ հրեաների կողմից հարուցված չարչարանքներից ու նեղություններից:

Երկրորդ՝ Տերը նախապես հայտնել էր իր չարչարանքների մասին – առաքյալները երկնչում էին քահանաներից – Տիրոջ խաչվելու ահից:

Երրորդ՝ տեղում աճած բույսերն ու ծաղիկներն աստվածային փառքից անուշահոտություն էին բուրում:

Չորրորդ՝ տեսան Մովսեսին ու Եղիային որպես ընկերակիցներ իրենց Վարդապետին, – ասում էին, որ բարի է, որ նրանք են մեզ հետ, – ո՛չ թե՛ խաչ հանողները:

Հինգերորդ՝ քանզի Մովսեսը կարող է երկնքից մանանա բերել, իսկ Եղիան՝ անձր-, հետ-աբար իրենք մեկ այլ տեղ չպետք է գնան: Նա- Տերն է այդտեղ, Ով հացն ու ձուկը բազմացրեց անապատում: Ամպը նրանց վրա հովանի էր, – տեղն էլ լեռան գագաթին էր ու բարեխառն:

Նա-՝ Քրիստոսին այդպես պայծառ տեսնելով լեռան վրա կարծում էին, որ լեռից իջնելուց հետո, այլ-ս, այդպես պայծառ չեն տեսնելու Նրան: Քանզի, մինչ այդ Նրան միշտ պարզ հագնված ու բոկոտն էին տեսել: Իսկ երբ տեսան Նրան պայծառ տեսքով, ուրախացան Նրա փառքի համար:

Աշակերտները միշտ հաղորդվում էին այն ամենին, ինչ կատարվում էր Տիրոջ հետ, ինչպես մկրտության ժամանակ, սքանչելիքներ գործելիս – այժմ էլ տեսնելով պայծառությունը՝ կամենում էին հաղորդվել Նրա պայծառության հետ:

«Եթե կամենաս, երեք տաղավարներ շինենք, մեկը՝ Քեզ համար, մեկը՝ Մովսեսի, մեկն էլ՝ Եղիայի»:

Պետրոսը զարհուրել էր այն մահից, ինչից աշխարհին բոլոր բարիքներն էին հեղվելու: Երբ Պետրոսը տեսավ, որ մեռածներն ու ողջերը նույնն են քարոզում, – Տերն Ինքն իր կամքով է գնում, էլ առավել համակվեց նախկին երկյուղով, քանզի հաստատ իմացավ, որ մեր Տերը մահվանից չի խուսափելու, – անհնար է, որ իրենք Նրան թողնեն ու փախչեն: Նա- քաջ գիտակցում էր, որ երբ Քրիստոս այդ լեռից իջնի, ուղիղ Երուսաղեմ կգնա, ուր իրենց համար մահվան վտանգ կա: Իր այս խղճմտանքի պատճառով սկսեց Տիրոջն ասել, որ հրամայի նրանցից յուրաքանչյուրի համար տաղավարներ պատրաստել – Մովսեսին ու Եղիային այդտեղից չուղարկի: Կարծես թե մեկը նրանց ասում էր, թե այդ լեռան վրա մահն իշխանություն չունի, – որ մահն այդ լեռը վախենում է բարձրանալ, – հրեաներն էլ չեն հանդգնի այդտեղ ելնել: Իսկ եթե անգամ հրեաները հանդգնեն – գան, ապա Մովսեսն ամպով կծածկի լեռը կամ էլ կբացի երկինքն ու կանի այն, ինչ արեց, երբ կամեցան քարկոծել նրան:

Իսկ երբ գան խաչ հանողները, ապա Եղիան կրակ կիջեցնի ու կայրի նրանց, ինչպես երկու հիսնյակներին – հիսնապետերին:

Պետրոսը խորհում էր նա–, որ եթե անգամ նրանք Երուսաղեմ գնան Մովսեսի ու Եղիայի հետ, ապա քահանաները չեն համարձակվի իրենց նեղել, որովհետ– տեղյակ են նրանց զորությանը: Քանզի Մովսեսը անապատում բազում հրեաների կոտորեց, – նրա հրամանով էր գետինը բացվել ու նրանց բանակները կուլ տվել: Եղիայի մասին էլ անտեղյակ չէին, եթե նրա դեմ դույզն–ինչ ապստամբեն, ապա նա երկինքը կկապի ու անձր–ը նրանցից կկտրի: Իսկ եթե է՛լ ավելի հանդգնեն, երկնքից հուր կիջեցնի ու ճշմարտության թշնամիներին կայրի:

Գիտեն Եղիայի զորության մասին, – ոչ միայն հիշյալ քահանաները, այլ– ուրացողները: Նրանք դեռ–ս չէին մոռացել իրենց ութ հարյուր քրմերի սատակումը, որոնց Եղիան իր ձեռքով Կիշոնի հեղեղատում կոտորեց (տե՛ս Գ Թագ. ԺԸ 40): Եվ եթե Աքաաբ թագավորն էր նրանից երկնչում, ապա որքա՞ն առավել Աննան ու Կայիափան, ովքեր Աքաաբից շատ ավելի տկար էին:

Մոռացավ Պետրոսն այն խոսքերը, որով Տիրոջը Քրիստոս դավանեց, – երկնքի Տիրոջն ասաց՝ եկ ծառաների հետ տաղավարում բնակվիր, – դրանով Հիսուսին Մովսեսի ու Եղիայի հետ էր հավասարեցնում: Մարկոսն ու Ղուկասը բացահայտում են այդ խոսքերի պատճառը.

«Սակայն չգիտեր, թե ինչ էր խոսում, որովհետ– զարհուրած էին» (Մարկ. Թ 5):

Աշակերտները անկատար էին մինչ– Տիրոջ խաչվելը, քանի որ դեռ Հոգին չէին ստացել: Այդ պատճառով ասվեց. «Հոգիս հոժար է, բայց մարմինս՝ տկար» (Մատթ. Ի2 41): Ասում է՝ «Հոգիս հոժար է», որովհետ– մարգարեներն աղաչում էին մահանալ, իսկ՝ «Մարմինս տկար» ասելով՝ առաքյալներին նկատի ունի:

Առաքվել էին առաքյալները՝ երկրի վրա Եկեղեցին հաստատելու, բայց ուզում էին տաղավար կառուցել լեռան վրա: Եվ այդ ժամին Տերը ցույց տվեց, որ Ինքը կարիք չունի տաղավարի, – որ Ինքն է անապատում տաղավար պատրաստել նրանց հայրերի համար:

Հոգ–որ իմաստով «երեք տաղավարները» նշանակում են. նախ՝ մեր հոգին, մարմինը – միտքը. ապա՝ հոգու մասերը՝ խոհեմությունը, արիությունը, արդարությունը – ողջախոհությունը: Նա՝ բարոյական, տնտեսական – քաղաքական օրենքները: Երեսնավոր, վաթսուևավոր – հարյուրավոր առաքինության պտուղները: Երեք հիսնյակները: Երեք ժամանակները՝ մանկությունը, երիտասարդությունը – ծերությունը: Նա՝ հավատը, հույսը – սերը: Կուսությունը, ողջախոհությունը – ապաշխարությունը: Մարգարեական, առաքելական – վարդապատական խոսքերը: Կյանքը, մահը – հանդերձյալը:

«Եվ մինչ նա դեռ խոսում էր, ահա մի լուսավոր ամպ նրանց վրա հովանի եղավ»:

Ամպը Տիրոջ Աստվածությունն է ցույց տալիս, ինչպես – լեռը, քանզի Աստված միշտ լեռան վրա ու ամպի մեջ է եր–ում, ինչպես Մովսեսին, Հոգին ու Եղիային: Եվ Դավիթն է ասում. «Ամպ – մեզ է շուրջը Նրա, իրավունքով ու արդարությամբ է հաստատված աթոռը Նրա» (Մաղմ. Դ2 2), ինչը ցույց է տալիս Աստծու անճառելիությունը: Մինչ Պետրոսն իմաստասիրում էր ձեռագործ տաղավարի մասին, Տերը հայտնում է անձեռագործ խորանի մասին, ցույց տալով, որ ձեռագործ հարկի կարիք չունի:

Լուսավոր ամպը Սուրբ Հոգուն է խորհրդանշում, քանի որ ցույց է տալիս Նրա Աստվածության փառքի լույսը: Այսօր Սուրբ Երրորդության փառքը ցույց տրվեց Թաբորի վրա, ինչպես դա եղավ Հորդանանում. Որդին՝ հայտնությամբ, Հոգին՝ ամպով, – Հայրը՝ ձայնով: Առաքյալների ու մարգարեների՝ ամպի տակ լինելը նշանակում է բոլոր սրբերի – արդարների ամպով գնալը Քրիստոսին ընդառաջ – միշտ Նրա հետ լինելը:

Լուսավոր ամպը տեսնելով՝ Պետրոսը տեսնում է տաղավար, որում չկա խավար: Տաղավարը փայլատակելով եր–աց – աշակերտներին սքանչացրեց:

Հարց. -Իսկ ինչո՞ւ Աստված ամպի մեջ եր–աց:

Պատասխան. -Որովհետ- Աստված հաճախ էր այդպես եր-ում, ինչպես ասում է մարգարեն. «Ահավասիկ Տերը, բազմած թեթ-ասահ ամպերի վրա, գալու է Եգիպտոս» (Եսայի ԺԹ 1): Նա-՝ «Մինչ նրանք դեռ նայում էին, երկինք վերացավ, - ամպը նրան ծածկեց նրանց աչքերից» (Գործք Ա 9):

Ամպը լուսավոր էր, քանի որ խոստումը պարզ-ների մասին էր, ոչ ինչպես Մովսեսի դեպքում, ում խավարում - մեզի մեջ տվեց Տասնաբանյան:

Դարձյալ՝ Սուրբ Յոզիան էր Լուսավոր ամպը: Այսպիսով՝ լեռան վրա Սուրբ Երրորդության ներկայությունը կար. Յայրը վկայելով, Յոզիան եր-ալով - Որդին պայծառանալով: Աշակերտների թիվը -ս Երրորդությունն էր խորհրդանշում, նա-՝ Մովսեսը, Եղիան - Տերը նրանց մեջ՝ Երրորդության մասին հայտնեցին: Նմանապես - Պետրոսի խոսքերը, թե՛ երեք տաղավարներ շինենք, Երրորդությունն է խորհրդանշում:

«Ամպից մի ձայն եկավ. «Դա՛ է Իմ սիրելի Որդին, Որին հավանեցի, Դրա՛ն լսեցեք»:

Յիսուս չխոսեց - ոչ էլ Մովսեսն ու Եղիան, քանզի վերջիններս աներ-ույթ եղան՝ իրենց տեղերը գնալով, այլ հավատարիմ Վկան՝ Յայրը, բարձունքներից խոսեց՝ ասելով. «Դա՛ է Իմ սիրելի Որդին, Որին հավանեցի, Դրա՛ն լսեցեք»:

Որպեսզի աշակերտները Յորից սովորեն - ոչ թե մեկ ուրիշից: Քանի որ Պետրոսը չէր հավանում մարգարեների խոսքերը, ովքեր խոսում էին Տիրոջ մահվան մասին, - ոչ էլ Քրիստոսի խոսքերը, Ով միշտ ասում էր, թե եկել է որ մեռնի, այդ պատճառով ամպից է գալիս ձայնը, - ամպն Աստծու աթոռն է, ինչպես Եսային է ասում. «Ահավասիկ Տերը, բազմած թեթ-ասահ ամպերի վրա» (Եսայի ԺԹ 1): Ինչպես թագավորական ձին կամ արքունի տունը հայտնում են թագավորի ով լինելը, այդպես ամպն է Աստծու հայտնիչն ու նշանակը, որպեսզի իմանան, որ Աստծուց են գալիս խոսքերը:

Ոչ ոք այնպես չի սիրում որդուն, ինչպես ծնողը, - ոչ ոք հենց այնպես չի մատնի իր գավակին մահվան, քանի որ իր որդին է, - այն էլ սիրելի որդին: Եվ եթե Պետրոսն ուրիշին չէր լսում, գոնե Յորը պետք է լսեր - չտրամեցներ: Ասում են, որ Ադամին Դրախտից հանելուց հետո Յայրն այլ-ս մարդկանց հետ չխոսեց, մինչ- Յորդանանում - Թաբոր լեռան վրա խոսելը:

Յոր ձայնը լսելուն պես Մովսեսն ու Եղիան գնացին իրենց տեղերը, - Յիսուս մենակ մնաց: Յոր ձայնից փախչում են մարգարեները, - առաքյալները գետին ընկնում, քանզի Յոր ձայնը նրանց համար չվկայեց, թե Դա է Իր սիրելի Որդին:

Յայրը նրանց հայտնեց, որ կատարվել է Մովսեսի մարգարեությունը. «Քո եղբայրների միջից քո Տեր Աստվածն ինձ նման մարգարե պիտի մեջտեղ հանի, Նրան կլսեք» (Բ Օրենք ԺԸ 15), - պետք էր Որդուն լսել: Մովսեսը ծառա էր, - ինչ որ լսեց - ինչ հրամայվեց նրան, այդ էլ վկայեց: Այդպես - բոլոր մարգարեները, մինչ- եկավ Նա, Ով գալու էր:

Ինչ Օրենքն առաքյալներին պատվիրեց, նույնը Յայրը հայտնեց, - այդ ձայնից առաքյալները գետին ընկան իրենց երեսի վրա, քանզի ձայնն ահեղ էր: Ինչպես Յոր ձայնը տապալեց նրանց, այդպես Որդու ձայնը, Իր Աստվածության զորությամբ, նրանց բարձրացրեց:

«Դրա՛ն լսեցեք»:

Այսինքն՝ եթե կամենում է խաչը բարձրանալ, մի՛ հակառակվեք, - ինչ էլ որ անի, Յոր կամքով է անում: Երբ աշակերտները լսում են այս խոսքերը, ընկնում են իրենց երեսների վրա:

Յարգ. - Իսկ ինչո՞ւ աշակերտները ընկան, չէ որ նույն ձայնը լսեցին նա- Յորդանանում, բայց ոչ ոք նրանցից չթմրեց, այլ կարծեցին, թե որոտի ձայն էր, - չնեղվեցին:

Պատասխան. -Որովհետ- անապատում էին, անկոխ տեղում - բարձր վայրում, իսկ Յորդանանում բազմության մեջ էին: Թաբորի վրա տագնապել էին, քանի որ լույսը սաստիկ էր, անխառն ու առավել քան արեգակի լույսը, ամպը հովանի էր, Քրիստոս այլափոխված, - այդպիսի փառքի եր-ումը վախեցնում էր նրանց:

Իսկ Ղուկասն ասում է, թե քնի ծանրության տակ էին: Ինչպես աչքը լույսի ուժգնությունից այլայլվում է, այդպես էլ նրանք էին լեռան վրա: Դա ցույց է տալիս, որ նրանք դեռ-ս պատրաստ չէին Աստվածության փառքի ու արքայության համար, ինչպես հրեաները չկարողացան նայել Մովսեսի դեմքից ճառագայթող լույսին – ոչ էլ կարողացան լսել Աստծու ձայնը: Աշակերտների թմրությունը անախորժ չէր, այլ ինչպես սերովբեների, քերովբեների – հրեշտակների աստվածային շնորհներին միանալը, Պողոսի երկինք գնալը, Ստեփաննոսի երկինքը բաց տեսնելը՝ զմայլված, հիացած – անճառելի մխիթարությամբ:

«Հիսուս մոտենալով դիպավ նրանց ու ասաց. «Ուղի՛ ելեք – մի՛ վախեցեք»:

Հոր ձայնը զգեց, իսկ Որդու ձայնը – ձեռքերը կանգնեցրին, որպեսզի ապշության պատճառով նրանց մտքից տեսիլքը չկորչի: Ապա փարատեց նրանց երկյուղը, որպեսզի ահը չվանի պատահածի հիշատակը նրանց սրտից: Երբ առաքյալները բարձրացնում են իրենց աչքերը, տեսնում են միայն Հիսուսին: Այդպիսով իմանում են, որ Քրիստոսի համար էր այդ ձայնը – այդ խոսքերը մարգարեներից մեկին չհասկացին: Իսկ մարգարեները շտապեցին գնալ – ավետիս տալ հոգիներին:

Մինչ իջնում էին լեռից, Տերը նրանց պատվիրեց, որ այդ տեսիլքը ոչ մեկին չպատմեն, մինչ– Մարդու Որդին մեռելներից հարություն առնի, ինչպես – նախկին սքանչելագործությունների դեպքում, որպեսզի չգայթակղվեն: Քանզի Տերը գիտեր, որ նրանց մոլագար էին անվանելու, եթե նրանք պատմեին այն ամենը, ինչ տեսել էին:

Նա–՝ ժողովուրդն անկիրթ էր – ինչքան շատ բան իմանային Քրիստոսի մասին, այդքան դժվար կլինեք նրանց համար՝ տեսնել Նրան չարչարանքների ժամին խաչի վրա: Չէին հավատա, որ նրանք լսել են Աստծու ձայնը – արժանացել Նրա Փառքի տեսությանը: Մարդիկ առաքյալներին կհարցնեին, թե դուք որտեղի՞ց գիտեք Եղիային ու Մովսեսին, երբ ոչ ոք չգտավ անգամ Մովսեսի գերեզմանը, – կհայհոյեին նրանց:

Նրանք չէին կարող այդ ամենը պատմել, քանի որ նրանք, ում պատմելու էին, լսելու արժանի չէին: Ինչպես – Տերը նախապես սովորեցրեց առաքյալներին. «Մի տվեք սրբությունը շնորհին – ձեր մարգարիտները խոզերի առաջ մի՛ զցեք» (*Մատթ. Է 6*):

Տերը պատվիրեց, որ լռեն, մինչ– Հարությունը – Սուրբ Հոգու գալուստը, երբ կպատմվեն գերեզմանները, – հին ու նոր մեռելները դուրս կգան, այդժամ արդեն այդ բոլորը հավատալի կլինի: Քանզի Նա, Ով դժոխքից ու գերեզմանից հանում է մեռելներին, կարող է նա– Եղիային ու Մովսեսին երկիր բերել: Ասում է նրանց՝ մնացե՛ք մինչ– գորություն ստանաք, – երբ չհավատան, ապա դուք մեռելներին հարություն կտաք Իմ անունով, նրանց հավատացնելու համար: Քանզի գալու է ժամանակ, երբ ամեն ինչ հնազանդվելու է Որդուն:

Արդ՝ չկան ավելի երանելիներ, քան երանելի առաքյալները, մանավանդ այդ երեքը, ովքեր արժանացան Տիրոջ հետ մի հարկի տակ լինելուն: Այդ երեքն էին տեսնելու Տիրոջ խոնարհաբար աղոթելն Ավագ ուրբաթի գիշերը, այդ պատճառով էլ այժմ տեսնում են Նրա պայծառությունը, որպեսզի այնժամ չտկարանան:

Պետրոսը սրտով հավատաց, լեզվով դավանեց, – պետք էր, որ նա– աչքով տեսներ – ականջով լսեր, որպեսզի մեզ վկայի: Նա– Հովհաննեսն է ասում. «Տեսանք Նրա փառքը, նման այն փառքի, որ Հայրն է տալիս Միածնին՝ լի շնորհով ու ճշմարտությամբ» (*Հովհ. Ա 14*), իսկ Հակոբոսն արյամբ վկայեց:

Մեր Տերը կամեցավ երկրի վրա հորինել երկնավորների կարգը, քանզի այնտեղ վերին դասերն անընդմիջաբար առնում են Աստծու լույս գիտությունը – տալիս միջիններին, իսկ նրանք էլ՝ ցածր դասերին: Այդպես՝ երեք աշակերտներն ականատես եղան Աստծու լույսին, Աստծուց սովորեցին – ըստ իրենց չափի՝ Աստծու խորությունների տեսողներն դարձան. Պետրոսը՝ Եկեղեցու հիմքը, ինչպես աթոռները, Հակոբոսը՝ հանճարը, ինչպես քերովբեները, – Հովհաննեսը՝ սիրելի աշակերտը, ինչպես սերովբեները:

Այն մեծ խորհուրդը, որ կատարեց Քրիստոս Թաբոր լեռան վրա, մինչ այդ երբեք չէր եղել, քանզի բոլոր տեղերից այնտեղ հավաքվեցին. երկնքից եր-աց Սուրբ Երրորդությունը՝ Չայրը ձայնով, Սուրբ Յոզիմ՝ լուսավոր ամպով, իսկ Որդին՝ պայծառակերպված, դժոխքից եկավ Մովսեսը, իսկ Դրախտից՝ Եղիան: Եղիան նա- մարդկանց կողմից եկավ: Այդտեղ էին նա- Քրիստոսի աշակերտները, ովքեր դեռ-ս չունեին բավարար միտք:

Ամբողջ ժամանակ, որ մեր Տերն աշխարհում շրջեց, առավելապես ըստ մարդկային խոնարհության անցկացրեց, իսկ այդ լեռան վրա իր ահավորությամբ հրեշտակներին էլ գերազանցեց: Ոչ միայն, որ լուսեղեն փառքով եր-աց, այլ նա-, որ խորտակեց մահվան դռներն ու իրականացրեց առաքյալներին տված իր խոստումները:

Այդտեղ ճշմարիտ արքայությունն էր, քանի որ այդտեղ միասնական Երրորդությունը լիալիր էր: Աստված ինչ-որ վայրում չի լինում, սակայն եր-աց մարմնավորներին՝ ինչպես տարածական: Ու այն տեղը, ուր Աստված հայտնվեց, առանց վարանելու կարելի է արքայություն կոչել, քանի որ արքայությունը այն է, ուր Աստվածությունն է եր-ում:

ՏՈՆ ՇՈՂԱԿԱԹԻ

Նավակատիք Աստվածածնի Վերափոխման տոնի

Քահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – ասում «Ուրախ լեր, սուրբ Եկեղեցի»:
Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Այս տոնը հիշատակն է սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի տեսիլքի, ըստ որի՝ Աստծու Միածին Որդին, ոսկե ուռը ձեռքին՝ իջավ Վաղարշապատ քաղաքը – Նրա իջման տեղում (որը կոչվեց Էջմիածին) կաթեց աստվածեղեն շողը – լուսեղեն տեսիլքով գծագրվեց Մայր եկեղեցու շինության ձևը: Այդ պատճառով էլ այս տոնը կոչվում է Շողակաթ: Շողակաթ է կոչվում նաև Լուսավորչի կառուցած երեք տաճարներից այն մեկը, որի կառուցման տեղի վրա եր-ացել էր լույսի առաջին ծագումը, նախքան Մայր տաճարի տեղում լուսեղեն շինության գծագրումը:

Այս տոնը կատարվում է Աստվածածնի Վերափոխման տոնին նախորդող շաբաթ օրը – հանդիսանում է Վերափոխման նավակատիքը: Քանի որ Քրիստոսի շնորհական մայրը՝ սուրբ Եկեղեցին, ամեն օր ծնում է Քրիստոսին իր սրտում՝ սուրբ Սեղանի վրա, այդ պատճառով էլ սուրբ Գրիգորի կողմից Սուրբ Էջմիածնի տաճարի ավագ խորանն Աստվածածին է կոչվում: Դա է պատճառը, որ Աստվածածնի պատկերը դրվում է եկեղեցիների սուրբ Սեղանների վրա:

Երբ Նոյը ելնում է տապանից, իջնում է Արարատյան դաշտ – այնտեղ, ուր հետագայում Վաղարշապատ քաղաքն էր կառուցվելու, սեղան է պատրաստում – Աստծուն ողջակեզ մատուցում՝ որպես հաշտության պատարագ: Այնուհետև՝ Նոյից շատ տարիներ անց, Աստված ծագեցնում է տիեզերքի արփիական լույսին՝ սուրբ Գրիգորին, ով ծաղկազարդելով պայծառացնում է մեր մարդկային հոգիները: Նա ելնելով Վիրապից՝ գալիս է Վաղարշապատ, ուր նախ ամփոփում է Յփսիսի մյակն սուրբ կույսերի նշխարները (ովքեր տակավին անթաղ էին մնացել), ապա ուղղաշավիղ վարդապետությամբ լուսավորում հավատացյալներին – մշտամաքուր սրտով ու հրեշտակային վարքով, հորդառատ ու մարգարեական խոսքերով ժողովրդին ուսուցանում աստվածային պատգամները՝ նրանց խավարամած կռապաշտությունից դեպի աստվածապաշտության լույսը տանելով – իր զվարթալույս խոսքերով նրանց փշոտ ու տատասկոտ ճանապարհներից հանելով՝ երկնքի ճանապարհին է մերձեցնում: Ինչպես հնում Մովսեսն արեց Իսրայելի համար, այնպես էլ նորում Գրիգորն է անում՝ բոլորիս Արարչին մեզ հետ հաշտեցնելով – զարմացնելով երկնային զորքերին: Նա ցերեկը վարդապետելով քարոզում էր, իսկ գիշերներն աղոթքով անցկացնում:

Վիրապից ելնելուց երեսուն օր անց տեսնում է հրաշալի ու սքանչելի, ահեղ ու զարմանալի մի տեսիլք, քանզի Տերը չէր կամենում անտեսել Իր ճշմարիտ ծառային, ով Իր անվան համար բազում չարչարանքներ կրեց:

Այդ տեսիլքի մասին Ագաթանգեղոսն այսպես է գրում.

«Գիշերվա կեսին հանկարծակի սաստիկ ձայն եղավ, որոտման թնդյուն: Բացվեց երկնքի հաստատության խորանաշեն ծածկը – մի այր իջավ լույսի կերպարանքով, կանչեց իմ անունն ու ասաց. «Գրիգոր՛»: Նայեցի, տեսա նրա կերպարանքը – զարհուրած դողալով գետին ընկա: Նա ասաց ինձ. «Դու վեր նայիր – տես հրաշքները, որ քեզ ցույց եմ տալու»: Եվ ես նայեցի ու տեսա երկնքի հաստատությունը բացված, – նրա վրայի ջրերը՝ ճեղքված – ձորերի ու լեռների կատարների նման այս ու այն կողմ բաժանված ու դիզված, աչքի տեսողության համար անբավ ու անկշռելի: Իսկ լույսը վեր-ից ներքե՝ հոսելով մինչ- երկիր էր հասնում. – լույսի մեջ տեսա անչափ զորք, որոնք լուսեղեն էին, երկթ- – մարդկային կերպարանք ունեին – որոնց թ-երը կրակի նման էին: Նրանք մանր փոշու հյուլեների նմանություն ունեին, որ

արեգակնակեզ գարնան ժամանակ պատուհանների կամ երդիկների լույսնացույցի վրա շողերի մեջ խաղում է:

Տեսա մարդկային մի ահավոր կերպարանք, բարձր ու ահեղ, որն առջ-ից էր ընթանում – վեր-ից մինչ- ներք- վայրէջքի առաջապահն էր: Նա ձեռքին ուներ ոսկե մի մեծ մուրճ, – բոլորը Նրա ետ-ից էին գալիս: Ինքը գալիս էր սլանալով, խոյանալով արագաթ- արծվի նմանությամբ ու իջավ հասավ մինչ- երկրի հատակը, քաղաքի մեջտեղը, խփեց լայնատարած գետնին, որից մեծ ու անչափ թնդուններ հնչեցին անդունդների սանդարամետից: Ամբողջ եր-ացող երկիրը, աչքին տեսանելի լինելու չափ, հարթ հավասար դաշտած- տափակացավ: Եվ տեսա քաղաքի մեջ, արքունի ապարանքի մոտ, ճախարակած- ոսկե խարիսխ, խոշոր բլրի մեծությամբ – նրա վրա հույժ բարձր հրեղեն սյուն, իսկ վրան՝ ամպե խոյակ՝ լուսեղեն խաչով:

Նայեցի – տեսա երեք այլ խարիսխներ –ս. մեկն այն տեղում, ուր նահատակվեց սուրբ Գայանեն՝ երկու ընկերների հետ, մյուսն այն տեղում, ուր սուրբ Յոհաննեսը նահատակվեց երեսուներկու ընկերների հետ – մեկն էլ՝ հնձանի տեղում: Այդ խարիսխները կարմիր էին արյան գույնով, սյուներն ամպեղեն էին, – խոյակները՝ հրեղեն: Երեք սյուների վրա կային լուսեղեն խաչեր՝ տերունական խաչի նմանությամբ, – այս սյուների խաչերը նման էին այն լուսեղեն սյունի խոյակին, որը նրանցից բարձր էր: Չորս սյուների խաչերի վրա զարմանատես կամարներ միմյանց կապվեցին – դրա վրա գմբեթած- խորանարդ ու աստվածակերտ, զարմանալի ամպեղեն շինվածք տեսա: Խորանից ներք- կամարների վրա տեսա այս երեսուկոթ սուրբ վկաներին՝ սպիտակ հանդերձների լուսավոր կերպարանքով, որն անկարող եմ պատմել:

Շինվածքի կատարին տեսա զարմանալի, աստվածակերտ, սքանչելի, հրեղեն աթոռ, – նրա վրա կար տերունական խաչը: Համատարած լույսը նրան պարուրելով խառնվեց խաչի ճառագայթներին – կաչելով միաձուլվեց: Շողացող լույսը սյուն դառնալով ցայտեց խարիսխների ներքին սյուների մեջ:

Եվ հորդաբուխ աղբյուր բխեց, հոսեց ու ծավալվեց բոլոր դաշտերում – ամեն ինչ լցրեց, որչափ աչքը տեսնում էր: Եղավ լի ու կապտագույն ծով, – դաշտերն առհասարակ երկնագույն եր-ացին: Տեսա հրեղեն սեղաններ, անչափ բազմությամբ – ամեն մի սեղանի վրա՝ մեկական սյուն՝ վրան մեկական խաչով, որոնք իբր- աստղերի բազմություն եր-ացին – անչափ փայլեցին:

Տեսա – ս- գույնի այծերի անթիվ հոտեր, որոնք շուրն անցնելով ոչխարներ դարձան, – նրանց գույնը սպիտակության փոխվեց: Ոչխարների լուսեղեն բուրդը փայլում էր, ու նրա ճառագայթները փայլատակում էին: Մինչդեռ նորից նայում էի, հոտերը հանկարծակի ծնվեցին ու բազմացան, ծնունդներն ամեն կողմ լցրին, – ծնված գառներն ամենքն էլ լուսազեղմ էին: Հանկարծ այլ ծնունդներ շատացան, բազմացան, – կեսն ընկնելով գետի մեջ, ջրի այն կողմը ելան: Գառները դառան թուխ գայլեր – գնացին հարձակվեցին հոտերի վրա, սկսեցին կոտորել, – արյան ճապաղիք եղավ: Մինչդեռ նայում էի, տեսա, որ հոտերին թ-եր աճեցին – դարձան թ-ավորներ ու վերացան, խառնվեցին լուսեղեն գորքերին: Ապա հրեղեն հեղեղ բարձրացավ ու վերցրեց տարավ գայլերին»:

Ըստ տեսիլքի երկնքի հաստատաշեն խորանի բացվելը նշանակում է Աստծու մարդասիրության հայտնվելը ստորիններին: Մեծ թնդունը նշանակում է, որ աստվածային ողորմության անձր-ը վերստին ցողվում է մարդկանց վրա: Իսկ բացված հաստատությունը – ջրերի բազմությունը, որ կուտակված կային այս – այն կողմում, ցույց է տալիս, որ մարդկանց համար բացվել է երկինք ելնելու ճանապարհը: Լույսի սաստիկ հեղումը բարձունքից, որը լցնում է ամբողջ երկիրը, նշանակում է Լույսի քարոզությունը – Ավետարանի տարածումը ստորինների մեջ: Իսկ լուսեղեն գորքը, որ իջնում է լույսի հետ միասին, եր-աց ի պատիվ վկաների, նա- մարդկանց խրախուսելու ու մեզ հետ լինելու համար:

Ահավոր ու շքեղ Այրը, Ով գնում էր լույսի առջ-ից – Իր ձեռքի ոսկի մուրճով հարվածեց սանդարամետին, Դա Աստծու Միածին Որդին է, Ում հայացքից դղրդում է երկիրը – մոտենալուց ծխում են լեռները, – անդունդներում սուզվում սատանայի մոլորագնդերը: Երկրի հնչելը նշանակում է մարդկանց հնազանդությունը Կենաց խոսքի քարոզությանը:

Սյունը, որի խարիսխը ոսկի է, – ինքը՝ հրեղեն, խոյակն ամպեղեն – վրան լուսեղեն խաչ, Կաթողիկե Եկեղեցին է, որն իր թ-երի տակ հավաքում է բոլոր ժողովուրդներին հավատի մի միության մեջ: Ոսկյա խարիսխը հաստատության անշարժ վեմն է: Ամպեղեն խոյակը նշանակում է, որ արդարներն ամպով են վերանալու Քրիստոսին ընդամաք, ինչպես ասում է առաքյալը (տե՛ս Ա Թեսաղ. Դ 16): Իսկ լուսեղեն խաչը մեծ քահանայապետությունն է ժողովրդի մեջ – օրինակն է Քրիստոսի մարմնացյալ պատկերի, Աստվածորդու քահանայապետության: Այդ տեղում Աստծու տաճարն է, բոլոր հավատացյալների աղոթքի ու խնդրանքների տունը – քահանայապետության աթոռը:

Երեք խարիսխները, որոնք արևագույն կարմիր էին, նահատակների նեղությունների, չարչարանքների ու մահվան համբերությունն են խորհրդանշում, քանզի իրենց մահը հավատի ճշմարտության խարիսխ դարձրին՝ իրենց արյունը թափելով: Ամպեղեն սյուները եր-ացին, որովհետ- ամպը հարության, երկինք վերանալու թեթ- արագություն ունի: Յրեղեն խոյակը նշանակում է, որ նրանց բնակությունն աստվածային լույսի հրի մեջ է լինելու: Խաչերը խորհրդանշում են նահատակների չարչարանքները, որոնք նման են Տիրոջ չարչարանքներին, քանի որ Աստծով ապրեցին – Քրիստոսի հետ խաչվեցին, – Քրիստոս կենդանի է նրանց ոսկորներում: Քանզի նրանք իրենց մարմինը կախեցին տերունական խաչից. – ինչպես չարչարանակից եղան իրենց Տիրոջը, այդպես – հաղորդակից են լինելու Նրա փառքին ու գորությանը:

Առաջին խաչը քահանայապետության պարծանքն է՝ Քրիստոսի խաչի փառավորությամբ, իսկ մյուս երեքը հայտնում են սրբերի հանգստարանների տեղերը: Առաջին սյունը բարձր եր-աց, քանի որ այն պատիվն է Կաթողիկե Եկեղեցու, որը շինվեց Քրիստոսի Արյամբ – մեծ է, քան բոլոր մեծությունները: Իսկ կամարները, որոնք սյուները կապում են միմյանց, ցույց են տալիս Եկեղեցու միասնությունը, որոնք շինվեցին տիեզերքի տարբեր ծայրերում նույնադավան խոստովանությամբ: Իսկ վերին խորանը խորհրդանշում է վերին մայրաքաղաքը՝ Երկնքի արքայությունը, որում բնակվում են Աստծու վկաները: Նրա վրա ցույց տրվեց Աստծու աթոռը, որն Եկեղեցու գլուխն է:

Խաչին փարված լույսն Աստծու Յոգին է, Ով փառավորում է Որդուն: Այն խառնվեց ճառագայթին, քանզի Նա Որդուց է վերցնում – պատմում Իրեն սիրողներին: Դրանք իրար միացան, քանզի մեկ է Աստվածության էությունը, մեկ է գիտությունը – դավանությունը, որը սովորեցինք Որդուց – ընդունեցինք Յոգուց: Սյուների մեջ լույս ծագեց, որտեղից – հորդաբուխ աղբյուր բխեց, քանզի Կաթողիկե Եկեղեցուց են շնորհները, իսկ նահատակների ու քահանայության մեջ բխելու է մկրտության աղբյուրը՝ լվանալու համար հոգու ախտը մարմնականով հանդերձ: Իսկ այն, որ հորդեց – լցրեց շատ վայրեր, նշանակում է, որ մկրտությամբ բազմաթիվ ժողովուրդների փրկություն է լինելու: Դաշտերը երկնագույն եր-ացին, քանզի երկիրն երկնքի նման է լինելու, ինչպես հրեշտակների ու մարդկանց հավասարություն:

Յրեղեն սեղանների բազմությունն Աստծու սեղաններն են, որոնք քավություն կբաշխեն բոլորին: Յրեղեն են սեղանները, որպեսզի Յոգու պաշտամունքը փառքով լինի: Սեղանների վրայի մեկական սյուները քահանայական պաշտամունքներն են, իսկ վրայի խաչերը՝ Քրիստոսի անունն ամենուր փառավորելու նշանակներն են: Նրանք երկնքի աստղերի նման բազում էին, որովհետ- սրբության պաշտամունքն աստղերի նման պիտի բազմանա:

Ս- այծերի բազում հոտերը, որոնք ջուրը մտնելով դարձան սպիտակ ոչխարներ, նշանակում են, որ աստվածային շնորհների աջը քահանայության միջոցով է հասնելու, որի

ձեռքը բխեցնելու է մկրտության աղբյուր՝ բազում մեղավորների թողության ու քավության համար: Մկրտության խորհրդով փոխվելու է ոչ թե մարդկանց բնությունը, այլ բարքերը – վարքը, դեպի լուսափայլ սպիտակություն: Մկրտվածները զգեստավորվելու են լույսով – արժանի են լինելու խոստացված արքայությանը: Իսկ որ հոտերը ծնեցին, բազմացան ու լցրեցին բոլոր տեղերը, դա նշանակում է, որ երկար ժամանակ աճելու է Ավետարանի քարոզությունը, – լինելու են նոր ծնունդներ, – բազմանալու է Քրիստոսի հոտը: Իսկ ոչխարների այն մասը, որ հետո դարձավ իր նախկին ս-ությանը, նրանք են, ովքեր ետ դարձան աստվածային սրբությունից, դարձան գայլեր – Քրիստոսի հոտը կոտորողներ: Իսկ հոտի մնացած մասը, թ-եր ստանալով, վերանալու է երկինք: Դրանք իրենց արյամբ վկայողներն են, – նրանք, ովքեր ամեն օր արյուն թափելու չափ պատերազմում են ընդդեմ եր-ացող – աներ-ույթ հակառակորդի, որոնց ճգնաչան աշխատությամբ կառուցվեց Կաթողիկե եկեղեցին:

Ապա Տերն ասում է Գրիգորին, որպեսզի նա լինի պինդ, քաջ – զգույշ, – հրամայում է Իր ցույց տված տեղում կառուցել տաճար Աստծու անվան համար, ինչպես նա- սրբերի վկայարաններ՝ նրանց զոհվելու վայրերում, որպեսզի բժշկվեն զարկվածները, Ավետարանի քարոզությունն օրըստօրե առաջադիմի, – Քրիստոսի հավատի մեջ բոլորը չափահաս դառնան: Դրանով տեսիլքն ավարտվում է:

Տեսիլքից հետո Լուսավորիչը շարունակում է ուսուցանել ժողովրդին – ասում Տրդատ թագավորին, որպեսզի գան – կառուցեն լույսի սուրբ Խորանը, ըստ տեսիլքի օրինակի: Եվ Հայաստանում, այն տեղում, ուր Տերը հարվածեց ոսկյա մուրճով, կանգնեցվում է Կաթողիկե եկեղեցին: Այդ խորանով ուրախանում են –՝ երկնավորները, –՝ երկրավորները, – այդտեղ է լինում Աստվածորդու հարսանյաց խրախճանքը, ուր Հայրն առատ սեղան պատրաստեց – հրավիրեց ճանապարհի եզրերի բոլոր նստածներին ու դ-երից տուժածներին (տե՛ս Մատթ. ԻԲ 10) – այդտեղ արեց Իր օթ-անն Իր Որդու – Սուրբ Հոգու հետ միասին, ըստ Իր խոստման: Այդպիսով՝ փրկվում են Հայոց աշխարհի հոգիները ծովահեղձ սատակումից, քանզի Տերը, ախտերից ս-ացած մարդկանց մտցնելով իր հրախառն սենյակները, նրանց մաքրագարդեց իբր- լուսատեսիլ հրեշտակներ – լուսապաճույճ գեղեցկությամբ զարդարելով՝ դարձրեց Վերին Երուսաղեմի որդիներ:

Այդ եկեղեցին գերազանց է իր խորհրդով, քան նախկին Տապանակը, քանզի Տապանակով միայն Դագոնի կուռքը խորտակվեց, իսկ եկեղեցով անդունդի խորքերում խորտակվեցին բազիլների դիվանվեր պետերը՝ իրենց զոհասեղաններով ու պաշտամունքով հանդերձ: Այդտեղ Տերը փառավոր ու ճոխ իշխանական պերճությամբ եր-աց, – այդ պատճառով դա տուն է փառավորության – ազատության: Սուրբ Էջմիածնի Մայր Տաճարը գլուխն է Հայաստան աշխարհի եկեղեցիների, քանզի լուսո այս խորանով են պայծառանում հայոց եկեղեցիները, – Հայոց աշխարհը Միածնաեջ այս սրբավայրով է լուսավորվում աստվածօգիտության լույսով:

ԱՍՏՎԱԾԱԾՆԻ ՎԵՐԱՓՈԽՄԱՆ ՏՈՆԸ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեդանին: Զահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – սկսում «Այսօր ժողովեալ սրբոցն» շարականը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հզօր, սուրբ – անմահ, որ եկիր ի փոխումն մօր Զո – Կուսի, ողորմեա՛ մեզ»: Ապա Խաչով ու Ավետարանով թափոր են կազմում՝ ասելով «Այսօր ժողովեալ» շարականը: Խաղողօրհնեքի ժամանակ ասվում է սուրբ Ներսես Շնորհալու աղոթքը:

Արարածների Արարիչը ստեղծեց մեծ ու փոքր լուսատուները՝ արեգակը, լուսինը, աստղերը, ջահերը, կանթեղներն ու մոմերը՝ խավարը փարատելու, մեր մտքերը լուսավորելու – սրտերն ուրախացնելու համար: Այդ օրինակով էլ, երբ տոնում ենք սրբերի հիշատակը, պայծառանում է մեր միտքը՝ ըստ այս խոսքի. «Արդարների հիշատակով պայծառանում է ժողովուրդը»: Հետ–աբար՝ որքան առավել պիտի պայծառանանք Աստվածամայր Կույսի հիշատակով, քանզի որքան արեգակը գերիվայր է ու պայծառ, քան երկնքի մյուս լուսատուները, այդքան գերահրաշ ու արփիափայլ է Աստվածածին Կույսի հիշատակը մյուս արդարների հիշատակից, – այդքան բերկրում են հավատացյալները, երբ Տիրամոր ննջումն են տոնում: Որովհետ– նա մեզ չի մերժում, այլ ըստ իր մարդասեր կամքի ու մեծ բարության ընդունում, բերկրում – ուրախանում է մեզանով, ինչպես մայրն իր թոթովախոս մանուկներով, ինչպես վարդապետն իր դեռ–ս անկատար աշակերտների խոսքերով, քանզի նա իր համար փառք չի հայցում, այլ տոնողներին օգուտն ու փրկությունն է կամենում իր փառավորումով: Երբ տոնում ենք Տիրամոր հիշատակը, ցնծում է երկինքը, զվարճանում է երկիրը, մեզ տոնակից են լինում երկնային զորքերը՝ Սուրբ Հոգու պարգ–ները սփռվելով տարածվում են տոնասեր հավատացյալ անձերիս վրա, ամենասուրբ Կույսը բարեխոս է լինում տոնողներին համար, ջնջվում է մեր մեղքերի գիրը, ու փարատվում են մեր հոգու ու մարմնի բոլոր ցավերը:

Այս տոնը տոնում ենք կիրակի օրը – ո՛չ մեկ այլ օր, ինչպես առաքյալներինը, մարգարեներինն ու մարտիրոսներինը, – այս օրն առավելապես ենք պատվում, որովհետ– մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի գալստյան խորհուրդն ունի, Ով բյուր հրեշտակներով ծածկաբար եկավ իր պատվական – սուրբ ծնողի մոտ, որպեսզի պատվի հանգուցյալի մարմինը, ինչպես որ պատվեց կենդանության օրոք:

Տերն ավելի վաղ նրա մոտ էր առաքել Գաբրիել հրեշտակապետին, որպեսզի Կույսի հետ խոսի անճառելի Էության մասին: Իսկ այսօր ոչ թե անքննելին է պատմվում, այլ նույն Ինքն Անճառելին է եր–ում դեմ հանդիման, քանզի ծնվելիս հրեշտակներն էին սպասավորում Կույսին, իսկ փոխվելիս՝ Բանն Աստված՝ իր զորքերով:

Բոլոր եկեղեցիներն այս տոնը տոնում են օգոստոսի 15-ին, կամ մոտակա կիրակի օրը, որովհետ– այսօր երկնքի – բոլոր արարածների թագուհին պատիվ է խնդրում իր Որդու արարածներից, քանզի Բանն Աստված բոլոր ազգերից, ժամանակներից – բոլոր արարածներից միայն նրան ընտրեց, նրանից ծնվելու – լինելու Միջնորդ աշխարհի հաշտության, – նա դարձավ անկարոտ Բնության սնուցող մայրը – երանելիորեն բարեբանվեց աշխարհի վրա բնակված բոլոր ազգերից:

Սուրբ Կույսի վարքը

Սուրբ Տիրամայրն իր հրեշտակային տեսքով, անկողոպտելի կուսությամբ – դեմքի հրաշափառ գեղեցկությամբ հայտնապես ճանաչվում էր տեսնողների կողմից, որպես

ճշմարիտ մայր Էմմանուելի, – վեր էր բոլոր կանանցից: Նա վայելուչ դիմագծերով անթառամ ու վարդագույն դեմք ուներ, որը կարծես գարնանային հովիտ լիներ՝ զանազան ու համասփյուռ ծաղիկներով զարդարված: Նրա մազերը խարտյաշ էին, ուներ բարետեսիլ ու մեծ աչքեր, միջահասակ էր, բազուկներն ու մատները՝ երկարավուն, – ինքն էլ՝ լի աստվածային շնորհներով՝ ըստ այս խոսքի. «Ինչպես շուշանն է փշերի մեջ, այնպես էլ իմ սիրելին է դուստրերի մեջ» (Երգ Բ 2): «Շատ դուստրեր հարստություն ձեռք բերին, շատերն էլ սխրագործություններ կատարեցին, բայց դու գերազանցեցիր նրանց – անցար բոլորից» (Առակ. ԼԱ 29):

Տիրոջ մկրտությունից հետո իր տանը՝ Նազարեթում, յոթանասուներկու տարեկան հասակում, վախճանվեց Յովսեփը: Դրանից հետո, Յովսեփի հանձնարարությամբ, Կույսին սպասավորում էր Յակոբոս Արդարը: Նա, այդ հեզ ու արդար մարդը, Յովսեփի կենդանության օրոք էլ էր ծառայաբար հոգ տանում Տիրամոր համար, ինչպես նա– Յովսեփի, մինչ– որ Զրիստոս Յովհաննեսին հանձնեց Կույսի խնամքը, Իր խաչելության ժամին որդիական գուրծով հոգ տանելով Իր մոր համար, որով կատարվեց մարգարեության խոսքը. «Նույն գիրը պիտի տան մի մարդու ձեռքը, որը տառեր չի ճանաչում, ու ասեն նրան՝ ընթերցի՛ր այդ, – նա պիտի ասի. «Չեմ կարող ընթերցել, որովհետ– կարդալ չգիտեմ» (Եսայի ԻԹ 12): Այս մարգարեությունը Չբեդիայի որդի Յովհաննեսի մասին է, քանզի խաչի վրա փառքերի Տերը Տիրամորը հանձնեց Յովհաննեսին (Յովհ. ԺԹ 26-27): Այդ ժամանակ Սրբուհին քառասունութ տարեկան էր: Նա Զրիստոսի համբարձումից հետո ապրեց –ս տասներկու տարի, – նրա ապրած ամբողջ կյանքը վաթսուև տարի տ–եց:

Ընտրյալ Կույսը, ով կրեց բոլորիս Տիրոջն իր բազուկների վրա, – ումից Տերը սնվեց անարատ կաթով, բազում նեղություններ, վիշտ, ցավ ու սուգ կրեց Տիրոջ չարչարանքների ու խաչելության ժամին: Եվ ո՞վ կարող է ըստ արժանվույն ներկայացնել մոր վիշտը – հորդառատ արտասուևները, որ թափվեցին խաչելության ժամին: Սրբուհին մեծապես վշտացավ, երբ տեսավ մեր Տիրոջը՝ անարգված անօրենների կողմից: Նրա աչքերից արտասուևներ հեղվեցին, նա ողբում էր, երբ պատանում էին Տիրոջը – դնում գերեզման: Նրա նեղություններն ու տրտմություններն էլ ավելի շատացան, երբ պահապաններն արգելեցին նրան մոտենալ գերեզմանին: Եվ որքա՛ն նա արտասվեց, ողբաց ու տագնապեց, երբ տեսավ կնքված գերեզմանը: Վիշտը սրի պես անցնում էր նրա անձով, երբ տեսնում էր, որ գինվորները հսկում են իր Որդու Մարմինը: Նրա զարմանքն ու չիմանալը, թե ինչ է կատարվում, Սիմեոն Ծերունին սուր անվանեց (տե՛ս Դուկ. Բ 35):

Տերը երրորդ օրը հարություն առնելուց հետո եր–աց իր աշակերտներին – հաստատեց Իր մոր սիրտը: Ապա, աշխարհում քառասուն օր շրջելուց հետո, Իր մոր հետ, աշակերտներով հանդերձ, ելավ Երուսաղեմի դիմացի Զիթենյաց լեռը – հայտնեց՝ Իր Յոր մոտ վեր համբառնալու մասին: Իսկ կանանցից ամենաերջանիկը, Նրա առջ– կանգնելով, թախանձող ու մորմոքող սրտով ասաց Նրան.

–Տե՛ր իմ – Աստված իմ, Արարի՛չ իմ – Որդի՛, ի՞նչ ես ինձ հրամայում Զո հայրենի փառքին վերադառնալուցդ առաջ, առանց այցելությա՞ն ես ինձ թողնում այս կյանքում, քանի որ հեթանոսների մեջ ինձ հանգիստ չկա, իսկ հրեաների ապիկարությունը գիտես, Տե՛ր: Արդ՝ ո՞ւմ ապավինեմ:

Եվ Տերն ասաց Իր մորը – Կույսին.

–Խաղաղություն քեզ, քաղցր մայր իմ: Մի՛ տրտմիր, քանի որ ես Յորս մոտ եմ բարձրանում – քեզ չեմ թողնի, մարգարի՛տ իմ, չեմ թողնի քեզ, տիեզերքի արեգա՛կ, անթառամ ծաղի՛կ, չեմ թողնի անարատ – աննենգ բնությունդ, ամբողջ աշխարհում ամենահավատարմիդ, իմ սրբության անքակտելի տապանակիդ, բոլոր արարածների գանձիդ: Առագա՛ստ իմ անճառելի մարդեղության – բանավոր խորա՛ն՝ իմ անհաս տնօրինության, չեմ անտեսելու քեզ արհամարհելով, այլ ինչպես որ քեզ հանձնեցի իմ

հավատարիմ ու սիրելի աշակերտին, մի փոքր ժամանակ իմ ընտրյալ աշակերտների հետ եմ թողնում, որպեսզի քեզ տեսնելով սփոփվեն: Եվ դու տեսնելով այն նշաններն ու հրաշքները, որ իմ անունով կատարվելու են՝ հիացնելու համար ամբողջ աշխարհին, տեսնելու ես նա-Սուրբ Յոզու գործության ձեզ վրա իջնելը: Քանի որ սիրող թերահավատ եղավ, երբ մարդկանց մեղքերի համար ինձ խաչի վրա տեսար, թող գորանա անձո՞ւ նշանների միջոցով, որ կատարվելու են իմ անունով: Իսկ երբ հասնի ժամանակդ, ելնելու այս մարմնից, ո՛չ հրեշտակ – ո՛չ էլ հրեշտակապետ կառաքեմ քեզ մոտ, այլ ես ինքս կգամ – պատվով ու հրաշալի փառքով կընդունեմ հոգիդ, որ պայծառ է, քան արեգակը: Մի՛ երկնչիր, քանի որ քեզ հետ եմ, – դեռ ավելին՝ քեզ փոխադրելու եմ հրաշալի Դրախտը:

Եվ Կույսը մնաց Բանն Աստծու գալստյանը սպասելով, որպեսզի ազատվի այս կյանքի կապանքներից – հանգստանա ճգնակյաց բազում հոգևորություններից: Նրա երեսի տեսքը չփոխվեց ու չխաթարվեց, այլ ինչպես երբեմն էր Տիրոջ տաճարում, այդպես էլ մինչ- վերջ պահպանվեց նրա դեմքի հրաշալի գույնը՝ անփոփոխ ու անթառամ – Սուրբ Յոզու շնորհներով զարդարված: Չկնճռոտվեցին նրա ծնոտները, ինչպես Մովսեսինը, ու չփոխվեց նրա կուսության փառքը:

Իսկ երբ Քրիստոս համբարձվեց առ Յայր, – յուրաքանչյուր առաքյալ, ըստ Փրկչի հրամանի, գնաց իրեն վիճակված երկիրը, սուրբ Կույսը Յովհաննեսի հետ մնաց Երուսաղեմում: Երանելի Կույսն այդ ժամանակ բնակվում էր իր ծնողների տանը, – նրան սպասավորում էր Յովհաննես առաքյալը, ով միաժամանակ հրեաներին քարոզում էր Կենաց Խոսքը:

Տիրոջ համբարձումից հետո սրբուհին աշխարհում մնաց –ս տասներկու տարի – նրանով մխիթարվում էին առաքյալները: Պետրոսը, Պողոսը – մյուսները շատ անգամ էին ելնում Երուսաղեմ՝ տեսնելու Տիրուհուն – այցելելու տնօրինական վայրերը: Սուրբ Կույսը զարհուրած էր այն հակառակորդներից, ովքեր ասում էին. «Քեզանից ծնվածը տուկ մարդ է», – նրան Աստվածածին չէին խոստովանում, Քրիստոսին մեռած մարդ էին համարում – Նրա հրաշքներն ու հարությունը երբեք չէին հիշատակում, քանի որ չարից բռնված հոգիները միտքն էլ են կորցնում, ինչպես որ ասվում է. «Ճանաչեցինք նրանց ամբարիշտ գործերը, որ Աստծու դեմ էին կռվում, որը – հաղթություն էին համարում իրենց անձերի համար» (հմմտ. Երեմ. ԺԿ 18)

Սուրբ Կույսը, լի ճգնությամբ, անդադար աղոթքներով ու լռությամբ, նստում էր տանը: Նրա հետ էին նա- այն կույսերը, ովքեր Սրբուհու հետ ժուժկալությամբ ճգնում էին ու հոգ-որ սիրով նրան սպասավորում: Իսկ հրեաները Կույսի մասին խորհում էին ու ասում. «Պետք չէ, որ նա ապրի. գուցե Քրիստոսի աշակերտները նորից հավաքվեն – քարոզեն մեռածին որպես ամենազոր կենդանի Աստված, – հեթանոսներն այդ լսելով մեր դեմ մեծ խռովություն բարձրացնեն»: Յրեաները, նախանձի չարությամբ լցված, սկսեցին նախատիկների տարափ տեղալով տրտմեցնել Սրբուհուն՝ հուսալով, որ թեր-ս փախչի այդ երկրից կամ սաստիկ տրտմությունից մեռնի: Լսելով այդ ամենը՝ երանելի Սուրբ Կույսն անդրդվելի մնաց ամուր բերդաքաղաքի նման՝ հավատով ու հույսով լցված առ Աստված: Նա բազում չարչարանքներ ու վշտեր կրեց Կայիափայից – շատ անգամ հալածվեց հրեաների կողմից, քանի որ չէին թողնում նրան այցելել Փրկչի տնօրինական վայրերը՝ Տիրոջ սուրբ գերեզմանը կամ Գեթսեմանի պարտեզը, – այնտեղ աղոթել, – նա ծածկաբար էր դա անում:

Յակոբոսին՝ Յովհաննեսի եղբորը, սպանելուց հետո հրեաները փորձեցին այրել այն տունը, ուր բնակվում էր սուրբ Կույսը, սակայն հուրը այրեց նրանցից յոթ հոգու, իսկ Կայիափա, Աննա – Դ-ի քահանայապետերը կիսամեռ փախան, սակայն տունը չվնասվեց: Դրանից նրանք ահաբեկվեցին, ինչպես Քրիստոսի գերեզմանի պահապանները, – այ-ս չէին համարձակվում մոտենալ սուրբ Կույսին:

Տիրոջ Մկրտության տոնի օրը, երբ սուրբ Կույսը Յովհաննեսի հետ Յորդանան գնաց, հրեաների խաժամուժ ամբոխը վրա հասավ՝ ցանկանալով բռնել նրան, սակայն գործությունների Տիրոջ հրեշտակը նրանց անցկացրեց գետի մյուս ափը: Յրեաներն այդ տեսնելով հանդգնեցին իրենք –ս անցնել գետի մյուս ափը, – այդ օրը նրանցից քսան մարդ խեղդվեց ջրում:

Իսկ Տիրոջ համբարձման տոնին, երբ Տիրամայրն իր ուղեկիցների հետ բարձրացավ Ձիթենյաց լեռը, ամբոխը կամենում էր քարկոծել սուրբ Կույսին – նրա հետ եղողներին, սակայն միմյանց քարկոծեցին – այդ օրը նրանցից հիսուն մարդ սպանվեց:

Աստվածամոր վերափոխման լուրը

Պե՛տք է – արժան է իմանալ այն ամենը, ինչ պատահեց հետագայում ամենաօրինակ սուրբ Կույս Մարիամ Աստվածածնի հետ: Երբ Փրկչի համբարձումից անցավ տասներկու տարի – երբ սուրբ Կույսն արդեն պետք է փոխվեր այս մարմնավոր կյանքից, վերափոխումից երեսուն օր առաջ նրա մոտ եկավ Գաբրիել հրեշտակապետը՝ նա, ով հղության ավետիսն էր տվել նրան, այս անգամ տալով Կույսին երկրից երկինք փոխման ավետիսը:

Երբ սուրբ Կույսն աղոթում էր իր սենյակում, եկավ Գաբրիելը, ողջունեց ու կանչեց նրան Ձիթենյաց լեռ, ուր սուրբ Կույսը սովորաբար գնում էր աղոթելու: Կույսը գնաց – ծնրադրելով աղոթեց այն տեղում, որտեղից Փրկիչը համբարձվեց, – լեռան վրա եղող բոլոր տունկերը խոնարհվեցին ու երկրպագեցին նրան: Այդտեղ նրան դարձյալ եր–աց հրեշտակն ու ողջունեց՝ ասելով. «Մա՛յր սրբության – առագա՛ստ երանության, տաճա՛ր խնդության – քաղա՛ք թագավորության, մարդկային ցեղի ճանապարհի դեպի Քրիստոս, հասել է քո ժամանակը՝ փոխվելու այս աշխարհից առ Աստված: Նա, քո Տերը՝ Միածին Որդին, Ով մարդկանցից քեզ ընտրեց Իրեն մայր – ամբողջ աշխարհի փրկանքը լինելու համար, այսօր հաճեց քեզ փառքով աշխարհից դեպի անքննելի փառքը փոխադրել»:

Ապա հայտնեց, որ լրացել է օտարության մեջ նրա պանդխտության ժամանակը, – այժմ պահն է գնալու դեպի իր հայրենի ժառանգությունը: Ասաց նա–, որ Տիրուհին չի մնալու մահվան գավառում, քանզի անմահ կյանքի արժանացավ, վերջացան նրա չարչարանքներն ու լրացան տառապանքները, անցնելու են տրտմություններն, ու մոտ է ուրախությունը: Յանգիստը պատրաստ է, լույսի խորանը՝ կազմված, փառքի աթոռը՝ հարդարված: Արդ՝ պետք է գնալ ու հանգստանալ բազում չարչարանքներից – վայելել այն փառքը, որ աշխարհի ստեղծումից առաջ կար:

Ապա, տասնչորս օր անց, կրկին եկավ Գաբրիել հրեշտակապետը – կրկին Տիրուհուն ավետեց Աստծու մոտ փոխվելու մասին, ինչից բերկրեց Մարիամը, – զվարճացավ նրա հոգին: Նա շրջում էր բոլոր տնօրինական վայրերում ու աղոթում: Ապա, –ս տասներկու օր անց, երրորդ անգամ եկավ Գաբրիելը – դարձյալ խորնարհվելով տիրածին Կույսի առջ–՝ ասաց. «Ուրախացի՛ր, բերկրյալ կանանց մեջ, քանզի քեզ կանչում է մեր Արարիչը, քո Միածին Որդին», – նրան տվեց բրաբիոնի մի պսակ, որը հյուսել – բերել էր Ադամի Դրախտից, – այն դրեց սուրբ Աստվածածնի գլխին, որպեսզի առաքյալները – իմաստուն սուրբ կույսերը դա տեսնելով օրհնեն Աստծուն:

Իսկ ամենասուրբ Կույս Մարիամը, երբ ստացավ իր երկինք փոխվելու ավետիսը – բրաբիոնի պսակը, գնաց Ձիթենյաց լեռը՝ աղոթելու, – բոլոր բույսերն ու տնկիները կրկին խոնարհվելով՝ երկրպագեցին նրան: Իր աղոթքում Աստվածածինն այսպես էր ասում. «Դու իմ Տեր Յիսուս – Որդի, Քո Յոր՝ Աստծու – իմ՝ Քո աղախին մոր, Տեր իմ Միածին, Դու Ինքդ խոստացար զալ ինձ մոտ, որպեսզի Քեզ ավանդեմ իմ հոգին»: Այդժամ երկնքից մի ձայն

նրան պատասխանեց. «Չեմ թողելու քեզ մայր հմ, Տիրուհի, այլ կգամ քեզ մոտ – կկատարեմ քո խնդրանքը»:

Երբ սուրբ Կույսը լսեց այդ խոսքը, անասելի բերկրանք ապրեց: Վերացավ նրա մարմնավոր տրտմությունը, ու հոգին լցվեց հոգ–որ խնդությամբ: Ապա դարձավ իր տուն, կանչեց իր բոլոր դրացիներին, ազգակիցներին – այն սուրբ կույսերին, ովքեր իր հետ ժուժկալությամբ ճգնում էին, ու նրանց հանձնարարեց, որպեսզի վառեն բոլոր ջահերը – իր հետ լինեն երեք օր, – այդ օրերին նրանց շատ բաներ էր պատմում Աստծու մեծամեծ գործերի մասին:

Երբ կույսերը լսեցին Աստվածածնի խոսքերը, թե փոխվելու է աշխարհից, սաստիկ խռովվեցին – արտասվելով մեկմեկու ասում էին. «Ո՛չ ոք մեզ չի լուսավորի, երբ զրկվենք այս պայծառ արեգակից, – երբ սպառվի այս անսպառ աղբյուրը, – մեր միջից վերցվի ամբողջ աշխարհի այս մխիթարիչը, ո՞վ կմխիթարի մեզ: Երբ վերանում են բերդաքաղաքի պարիսպները, քաղաքացիներից ոչ ոք այլ–ս չի ապրում այնտեղ»:

Մինչ Աստվածամայրը խոսում էր նրանց հետ, եկավ նրա հոգ–որ որդին՝ Յովհաննես ավետարանիչը, ով Ջրիստոս էր քարոզում Երուսաղեմի մոտակա գյուղերում, – ողջունեց ու երկրպագեց իր մորը՝ սուրբ Կույս Մարիամին: Կույսն, ընդունելով Յովհաննեսի ողջույնը, ասաց. «Բարով եկար, որդիս, – սիրելին իմ Որդու»: Ապա Յովհաննեսը հարցրեց, թե ինչն՞ է նա մարդիկ տրտմության մեջ: Սրբուհին, զվարթ դեմքով – բերկրալի սրտով, նրան կարգով պատմեց հրեշտակի այցելության, իր փոխման մասին – մատնանշեց իր թաղման տեղը, որը լինելու էր Չեթսեմանիում: Երբ Յովհաննեսը լսեց այդ ամենը, սկսեց ողբալ, որ զրկվելու է իր հոգ–որ մորից:

Սուրբ Կույսը նրանց ասաց. «Աստծու Խոսքի ծառաներ՛, լսե՛ք Տիրոջ աղախնին, քանզի ողորմելով ողորմեց ինձ իմ Տերը – հույժ գթաց: Հասել է իմ ժամանակն այս աշխարհից փոխվելու նրա մոտ, Ում անձկալով ձգտում եմ, Ով նախկինում անմայր էր, սակայն Իր գթությանմբ ինձ Իրեն մայր դարձրեց՝ առանց հոր: Արդ՝ դո՛ւք, դուստրեր՛ վերին Երուսաղեմի, լույսի՛ որդիներ – հավատի՛ ծնունդներ, քաջալրվե՛ք ձեր հույս Ջրիստոսով, թոթափվե՛ք ձեր կյանքում սատանայի պատրանքներից, որ ամեն օր մարտնչում է Աստծու ծառաների դեմ, մի՛ թուլացեք ձեր ամենօրյա աղոթքներում – Աստծու շնորհներով պահպանված կլինեք»:

Ապա սուրբ Կույսն աղոթքով խնդրում է Տիրոջից տեսնել առաքյալներին, քանի որ նրանք գնացել էին աշխարհի տարբեր ծայրերը՝ փրկության Ավետարանը քարոզելու:

Այնուհետ– Կույսը Յովհաննեսին խնդրեց մատուցել աստվածային պատարագ, որպեսզի հաղորդվի իր Միածին Որդու Մարմնին ու Արյանը: Այդժամ Յովհաննեսը Հիսուսի մայր Մարիամի – նրա ընկերակից կանանց հետ ելավ Վերնատուն – այնտեղ կատարեց Պատարագի սուրբ խորհուրդը: Մինչ նա մատուցում էր գոհության աղոթքը, հանկարծակի որոտ լսվեց – Յովհաննեսին սկսեցին ձայնակցել սուրբ առաքյալները, որոնց Սուրբ Յովհաննեսը պահին ժողովեց աշխարհի տարբեր ծայրերից: Վերնատանը Սուրբ Յովհաննեսը կանչով, ամպով հափշտակվելով՝ համագումար միաբանությամբ հավաքվեցին սրբազան առաքյալների դասերը՝ հրաժեշտ տալու Աստվածամորը, – նրանց հետ էլ յոթանասուներկուսը, յուրաքանչյուրն իրեն վիճակված վայրից: Սուրբ հաղորդության ավարտին՝ սուրբ պատարագի արձակման պահին, առաքյալները երկրպագեցին Աստվածամորը – տվեցին Հիսուսի ավանդած ողջույնը: Ապա ողջունեցին միմյանց սրբության համբույրով – օրհնեցին Աստծուն իրենց այդ գարմանահրաշ հավաքի համար: Առաքյալներն ինչպես Տիրոջը ճանապարհեցին, երբ նա համբարձվեց, այդպես էլ պետք է Տիրամորը ճանապարհեին երկինք, ուր – մեզ է առաջնորդելու Տերը՝ ելնելու ու ժառանգելու մեր հայրենիքը, որ պատրաստված է սրբերի համար:

Ապա առաքյալները մտան Աստվածամոր տունը, որը Վերնատան մոտ էր: Սուրբ Աստվածածինը նրանց ցույց տվեց այն բրաբիոնը, որն Եդեմի Դրախտից իրեն էր բերել

Գաբրիելը, – հայտնեց իր ննջման մասին ու մատնանշեց իր հանգստյան տեղը՝ Գեթսեմանիի պարտեզում: Առաքյալները լսելով, որ Աստվածածինը պետք է հեռանա իրենցից, նույնպես սկսեցին ողբալ: Աստվածամայրը նրանց ասաց, որ պետք չէ ողբով մթազնել իր ուրախությունը – պետք չէ մարդկորեն մտածել, այլ խնդրեց առաքյալներին, որ նրանք աղոթքներով ուղեկցեն իրեն, որպեսզի խաղաղությամբ անցնի խավարի իշխանության միջով – հասնի երկնային նավահանգիստ:

Տիրամոր պատկերի մասին

Երբ Աստվածամայրը հրավիրվեց փոխվել իր Միածին Որդու մոտ, Հովհաննես Ավետարանիչը, Աստծու կամքից ազդվելով, վերցրեց կիպարիսի մի փայտ – դրա վրա կերպած–եց Տիրամոր պատկերը, որպեսզի նրա վերափոխումից հետո այդ սրբությունը մնա իրենց մոտ: Ապա առաքյալները որոշեցին աղաչել Տիրամորը, որպեսզի նա այդ փայտեղեն անոթն իր աստվածատիպ դեմքի վրա դնի, օրհնի – իր բարեխոսությամբ խնդրի Տիրոջը, որպեսզի Նա այդ պատկերի միջոցով աշխարհին բարիքներ պարգ–ի: Քանզի այդ օրերին բորոտության ախտը մոլեզնում էր Հրեաստանում, – առավել –ս Երուսաղեմում: Առաքյալները բոլոր ներկա հավատացյալների հետ միասին աղաչեցին Տիրամորը, իսկ Պողոսը մասնավորապես ասաց.

-Ամենաօրհնյալ Տիրամայր, Աստծու Խոսքի տաճար – առագաստ, ո՛վ Տիրածին Կույս, քանի որ գնալու ես դեպի քո ցանկալին՝ Միածին Որդին, աղաչում եմք քեզ, վերցրո՛ւ Հովհաննեսի՝ Տիրոջ սիրելիի ձեռքով նկարված այս փայտեղեն պատկերը քո սուրբ ձեռքերի մեջ, որոնցով վերցրել ես բոլորիս Արարչին, օրհնիր այն ու տուր որպես նշան աշխարհի բժշկության, մանավանդ բորոտներին, որպեսզի նրանք, ովքեր կապավինեն քո բարեխոսությանը, գտնեն առողջություն իրենց անձերի համար, ինչպես նա– բժշկություն՝ իրենց ցավերից – ախտերից, քանզի քո փոխումը հույժ մեծ տրտմություն է մեզ համար: Մենք մեր Տիրոջ՝ քո Որդու համբարձումից հետո քեզանով էինք մխիթարվում: Արդ՝ տո՛ւր մեզ քո պատկերի տիպը, որպեսզի քո վերափոխումից հետո դրանով մխիթարվենք, – աղաչի՛ր քո Որդուն ու մեր Աստծուն, որ այդ պատկերի միջոցով վերացնի բորոտությունն այն մարդկանց միջից, ովքեր քո բարեխոսությանն են ապավինում:

Իսկ երանելի կույսը պատասխանեց.

-Ինչո՞ւ եք ինձ՝ Տիրոջ աղախնուն, հարկադրում իմ անունով անել այն, ինչն արժան չէ ինձ: Դուք եք Արարիչ Քրիստոսի աշակերտները – ձեզ է շնորհված դ–երին հալածելու, բոլոր ախտերը բժշկելու – աշխարհից կռապաշտությունը վերացնելու իշխանությունը: Ինչ որ դուք կամենում եք, խնդրեցե՛ք Տիրոջից – կստանաք: Քանզի եթե երկինքը փակելու – բանալու իշխանությունն ունեք – երկրի վրա իշխաններ եք կարգված, ու Ի՛նքը, Տե՛րը, ձեզ Իր բարեկամները կոչեց, – ձեր ձեռքով սքանչելի նշաններ են լինում, – ձեր միջոցով բոլորին շնորհ է տրվում, ուրեմն ձեզ համար ամեն ինչ հնարավոր է: Դուք ինձ ձեր աղոթքներով ճանապարհեք, սիրով ու խաղաղությամբ միաբանվելով ինձ հետ՝ հասցրեք ինձ դեպի նավահանգիստը՝ Քրիստոս:

Ապա երանելի Պողոսն ասաց.

-Սո՛ւրբ Կույս, մենք աշխարհի Արարչի անարժան ծառաներն ենք, իսկ դու արժանի եղար լինելու Աստվածամայր: Նա, Ով հաճեց քեզանից մարմնավորվել, Նրանից՝ քո Որդուց, – մեր Աստծուց ենք արժանացել մեր ունեցած այս առաքելական շնորհին: Դու մեր Տիրամայրն ես, իսկ մենք՝ աշխարհի հրովարտակները, եղի՛ր բարեխոս աշխարհի համար: Դու Երրորդության հարսն ես, իսկ մենք՝ քո անճառ Ծնունդի հնչեցրած փողերն ամբողջ տիեզերքում: Աղաչում

ենք քեզ, ինչպես քո Միածին Որդին իր մահվան փայտն աշխարհի համար դարձրեց անմահության գանձ, դ-երի հալածիչ, վիրավորների բժիշկ, հավատացյալների կյանքի նշխար, այդպես էլ դու դարձրո՛ւ այս պատկերն այնպիսին, որպեսզի քեզ փափագողները, երբ սա տեսնեն, իրենց խնդրվածքները ստանան:

Եվ ամենօրինալ Սրբուհին, պատկերն իր սուրբ ձեռքերի մեջ վերցնելով, խաչակնքեց այն – դրեց իր դեմքին, ապա տարածելով իր աստվածընկալ բազուկները դեպի երկինք՝ ասաց.

-Տե՛ր Աստված ամենակալ, Յա՛յր բարերար մեր Տիրոջ Յիսուսի Քրիստոսի, Դո՛ւ, որ Քո Միածին Որդուն աշխարհի փրկության համար առաքեցիր՝ մարմնանալու Քո անարժան աղախնու միջոցով, Ով կատարելով Օրենքում ու մարգարեներում գրվածները՝ դարձյալ համբարձվեց Քեզ մոտ՝ դեպի Քո Յայրական փառքը: Աղաչում – խնդրում ենք Քեզանից բարերար Աստված, վերցրո՛ւ բորոտության ախտը մարդկանց միջից, Դո՛ւ, որ վերցրիր մեր մեղքերը Քո Միածնի ձեռքով: Կատարի՛ր խնդրվածքը Քո ընտրյալ այրերի, ովքեր Քո հրամանով առաքվեցին աշխարհի փրկության համար՝ ավետարանելու Քեզ, Քո Որդուն – Քո Սուրբ Յոզուն, որպեսզի Քեզ հավիտյան փառք տանք:

Նույն ժամին լուսեղեն կամար իջավ սրբուհու վրա – լսելի եղավ մի ձայն, որ ասում էր. «Թող լինի այնպես, ինչպես կամենում ես, մայր Իմ»: Այնժամ ամպեղեն լույսը խաչանման կաթեց սուրբ պատկերի վրա, – սուրբ Կույսը հորդառատ արտասուք հեղեց Տիրոջ առջ– – դրանով թրջեց պատկերը:

Ինչպես Տիրոջ ծննդյան ժամանակ Տիրամայրը վեր էր բնության օրենքից, այդպես – իր մահվան ժամանակ, քանզի ինչպես ծնունդը ցավով ու տրտմությամբ չէր, այդպես էլ մահը հիվանդությամբ չէր: Քանի որ մարդիկ ունեն երկու բնական հատկություն. առաջին՝ ցավով ծնել – երկրորդ՝ հիվանդությամբ մեռնել, իսկ նա ազատ էր դրանցից:

Աստվածամոր ննջումը

Ապա սուրբ Աստվածամայրը նոր զգեստներ է հագնում, հները տալով իր մոտ եղող կույսերին – հրամայում վառել ջահերն ու լապտերները, իսկ ինքն ընկղմվում սուրբ անկողնու մեջ: Սուրբ առաքյալները շրջանաձ- նստում են նրա մահճի շուրջ: Պետրոսը նստում է մահճակալի գլխավեր-ում, իսկ Յովհաննեսը՝ ոտքերի մոտ, իսկ Տիրամայրը ձեռքերը տարածում է դեպի ար-ելք – գոհանալով օրինում Աստծուն:

Այդպիսով Տիրամայրը հասնում է իր վախճանին՝ գնալու համար երանության աշխարհը: Մահը հասնում է նա- Քրիստոսի մորը, որպեսզի նա –ս մահ ճաշակի: Տերը հրամայում է, որպեսզի իր առջ-ից ընթանան վերին զորքերն ու հրեղեն լեգեոնները, լուսեղենների դասերը, գնդերն ու բանակները, զվարթունների խմբերն ու բոցեղենների ժողովը, սրբազան սերովբեները՝ հրաձ- թ-երով, հոգեղեն հրեշտակների լեգեոնները՝ երկնային զորքերով հանդերձ, – զարհուրելի քերովբեները, ովքեր լծված էին հրեղեն կառքերին, գունդ-գունդ իջնեն – բարձրաձայն փառաբանություններ ու ալելուիաներ երգեն:

Այդ օրը հավաքվեցին բոլոր արդարները՝ նախահայրերը, աստվածաբան մարգարեների երամները, օրինապահ դատավորները, աստվածասեր թագավորները – բոլոր արյամբ վկայվածները, սաղմոսներ երգելով Աստվածամոր սուրբ, մաքուր ու անարատ մարմնի առջ-: Տիրոջ առաքյալների հետ միասին գեղեցկազարդ Տիրուհուն եկան պատվելու նա- երեցները, քահանաներն ու դ-տացիները:

Իսկ Փաբրիելի բանակը, որը բնությամբ կիզող հուր է, – Միքայելի զորքերը, որոնք եր-ելի են ու ահավոր, – ովքեր առավել ծանոթ էին տնօրինության խորհրդին՝ լինելով դրա սպասավորները, միաբան փառաբանության երգեր էին բարբառում, ցնծալով պարում ու

ուրախանում Դավթի դստեր առջ-: Նրա շուրջը կանգնելով՝ իմանալիներն ու զգալիները պար էին բռնել՝ ցնծությամբ հրճվելով – օրհնության ներբողյան էին տալիս սուրբ Կույսին:

Այդժամ երկինքն ու երկիրը լցվեցին երկնային գորքերի փառաբանությամբ, – նրանց երգերի ձայնից անուշահոտություն էր բուրում ու քաղցրություն ծորում: Ինչպես անուշահոտ խունկը կրակին հավելով հորդում է իր բուժունքը, այդպես էլ անուշահոտ Յոզին սուրբ Կույսի Որդու միջոցով օդը դարձրեց այնպիսին, ինչպես արքայությունում է: Բարձր դասերից երկիր իջնելով՝ փախան դ-երը, – խավարի գորքերը, որոնց առաքյալն «օդի իշխան» է անվանում, տեղի տվեցին: Փախան դ-երն անգամ չարագործների հոգիներից, – այդ օրն անդորրություն տիրեց մեղավորների տագնապած դասերում:

Այդ օրը լեռները, բլուրները, դաշտերն ու հովիտները զարդարվեցին՝ ծլարձակելով բազմերանգ ծաղիկներ, երգասաց թռչունների երամները երգեցին իրենց բնության քաղցրահունչ օրհնությունները, իսկ մեծատարած ծովերը – բուլոր ջրերը, ալիքներով – իրենց ծփանքներով, գովեցին Տիրամոր փառքը:

Եվ դա զարմանալի չէ, քանզի քաջ մանուկները (տե՛ս Դան. Գ 57) – Դավիթ մարգարեն բուլոր արարածներին հրամայում են օրհնել Աստծուն (տե՛ս Սաղմ. ՃԲ 22): Դավիթն ու Եսային հրամայում են ցնծալ լեռներին, բլուրներին, ծառերին ու ծովերին: Այդ օրը մարգարեների ու նահապետների գերեզմանների վրա լույս ծագեց, քանզի Աստվածամայրը կամեցավ իջնել մահվան հողի մեջ:

Իսկ Տիրուհին ցանկանում էր, որպեսզի իր Միածինը բարձունքներից իջնի, այդ պատճառով էլ առավոտյան՝ ար-ի ծագման պահին, բարձրացրեց իր ձեռքերը դեպի վեր ու աղոթեց Աստծուն: Սուրբ առաքյալները գիշերային հսկումն ավարտելուց – առավոտյան պաշտամունքն անելուց հետո նստեցին սրբուհու մահճի շուրջը: Այդտեղ էին նա- Յակոբոս Տյառնեղբայրը, ով իր ձեռքում ուներ մասունք՝ սուրբ Խաչի կենաց փայտից, Դիոնեսիոս Արիսպագացին (տե՛ս Գործք ԺԷ 34) ու Յեթեոսը՝ Պողոսի աշակերտները:

Նույն ժամին որոտ, փայլատակում – սաստիկ շարժում եղավ, ապա քաղցր ձայն լսվեց – հեղվեց երկնավոր դասերի երգը, ովքեր իջնում էին Բանն Աստծու հետ, – բացի առաքյալներից բուլոր ներկաները թմրեցին: Օրվա երրորդ ժամին երկնքից իջավ սուրբ Կույսի Որդին՝ երկնային բազում գորքերով, Իր անճառելի փառքով ու որդիական հնազանդությամբ, – Գաբրիել ու Միքայել հրեշտակապետները նրա առջ-ում էին: Այդժամ երկինքն ու երկիրը բուրեցին անուշահոտությամբ, – բուլոր արարածները լցվեցին Սուրբ Յոզու անուշ բուրմունքով, ի փառս Տիրամոր: Եվ Ամենասուրբ Յոզին անհուն գորովանքով ամենասուրբ Կույսին իր Միածին Որդու ողջույնը տվեց՝ ինչպես անուշահոտ խունկ:

Տիրամայրը, տեսնելով իր Միածին Որդուն, Յիսուսին, գոհանում էր Աստծուց – Նրա անունը փառաբանում, քանի որ նա կատարեց իր խոստումը: Ապա Տիրամայրն իր պատկերը դրեց Աստվածորդու առջ-, – Նա իր աստվածային աջով տյառնագրեց այն: Աստվածամայրն այդ պատկերը տվեց առաքյալներին, – նրանք վերցնելով երկրպագեցին ու տեսան, որ Տիրուհու պատկերը նկարվել է տախտակի վրա:

Ապա ամենամաքուր Կույսը զվարթ դեմքով ավանդեց իր հոգին իր Միածին Որդու – Արարչի՝ մեր Աստծու ձեռքը, – փառքերի Տերն աներ-ույթ եղավ: Սրբուհու հոգին ելավ ու խառնվեց լուսեղեն գորքին, իսկ մահճում մնացած մարմինը չայլակերպվեց ինչպես դիակը, այլ նրանից Սուրբ Յոզու շնորհն էր բուրում անուշահոտ խնկի պես:

Այդպես՝ քերովբեական կառքով՝ իբր- փայլակ, համբարձվում է սուրբ Կույսի ամենամաքուր հոգին, գերարփիախաղաց ճառագայթների յոթնաստեղյա խորանի հետ: Եվ ցնծում են երկնավորներն ու երկրավորները՝ փառաբանելով Տիրուհու վախճանը:

Աստվածամոր պատանումը

Այն տեղում, ուր իջան հրեշտակները, փայլում էին աստվածային ճառագայթները, – մարդիկ շրջապատեցին Քրիստոսի փառավորյալ մորը: Ինչպես հնում Տերն իջավ ու պատանեց Իր ծառա Մովսեսին, այդպես – այսօր, մյուս պատանողների հետ, նա– Ինքն պատանեց Իր մոր մարմինը:

Որդու Մարմինը պատանեց Նիկողեմոսը, իսկ մոր մարմինը պատանեց պայծառ կույսը՝ Որոտման որդին: Հավաքվեցին հովվապետներն իրենց հոտերով, – պաշտոնյաներն իրենց բուրվառներով, – իրենց քնարներով փառաբանություն երգեցին –՝ բարձունքները, –՝ խորությունները:

Երբ Տիրամայրը ննջեց սուրբ փառքով, հավաքվեցին հավատացյալ կանայք ու սուրբ կույսերը, ովքեր նրա մոտ էին, – օրենքի համաձայն պատանեցին նրա մարմինը, որպեսզի տանեն Տիրոջ կողմից վաղօրոք նշված վայրը՝ Գեթսեմանի: Ապա մոտեցավ Հովհաննեսը՝ իբր– ճշմարտության տևես, – մաքուր կտավներով պատանեց անարատ Կույսի աստվածաբնակ մաքրափայլ մարմինը, դրեց դագաղի մեջ – դագաղի վրա դրեց բրաբինի պակը:

Հովհաննեսը՝ ամաչկոտ կույս մանուկը, պատանում էր Կույսին՝ իր մորը, ում խնամքը հանձն էր առել Փրկչից: Նայում էր Տերն Իր մաքուր, գեղեցկատեսիլ ու փառավոր առաքյալին, ով լի է ամենայն սրբությամբ: Նա Որոտման որդին է, Աստծու Որդու սիրելի աշակերտը, ում Տերն ավանդել էր Իր Կույս մորը, որպեսզի նա լինի նրա որդին: Նա սպասավորում էր իր փառավոր մորը, ում խնամքն ստանձնել էր Տիրոջ հրամանով: Դա մեծ պարգ– էր, որ հավատարիմն ընդունեց ճշմարտությունից:

Չվարթությամբ, քաջությամբ ու սրբությամբ էր կույսը ծառայում սուրբ Կույսին՝ նրան ընդունելով որպես մայր, սրբուհի – Թագավորի փառքի աթոռ: Հովհաննեսը կատարեց ու գործեց, պահեց ու լրացրեց այն ամենը, ինչը հրամայված էր իրեն: Իսկ երբ հասավ սուրբ Կույսի այս աշխարհից հեռանալու ժամանակը, պատանեց, թաղեց ու ծածկեց աստվածընկալ մարմինը:

Ապա ծաղկազարդ վարդապետությամբ, հոգեշնորհ երգերով – սաղմոսասացություններով Մեծն Դիոնեսիոսը – սուրբ Հռեթեոսը, աստվածընկալ քահանայապետերի – սրբազան եղբայրների ընկերակցությամբ, պատվեցին աստվածընկալ Կույսին, որից հետո քահանայապետերը, ըստ իրենց կարողության, օրհնաբանեցին անբավ Աստվածապետությունը:

Հովհաննես Աստվածաբանից հետո օրհնաբանության մեջ հզորագույնը եր–աց Հռեթեոսը, ով բոլորին զարմացրեց իր օրհնություններով: Բոլոր ներկաները նրան աստվածընկալ ու աստվածային օրհնաբանող կոչեցին: Հռեթեոսը կրթությամբ – մտքի մաքրությամբ՝ իր ժամանակներում շատերից առավել էր:

Աստվածամոր թաղումը

Այնուհետ– երանելի սուրբ առաքյալներն իրենց ուսերի վրա են վերցնում Աստվածամոր սուրբ նշխարները – ջահերով, մոմերով, սաղմոսերգություններով ու օրհնություններով առաջնորդվում դեպի Գեթսեմանի: Հրեշտակների բանակներն էլ իջնելով դասակցում են նրանց, – սուրբ առաքյալները երկնավորների խմբերի հետ ողբաձայն սաղմոսներ են ասում, քաղցր ու անուշ եղանակներով: Երուսաղեմը լցվում էր նրանց հոգ–որ օրհնությունների

հնչյուններով, – խառնիճաղանջ բազմություն էր հավաքվում նրանց շուրջ՝ տեսնելու այդ հրաշալիքը:

Այդ ժամանակ սատանան լցրեց հրեաներին մոլորության ոգով, – նրանք չար նախանձով դեմ ելան, որպեսզի խորտակեն դագաղը – գցեն սուրբ մարմինը գետին, սակայն կուրությամբ պատուհասվեցին: Մի քահանա՝ Սոփոնիա անունով, մեկնեց իր ձեռքերը – ուժգին հարվածեց սուրբ դագաղին՝ ցանկանալով այն գետին գցել, բայց նրա ձեռքերն արմունկներից հատվեցին, կախվեցին դագաղից, իսկ նա թավալվոր ընկավ գետին: Սոփոնիան սկսեց իր անձին վայ տալ ու եղուկ ասել – աղաղակելով դիմել Պետրոսին՝ սուրբ Կույս Մարիամին Աստվածածին խոստովանելով: Նա աղաչում էր սուրբ առաքյալներին՝ ասելով.

-Ողորմեցե՛ք ինձ, Քրիստոսի՛ աշակերտներ:

Իսկ Պետրոսը՝ հավատի վեմը, հանդիմանեց հրեաների անմիտ մոլորությունները՝ ասելով.

-Ո՛վ մոլորյալ հրեաներ, ինչո՞ւ ձեր սրտերում չեք զղջում, այլ մնում եք անհնազանդ, ինչպես ձեր հայրը՝ սատանան:

Այդ պահին մեծ էր հրեաների լացուկոծը: Ապա Պողոսն ասաց.

-Տիրոջը դարձե՛ք – խոստովանեցե՛ք սուրբ Կույսին՝ Աստվածածնին, որպեսզի գթա ձեզ:

Ամբոխն աղաղակելով ասաց.

-Խոստովանում ենք Հայր Աստծու Որդի Քրիստոսին, Ով անճառապես մարմին առավ սուրբ Կույսից, Ում մենք անգիտությամբ խաչեցինք՝ Աստծուն հակառակ կարծելով. միայն թե գթա մեզ:

Դրանից հետո առաքյալները աղաչեցին սուրբ Աստվածածնին – նրանից Ծնվածին՝ մեր Տիրոջը՝ Հիսուս Քրիստոսին, իսկ Պետրոսը վերցնելով Սոփոնիայի հատված ձեռքերը, դրանք մոտեցրեց նրան, – ձեռքերն անմիջապես միացան մարմնին: Ապա տվեց նրան բրաբիոնի ոստերից, որպեսզի դևի հրեաների խավարած աչքերին, – ովքեր հավատում էին, նրանց աչքերը բացվում էին – գնում էին առաքյալների ետ-ից՝ փառավորելով սուրբ Կույս Մարիամին: Այդ օրը խավարյալները հավատալով լուսավորվեցին, – բազում հրեաներ ու հեթանոսներ Քրիստոսով մկրտվեցին:

Ապա առաքյալները, սաղմոսներով ու օրհնություններով, օրհնյալ մարմինը դրեցին գերեզման, ինչպես հարկն է ծածկեցին ու պահպանեցին երեք օր, ինչպես նրանց Տերն էր պատվիրել: Այդ օրերին անընդհատ հրեշտակների քաղցրածայն փառաբանության երգեր էին լսվում: Երեք օր հետո, առավոտյան, անմարմինների բանակներն իջան գերեզմանի վրա: Ապա մեր Տերը լուսափայլ ամպով ու հրեշտակներով մոտեցավ սուրբ Կույսի գերեզմանին – կնքված գերեզմանից, առանց խախտելու կնիքը, վերցրեց աստվածընկալ մարմինն ու վերացավ երկինք: Տերը, մարմինը տանելով, միավորեց հոգու հետ ու հանգչեցրեց փառքի աթոռին՝ Իր աջ կողմում՝ ըստ սաղմոսերգուհի խոսքի. «Թագուհին կանգնած է քո աջից» (Սաղմ. ԽԴ 10): Դրանից հետո առաքյալներն այլ-ս չլսեցին հրեշտակների ձայներ սուրբ Կույսի գերեզմանից, քանզի նա կատարելապես հարություն առավ:

Փառավորվեց Աստվածածին Կույսն իր փառավորյալ Որդուց՝ Աստծուց, – վերափոխվեց միշտ կույս Տիրամայրը, քանզի ճաշակեց անմահության բաժակը: Եվ նա միշտ բարեխոսում է մեզ համար:

Բարթողոմեոսի այցը

Առաքյալները Տիրամոր թաղումից հետո՝ մի քանի օր –ս մնացին Երուսաղեմում: Սակայն նրանցից մեկը՝ Բարթողոմեոսը, ներկա չէր Աստվածամոր ննջման – թաղման օրերին

Երուսաղեմում, քանզի դա էր Տիրոջ կամքը: Իսկ երբ նա եկավ ու իմացավ կատարվածը, խիստ վշտացավ, որ չի արժանացել Աստվածամոր տեսությանը – չի ընդունել վերջին օրհնությունը, ինչպես մյուս առաքյալները: Հետո սկսեց աղաչել Պետրոսին – մյուսներին, որ իրեն ցույց տան աստվածային գանձը՝ Աստվածածնի մարմինը:

Առաքյալները ահով ու դողով աղոթք արեցին ու հոժարելով կատարել իրենց եղբոր փափագը՝ բացեցին գերեզմանը, – այն դատարկ գտան: Այնտեղ էին միայն Աստվածամոր պատանքները: Նրանք սկզբում խիստ զարմացան, սակայն հետո իմացան, որ հրեշտակների օրհներգությունների դադարումից հետո, հրաբուն զորքերի միջոցով, Տիրուհին փոխադրվել է դեպի մեծ ու լուսապատիվ փառքը, որը միայն Աստված գիտի, – հիանալով փառք տվեցին Աստծուն:

Իմացան նա–, որ ընդամենը երեք օր մնաց սրբուհու մարմինը գերեզմանում, քանի որ չէր կարող աստվածընկալ մարմինը մնալ երկրում, այլ իրեն արժանի փառքով, պետք է բարձրանար երկինք: Դրանից հետո առաքյալները երկնքից ձայն լսեցին, որն ասում էր, որ Աստվածամոր փայտյա պատկերը տան Բարթողոմեոսին, որպեսզի նա դրանով մխիթարվի – իր հետ տանի իրեն վիճակված երկիրը, – որ Աստվածամոր մարմնի համար չերկյուղեն, քանի որ այն փոխվեց իր Արարչի ու Որդու մոտ: Այս լսելով առաքյալները գոհացան, փառավորեցին Աստվածամորը – կամենալով մխիթարել իրենց եղբորը, նրան տվեցին Տիրամոր պատկերը, որը Բարթողոմեոսը վերցնելով հույժ ուրախացավ: Այդժամ Թովմասը մի երգ է ձուլում Աստվածամորը, որը մինչ– այսօր երգում ենք եկեղեցում. «Փառավորյալ – օրհնյալ միշտ սուրբ Կույս Աստվածածին Մարիամ՝ մայր Քրիստոսի, մատուցիր մեր աղաչանքները Քո Որդուն – մեր Աստծուն»: Քանզի Աստվածամայրը միշտ կենդանի է Աստծու առջ–:

Ապա առաքյալները քաղաքում գտնվող բորոտներին օծում են յուղով ու Տիրուհու պատկերով խաչակնքելով բժշկում, որից հետո բոլոր ախտաժեւտները գալիս են սրբուհու գերեզմանին ու Քրիստոսի շնորհներով ապաքինվում, – նրանց բժշկվելու լուրը տարածվում էր ամբողջ Հրեաստանում:

Երբ Միածնի մայրը փոխվում էր երկրից դեպի յոթնաստեղյան լուսեղեն խորանը, հրեշտակների դասերը նրան ընդառաջ են ելնում – մեծ ուրախությամբ տոն կատարում: Հրեշտակները զանազան օրհնություններ ու բարեբանություններ են մատուցում նրան ու պատվում, ինչպես Աստծու Խոսքի մոր ու ծնողի: Իսկ տասներորդ օրը Տիրամայրն ավելի վեր է ելնում, քան բոլոր դասերը, մտնում վարագույրի ներքին կողմը – նստում Իր Միածնի աջ կողմում: Եվ ինչպես բոլոր դասերն օրհնություններ էին մատուցում սուրբ Կույսին, այդպես էլ Հայրը, Սուրբ Հոգու հետ, վերից ասում է. «Շատ դուստրեր հարստություն ձեռք բերին, շատերն էլ սխրագործություններ կատարեցին, բայց դու գերազանցեցիր նրանց – անցար բոլորից: Քո մեջ կանացի կեղծ բարեհաճություն չկա – ոչ էլ սին գեղեցկություն (Առակ. ԼԱ 29-30), արդ եկ – հանգստացիր գերարփի – անպատում լուսաճեմ խորանում – վայելի՛ր փառքը քո Միածին Որդու, որը պատրաստված էր քեզ համար աշխարհի սկզբից»:

Հայերս տոնում ենք ոչ թե Աստվածամոր ննջումը, այլ իր Միածին Որդու մոտ վերափոխումը: Այդ պատճառով միշտ կիրակի օրն է կատարվում Աստվածամոր վերափոխման տոնը, քանի որ Կույսը ծնվեց հինգշաբթի օրը, ինչպես Իսահակն ու մեր Տերը, – ննջեց նույնպես հինգշաբթի օրը, իսկ կիրակի օրը հարություն առավ – փոխվեց իր Որդու մոտ:

Եվ ով խոստովանում է Տիրոջ մորն Աստվածածին, նա դրանով ճշմարիտ Աստված է խոստովանում նրանից Շնվածին: Իսկ նա միշտ բարեխոսում է մեզ համար իր Միածին Որդու մոտ:

ԽԱՂՈՂՕՐՀՆԵՔ

Սուրբ պատարագից հետո կատարում են խաղողօրհնության կարգը – ապա օրհնված ողկույզները բաժանում ժողովրդին:

Արարչության առաջին օրն Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը – երկիրը բնակեցրեց իմանալի բնակիչներով՝ հրեշտակների դասերով: Իսկ արարչության մյուս օրերին, Իր Խոսքով, զարդարեց երկիրը ծաղկազարդ բույսերով, տնկիներով, անուշահոտ ու գեղեցիկ բուրաստաններով – բնակեցրեց զգալի արարածներով: Այդ օրերին Աստված ստեղծում է Լա-Դրախտը՝ մարդու վայելքների համար՝ այնտեղ ծառեր տնկելով, բարությանը լցնելով – Իր խոսքով օրհնելով, որպեսզի մարդը չլինի աղքատ, այլ լինի լի ու առատ ամենայն բարությամբ: Իսկ երբ մարդը չի պահում Աստծու պատվիրանները, Աստվածային օրհնությունը փոխվում է անեծքի: Սակայն Աստված մարդուն չի անտեսում, այլ երբ գալիս է ժամանակը, հայտնում է Իր ծածկված սերը մարդկային ցեղին՝ առաքելով Իր Միածին Որդուն, Ով բխում է ինչպես Գավազան Յեսեսի արմատից, – ելնում ինչպես վայելուչ ու անուշահոտ Ծաղիկ անարատ Կույս Մարիամից՝ լինելով կյանքի ու անմահության Պտուղ մեր մահկանացու բնության համար, որպեսզի Նրանով օրհնվեն մարդկային ցեղը – ամբողջ տիեզերքը:

Քանի որ մարդը իշխան էր կարգված ամբողջ երկրի վրա, ուստի Նրա անիծվելով՝ անիծվում է Լա-Նրա ամբողջ իշխանությունը, այսինքն՝ ամբողջ երկիրը՝ իր կենդանիներով ու բույսերով հանդերձ: Իսկ երբ, Միածին Որդու գալստյամբ, կրկին օրհնվում է մարդկային բնությունը, ապա վերստին օրհնվում են Լա-բուրր զգալի արարածները: Սակայն բոլոր պտուղներից առավել օրհնվում է խաղողի ողկույզը, քանի որ Տերը խաղողի որթը, ամենազորավոր ծառերից ավելի վեր բարձրացրեց – պատվեց առավել, քան մյուս տնկիները՝ Իրեն հաղողի որթ անվանելով՝ ըստ այս խոսքի. «Ես եմ ճշմարիտ որթատունկը» (Յովհ. ԺԵ 1): Իսկ Տիրոջը սիրով կապվածներին ճյուղեր անվանեց – Յորը՝ Սշակ, որպեսզի Յայրը Էտելով որթատունկը՝ այն պտղաբեր անի արդարության գործում, իսկ Էտված ճյուղերը հավիտենական կրակի Նյութ դարձնի: Այնուհետև՝ զինին՝ խաղողի արյունը, Միածին Որդին Իր փրկական Արյան Նյութն արեց – Վերնատանը Իր ձեռքերի մեջ վերցնելով՝ օրհնեց՝ ասելով. «Սա՛ է Նոր ուխտի Իմ Արյունը» (Մատթ. ԻՉ 28), որով մենք գնվեցինք ու ազատվեցինք մեղքերի ծառայությունից ու մահից:

Տերը նախապես մարգարեությամբ հայտնել էր, որ զինին ուրախացնում է մարդուն – լուծարում Նրա տրտմությունը (տե՛ս Սաղմ. ԾԳ 15): Այդ մասին Լա-Նոյի պատմությունից ենք իմանում, երբ Լա տրտմեց՝ աշխարհի ապականության պատճառով, Տերը Նրան զինին տվեց մխիթարվելու համար, ինչը զմայլեցրեց Նոյին (տե՛ս Ծննդ. Թ 21): Իսկ Մելքիսեդեկը՝ ինչպես օրինակ Տիրոջ Վերնատանը մատուցած պատարագի, հացն ու զինին պատարագեց, այն մատուցելով Աբրահամ նահապետին: Եվ երբ լրանում են ժամանակները, Տերը գալիս է Վերնատուն – տալիս Իր կենարար Արյունը, որպես կրկնակի ուրախության բաժակ, մեղքերի քավության – հոգու իմաստության համար:

Գինին թեպետ Տիրոջից տրվեց ինչպես բարի պարգև, սակայն այն անիմաստաբար գործածողների համար դարձավ առիթ չարության, ինչպես – շատ այլ բարիքներ դարձան չարության առիթ:

Այդպիսով խաղողը կրկնակի օրհնության արժանացավ՝ օրհնվելով –՛ առաջին արարչության ժամանակ, –՛ երկրորդ, որը – ամեն տարի որպես մեր հանդերի ու այգիների երախայրիք նվիրում ենք Աստծուն, ինչպես հնում էր ընդունված, որպեսզի այդ մասնավոր ընծայով բոլոր պտուղները օրհնություն ընդունեն:

Այդ պատճառով էլ սուրբ Աստվածածնի Վերափոխման տոնին, պատարագից հետո, կատարվում է Խաղողօրհնեքի արարողությունը, որի ժամանակ սարկավազի քարոզով գոհանում ենք բարերար Աստծուց, մեզ առատապես պարգ-ած՝ հանդերի ու այգիների բերքի համար – խնդրում, որպեսզի Նա օրհնի տաճարին ընծայված խաղողի այս պտուղներն Իր սկզբնական օրհնությամբ – շնորհի մեզ որպես գինի ուրախության – կերակուր առողջության՝ հոգու – մարմնի: Միաժամանակ դիմում ենք սուրբ Աստվածածնի բարեխոսությանը, Ում միջոցով մեզ տրվեց կյանքի – անմահության Պտուղը՝ Հիսուս Քրիստոս:

Ապա քահանան օրհնում է ժողովրդի կողմից ընծայված խաղողի ողկույզները, պտղին միացնելով Աստծու օրհնությունը, որպեսզի այդ պտուղների նյութական ճաշակմամբ մեր հոգում ընդունենք Աստծու իմանալի շնորհները՝ ստանալով մաքրություն, մեղքերի թողություն – լինենք արժանի՝ ճաշակելու Կենաց ծառից, որը հրամայված է պահպանել քերովբեական դասին, – անմահանալով անմահ դասերի հետ մշտապես փառավորենք Հորը, Որդուն – Սուրբ Հոգուն:

Քահանան խնդրում է Տիրոջից նա- օրհնել նվիրատուներին – փոխարենն այդ անցավոր պտղի, նրանց հատուցել անմահ կյանքի վայելչությամբ: Խնդրում է նա-, որ Տերը օրհնի այն բոլոր որթատունկերը, որոնցից հատվել են այդ պտուղները, որպեսզի դրանք լինեն պտղատու, պարարտ, իսկ հանդերն ու անդաստաններն անփորձ մնան բոլոր պատուհասներից, որոնք լինում են մեր մեղքերի պատճառով. կարկուտից, ցրտահարությունից, խորշակից, վնասատուներից – այլն: Խնդրում է նա-, որ այս աշխարհում Տիրոջ փառքի համար վայելենք այն նյութական բարիքներից, որն Ինքը շնորհեց, իսկ հանդերձյալում արժանանանք ուտել – ըմպել Տիրոջ հետ այն բերքերից, որ կան արքայության սեղանի վրա, ըստ Տիրոջ անսուտ խոստման:

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Սեպտեմբերի 8-ին սուրբ Կույսի ծննդյան տոնն է: Օրվա երեքսրբյանը՝ հավուր պատշաճի:

Աննայի՝ սուրբ Կույսի մոր, հրաշափառ հղությունից յոթ ամիս – յոթ օր հետո ծնվեց օրհնյալ պտուղը՝ Դավիթ թագավորի դուստրը, – նրան անվանեցին Մարիամ, որը նշանակում է լուսավորյալ, – նրանով օրհնվեցին երկրի բոլոր ազգերը: Դրանով կատարվեց Աստծու խոստումը՝ տրված նահապետներին, ըստ որի՝ նրանց Չավակով պիտի օրհնվեն բոլոր ազգերը: Եվ այսօր նրանց արմատից բխեց սուրբ Կույսը, ով ծնեց Բանն Աստծուն՝ նախահոր մեղքերը վերցնողին: Նա, Ով անեությունից ստեղծեց ամբողջ աշխարհը, այսօր, մարդասիրաբար տնօրինելով, նոր աշխարհի հիմքը դրեց Աննայով՝ սուրբ Կույսի ծնողից: Այսօր Աննայից բուսեց Անկեզ մորենին՝ Մարիամը, ով վառվեց աստվածային Յրով: Այսօր Յովակիմն ու Աննան մեզ տվեցին Գեղմն իմանալի, ումից հոսեց կյանքի Անձր-ը:

Աստվածամոր ծննդյան լուրը տարածվեց ամբողջ Յրեաստանում, – բոլոր լսողներն օրհնեցին Աստծուն, ինչպես մարգարեացել էր Եսային՝ սուրբ Կույսի – առաքյալների մասին. «Պիտի ճանաչվի նրանց զավակը ազգերի մեջ – նրանց սերունդները՝ ժողովուրդների մեջ. ամենքն էլ, երբ տեսնեն, պիտի ճանաչեն նրանց – ասեն, թե՛ «Սրանք Աստծու օրհնյալ զավակներն են», ու ցնծությամբ պիտի ուրախ լինեն ի Տեր» (Եսայի ԿԱ 9):

Եթե Երեմիան ընտրվել էր մինչ- իր ծնվելը՝ ըստ այս խոսքի. «Դեռ քեզ որովայնում չստեղծած՝ Ես ընտրեցի քեզ, – դեռ արգանդից դուրս չեկած՝ սրբացրի քեզ» (Երեմ. Ա 5), իսկ առաքյալները աշխարհի լինելուց առաջ ընտրվեցին՝ «Աստված... ընտրեց մեզ Քրիստոսի միջոցով նախքան աշխարհի արարումը, որպեսզի մենք սուրբ – անարատ լինենք Նրա առաջ սիրով» (Եփես. Ա 3-4), ապա որքան առավել սուրբ Կույսն է ընտրյալ, ով կոչվում է Դրախտ աստվածային – Ար-ելք իմանալի, – ում մասին ասում է Սողոմոնը. «Շատ դուստրեր հարստություն ձեռք բերին, շատերն էլ սխրագործություններ կատարեցին, բայց դու գերազանցեցիր նրանց – անցար բոլորից: Զո մեջ կանացի կեղծ բարեհաճություն չկա – ոչ էլ սին գեղեցկություն» (Առակ. ԼԱ 29-30):

ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՏՈՆԸ

Նավակատիք Սուրբ Խաչի

Խաչվերացի տոնին նախորդող շաբաթ օրը, տոնի նավակատիքին, ինչպես նաև խաչվերացին հաջորդող երեքշաբթի, չորեքշաբթի – հինգշաբթի օրերին Սուրբ Եկեղեցու տոնն է: Այդ օրերի երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Այսօր տոնն է սուրբ Եկեղեցու: Հին ուխտում յոթերորդ ամսի տասներորդ օրը կոչվում էր «Քավության օր», այն սահմանված էր որպես սուրբ օր, – այդ օրը հրեաները ոչ մի գործ չէին անում, այլ նախորդ օրվա երեկոյից իրենց մարմինը պահում էին զրկանքների մեջ – Տիրոջն ողջակեզներ մատուցում, որպեսզի իրենց մեղքերը քավեն Աստծու առջ– (տե՛ս Դ–տ. ԻԳ 26-32):

Իսկ յոթերորդ ամսի տասնհինգերորդ օրը, երբ նրանք հավաքում էին արտերի բերքը – ծառերից անուշահամ պտուղներ քաղում, պոկում էին արմավենու, ուռենու, բարդու – այլ տեր–ախիտ ծառերից ճյուղեր, որպեսզի Տիրոջ առջ– ուրախանան – Տիրոջ պատվին յոթ օր տոնում Տաղավարահարաց տոնը: Այդ օրերին նրանք ապրում էին վրանների մեջ (տե՛ս Դ–տ. ԻԳ 33-44):

Հնում Քավության – Տաղավարահարաց տոները միասին էին տոնվում՝ թշին ամսին, ի հիշատակ անապատում հորթապաշտության մեղքի քավության (տե՛ս Ելք ԼԲ 4-6) – Սինա անապատում քառասուն տարի վրաններում բնակվելու (տե՛ս Դ–տ. ԻԳ 43), որպեսզի հրեաների սերունդները չմոռանան Աստծու երախտիքը: Մեր ժամանակներում Քավության տոնը համապատասխանում է Խաչի տոնին, իսկ Տաղավարահարացը՝ Եկեղեցու: Այս պատճառով մենք այդ տոները միասին ենք տոնում:

Երկրորդ՝ հրեաներն այդ տոնը տոնում էին այն ժամանակ, երբ դաշտերից հավաքում էին բերքը, իսկ մեր օրերում բերքը խաչով հավաքվեց Եկեղեցում, այսինքն՝ Տերը բազում ազգեր հավաքեց Եկեղեցում – Իր սեփական ժողովուրդը դարձրեց:

Երրորդ՝ Իսրայելի տասներկու ցեղերն անապատում իրենց քառասնամյա երթի ժամանակ խաչած– էին բանակ դնում – դրա կենտրոնում կանգնեցվում էր սուրբ Խորանը: Ար–եյան կողմում Հուդայի ցեղն էր բանակ հաստատում, նրա կողքին բանակ էին հաստատում Իսաքարի ու Չաբուդոնի ցեղերը: Հարավային կողմում բանակ էր հաստատում Ռուբենի ցեղը, Շմավոնի ու Գադի ցեղի հետ միասին: Ար–մոյան կողմում Եփրեմի ցեղն էր բանակ հաստատում, Մանասեի ու Բենիամինի ցեղերի հետ միասին, իսկ հյուսիսային կողմում՝ Դանի ցեղը՝ Ասերի – Նեփթաղիմի ցեղերի հետ միասին (տե՛ս Թվեր Բ): Դա նշանակում է, որ Եկեղեցու խորանը խաչի խորհրդով քարոզվում է աշխարհի չորս կողմերում:

Չորրորդ՝ Մովսեսի խորանը նույնպես խաչած– էր կանգնեցվում, ինչպես այսօր Եկեղեցին: Դ–տացիներն իրենց բանակը հաստատում էին Վկայության խորանի շուրջ – պահպանում այն: Միայն նրանք իրավունք ունեին մոտենալու Խորանին: Ընդ որում՝ Գեթսունի գունդը պահպանում էր Խորանի ար–մոյան կողմը, Կահաթի գունդը՝ հարավային, Մերարի գունդը՝ հյուսիսային, իսկ ար–եյան կողմը պահպանում էին Մովսեսն ու Ահարոնը (տե՛ս Թվեր Գ):

Հինգերորդ՝ սուրբ Եկեղեցին Քրիստոսի խաչով գնվեց – ազատվեց:

Վեցերորդ՝ այն խորհրդով, որով Քրիստոս պատարագվեց խաչի վրա, այժմ նույն խորհրդով պատարագվում է սուրբ Եկեղեցում խաչ–սեղանի վրա:

Յոթերորդ՝ Եկեղեցու պսակը – փառքը Տիրոջ սուրբ խաչն է, որը դրված է եկեղեցու գլխին:

Ութերորդ՝ Եկեղեցու բոլոր խորհուրդները խաչով են կատարվում:

Իններորդ՝ մարդու մարմինը խաչած- Է - հավատացյալները խաչը մշտապես կրում են իրենց ներսում (տե՛ս Մատթ. Ժ 38) - խաչի լույսով ելնում Զրիստոսին ընդառաջ:

Տասներորդ՝ Յեղիսե թագուհին Երուսաղեմում՝ Գողգոթայի վրա Սուրբ Հարության տաճարը կառուցեց - այնտեղ կանգնեցրեց Փրկչի խաչափայտը, - հայրապետները կարգ հաստատեցին ամեն տարի սեպտեմբերի 14-ին խաչի նավակատիքի - Եկեղեցու տոները միասին կատարել ութ օր շարունակ:

Ինչպես մյուս տաղավար տոները, այդպես էլ Խաչվերացի տոնն ունի Եկեղեցու հայրերի կողմից սահմանված նախընթաց պահքի օրեր՝ երկուշաբթիից ուրբաթ: Այն ունի նա- իր նավակատիքը, մեռելոցի օրը - հաջորդող յոթ տոնական օրերը:

ԽԱՉՎԵՐԱՑ

Գիշերը կատարվում է հսկում, Սրբությունը դնում են սուրբ Սեղանին: Զահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – երգում «Որ զանարատ բազուկս Քո» շարականը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօթ, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»: Ապա Խաչով ու Ավետարանով թափոր են կազմում:

Խաչվերացի տոնը կատարվում է մեծ հանդեսով: Երեկոյան մի ափսեի վրա բազմեցնում են Կենաց փայտի մասունք պարունակող խաչը, այն զարդարում ռեհանով ու բազմերանգ ծաղիկներով – վրան վարդաջուր ցողում: Ապա խաչը թափորով բերում են եկեղեցու գավիթ – դրանով տյառնագրում աշխարհի չորս կողմերը:

Այսօր ուրախանում է երկինքը, ցնծում երկիրը – պայծառանում մայր Եկեղեցին, քանզի քառաթ– վայելչական պսակով զարդարեց իր գլուխը, որը սրսկված է Աստծու Որդու Արյամբ: Աստվածային նշանը՝ տիեզերքի փրկագործ ու աշխարհակեցուցիչ Խաչը, կանգնեց տիեզերքի մեջ, ցուցաբերեց բարձրացավ սուրբ Գողգոթայի վրա, արփիափայլ ճառագայթներով փայլեց Երուսաղեմում, ավելի պայծառ քան արեգակը, – տարածելով բոցաճաճանչ ճառագայթափայլ հրակյուղ թ–երը՝ լցրեց տիեզերքի բոլոր ոլորտները՝ իր ամենահաղթ ու պահապան զորությամբ ծածկելով բոլոր հեթանոսներին: Նրա գերահրաշ – սուկալի փառքից դողալով զարհուրեցին սանդարամետական զորքերի լեգեոնները, քանզի խաչի վրա բազկատարած բ–եռված տեսան անմահ ու անժամանակ Աստծու Եակից Որդուն՝ ճշմարիտ մարդեղությամբ:

Յրեշտակների սուրբ բանակներն ահով հիացած զարմանում էին, սերովբեները՝ սարսափում, գերագույն պետություններն ու վերին իշխանությունները՝ սքանչանալով զարմանում: Արեգակը տեսնելով իր Արարչի չարչարանքները՝ մթնեցրեց իր ոսկեճաճանչ ճառագայթները, լուսինը քողի տակ ծածկեց իր տեսքը, – աստղերի հրճվալի բազմությունն անհայտացավ: Կարծր – անտաշ վեմերը ճեղքվելով պատռվեցին, երկիրը դողդաց, – աշխարհը ողբաց եբրայական ազգի վրա, քանզի աստվածամարտ եղան – չճանաչեցին Իսրայելի փրկությունը:

Իսկ հավատացյալներին խաչով շնորհվեց զվարճատեսիլ տունկ – նշան փրկության, ճյուղ՝ լի բողբոջած ծաղիկներով ու անթառամ տեր–ներով, ծառ՝ հրաշափառ տեսքով – տունկ պարզ–աբաշխ: Արմատ, որով Աստվածային սիրո շնորհն աշխարհում տարածվելով աղբյուրացավ:

Ճյուղ եր–աց Երուսաղեմում, որը խաչի վրա պատարագվեց, – մարդկային քաղցած ցեղին հագեցրեց երկնքից իջած Յացով: Փրկության նշան եր–աց, որը նախաստեղծներին պճնելով զարդարեց: Ծառ եր–աց, որ փարթամացրեց մարդկային տնանկ ցեղը: Կենագործող շառավիղ եր–աց, քանզի խաչի միջոցով Աստծու Իմաստության ծածկված գանձը տրվեց մարդկային ցեղին:

Խաչը չորս տեսակի ծառերից կազմվեց, ինչպես ասում է Եսային. «Լիբանանի փառքը դեպի Քեզ է գալու՝ դափնիով, սոսիով, կոճիով ու մայրիով, որպեսզի լիապես փառավորեն Իմ սրբարանի տեղը, – Ես փառավորեմ Իմ ոտքերի տեղը» (Եսայի Կ 13):

Խաչը երկնքից իջած անմահացնող Յացի անպարտելի սեղանն է: Խաչը Աստվածության անտանելի հուրն իր վրա կրելով, բացեց Դրախտի սերովբեափակ դուռը: Խաչը Եկեղեցու հիմքում հավատի վեմն է – տիեզերքի ամրության պարիսպը, որը քանդեց կուռքերի պաշտամունքը: Խաչին կաշկանդվելով կապվեց բանասարկուն, – ազատվեցին նրա կողմից բռնվածները: Խաչն է մեր պահապանը գիշեր ու ցերեկ – պահապանը՝ ողջերի – մեռելների:

Խաչը մեզ շնորհված չբթացող զենք է՝ սրված Տիրոջ անապական Արյամբ, քանզի խաչն է հույսը – ապավենը մարդկային ցեղի, որով վերցվեց դատապարտության կնիքը, – որի մասին

Դավիթն ասաց. «Երկյուղածներիդ նշան Դու տվիր, որ փրկություն գտնեն աղեղից» (Սաղմ. ԾԹ 6): Ասաց նա-. «Զո երեսի լույսը ծագեց մեզ վրա, - ուրախություն տվիր մեր սրտերին, ցորենի, գինու, ձեթի բարիքով հագեցրիր նրանց» (Սաղմ. Դ 7-8), «Ինձ բարության նշան ցույց տուր. թող ատելիներն իմ տեսնեն ու ամոթահար լինեն, որ Դու, Տե՛ր, օգնեցիր ու մխիթարեցիր ինձ» (Սաղմ. ՁԵ 17):

Խաչը հրեաների համար գայթակղություն է - հեթանոսների համար՝ հիմարություն, իսկ իրեն երկրպագողների համար՝ պարծանք: Եվ եր-ալու է արփիահիրաշ ճառագայթներով՝ ար-եյան կողմից, երկնքի ամպերի հետ՝ հաղթելով արեգակի ճառագայթները, անհավատներին զցելու է անշեշ հնոցը, իսկ իրեն երկրպագողներին վեր բարձրացնելով՝ տանելու է Վերին Երուսաղեմ:

Խաչը նահապետների ցանկությունն է, մարգարեների կանխասացությունը, առաքյալների քարոզությունը - հայրապետների դավանությունը: Խաչը մարտիրոսների պսակն է - նահատակների հաղթանակը: Խաչը թագավորների թագն է - իշխանների իշխանությունը: Խաչը կույսերի սրբությունն է - ամուսնացածների ողջախոհությունը: Խաչն այրերի շնորհն է - կանանց բարեգարդությունը: Խաչը ծերերի ամրության ցուպն է - երիտասարդների իմաստության գավազանը: Խաչը Կենաց ծառն է - անմահության պտուղը: Խաչն անմեղների խրատն է - մեղավորների քավիչը: Խաչը մոլորվածների ճանապարհն է - խավարածների ճառագայթը: Խաչը նավարկողների նավահանգիստն է - ճանապարհորդների օթ-անը: Խաչն երկնավորների ցնծությունն է - երկրավորների զվարճությունը: Խաչը սանդղարամետականների սարսափն է - երկրայիններին սաստողը: Խաչը Զրիստոսի փառքն է - քրիստոնյաների պարծանքը: Խաչը հոգ-որ գենք է - չբթացող սուր: Խաչը դժոխքի ավերողն է - գերյալներին ազատողը: Խաչը գերեզմանների կնիքն է - կյանքի հարությունը: Խաչը Դրախտի բացողն է - արքայությունն որպես ժառանգություն տվողը: Խաչը Զրիստոսի կարապետն է - հարության հրավերը: Խաչն անհավատների կուրությունն է, հավատացյալների զորությունը, - իրեն երկրպագողներին պայծառացնելով՝ կանգնեցնում է մեր Զրիստոս Աստծու աջ կողմում:

Խաչի չորս թ-երը միմյանցից տարբեր ուղղություններով են ներգործում: Խաչի ներք-ի պատվանդանն ավերում է դժոխքը, վեր-ի գլուխը՝ Դրախտի դուռն է բացում, աջ թ-ը՝ մարդկային ցեղին շնորհներ է բաշխում, իսկ ձախը՝ սաստում - պատուհասում դ-երին:

Մարգարեները խաչը «հեռվից» քարոզեցին, - երջանիկ առաքյալները խաչով եր-ացին ահավոր դ-երին: Սուրբ վկաները խաչով հաղթեցին անօրեն բռնավորներին, - անապատաբնականները խաչով կրոնավորելով պահպանվեցին: Սուրբ - պարկեշտ կույսերը խաչով են զգաստանում, - քահանաները խաչով են կարգը կատարում:

Նախաստեղծն իր ձեռքը Գիտության ծառին ձգելով՝ մեզ համար մահ քաղեց, իսկ անճառելի Բանն Աստված Իր աշխարհակեցուցիչ բազուկները տարածելով խաչի վրա՝ վերստին զգեստավորեց մերկացած մարդկային ցեղը՝ ըստ այս խոսքի. «Դուք բոլորդ, որ ի Զրիստոս մկրտվեցիք, Զրիստոսով զգեստավորվեցիք» զարդափայլ անկողոպտելի պատմունճանով (Գաղատ. Գ 27): Ադամը ճաշակելով Գիտության ծառից՝ հեռացավ Դրախտից, - սերովբեն փակեց տենչալի Կենաց ծառի ճանապարհը, իսկ հավատացյալները, ովքեր ճաշակում են խաչի վրա պատարագված Կենաց Պտղից, առանց երկյուղի մոտենում են ու հպվում տենչալի Կենաց ծառին:

Յակոբ նահապետի տեսած սանդուղքը խաչի օրինակն էր, որի արմատը երկրի վրա էր ամրացված, իսկ գլուխը երկինք էր հասնում, Աստծու հրեշտակները դրանով էլնում էին ու իջնում, - Տերը կանգնած էր այդ սանդուղքի վրա (տե՛ս Ծննդ. ԻԸ 12-19): Տեսիլքն այդպես մնաց մինչ- արեգակի ծագելը, - Յակոբն այդ վայրը Բեթել անվանեց, այսինքն՝ Աստծու տուն: Յակոբն այդտեղ արձան կանգնեցրեց ու յուղով օծեց, քանզի երկրի մեջ՝ Գողգոթայի վրա կանգնեց խաչը, որտեղ Ադամի շիրիմն էր, - խաչի գլուխը մինչ- երկինք հասավ -

անժամանակն Աստված՝ պատվական Վեմը՝ անկյան Գլուխը, օծված Սուրբ Յոզով, խաչի վրա հեղյուսներով բ-եռվեց, - սուրբ հրեշտակները խաչի միջոցով իջան, - մարդիկ Տիրոջը երկրպագելով՝ հրեշտակացած բարձրացան մինչ- անմահների զորքերը: Ինչպես Յակոբի տեսիլքը մնաց մինչ- արեգակի ծագելը, այդպես էլ Խաչի արձանը կանգնած է մնալու, որպես աշխարհի պահապան, մինչ- Արդարության Արեգակի եր-ալը հայրական իշխանությամբ:

Մովսեսի գավազանը նույնպես խաչի օրինակն էր, որը տասը հարվածներով հանդիմանեց Եգիպտոսին - գառների արյամբ շաղախեց Իսրայելի որդիների տների դռները՝ սեմերը - շրջանակի վերին մասը՝ փրկելով ժողովրդին անդրանկասպան կոտորածից: Խաչը հարվածեց մահվան իշխանությանն ու դժոխքի պետությանը - իր վրա հոսած Աստծու Որդու անապական Արյամբ փրկեց մեզ գալիք բարկությունից, որը պահված է սատանայի - նրա գործակիցների համար՝ ըստ Աստծու արդար դատաստանի:

Մովսեսի գավազանը խաչի օրինակով բաժանեց Կարմիր ծովը, ճանապարհ բացեց եբրայեցիների բանակի համար - խրոխտացած փարավոնին իր կառքերով ու զորքերով ջրասույզ արեց: Իսկ խաչը Յորդանանում բացեց Մկրտության ավազանը, փոխադրեց հավատացյալներին Վերին Երուսաղեմ, անմարմին փարավոնի՝ կամակոր վիշապի գլուխը շախշախելով փշրեց իր լեգեոնով հանդերձ - տարտարոսում խորտակեց:

Խաչի օրինակն էր նա- Մեռայում դառնահամ ջրի աղբյուրի մեջ գցած Մովսեսի փայտը, որից ջուրը քաղցրահամ դարձավ (տե՛ս Ելք ԺԵ 25): Իսկ խաչից բխած կողահոս ջրով մաքրվեցին բոլոր ջրերը, բացվեց արգանդը մկրտության սուրբ Ավազանի, - քաղցրացավ անիծված ծառի դառնությունը:

Խաչի օրինակն էր այն գավազանը, որով Մովսեսը հարվածեց ապառաժին - ջուր հոսեցրեց Իսրայելի որդիների համար: Իսկ խաչից բխած կողահոս աղբյուրից ամբողջ տիեզերքը խմեց, ինչի մասին Պողոս առաքյալն ասում է. «Խմում էին հոգ-որ այն Վեմից, որ գնում էր նրանց հետ, - այն վեմն Ինքը՝ Զրիստոս էր» (Ա Կորնթ. Ժ 4):

Ամաղեկի դեմ պատերազմելիս Մովսեսը լեռան վրա ձեռքերը վեր բարձրացնելով խաչի կերպարանքն ընդունեց, որը եղավ պահապան ու ապավեն Իսրայելի բանակին - որով կործանեցին հակառակորդին (տե՛ս Ելք ԺԵ 17): Իսկ Աստծու անսկիզբ Խոսքն Իր ճշմարիտ մարդեղությանը, Գողգոթայի սուրբ գագաթին Իր անարատ - աշխարհակեցուցիչ բազուկները տարածելով, պատժեց անմարմին Ամաղեկին - ամբողջ տիեզերքը կանչեց փրկության:

Խաչի օրինակով Մովսեսը պղնձյա օձը պատրաստեց - դրեց ձողի վրա (տե՛ս Թվեր ԻԱ 9), վերացնելու օձերի խայթոցները եբրայեցիների բանակից, որպեսզի երբ օձերից խայթվածները նայեն պղնձե օձին, կենդանի մնան: Իսկ այսօր ուղիղ հավատով խաչին նայողները իրենց մտքի աչքով Խաչի վրա տեսնում են Փրկագործին - դրանով ազատվում վիշապի դառնաշունչ թույնից: Այդ մասին էր գրել Մովսեսը. «Կտեսնեք ձեր կյանքը կախված փայտից» (Խմատ. Բ Օրենք ԻԸ 66):

Խաչի օրինակով ծաղկեց Ահարոնի գավազանը - ընկույզ տվեց (տե՛ս Թվեր ԺԵ 8): Ընկույզը յուղ է տալիս ճրագների համար: Իսկ խաչից բողբոջած ու ծաղկած գավազանը, բխած Յեսսեի արմատից, յուղով լուսավորեց խավարաբնակ հեթանոսներին:

Սողոմոնն ասում է խաչի մասին. «Նա Կենաց ծառ է բոլոր նրանց համար, ովքեր ապավինում են նրան - վստահությամբ հենվում նրա վրա, ինչպես Տիրոջ վրա» (Առակ. Գ 18): Ապա ավելացնում. «Օրինյալ է այն փայտը, որով արդարություն է լինում» (Խմատ. ԺԴ 7):

Իսկ Եսային ասում է. «Մեզ համար Մանուկ ծնվեց, մի որդի տրվեց մեզ, որի իշխանությունն Իր ուսերի վրա պիտի լինի. Նա պիտի կոչվի Մեծ Խորհրդի Յրեշտակ, Սքանչելի խորհրդակից, հզոր Աստված, Իշխան, Յայր հանդերձյալ աշխարհի» (Եսայի Թ 6): Զանգի հրեաները, երբ տանում էին բոլորիս Աստծուն Գողգոթա՝ խաչելու, Տերն Ինքն էր

տանում խաչափայտը իր ուսերի վրա, որի վրա բարձված էր նա- մուրոված ոչխարը՝ մեր մարդկային բնությունը:

Խաչի տոնի սահմանումը

Սուրբ խաչի գյուտից հետո Յեզիկն թագուհին սուրբ Կոստանդիանոս կայսեր հրամանով Գողգոթայի վրա կառուցեց «Սուրբ Յարության» տաճարը⁴⁹ – այնտեղ կանգնեցրեց Տիրոջ խաչափայտը: Ապա նա- Բեթղեհեմում – այլ տնօրինական վայրերում տաճարներ – մատուռներ կառուցեց: Ապա թագուհին հրամայեց մեծ հանդիսավորությամբ ութ օր տոնել սուրբ տաճարների նավակատիքը: Այդ օրվանից կարգ սահմանվեց ամեն տարի՝ սեպտեմբերի տասներեքին տոնել Խաչի նավակատիքը – Եկեղեցու տոնը, իսկ սեպտեմբերի տասնչորսին՝ Խաչի տոնը: Այդ օրը Յակոբոս Տյառնեղբոր օրինակով քահանայապետը բարձրացնում էր Տիրոջ խաչափայտը հավատացյալների պահպանության համար, այդ պատճառով էլ տոնը կոչվեց «Խաչվերաց»:

Ընթերցվածների մեկնություն

(Իմաստ. ԺԴ, Եզեկ. Թ 2-6)

Դավիթ արքան այդ տոնը պատվում է հետ-յալ խոսքերով.

«Քո Երեսի Լույսը ծագեց մեզ վրա, – ուրախություն տվիր մեր սրտերին, ցորենի, գինու, ձեթի բարիքով հագեցրիր նրանց» (Սաղմ. Դ 7-8):

Յոր «Երեսը» Որդին է, – Նրա «Երեսի Լույսը»՝ Ամենասուրբ Յոզին, Ով խաչի նշանով եկավ առաքյալների դասերի վրա – նշան դրեց մեզ վրա: Եվ մենք խաչով հաղորդվում ենք Սուրբ Յոզու հետ: Տերը լուսավոր երեսով հանձն առավ խաչը – իր ուրախ սրտով ուրախացրեց մեր սրտերը:

Իսկ Սողոմոնը խաչի մասին ասում է.

«Եթե մեկը, նավ բարձրանալով, կամենում է ճանապարհորդել ամեհի ալիքների վրայով» (Իմաստ. ԺԴ 1), այսինքն՝ աշխարհի փորձություններով, «Ապավինելով լաստանավին – ղեկավարվելով Քո ձեռքով, փրկվեց, որ աշխարհի վրա սերունդ լինի. քանզի օրհնյալ է այն փայտը, որով արդարություն է լինում» (Իմաստ. ԺԴ 6-7):

Այդ օրհնյալ փայտի նշանը Մեծ Զահանայապետը՝ Քրիստոս, Եզեկիել մարգարեի միջոցով հրամայում է ղնել այն մարդկանց ճակատին, ովքեր հեծում են անօրենություն գործող քրիստոսուրաց հերձվածողների մեջ:

«Ահա վեց մարդ էր գալիս դեպի հյուսիս նայող բարձր դռան ճանապարհով՝ յուրաքանչյուրի ձեռքին տապար» (տես՝ Եզեկ. Թ 2):

Յրաշատես Եզեկիելը՝ գերության որդին, Բաբելոնում՝ Քոբար գետի ափին, աղոթում էր Աստծուն՝ գերությունից դարձնելու իր ժողովրդի որդիներին – ազատելու անգիտության չար ծառայությունից (տես՝ Եզեկ. Ա 1): Իսկ նա, Ով չի անտեսում իր սիրելիների պաղատանքները,

49 Տաճարի կառուցումն ավարտվել է 335 թ.-ին: Տաճարն օծվել է սեպտեմբերի 13-ին, իսկ 14-ին, այդ առիթով, աշխարհի բոլոր կողմերից ժամանած եպիսկոպոսները ժողով են ումարում և որոշում ամեն տարի սեպտեմբերի 14-ին տոնել «Խաչի բարձրացման» տոնը: Հայ Եկեղեցին այն կատարում է սեպտեմբերի 11-ից մինչև 17-ը հանդիպող կիրակի օրը:

թեպետ ախորժում է նրա աղաչանքները, սակայն ցույց է տալիս մարգարեին իր դատաստանի իրավունքը: Քանի որ Աստծուց չէր խորայելի թշվառ վիճակը, այլ ժողովուրդն իր ամբարշտության պատճառով էր մերժվել Աստծուց: Այդ պատճառով էլ Հոգին վերցնելով մարգարեին, տանում է Երուսաղեմ – ցույց տալիս մնացորդը բազմագունակ չարի. Խորայելի ծերերին, ովքեր արեգակին էին խնկարկում, – կանանց, ովքեր լալով Թամուզ կուռքին էին գոհեր մատուցում: Յոթանասուն քահանաներ ծածուկ չարություն էին գործում, որոնց պատճառով էլ իրավացիորեն սահմանված էր պատուհասը (տես՝ Եզեկ. Թ 2-6): Ապա Տերը, ինչպես չարության գործը, այդպես էլ պատուհասն է հայտնում մարգարեին.

«Եվ ահա գալիս են վեց այրեր դեպի հյուսիս նայող բարձր դռան ճանապարհով»:

Դրանք ամբարիշտներին սատկացնող հրեշտակներ էին, Տիրոջից առաքված: Այնքան մեծ էր Տիրոջ խստությունը, որ վեց հոգու ուղարկեց, այն դեպքում, երբ Եգիպտոսի անդրանիկներին կոտորելու համար միայն մեկ սատակիչ հրեշտակ բավական եղավ, ինչպես նա – մի սուսերավոր հրեշտակ եր–աց Դավթին հեբուսացի Ոռնայի կալում՝ կոտորելու համար Խորայելի որդիներին (տես՝ Բ Թագ. ԻԴ 16): Իսկ այս դեպքում վեց հրեշտակ է ուղարկվում, քանի որ մեղքերը բազմացել էին: Որովհետ– մարդիկ իրենց շարժումների վեց ուղղություններով՝ վեր, վար, աջ, ձախ, ետ ու առաջ, շարժեցին անշարժ Աստծու բարկությունը: Այդ պատճառով էլ Աստված բարկությամբ, վեց եղանակներով շարժվեց նրանց վրա՝ երկնքից ու երկրից, ար–ելքից ու ար–մուտքից, հյուսիսից ու հարավից: Երկնքից երաշտով ու կարկուտով, երկրից՝ երկրաշարժով ու անպտղությամբ, ար–ելքից՝ հայոց ու պարսից թագավորներով, ար–մուտքից՝ հույներով ու հռոմեացիներով, հյուսիսից՝ Բաբելոնով, – հարավից՝ Եգիպտոսով:

Իսկ խորհրդաբար վեց այրերի գալստյամբ մարգարեն վեց դարերն է ակնարկում: Առաջին դարում Աբելը եկավ իր անպարտ արյամբ դատելու նրանց, ովքեր իր դարում ամբարշտացան, այսինքն՝ Կայենի տանը, որոնց սուսերով է հարվածելու:

Երկրորդ դարում Ենոքը եկավ իր փոխամբ՝ դեպի անմահության վիճակ – իր արդարանալով՝ ասես տապարով հարվածելու է անդարձներին:

Երրորդում Նոյն է գալիս, համակործան պատուհասից հետո: Նա մի կատարյալ ու արդար այր է, իր անբասիր կամքով ու պատարագներով: Նոյը վերստին հարվածելու է նրանց, ովքեր կյանքի ճանապարհներին ապականեցին իրենց բնությունը:

Չորրորդ դարում Աբրահամն է գալիս՝ հավատի արդարության ժառանգավորը, – նա հարվածելու է իր ազգի – քանանացիների անհավատությանը, որոնց մեջ բնակվեցին ու ավետեցին Սահակն ու Հակոբը:

Հինգերորդ դարում գալիս է Դավիթը՝ սուրբ մարգարեն ու աստվածահայրը, ընտրված առաջին թագավորությունից, ով հարվածեց այլազգերին – սատկացրեց Գողիաթին ու հսկաներին:

Վեցերորդ դարում գալիս է ճշմարտասեր Չորրբաբելը, ով ժողովրդի դարձից հետո Դավթի տան վրա թագավորեց Աստծուն հաճելի ձ–ով: Այս վեցը Սուրբ Հոգու սուսերն էին ամբարիշտներին սատկացնելու համար:

Նա – Փրկիչի տասներկու աշակերտները եկան, ովքեր Տիրոջ կողմից երկու-երկու լծորդվելով, ինչպես ակոսածիգ եզներ, առաքվեցին հերկելու մեր բնության անդաստանը, որն Աստված վեցերորդ օրը ստեղծեց՝ մեր մեջ սերմանելու համար կենաց սերմը:

«Յուրաքանչյուրի ձեռքին տապար կար»:

Տապար ասելով ցույց է տալիս հարվածի խստությունը, որ հատի Հակոբի ազգի ոչ միայն ոստերն ու ճյուղերը, այլ – արմատները, այսինքն՝ թագավորությունն ու քահանայությունը՝ տաճարի հրկիզմամբ, սուրբ սպասքների ավարառումով – ժողովրդին ցիր ու ցան անելով աշխարհի չորս կողմերում:

«Դրանց մեջ էր նա – սքեմով մի մարդ՝ մեջքին շափյուղաներով ականակապ գոտի»:

Իսկ յոթերորդը նրանց մեջ ճշմարիտ Բահանայապետն էր, ըստ Մելքիսեդեկի կարգի. Աստված միանգամայն – մարդ կատարյալ, Ինքը Պատարագը – Կատարողը խորհրդական Պատարագի: Հանգիստը մշտնջենավոր – տառապյալների Հանգստացնողը, Ում մարգարեն Սքեմավոր է անվանում: Վարդապետների մի մասն ասում են, թե Նա հրեշտակների Չորագլուխն էր, իսկ մյուսները, թե՛ Նա Նույն Ինքը՝ Մեծ Խորհրդի Հրեշտակն է: Որովհետև՝ Նա անճառ միավորությամբ պետք է զգեստավորվեր մարդկությամբ – դրանով քահանայագործեր մեր փրկությունը: Բայց պետք է իմանալ, որ Նա նաև՝ փրկության սպասավորն է, քանզի քահանայական պատմուճանը, որով Նա զգեստավորվել էր, քավիչի – ապաշխարության կանչողինն է: Նրան հրամայվեց նշան դնել անօրինությունների պատճառով հեծողների – հոգոց հանողների ճակատին, որպեսզի սատակիչ սուրը չապականի նրանց:

Սքեմավորը մեջքին ուներ շափյուղաներով ականակապ գոտի: Նա օրինակն է ճշմարիտ Բահանայապետի՝ Քրիստոսի, Ով Իր պատմուճանով քավելու էր ժողովրդի մեղքերը: Նա Աստծու առջև՝ էր կանգնած մեր Տիրոջ նման, քանզի նախ մեր մեղքերը բեռեց խաչափայտին: Իսկ գոտին ճշմարտությամբ միավորում էր Բահանայապետի մարդկությունն ու Աստվածությունը:

«Մտան, կանգնեցին պղնձե զոհասեղանի առաջ»:

Սեղանի մոտ կանգնեցին՝ ցույց տալու, որ Աստծու օրինավոր զոհի համար է կազմված սեղանը, իսկ ժողովուրդն իր ամբարշտությամբ այն դեռի համար զոհասեղան արեց:

«Եվ Իսրայելի Աստծու փառքը, որ տաճարում էր, քերովբեներից վեր՝ օդ բարձրացավ»:

Երբ Սողոմոնը Վկայության խորանի փոխարեն կառուցեց Աստծու տաճարը, Աստծու փառքն այնտեղ լցվեց, – երկու քերովբեների միջից, որ կանգնած էին քավության սեղանի վրա, լսվում էր Աստծու ձայնը քահանայապետերի ականջին: Իսկ այդ օրն այլևս չկային Աստծու տեսիլքներն ու ներգործությունները – այլևս չէր լինում հարց ու պատասխան: Այդ պատճառով վերացավ Աստծու փառքը նրանցից: Դա կատարվեց մեր Կենարարի վրա նրանց կատաղության ժամին, երբ պատռվեց տաճարի վարագույրը:

«Կանչեց այն մարդուն, որ սքեմ էր հագել ու մեջքին գոտի ուներ: Տերն ասաց նրան. «Անցի՛ր Երուսաղեմ քաղաքի միջով ու նշան դիր այն մարդկանց ճակատին, որ հեծում են ու հոգոց հանում այդ վայրերում կատարված անօրենությունների վրա»: Մյուսներին էլ ինձ լսելի ձեռնով ասաց. «Նրա հետևից քաղաք գնացեք ու կոտորեցե՛ք: Գթասիրտ աչքով մի՛ նայեք. մի՛ խղճաք ծերին ու մանկան, կույսին ու երիտասարդին: Կանանց էլ կոտորեցե՛ք-չնչեցե՛ք: Բայց ում վրա որ նշան կա, չմոտենա՛ք: Սկսեցե՛ք իմ սրբարանից»:

Տերը փրկության նշանով բաժանեց հավատացյալներին կորստյան մատնվածներից, ինչպես Եգիպտոսում դռան սեմերին – շոջանակի վերին մասում դրոշմած գառան արյամբ, որպեսզի սատակիչ հրեշտակը չմտնի նրանց տուն: Քանզի առաջին նշանը, որ Տերը տվեց Աբրահամին, այսինքն՝ թլփատությունը, բավական չեղավ նրանց հեռու պահելու հեթանոսների հետ խառնվելուց: Այդ պատճառով էլ այժմ նրանց ճակատին բացեփբաց դրոշմում է մի երեւի ու հզոր նշան, որպեսզի նրանք չկորչեն քաղաքի ամբարիշտների հետ: Բայց այն ժամանակ դա ուրիշներին անհայտ – միայն երկնայիններին երացող նշան էր: Քանզի դա Տիրոջ խաչի նշանի օրինակն էր, որ դրոշմվում է հավատացյալների դեմքին – նրանց բաժանում անհավատ ժողովրդից: Ինչպես Տիրոջ կամավոր չարչարանքներից հետո հրեաների միջի հավատացյալները բաժանվեցին իրենց անհավատ ազգակիցներից, որից հետո անհավատները պատուհասվեցին Տիրոջ ու Վեսպասիանոսից երկայթա գավազանով: Իսկ նրանք, ովքեր իրենց դեմքին ունեին Տիրոջ նշանը, փրկվեցին Աստծու բարկությունից:

Այս մասին է խոսում Պողոս առաքյալը՝ դեռի գնդի անպարտելի ախոյանը, երբ ասում է, որ խաչի քարոզությունը կորստյան մատնվածների համար հիմարությունն է, իսկ

փրկվածներին համար՝ Աստուծու զորություն: Նշան փնտրող հրեաների համար Զրիստոսի խաչը գայթակղություն է, իսկ իրենց իմաստուն կարծող հեթանոսների համար հիմարություն. բայց նրանց համար, որ կանչված են՝ թե՛ հրեաներ, թե՛ հեթանոսներ, Զրիստոս Աստուծու Չորությունն է ու Աստուծու Իմաստությունը: Իսկ մենք պարծենում ենք մեր Տեր Յիսուս Զրիստոսի խաչով – քարոզում խաչված Զրիստոսին՝ ի գայթակղություն հրեաների – ի հիմարություն հեթանոսների (տե՛ս Ա Կորնթ. Ա 18-24, Գաղատ. 2 14):

Իսկ Յովհաննեսը վկայելով ասում է. «Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ մինչև՝ իսկ Իր Միածին Որդուն տվեց» (Յովհ. Գ 16): Տվեց Աստված Իր Չորությունը մեզ համար խաչվելու, Ով էլ անասելի սիրուն պարտական լինելով ասաց. «Ինչպես որ Մովսեսն անապատում բարձրացրեց օձը, այնպես էլ Մարդու Որդին պետք է բարձրանա» (Յովհ. Գ 14):

Աստուծու Իմաստությամբ գոյացանք ի սկզբանե, ապա փրկվեցինք մեղքի ու մահվան ծառայությունից – Նրանով պիտի նորոգվենք աշխարհի վախճանին: Այդ մասին նա– Ավետարանն է վկայում. «Այդ օրերի նեղությունից անմիջապես հետո արեգակը պիտի խավարի, – լուսինն իր լույսը չպիտի տա, – աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն, ու երկնքի զորությունները պիտի շարժվեն: Եվ ապա երկնքի վրա Մարդու Որդու նշանը պիտի եր–ա, ու այդ ժամանակ երկրի բոլոր ազգերը լացուկոծ պիտի անեն – պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրայով՝ զորությամբ – բազում փառքով» (Մատթ. ԻԴ 29-30): Տերն Իր խաչի նշանը կարապետ ու նախընթաց է ցույց տալիս Իր ահեղասարսուռ գալստյան, աստվածային փառքով – հոգեղեն պաշտոնյաներով՝ հանդիմանելու համար անհավատներին:

Խաչվերացի հաստատումը

Խաչվերացի տոնն իր վերջնական հաստատումն ստացավ հետագայում, երբ իր հզորության գագաթնակետին հասած Պարսկաստանի Խոսրով ամբարիշտ թագավորը 610 թվականին կամենում էր իրեն հպատակեցնել Յերակլ կայսերը – նամակով նրան առաջարկում է գալ, ընդունել իր գերագանցությունը – պաշտել իրեն: Նա, մեծ զորք տալով իր Խոռեմ զորավարին, նրան ուղարկեց հունաց աշխարհ, – վերջինս սկսեց ավերել ու մեծ ավար վերցնել պաղեստինցիների աշխարհից:

Այդ օրերին Տիրոջ բարկությունը եկավ Երուսաղեմ սուրբ քաղաքի վրա, – Խոռեմ զորավորը 614 թվականին, տասնինն օր շարունակ պաշարելով քաղաքը – փորելով քաղաքի հիմքերը, այն գրավեց: Դա թվով չորրորդ բարկությունն էր, որ եկավ Երուսաղեմի վրա: Առաջինը Նաբուքոդանոսորի միջոցով էր, երկրորդը՝ Անտիոքոսի (տե՛ս Ա Մակաբ. Ա), երրորդը՝ Վեսպասիանոսի – չորրորդը՝ վերը նշվածը, որն ամենածանրն էր ու ամենաչարը, ըստ Դանիելի տեսիլքի չորրորդ գագանի, որն ուտում էր, մանրում – մնացածն էլ ոտնատակ տալիս (տե՛ս Դան. Է 7):

Երբ պարսից զորքը մտավ քաղաք, սրի քաշվեց ողջ բնակչությունը: Կոտորվեց 57 000 մարդ – գերի վերցվեց 35 000: Այդ թվում նա– Չաքարիա հայրապետը գերեվարվեց: Ապա պարսիկները մտան սուրբ Յարության տաճարը, բռնագրավեցին Աստվածընկալ սուրբ Խաչը – տաճարի ոսկյա ու արծաթյա սպասքները, իսկ քաղաքը այրեցին: Յետո զորավորը գերիներին հրամայեց քաղաքը վերստին կառուցել – բոլոր հրեաներին արտաքսել, իսկ ինքը պատվական Խաչը տարավ Պարսկաստան: Երբ զորքը մոտենում էր թագավորանիստ քաղաքին, Խոսրով թագավորն ընդառաջ ելավ՝ դիմավորելու Տերունական Խաչին, որից Զրիստոսի Խաչն ակամա փառավորվեց: Երբ Զրիստոսի Խաչն այդպիսի պատվով մտավ քաղաք, պարսից թագավորն այն մեծ պատվով պահեց իր գանձարանում – Խաչի առջ– մի անշեջ կանթեղ էր մշտապես պահում:

Քրիստոնյաները, գրկվելով իրենց սրբությունից, հայտնվեցին այնպիսի անմխիթար վիճակում, ինչպես ժամանակին հայտնվել էին հրեաները, երբ փղշտացիները գերեվարել էին Աստծու Ուխտի տապանակը: Սակայն Տիրոջ խաչը, հայտնվելով Պարսկաստանում, մեծ փառքի արժանացավ, ինչպես – Տապանակն Ազոտոսում (տե՛ս Ա Թագ. Ե): Տեղաբնակները Տիրոջ խաչին վերաբերվում էին մեծ երկյուղածությամբ – ասում, որ քրիստոնյաների Աստվածն է իրենց մոտ եկել: Դրանից նրանց սրտերն այնպիսի ահով էին տոգորվում, որ հեթանոս լինելով հանդերձ՝ չէին համարձակվում վնասել խաչափայտը, – նույնիսկ վրան եղած թանկարժեք զարդերին չէին դիպչում: Շատերն էլ այդ ահից դիմում էին տեղաբնակ քրիստոնյաներին – նրանցից լսելով Ավետարանի խոսքը, քրիստոնեություն ընդունում:

Այնուհետ– Յերակլ կայսրն օգնության կանչեց ճենաց հակա թագավորին: Յերակլին իր ռազմական օժանդակությունն էր բերում նա– հայկական կողմը՝ զորավար Մծեծ Գնունու գլխավորությամբ, ում միացան նա– պարսկահպատակ հայերը: Սակայն հոսրով թագավորի հզոր բանակի ճնշման տակ ճենաց թագավորն անցավ հոսրովի կողմը, – Յերակլ կայսրը մեծ պարտություն կրեց: Այդ պարտությունից հետո նա քուրձ հագավ, հանեց իր թագն ու թագավորական ծիրանին – մոխրի վրա ընկնելով՝ երեք օր շարունակ աղոթեց՝ բարեխոս ունենալով Մարիամ Աստվածածնին: Չորրորդ օրը նա ստացավ աղոթքի պտուղը. տեսիլքով նրան հայտնվեց, որ պետք է հաղթի այդ պատերազմում: Եվ իսկապես, ճակատամարտում Յերակլը հաղթեց, հոսրովը սպանվեց, իսկ նրա բանակի մնացորդը փախավ: Յերակլ կայսրը մեծ զորքով գալիս է ար–ելք – պահանջում սուրբ հաչը, որն անմիջապես տրվում է:

Սկզբում հաչը Պարսկաստանից հանդիսավոր թափորով փոխադրվում է հայոց Կարին քաղաքը, ապա այնտեղից՝ Կոստանդնուպոլիս – հետո՝ Երուսաղեմ: Խաչափայտն աննկարագրելիորեն մխիթարում ու ոգ–որում է բարեպաշտ հավատացյալներին: Գերեդարձության ճանապարհին հաչը գրեթե ամեն տեղ բարձրացվում է – ամենուր ցնծություն առաջացնում, որը կարծես վերապրումն էր Քրիստոսի հարության: Այդ դեպքերն էլ պատճառ դարձան «Խաչվերացի» տոնի հաստատման համար:

Այդ առիթով է Կարնո դաշտի հարավար–ելյան կողմում բարձրացող լեռների մեծ գագաթը Խաչափայտ կոչվում: Այդ լեռան սարահարթի վրա բխում է սառնորակ ջրի աղբյուր, որը ուխտատեղի է դարձել: Տեղական ավանդությունը պատմում է, որ խաչը հանձնելուց հետո պարսիկները կրկին փորձում են այն ետ վերցնել: Չայերը, խաչափայտն այնտեղ թողնելով, ետ են մղում պարսկական կողմի հարձակումը – երբ վերադառնում են խաչափայտը վերցնելու, տեսնում են, որ հաչի դրված տեղից վճիտ աղբյուր է բխում: Նույնանուն լեռների ստորոտում կա հաչկա վանքը, ուր Խաչվերացի սքանչելի տոնի առիթով ժամանակին բազում ուխտավորներ էին այցելում:

ՏՈՆ ՎԱՐԱԳԱ ՍՈՒՐԲ ԽԱՉԻ

Խաչվերացի երրորդ կիրակին Վարագա սուրբ խաչի տոնն է: Զահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – ասում «Նշանաւ ամենայաղթ» օրհնությունը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Կլավդիոս կայսեր կինը՝ Պատրոնիկե թագուհին, ընդունելով Հակոբոս Տյառնեղբոր ձեռքից խաչափայտի սուրբ մասունքը, այն Հռոմ է տանում: Որից հետո այդ սուրբ մասունքը, սերնդեսերունդ ժառանգաբար փոխանցվելով, հասավ սուրբ կույս Հռիփսիմեին, ով Կլավդիոս կայսեր – Պատրոնիկե թագուհու սերնդից էր: Սուրբ կույսն իր պարանոցից մշտապես կախած էր պահում այդ սուրբ մասունքը, որի վրա թափվել էր Տիրոջ Արյունը: Նա քրիստոնյա ծնողների զավակ էր – կրոնավորում էր Հռոմի Սուրբ Պողոս հռչակավոր վանքի կուսանոցում, որի մայրապետն էր սուրբ Գայանեն, ով շուրջ երեք հարյուր կույսերի դաստիարակում էր Աստծու երկյուղով:

Այդ ժամանակներում էր, երբ Դիոկղետիանոս կայսրը կամեցավ իրեն կնության առնել սուրբ Հռիփսիմեին, բայց նա հրաժարվելով՝ յոթանասուն կույսերի հետ միասին, իրենց քահանաներով հանդերձ, փախավ Եգիպտոս, ապա՝ այնտեղից Երուսաղեմ, որտեղ նրանք այցելեցին Քրիստոսի տնօրինական վայրերը – սուրբ Աստվածամոր գերեզմանի վրա աղոթելիս հրաման ստացան գնալ Թադեոս առաքյալի վիճակը: Հնազանդվելով հրամանին՝ նրանք գնացին Եդեսիա, ուր գտնվում էր Փրկչի պատկերը: Նրանցից շատերը մնացին Եդեսիայում, իսկ մյուսները շարունակեցին իրենց ճանապարհը դեպի Արարատ: Ովքեր մնացին Եդեսիայում, հետագայում սպանվեցին Դիոկղետիանոսի հրամանով:

Սուրբ Գայանեի խումբը, շրջելով Հայաստանի գավառներում, սուրբ մասունքի միջոցով ամենուր մեծամեծ նշաններ էր գործում: Նրանք մաքրում էին ախտացյալ ջրերը, հալածում դեմոններին, բժշկում հիվանդներին: Սուրբ Գայանեն – իր խումբը մի որոշ ժամանակ հանգրվանեցին Հոգյաց վանքում, ուր գտնվում էր ամենօրինակ սուրբ Կույսի պատկերը: Հետո գնացին Վարագա լեռը – հաստատվեցին այնտեղ: Լեռան գագաթին, որը կոչվում է Գալիլիա, ամփոփեցին սուրբ Նշանը, որպես մեծ պարգև՝ թողնելով Հայաստան աշխարհին: Եվ դա իրենց կամքով չարեցին, այլ՝ Աստծու նախահանձնությամբ: Նրանցից ոմանք մնացին լեռնագագաթին՝ սպասավորելու սուրբ Նշանը, իսկ սուրբ Գայանեն – սուրբ Հռիփսիմեն, երեք քահանաներով – քառասուն կույսերով, Սուրբ Հոգու առաջնորդությամբ գնացին Վաղարշապատ, որտեղ – նահատակվեցին: Իսկ նրանք, ովքեր մնացին Վարագա լեռան վրա, – որոնցից երկուսը քահանաներ էին, քաջալերվելով սուրբ Գրիգորի՝ Վիրապից ելնելուց հետո իրենց կատարած այցելությունից, այդտեղ եկեղեցի հաստատեցին, որը հետագայում տեղի խստաշունչ եղանակի պատճառով անբնակ մնաց:

Հայոց աշխարհում գիտեին, որ Վարագա լեռան վրա է պահված սուրբ Նշանը, բայց մինչև իշխանաց իշխան մեծն Վարդ պատրիկ Ռշտունու – Ներսես Շինող կաթողիկոսի հայրապետության ժամանակները չէին կարողանում գտնել այն: 653 թ. Թողիկ անունով մի կրոնավոր, իր սրբասեր աշակերտի՝ Հովելի հետ միասին գնում է ճգնելու Վարագա լեռան վրա – հաստատվում այն վայրում, ուր բնակվել էին սուրբ կույսերը: Նրանց իղձն էր գտնել սուրբ մասունքը: Երկար ճգնությունից հետո ավելի է բորբոքվում նրանց սիրտը Քրիստոսի սիրով – սուրբ Նշանի փափագով: Եվ ճգնավորներն էլ ավելի են խստացնում իրենց ճգնությունը – տասներկու օր շարունակվող անսվաղ ծոմապահությամբ հայցում Տիրոջից՝ տեսնել իրենց փափագածը: Եվ մարդասերն Աստված, Ով կատարում է իր երկյուղածների կամքը, լսում է նրանց – գիշերամիջին, երբ նրանք աղոթում էին, լեռան գագաթից, որտեղ

պահված էր սուրբ Նշանը, ահավոր ձայնով նրանց նշան տալիս, ինչից զարմացած նրանք նայում են դեպի լեռան գագաթը – այնտեղ տեսնում պայծառ լույս: Լույսն իր չափով ու ձևով այնպիսին էր, ինչպիսին այդտեղ գտնվող մասունքը: Ճգնավորները շարունակում են զարմացած նայել լույսին, որն աստիճանաբար պայծառանում էր – լուսավորում ամբողջ լեռը, առավել քան արեգակի լույսը, որով սքանչանալով փառավորում են Աստծուն: Ապա տեսնում են լույսի տասներկու սյուներ, որոնք վեր էին խոյացել երկրից մինչ– երկինք: Ամբողջ լեռը լցվում է անուշահոտությամբ ու հրեշտակների օրհնության երգերով:

Մինչ կրոնավորները վայելում էին այդ սքանչելիքը, որը տ–եց կեսգիշերից մինչ– օրվա վեցերորդ ժամը, սուրբ մասունքն իր մասնատուփով հանդերձ ելնում է վեմից – լույսերի մեջ վեր բարձրանալով ու ցոլարձակելով՝ գալիս ու մտնում է եկեղեցի – վերաբերվում սուրբ Սեդանին՝ լույս ճառագայթելով վեցերորդ ժամից մինչ– իններորդ ժամը: Մինչ ճգնավորները զարմանքի մեջ էին, խաչանիշ լույսից նրանց ձայն է հասնում, որն ասում է. «Քրիստոս հաճեց բնակվել սուրբ Նշանի մեջ՝ Հայոց աշխարհի պահպանության – փրկության համար»: Եվ նրանք առաջ գալով՝ մեծ ահով ու դողով տեսնում են սուրբ Նշանը՝ սուրբ Սեդանի վրա լույսով պարուրված: Ապա այն վերցնելով իրենց ձեռքը՝ արտասովալից համբուրում են ու գոհանում Տիրոջից:

Այդ սքանչելի տեսիլքը ոչ միայն նրանց էր եր–ում, այլ– լեռան շրջակայքում բնակվող բոլոր մարդկանց, ովքեր ակներ– տեսնում էին լույսը, որը ծագեց Վարագա լեռան Գալիլիա կոչվող գագաթից: Տասներկու օր շարունակ լույսի սյուները շրջապատում են լեռան գագաթը: Ժողովուրդն եպիսկոպոսներով ու քահանաներով հանդերձ բարձրանում է լեռը, որոնց հետ նա– Վարդ իշխանն իր գորքով, – հարցնում ճգնավորներին տեսիլքի ու լուսեղեն սյուների մասին: Նրանք էլ կարգով պատմում են ամեն ինչ, մեկ առ մեկ, – ցույց տալիս եկեղեցու Սեդանին վերաբերված սուրբ Նշանը, որին ժողովուրդը երկրպագում էր – փառք տալիս Աստծուն: Իսկ անուշահոտության բուրումը դեռ երկար ժամանակ շարունակում էր բազմությանը զմայլել, ովքեր էլ հիացած օրհնում էին ու փառաբանում Աստծուն սուրբ Խաչի եր–ման համար:

Այս ամենից հետո Ներսես Գ Տայեցի (Շինող) հայրապետը կարգ է սահմանում՝ ամեն տարի այդ օրը տոնել «Վարագա սուրբ Խաչի տոնը»՝ Քրիստոսի – Նրա սուրբ Խաչի փառքի համար: Ապա տասներկու եկեղեցիներ են կառուցում՝ տասներկու լուսեղեն սյուների եր–ման տեղում, իսկ այն եկեղեցին, ուր եկավ – հանգեց սուրբ Նշանը, ընդարձակելով նորոգում են – տեղում վանք հիմնում:

ՏՈՆ ԳՅՈՒՏ ԽԱՉԻ

Խաչվերացի յոթերորդ կիրակին Գյուտ խաչի տոնն է: Զահանաները զգեստավորված գալիս են ատյան – ասում «Յրաշակերտ – զօրեղ» օրհնությունը: Օրվա երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Երբ մեր Տերն ամբողջացրեց Իր փրկական տնօրհնությունները – համբարձվեց երկինք, փրկական Խաչն անխնամ մնաց Գողգոթայում, իբր– դատապարտության – մահվան գործիք: Եվ գարնանը, երբ բույսերը ծաղկում են, ու մանուկներն իրենց սովորության համաձայն խաղում դալար խոտի վրա, մի կաղ մանուկ, իր ընկերների հետ խաղալիս, հանկարծ դիպչում է կենարար Խաչափայտին, ինչից ամբանում են նրա ոտքերը, – նա անմիջապես սկսում է վազել – օրհնել Աստծուն ու գոհանալ կենսակիր նշանից: Այդ դեպքն առիթ հանդիսացավ, որպեսզի Խաչի համբավը տարածվի, – կաղերը, կույրերը, բորոտներն ու առհասարակ բոլոր հիվանդները բժշկվեն Խաչափայտի միջոցով: Դրանից հետո Յակոբոս Տյառնեղբայրը Խաչափայտը վերցնում է իր մոտ:

Սուրբ Խաչի գյուտով հավատացյալները ուրախացան, իսկ անհավատները հույժ տրտմեցին: Իսկ հրեաները, ովքեր կամովին իրենց հեռացրին ճշմարիտ Լույսից, գլխահակ դարձան, որոնց մասին է Եսային ասում. «Ո՞վ է կույրը, եթե ոչ Իմ ծառաները, ովքե՞ր են խուլերը, եթե ոչ այն մարդիկ, որ տիրում են նրանց» (Եսայի ԽԲ 19): Յրեաները, տեսնելով Խաչի սքանչելագործությունները, նախանձից այրվելով Յակոբոսից հափշտակեցին Խաչափայտը – դրեցին Երուսաղեմի տաճարի Գեղեցիկ կոչվող դռան մոտ, որտեղ մի անդամալույծ էր մշտապես նստում ողորմություն խնդրելու համար: Մի օր, երբ անդամալույծը երկար նստելուց նիրհում էր, Խաչի զորությունից հանկարծակի արթնանում է – ամբողջովին բժշկված՝ տեղից վեր թռնում՝ փառաբանելով Քրիստոսին: Ապա մի բորոտ է բժշկվում՝ ամբողջովին իր վրայից թափելով ապականված մորթը – գոհություն հայտնում աստվածընկալ Խաչին: Այդ տեսնելով՝ հրեաները Խաչը տանում են ու ղնում Տիրոջ գերեզմանի մեջ – մի վեմ քարով փակում: Սակայն վեմի ճեղքերից հրաշալի լույս է ելնում ու բժշկում այն նեղյալներին, ովքեր այցելում էին Տիրոջ գերեզմանին: Այս անգամ հրեաները Ափրոդիտեի պատկերն են կանգնեցնում վեմի վրա, որպեսզի ժողովուրդը կարծի, թե Ափրոդիտեն է նրանց բժշկում:

Այդ օրերին, սուրբ Պետրոս առաքյալի միջոցով հավատի է գալիս Կլավդիոս կայսեր կինը՝ Պատրոնիկեն, ով մեծ հույսով իր որդիների ու դստերի հետ Յոմից գալիս է Երուսաղեմ՝ երկրպագելու տերունական վայրերին: Թագուհին այնտեղ շրջելուց հետո, Յակոբոս Տյառնեղբոր ընկերակցությամբ, այցելում է Տիրոջ գերեզմանին – այն մաքրելուց, բացելուց – կարգի բերելուց հետո, այդտեղ գտնում Տիրոջ Աստվածընկալ Խաչափայտը, դրված ավազակների խաչափայտերի հետ միասին: Այն պահին, երբ տիկինն ուրախացած մտնում է Տիրոջ հարության վայրը, նրա դստերից մեկը հանկարծամահ է լինում: Սուրբ Յոզու ազդեցությամբ նրանք մահացածի վրա հաջորդաբար ղնում են խաչափայտերն ու աղոթում: Ձախակողմյան ավազակի խաչափայտից ոչ մի օգուտ չի լինում, իսկ աջակողմյան ավազակի խաչափայտի ազդեցությամբ բացվում է միայն արքայադստեր աջ աչքը: Իսկ երբ մահացածի վրա ղնում են Տիրոջ Խաչափայտը, արքայադուստրն անմիջապես կենդանանում է, – ներկաները, տեսնելով հրաշքը, խոնարհվում են ու երկրպագում կենարար խաչափայտը: Այսպիսով՝ երեք խաչափայտերից հայտնաբերվում է այն, որը պատկանում էր Տիրոջը: Ապա թագուհին խաչափայտը հանձնում է Յակոբոս Տյառնեղբորը – փոխարենը կենարար փայտից մի մասունք խնդրում, որը գոհությամբ վերցնելով՝ գնում է Յոմ:

Հակոբոս Տյառնեղբայրը հաչափայտը պահում է եկեղեցում – Ծաղկազարդի տոնից սկսած մինչ– սեպտեմբերի 14-ը, ամեն կիրակի՝ առավոտյան – երեկոյան, այն դուրս է բերում, բարձրացնում ու ասում. «Խաչի Քո Քրիստոս երկիր պագանեմք...»: Որից հետո խաչափայտը դրվում էր եկեղեցու սրբարանում՝ մինչ– հաջորդ Ծաղկազարդը:

Կլավդիոս կայսեր վախճանվելուց հետո իշխանությունն անցնում է Ներոնի ձեռքը, ով էլ հալածանքներ է սկսում Տիրոջ եկեղեցու դեմ: Հրեաներն էլ, օգտվելով առիթից, սպանում են Հակոբոս Տյառնեղբորը – հաչափայտը թաղում Գողգոթայի վրա, մի խոր փոսի մեջ, – այդ տեղը վերածում աղբանոցի: Խաչափայտն այդտեղ մնում է շուրջ երեք հարյուր տարի՝ մինչ– Կոստանդիանոս բարեպաշտ կայսեր ժամանակները, երբ եկեղեցին խաղաղություն է գտնում:

Խաչի երկրորդ գյուտը

Երեք հարյուր տարի անց Հեղինե թագուհին՝ Կոստանդիանոս կայսեր մայրը, տեսիլքով Աստծուց հրաման է ստանում գնալ Երուսաղեմ, փնտրել ու գտնել Քրիստոսի խաչափայտը – տնօրինական վայրերում տաճարներ կառուցել: Հեղինեն տեսիլքը պատմում է Կոստանդիանոսին – նրան հայտնում Աստծու հրամանը: Կայսրը հոժարությամբ ու մեծ հավատով ընդունում է մոր խոսքերը, միջոցներ է տրամադրում այդ գործն իրականացնելու համար – թագուհուն՝ մեծ շքախմբով ու բազում օգնականներով ճանապարհում դեպի Երուսաղեմ:

Թագուհին, գալով Երուսաղեմ, քաղաքը գտնում է ավերված ու թալանված, այնպես ինչպես մարգարեացել էր Եսային. «Ձեր երկիրն ավերակ է, ձեր քաղաքները՝ հրո ճարակ. թշնամի ցեղերից ավերված ու ամայացած ձեր հողի բարիքները ձեր իսկ աչքի առաջ օտարներն են ուտում: Սիրնի դուստր Երուսաղեմը պիտի մնա լքված, ինչպես տաղավարը՝ այգում, մրգապահների հյուղակ՝ սեխի պարտեզում, ինչպես պաշարման մեջ գտնվող քաղաքը» (Եսայի Ա 8): Երբ 70թ. հռոմեական զորքերն ավերեցին Երուսաղեմը – հիմնահատակ քանդեցին տաճարը, սովից ու պատերազմներից մեկ միլիոնից ավելի հրեաներ կոտորվեցին, իսկ մնացածն էլ գերվեցին – ցրվեցին աշխարհով մեկ: Այդ օրերին Երուսաղեմն արդեն չունեւր իր նախկին փառքը: Բացի այդ 64 թվականից սկսած մինչ– 313 թվականը՝ մինչ– Կոստանդիանոս Մեծի գահակալության երկրորդ տարին, մեծ հալածանքների ենթարկվեց Քրիստոսի եկեղեցին: Հրեաներն ու հեթանոսները, չհանդուրժելով քրիստոնյաների մատուցած պաշտամունքը խաչալին, ամեն կերպ ցանկանում էին աշխարհի երեսից վերացնել Տիրոջ փառքը հիշեցնող ամեն ինչ, որպեսզի դրանով իսպառ ջնջեն Նրա հիշատակը: Այդ պատճառով էլ նրանք թաքցրեցին Տիրոջ խաչափայտը՝ ավազակների երկու խաչափայտերի հետ միասին թաղելով այն հողում, – այդ տեղում կառուցեցին հեթանոսական կռատուն:

Այդ օրերին Երուսաղեմում միայն Հուդա անունով մեկը գիտեր խաչի գտնվելու վայրը, տեղեկացած իր նախնիների գրավոր ավանդություններից: Սակայն նա չէր ցանկանում հայտնել – թագուհու խնդրանքներին ու հորդորներին անտարբեր էր վերաբերվում, մինչ– որ թագուհին ճարահատյալ բանտարկում է նրան:

Հուդան վեց օր առանց հացի մնալով մի ցամաքած ջրհորի հատակում՝ ի վերջո հայտնում է խաչափայտի տեղը, – թագուհին ձեռնարկում է խաչափայտի որոնումները Գողգոթայի վրա: Խաչափայտը բավականին խորն էր թաղված հողի տակ, ինչը մեծ աշխատանք – շատ

Ժամանակ էր պահանջում որոնողներից: Սակայն Աստծու շնորհով թագուհին գտնում է⁵⁰ երեք խաչափայտերն էլ – անգամ՝ Պիղատոսի ձեռքով գրված եռալեզու տախտակը:

Թագուհին, գտնելով խաչափայտը, տրտմում է, քանի որ չի կարողանում զանազանել, թե այդ երեք խաչափայտերից որն էր տերունականը: Սակայն Երուսաղեմի պատրիարք Մակարիոս եպիսկոպոսը հավատով լուծում է այդ խնդիրը – փարատում թագուհու տրտմությունը: Նա աղոթքով Աստծուց նշան է խնդրում, որ Նա ցույց տա, թե որն է սուրբ խաչը: Եվ հրաշքը չի ուշանում: Մի կին երկարատև հիվանդությունից հետո մահամերձ վիճակում է լինում: Մակարիոս եպիսկոպոսը հավատում է, որ Տիրոջ խաչը, որի վրա թափվել է Նրա Արյունը, կառողջացնի այդ կնոջը, եթե նրան մոտեցնեն խաչափայտին: Առաջին երկու խաչերը, որոնք ավազակներինն էին, կնոջը ոչ մի օգուտ չեն տալիս, սակայն երբ նրան հպում են Տիրոջ խաչին, կինը լիովին առողջանում է, ոտքի կանգնում – Աստծուն փառք տալիս: Այնուհետև – այդ խաչի միջոցով, որով Տերը հաղթեց մահին – ավերեց դժոխքը, հարություն առավ մի պատանի, – էլի բազում հրաշքներ կատարվեցին, ինչը տեսնելով՝ շատ հրեաներ դարձի եկան ու մկրտվեցին: Զուդան էլ, ով ցույց էր տվել խաչափայտի գտնվելու տեղը, իր ցեղակիցների հետ մկրտվեց – անվանվեց Կյուրեղ,⁵¹ մեծ շնորհների արժանացավ ու հասավ եպիսկոպոսի աստիճանի: Հետագայում նա Տիրոջ անվան համար նահատակվեց՝ արժանանալով մարտիրոսական պսակին:

50 Ենթադրվում է, որ խաչափայտը օտնվել է 327 թ.-ին:

51 Սա այն Կյուրեղն է, ում հիշատակում ենք Մեծի պահոց երկրորդ շաբաթ օրը, և տոնացույցում նա անվանվում է «մյուս Կյուրեղ», որպեսզի չշփոթենք Կյուրեղ Երուսաղեմացու հետ: Ըստ ավանդության՝ այդ Հուդա-Կյուրեղը, սուրբ Ստեփաննոս Նախավկայի ցեղից էր:

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍԻ ԸՆԾԱՅՈՒՄԸ ՏԱՃԱՐԻՆ

Նոյեմբերի 21-ին երեքամյա սուրբ Կույսի տաճարին ընծայելու տոնն է: Օրվա երեքսրբյանը՝ հավուր պատշաճի:

Մարիամի ծնողները ուխտել էին, որ իրենց զավակին ընծայելու են Տիրոջը: Երբ լրացավ Մարիամի առաջին տարին, ծնողները նրան նվերներով հանդերձ տարան տաճար Աստծուն ընծայելու: Իսկ երբ լրացավ երրորդ տարին, ծնողները, կրկին վերցնելով իրենց հետ ընծաներ, տարան տաճար՝ հանձնեցին նրան Չաքարիա քահանայապետին: Երբ երեքամյա Մարիամը մտավ տաճար, առանց օգնության բարձրացավ տաճարի տասնհինգ աստիճաններով, (որոնք տանում էին դեպի Մեծ սեղանը) – բուլորին զարմացրեց: Եվ ամեն տարի ծնողները Մարիամին տանում էին տաճար, մինչև լրացավ նրա յոթը տարին: Նրա մասին է երգել Սողոմոնը. «Արքան ինձ իր սենյակը տարավ» (Երգ Ա 3): Մեծ Արքայի սենյակը անմեկնելի լույսերի խորանն է, որը կոչվում նաև՝ «վարագույրի ներսի կողմ»: Դրա օրինակն է Սրբության սրբոցը, ուր տարին մեկ անգամ մտնում էր քահանայապետը, քավելու իր – ամբողջ ժողովրդի այդ տարում գործած մեղքերը:

Ինչպես Աբրահամը, երբ իր որդուն տանում էր ողջակիզման (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 1-4), երրորդ օրը տեսավ Մորիա լեռը, ուր պետք է զոհաբերվեր Իսահակը (տե՛ս Ծննդ. ԻԲ 4), այդպես էլ այսօր սրբուհի Կույսը, իր կյանքի երրորդ տարում, տարվեց տաճար՝ տեսնելու այն տեղը, որտեղ զոհաբերվում էին գառներն ու ոչխարները, որոնք օրինակն էին Քրիստոսի՝ իր ապագա Չավակի՝ Աստծու Գառի:

Մտավ սուրբ Կույսը տաճար այնպես, ինչպես Ուխտի տապանակը մտավ Վկայության խորան: Սակայն այդ ժամանակ Ուխտի տապանակն արդեն խորանում չէր, քանզի վաղուց ի վեր Երեմիան այն թաքցրել էր Սիևա լեռան մեջ: Ուխտի տապանակը Իսրայելի փառքն էր – երբ՝ Յեղի քահանայապետի օրոք, այն գերվեց, ասացին. «Իսրայելի փառքը վերացավ» (Ա Թագ. Դ 22): Այսօր Տերը կամենալով կրկին փառավորել Իսրայելը, տաճար տարավ Աստվածածին Կույսին, որպեսզի այն փառավորվի Մարիամով՝ Խորհրդական տապանակով:

Մարիամը յոթ ամսական է ծնվել, – յոթ ամսականում դուրս եկան նրա առաջին ատամները: Յոթ ամսականում առաջին անգամ նա քայլեց՝ յոթ քայլ, – յոթ տարեկանից սկսեց ապրել տաճարում: Նա արժանապես ընդունեց Սուրբ Յոզու յոթնարփյա շնորհները՝ զարդարվելով յոթ առաքինություններով: Ամենագով մանուկը բնակվեց տաճարում իբրև անբիժ աղավնի, աճեց ու զարգացավ հասակով – իմաստությամբ: Եվ հրեշտակներն աղավնակերպ իջնում էին տաճարի մեջ – Մարիամին կերակրում: Մարիամն իր առաքինի վարքով մնաց տաճարում յոթը տարի – ամեն օր հոգով կրթվում էր պարկեշտության մեջ:

Սուրբ Կույսի հանձնումը Յովսեփին

Երբ լրացավ Մարիամի տասնչորս տարին, քահանայապետը նրան հրամայեց ամուսնանալ, ինչպես մյուս կույսերին, սակայն նա չհամաձայնեց՝ ասելով, որ իր ծնողներն իրեն նվիրել են տաճարին, – ինքն Աստծուն ուխտել է կույս մնալ: Քահանայապետերը սկսեցին փնտրել պարկեշտ ու Աստծու երկյուղն ունեցող, ամեն տեսակ չարությունից զերծ, բուլոր մարդկանցից վկայված մի այդ մարդու, որպեսզի Կույսին նրա պահպանությանը հանձնեն, որպեսզի պահպանվի Բանն Աստծու բնակարանը, ըստ Եզեկիել մարգարեի տեսիլքի. «Տեսնում էի մի փակ ու կնքված դուռ, – ոչ ոք չէր մտնում – դուրս չէր գալիս նրանով, բայց միայն Իսրայելի Տեր Աստվածը» (տե՛ս Եզեկ. ԽԴ 2):

Քահանաները դիմեցին Աստծուն, որ Նա ինքը ցույց տա այդ մարդուն: Եվ երկնքից մի ձայն ասաց. «Չավաքիր Իսրայելի բարեպաշտ որդիների գավազանները – դրանք դիր խորանում – ում գավազանը որ կծաղկի, նրան էլ տուր այս կույսին»: Այդ ժամանակ քահանայապետը հավաքեց գավազանները – դրանք դրեց խորանում: Մի որոշ ժամանակ անց Յովսեփի գավազանը ծաղկեց, – Յոզու շնորհը եր–աց նրա վրա: Այն օրերին Յովսեփը քառասունմեկ տարեկան էր: Սակայն, քանի որ Յովսեփը հանձն չէր առնում ընդունել Մարիամին, քահանաները նրան ասացին. «Ո՛վ մարդ, Աստծուն մի՛ հակառակվիր, հիշիր Կորխին ու Դադանին, քանզի Տիրոջից է, որ վիճակը քեզ է ընկել»:

Ապա քահանայապետն օրհնեց Կույսին – նրան հանձնեց Յովսեփին, ով էլ հնազանդորեն առնելով Մարիամին, այսինքն՝ ի պահպանության վերցնելով Բանն Աստծու տաճարը, տարավ Նազարեթ՝ իր տունը, որը Գալիլիայի կողմերում է, – կարգեց իր գավակների հետ: Կույսը չորս ամիս նրա տանն ապրելուց հետո հրեշտակից ընդունեց հղության ավետիսը:

Յովսեփը նախկինում ամուսնական պարկեշտ կյանքով էր ապրել, բայց երկար ժամանակից ի վեր ամուրի էր: Նա իր առաջին ամուսնությունից չորս որդի ուներ՝ Յակոբոսը, Յովսեն, Սիմոնը – Յուդան, – երեք դուստր՝ Մարթան, Եսթերը – Սաղոմեն՝ Յովհաննեսի – Յակոբի մայրը՝ Չեբեդիայի կինը: Յովհաննեսը Քրիստոսի քրոջ որդի էր կոչվում, այնպես ինչպես Յովսեփի որդիները Քրիստոսի եղբայրներ էին ասվում, իսկ դուստրերը՝ քույրեր: Յովսեփն ու Կղեոպասը եղբայրներ էին, – Կղեոպասի դուստր Մարիամը քույր է ասվում Աստվածածնին: Այդ պատճառով էլ Յովհաննես ավետարանիչն ասում է. «Խաչի մոտ կանգնած էին Նրա մայրը – մորաքույրը՝ Կղեոպասի Մարիամը» (Յովհ. ԺԹ 25):

Եսային մարգարեացել էր Յովսեփի – անարատ Կույսի մասին՝ ասելով. «Նամակը պիտի տան գրագետ մարդու – ասեն նրան՝ ընթերցի՛ր: Իսկ նա պիտի ասի. «Չեմ կարող ընթերցել, որովհետև կնքված է» (հմմտ. Եսայի ԻԹ 11): Մարգարեն Յովսեփին գրագետ մարդ է անվանում, քանզի նա ամուսնական կյանքի փորձ ուներ: Իսկ «կնքված գիր» ասելով Մարիամի անխախտելի կուսությունն է ակնարկում: Յովսեփը խոստովանեց, որ չի կարող ընթերցել նամակը, քանզի գիրը կնքված էր սերովբեների Արքայի համար: Մարիամի մասին, ով ընդունողն եղավ Աստծու անճառելի Խոսքի, նա– ասվում է. «Փակված պարտեզ – կնքված աղբյուր» (Երգ Դ 12):

Յովսեփը մեծ երկյուղով ծառայում էր Կույսին, մինչ– մեր Կենարարի երեսունմեկ տարին լրանալը, – ապա փոխվեց այս աշխարհից յոթանասուներկու տարեկան հասակում:

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍ ՄԱՐԻԱՄԻ ՀՂԱՑՄԱՆ ՏՈՆԸ

Դեկտեմբերի 9-ին սուրբ Կույսի հղացման տոնն է: Օրվա երեքսրբյանը՝ հավուր պատշաճի:

Քրիստոսի մայրը՝ ամենագովելի սուրբ Կույս Մարիամ Աստվածածինը ծնվել է ամուլ ծնողներից: Նա աստվածատուր է, որովայնից ընտրյալ զավակ, – նրա ծնունդը հրեշտակն է ավետել: Մարիամը սերում է քահանաների ու թագավորների տոհմից, քանզի Նա, Ով նրանից պիտի ծնվեր, Քահանա է ու Թագավոր:

Մարիամի հայրը՝ Յովակիմը, Հուդայի թագավորական ցեղից էր, իսկ մայրը՝ Աննան՝ Դ-իի քահանայական ցեղից: Այդպիսով՝ Մարիամից ծնվածը՝ Քրիստոս, – Թագավոր է, – Թահանա՝ համաձայն այս խոսքերի. «Դու հավիտյան Քահանա ես, ըստ Մելքիսեդեկի կարգի» (Եբր. Ե 6), – «Տեր Աստված Նրան կտա Նրա հոր՝ Դավթի աթոռը, – Նա հավիտյան պիտի թագավորի Հակոբի տան վրա» (Ղուկ. Ա 32):

Մատթեոս ավետարանիչը գրում է.

«Աբրահամը ծնեց Իսահակին. Իսահակը՝ Հակոբին. Հակոբը ծնեց Հուդային – նրա եղբայրներին» (Մատթ. Ա 2):

Հակոբի անդրանիկը Ռուբենն էր, ում պատկանում էր թագավորությունը – քահանայությունը, սակայն երբ նա պղծեց իր հոր անկողինը՝ գնաց ու պառկեց իր հոր հարճի՝ Բալլայի հետ (տե՛ս Ծննդ. ԼԵ 21), զրկվեց այս ամենից, որը – բաշխվեց նրա երեք եղբայրների միջև. Հուդային տրվեց թագավորությունը, Դ-իին՝ քահանայությունը, իսկ Հովսեփին՝ անդրանիկությունը:

«Հուդան ծնեց Փարեսին – Չարային՝ Թամարից. Փարեսը ծնեց Եզրոնին. Եզրոնը ծնեց Արամին. Արամը ծնեց Ամինադաբին» (Մատթ. Ա 2-4):

Ամինադաբը զորավար էր, Հուդայի ցեղից: Նա ծնեց Նաասունին, ով իշխան կարգվեց բյուրավորների վրա: Երբ Հուդայի ցեղն անապատում էր, Ամինադաբի դուստրը՝ Նաասունի քույրը, դարձավ Տիրոջ քահանա Ահարոնի որդի Եղիազարի կինը: Նրանից ծնվեց Փենեհեզը, ով նախանձախնդիր լինելով՝ մեղմեց Աստծու բարկությունը: Ամինադաբի դստեր միջոցով բխեց քահանայության օրհնությունը, իսկ թագավորությունը՝ Հուդայի ցեղից՝ Ամինադաբի որդի Նաասունի:

Հուդայի ցեղից Ամինադաբի որդի Նաասունը ծնեց Սաղմոնին: Երբ Հետուն Իսրայելի տասներկու ցեղերի բանակներն անցկացրեց Հորդանանով – կործանեց Երիքովը, փրկվեց միայն Ռահաբը, ում – կնության առավ Սաղմոնը: Նա Հուդայի սահմաններում Բեթղեհեմ քաղաքը կառուցեց – Ռահաբից ծնեց Բոոսին: Բոոսը կին առավ մովաբացի Հուլթին, որպեսզի նրանով հաղորդ լինի արդարների օրհնությանը – ծնեց Օբեդին՝ Հուլթից. Օբեդը ծնեց Հեսսեին. Հեսսեն ծնեց Դավիթ արքային:

Թեպետ՝ ըստ Օրենքի՝ երկու ցեղերը չէին խառնվում միմյանց, բայց քանի որ դ-տացիները չունեին ժառանգություն ու բաժին, այդ պատճառով էլ երբեմն խառնվում էին Հուդայի թագավորական ազգի հետ:

Որպեսզի ոչ միայն հրեաների ցեղը մասնակից լինի Քրիստոսի մարդեղությանը, հեթանոսների անմաքուր կանայք՝ Թամարը (տե՛ս Ծննդ. ԼԸ 3), Ռահաբը (տե՛ս Հետու Բ 1), Հուլթը (տե՛ս Հուլթ Ա 4), – Բերսաբեն (տե՛ս Բ Թագ. ԺԱ 3), Իսրայելի դուստրերից մաքրություն ընդունեցին, որպեսզի հեթանոսները –ս կարողանան պարծենալ՝ սրբուհի Կույսին նախամայր դառնալով: Ինչպես հրեաներն էին թագավորներով ու նահապետներով պարծենում, ովքեր սուրբ կույսի նախահայրերն էին, այդպես էլ ուրախանում է սուրբ Եկեղեցին Թամարով, Հուլթով, Ռահաբով – Բերսաբեով: Այսպես հեթանոս առաքինի

կանանցից – Իսրայելի թագավորների ու Լահապետների ցեղից ծնված Սուրբ Կույսից, ծագեց Անմուտ Արեգակն ու լուսավորեց ողջ տիեզերքը:

Սուրբ Կույսի մայրը՝ սրբուհի Աննան, Դ-իի ցեղից էր, Ահարոնի զարմերից՝ Մաթան քահանայի դուստրը: Մաթան քահանան երեք դուստր ուներ: Առաջինի անունը Մարիամ էր, Զովսեփ աստվածահոր որդիների մայրը, ով ծնեց Սաղոմեին, սուրբ Կույսի մանկաբարձուհուն, երկրորդը՝ Սովյունեն էր, ևս ծնեց Եղիսաբեթին՝ Զովհաննես Մկրտչի մորը, իսկ երրորդը՝ կրտսերը՝ Աննան էր, ով Գալիլիայում ամուսնացավ Զովակիմի հետ – ծնեց հրաշագեղ Մարիամին: Այս երեքը՝ Մարիամը, Եղիսաբեթը – Սաղոմեն երեք քույրերի դուստրեր էին:

Զովակիմ Իսրայելի որդիների տոհմից էր, Զուդայի ցեղից, Դավթի թագավորական տնից: Նա բարեպաշտ, բոլորի կողմից սիրված, Աստծու երկյուղն ունեցող անձնավորություն էր, – սուրբ սրտով, անկեղծ մտքով ու հոժար կամքով ծառայում էր Աստծուն: Աննան ու Զովակիմը, լինելով պարկեշտ ամուսնության մեջ, երկար տարիներ զավակ չէին ունենում, քանզի Աննան ամուլ էր:

Սուրբ Աննան տրտմում էր, քանի որ զավակ չունենալը ամոթ էր Իսրայելում: Զովակիմն ու Աննան արտասուքով – աղաղակներով անընդհատ Տիրոջից զավակ էին խնդրում:

Զովակիմը հույժ հարուստ էր – Աստծուն կրկնակի ընծաներ էր մատուցում: Մի օր էլ, երբ Իսրայելի որդիներն ընծաներ էին մատուցում Տիրոջը, – Զովակիմն էլ նրանց հետ էր, Ռուփիմ քահանան նրան ասաց. «Դու իրավունք չունես առաջինը ընծաներ մատուցել Աստծուն, որովհետ– չունես զավակ Իսրայելի մեջ»: Զովակիմը տխրեց – դուրս գալով Տիրոջ տաճարից՝ գնաց լեռները՝ հովիվների մոտ, որոշելով այլ–ս տուն չվերադառնալ, չուտել ու չխմել, մինչ– որ Աստված չողորմի իրեն: Նա աղոթքն իր համար կերակուր դարձրեց – իր արտասուքը խմեց: Այդ իմանալով նրա կինը՝ Աննան, սգի հագուստներ հագավ – օր ու գիշեր արտասվում էր:

Մի օր, իններորդ ժամին, Աննան աղոթքի է կանգնում Տիրոջ առջ– ու ասում. «Յիշի՛ր, Տեր, Զո աղախնու տառապանքները – օրինիր ինձ, ինչպես օրինեցիր Սառայի արգանդը, տալով նրա Իսահակ որդուն»: Այդպես աղոթում էր – երկինք նայելով լալիս: Այդ ժամանակ Տիրոջ հրեշտակը եր–աց նրան ու ասաց. «Աննա՛, Աննա՛, Աստված լսեց քո աղոթքը, – ահա դու պիտի հղանաս – մի դուստր պիտի ծնես, ում անունը տարածվելու է ամբողջ երկրում, – նրան պիտի նվիրես Տիրոջը՝ Աստծու տաճարին: Եվ ահա քո Զովակիմ ամուսինը գալիս է խոյերով, նոխազներով ու զվարակներով, քանզի Տերը լսել է նրա աղոթքները»:

Զովակիմը նույնպես Տիրոջ հրեշտակից ավետիս էր ընդունել, – վերցնելով ընտիր ու անարատ տասը ոչխար՝ Տիրոջն ընծայելու համար, տասներկու զվարակներ՝ քահանաների ու ծերերի համար, – հարյուր այծեր էլ՝ ժողովրդի համար, իջնում է սարից – ընծաները մատուցելուց հետո գնում իր տունը, – նրա կինը՝ Աննան, հղիանում է:

Չետագայում Աննան արժանանում է նա– իր Թոռան՝ Զիսուսի տեսությանը, սակայն այդ ժամանակ Զովակիմն արդեն մահացել էր:

ՍՐԲԵՐԻ ՏՈՆԵՐ

Սրբոց տոների երեքսրբյանն է. «Սուրբ Աստուած, սուրբ – հօգօր, սուրբ – անմահ, որ խաչեցար վասն մեր, ողորմեա՛ մեզ»:

Սուրբ Յոզիմ սուրբ Եկեղեցու կարգավորիչն է – հոգաբարձուն: Նա Եկեղեցու շինության համար Մկրտության ավագանից վերստին ծնված զավակներից ոմանց կարգեց առաքյալներ, ոմանց՝ մարգարեններ, ոմանց՝ հովիվներ, ոմանց՝ վարդապետներ – ոմանց էլ, ըստ արժանավորության մինչ– այսօր այլ կոչումներ է շնորհում՝ հաստատելու համար սրբերին աստվածապաշտության մեջ:

Յետ–աբար սրբերը Սուրբ Յոզու կողմից կարգված են որպես Եկեղեցու պաշտոնյաներ՝ սպասավորներ, տեսուչներ ու բարեխոսներ, Քրիստոսի, այսինքն՝ Գլխի – մարմնի անդամների՝ հավատացյալների միջ–: Նրանք աստվածային գանձերի ու զանազան շնորհների մատակարարն են – ունեն իշխանություն՝ փակելու – բացելու, կապելու – արձակելու:

Շարականագիրները Լուսավորչի մասին ասում են. «Թորգոմի որդիներին Յոզու անապական պարգ–ները բաշխող», իսկ Յոզիմի մասին՝ «Բաշխում են հոգու – մարմնի բժշկություն – երկնավոր պարգ–ներ իրենց սիրողներին»: Մարտիրոսների մասին ասում են. «Սուրբ Յոզուց իշխանություն ունեն մեզ առաջնորդելու Վերին Երուսաղեմ»: Վարդապետներն ասում են, որ սրբերն ունեն իշխանություն՝ բարեխոսելու մեզ համար, ինչի կարիքը մենք շատ ունենք: Երբ գիտակցում ենք մեր մեղքերի ծանրությունը, որոնց պատճառով այլ–ս չենք համարձակվում որ–է բան խնդրել Աստծու Ամենագոր Տերությունից, այդ ժամանակ դիմում ենք սրբերի միջնորդությանը՝ խնդրելով, որ բարեխոս լինեն մեզ համար:

Այդ պատճառով էլ Եկեղեցում կարգվեցին սրբերի տոներ, – յուրաքանչյուր սրբին տարվա մեջ հատուկ օր հատկացվեց: Նրանց պատվին երգեր ու զանազան խոսքեր նվիրվեցին, որպեսզի մենք՝ հետիններս ու կարոտյալներս, յուրաքանչյուր օր կարողանանք տոնել որ–է մի սրբի հիշատակ՝ նրան շնորհակալությամբ փառավորելով իր արած բարերարության համար, – աղաչել, որպեսզի նա այսուհետ– –ս լինի բարերար, այսինքն՝ խաղաղության միջնորդ Աստծու մոտ՝ մեր առջ– բացելու համար ողորմության դուռը: Լինի նա– մեր հոգիների ու մարմինների պահապանը, մեզ առաջնորդի դեպի վերին՝ անդրանիկների Եկեղեցին ու մասնակից անի այն բազում բարիքներին, որոնք իրենք են վայելում: Այս դիտավորությամբ մենք տոնում ենք սրբերի հիշատակներն այնպես, կարծես թե Աստծու ողորմության բանալին այդ օրը հիշատակվող սրբի ձեռքում լինի:

Սրբերի տոնին հավաքվում են սուրբ Եկեղեցու մանուկները – քահանաների ու Եկեղեցու պաշտոնյաների հետ միասին հավատով, սուրբ սրտով ու ջերմեռանդ արտասուքներով տոնում նրանց հիշատակը՝ մտաբերելով սրբերի նահատակությունը, – նրանց բարեխոսությամբ աղաչում Աստծուն, որպեսզի Տերը մեզ պահի չարից, ապրեցնի առաքինասեր վարքով – տա շնորհ՝ հաղթելու եր–ելի – աներ–ույթ թշնամիներին: Եկեղեցու մանուկները սրբերի միջոցով են պայծառանում, լուսավորվում ու վայելչապես զարդարվում ոսկեհուռ հանդերձներով: Սրբերի բարեխոսությամբ խաղաղություն ենք խնդրում աշխարհի համար – Աստծուն երկրպագելով՝ փառաբանության պաշտոն մատուցում Սուրբ Երրորդությանը՝ օրհնություն առաքելով սրբերին Պսակողին, ինչպես այն սրբերը, ովքեր նահատակվեցին Աստծու փառքի համար:

Սուրբ վկաները՝ երկրային գինվորները, ընծայվելով երկնքի սուրբ Խորանին, երկնավոր Վարդապետի սիրույն ապրեցին ըստ Տիրոջ պատվիրանի՝ ընդդիմանալով կռապաշտական

մուրրություններին: Նրանք, դավանելով Միասնական Սուրբ Երրորդությանը, իրենց անձերը գոհեցին՝ արյուն թափելով քրիստոնեական ճշմարիտ ու սուրբ հավատի համար, – փոխվեցին վերին զվարթունների գործերի մեջ: Երբ հրեշտակների դասերի հետ, սրբերի արյան հեղած տեղում, ցնծությամբ տոնում ենք իրենց հիշատակը, նրանք բոլորը ցնծում են – տոնակից են լինում մեզ:

Երբ տոնում ենք սրբերի ճգնության սուրբ հիշատակը, նրանք համարձակություն են ստանում իրենց սուրբ – ընդունելի աղոթքներով մեզ համար բարեխոսել Զրիստոսի առաջ – Նրանից ողորմություն հայցել՝ տոնողներիս մեղքերի թողության – այլ-այլ պարգևների համար, – մեզ օգնական են լինում, որպեսզի Տերն ընդունի նա- մեր օրհնաբանությունները, որից բազում վարձք ենք ստանում: Այդպիսով՝ որովայնից ընտրված սրբերը՝ սքանչելագործ վկաները – մարդկային ցեղի պարծանքները, Զրիստոսի առջ- բարեխոսում են տոնողներիս համար:

Երբ տոնում ենք սրբերի խաչակրոն սուրբ հիշատակը, Սուրբ Յոզու պարգևները սփռվելով տարածվում են տոնասեր հավատացյալ անձերիս վրա, ինչից շնչվում է մեղքերի գիրը ու փարատվում են մեր հոգու ու մարմնի բոլոր ցավերը, պայծառանում է մեր միտքը, – հրճվալից զգացողություն ենք ունենում՝ թռչելով դեպի անմահություն՝ ըստ այս խոսքի. «Արդարների հիշատակով պայծառանում է ժողովուրդը»: Զանգի ցնծում է երկինքն, ու զվարճանում երկիրը, – մեզ տոնակից են լինում երկնային գործերը – հայցում Զրիստոսի ճշմարիտ վկաներից, որպեսզի նրանք աղաչեն Աստծուն՝ շնորհելու համար մեզ անվախճան կյանք:

Սրբերը մեզ չեն մերժում, այլ՝ ըստ իրենց մարդասեր կամքի ու մեծ բարության, հարգանքով ընդունում են մեզ – մեզանով ուրախանում, քանզի նրանք իրենց համար փառք չեն հայցում, այլ իրենց փառավորումով տոնողներիս օգուտն են փնտրում: Սրբերի կամքն է՝ իրենց բարեխոսությամբ ժողովրդին աստվածաշնորհության հորդորել:

Նախ սրբվում ենք պահքով, ապա սրբերի միջնորդությանը դիմում՝ նրանց մեզ բարեխոս դարձնելով, որպեսզի նրանց, այսինքն՝ Թագավորի զինվորների բարեխոսությամբ ընդունելի լինեն մեր պահեցողություններն ու աղոթքները: Եվ այդ օրվա տոնի տերերը նրանք են, ինչպես նա- բարեխոսները պահողների – հույսով տոնողների գորավիզն ու պահապանը՝ Զրիստոս Աստծու հրամաններով: Նրանց բարեխոսությանն ենք դիմում, որպեսզի Ինքը՝ Ամենաողորմածը, բարեգութ – մարդասերն Աստված, նայելով նրանց նահատակությանը, նրանց բարեխոսությամբ ընդունի մեր պահքը – աղաչանքները՝ թողություն շնորհելով մեր մեղքերին – Իր սրբերի հետ մասնակից ու տոնակից դարձնի բոլոր հավատացյալներին:

Այդպես հույսով ու հավատով տոնում ենք սրբերի հիշատակը, ովքեր Տիրոջ անվան համար իրենց մարմինը, ինչպես անուշահոտ պատարագ, մատուցեցին երկրի վրա: Եվ տոնելով հաղորդվում ենք սուրբ ժողովի հետ Ամենակալի փառքին, Ով նրանց հաղթող կարգեց չար բռնավորի վրա – փառավորեց երկրում ու երկնքում, ուր նրանք միշտ կան: Ապա Աստծուն պաշտոն ենք մատուցում սաղմոսներով, օրհնություններով – հոգ-որ երգերով՝ սուրբ սրտով գովելով անսկիզբ Էությունը – անմենագոր Տերությունը, Ով մեզ արժանացրեց սրբերի ժառանգությանը:

Սրբերը երեք դասերի են կարգված: Առաջին դասի սրբերի անունները հիշատակված են «Չայսմավորք» կոչվող մատյանում՝ ի թիվս այլ սրբերի, երկրորդ դասի հիշատակը կատարվում է ժամերգությունների ժամանակ, – նրանք կոչվում են տոնելի սրբեր, իսկ երրորդ դասի հիշատակը տոնվում է նախատոնակով – սուրբ Պատարագով: Ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում. «Այլ է փառքը երկնավորների – այլ է փառքը երկրավորների, այլ է փառքն արեգակի, այլ է փառքը լուսնի – այլ է փառքն աստղերի. – մի աստղ փառքով առավել է, քան մի ուրիշ աստղ» (Ա Կորնթ. ԺԵ 40):

Սրբերը դասակարգվում են՝ հրեշտակների, կույսերի, նախահայրերի, մարգարեների, առաքյալների, վարդապետների, հայրապետների, առաքելագործ եպիսկոպոսների, երեցների, ուղղափառ սարկավագների, կրոնավորների, մարտիրոսների, ճգնավորների, մենակյացների - նրանց աշակերտների, բարեպաշտ թագավորների, աստվածասեր իշխանների - գորավարների:

Հրեշտակներ

Եկեղեցին, տոնելով Գաբրիել ու Միքայել հրեշտակապետների տոնը, հանձինս նրանց, տոնում է ամբողջ երկնային գործի տոնը: Այդ օրը երկրային Եկեղեցու քահանայապետությունը ցնծությամբ կատարում է երկնային քահանայապետության տոնը, - մենք՝ մարմնավորներս ու հողեղեններս, անմարմին ու հրեղեն դասերի հետ միասին փառավորում ենք Տիրոջը, - խնդրում Գաբրիել ու Միքայել հրեշտակապետներին - երկնային ամբողջ գործին, որպեսզի նրանք անդադար բարեխոս լինեն մեզ համար: Իսկ այն, որ հրեշտակները մեր բարեխոսներն են, գիտենք հետ-յալ խոսքից. «Պատասխանեց հրեշտակը - ասաց. «Տե՛ր Ամենակալ, մինչ- ե՞րբ չես ողորմելու Երուսաղեմին - Հուդայի երկրի քաղաքներին» (Չաքար. Ա 12):

Հրեշտակապետները, Աստծուն անդադար փառաբանելով, ասում են. «Ողորմի՛ր Զո ստեղծածներին - մի՛ կորցրու, Զո ձեռքի գործերը մի՛ անտեսիր»: Հրեշտակները քրիստոնեության աներ-ույթ պահապաններն են, ինչպես ասում է սաղմոսերգուն. «Իր հրեշտակներին հրամայված է քո մասին, որ պահպանեն քեզ քո բոլոր ճանապարհներին» (Սաղմ. ՂԱ 11): Նրանք նա- մեր աղոթքներն են մատուցում Աստծուն, - մարդկանց հոգիները տանում Աստծու առջ-:

Կույսեր

Պատվական է կուսությունն Աստծու առջ-, քանի որ նրանց կյանքը նման է երկնայինների կյանքին, - կուսությունը երկնային կյանք է երկրի վրա: Ինչպես երկնքում չկա ապականություն, այդպես էլ կույսերը իրենց հոգիներն անապական պահեցին - իրենց մարմինները դաշտի շուշանի նման անուշահոտ դարձրեցին: Սողոմոնը նրանց մասին ասում է. «Ինչպես շուշանն է փշերի մեջ, այնպես էլ իմ սիրելին է դուստրերի մեջ» (Երգ Բ 2):

Կույսերն Աստծու սիրո համար թողեցին աշխարհիկ վայելքները, քանզի ինչպես հուրն ու ջուրը միասին չեն կարող լինել, այդպես էլ մարմնավոր - հոգ-որ վայելքները միասին չեն լինում: Կույսերն անառիկ են պահում իրենց տկար ամբողջ՝ մարմինը, գորավոր թշնամուց, այդ պատճառով էլ մյուսներից ավելի մեծ պսակի են արժանանում: Ինչպես մորենին եր վառվում առանց այրվելու (տե՛ս Ելք Գ 2), այդպես էլ սուրբ կույսերը, որոնց գլուխն է Աստվածածինը, վառվում են մարմնական փորձություններով, սակայն չեն այրվում:

Նախահայրեր

Նախահայրեր են կոչվում Աբրահամը - նրա որդիները մինչ- Զրիստոս: Սակայն ոչ թե ըստ մարմնի որդիները, այլ՝ ըստ հավատի: Ինչպես Զրիստոս ասաց հրեաներին. «Եթե

Աբրահամի որդիներ լինեիք, Աբրահամի գործերը կգործեիք... Դուք հոր կողմից սատանայի գավակներ եք, – ձեր հոր ցանկություններն եք ուզում կատարել» (Յովհ. Ը 39, 44): Քանզի Տերը որդի է կոչում հավատից ծնվածներին: Այդպես – Նիկիայի սուրբ ժողովի հայրերը՝ ոչ թե ըստ մարմնի են մեր հայրերը, այլ՝ ըստ հավատի:

Աստված ասաց Աբրահամին. «Անչափ պիտի օրհնեմ քեզ – երկնքի աստղերի, ծովեզերքի ավազի չափ պիտի բազմացնեմ քո սերունդը» (Ծննդ. ԻԲ 17): Ովքեր օրհնության ծնունդ էին, ինչպես Իսահակն ու Յակոբը, իրենց հավատով ու գործերով պայծառ աստղերի նմանվեցին, իսկ Իսմայելի – Եսավի նմանները նվաղեցին չար կռապաշտությամբ – նմանվեցին ծովեզերքի ավազին: Ինչպես աստղերը գիշերն են ծագում, իսկ ցերեկն արեգակի լույսից ծածկվում, այդպես – նախահայրերը կռապաշտության գիշերը ծագեցին – Իմանալի Արեգակի ծագումով ծածկվեցին: Քանզի մարգարեները քրիստոնեությանը նախորդող ժամանակները գիշեր անվանեցին, ինչի մասին ասում է Դավիթը. «Կեսգիշերին ելնում էի գոհություն մատուցելու Քեզ Քո արդար դատաստանների համար» (Սաղմ. ԾԺԸ 62): Եվ ինչպես գիշերը ծովում նավարկողները կարոտ են աստղերի առաջնորդությանը, այդպես էլ կռապաշտության խավարում խարխափողները կարոտ են բանական աստղերին:

Մարգարեներ

Մարգարեները հին Իսրայելի հովիվներն են, որոնց Տերը նախապես ընտրելով՝ առաքեց աշխարհ՝ ավետարանելու Աստծու Որդու գալուստը անթարգմանելի տնօրինությամբ, – նրանք Տիրոջ գալստյան խորհուրդը հայտնեցին բազում տեսիլքներով ու օրհնակներով:

Քրիստոս մարգարեների մասին ասաց. «Օրենքն ու մարգարեները մինչ– Յովհաննեսն էին» (Ղուկ. ԺԶ 16): Քանզի մարգարեները Քրիստոսի համար էին եկել – Քրիստոսի համար մարգարեացել: Նրանք «հեռվից» տեսան Քրիստոսին, իսկ Յովհաննես Մկրտիչը տեսավ Տիրոջը – ճանապարհի պատրաստեց Նրա համար: Աստված մարգարեներին առաքեց մութ գիշերով, որպեսզի մարդկանց պատմեն Իմանալի Արեգակի գալստյան մասին: Այժմ նահապետների ու մարգարեների դասերը վերին զորքերի հետ միաձայն երգում են հոգ–որ երգեր – տոնակից են մեզ:

Առաքյալներ

Առաքյալները Ավետարանը տարածեցին աշխարհի չորս կողմերում: Նրանց միջոցով ծաղկեց ու պողպերեց Քրիստոսի հավատը – դրվեց սուրբ Եկեղեցու հիմքը: Նրանք նախքան աշխարհի ստեղծվելը ընտրվեցին – նրանց մասին մարգարեները կանխասացին: Առաքյալներից ավելի երանելիները չկան, քանզի նրանք իրենց աչքերով տեսան Աստծու Որդուն:

Երբ տոնում ենք առաքյալների ճգնության սուրբ հիշատակը, ովքեր քաջությամբ հաղթեցին թշնամուն – մարդկանց հրեշտակների հետ դասեցին, ապա ցնծում են նրանց դասերը, հրեշտակները տոնակից են լինում մեզ՝ զվարճանալով բերկրում սրբերի հեղած արյան համար ու խնդրում, որպեսզի նրանց աղաչանքներով Քրիստոս մեզ ինչպի:

Երբ Կարմիր ծովն անցնելուց հետո Մովսեսը ժողովրդին հանեց Սինա անապատ, նրանք սկսեցին տառապել սաստիկ ծարավից ու տրտնջալ: Իսկ երբ Եղիմ հասան, այնտեղ տասներկու աղբյուրներ – յոթանասուններկու արմավենիներ տեսան (տե՛ս Ելք ԺԵ 22-27): Այս պատմության մեջ Մովսեսն օրհնակն է Քրիստոսի, իսկ տասներկու աղբյուրները՝ տասներկու

առաքյալների: Տասներկու աղբյուրներն սկզբում դառնահամ էին, իսկ երբ Մովսեսն Աստծու ցույց տված փայտը զցեց ջրի մեջ, դրանք քաղցրահամ դարձան, ինչպես – առաքյալներն էին սկզբում դառնահամ, իսկ հետո խաչով քաղցրացան: Ինչպես Ղ-ի մաքսավորը դարձավ Մատթեոս առաքյալ, – Սողոս փարիսեցին, ով սկզբում հայիոյում էր ու հալածում էկեղեցին, դարձավ Պողոս առաքյալ: Առաքյալները քաղցրահամ դառնալով՝ Ավագանի մկրտությանը – Տիրոջ տնից բխող Կենդանի ջրով արբեցրին ամբողջ տիեզերքը:

Յոթանասուներկու արմավենիները շատ էին վեր խոյացել, սակայն Մովսեսի աղոթքներով դրանք ներք– խոնարհվեցին, որպեսզի ժողովուրդը կարողանա քաղել – ուտել դրանց պտուղներից: Յոթանասուներկու արմավենիները յոթանասուներկու առաքյալների օրինակն են, ովքեր բոլոր արարածներին կերակրեցին աստվածային քաղցրաճաշակ վարդապետությամբ, որն առավել է ամեն տեսակի անուշահամ կերակուրներից՝ ըստ մարգարեի խոսքի. «Որքա՞ն քաղցր են Քո խոսքերն իմ քիմքին, ավելի քաղցր, քան մեղրն՝ իմ բերանին» (Սաղմ. ԾԺԸ 103):

Երբ ժողովուրդը հագեցավ քաղցրահամ ջրից ու ճաշակեց անուշահամ արմավենուց, դեպի բարձունք ճանապարհվեց, ուր նրանց հետ Աստված էր խոսելու: Նա– մենք՝ հավատացյալներս, երբ մկրտվեցինք, թողեցինք մոլոր ճանապարհները – գնացինք դեպի աստվածաշառություն:

Առաքյալների օրինակով Աստված Մովսեսին հրամայեց Իսրայելի տասներկու ցեղերից վերցնել յոթանասուներկու այրեր – նրանց տալ մարգարեության հոգի, որով բոլորը լցվեցին Յոգով ու իմաստությամբ: Այդպես – Քրիստոս առաքյալների վրա փչելով ասաց. «Ամենք Սուրբ Յոգին» (Յովհ. Ի 22): Առաքյալները Քրիստոսից օրհնության շնորհն առնելով, այն տվեցին քահանաներին, իսկ նրանք՝ ժողովորդին: Սուրբ առաքյալները Քրիստոսից լուսավորվելով՝ ժողովորդի համար դարձան կյանքի առաջնորդ – լուսավորեցին ճշմարիտ հավատացյալներին: Նրանք կոչվեցին զորավարներ – հրամանատարներ:

Առաքյալները, Տիրոջից քաջալերված, իրենց հոգում ցնծացին ու ասացին. «Վստահ ենք, թե ո՛չ մահը, ո՛չ կյանքը, ո՛չ հրեշտակները, ո՛չ իշխանությունները, ո՛չ այլ բաներ, որ այժմ կան, ո՛չ գալիքները – ո՛չ զորությունները, ո՛չ բարձրություն, ո՛չ խորություն – ո՛չ մի ուրիշ արարած չի կարող բաժանել մեզ Աստծու այդ սիրուց, որ կա մեր Տեր Քրիստոս Յիսուսով» (Յոռմ. Ը 38-39):

Վարդապետներ

Աստված Եկեղեցում կարգեց՝ նախ՝ առաքյալներին, ապա՝ մարգարեներին, այնուհետ–՝ վարդապետներին: Ինչպես սուրբ Եկեղեցին երկինք է երկրի վրա, այդպես էլ վարդապետները լուսատուներ են Եկեղեցու հաստատությունում: Ինչպես անթիվ են երկնքի աստղերը, այդպես անթիվ են վարդապետների դասերը: Ինչպես մի աստղը իր լույսով առավել է մյուսից, այդպես էլ մի վարդապետը իր իմաստությամբ առավել է մյուսից: Ինչպես տասներկու կենդանակերպերը երկնքում զանազանվում են մյուսներից, այդպես էլ տասներկու⁵² վարդապետները՝ մյուսներից:

52 Տասներկու տիեզերական վարդապետներն են՝ Հոբեթոս Աբենացին, Գիոնեսիոս Արիսպացին, Սեղբեստրոս Հոմեացին, Աթանաս Ալեքսանդրացին, Կյուրեղ Երուսաղեմացին, Եփրեմ Ասորին, Բարսեղ Կեսարացին, Գրիգոր Նյուսացին, Գրիգոր Աստվածաբանը, Եպիփան Կիպրացին, Հովհաննես Ոսկեբերանը և Կյուրեղ Ալեքսանդրացին:

Վարդապետները Կենաց Խոսքի քարոզիչներն են – ժողովրդի լուսավորության ժիր մշակները, նրանք գրավոր երկեր են թողել Եկեղեցու պայծառացման համար: Վարդապետները մոտեցան Երրորդության անճամելի լույսին, հավատով լուսավորեցին Եկեղեցու մանուկներին, իսկ իրենց վախճանից հետո հրեշտակների դասերի հետ կարգվեցին: Երբ տոնում ենք վարդապետների սուրբ հիշատակը, առաքյալների ու մարգարեների դասերը տոնակից են լինում մեզ, քանզի վարդապետները նրանց խորհմաստ խորհուրդները մեզ հայտնեցին:

Հայրեր

Հայրեր են կոչվում Եկեղեցու այն հովիվները, ովքեր դաստիարակում են Եկեղեցու կրոնավորներին, միաբաններին ու ճգնավորներին: Հայրերին կոչում են հողանյութ մարմնով երկրի վրա շրջող հրեշտակներ, բանական ծաղիկ ու հիվանդներին ապաքինող դեղ: Հայրերը հեռանում են մարդաշատ տեղերից դեպի անապատներ – խարազանազգեստ շրջելով՝ գնում նեղ ու անձուկ ճանապարհներով՝ կրելով իրենց խաչը: Նրանք, չարչարանակից լինելով Քրիստոսին, գառների նման հոժարությամբ մտնում էին գայլերի մեջ – աստվածային հրով փորձվելով՝ ընտիր գտնվում ինչպես ոսկին՝ դրանով արժանանալով առաքյալների աշակերտներ կոչվելուն: Նրանք ուղղափառ դավանությամբ քարոզում են Քրիստոսի Ավետարանը – անպարտելի մնում աշխարհի գայթակղություններից:

Հայրերը կրթված են ուղիղ հավատով, ճշմարիտ դավանությամբ – ունեն սրատես միտք: Նրանք իմաստուն են, առաքինի, Աստծուն հավատարիմ – օրինակ բոլորիս համար: Մարդահաճո չեն, սակայն բոլորին հավասարապես սիրում են ու պատվում: Գնում են հոտի առջ-ից, հոգում նրանց կարիքները, պետք եղածը տալիս – ավելորդն արգելում: Հոտին առաջնորդում են բոլոր գործերում – հսկում զգաստությամբ ու արթնությամբ, որպեսզի հեռու պահեն հերձվածողներից – տանեն դեպի աստվածպաշտություն: Նրանք խրոխտ են – ահարկու. ծույլերին խրատում են, անհնազանդներին՝ սաստում, անզիղջներին՝ հանդիմանում, անդարձներին՝ պատժում – հոտը միաբանում: Մարդիկ, տեսնելով նրանց բարի վարքն ու գործերը, փառավորում են Աստծուն:

Մասնավոր իմաստով Եկեղեցու «սուրբ հայր» կոչվել են այն վարդապետները, ովքեր շարադրել են ու բացատրել քրիստոնեական հավատի էությունը, որով մինչ- օրս առաջնորդվում է Եկեղեցին: Եկեղեցու հայրերից առանձնանում են տիեզերական տասներկու վարդապետները, ովքեր առանձնահատուկ ծառայություն են մատուցել քրիստոնեական դավանանքի ձևավորման, մեկնաբանման ու պահպանման գործում:

Քանի որ Եկեղեցին միշտ նույնն է – միշտ ունի նույն օրինաբեր գորությունը, ապա նրանում, բոլոր ժամանակներում, կարող են հայտնվել սուրբ հայրերի շնորհներն ու գորությունները կրող անձիք, – Եկեղեցու կողմից հայր ճանաչվել: Չնայած որ Եկեղեցին չունի «հայր» կոչումը շնորհելու գրավոր կանոն, սակայն հստակ է, որ Եկեղեցու հայր կոչմանը արժանանալու համար անհրաժեշտ է լինել սուրբ (սրբացված Եկեղեցու կողմից) – գործել համաձայն Եկեղեցու դավանության ու վարդապետության: Նրանք, ովքեր սրբացված չեն, սակայն ունեն երկասիրություններ, կոչվում են Եկեղեցական հեղինակներ, ինչպես՝ Կղեմես Ալեքսանդրացին, Որոզինեսը, Տերտուղիանոսը, Իրենեսոսը – շատ ուրիշներ:

Հունական (Բյուզանդական) Եկեղեցում հայրերի շրջանը հասել է մինչ- Հովհաննես Դամասկացին (754թ.): Ար-մոյան Եկեղեցիներում մինչ- Գրիգոր Մեծը (604թ.): Հռոմեական Եկեղեցում հայրերի շրջանը հասնում է մինչ- 13-րդ դար, իսկ ըստ բողոքականների՝ մինչ- 6-րդ դար: Ըստ Հայ Եկեղեցու՝ հայրերի շրջանը հասել է մինչ- 5-րդ դարի վերջը, իսկ հետագա

դարերում հայրեր են կոչվել կաթողիկոսները – այն հովիվները, ովքեր մեծ ավանդ ունեն դավանության պահպանման – Եկեղեցու բարեկրթության գործում: Առաքյալներին ժամանակակից հայրերը կոչվել են առաքելական հայրեր:

Հայրապետներ

Սուրբ հայրապետները Եկեղեցու պայծառությունը – բարեգարությունը հսկելու, ժողովրդին զանազան աղանդներից ու մոլորություններից ետ պահելու – եկեղեցական գործերը վարող հոգ–որ հովիվներն են: Նրանք հավատի հիմքերը հաստատությամբ դրեցին առաքյալների ու մարգարեների հիման վրա – Աստուծոց ընկալած շնորհներն առատապես բաշխեցին Եկեղեցուն:

Մարտիրոսներ

Երբ աստվածգիտության լույսը ծագեց հավատացյալ մարդկանց սրտում, նրանք լսեցին Տիրոջ ձայնը, որ ասաց. «Երանի՛ր է՛ ձեզ, երբ ձեզ նախատեն ու հալածեն – Իմ պատճառով ձեր մասին ամեն տեսակ չար խոսք՝ սուտ ասեն: Տնծացե՛ք – ուրախացե՛ք, որովհետ– երկնքում ձեր վարձը շատ է, քանի որ այսպես հալածեցին մարգարեներին, որոնք ձեզնից առաջ են եղել» (Մատթ. Ե 11-12): Եվ Սիոնի նորածին որդիները խորհելով, որ իրենք բացի իրենց անձերից ուրիշ ոչինչ չունեն Աստծուն տալու՝ Նրա մեծ սիրո – շնորհած բարիքների դիմաց, Տիրոջ անվան համար կյանքից առավել նախընտրեցին մահը – արհամարհեցին աշխարհիկ կյանքը: Նրանք արհամարհեցին երկրային փառքը, անտեսեցին անցավոր հաճույքները – տուն ու բնակության վայր դարձան Սուրբ Երրորդության համար:

Մարտիրոսները փոքրաթիվ չեն, ինչպես առաքյալները, այլ ինչպես գարնանը զգալի արեգակի ջերմությունից ամենուրեք բազում վայելուչ ու գեղեցիկ ծաղիկներ են բուսնում, այդպես էլ մարտիրոսների դասերը, Իմանալի Արեգակից հավատի ջերմությունն ստանալով, նույն երկրից բուսնելով – ընդունելով պես–պես չարչարանքներ, տարբեր ժամանակներում տարբեր ձ–երով նահատակվեցին: Նրանցից ոմանք քարկոծվեցին, ինչպես Ստեփաննոսը, ոմանք սողովեցին, ինչպես Եսայի մարգարեն, ոմանք գլխատվեցին, ինչպես Հովհաննես Մկրտիչն ու Պողոսը, ոմանք խաչվեցին, ինչպես Պետրոսն ու Անդրեասը, ոմանք հոշոտման մատնվեցին գազանների ճիրաններում, ինչպես Իգնատիոս Աստվածազգյաց հայրապետը, ոմանք էլ հրով այրվեցին, ինչպես Մատթեոսը: Նրանք, Քրիստոսի համար ծով տանջանքներ կրելով, էլան այս աշխարհից, – նրանցից շատերն էլ մարդկանց անհայտ մնացին, – միայն Աստված գիտի նրանց մասին: Նրանց մասին է ասում Սողոմոնը. «Ո՞վ է սա, որ ելել գալիս է անապատից՝ բարձրանալով, ինչպես ծառացած ծուխ, ինչպես զմուռսի – կնդրուկի – ամեն տեսակ յուղերի փոշու սյուն» (Երգ Գ 6), քանզի սուրբ մարտիրոսները նահատակությամբ իրենց անուշահոտ բույրը երկինք բարձրացրին: Մարտիրոսների մասին նա– Եսային է ասում. «Ովքե՞ր են սրանք, որ թռել են ինչպես ամպ – ինչպես ձագերի հետ խառնված աղավնիներ՝ երամով գալիս են ինձ մոտ» (Եսայի Կ 8), քանզի մարտիրոսները երկրից երկինք չվեցին:

Մարտիրոսը քաջ պատերազմողն է, քանզի մարտնչում է եր–ելի – աներ–ույթ թշնամիների դեմ: Եր–ելի թշնամիները մարդիկ են, ովքեր կարող են չարչարել ու սպանել մարմինը, իսկ աներ–ույթ թշնամին սատանան է, ով կորստյան է մատնում հոգին ու մարմինը: Մարտիրոսներն իրենց հեղած արյունը՝ որպես սուրբ պատարագ, մատուցեցին Տիրոջը:

Նրանք սուրբ կրոնի համար նահատակվեցին – իրենց աղոթասեր հայցմամբ Աստուծոց թողություն են խնդրում իրենց սպանողների համար:

Մարտիրոսների հիշատակը տոնախմբելու համար նիկիական ժողովում առանձնացվեց շաբաթ օրը, – որոշվեց այդ օրը պատարագ մատուցել: Ինչպես շաբաթ օրն Աստված հանգստացավ իր բոլոր գործերից, այդպես էլ այս օրը մարտիրոսներին հանգստացնում է իրենց բոլոր չարչարանքներից: Քանի որ ուրբաթ օրը նրանք չարչարանակից եղան Քրիստոսին, այդ պատճառով էլ շաբաթ օրը հանգստանում են Քրիստոսի հետ: Եվ ինչպես շաբաթը մոտ է կիրակիին, այդպես էլ մարտիրոսները մոտ են Քրիստոսին: Եվ ինչպես շաբաթը հավիտյանս անբաժանելի է կիրակիից, այդպես էլ մարտիրոսների դասերն անբաժանելի են անճառելի Աստվածությունից:

Ինչպես թագավորի գալուստից առաջ նրա ծառաներն առջ-ից են գնում, այդպես էլ բոլոր սրբերի դասերը, ովքեր նահատակվեցին, հավաքվում են շաբաթ օրը – ընդամառ էլնում երկնային Թագավորին, Ով գալու է կիրակի օրը: Ինչպես թագավորի առջ-ից գնացողները զարդարվում են զանազան հանդերձներով, այնպես էլ սրբերն են իրենց անձերը զարդարում զանազան զարդերով, որը մարտիրոսների չարչարանքներն են ու նահատակությունները, ինչպես նա– նրանց պահեցողությունները, աղոթքները, հեզությունը, խոնարհությունը, սերը – ողորմածությունը, քանզի յուրաքանչյուր առաքինություն իր ուրույն զարդն ունի, որը միայն Աստծու ամենատես աչքն է տեսնում:

Սրբերի տոները սկսում ենք տոնել գիշերամիջին՝ Գիշերային ժամերգությանը, որովհետ– նրանք խիստ կռապաշտության – անգիտության խավարում նահատակվեցին: Նրանց գովաբանում ենք, քանի որ թեպետ– մեռան, սակայն նրանց հույսը լի է անմահությամբ:

Ճգնավորներ

Ճգնավորներն աշխարհիկ ամեն վայելքից կամավոր հրաժարված – անապատական կյանք վարող անձերն են: Ճգնավորներ են ասում այն մարտիրոսներին, որոնց ճգնությունը իրենց կամքով ու հոժարությամբ է լինում: Երբ բազմանում են արհավիրքները ճգնավորների վրա, նրանց մարմինը սովից նվաղում է ու ծածկվում վերքերով, սիրտը տրտմում է – հոգին զարհուրում, նրանք հանուն Տիրոջ շարունակում են համբերել – այդպիսով սատանայի դեմ պատերազմելով՝ հաղթում: Ճգնավորների մեջ հեղգ, ծույլ, մարմնասեր ու աշխարհասեր մարդիկ չեն լինում: Ճգնավորներն աշխարհի պարծանքն են – մեր բարեխոսները, որոնցով զվարճանում է սուրբ Եկեղեցին: Նրանք լցված են աստվածային շնորհներով, – նրանց արհուրությունը երկնքում ուրախացնում է հրեշտակներին, իսկ երկրում մարդկանց ցնծություն է պատճառում:

Խոստովանողներ

Մարտիրոսների մեջ կան նա– այնպիսիք, ովքեր չարչարվել են ու տանջվել, բայց ողջ են մնացել, ինչպես օրինակ, սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչը, Աբրահամ Խոստովանողը – ուրիշներ: Այդ պատճառով էլ նրանք կոչվում են կենդանի նահատակներ կամ խոստովանողներ:

Թագավորներ

Տերը՝ երկնային Թագավորը, ինչպես իր թագավորության օրինակ, հաստատեց երկրի վրա բարեպաշտ թագավորների աթոռները, ովքեր Տիրոջ խաչի գործությամբ պատերազմելով հեթանոսների դեմ՝ նրանց խորտակեցին – զորացրին սուրբ Եկեղեցին: Բարեպաշտ արքաները, Տիրոջից իրավունք ստանալով, արդարությամբ դատեցին Նրա ժողովրդին՝ ըստ իր սուրբ պատվիրանների:

ՏԱՐԵՄՈՒՏ

Սուրբ Պատարագից հետո կատարվում է Հայրապետական մաղթանք: Օրվա երեքսրբյանը՝ հավուր պատշաճի:

Տարեմուտը՝ Նոր տարին, այսօր տոնում են – քրիստոնյաները, –՝ այլադավանները: Տարեմուտը զուտ տարին տարիով փոխելու տոն չէ, այլ հոգ–որ խորհուրդ ունի: Նախկինում Տարեմուտը տոնվում էր նիսանի 1-ին՝ մարտի 22-ին՝ Ադամի ստեղծվելու օրը՝ ինչպես ամիսների սկիզբ: Այդ օրը մարդիկ միմյանց շնորհավորում էին – ընծաներ մատուցում, քանզի այդ օրը Ադամի ստեղծման օրն է, ումից – մենք սերվեցինք: Այդ պատճառով «նիսան»-ը թարգմանվում է կազմություն – լինելություն: Այդպես Տարեմուտն ավանդաբար տոնվել է մինչ– Բաբելոնի աշտարակաշինությունը, որից հետո այն պահպանվեց միայն Եբերի ընտանիքում, ումից – ավանդվեց հրեաներին:

Մյուս ազգերը սկսեցին Տարեմուտը տոնել տարբեր օրերի: Լեզուների բաժանումից հետո 72 ազգերի նահապետները իրենց ընտանիքներն առաջնորդեցին դեպի իրենց վիճակված երկրները, – այն օրը, երբ տեղ հասան, Տարեմուտ հայտարարեցին իրենց ազգի համար, – տվյալ ամիսը՝ տարվա առաջին ամիս: Եվ ամեն տարի այդ օրը միմյանց շնորհավորում էին ու ասում. «Նոր օր, նոր տարի: Քանզի այսօր մենք մտանք մեր երկիրը, որը ժառանգեցինք»:

Հայերը Տարեմուտը տոնում էին ամռանը՝ օգոստոսի 11-ին, ըստ հայկական օրացույցի՝ նավասարդի 1-ին: Ըստ ավանդության, Հայկ նահապետը Հայոց ձոր գավառում օգոստոսի 11-ին է սպանել բռնակալ Բելին – ազատություն պարգ–ել իր տոհմին ու հետնորդներին: Այդ ժամանակից էլ հայերը Նոր տարին սկսել են տոնել օգոստոսի 11-ին: Ենթադրվում է, որ դա տեղի է ունեցել նախքան Քրիստոս 2492 թվականին: Եգիպտացիները, եթովպացիները, կապադովկիացիները, վրացիները – աղվանները տոնում էին հայերից չորս օր հետո: Հույների ու ասորիների Տարեմուտն աշնան էր՝ սեպտեմբերին: Հռոմեացիներինը՝ ձմռանը՝ հունվարին:

Եբրայեցիների Տարեմուտը նիսանի 1-ին է, քանզի նրանք նիսան ամսին ազատվեցին Եգիպտոսի ստրկությունից – առաջնորդվեցին դեպի իրենց վիճակված երկիրը, ինչը Տիրոջ նախախնամությամբ համընկավ Ադամի արարման օրվա հետ: Տերն այդ օրը կարգեց հրեաների Տարեմուտը՝ ըստ այս խոսքի. «Այս ամիսը թող ձեզ համար ամիսների սկիզբը լինի. այն թող տարվա առաջին ամիսը լինի» (Ելք ԺԲ 2): Հնում հրեաները տոնում էին նա– բոլոր ամիսների ամսամուտները՝ ամսվա առաջին օրերը, – այդ օրերի համար Մովսեսը հատուկ զոհեր էր սահմանել. «Ամսվա առաջին օրերին Տիրոջը ողջակեզ կմատուցեք... ողջակեզները պիտի մատուցեք յուրաքանչյուր ամսվա առաջին օրը, տարվա բոլոր ամիսներին» (Թվեր ԻԸ 11, 14): Աստված Մովսեսի միջոցով հրամայեց բոլոր ամսամուտներին – Տարեմուտներին փող հնչեցնել – բոլորին Աստծու տաճարում ժողովել, որպեսզի ցնծությամբ տոնեն ու երկրպագություն մատուցեն Աստծուն, Ով Արարիչն է ժամերի ու ժամանակների – իր կամքով շարժում է տարին – ամբողջացնում:

Այսօր բոլոր քրիստոնյա ազգերը Տարեմուտը տոնում են հունվարի 1-ին: Հունվար նշանակում է ծնունդ: Մինչ– Քրիստոսի աշխարհ գալն ամբողջ մարդկությունը գերի էր դժոխքում՝ սատանայի ձեռքում՝ կաշկանդված հավիտենական մահվամբ, քանի որ բոլորն էլ մահանալուց հետո դժոխք էին գնում: Քրիստոս այդ ամսին ծնվելով՝ ավերեց դժոխքը, մեզ ազատեց հավիտենական մահից, – առաջնորդում է Երկնքի արքայություն, այդ պատճառով էլ այդ ամիսը մեզ համար դարձավ ամիսների սկիզբ: Ինչպես հին Իսրայելը Մովսեսի միջոցով ազատվեց մարմնավոր – ժամանակավոր գերությունից ու հրաման ստացավ անբան գառների արյունը ցողել տան դռան սեմերին – Տարեմուտ տոնել, այդպես էլ նոր Իսրայելը՝

Եկեղեցին, Աստծու Միածին Որդու միջոցով ազատվեց հոգ-որ – հավիտենական մահից ու հրաման ստացավ Աստծու անարատ Գառան Արյամբ ցողել հոգու – մարմնի սեմերը – ուրախությամբ բոլորին հայտնել, որ գերի էինք, – Աստված մեզ ազատեց:

Դա մեր Փրկչի ծննդյան թվականի առաջին ամսվա առաջին օրն է, – այդ օրը եկեղեցիներում սուրբ Պատարագ է մատուցվում: Այդ օրը հավաքվում ենք միասին, տոնում Տարեմուտը – միմյանց ընծաներ մատուցում՝ ասելով՝ «Շնորհավո՛ր Նոր տարի»: Եվ գոհություն ու երկրպագություն ենք մատուցում Տիրոջը, որ անցնող տարին խաղաղությամբ անցկացրինք – խնդրում, որպեսզի եկող տարում –ս մեզ խաղաղությամբ պահի:

Այս տոնը կոչվում է նա- Կաղանդ – Ամանոր: Կաղանդ նշանակում է ամսագլուխ, այսինքն՝ ամսվա առաջին օրը: Այսօր Կաղանդ է կոչվում տարվա առաջին օրը: Հայերս տարվա առաջին օրն անվանում ենք նա- Ամանոր, որը բուն հայկական բառ է, որտեղ «ամ» նշանակում է տարի, այսինքն՝ Նոր տարի: Նաւասարդը, որը զենդերեն բառ է, նույն իմաստն ունի. «նավ» նշանակում է նոր, իսկ «սարդ»՝ տարի:

Տասնութերորդ դարում, Սիմեոն Եր-անցի կաթողիկոսի տոմարով, հունվարի 1-ը ընդունվեց որպես Նոր տարվա սկիզբ հայերիս համար:

Ժողովրդի մեջ սովորություն կա ամանորյա տոների կապակցությամբ տոնածառ զարդարել, որը Դրախտի Կենսաց ծառի խորհուրդն ունի: Մեզ մոտ ընդունված է եղ-նի զարդարել, որի մշտադալարությունը խորհրդանշում է Աստծու անսպառ բարիքները – անհատնում շնորհները:

Իսկ կեսգիշերին նվերներով մեզ հյուր եկող Ձմեռ պապը, ըստ ավանդության, սուրբ Նիկողայոս հայրապետն է՝ Չմյունա քաղաքի մետրոպոլիտը: Նա 325 թ. մասնակցել է Նիկիայի տիեզերական ժողովին – եղել 318 հայրապետների թվում: Սուրբ Նիկողայոսը, ում եվրոպացիներն անվանում են «Սանտա Կլաուս», մեծ սքանչելագործ է եղել: Նա իր աղոթքներով օգնության է հասել բազում նեղյալների: Նրա աղոթքներով վերստին բխել են ցամաքած աղբյուրները, բազմացել է հացը, հալածվել են դ-երը, սրբվել՝ ախտակիրները: Սուրբ Նիկողայոսի մահից հետո էլ մարդիկ շարունակել են դիմել նրա բարեխոսությանը – ստացել իրենց խնդրվածքները: Այդ պատճառով էլ ժողովրդի մեջ տարածվել է այդ ամենահաս սրբի համբավը – հասել մինչ- մեր օրերը: Սուրբ Նիկողայոսի տոնը Հայ Եկեղեցին տոնում է Սուրբ Խաչի տոնի տասներորդ կիրակիին հաջորդող շաբաթ օրը:

ՀԱՎԵԼՎԱԾ

Ստոր- բերում ենք Սուրբ Գրոց, միջնադարյան հայկական - ժամանակակից ժամային համակարգերի համեմատական տախտակը:

Սուրբ Գրքում տրված ժամային համակարգ	Հայկական միջնադարյան ժամային համակարգ	Ժամանակակից ժամային համակարգ
Առաջին ժամ (ցերեկային)	Այգ	ժամը 7-ը
Երկրորդ ժամ	Ցայգ	ժամը 8-ը
Երրորդ ժամ	Չորացյալ	ժամը 9-ը
Չորրորդ ժամ	Ճառագայթյալ	ժամը 10-ը
Հինգերորդ ժամ	Շառավիղյալ	ժամը 11-ը
Վեցերորդ ժամ	Երկրատես	ժամը 12-ը
Յոթերորդ ժամ	Շանթակալ	ժամը 13-ը
Ութերորդ ժամ	Հրակաթ	ժամը 14-ը
Իններորդ ժամ	Հուրթափյալ	ժամը 15-ը
Տասներորդ ժամ	Թաղանթյալ	ժամը 16-ը
Տասնմեկերորդ ժամ	Առավարան	ժամը 17-ը
Տասներկուերորդ ժամ	Արփողն	ժամը 18-ը
Առաջին ժամ (գիշերային)	Խավարական	ժամը 19-ը
Երկրորդ ժամ	Աղջամուղջ	ժամը 20-ը
Երրորդ ժամ	Մթացյալ	ժամը 21-ը
Չորրորդ ժամ	Շաղվոտ	ժամը 22-ը
Հինգերորդ ժամ	Կամավոտ	ժամը 23-ը
Վեցերորդ ժամ	Բավական	ժամը 24-ը
Յոթերորդ ժամ	Հավթափյալ	ժամը 1-ը
Ութերորդ ժամ	Գիզակ	ժամը 2-ը
Իններորդ ժամ	Լուսաճեմ	ժամը 3-ը
Տասներորդ ժամ	Առավոտ	ժամը 4-ը
Տասնմեկերորդ ժամ	Լուսափայլ	ժամը 5-ը
Տասներկուերորդ ժամ	Փայլածու	ժամը 6-ը

Հրեական եւ միջնադարյան հայկական ամսանունների համեմատական տախտակը

1	Նիսան	30 օր	(Նեեմ. Բ 1)	մարտ 22-ապրիլ 20	Արեգ
2	Իար	30 օր		ապրիլ 21-մայիս 20	Ահեկան
3	Սիվան	30 օր	(Բարուք Ա 8)	մայիս 21-հունիս 19	Մարերի
4	Թամուզ	30 օր		հունիս 20-հուլիս 19	Մարգաց
5	Ավ	30 օր		հուլիս 20-օգոստոս 18	Հրոտից
6	Իլոն	30 օր	(Նեեմ. 2 15)	օգոստոս 19-սեպտեմբեր 17	Նավասարդ
7	Թշրին	30 օր	(Ա Եզր Ե 47)	սեպտեմբեր 18-հոկտեմբեր 17	Հոռի

8	Մահչրվան	30 օր		հոկտեմբեր 18-նոյեմբեր 16	Սահմի
9	Զատիկ-	30 օր	(Ա ԵԵՄ. Ա 1)	նոյեմբեր 17-դեկտեմբեր 16	Տրե
10	Տեբեթ	30 օր		դեկտեմբեր 17-հունվար 15	Քաղոց
11	Շքաթ	30 օր	(Ա Մակ. Ժ2 14)	հունվար 16-փետրվար 14	Արաց
12	Ադար	30 օր	(Ա Եզր Է 5)	փետրվար 15-մարտ 16	Մեհեկան

Հռոմեական եւ եբրայական օրացույցների համեմատական տախտակ
 Առաջին սյունակն ամսվա օրերն են, իսկ առաջին տողը՝ տարվա ամիսները՝ ըստ
 հռոմեական օրացույցի: Վերջին տողը եբրայական ամիսներն են:

	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	1	2	3
1		11	11	12	12	13	14	14	15	15	16	17	15
2		12	12	13	13	14	15	15	16	16	17	18	16
3		13	13	14	14	15	16	16	17	17	18	19	17
4		14	14	15	15	16	17	17	18	18	19	20	18
5		15	15	16	16	17	18	18	19	19	20	21	19
6		16	16	17	17	18	19	19	20	20	21	22	20
7		17	17	18	18	19	20	20	21	21	22	23	21
8		18	18	19	19	20	21	21	22	22	23	24	22
9		19	19	20	20	21	22	22	23	23	24	25	23
10		20	20	21	21	22	23	23	24	24	25	26	24
11		21	21	22	22	23	24	24	25	25	26	27	25
12		22	22	23	23	24	25	25	26	26	27	28	26
13		23	23	24	24	25	26	26	27	27	28	29	27
14		24	24	25	25	26	27	27	28	28	29	30	28
15		25	25	26	26	27	28	28	29	29	30	1	29
16		26	26	27	27	28	29	29	30	30	1	2	30
17	-	27	27	28	28	29	30	30	1	1	2	3	-
18	-	28	28	29	29	30	1	1	2	2	3	4	-
19	-	29	29	30	30	1	2	2	3	3	4	5	-
20	-	30	30	1	1	2	3	3	4	4	5	6	-
21	-	1	1	2	2	3	4	4	5	5	6	7	-
22	1	2	2	3	3	4	5	5	6	6	7	8	
23	2	3	3	4	4	5	6	6	7	7	8	9	
24	3	4	4	5	5	6	7	7	8	8	9	10	
25	4	5	5	6	6	7	8	8	9	9	10	11	
26	5	6	6	7	7	8	9	9	10	10	11	12	
27	6	7	7	8	8	9	10	10	11	11	12	13	
28	7	8	8	9	9	10	11	11	12	12	13	14	
29	8	9	9	10	10	11	12	12	13	13	14	-	
30	9	10	10	11	11	12	13	13	14	14	15	-	
31	10	-	11	-	12	13	-	14	-	15	16	-	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	

Անձնանունների ցանկ

Աբգար
Աբեղադ
Աբել
Աբիաթար
Աբեսաղոմ
Աբիրոն
Աբրահամ
Աբուսաք
Ագաբոս
Ագաթանգեղոս
Ագրիպպաս
Ադամ
Ադոնիս
Ազան
Աթանաս
Ալեքսանդր
Ակյուղաս
Ահարոն
Ամադել
Ամբակում
Ամոս
Ամոն
Ամինադար
Անգե
Անդրեաս
Անանիա
Աննա
Անտիոքոս
Անտոն
Ասեր
Ասդիփոս
Արտաշիր
Արտեմոն
Արամ
Արուսյակ
Արքեղայոս
Ափրոդիտե
Աքաաբ
Աքիտոփել
Բաղաամ
Բարաբբա
Բարաքիա
Բարթողոմեոս
Բարեհեսու

Բարսեղ
Բարտիմեոս
Բենեդեքուդ
Բենեդիկտոս
Բենիամին
Բեսելիել
Բոոս
Գաբրիել
Գադ
Գադան
Գայանե
Գասպար
Գեեզի
Գեթսեմանի
Գեթսոն
Գյուլտ
Գուռնի
Գոգ
Գորգոլիա
Գողիաթ
Գրիգոր
Դագոն
Դադան
Դալիլա
Դամարիս
Դան
Դանիել
Դավիթ
Դեմաս
Դեմետրա
Դիմոկրատես
Դիոկղետիանոս
Դիոնեսիոս
Եբեր
Եզեկիա
Եզեկիել
Եզր
Եզրոն
Եղիա
Եղիազար
Եղիսաբեթ
Եղիսեն
Ենոս
Ենոք
Եպիփան
Եսայի
Եսավ

Եսթեր
Եվա
Եվագրիոս
Երեմիա
Եփրայիմ
Եփրեմ
Չաբուղոն
Չարա
Չաքարիա
Չակքեոս
Չեբեդեոս
Չեբեդիա
Չորոբաբել
Էմմանուել
Թադեոս
Թամար
Թամուզ
Թարա
Թեոդոս
Թոդիկ
Թովմաս
Թորգոմ
Թ-դաս
Իգնատիոս
Իսահակ
Իսաքար
Իսմայել
Լիա
Լուսավորիչ
Խական
Խոռեմ
Խոսրով
Կահաթ
Կայեն
Կայիափա
Կասմա
Կարապետ
Կլավդիոս
Կղեմես
Կղեոպաս
Կյուրեղ
Կոստանդիանոս
Կոստանդին
Կորիս
Յաբեթ
Յագար
Յակոբ

Յակոբոս
Յայրոս
Յարեդ
Յերուս
Յեզաբել
Յեղիև
Յեղի
Յեսու
Յեսսե
Յերակլ
Յերովդես
Յեփեստոս
Յեփթայե
Յեքոնե
Յիսուս
Յոփիսիմե
Յռեթեոս
Յռութ
Յոբ
Յովակիմ
Յովել
Յովիաննա
Յովիաննես
Յովնան
Յովսե
Յոսափատ
Յովսեփ
Յուդա
Յուդաս
Ղազարոս
Ղովտ
Ղուկաս
Ղ-ի
Մագդաղենացի
Մաթան
Մակաբայեցի
Մակարիոս
Մադաքիա
Մադքոս
Մամբրե
Մանասե
Մասեփա
Մարիամ
Մարթա
Մարկոս
Մատաթիա
Մելքիսեդեկ

Մեղքող
Մելքոն
Մեռա
Մերա
Մժեժ Գնունի
Միքայել
Միքիա
Մկրտիչ
Մովսես
Նաասոն
Նաբավ
Նաբուքոդոնոսոր
Նաթան
Նավե
Նեեման
Նեեմի
Նեստոր
Ներոն
Ներսես
Նեփթաղիմ
Նիկողոսիմոս
Նյուսացի
Նոյ
Շապուհ
Շիղա
Շմավոն
Շողակաթ
Շուշան
Ռոնա
Ռսկեբերան
Պետրոս
Պիղատոս
Պող
Պողոս
Պոսեյդոն
Պտղոմեոս
Ռահաբ
Ռաքել
Ռեբեկա
Ռուբեն
Ռուփա
Ռուփիմ
Սադայել
Սահակ
Սահառ
Սաղոմե
Սաղմոն

Սամփսոն
Սամվել
Սառա
Սավուղ
Սարգիս
Սափիրա
Սեդեկիա
Սեթ
Սեդրեստրոս
Սեմ
Սենեքերիմ
Սերուք
Սեփորա
Սիմեոն
Սիմոն
Սոկրատ
Սողոմոն
Սողոս
Սոմասա
Սոլյուեն
Սոփոնիա
Ստեփաննոս
Վարդ
Վեսպասիանոս
Տաբիթա
Տալիթա
Տիբերիոս
Տիմե
Տիմոթեոս
Տիտոս
Տոբիթ
Տրդատ
Փաղեղ
Փանուել
Փարես
Փենեհեզ
Փենեհես
Փիլիպպոս
Փիլոդեոս
Քազա
Քաղեբի
Քամ
Քանան
Քեստուրա
Քոբար
Քոբարքոբե
Քվակ

Օրեդ
Օգոստինոս
Օզան
Օզիան
Օսեե
Օսես
Օփնի

Տեղանունների ցանկ

Ազոտոս
Աթենք
Ակկարոն
Անտիոք
Ասիա
Ասկադոն
Արարատ
Արիսպագոս
Բաբելոն
Բալաք
Բեթսայիդա
Բեթաբրիա
Բեթանիա
Բեթել
Բեթսամյուս
Բեթղեհեմ
Բեթփագե
Բերսաբեե
Բթղա
Գաբավոն
Գագաթ
Գազա
Գալիլիա
Գամիրք
Գողգոթա
Եգիպտոս
Եդեսիա
Եդեմ
Ելոնի ձոր
Եղեմ
Եղիմ
Երիքով
Երուսաղեմ
Եփրաթա
Եփրոն

Էմմավուս
Էջմիածին
Թաբոր
Իսրայել
Լիբանան
Խաչկա վանք
Կարիաթարիմ
Կարին
Կափառնայում
Կեդրոն
Կեսարիա
Կիպրոս
Կիշոնի հեղեղատ
Կիտվան
Կյուրենիա
Կոստանդնուպոլիս
Չայաստան
Չոզյաց վանք
Չորդանան
Չունաստան
Չոմ
Չրեաստան
Ձիթենյաց լեռ
Ղամբարների ձոր
Մակեդոնիա
Նազարեթ
Նիկիա
Նինվե
Պամփյուլիա
Պաղեստին
Պարսկաստան
Պոնտոս
Ռամա
Սամարիա
Սեզոր
Սելուվ
Սիոն
Սիլովամ
Սոդոմ
Վաղարշապատ
Վարագ
Վիրապ
Տիբերական ծովեզերք
Տիզբոն
Փառան
Փիլիպպյան Կեսարիա
Փռյուզիա

Քաղկեդոն
Քորեթ

ՀԱՄԱՌՈՏԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ

Օգտագործված ձեռագրեր Մաշտոցի անվան մատենադարանի

- 174 Պետրոս Բերդումեան, «Քարոզգիրք»
- 946 Գրիգոր Աստուածաբան, «Ճառք»
- 993 Ճառընտիր
- 1388 Մատթեոս Ջուղայեցի, «Յաւաքումն ի Ղուկասու գլխոյ»
- 1433 Ժողովածու, «Տեսութիւն վասն թաղման»
- 1851 Ժողովածու
- 1879 «Գիրք պատճառաց»
- 2039 Տօնապատճառ
- 2212 Սիմեոն Եր-անցի, «Քարոզգիրք»
- 4133 Ժողովածու
- 4139 Տօնապատճառ
- 4853 Ճառընտիր
- 4950 Ճառընտիր («Վասն պահեցողութեան»)
- 7324 «Վասն հոգոցն, թէ ուր կան այժմ»
- 7898 «Վասն Աստուածընկալ գերեզմանին, հալուէին – զմռոյն»
- 8456 «Օրհնութիւն մովի – հրոյ, ոստոց, մովի Տեառնընդառաջի»
- 9646 Աստուածաբանական հանրագիտարան
- 10080 «Բառգիրք եկեղեցիական սպասուց – տօնից»
- 10185 «Յաղագս խորհրդոյ դնբացութեան»

Օգտագործված տպագիր գրականություն

- «Աստուածաշունչ», 1860 թ., Վենետիկ
- «Աստուածաշունչ», 1994 թ., Ս. Էջմիածին
- «Ժամակարգութիւն Յայաստանեայց Սուրբ Եկեղեցւոյ», 1915 թ., Երուսաղէմ
- «Ձայնաքաղ Շարական», 1888 թ., Վաղարշապատ
- «Ճաշոց», 1872 թ., Վաղարշապատ
- «Յայսմաւորք», 1706 թ., Կոստանդնուպօլիս
- «Գիրք Մեծի Մաշտոց կոչեցեալ», 1807 թ., Կոստանդնուպօլիս
- «Տօնացոյց», 1906 թ., Վաղարշապատ
- Գրիգոր Լուսաւորիչ, «Յաճախապատում», 1737 թ., Կոստանդնուպօլիս
- Կիրեղ Երուսաղէմացի, «Կոչումն ընծայութեան», 1727 թ., Կոստանդնուպօլիս
- Եղիշէ, «Սրբոյ հօրն մերոյ Եղիշէի վարդապետի մատենագրութիւնք», 1859 թ., Վենետիկ
- «Գիրք եւ ճառք հոգեշահ», 1722 թ., Կոստանդնուպօլիս
- Յովհաննէս Մանդակունի, «Ճառք», 1860 թ., Վենետիկ
- Գրիգոր Արշարունի, «Ընթերցուածոց մեկնութիւն», 1964 թ., Վենետիկ
- Ստեփաննոս Սիւնեցի, «Մեկնութիւն չորից անետարանչացն», 1994 թ., Եր-ան
- Չաքարիա կաթողիկոս Չագեցի, «Ճառք», 1995 թ., Վենետիկ
- Ստեփաննոս Օրբելեան, «Յակաճառութիւն ընդդէմ երկաքնակաց», 1756 թ., Կոստանդնուպօլիս
- Դաւիթ Քահանայ, «Մատենան գիտութեան – հաւատոյ», 1997 թ., Եր-ան

Ներսես Լամբրոնացի, «Մեկնութիւն սրբոց երկոտասան մարգարէից», 1825 թ., Կոստանդնուպօլիս

Ներսես Լամբրոնացի, «Խորհրդածութիւն ի կարգս Եկեղեցւոյ», 1847 թ., Վենետիկ
Իգնատիոս Սելեռնեցի, «Մեկնութիւն սրբոյ Աետարանին որ ըստ Ղուկասու», 1735 թ.
Կոստանդնուպօլիս

Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց», 1729 թ., Կոստանդնուպօլիս
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք քարոզութեան, Ձմերան հատոր», 1740 թ., Կոստանդնուպօլիս
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք քարոզութեան, Ամառան հատոր», 1741 թ.,
Կոստանդնուպօլիս

Վարդան Այգեցի, «Գիրք հաստատութեան – Արմատ հաւատոյ», 1998 թ., Եր–ան
Մխիթար Այրիվանեցի, «Պատմութիւն Հայոց», 1860 թ., Մոսկվա
Սեբէոս, «Պատմութիւն», 1979 թ., Եր–ան
Սուրբատ Սքոլաստիկոս, «Եկեղեցական պատմութիւն»
Առաքել Սիւնեցի, «Ամենայն չար տանջելի», 1996 թ., Ս. Էջմիածին
Հակոբ Ղրիմեցի, «Տոմարագիտական աշխատություններ», 1987 թ., Եր–ան
Յովհաննէս Արճիշեցի, «Պատարագի մեկնութիւն», 1860 թ., Ս. Էջմիածին
Սահակ քահ. Սարգսեան, «Քննական կրօնագիտութիւն», 1874 թ., Կոստանդնուպօլիս
Սարգիս Բարսեղեան Գնունի Վանեցի, «Քրիստոնեական վարդապետութիւն», 1879 թ.,

Վաղարշապատ

Բաբկէն Կիլիսեւերեան, «Քրիստոնեական»
Փեղիւանեան Խորեն, «Համառօտ բացատրութիւն տօսից – ծեսից Հայաստանեայց
Առաքելական Ուղղափառ Սուրբ Եկեղեցւոյ ի պէտս ազգային նախակրթարանաց», 1898 թ.,
Կոստանդնուպօլիս

Փախալեան Մինաս, «Համառօտ տեղեկութիւնք Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ տօսերուն
վերայ», 1900 թ., Նոր Նախիջ–ան

Գիւտ քահ. Աղայեանց, «Կարգ Աստուածպաշտութեան», 1907 թ., Թիֆլիս
Թորգոմ պատր. Գուշակեան, «Սուրբք – տօնք», 1957 թ., Երուսաղէմ
Արտակ արք. Մանուկեան, «Հայ Եկեղեցու տօները», 1969 թ., Թեհրան
Շնորհք արք. Գալուստեան, «Տաղաւար տօներ», 1976 թ., Երուսաղէմ
Նորայր արք. Պողարեան, «Ծիսագիտութիւն», 1990 թ., Նյու Յորք
Ա.Գ. Աբրահամյան, «Հայոց գիր – գրչություն», 1973 թ., Եր–ան
Լ–ոն Խաչիկյան, «Եղիշեի Արարածոց մեկնությունը», 1992 թ., Եր–ան
Մեսրոպ քահ. Արամեան, «Երգ երգոցի մեկնութիւն», 1993 թ., Եր–ան
«Խորանների մեկնություններ», աշխատ. Վիգեն Ղազարյան, 1995 թ., Եր–ան
«Արարատ» ամսագիր, Յունիս, 1915 թ., Ս. Էջմիածին
«Հայ խօսնակ» ամսագիր, Օգոստոս, 1928 թ., Կոստանդնուպօլիս
«Էջմիածին» ամսագիր, Ա, 1996 թ., Ս. Էջմիածին
«Գանձասար» հանդէս, Ա, Բ, Զ, 1996 թ., Եր–ան

Գիրքը կազմված է ծաղկաքաղի սկզբունքով: Օգտվել ենք մեր Եկեղեցու հայրերի
համապատասխան երկասիրություններից: Յուրաքանչյուր գլխի համար նշված են այն
աղբյուրները, որտեղից վերցվել են նյութերը – համադրվել:

Նախաբան
Գրիգոր Լուսավորիչ, «Յաճախապատում»
Ներսես Շնորհալի, «Մեկնութիւն խորանաց»
Ստեփաննոս Օրբելեան, «Նաւակատիք»
Յակոբ Ղրիմեցի, «Մեկնութիւն տումարի»
Դաւիթ Քահանայ, «Մատենան գիտութեան եւ հաւատոյ»
«Գիրք պատճառաց»
Յովհաննէս Արճիշեցի, «Պատարագի մեկնութիւն»
«Տոնացոյց»
Սահակ քահ. Սարգսեան, «Քննական կրօնագիտութիւն»
Սարգիս Բարսեղեան, «Քրիստոնեական վարդապետութիւն»
Գիւտ քահ. Աղայեանց, «Կարգ Աստուածապաշտութեան»
Նորայր արք. Պողարյան, «Ծիսագիտոյն»
«Հայ խօսնակ» ամսագիր, «Ժամակարգութեան անայլայլ դպրութիւն Հայ Սուրբ
Եկեղեցւոյ»
«Արարատ» ամսագիր, Ստեփաննոս Սիւնեցի «Մեկնութիւն ժամակարգութեան»

Ծնունդ

Եփրեմ Ասորի, «Ներբողյան Քրիստոսի ծննդյան»
Եպիփան Կիպրացի, «Աւետարանաց մեկնութիւն»
Կիրէղ Երուսաղէմացի, «Կոչումն ընծայութեան»
Անթիպատրոս Բոսորացի, «Խօսք ի ծնունդն Քրիստոսի»
Յակոբ Մծբնայ հայրապետ, «Յաղագս աստեղն – մոգուցն – մանկանցն Բեթղէհեմի»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Ներսես Շնորհալի, «Մատթեոսի Աւետարանի Մեկնութիւն»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Անանիա Սանահնեցի, «Մատթէի մեկնութիւնք»
Յովհաննէս Երզնկացի, «Յաւուր ծննդեան եւ մկրտութեան Տեառն»
Վարդան Այգեցի, «Արմատ հաւատոյ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»
Մատթեոս Ջուղայեցի, «Մեկնութիւն Ղուկասու»
«Յայսմաւուրք»

Տեառնընդառաջ

Եփրեմ Ասորի, «Գալուստ Տեառն ի տաճարն քառասնօրեայ – ի ծերունի Սիմեօն»
Բարսեղ Կեսարացի, «Տոնախօսական մեծի աւուր տեառնընդառաջին»
Իգնատիոս Սելւեռնեցի, «Ղուկասու Աւետարանի Մեկնութիւն»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»
Մատթեոս Ջուղայեցի, «Մեկնութիւն Ղուկասու»
«Յայսմաւուրք»
«Մաշտո», Օրհնութիւն մոմի տեառնընդառաջի

Պահք

Յովհաննես Մանդակունի, «Վասն պահոց»
Գրիգոր Արշարունի, «Ընթերցուածոց Մեկնութիւն»
Խոսրովիկ Թարգմանիչ, «Բան վարդապետական յաղագս Քառասնորդաց»
Վանական Վարդապետ, «Պատճառ վասն առաջաւորաց»
Սամուէլ Կամրջաձորեցի, «Ընթերցուածոց Մեկնութիւն»
Պողոս Տարօնացի, «Ընթերցուածոց Մեկնութիւն»
Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Քարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»
Մատթէոս Զուղայեցի, «Վասն պահոց»
Անանուն, «Վասն պահոց»
Պետրոս Բերդումեան, «Քարոզգիրք»
Յովհաննես Ոսկեբերան ճառ, «Մէք որ կենդանիքս մնացեալ իցեմք...»

Ղազարոսի հարությունը
Մամբրե Վերծանող, «Ճառ ի յարութեան Ղազարու»
Յակոբ Սրճեցի, «Ի յարութիւն Ղազարու»
Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Քարոզգիրք»
«Յայսմաւուրք»

Ծաղկազարդ
Քերովբե Վարդապետ, «Մարկոսի Աւետարանի Մեկնութիւն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Քարոզգիրք»
Յովհաննես արք. Սեբաստացի, «Յաղագս խորհրդոյ դնբացութեան»
«Մաշտոց», Օրինութիւն ոստոց

Ավագ երկուշաբթի
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնութիւն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Քարոզգիրք»
«Յայսմաւուրք»

Ավագ երեքշաբթի
Յակոբ Մծբնայ հայրահետ, «Չգօն գիրք»
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնութիւն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Քարոզգիրք»
«Յայսմաւուրք»

Ավագ չորեքշաբթի
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնութիւն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»

Ներսես Լամբրոնացի, «ԺԲ մարգարեից մեկնություն»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք»
«Յայսմաուրք»

Ավագ հինգշաբթի
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնություն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք»
«Յայսմաուրք»

Ավագ ուրբաթ
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնություն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք», «Յոբայ Լուծմունք»
«Յայսմաուրք»
Անանուն, «Վասն Աստուածընկալ գերեզմանին, հալուէին – զմոռյն»

Ավագ շաբաթ
Յակոբ Մծբնա հայրապետ, «Չգոն գիրք»
Եղիշէ Վարդապետ, «Արարածոց Մեկնություն»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք»
«Յայսմաուրք»
«Մաշտոց», Օրհնություն մովի – հրոյ

Չատիկ
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Գրիգոր Վարդապետ, «Վասն սրբոյ Չատիկ եւ կենսաբեր յարութեան»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթևացի, «Գիրք հարցմանց»
Յակոբ Ղրիմեցի, «Մեկնություն տումարի»
«Յայսմաուրք»

Յինունք
Գրիգոր Աստուածաբան, «Ճառք»
Յովհաննէս Մանդակունի, «Վասն պահոց»
Արիստակէս Լաստիվերցի, «Վասն Նոր կիրակէի»
Գրիգոր Տաթևացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթևացի, «Գիրք հարցմանց»
Սիմէոն Երեւանցի, «Զարոզք»
Պետրոս Բերդումեան, «Զարոզ տարեկան»
Յակոբ Նալեան, «Զարոզք»

Բաբկեն Կիլեսերեան, «Քրիստոնեական»
«Յայսմաուրք»
Յակոբ Ղրիմեցի, «Մեկնութիւն տումարի»

Համբարձում
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»
Մատթեոս Ջուղայեցի, «Մեկնութիւն Ղուկասու»
«Յայսմաուրք»

Հոգեգալուստ
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Ներսէս Լամբրոնացի, «Ներքող ի գալուստ Ամենասուրբ Հոգւոյն Աստուծոյ»
Գեորգ Սկ-նացի, «Գործք Առաքելոցի մեկնութիւն»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք», «Գիրք հարցմանց»
Մատթեոս Ջուղայեցի, «Գործք Առաքելոցի մեկնութիւն»

Եկեղեցի
Կիրել Երուսաղէմացի, «Կոչումն ընծայութեան»
Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Ներսէս Լամբրոնացի, «Խորհրդածութիւն ի կարգս Եկեղեցւոյ»
Գրիգոր Տաթեւացի Գիրք քարոզութեան, «Ձմերան» – «Ամառան» հատորներ

Տապանակ
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Եղիշէ, «Մեկնութիւն Յեսուայ»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»
Յակոբ Սրճեցի, «Ի խորհուրդ Տապանակին»
Մովսէս Խորենացի, «Ի մեծի աւուր Տապանակին»

Վարդավառ
Եփրեմ, «Վասն այլակերպութեան Տեառն»
Մովսէս Խորենացի, «Վասն խորհրդոյ Վարդավառին»
Եղիշէ, «Վասն պայծառակերպութեան Տեառն»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
«Գիրք Պատճառաց»
Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք», «Գիրք հարցմանց»

Շողակաթ
Անանիա Սանահնեցի, «Ներքող Կաթողիկէ Եկեղեցւոյ»
Վարդան Արեւելցի, «Տոնապատճառ»
Ազանթագեղոս, «Գիրք վիպասանութեան»

Աստվածամայր

Մովսես Զերթող, «Վասն վերափոխման Աստուածածնի»

Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»

Յակոբ Սրճեցի, «Ննչումն Սրբուհոյ Աստուածածնի»

Անանիա Սանահնեցի, «Մատթէի մեկնութիւնք»

Իգնատիոս Սելեւնեցի, «Ղուկասու Աւետարան Մեկնութիւն»

Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»

Մատթէոս Զուղայեցի, «Մեկնութիւն Ղուկասու»

Գրիգոր Խլաթեցի, «Մեկնութիւն խորանաց»

«Յայսմաւուրք»

Սուրբ Խաչ

Չաքարիա Չագեցի, «Ճառք»

Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Գիրք հարցմանց»

«Յայսմաւուրք»

Սուրբատ Սքոլաստիկոս, «Եկեղեցական պատմութիւն»

Սեբէոս, «Պատմութիւն»

Տոն սրբոց

Գրիգոր Լուսավորիչ, «Հաճախապատում»

Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»

«Յայսմաւուրք»

«Շարակնոց»

Տարեմուտ

Վարդան Արեւելցի, «Տօնապատճառ»

Գրիգոր Տաթեւացի, «Զարոզգիրք»

Սիմեոն Երեւանցի, «Զարոզք»

«Յայսմաւուրք»

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ՆԱԽԱԲԱՆ

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

Տոների դասակարգումը

Շարժական – անշարժ տոներ

ՏՈՆԵՐ

Նախատոնակ

Նավակատիք

Ճրագալույց

ԱՎԱԳ ՏՈՆԵՐ

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ԾՆՆԴՅԱՆ ԵՎ ԱՍՏՎԱԾՅԱՅՏՆՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ

Աստվածհայտնություն

Ի՞նչ էին ասում մարգարեները Տիրոջ ծննդյան մասին

Հիսուսի ծնունդը

Հովիվների այցելությունը

Մոզերի այցելությունը

Փախուստ Եգիպտոս

Մանուկների կոտորածը

Վերադարձ Եգիպտոսից

Տիրոջ անճառելի ծնունդի մասին

Մարդեղության ժամանակի մասին

Հունվարի 6-ը որպես Քրիստոսի Ծննդյան – Հայտնության տոն

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ՄԿՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Զրոհներք

ՏՈՆԱՎԱՆ ՕՐԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ ԵՎ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԸ

Ճրագալույց

Պատճառ առաջին օրվա տոնակատարության

Պատճառ երկրորդ օրվա տոնակատարության

Պատճառ երրորդ օրվա տոնակատարության

Պատճառ չորրորդ օրվա տոնակատարության

Պատճառ հինգերորդ օրվա տոնակատարության

Պատճառ վեցերորդ օրվա տոնակատարության

Պատճառ յոթերորդ օրվա տոնակատարության

ԱՆՎԱՆԱՎՈՉՈՒԹՅՈՒՆ

Պատճառ ութերորդ օրվա տոնակատարության

Տնօրինեք Սուրբ Ծննդյան

ՏՅԱՌՆԸՆԴԱՌԱՋ

Մեր Քրիստոս Աստծու քառասնօրյա գալուստը տաճար

Սիմեոն Ծերունու օրհնությունը
Քառասնօրյա մանկանց օրհնությունը

ՊԱՅՔ

Պահքի օրհնադրումը
Պահքի կերակուրները
Պահքի բնույթը
Պահքի մասերը

ՕՐԱՊԱՅՔ

ՇԱԲԱԹԱՊԱՅՔ

ԱՌԱՋԱՎՈՐԱՑ ՊԱՅՔ

ՄԵԾ ՊԱՅՔ

Պահքի օրերը
Քառասնորդաց պահք
Ինչո՞ւ քրիստոս քառասուն օր՝ գիշեր ու ցերեկ, պահեց
Պահքի առանձնահատկությունները
Պահքի ժամանակը
Պահքի օգուտը
Այն փորձությունների մասին, որին հանդիպում է մարդը պահեց օրերին
Յորդորակ

ՊԱՅՈՑ ԿԻՐԱԿԻՆԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ

ԲԱՐԵԿԵՆԴԱՆ

ԱՐՏԱՔՍՄԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Պատճառ երկրորդ կիրակիի

Արտաքսում

ԱՆԱՌԱԿԻ ԿԻՐԱԿԻ

Պատճառ երրորդ կիրակիի

Անառակ որդու վերադարձը

ՏՆՏԵՍԻ ԿԻՐԱԿԻ

Պատճառ չորրորդ կիրակիի

Անիրավ տնտեսի առակը

ԴԱՏԱՎՈՐԻ ԿԻՐԱԿԻ

Պատճառ հինգերորդ կիրակիի

Անիրավ դատավորի – այրի կնոջ առակը

ԳԱԼՍՅԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Խորհրդածություններ վեցերորդ կիրակիի վերաբերյալ

Տիրոջ գալուստը

ՀԻՇԱՏԱԿ ՂԱԶԱՐՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ

Ավետարանի մեկնությունը

ԾԱՂԿԱԶԱՐԴ

Տիրոջ մուտքը Երուսաղեմ
Արարչության առաջին օրը
Առաջին դարի պատկերը
Տիրոջ՝ Երուսաղեմ ավանակով գալու խորհուրդը
Ավետարանի մեկնությունը
Դռնբացեք

ԱՎԱԳ ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ
Արարչության երկրորդ օրը
Երկրորդ դարի խորհուրդը
Կանոն Ավագ Երկուշաբթիի

ԱՎԱԳ ԵՐԵԶՇԱԲԹԻ
Արարչության երրորդ օրը
Երրորդ դարի պատկերը
Օրվա ընթերցվածների մեկնությունը
Մեկնություն Մատթեոսի ավետարանի
Տասը կույսերի առակը
Երեք ծառաների առակը
Վերջին դատաստանը

ԱՎԱԳ ՉՈՐԵԶՇԱԲԹԻ
Չորրորդ դարի պատկերը
Ավագ Չորեքշաբթի օրվա խորհուրդը
Օծում Բեթանիայում
Դավադրություն Յիսուսի դեմ
Մեկնություն Չաքարիայի մարգարեության

ԱՎԱԳ ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ
Մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Զրիստոսի վերջին ընթրիքի հիշատակը
Ընթերցվածի մեկնությունը
Վերջին ընթրիքը
Ոտնվա
Մատնություն
Հաղորդություն
Աղոթք Գեթսեմանիի պարտեզում
Պետրոսի ուրացումները

ԱՎԱԳ ՈՒՐԲԱԹ
Մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Զրիստոսի չարչարանքների – խաչելության հիշատակը
Հիշատակ վեցերորդ օրվա արարչության
Վեցերորդ դարի պատկերը
Տիրոջ կենարար չարչարանքները
Խավարում
Յիսուս Կայիափայի առաջ
Հուդայի ինքնասպանությունը
Յիսուս Պիղատոսի առաջ

Հիսուսի խաչելությունը
Խաչելության կարգը
Ամբակունձի մարգարեությունը
Չաքարիայի մարգարեությունը
Դիոնեսիոսի դարձը
Հիսուսի թաղումը
Թաղման կարգը

ԱՎԱԳ ՇԱԲԱԹ
Գերեզմանի պահպանումը
Տիրոջ էջքը դժոխք
Ձու ներկելու սովորույթը

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ

Չատիկ
Հարություն
Չինվորների վկայությունը
Յուդաբեր կանայք
Թափուր գերեզմանը
Հիսուս եր-ում է Մարիամ Մագդաղենացուն
Հանդիպում Հարուցյալ Տիրոջ հետ
Հիսուս եր-ում է աշակերտներին
Հարց Քրիստոսի Հարության վերաբերյալ
Հարության մասին
Սամփսոնն օրինակ Քրիստոսի
Դանիելն օրինակ Քրիստոսի
Տնօրինեք սուրբ Չատիկ

ԱՎԵՏՈՒՄ
Աստվածամայր
Հիսուսի ծննդյան ավետումը
Մարիամի այցելությունը Եղիսաբեթին
Սուրբ Հոգու իջնելը Մարիամի վրա

ՀԻՆՈՒՆԸ
Կիրակի օրվա պատկերը
ՆՈՐ ԿԻՐԱԿԻ ԿԱՄ ԿՐԿՆԱՉԱՏԻԿ
Կրկնազատիկ
Թովմասի հաստատումը
ԱՇԽԱՐՀԱՄԱՏՐԱՆ ԿԱՄ ԿԱՆԱՉ ԿԻՐԱԿԻ
ԿԱՐՄԻՐ ԿԻՐԱԿԻ
ՏՈՆ ԵՐԵՎԱՆ ՍՈՒՐԲ ԽԱՉԻ

ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄ

Հարությունից հետո որտե՞ղ էր լինում Քրիստոս մինչ- երկինք համբառնալը
Ինչո՞ւ Քրիստոս հարությունից հետո անմիջապես երկինք չհամբարձվեց
Ինչո՞ւ Քրիստոս քառասուն օր հետո համբարձվեց

Ի՞նչ է նշանակում փոխվել, համբառնալ ու թռչել
Ինչո՞ւ համբարձվեց Քրիստոս
Նստեց Յոր աջ կողմը
Տիրոջ համբարձման համեմատությունը Եղիայի երկինք վերանալու հետ
Հիսուսի համբարձումը
Տիրոջ երկինք մտնելը
Հրեշտակները շատ բան սովորեցին Եկեղեցուց

ԵՐԿՐՈՐԴ ԾԱՂԿԱԶԱՐԴ

ՀՈԳԵԳԱԼՈՒՄՏ

Տոնի պատճառները
Պենտեկոստե
Սուրբ Հոգու հրաշափառ էջքն առաքյալների վրա
Մեկնություն Հովելի մարգարեության
Հարցեր Սուրբ Հոգու գալստյան վերաբերյալ
Սուրբ Հոգին մարգարեների – առաքյալների վրա
Սուրբ Հոգու ներգործությունը

ՏՈՆ ԿԱԹՈՂԻԿԵ ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾՆԻ

Եկեղեցու տոները
Եկեղեցու նավակատիքը
Սուրբ Էջմիածնի տոնը
Կաթողիկե Եկեղեցի
Եկեղեցու անունը
Եկեղեցու խորհուրդը

ՏԱՊԱՆԱԿ

Հիշատակ հին Տապանակի – տոն նորի՝ Սուրբ Եկեղեցու
Իսրայելացիների անցումը Հորդանանով
Ուխտի Տապանակի գերեվարումը
Տապանակի վերադարձը
Ուխտի Տապանակը՝ Երուսաղեմում

ՄԵՐ ՏԻՐՈՋ՝ ՀԻՍՈՒՄ ԸՐԻՍՏՈՍԻ ՊԱՅԾԱՌԱԿԵՐՊՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԸ

Ճշմարիտ դավանությունը
Հիսուսի պայծառակերպությունը

ՏՈՆ ՇՈՂԱԿԱԹԻ

ԱՍՏՎԱԾԱԾՆԻ ՎԵՐԱՓՈԽՄԱՆ ՏՈՆԸ

Սուրբ Կույսի վարքը
Աստվածամոր վերափոխման լուրը
Տիրամոր պատկերի մասին
Աստվածամոր ննջումը
Աստվածամոր պատանումը
Աստվածամոր թաղումը

Բարթողումեսի այցը
Խաղողօրհնեք

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

ԽԱԶՎԵՐԱՑ

Խաչի տոնի սահմանումը
Ընթերցվածների մեկնություն
Խաչվերացի հաստատումը
Եկեղեցու տոնը

ՏՈՆ ՎԱՐԱԳԱ ՍՈՒՐԲ ԽԱԶԻ

ՏՈՆ ԳՅՈՒՏ ԽԱԶԻ

Խաչի երկրորդ գյուտը

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍԻ ԸՆԾԱՅՈՒՄԸ ՏԱՃԱՐԻՆ

Սուրբ Կույսի հանձնումը Յովսեփին

ՍՈՒՐԲ ԿՈՒՅՍ ՄԱՐԻԱՄԻ ԶՂԱՅՄԱՆ ՏՈՆԸ

ՍՐԲԵՐԻ ՏՈՆԵՐ

Յրեշտակներ

Կույսեր

Նախահայրեր

Մարգարեներ

Առաքյալներ

Վարդապետներ

Յայրեր

Յայրապետներ

Մարտիրոսներ

Ճգնավորներ

Խոստովանողներ

Թագավորներ

ՏԱՐԵՄՈՒՏ

ՅԱՎԵԼՎԱԾ

Անձնանունների ցանկ

Տեղանունների ցանկ

Գրականության ցանկ

Յամառոտագրություններ

ՀԱՅԱՍՏԱՆՅԱՅՑ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՏՈՆԵՐԸ

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ՏՈՆԵՐ

Աշխատասիրությամբ՝ Արամ Դիլանյանի

Խմբագիրներ՝

Ավետ Ավետիսյան

Հայ Առաքելական Սուրբ Եկեղեցու
Քրիստոնեական Դաստիարակության
Եվ Քարոզչության Կենտրոն

ՄԱՅՐ ԱԹՈՒ ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾԻՆ

1999

60x84 1/8 203x290
162x243 մմ 9x13,5 կվ
210x297
210-162=48 48/2=24
297-243=54 54/2=27